Jakob Lorber

JANEZOV VELIKI EVANGELIJ

6. knjiga

AURA

Janezov veliki evangelij

Šesta knjiga

Od Gospoda sprejel
Jakob Lorber

Prevedel Roman Štus s sodelavci

Gospod in tempeljski duhovniki

1. Ozdravljenje bolnika v kopeli Betesda

(Jn 5,1-13)

1 Ta dan sem šel s Svojimi učenci v bližino Jeruzalema, kjer smo prenočili v prenočišču, ki smo ga Jaz in učenci dobro poznali. Krčmar nas je bil zelo vesel in nam je veliko pripovedoval o zdajšnjem hudobnem početju v Jeruzalemu ter nam dal pripraviti prav dobro večerjo.
2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Le pridi jutri gor k templju in videl boš, kaj bom počel s farizeji! Jutri bodo natančno in brez pridržka spoznali, s kom imajo opraviti v Meni!«
3 Nas krčmar je bil tega zelo vesel in nam je prinesel obilo kruha in vina. 0 Meni je sicer že veliko slišal, toda tudi on še ni vedel, kdo pravzaprav sem, čeprav so mu Moji učenci o tem že nekaj namignili in je nakazano dobro sprejel. Kmalu nato smo sli počivat.
4 Zjutraj na sabat smo odšli navzgor proti Jeruzalemu. (Jn 5,1)1 Le zakaj navzgor? Ker je ležalo veliko mesto in predvsem tempelj na precej razpotegnjenem, skalnatem gorskem hrbtu, skoraj najvišje pa tempelj s prostranimi dvoranami, obzidji in visoko ležečimi vrtovi. Razumljivo, da nas je krčmar, čigar hiša je stala v dolini, pospremil gor.
5 Ko smo prišli v bližino templja, smo morali najprej iti mimo kopeli Betesda (Vedes da = obuja ali ozdravlja), ki je bila blizu tempeljskega ovčjega hleva in imela v krogu pet dvoran. (Jn 5,2) V njih je zmeraj poležavalo veliko bolnikov: slepih, hromih, tuberkuloznih in še z mnogimi drugimi boleznimi obteženih; čakali so na valovanje vode. (Jn 5,3) Že od Melkizedekovih časov so pripovedovali in trdno verjeli, še zlasti revno ljudstvo, da se od časa do časa spušča v kopel Gospodov angel in vzvalovi vodo. Ljudje sicer niso videli angela in so na njegovo navzočnost sklepali le iz posebnega valovanja vode.
6 Izobraženi farizeji sami sicer niso verjeli v angelov prihod, ampak so imeli kopel le za poseben zdravilni vrelec, tako kot tudi Rimljani in Grki; toda v svojo korist so kljub temu znali ljudstvo prepričati, da je ohranjalo staro verovanje.
7 Ko pa je voda vzvalovila - to se je zgodilo približno enkrat ali dvakrat na teden - je resnično imela tako izredno zdravilno moč, da je vsak, kdor je prvi vstopil vanjo ozdravel, četudi je imel katero koli bolezen. (Jn 5,4) Samoumevno je, da so pri tem imeli prednost le bogati in premožni bolniki in da so reveži, ker niso mogli nič plačati, pogosto več let zaman čakali tam, dokler ni kak bolj usmiljen strežnik takega bolnika kot prvega potopil v vodo in potem je tudi ta ozdravel.
8 Krčmar, ki nas je spremljal, se je zaradi tega zelo razburjal in je tako početje razglasil za nadvse podlo krivico. Pokazal Mi je tudi zelo starega, ubogega človeka, ki je kar osemintrideset let čakal na ozdravljenje (Jn5,5); toda še nikoli ni nobenemu umazanemu strežniku prišlo na misel, da bi ga po toliko letih vendarle pustil prvega stopiti v vzburkano vodo kopeli.
9 Mene je to seveda zelo razburilo in rekel sem (**Jaz**) krčmarju: »Čeprav je danes sabat, bom temu človeku vendarle takoj pomagal!«
10 Ker sem že prej sam vedel in sem tudi od vrlega krčmarja slišal, kako je bilo s tem človekom, sem takoj stopil k njemu in rekel: »Bi rad ozdravel?« (Jn 5,6)

11 **Bolnik** Mi je žalostno odgovoril: »Najboljši gospod! Nimam človeka, da bi me dal prvega v kopel, kadar voda vzvalovi. Medtem, ko se sam privlečem tja, vstopi v vodo kdo drug, ki ima prednost. (Jn 5,7) Kako naj torej ozdravim?!«
12 Nato sem mu (**Jaz**) rekel: »Vstani torej, vzemi svoje ležišče in odidi tja, od koder si prišel!« (Jn 5,8)
13 In bolnik je takoj ozdravel in to na sabat, ko se po mnogih izkušnjah voda skorajda ni zganila, vzel je svojo bedno posteljo in kot ozdravljenec šel po šegi k duhovniku. (Jn 5,9) Zato so Judje takoj postali pozorni na to, da je ta človek ozdravel na sabat.
14 Oni (Judje) pa se za pravkar ozdravljenega sicer ne bi toliko zmenili, toda ker je prenašal na sabat svoje ležišče, je bil to zanje že velik greh in so rekli: »Danes je sabat in se ne spodobi prenašati ležišča!« (Jn 5,10)
15 On (**ozdravljeni**) pa jim je odvrnil: »Poslušajte! Tisti, ki me je ozdravil, mi je tudi rekel: 'Vzemi svoje ležišče in pojdi!' (Jn 5,11) Tistega, ki ima takšno oblast in mi je izkazal tolikšno dobroto, pa ubogam tudi na ta sabat! Polnih osemintrideset let mi nihče ni izkazal tolikšnega dobrega dela kakor tisti človek! Zakaj ga potem ne bi ubogal tudi na sabat?!«
16 Tedaj so ga **Judje** vprašali: »Kdo je torej tisti človek, ki ti je danes, na sabat, rekel: 'Vzemi svoje ležišče in pojdi!'?« (Jn 5,12)
17 Ozdravljeni in vprašani pa ni vedel, kdo sem Jaz in kako Mi je ime. Prav tako ni mogel s prstom pokazati Name, saj sem se na hitro umaknil iz prostora zaradi številnega ljudstva, ki je bilo tam zbrano. (Jn 5,13)

2. Gospod pričuje o Sebi in Svojem poslanstvu kot Mesija

(Jn 5, 14--27)

1 Približno po eni uri sem s Svojimi učenci odšel v tempelj, pred tem pa smo srečali družino Lazarja iz Betanije, ki sem jo poznal že od Svojega dvanajstega leta; obiskoval sem jih vsako leto ob naših romanjih v Jeruzalem in se z njimi pogovarjal o opravljanju Svoje učiteljske službe. Družina in tudi naš znani krčmar sta nas pospremila v tempelj. Ko smo prišli tja, sem našel ozdravljenca; ta se je, ko Me je zagledal, prerinil k Meni, Me znova začel hvaliti in se Mi zahvaljevati.
2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Vidiš, ozdravel si, v prihodnje pa ne greši več, da se ti ne zgodi še kaj hujšega!« (Jn 5,14)
3 Obljubil Mi je to in ob tej priložnosti izvedel za Moje ime, kar je bilo prav lahko, saj so Me mnogi poznali od prej. Potem nas je človek zapustil, šel k zakrknjenim tempeljskim Judom in jim oznanil, da sem bil Jaz, Jezus, tisti, ki sem ga ozdravil. (Jn 5,15)
4 Tempeljski Judje so se razkačili in Me začeli preganjati, se prerivati k Meni, da bi Me takoj zgrabili in ubili, ker sem to storil na - še povrh vsega - tako veliki sabat. (Jn 5,16)
5 Krčmar je opazil razkačeno premikanje Judov, ki jih je nadvse sovražil in Mi svetoval, naj se kar se da hitro umaknem, sicer se Mi zlahka utegne zgoditi kaj hudega.
6 **Jaz** pa sem ga potolažil in rekel: »Ne boj se; dokler Jaz sam nočem, Mi ne bodo mogli storiti nič! Toda brž ko Me bodo začeli spraševati, jim bom odkrito povedal, kdo sem, in šele potem boš videl, kako bodo besneli - a za zdaj se ni treba tega nikomur bati!«

7 Medtem, ko sem to zasebno govoril krčmarju, so bili **razkačeni Judje** tudi že pri Meni in Me nahrulili: »Zakaj si storil to na visoki sabat in si ga oskrunil pred vsem ljudstvom? Ali ne bi mogel tega storiti jutri, pa bi bolniku še dovolj zgodaj pomagal in visoki sabat ne bi bil oskrunjen?!«
8 **Jaz** sem zelo resno pogledal razkačene Jude in jim čisto preprosto dejal: »Moj Oče (v nebesih) nepretrgoma deluje in tudi Jaz delujem!« (Jn 5,17)
9 Tedaj so se **tempeljski Judje** še bolj razkačili in si prizadevali, da bi Me zgrabili in takoj ubili. Ljudstvu so namreč kričali: »Ni dovolj, da je oskrunil visoki sabat, ampak je sramotil tudi Boga, ker Ga je imenoval svojega Očeta in se delal enakega z Bogom! Zato ga pri priči zgrabite in zadavite!« (Jn 5,18)
10 V templju je nastal zdaj pravi direndaj in nekateri so Me poskušali zgrabiti, Jaz pa sem se vzburil in zapovedal mir.
11 Takoj se je tudi vse umirilo in **Jaz** sem rekel razkačenim Judom: »Resnično, resnično vam povem: Jaz kot Sin ne morem delati ničesar sam iz Sebe - ampak le to, kar vidim, da dela Oče! Kar namreč dela Moj Oče, enako delam tudi Jaz! (Jn 5,19) Oče ima namreč Sina rad in Mu pokaže vse, kar dela sam, in še večja dela od teh Mu bo pokazal, tako da se boste silno čudili. (Jn 5,20) Kakor namreč Oče obuja mrtve in jim daje življenje, tako tudi Sin daje življenje, komur hoče. (Jn 5,21) Povem vam, vi slepci: Oče v nebesih nikogar ne sodi, ampak je prepustil vso sodbo Meni, Svojemu Sinu (Jn 5,22), da bi vsi ljudje - Judje in pogani - častili Sina prav tako, kakor častijo Očeta. Kdor pa ne časti Sina, tudi ne časti Očeta, ki Ga je poslal.« (Jn 5,23)
12 Ko sem tako govoril, je bilo vse tiho in razkačeni Judje so molčali; ker sem Jaz tako hotel.
13 In zato sem govoril naprej in rekel: »Resnično, resnično, kdor posluša Mojo besedo in res veruje v Tistega, ki Me je poslal k vam, ljudem na tej zemlji, ima večno življenje, in s svojo dušo nikdar ne pride v obsodbo, kije smrt materije, temveč je s takšno resno in živo vero iz smrti prodrl v resnično, večno življenje! (Jn 5,24)
14 In spet vam povem: Resnično, resnično, pride ura in je že zdaj, ko bodo na telesu in duši mrtvi slišali glas Božjega Sina, in tisti, ki mu bodo verujoče prisluhnili, bodo zato tudi večno živeli! (Jn 5,25) Kakor ima namreč Oče življenje sam v Sebi, tako je dal tudi Sinu od vekomaj, da ima življenje sam v Sebi. (Jn 5,26) Dal Mu je tudi oblast, da sodi vse ljudi, in to zato, ker je večni Božji Sin zdaj za ta čas tudi Sin človekov.« (Jn 5,27)

3. Gospod govori o pričevanju Svojih del

(Jn 5, 28-39)

1 Tedaj so mnogi ostrmeli in se začeli zelo čuditi tem Mojim besedam. Nekateri so menili, da je to bogokletje, kakršnega še ni bilo.
2 **Drugi** so spet dejali: »Ne, resnično, nekaj mora biti na tem; česa takega namreč še noben človek ni nikoli govoril o sebi!«
3 **Jaz** pa sem jim rekel: »Pride ura, v kateri bodo vsi, celo tisti, ki so v grobovih (s tem so bili mišljeni pogani, česar Judje niso razumeli), slišali Moj glas in tisti, ki so delali dobro, bodo vstali v življenje - tisti pa, ki so delali hudo, bodo deležni obsodbe, ki je resnična smrt duše.« (Jn 5,29)

4 Nekateri so zdaj spet začeli godrnjati, **drugi** pa so spet rekli: »Ta človek se je prevzel in zdaj začenja že prav pošteno česnati! Saj vendar govori o sebi tako, kot da bi bil eno z Bogom!? Kdo je kdaj slišal kaj takega?!«
5 **Jaz** pa sem rekel: »Zelo se motite, ko o Meni tako sodite; Jaz kot človek tudi ne morem sam od Sebe ničesar storiti. Zmeraj pa poslušam Očetov glas v Sebi in kakor ga slišim, tako ravnam, govorim in sodim, in Moja sodba je pravilna, ker ne izpolnjujem Svoje človeške volje, ampak le voljo Svojega Očeta, ki Me je poslal v ta svet. (Jn 5,30) Če bi Jaz kot človek pričeval sam Sebi, bi bilo takšno Moje pričevanje lažno (Jn 5,31); toda obstaja drugi, ki Ga vi ne poznate in Ga nikoli niste spoznali, in pričuje o Meni po Mojih dejanjih, ki so že povsod znana, zato še predobro vem, da je pričevanje, s katerim pričuje o Meni, povsem resnično. (Jn 5,32)
6 Vi ste napotili poslance k Janezu in videli, da je pričeval o resnici. (Jn 5,33) Meni se pa, kot vidite, ni treba opirati na človeško pričevanje; kajti Jaz pričujem sam o Sebi iz Očeta, in to počnem zato, da bi vi vsi postali resnično blaženi. (Jn 5,34) Le zakaj tega nočete sprejeti?«
7 Tedaj so rekli **nekateri**: »Če je po tvoji besedi Janez pričeval o resnici, tedaj je bilo njegovo pričevanje tako in tako dobro in zadostno; čemu naj nam zdaj rabi še tvoje posebno pričevanje?! Po Janezovem pričevanju lahko namreč tako in tako postanemo blaženi.«
8 **Jaz** sem rekel: »Janez je bil pač svetilka, ki gori in močno sveti, vi pa ste šli k njemu samo zato, ker ste se hoteli le nekoliko veseliti ob njegovi luči.(Jn 5,35) Jaz pa imam o Sebi pričevanje, ki je večje kakor je bilo Janezovo; dela namreč, ki Mi jih je dal narediti Moj Oče, prav ta dela, ki jih opravljam pred očmi vsega sveta, povsem resnično pričajo, da Me je Oče poslal k vam kot Svojega Sina.(Jn 5,36)
9 In prav ta Oče, ki Me je zdaj poslal k vam, je že dolgo pričeval o Meni po ustih prerokov, čeprav nihče od vas ni nikoli slišal Njegovega glasu ne videl Njegovega obličja. (Jn 5,37) Slišali ste sicer Njegovo besedo iz Pisma prerokov; toda ta beseda ne prebiva v vas, ker zdaj ne verjamete Tistemu, ki Ga je On poslal k vam. (Jn 5,38)
10 Iščite sami v Pismu, o katerem mislite, da je v njem vaše večno življenje! In glejte, prav Pismo stokratno in tisočkratno pričuje o Meni! (Jn 5,39)
11 Kaj imate zoper Mene? Ali ni tako prav, da pridem k vam brez zunanjega ugleda, da ne bi postali malodušni, obupani in zelo boječi?! Je Elija, ko je prejel prerokbo o Mojem prihodu v duhu, torej tudi duhovno, morda videl Jehova iti mimo v viharju ali v ognju, ko je bil skrit v votlini? Ne, v rahlem šumljanju je šel Jehova mimo! In glejte, to je zdaj tu pred vašimi očmi! Zakaj vendar tega nočete verjeti? Mar niso Moja dela, ki sem jih naredil že pred tisoč in spet tisoč pričami, najresničnejše pričevanje za to? Je že kdaj kdo na svetu naredil kaj takega?«

4. O zakrknjenosti tempeljskih Judov

(Jn 5, 40-47)

1 **Nekateri Judje** so rekli: »Tvoja dejanja so sicer zelo nenavadna, toda ti sam nisi niti najmanj ugleden za to in poleg tega delajo eseni prav ista znamenja, čeprav so naši sovražniki, vendar pa se hvalisajo Judom, da bo Mesija izšel iz njihovih vrst.«

2 **Jaz** sem rekel: »Oh, še predobro vas poznam! Ne veste šele od zdaj, ampak že dolgo, kako delajo eseni svoje čudeže in upravičeno ste se že večkrat bojevali proti temu in ste tudi ljudstvu že večkrat uspešno pokazali esenske sleparije; kajti na takšne umetelnosti in zvijače se vi spoznate prav tako dobro kot eseni in glede ugleda Svoje osebe tudi nisem ravno zadnji med vami. Torej to sploh ni razlog, da Me nočete priznati in sprejeti kot to, kar v resnici sem, - ampak, povsem preprosto povedano, nočete priti k Meni, da bi od Mene in iz Mene imeli večno življenje. (Jn 5,40)
3 Jaz seveda - zaradi kakšnega večjega in zunanjega ugleda - ne sprejemam časti od ljudi (Jn 5,41), ker Mi tako in tako nikoli ne bi mogli dati večje, kot je ta, ki prebiva v Meni; toda Jaz vas poznam s povsem druge strani! Zaradi vašega napuha, vaše ljubezni do sveta in do samega sebe v vas že zdavnaj ni več ljubezni do Boga - in zato Me ne sprejemate!« (Jn 5,42)
4 **Nekateri Judje** so se spet oglasili: »To so sicer prav lepe in modre besede, ki pa še zdaleč ne dokazujejo, da si zdaj naenkrat prav ti obljubljeni Mesija! Morda si - in to vsekakor lahko sprejmemo, če hočemo - prerok v Njegovem imenu, čeprav je zapisano, da iz Galileje noben prerok ne vstane; toda, da bi bil kak Mesija - o tem ne more biti niti govora! Imamo prav ali ne?«
5 **Jaz** sem rekel: »Nikakor; toda najiskreneje vam hočem povedati, kako je s to stvarjo! In tako poslušajte: K vam nisem prišel kot prerok v imenu prihajajočega Mesija, ampak kot sam obljubljeni Mesija v imenu Svojega Očeta, s katerim sem eno; o tem najresničneje pričujejo Moja dela, ki jih opravljam, vi pa Me kljub temu ne sprejemate! Če pa bo prišel kdo drug z velikim pompom v svojem lastnem, nadvse sebičnem imenu, ga boste gotovo brez pomisleka sprejeli! (Jn 5,43) Toda le kako bi Mi tudi lahko verjeli vi, ki vsi izkazujete čast drug drugemu in pustite, da vas tudi ves svet časti, toda tiste skromne slave, ki je od Boga, niste nikoli iskali in je tudi zdaj ne iščete!« (Jn 5,44)
6 **Judje** so rekli: »No prav, - javno si izrekel, da je vsemogočni Bog tvoj Oče! Če torej ne ravnamo prav, ko ti ne verjamemo, nas obtoži pri svojem Očetu, pa se bo že pokazalo, kaj nas bo zaradi tega doletelo!«
7 **Jaz** sem rekel: »Oh, nikar ne mislite, da vas bom Jaz tožil pri Svojem Očetu! Nekdo drug je, ki vas bo tožil in to je Mojzes, za katerega upate, da bo prej še enkrat prišel z Elijem.[2] (Jn 5,45) In on je tudi prišel, toda vi ste ga prav tako malo spoznali kot zdaj Mene samega.
8 Če bi v svojem posvetnem čutenju kdaj verjeli Mojzesu, bi verjeli tudi Meni, kajti Mojzes je pričal o Meni. (Jn 5,46) Ker pa še nikoli niste verjeli njegovim spisom, kako bi mogli verjeti zdaj Mojim besedam?!« (Jn 5,47)
9 **Judje** so rekli: »Kako moreš reči, da mi, ki sedimo na njegovem sedežu, nismo verjeli Mojzesu?«
10 **Jaz** sem rekel: »Kar naj človek verjame, mora prej vedeti, Jaz pa vam pravim, da ste postali duhovniki samo zaradi denarja in se vam vse od vaše mladosti ni zdelo vredno niti enkrat potruditi, da bi prebrali Mojzesove spise. Zakaj pa bi se trudili, saj vam je tudi brez takšnega truda vedno šlo zelo dobro! Veste, kdo je bil zmeraj vaš Mojzes in vaši preroki? Povem vam: To je bil vaš trebuh!«

---

[2] Mojzesov duh je bil v Zahariju, Elijev duh pa v Janezu

11 Zdaj so judovski duhovniki nekoliko osupili in **eden** je rekel: »Ali nam ne berejo Pisma vsak teden ob določenem dnevnem času?! Imamo ga le pet primerkov in izvirno Pismo, ki se ga kot svetinje ne sme dotakniti nihče razen velikega duhovnika, ne da bi bil kaznovan s smrtjo. Kako moreš reči, da ne vemo, kaj so zapisali Mojzes in preroki?! Sami seveda ne moremo brati, zmeraj pa poslušamo, ko se bere!«
12 **Jaz** sem rekel: »Z ušesi seveda poslušate, kadar polnih trebuhov med branjem ne zaspite; toda iz Pisma s srcem niste še nikoli poslušali ničesar, ker je vaše srce s svojimi poželenji zmeraj raztreseno po vsem svetu. Zapovedi že tako in tako spolnjujete samo na videz pred očmi sveta, ker hodite okrog v duhovniških oblačilih; vam samim pa to ne pomeni nič! Tako vam govorim, ker vas poznam veliko bolje kakor kdor koli na svetu.«
13 Tedaj so začeli mnogi izmed ljudstva, ki so to poslušali, na vso moč zmerjati judovske duhovnike in godrnjati nad njimi in ti so se takoj umaknili v svoje prostore. Jaz pa sem se s Svojimi prav tako odpravil iz templja ter z učenci, krčmarjem in Lazarjem odšel na povabilo v Betanijo, ki je bil trg, približno petnajst poljskih poti (po sedanjem merilu skoraj sedem četrtin ure zmerne hoje) oddaljen od Jeruzalema. Da so nas tam nadvse dobro sprejeli, se razume samo po sebi.

5. Farizeji v Betaniji

1 Tam pa se tokrat nisem mogel dolgo zadržati, ker je iz Jeruzalema neprenehoma prihajalo preveč uglednih Judov in med njimi tudi takšni, ki niso verovali Vame. Sprejel sem le tri dni prijazne oskrbe, nisem pa nič učil in zaradi nevernih Judov tudi nisem nič naredil.
2 Seveda jih je nekaj pristopilo k Meni, hoteli so me izprašati o marsičem, toda **Jaz** sem jim povsem preprosto dejal: »Tukaj ni kraj in čas za to! Kar pa vam je treba vedeti, sem povedal v templju vsem, več pa za zdaj ne potrebujete!«
3 Nato sem jim obrnil hrbet in šel z Lazarjem in krčmarjem ven, kjer smo z ljudstvom veliko govorili o početju templjarjev in njihovem vedenju; krčmar, ki je postal zelo veren, Me kar ni mogel prehvaliti, ker sem tem tempeljskim hinavcem tako odkrito v obraz povedal najčistejšo resnico. Tudi Lazar, ki je že dolgo vedel, kdo tiči za Menoj, je bil tega nadvse vesel.
4 Ko smo se med pogovorom o različnih temah sprehajali pod vedrim nebom, je prišel k nam učenec **Janez**, Moj ljubljenec in rekel: »Gospod, kaj naj storimo? Judje, ki si jih prej v hiši tako na kratko odpravil in jim potem hitro obrnil hrbet, so zaradi tega razkačeni, kujejo maščevanje in pravijo: 'O le počakaj, kmalu bomo izgnali tvojega ošabnega Mesija!' Skušali smo jih pomiriti, a je vse postalo še huje in grozili so, da bodo takoj poslali v Jeruzalem po stražo!«
5 **Jaz** sem rekel: »Pojdi tja in jim povej, da Moj čas, ki sem vam ga v Galileji že večkrat napovedal, še ni prišel; zato naj kar zmeraj pripeljejo stražo in ob takšni priložnosti še bolje spoznajo oblast in slavo Božjega Sina! Pojdi in jim to sporoči!«
6 Nadvse vesel je Janez tekel k ošabnim in objestnim Judom in jim tudi dobesedno sporočil, kar sem rekel. Ti pa so še bolj pobesneli in kričali (**Judje**) : »Bomo videli, kako daleč seže oblast tega Nazarečana!«
7 Nato jih je kakšnih dvajset pohitelo ven, da bi pripeljali stražo iz Jeruzalema.

8 Jaz pa nisem hotel, da bi to doletelo prijazno Lazarjevo hišo; zato sem pustil divjake teči le natančno sto korakov od hiše in nato jim otrpnil noge. Na vse pretege so se trudili, da bi se premaknili; toda ker je bilo to v nasprotju z Mojo voljo, je bilo seveda nemogoče. Začeli so kričati, tuliti in klicati na pomoč. To so opazili boljši med njimi, ki so mi bili že v templju naklonjeni in jih vprašali, zakaj so tako obstali na mestu in zakaj tako obupno vpijejo na pomoč.
9 **Uročeni** pa so z zobmi škripajoč klicali: »Poslušajte, tu, kjer stojimo trdno uročeni, so naše noge nenadoma postale trdne kot bron! Kateri zli duh nas je začaral? O pomagajte nam iz te najbednejše stiske!«
10 **Dobri** pa so rekli: »Tistega, ki je danes na sabat ozdravil bolnika, ste zmerjali za skrunilca sabata in bogokletneža, česar si ni zaslužil! Ali pa ne bi zdaj vi postali tisočkrat večji skrunilci sabata, če bi kot duhovniki zaradi svojega hudobnega napuha celo sami pripeljali stražo, da bi prijela tega nedolžnega in s tem najbolj častivredno Lazarjevo hišo spravili na slab glas?! Mi, jeruzalemski meščani in ne duhovniki, pa zdaj povemo vam slabim duhovnikom: zaradi tega vas je očitno doletela Božja kazen! Šele zdaj trdno verujemo, da je vzvišeni Galilejec prav tisto, kar je danes še preveč resnično povedal o Sebi v templju! Le edino On vam lahko pomaga kot Sin Tistega, ki vas je zdaj kaznoval, sicer pa nihče več na vsem svetu! Njega prosite in se že vendar spreobrnite k dobroti in resnici, sicer lahko kot Lotova žena ostanete tu do sodnega dne!«
11 Ta nagovor je deloval in **uročeni** so vpili: »Pripeljite ga sem, vse bomo storili, kar zahteva od nas!«
12 Nato so se meščani vrnili v Lazarjevo hišo, Me tam srečali in Mi hitro opisali, kaj se je zgodilo.
13 **Jaz** pa sem jim rekel: »Ti, ki so zaradi Mene hoteli pripeljati stražo iz Jeruzalema, naj zdaj nekaj časa sami stojijo na straži; za naprej jih bo že minilo, da bi se še kdaj v prihodnje podobno vdajali svojemu okorelemu napuhu! Še pred sončnim zahodom pa bomo zaužili krepčilen obed in šele potem bomo videli, kaj se lahko zgodi s tistimi, ki jih je uročil Bog. Človek naj tudi na sabat je, če je lačen in ne šele po sončnem zahodu; le kaj ima sonce opraviti s sabatom in kaj neumni judovski sabat s soncem?! Je mar sonce na sabat boljše in bolj vzvišeno kot na kateri koli drug dan, ko je vendar vsak dan in ne le sabat, Gospodov dan. Zato pojdimo k mizam in prav dobro uživajmo!«
14 Lazar in obe njegovi sestri so bili zaradi tega čisto iz sebe od veselja. Takoj so tudi obilno postregli, mi pa smo začeli jesti in piti in bili ob tem zelo dobre volje.
15 Po nekaj urah, ko smo se vsi najedli, sem rekel Lazarju: »Brat, šele zdaj gremo k uročenim in videli bomo, kaj bomo lahko storili z njimi! Resnično, ob najmanjši upornosti naj ostanejo tam do jutrišnjega vzhoda in se pri tem učijo spoznavati, da Božji Sin ne potrebuje pričevanja in časti od ljudi! Pojdimo torej k njim!«
16 Vstali smo od miz in šli k njim.

6. Priznanje farizejev

1 Ko so Me videli prihajati, so (**uročeni**) takoj začeli vpiti: »Gospod, pomagaj nam iz naše čudežne[1] stiske, pa bomo nadvse verovali v Tvoje ime in v Tvoje Božje poslanstvo! Pregrešili smo se zoper Boga, ko smo hoteli na Njegovega Posvečenega položiti svoje roke. Odkrito priznavamo, da smo v svoji veliki slepoti grešili; zato nas, o Gospod, odreši tega zla!«
2 **Jaz** sem rekel: »Vaše besede sicer zelo dobro zvenijo; toda vaša srca govore drugače!«
3 Tedaj so vprašali **uročeni**: »Kako pa zveni v naših srcih?«
4 **Jaz** sem rekel: »Če v resnici priznavate, vam bom pomagal in sicer takoj po odkritem in resničnem priznanju; če pa tajite, boste čakali do jutra!«
5 **Nekdo** je rekel: »Toda kako moremo vedeti, kaj vsakdo od nas v sebi misli?«
6 **Jaz** sem rekel: »Vaše misli se sploh ne razlikujejo! Zato govorite, če hočete!«
7 Zdaj je **nekdo** začel govoriti in je povedal: »Gospod, ti veš, da moramo zaradi modrosti v tem svetu pogosto govoriti drugače kakor mislimo! Govorimo namreč lahko tako in tako, misli pa so kljub temu zakrite in, kot pravimo, niso pod nadzorom; toda če boš bral misli tudi v naših srcih, tedaj nam seveda ne preostane drugega, kot da govorimo natančno tako, kakor mislimo. Nam boš že odpustil, da smo te v svojih mislih imeli le za izrednega čarovnika in smo tudi izrekli najhujše žaljivke zoper tebe, ker smo bili prepričani, da si nam ti to storil; pred desetimi leti smo v Damasku res videli indijskega čarovnika, ki je ne le ljudi, temveč tudi živali uročil, da so bile kot na tla prikovane. No, ob toliko izkušnjah, ki smo jih v življenju že doživeli, je res težko razločevati pravi čudež od lažnega in zato nam že moraš nekoliko v dobro šteti, če te zaradi nekaterih pomislekov ne priznamo takoj za tistega, za katerega si se predstavil pri nas v templju.
8 Poleg tega piše tudi v Pismu, da moramo verovati le v enega Boga in ne smemo imeti poleg njega več tujih bogov. Ti pa si se nam predstavil kot pravi in enak Bog s starim Bogom, ko si javno povedal, da si Njegov sin in imaš povsem enako oblast kakor On in povrh tega še sodbo. Kdo bi mogel - po videzu le človeku in še to iz Galileje, kjer tako in tako živijo bolj pogani kot Judje - na še tako lepo besedo takoj verjeti, da si v resnici tisti, za katerega si se predstavil?! Tudi mi tega nismo zmogli, kljub prepričljivemu znamenju, ki si ga povrh vsega naredil še danes, na praznični sabat, kar nam je moralo še bolj vzbuditi dvom o tvojem domnevnem božanstvu. Zdaj nam seveda vzhaja drugačna luč in nam bo še bolj vzšla, ko nas boš, tako upamo, rešil te velike nadloge. Prosimo, usliši nas!«
9 Tedaj sem **Jaz** rekel: »Bodite torej svobodni!«
10 V trenutku so bili vsi svobodni in so lahko spet hodili in so se Mi zahvaljevali.
11 **Jaz** pa sem jim rekel: »Zdaj ste svobodni; toda to povem vam in vsem: da ne boste niti z besedo komu izdali, kar se je zgodilo tu! Kajti delam znamenja, ki jih lahko vidi vsakdo in ve zanje, toda tudi takšna, ki so primerna le za redke ljudi, in za ta javnost za zdaj še ne sme zvedeti. Pomembni 'zakaj' poznam Jaz. Danes se ne smete vrniti v Jeruzalem, kajti prav danes bi se rad z vami pogovoril še o marsičem.

---

[1] Povzročene s čudežem.

12 Kajti Tisti, ki je nekoč Mojzesu na Sinaju med bliskom in gromom dal zapovedi in čigar Duh je pred Adamom plaval nad vodovjem, je v tej preprosti osebi pred vami. Če to zdaj zmorete verjeti ali ne, nadaljevanje vas bo razsvetlilo! Pojdimo zdaj domov in vi dvajseteri, ki ste še tešči, boste prej zaužili krepčilni obed!«
13 Vsi so utihnili in si niso upali spregovoriti med seboj niti besede.
14 Ko pa smo prišli v Lazarjevo hišo, Mi je **Peter** rekel: »Gospod, tega nam, Svojim stalnim učencem, še nisi povedal!«
15 **Jaz** sem rekel: »Dovolj nazorno in prav pogosto; toda vaš razum doslej tega še ni zmogel dojeti in gotovo še nekaj časa ne bo zmogel! - Toda zdaj se ukvarjajte s čim drugim; z Judi se moram še marsikaj dogovoriti!«
16 S tem so bili učenci zadovoljni in so odšli ven.
17 Jedi za dvajseterico pa so že stale na mizi, le sonce še ni zašlo; zato se niso upali ničesar dotakniti in so večkrat pogledovali k soncu, ali še ne bo kmalu zašlo.
18 **Jaz** pa sem jim rekel: »Poslušajte! Kdo je vendar več: Sonce, sabat ali Jaz, ki v Svojem duhu gospodujem obema in to že od vekomaj?«
19 **Oni** so rekli: »Da, če si zares to, za kar si se nam predstavil, si gotovo neskončno več kot Sonce in sabat!«
20 **Jaz** sem rekel: »Sedite, jejte in pijte z dobro voljo! - Nekoč je bilo rečeno: 'Boga ne more nihče videti in ohraniti življenje; kajti Bog je vse po uživajoči ogenj.' Zdaj pa lahko Boga gledate ter jeste in pijete in pri tem celo žanjete večno življenje!«
21 **Oni** so rekli: »Vse lepo in prav, ko le ne bi bilo Mojzesove postave!«
22 **Jaz** sem rekel: »Kjer sem Jaz, tam je tudi Mojzes in tam so vsi drugi preroki; zato storite to, kar hoče Gospod!«
23 Zdaj so končno vsi sedli k mizam ter še pred sončnim zahodom jedli in pili. In ko so pojedli in popili, sem jih vse odpeljal na majhen grič za Lazarjevo hišo; tam smo se marsikaj pogovarjali, nekaj tega pa bo opisano v nadaljevanju.

7. Gospod s Svojimi na griču pri Betaniji

1 Ko smo bili vsi zbrani na griču, ki je bil, kot sem že povedal, za Lazarjevo hišo in je imel na vrhu zelo lepo ravan s številnimi klopmi za počivanje, smo v svetli noči - bila je polna luna - posedli; in čeprav nas je bilo približno petinpetdeset in smo kljub temu imeli povsem dovolj prostora, so nekateri Judje vendarle začeli besedičiti, da nismo razdelili sedežev povsem po hierarhičnem vrstnem redu.
2 **Lazar** pa je zoper to pripomnil: »Prijatelji moji! Po tem, kar smo slišali, videli in doživeli, bi prvo mesto najbolj pripadalo le Enemu od nas in prav ta si je izbral najslabši prostor! Le kako moremo biti tako zasvojeni z iskanjem prednosti, ko smo kot umrljivi ljudje pred Njim pravzaprav toliko kot nič?!«
3 Ta nagovor Lazarja kot povsod spoštovanega hišnega gospodarja, je dobro vplival in onemogočil nadležno in prazno besedičenje.
4 Ko je bilo tako vse urejeno in mirno, sem **Jaz** rekel: »Predvsem vam zapovedujem, da to, kar boste zdaj slišali in videli, za zmeraj obdržite izključno zase, da zaradi tega po volji in vesti nihče ne bo prisiljen verovati Vame in v

Moje poslanstvo, ampak, da bi veroval edino zaradi za to določenega novega nauka in znamenj, ki jih za to izbere Moja modrost.
5 Vsaka notranja, moralna prisila je že sama po sebi sodba; česar namreč človek ne sprejme in ne stori po svoji najsvobodnejši volji in iz povsem lastnega spoznanja in prepričanja, mu ne koristi za življenje, ampak le za sodbo. Če naj človek postane dober in poln resničnega, duhovnega življenja, ga k temu ne sme siliti nobeno prisilno sredstvo, temveč le njegova lastna, povsem svobodna in trdna volja.
6 Do tega ga ne sme pripraviti niti postava niti plačilo ali kazen, temveč edino njegova svobodna vera, njegovo notranje prepričanje, njegovo čisto spoznanje, poslušnost njegovega zunanjega človeka in njegova svobodna volja, ki mora izhajati iz čiste ljubezni do Boga ter do vsega dobrega in resničnega.
7 Kot najjasnejšo resnico vam povem: zlahka in pravzaprav še laže bi se spustil na zemljo v najbolj velikanski človeški podobi, v spremstvu neštetih trum angelov, med ognjem, bliskom, gromom in viharjem ter vam z grmečim glasom, ki bi lahko rušil gore, oznanil novo besedo milosti. Tedaj gotovo ne bi bilo nikogar med vami, ki bi lahko v sebi vsaj malo dvomil. Največji strah in najhujša groza bi ga namreč v trenutku tako ohromila, da ne bi bil sposoben niti najpreprostejše misli. Toda, ali bi to kaj pripomoglo k človekovi notranji, resnični osvoboditvi? O, nikakor! Obsodilo bi dušo vsakega človeka in ujelo njegovo čud, tako da bi postala trda kot najtrši kamen!
8 Glejte, zato sem v tej nizkosti prišel na ta svet povsem neopažen, tako kot sem se tudi napovedal po ustih prerokov, da ne bi bilo srce nobenega človeka ujeto in bi Me ljubeče spoznalo edino po blagoslovljeni oblasti resnice Mojih besed in naukov in si po njej povsem svobodno uredilo svojo življenjsko pot!
9 Moja znamenja naj le podkrepijo, da sem resnično Tisti, za katerega se predstavljam ljudem. Zato vas še enkrat opominjam, da o tem, kar boste v tej noči videli in slišali, nikomur nič ne poveste, da ne bo noben človek ujet v čudi svojega srca! Tudi vi sami se temu ne dajte ujeti v svojih srcih, ampak dopustite, da vas vodita edino Moja beseda in njena resnica.
10 Kajti če svobodno iz sebe oporekate vsem Mojim znamenjem in se svobodno podredite resnici Mojih besed, imate kljub temu v sebi večno življenje in njegovo polno svobodo; če pa se odločate le po znamenjih in ne pazite na resnico Mojih besed, ste ujeti, obstanete v sodbi, nič drugega niste kakor zgolj ljudje stroji brez notranjega, resničnega duhovnega življenja in zato mrtvi, kot je mrtev kamen.
11 Da se lahko v svojih srcih tudi zdaj ravnate po tem, sem vam vsem to kot edini Gospod in Mojster vsega življenja vnaprej povedal. Ravnajte se po tem in živeli boste!«
12 Ta Moj govor je vse močno pretresel in mnogi so se začeli bati, kaj vse se bo zdaj zgodilo.
13 **Jaz** pa sem jim rekel: »Da, Moji ljubi otroci, če se že zdaj zaradi tega bojite in vas začenja prevzemati groza, tedaj pred vašimi očmi ne bom mogel narediti ravno veliko!«
14 **Lazar** je rekel: »O Gospod, jaz se ne bojim in Tvoji učenci tudi ne! Kogar pa je zdaj strah, no, naj se pač boji - saj mu tudi ne bo škodilo!«
15 **Jaz** sem rekel: »No prav, naj torej slišimo in vidimo.«

8. Na Gospodov ukaz se prikažeta Mojzes in Elija. Mojzesova obtožba tempeljskih Judov

1 Nato sem se (**Jaz**) obrnil k Judom in rekel: »Niste hoteli verjeti, da sta bila Mojzes in Elija v zadnjem času že pred Menoj tu; zato naj dobro prepoznavna stopita sem in vam sama povesta, kakšnega duha otroci ste!«
2 In že sta stala oba preroka sredi med nami in se najprej globoko priklonila pred Menoj.
3 In **Elija** je glasno rekel: »Pred Teboj in Tvojim imenom se morajo pripogniti vsa kolena in srca v nebesih, na zemlji in pod zemljo!«
4 Nato je **Mojzes** spregovoril Judom: »Vi grešniki v Salomonovem templju, otroci kače, le kateri hudič vas je spočel, da morete reči: Abraham je vaš oče in sedite na mojem in Aronovem sedežu?! Če pa ste že kar najbolj nepoklicani sedli nanj, da bi z njega ljudstvom oznanili postavo, ki mi jo je dal Bog, kako to, da zdaj ne morete prepoznati Najvišjega, ki mi je prav na Sinaju dal postavo na dveh kamnitih tablah?!
5 Pravite, da naj bi prej prišla jaz in ta brat Elija, - in glejte, oba sva bila tu! Kdo od vas pa naju je prepoznal in kdo nama je verjel?! In ali nama niste storili povsem enako, kar ste storili skoraj vsem prerokom in Gospodovim svetim?! Kaj je potem to, če se vi hudobni hinavci do zemlje priklanjate pred mojim imenom, mene samega pa ste preganjali in nazadnje zadavili med oltarjem in Presvetim? Govorite in podajte odgovor!«
6 **Eden** je rekel s trepetajočim glasom: »O - veliki prerok -, tisti, ki - ki, je bil zadavljen, se je vendar imenoval le Zaharija!«
7 **Mojzes** je odvrnil: »Ti, zdaj telesno stari lopov, si bil priča, kaj sem povedal na duhovniškem zboru, ko sem se vrnil iz Presvetega! Glej, besede so se glasile takole: 'Poslušajte, bratje, Gospod Bog mi je v Svoji veliki milosti in usmiljenju odprl mojo notranjost in Mojzesov duh je vstopil vame in zdaj sta moja duša in Mojzesov duh en človek, ki stoji pred vami, kakor je nekoč stal pred faraonom in na Sinaju pred Bogom! Jaz sem bil prvi, ki je ta sedež postavil in po Božjem naročilu sedel nanj, - in zdaj kot od Boga določen sedim na njem kot zadnji; kajti v prihodnje bo samo Gospod, ki je na prečudežen način že odel človeško meso, na tej zemlji naredil s tem sedežem, kar bo hotel po Svojem nedoumljivem sklepu!' Tedaj ste se razsrdili zaradi te moje najresničnejše prerokbe, sunkovito ste me potegnili s sedeža in zadavili moje telo. Mar ni bilo tako?«
8 Drug, prav tako že **star Jud**, je rekel še bolj pobito: »Da - tako je bilo - resnično -; toda - kdo bi mogel kaj takega verjeti?!«
9 **Mojzes** je rekel: »Zakaj so lahko verjeli številni pobožni, ki ste jih zaradi tega izgnali iz templja v daljne dežele med pogane; precej jih je telesno še živih in lahko pričajo zoper vas?«
10 **Neki drug star Jud** je spet rekel: »Da, že mogoče, - ti so za to morali imeti videnje; mi pa nikoli nismo imeli nobenega videnja!«
11 **Mojzes** je rekel: »O, hinavsko govoriš in lažeš samemu sebi! To je bilo namreč v duhu zaporedoma sedemkrat jasno in razumljivo pokazano v svetlih sanjah vsem do najneznatnejšega tempeljskega hlapca in vi ste si tudi še več tednov med seboj razlagali te sanje tedaj, ko sem bil nem. Kako moreš zdaj reči, da niste imeli videnja o tem?«

12 Oglasil se je spet **isti Jud**: »Da - so bile mar tiste sanje tudi videnje? Glej, glej! Da, - kdo bi lahko tedaj slutil kaj takega!?«
13 **Mojzes** je rekel: »O vi posvetno zviti svetni lisjaki, iz številnih primerov iz Pisma ste prav dobro vedeli, kaj pomenijo svetle sanje! Na primer Jakobove sanje, Jožefove sanje, faraonove sanje in še veliko podobnih, te so vam pač šepetale na uho, kaj pomenijo vaše sedemkratne vizije; toda vaš posvetni čut, vaš duhovniški napuh, vaše poželenje po nepopisno udobnem življenju in smrdeča lenoba in nečistovanja vseh vrst so vas zaslepili in oglušili in tako ste se zelo bali, da boste zaradi teh mojih prerokb izgubili vse svoje tako prijetne posvetne življenjske koristi; zato ste, namesto da bi se vdali v Božjo voljo, raje uporabili vse proti njej in ste ostali do te ure, do tega trenutka, popolni uporniki proti Bogu. Kako vam, prašnim črvom, ugaja ta nadvse resnična zgodba?!
14 Glejte, Čudoviti in Najvišji, katerega jaz, Mojzes, nikoli ne morem biti vreden gledati Njegovega obličja, vam je sam v templju dejal: 'Ne Jaz, ampak Mojzes, v katerega upate, vas bo obtožil pri Očetu!' In glejte, od tistega časa še zdaleč ni minil niti en dan in napoved najvišjega Gospoda se že izpolnjuje, in jaz, Mojzes, v Gospodovem imenu glavni prerok vseh vas, vas zdaj pred Njegovim najsvetejšim obličjem obtožujem vsega tega, kar ste na najbolj v nebo vpijoč način zagrešili! Kaj lahko poveste v opravičilo?«
15 Tedaj so začeli Judje popolnoma v kot stisnjeni, od strahu in groze povsem onemeli, le trepetaje jecljati, ne da bi mogli skozi svoje bedne ustnice spraviti le eno razumljivo besedo.
16 Le **mlajši** med njimi je z zelo trepetajočim glasom rekel: »Moj Bog in Gospod, se mar že danes začenja najstrašnejši poslednji sodni dan?«
17 **Mojzes** je rekel: »Moja obtožba je vsak trenutek v moji roki; jeza in maščevanje pa v roki vsemogočnega Gospoda! Vaš sodni dan se je zdaj že precej približal končnemu cilju; toda zdaj je vse odvisno edino od Gospoda samega. Povejte, kako vse to razumete!«
18 **Star Jud**, je z zobmi šklepetajoč od strahu rekel: »O veliki prerok Mojzes, povej nam vendar, ali bomo morda prišli v pekel, ne da bi se mogli rešiti in ali ima vsak človek svoj poslednji sodni dan!«
19 **Mojzes** je rekel: »Glede pekla vam ob vašem zdajšnjem načinu življenja sploh ni treba spraševati, ali boste prišli vanj; kajti vaš način mišljenja in ravnanja je bil vendar že dolgo tak, da ste bili v peklu že doslej in tudi vse, kar ste naredili, je vredno pekla. Zato ne morete več priti v pekel, ker ste pravzaprav že v njem.
20 Glede poslednjega dneva pa tole: potem ko boste odložili telo, boste na drugem svetu imeli sodni in prvi ali najmlajši dan, prav tako kot boste tudi na tem svetu imeli zadnjega in najstarejšega. Toda dokler še živite v tem svetu, lahko, če hočete, še zlahka najdete izhod iz pekla, saj tukaj med vami sedi veliki Voditelj in Odrešenik, njega poslušajte in po tem se ravnajte! - Govoril sem pred Teboj, o Gospod, zdaj pa naj na moje mesto stopi Elija!«

9. Elijeva obtožba

1 **Jaz** sem rekel: »Elija, ti, ki si pripravljal in izravnaval Moja pota! Kaj boš povedal zoper te služabnike templja?«

2 **Elija** je rekel: »Gospod, Mojzes je povedal vse! Z njim je tempelj prenehal biti Božja hiša; zdaj ni drugega kot jama razbojnikov in morilcev. Jaz sem jim to ob Jordanu na las podrobno in kristalno jasno pokazal in s pravilnim računom dokazal. Ko pa so videli, da mi niso mogli z ničimer oprijemljivim ugovarjati, in opazili, da so bili neizpodbitno razkrinkani pred ljudstvom in obtoženi vseh mogočih krivic so se Tebi, o Gospod, in ljudstvu očitno posmehovali in me razglasili za pobožnega norca, ki ga za veselje in zabavo pač lahko poslušajo nekaj ur, skrivaj pa so zagrozili ljudstvu, da mojega nauka ne sme imeti za kaj več kot le za neumno blodnjo.
3 Skrivaj pa so bili nadvse besni, ker so slišali, da me je ljudstvo kljub temu imelo za preroka in me slavilo, delalo pokoro in se dajalo krstiti. Ti hudobni bogokletneži v Božjem svetišču so še prekmalu opazili, da jim je z menoj nastavljena sekira na korenino in je tako konec njihove gnusne oblasti pred vrati. Tedaj so se lotili Heroda in z najrazličnejšimi lažnimi razlogi in najslabšimi spletkami dokazovali, da grozi njegovi oblasti z menoj najhujša nevarnost. Herod sicer tega ni mogel razumeti, ker je imel z Rimom trdne pogodbe - te je zmeraj natančno izpolnjeval - in je tako ob kakršnih koli neugodnih pripetljajih lahko računal na neposredno in posredno rimsko varstvo. Le da vse to ni nič pomagalo; Heroda so oblegali tako dolgo, dokler me ni zaprl.
4 Ko sem bil zaprt, moji učenci pa so kljub temu imeli prost dostop do mene, Heroda niso mogli več nadlegovati; opazili pa so, da se je moj nauk po mojih učencih silno razširil. Njihovo sovraštvo in bes sta od ure do ure naraščala in zahrbtno so spodbujali hudobno mater lepe Herodiade, naj si izprosi pri Herodu milost in če ji bo ob svoji običajni prisegi dal knežjo besedo, naj si ne želi nič drugega kot mojo glavo. Za to pa bo mati iz tempeljske zakladnice skrivaj dobila deset tisoč funtov zlata. Lepi Herodiadi pa se je ta zahteva zdela prehuda, ker je dobro vedela, da me je Herod skrivaj imel rad; toda staro je obsedel hudi duh in ji razkril, da ne odobravam Herodovega prešuštnega razmerja in ga hočem od njega odvrniti. To je tudi Herodiado tako razkačilo proti meni, da je potem na vnovično prigovarjanje svoje skrivaj podkupljene matere ob prazniku zahtevala mojo glavo. To je Heroda sicer zelo potrlo, - toda ker je prisegel, je moral prisego izpolniti in tako so me v ječi tudi obglavili.
5 Ko so templjarji to izvedeli, so se zelo razveselili in takoj začeli na vse mogoče načine preganjati ljudi, ki so mi verjeli. - To, o Gospod, je ob izpuščenih vseh postranskih okoliščinah, ki so Ti tako in tako še predobro znane, preprost oris njihove popolne nizkotnosti in tega jih zdaj obtožujem pred Teboj! Ti edini pa si Gospod od vekomaj; sodi jih po Svoji neskončni oblasti, modrosti in pravičnosti! Zgodi se Tvoja edina sveta volja!«
6 Nato sem **Jaz** rekel: »Da, tako je! Bilo je sicer pri tem še nekaj drugih okoliščin, ki sem jih Jaz sam priložnostno že omenil, pa tudi druge priče so govorile o tem pred Mojim obličjem; vendar je to pravo, najbolj notranje jedro njihove nad peklenske hudobije! Toda zdaj povem vama, Moja najzvestejša preroka in zdaj angela Mojih nebes in vaju vprašam, ali lahko tem velikim grešnikom v Mojem svetišču odpustita strašno krivico, ki so vama jo storili.«
7 **Oba** sta rekla: »Da, Gospod, kajti Ti edini si sprava nas vseh! Po Svojem velikem usmiljenju jih, če hočeš, razsvetli, da bodo lahko spoznali, kolikšna je njihova hudobija!«

8 Nato sta na Moj skrivni namig preroka Mojzes in Ilija izginila in spet smo bili sami.

10. Samoobtožba duhovnikov

1 Precej časa je minilo, preden si je kdo upal spregovoriti eno samo besedico; prikazen obeh prerokov je vse zelo ganila, posebno pa je pretresla navzoče Jude.
2 Le **krčmar**, ki je sedel poleg Mene - prav tako na moč ganjen - mi je polglasno rekel: »Gospod, Gospod, to kaže bolj kot vse, da si v resnici to, za kar si se predstavil pred ljudstvom v templju!
3 Zdaj se je jasno pokazalo, da je prišel obljubljeni veliki čas časov z vsemi milostmi, pa tudi z vsemi sodbami iz nebes. Oh, ko bi le bil vreden, da bi bil tudi jaz deležen najmanjšega dela milosti!«
4 **Jaz** sem rekel: »Ne le najmanjšega, ampak največji del si lahko vzameš! To je odvisno edino od tvoje volje, da boš z veseljem in zadovoljstvom živel po Mojem nauku, s katerim boš kmalu dodobra seznanjen. - Zdaj pa vprašajmo Jude, kako jim je bila všeč ta resnična prikazen!«
5 Nato sem se obrnil na dvajset judovskih duhovnikov in jih vprašal, kaj zdaj pravijo k tej prikazni.
6 Tedaj je **eden** od njih vstal s sedeža in začel govoriti takole: »Popolnoma smo prepričani, da prikazen ni bila nobeno pričarano slepilo; kajti slepilo, kakršnih sem precej videl v Damasku, ne govori in ne ve za skrivne podatke in dogodke, ki so se zgodili pred kratkim ali dolgo tega. Toda prav zato, ker prikazen ni bila slepilo, je naredila na vse nas nadvse usoden vtis in to zato, ker smo iz tega prejasno spoznali, da zaradi svojih hudobnih dejanj ne moremo več pričakovati, da bi nam Bog odpustil naše prevelike grehe.
7 Res nadvse težavno je biti človek na svetu! Izpostavljeni smo vsem skušnjavam sveta in hudičev, dveh sovražnikov človekovega življenja, od katerih manj škodljivega sicer vidimo, toda drugega, ki človeka zapeljuje v svet in ga z vso močjo vleče, ne vidi nihče in se mu zato tudi težko kdor koli upre.
8 Zdaj jasno vidimo, da smo postali preveliki grešniki; toda ne razumemo pa, kako smo postopno tako zelo zabredli. Nič drugega zdaj ne moremo reči kot: Gospod, če je v Tebi še kaj usmiljenja do nas, se nas usmili in nas vsaj ne sodi prestrogo!
9 Če bi takrat to spoznali tako kot zdaj, ne bi z Zaharijem in pozneje z Janezom tako ravnali. Toda vsi skupaj smo bili vendar slepi ter od sveta in hudiča zaslepljeni in tako smo tudi ravnali po svoji resnično povsem hudičevi slepoti in po njegovi[1] najhudobnejši volji.
10 In tako kot sta nas zdaj Mojzes in Elija povsem upravičeno obtožila pred Teboj, o Gospod, tako zdaj tudi mi obtožujemo pred Teboj hudiča, tega najhujšega sovražnika ljudi, Ti pa blagovoli tudi njega privleči pred Tvoj sodni stol!«
11 **Jaz** sem rekel: »Kar je na vas hudičevega, to je že dolgo na hudičevem računu; toda povem vam, da jih je zdaj v templju veliko, ki so hudiča že zdavnaj prekosili in ravnajo z ljudmi huje, kakor bi hudič.

[1] Hudičevi

12 Povem vam tudi, da hudičeve skušnjave niso tako pomembne, kot menite v svoji neumni veri! Pravi hudič je človek sam s svojimi posvetnimi poželenji! Iz teh izhaja samoljubje - to je en hudič -, sla po udobnem življenju pa drugi; častihlepje, napuh, oblastiželjnost, jeza, maščevanje, nevoščljivost, lakomnost, ošabnost, nečistovanje in omalovaževanje sočloveka - vse to so hudiči, spočeti na človekovih lastnih tleh. Zato se hudiča ne bojte tako zelo in ga tudi ne obtožujte; pač pa v svoji vesti obtožujte sami sebe ter iskreno obžalujte in trdno sklenite, da boste postali povsem drugačni ljudje in potem se bo to tudi zgodilo!
13 Ljubite Boga resnično nad vse in ubogega bližnjega kakor sami sebe, tako vam bodo tudi odpuščeni vaši številni in veliki grehi! Če namreč človek popolnoma ne preneha grešiti, mu greh tudi ne more biti odpuščen. Kajti greh je človekovo lastno delo, ker izhaja iz njegovega mesa in iz volje njegove duše.
14 Dobra dela po Božji volji in besedi, ki jih človek dela iz svobodne lastne odločitve, pravzaprav tudi so in ostanejo milost od zgoraj, zasluga Božjega duha v človekovem srcu in človek postane tega deležen prav po Božji milosti. Zdaj veste, kako je s temi stvarmi. Svobodni ste in lahko storite, kar hočete!«

11. Dobri sklepi na novo spreobrnjenih judovskih

1 **Jud** je rekel: »O Gospod, le Ti nas nikoli več ne zapusti v tem svetu, - pa bomo vsi varni! Seveda, tempelj šteje še sedemsto takšnih, kot smo mi; toda ti so še veliko bolj otrdeli od nas, - ti naj poskrbijo zase! Mi pa bomo že jutri pobrali svoje reči in svoje preobilje razdelili revežem. Potem bomo oblekli drugo oblačilo in Ti sledili, - četudi bi nas odganjal z bliskom in gromom. Šele, ko bomo popolnoma spoznali Tvojo voljo, bomo kot stari Judje dokazali, da se tudi stara drevesa dajo še prav dobro upogniti. Zdaj smo spoznali, da razen v Tebi, o Gospod, ne more biti odrešenja in življenja; zato nas tudi večno ne bo nič več odvrnilo od Tebe, o Gospod!
2 Glej, o Gospod, pravzaprav povsem na začetku nismo bili tako skrajno pokvarjeni; ko smo se vključili v tempelj, smo v njem iskali le pravo resnico! Toda kaj smo tam našli? Nič drugega kot globoke skrivnosti nad skrivnostmi! Če smo koga vprašali za pojasnilo, smo dobili odgovor: 'Nič drugega ne potrebujete kakor vero! Trdno verujte v to, kar predpisuje tempelj, četudi bi se vam zdelo še tako nesmiselno, nerazumno in nenaravno; kajti edini veliki duhovnik ima ključ do Božjih skrivnosti in to naj vam bo dovolj! On edini daruje za vas in za vse ljudstvo!' Res, da so bile to privlačne besede, vendar so ob žalostni zgodbi z velikim duhovnikom Zaharijem za nas doživele močan udarec; kajti šele potem smo sami pri sebi trdno spoznali, da Mojzes, vsi preroki in vse Pismo ne morejo pomeniti nič. Če bi bilo kaj na tem, tedaj naši predstojniki ne bi mogli ravnati tako brezvestno!
3 Ko smo se tako vendarle prepričali, da ni v Pismu niti ene smrtno resnične besedice, smo se tudi mi predali zlim strastem in potem postali pravzaprav hujši kakor cela legija najhujših hudičev. Ti se namreč umaknejo pred imenom Najvišjega, mi pa se nismo umaknili, ampak smo nato postali še bolj razsrjeni in zlobni. Glej, Ti najmodrejši, najboljši in najpravičnejši Gospod in Mojster, ker smo v stanje, v kakršnem smo, zašli pravzaprav vendarle večinoma le zaradi svojih nadrejenih, zaradi njihovih slabih zgledov, zdaj upamo, da nam boš odpustil naše grehe še toliko bolj, ker smo vsi najtrdneje sklenili, da bomo

prezirali vsak greh in živeli povsem po Tvojem nauku, - četudi za ceno našega zemeljskega življenja!«
4 **Jaz** sem rekel: »Dobro torej; naj vam bodo zdaj odpuščeni vsi vaši grehi, toda le za tako dolgo, dokler se kdo izmed vas ne bo spet pregrešil! Če pa Mi hočete zares slediti kot Moji učenci, naredite to v templju pametno, da zviti lisjaki ne bodo odkrili, kaj nameravate! Kajti Moj čas, v katerem se bom zaradi grehov sveta pustil preganjati hudobnim lisjakom, še ni prišel; zgoditi se mora tudi to, da bo njihova mera polna. - Zdaj pa pazite, kaj se bo zgodilo in si vzemite to zelo k srcu!«

12. Nočni nevihtni vihar

1 Nato je nastal hud in močan veter in na vzhodu so se dvigali težki oblaki, ki so bili videti, kot bi žareli. Na ta pojav so postali vsi toliko bolj pozorni, saj je tu veljal za veliko redkost. Zdaj smo že videli množico bliskov, ki so v težkih oblakih švigali sem ter tja in slišali tudi oddaljeno, toda silno grmenje.
2 Vsi so se tega nekoliko prestrašili in **Lazar** Mi je rekel: »Gospod, poglej divjo nevihto! Zdi se, da prihaja naravnost k nam! Kaj, če bi morda vendarle raje šli v hišo; takšne nočne nevihte so namreč pogosto zelo hude!«
3 **Jaz** sem rekel: »Bodi miren, Lazar; te nevihte ne bi bilo brez Moje volje! Zakaj pa jo dopuščam, boš že izvedel pozneje.«
4 Na to se je Lazar pomiril; toda Judje so bili, ko se je nevihta čedalje bolj bližala, vse bolj prestrašeni in so skrivaj spraševali učence, ali se Jaz nič ne bojim hude ure, ki se naglo približuje.
5 **Učenci** pa so rekli: »On je tudi gospodar viharjev in neviht in vse v naravi mora ubogati Njegovo voljo; zato se nam v Njegovi navzočnosti nevihte ni treba bati.«
6 Judje so dobro sprejeli to tolažbo in se umirili. Toda **dvajseteri judovski duhovniki** so postali strašansko nemirni in silno prestrašeni, posebno, ko se je med strašnim grmenjem neprenehoma bliskalo. Vstali so s svojih sedežev, stopili k Meni in rekli: »Gospod, ki so Ti mogoče vse stvari, zapovej vendar hudemu viharju, sicer nas bo vse bedno pokončala; to je namreč grozovita nevihta! V vsem življenju smo doživeli le tri takšne in tedaj je na prav tak pozni večer izgubilo življenje veliko ljudi in živali. Tedaj je, tako kot zdaj deževalo, se bliskalo in grmelo in kogar je zadelo, je bilo po njem. Živi so ostali le tisti, ki so pobegnili v trdno zgrajene hiše. Posebno silovita je bila velika nevihta pred dvajsetimi leti v Damasku. Le malokdo, ki je bil tedaj zunaj, je ostal živ. Zato bi bilo morda tudi zdaj bolje, ko bi se vendarle odpravili v hišo, kajti če nas bo doletela huda nevihta, nam lahko tu zelo trda prede. Tudi veter postaja čedalje silovitejši, da ga komaj še lahko prenašamo!«
7 **Jaz** sem rekel: »Pustite to, kajti tudi v tej nevihti boste spoznali Božjo moč in oblast v Sinu človekovem!«
8 Komaj sem to izgovoril, že je bila nevihta, razširjena daleč naokrog na vse strani, naravnost nad nami in tisoč bliskov je vsak trenutek švignilo iz težkih oblakov. Veliko jih je s silnim grmenjem treščilo v grič.
9 Judje so začeli na vso moč kričati: »O Gospod, pomagaj nam, sicer bomo vsi izgubljeni!«
10 **Jaz** pa sem rekel: »Je mar že koga zadela strela, da tako kričite?! Tistim, ki so pri Meni, ne grozi nevarnost. Spoznajte torej Očetovo oblast v Sinu, kajti

tudi ta nevihta je sodba in je v Moji oblasti! Jaz sem jo priklical in jo lahko spet odpravim, kadar in kakor hočem. Za vas dvajset duhovnikov pa je simbol vašega srca; kajti prav tako in še huje kot zdaj nad nami, je bilo še komaj pred tremi urami v vaših srcih.
11 Vendar - verjemite Mi - laže ukažem tej nevihti, naj s silnim viharjem vred umolkne, kakor ukažem vašemu srcu z njegovimi hudobnimi strastmi! Veliko govorjenja in velikih znamenj je bilo potrebno, da sem ukrotil vašo notranjo nevihto; za to najsilovitejšo nevihto pa je dovolj le ena beseda in ne bo je več!
12 Toda kakor vam je po izgonu vaše notranje najhujše nevihte začela sijati Moja milost, tako naj ta po izgonu te hude nevihte postane simbolično vidna na obzorju tudi tu. Glejte, veliko strel je že udarilo iz težkih in daleč razširjenih oblakov, toda te še zdaleč niso tako številne kakor vaši grehi! Iz tega lahko zdaj spet uvidite, kako je bilo z vami! Nevihto bi moral pustiti divjati še vso uro, da bi število strel doseglo število vaših grehov; toda to ne bi imelo nobene vrednosti več za vašo notranjost in zato naj se konča nevihta, ki vas je vse že zelo prestrašila! In tako ti zapovedujem, pošast, da se razpršiš in izgineš! Amen.«
13 V trenutku je utihnila nevihta z viharjem vred, oblaki so se razpršili, zvezde so zasijale v svojem starem sijaju in veličanstvu in prav nad nami je sijala velika zvezda, ki je bila vsem tuja.

13. Nova zvezda z novim Jeruzalemom. Pogoj za večno življenje

1 **Lazar** je vprašal: »Gospod, to je tuja zvezda, ki je doslej še nisem videl! Kakšna zvezda je to in kaj pomeni?«
2 **Jaz** sem rekel: »Le miren bodi; vsi vi boste to zvezdo kmalu pobližje spoznali!«
3 Nato sem vsem navzočim za nekaj trenutkov odprl notranji vid in zvezda je postala svet poln svetlobe, v njegovem središču pa je stal novi Jeruzalem, ki je imel dvanajst vrat in štirikotno obzidje je bilo zgrajeno iz prav toliko vrst dragih kamnov, kolikor vrat je imelo mesto. Skozi vsa vrata so angeli hodili ven in noter; znova sta se pokazala tudi Mojzes in Elija in mnogi drugi preroki. Judje so zaradi tega čezmerno strmeli in so Me začeli hvaliti in slaviti, ker sem jim izkazal in pokazal tolikšno milost. Jaz pa sem jih spet poklical nazaj v njihovo naravno stanje in spet so videli le svetlo zvezdo, ki se je postopno čedalje manjšala in se nazadnje povsem izgubila.
4 Ko je bilo prizora konec, so Me skoraj vsi naenkrat vprašali, kaj je to bilo.
5 **Jaz** sem rekel: »Tu ste videli Moj novi nauk, ki vam ga dajem iz nebes! To je resnični, novi Jeruzalem iz nebes; kajti stari, zemeljski, ni več za rabo. Dvanajst vrat označuje resničnih dvanajst Izraelovih rodov in dvanajst vrst dragih kamnov mestnega obzidja označuje deset Mojzesovih zapovedi, najvišji dve vrsti, diamant in rubin, pa označujeta Moji dve zapovedi ljubezni do Boga in ljubezni do bližnjega. Angeli, ki so vstopali in izstopali skozi vrata, ponazarjajo številne resnice, ki bodo ljudem razodete ob zvestem upoštevanju Mojega nauka. Tisti, ki so odhajali iz mesta, so predstavljali veliko modrost Mojega nauka in številni vstopajoči so prikazali, kako naj ljudje dopustijo, da bo Moj nauk kot čista ljubezen vstopil tudi v njihova srca in naj se po njem ravnajo, tako bodo dosegli resnično prerojenje v duhu in s tem bodo vpeljani v vso resnico in modrost.

6 To je pomen te prikazni in to je tudi resnično sonce milosti za vsakega, ki Mojo besedo sliši in po njej živi in v njem bodo tudi vsi, ki Vame verujejo in bodo verovali, za večno prebivali pri Meni, ter z Menoj vodili vse, kar je ustvarjeno v večnem prostoru.
7 Tega sicer zdaj še ne razumete in tudi ne morete razumeti; toda če boste verovali Vame in ravnali po tem Mojem nauku, boste v svoji verski in ljubezenski zrelosti krščeni s Svetim Duhom, ki ga bom poslal vsem, ki živo verujejo Vame in v Tistega, ki Me je iz Sebe poslal na ta svet utelešenega kot Sina človekovega; pravo, resnično, večno življenje je namreč to, da verujete Vame kot v resničnega Sina nebeškega Očeta in živite po Njegovem nauku.
8 Ko pa bo prišel k vam Duh, o katerem sem vam zdaj govoril in vas prežel, tedaj boste tudi vi sami iz sebe razumeli vse, kar zdaj vidite in slišite, toda v svoji naravni omejenosti ne morete razumeti; meso namreč ne more zajeti duha in je v sebi tako in tako mrtvo in nima drugega življenja, razen le začasnega soživljenja iz življenjske moči duše, ki je sorodna duhu in mu je povsem podobna ter lahko nekoč postane eno z njim, če se povsem odvrne od sveta in usmeri svoje čute edino k notranjemu, duhovnemu, po redu in tako, kakor vam kažeta Moj nauk in Moj osebni zgled.
9 Zato naj se vsakdo izmed vas trudi rešiti svojo dušo z njeno lastno močjo; kajti če pride v sodbo, le kako se bo rešila sama, če se tu s tako številnimi sredstvi, ki so ji na voljo, ne more rešiti, ne da bi pomislili na to, da naj bi bila duša sama sebi neprecenljiv zaklad, ki ga, če se izgubi, ni mogoče z ničimer več odkupiti ali pridobiti?!
10 Zato naj se vsak trudi predvsem rešiti svojo dušo! Povem namreč vsem, da bo onstran tako: kdor ima v sebi ljubezen, resnico in s tem pravi Božji red, mu bo tam takoj dodano še zelo veliko; kdor pa tega nima ali ima veliko premalo, temu bo odvzeto tudi tisto, kar morda še ima, da potem tam ne bo imel sploh nič in bo ostal gol, brez sredstev in zato brez pomoči. Kdo se ga bo tam usmilil, kdo bo zanj dal odkupnino?! Resnično, povem vam: Tu velja ena ura več kakor tam tisoč let! - Te besede si zapišite globoko v srce; toda za zdaj naj jih vsak obdrži zase!«

14. Priznanje judovskega duhovnika

1 **Jud** iz duhovniškega stanu je rekel: »O Gospod, Ti si zmeraj čudovit, poln ljubezni, usmiljenja, pravičnosti in modrosti in že to, kar poveš ali samo misliš, je že nepreklicno za večno izpolnjeno dejanje in zato človek težko govori s Teboj! Toda ne glede na to bi rad zaradi bratov vendarle spregovoril besedo s Teboj; izvoli me torej milostno poslušati! Glej, o Gospod, kdor natančno pozna pot, ki pelje k dokazano zanesljivemu cilju, ki popotniku tudi more in mora nuditi dokazano največjo življenjsko korist, če le doseže cilj, prav gotovo ne bo delal drugega, kakor po dobro znani poti zasledoval cilj in ga bo tudi zanesljivo dosegel; le povsem slep norec bi lahko zgolj iz neumnosti in popolnega neznanja ubral drugo, napačno pot.
2 No, zdaj poznamo pot in cilj in zato tudi zlahka obrnemo hrbet vsemu svetu in njegovim skušnjavam in kot pravi junaki prek trnja in kač celo po tej poti sledimo resničnemu in zanesljivemu življenjskemu cilju; celo proti celi armadi hudičev bi se zdaj bojevali in se nezadržno bližali cilju! Da, vsem nam je zdaj lahko; saj nismo le slišali, temveč tudi videli in z vsemi svojimi čuti občutili,

da je tako in nikdar ne more biti drugače. Toda koliko nas je tu, ki smo bili deležni te Tvoje nedoumljive milosti?!
3 Kaj pa je z mnogimi drugimi ljudmi, ki so od Adama raztreseni povsod po neizmerno prostranih tleh te zemlje živeli, živijo zdaj in še bodo živeli v popolni duhovni temi? Kdo jim bo odprl oči in kdo v onstranstvu odrešil njihove duše? Mi Judje in - pravim - duhovniki kot učitelji in voditelji ljudstva imamo vsaj Mojzesa in preroke; toda kaj nam koristijo? Kje so dokazi, da so nekoč res obstajali? Edino v slepi veri! Kajti najbolj vestni pobožni ljudje so umirali pred našimi očmi neredko zelo grenke in sramotne smrti in nikoli se nobena še tako pobožna duša ni vrnila iz onstranstva in nam pojasnila, kako je tam. Vse, kar smo o tem vedeli, je bil le teman, nerazumljiv mit, ki je bil v strahotnem nasprotju z vsemi boljšimi razumskimi načeli, s katerim smo lahko še kolikor toliko brzdali le neizobraženo drhal.
4 Je mar čudno, da smo se mi in mnogi drugi seznanili z grškimi modreci in potem sicer oznanjali judovstvo, sami pa živeli kot epikurejci! Kajti človek ima pač neugasljiv nagon po sreči in vsaj kolikor tolikšnem zadovoljstvu; o večni, onstranski sreči pa nismo mogli doseči niti najmanjše verjetnosti in še manj dobiti kakšen zanesljiv in trden dokaz. Bili smo zdravi in krepki ljudje, svet je razvidno ležal pred nami z vsemi svojimi radostmi in bohotnostjo; očitno je torej, da se nismo obotavljali hlepeti in segati po vsem tem! Le zakaj si za trud, s katerim smo ljudstvo z vsemi sredstvi, s krepko lažjo in prevaro, ohranjali v slepi veri v Boga in nesmrtnosti, ne bi tudi privoščili blaženosti, ko vendar za onstransko blaženost, kot že rečeno, nikjer nismo mogli najti nobenega dokaza?!
5 Glej, o Gospod, to je bil naš skrivni nauk za nas, skoraj povsem podoben esenskemu, čeprav iz znanih razlogov nismo imeli z njimi nič skupnega! Preganjali smo tudi saduceje zaradi njihovega cinizma, toda ne zaradi nas samih, ampak zaradi vernega ljudstva; če bi namreč ljudstvo prešlo k sekti saducejev, bi bilo kmalu konec naše zemeljske sreče. Zdaj, ko smo končno vendarle dobili prepričljive dokaze o onstranstvu po Tvoji čisti milosti, se nam je seveda vse zemeljsko zelo zagnusilo! Toda kaj se bo zgodilo z drugimi, ki te milosti niso imeli in jo bodo tudi težko kdaj dosegli?«
6 **Jaz** sem rekel: »Za to vam ni treba skrbeti! Za zdaj skrbite le zase, za vse druge bo še dovolj poskrbljeno! Kdor bo tedaj hotel, tako kot zdaj vi, bo tako kakor vi rešen; kdor pa tedaj ne bo hotel, si bo moral sam pripisati, če bo pogubljen.
7 Vsaka duša bo namreč tudi onstran živela naprej povsem iz svoje ljubezni in svoje vere in tako torej svobodna, po svoji volji. Če je ljubezen čista in dobra, bo tudi onstransko življenje čisto, dobro in blaženo; če pa je ljubezen slaba in nečista in sočloveku ne pripravi nikakršne blaženosti, bo tudi njeno onstransko življenje nečisto, slabo in nesrečno.
8 Vzeti duši njeno ljubezen in ji dati drugo, bi pomenilo uničiti jo in namesto nje ustvariti povsem novo dušo. To pa bi bilo v nasprotju z večnim Božjim redom; kar je Bog poklical v življenje, to ne more biti več minljivo, ampak le zmeraj prehaja v žlahtnejše in boljše. Zatorej bo tudi onstran poskrbljeno za takšne izgubljene duše; zato pravim, kot sem že prej dejal: Tostran je ena ura boljša kot onstran tisoč let!
9 Zato pa se nobeni duši ne godi krivica; če namreč duši pustimo njeno ljubezen in njeno voljo nepoškodovano in jo le toliko ločimo od drugih, da

dobrim ne more škodovati, sicer pa lahko v svoji, sebi ustrezni sferi počne, kar hoče v skladu s svojo življenjsko ljubeznijo in inteligenco, gotovo nobeni duši ne storimo niti navidezne krivice.
10 Kakor ste doslej živeli vi, tako živijo tudi vse hudobne hudičeve duše v peklu, njihov zli ogenj poraja prav njihova zla, nenasitna sebičnost in oblastiželjnost in vi sami pravite, da vam je pri tem prav dobro šlo. Toda kljub temu vas je vsak dan čedalje bolj glodal črv smrti in vam neizrekljivo grenil življenje! Kaj ste imeli potem od svojega udobnega življenja?!
11 In tako se bo mnogim onstran godilo zelo dolgo, vendar bodo za to krivi le sami. Tam bodo morali ne le enkrat, ampak celo pogosto pretrpeti strahote smrti in tudi to mora biti, kajti brez tega bi bila vsaka taka duša resnično za večno izgubljena.
12 Za danes veste dovolj in ker je skoraj polnoč, pojdimo v hišo in se tam odpočijmo. Kaj vse bo prinesel jutrišnji dan, bomo videli. Torej pojdimo!«
13 Tedaj smo vsi zapustili grič in se odpravili v hišo, kjer je že bilo najbolje poskrbljeno za naš počitek. Judje pa so imeli svojo, veliko sobo. Tam so sedeli okrog mize in se skoraj vso noč pogovarjali, kaj naj bi storili, da bi se rešili templja. Najzanesljivejše bi bilo, če bi se odkupili. Potem so se tudi oni umirili.

5. Judovski duhovniki postanejo Gospodovi učenci

1 Zjutraj, še pred sončnim vzhodom smo bili, se pravi Jaz, učenci, naš krčmar in Lazar ter drugi v hiši že na nogah. Lazarjeva sestra Marta je bila s svojimi pomočnicami že zelo zaposlena, pripravljale so nam obilen in dober zajtrk; Marija pa je šla z nami ven in me je kot vedno, na moč pozorno opazovala in poslušala, da bi si od Mene prilastila kaj za svoje srce in dušo.
2 Ko smo se zunaj že skoraj eno uro sprehajali, so se šele prebudili Judje, se po svoji navadi umili in potem hitro vprašali, ali Jaz še spim.
3 **Marta** pa je rekla: »Oh, Gospod je s Svojimi učenci, z mojim bratom, mojo sestro in krčmarjem odšel ven že pred eno uro in se bo najbrž kmalu vrnil, ker bo tudi zajtrk kmalu pripravljen!«
4 Neki **duhovnik** je rekel: »Kam se je podal, pohitimo za Njim in Mu sporočimo, da je zajtrk pripravljen?«
5 **Marta** je rekla: »Oh, to pri Gospodu res ni potrebno; On sam ve za trenutek, ko bo zajtrk pripravljen!«
6 Ko so **Judje** to slišali, je eden od njih vprašal Marto: »Torej Ga moraš že dlje časa poznati, ker si že tako zelo dobro seznanjena z Njegovimi očitno Božjimi lastnostmi?«
7 **Marta** je rekla: »Seveda Ga poznam že kar precej časa; od vas pa ni ravno zelo pohvalno, da ga doslej še niste spoznali!«
8 **Judje** so rekli: »Da, da, ta tvoj očitek je opravičen, zdaj tudi mi zelo obžalujemo, da v svojem posvetnem vrvežu nismo še nikoli podrobneje poizvedeli o Njem, čeprav smo že marsikaj slišali o Njegovem početju v Galileji. Zdi se nam tudi, da je bil za velikonočni praznik tu v Jeruzalemu in je začuda izgnal iz templja vse kupce in prodajalce, menjalcem in kramarjem pa prevrnil njihove stojnice!«
9 **Marta** je rekla: »Da, da, On je Tisti, toda tedaj so bile vaše oči še zaslepljene, vaša ušesa in srca pa zaprta; zato Ga niste spoznali!«

10 **Judje** so rekli: »Da, da, prav imaš; toda ker smo Ga zdaj spoznali, Ga vsaj nas dvajset ne bo več zapustilo; trdno smo sklenili, da bomo kot učenci hodili z Njim v drugih oblačilih, da nam templjarji in drugi povsod raztreseni judovski duhovniki, farizeji in pismouki ne bodo mogli očitati, da smo se Mu tudi mi kot tempeljski duhovniki dali zapeljati kot ustanovitelju nove sekte in zapeljevalcu ljudstva. Takoj potem bomo šli v Jeruzalem in se odkupili za namišljeno potovanje v Perzijo in Indijo; to nam bodo radi in še preradi odobrili. Ko bomo to v nekaj urah opravili, se bomo še danes vrnili in mu na svoje stroške povsod sledili kot Njegovi učenci.«
11 **Marta** je rekla: »To je zelo hvalevredno od vas, tako si boste pridobili Njegov blagoslov! Toda le poglejte ven; On že prihaja, ker je obed že pripravljen; sprejmimo Ga z največjim spoštovanjem in ljubeznijo, ki Mu gre, se Mu znova iz največje globine svojega srca zahvalimo za včerajšnjo veliko tolažbo, ki nam jo je pripravil, potem pa Ga prosimo, naj milostno blagoslovi ta zajtrk in ga zaužije z nami!«
12 Medtem ko se je Marta še tako pogovarjala z Judi, ki so jo prav pobožno poslušali, sem **Jaz** že stopil v sobo in rekel: »Ljuba Moja Marta, z usti ni treba početi; kdor to stori v svojem srcu, stori prav in dobro. Zahvala ustnic lahko potem upravičeno izostane, saj gledam edino na srce in njegove notranje misli. Toda pri tebi imajo že tudi tvoje besede pravo vrednost pred Menoj, ker izvirajo natančno iz tvojega srca.«
13 To je Marto zelo pomirilo in razveselilo.
14 **Jaz** pa sem se obrnil k Judom in jim rekel: »Torej hočete zares postati Moji učenci?«
15 Rekli so, zdaj prav **vsi**, tudi neduhovniki, ki so bili zelo premožni jeruzalemski meščani: »Da, Gospod, če smo le vredni, da bi smeli biti Tvoji učenci! Hočemo se celo odpovedati vsemu, da bi lahko toliko bolj mirno in varno sledili Tebi, o Gospod, na Tvojih poteh!«
16 **Jaz** sem rekel: »Prav ravnate; le tole vam moram pripomniti: Glejte, ptice v zraku imajo svoja gnezda in lisice svoje brloge, toda Jaz, kot le Sin človekov po Svojem telesu, nimam niti kamna, ki bi si ga kot zemeljsko lastnino položil pod Svojo glavo!«
17 **Judje** so rekli: »Zato pa sta vendar nebo in vsa zemlja Tvoja last! Za ta svet pa že imamo za Tebe, za tvoje učence in za nas dovolj za deset in še več let! Naj le hodimo s Teboj in poslušamo Tvoje besede življenja, za vse drugo bomo po Tvoji volji povsod poskrbeli mi!«
18 **Jaz** sem rekel: »No dobro, pojdite torej po obedu domov in dobro uredite svoje zadeve! Potem spet pridite in Jaz vam bom povedal, kaj bomo potem počeli in česa se bomo lotili! Zdaj pa k obedu!«
19 Nato so vsi sedli k mizam, se zahvalili ter potem jedli in pili tako kakor Jaz.

16. Spreobrnjeni duhovniki se odpovedo templju

1 Ko smo poobedovali, so se spet vsi zahvalili in Judje so odšli v Jeruzalem. Templjarji z velikim duhovnikom vred so se najprej zelo začudili, ko je dvajset že zelo priletnih duhovnikov trdilo, da hočejo na dolgo potovanje; toda ker so jim za to dali veliko zlata in srebra, so nazadnje vendarle privolili in jim zaželeli srečno pot. Dvajseteri so se hitro poslovili in se nato razkropili po velikem mestu, da bi zmedli tiste, ki so za njimi oprezali, katero pot bodo pravzaprav

ubrali. Zunaj mesta so poznali nekega Grka, ki je zmeraj imel veliki zalogo grških oblačil in z njimi trgoval. Šli so k njemu, kupili od njega grška oblačila, svoja pa so pustili tam; to je Grka zelo začudilo, zato jih je iz radovednosti začel zelo previdno spraševati, kaj naj ta preobleka pomeni.
2 **Oni** (duhovniki) pa so rekli: »Prijatelj, v teh oblačilih se da bolje trgovati in ker tempelj zdaj ne dobiva več dohodkov, kakršne je pred leti, mora le-te nadomestiti z modrim trgovanjem z zunanjimi poganskimi ljudstvi.«
3 Grk je bil s to razlago zadovoljen in ker je dobil svoj denar, poleg tega pa še prav dobra in draga duhovniška oblačila, ni rekel niti besede več. Dvajseteri so mu le zabičali, naj zadeve nikomur ne omenja, saj bi utegnili imeti zaradi tega velike težave. In res je Grk molčal kakor grob.
4 Dvajseteri pa so se potem kakor Grki po velikih ovinkih vrnili in okoli druge ure popoldne prišli k nam. Ko so prišli, smo še sedeli za mizo, saj smo komaj pokosili in Lazar, krčmar in tudi Moji učenci so se jim čudili, kako hitro so opravili svoj posel.
5 **Eden** izmed njih je rekel: »Da, preljubi prijatelji, za denar se pri nas vse zelo hitro opravi, toda če denarja nimaš ali ga imaš premalo, je treba čakati in to v zelo dolgi vrsti. Pa še potem se zgodi malo. Toda mi smo pustili tam lep kup zlata in srebra, zato smo tudi posel opravili zlahka in hitro. Tempelj zdaj še zdaleč ne prinaša več toliko kakor nekoč, ko samarijani, saduceji in zdaj tudi že velik del esenov, ki jih sprva sploh nismo upoštevali, še niso bili ločeni od nas in tako so glavni templjarji zdaj že prav veseli, če se od časa do časa njihovi izdatki zmanjšajo.
6 Zato smo prav zlahka uspeli; seveda pa smo bili tudi trdno prepričani, da nam bo Gospod, ki nam je včeraj spet odvezal vezi, po Svoji sveti volji pač pomagal, da bomo svoj namen lahko neovirano uresničili. In glejte, šlo je prav tako, kot smo si zamislili in tudi zato se Ti iskreno zahvaljujemo, o Gospod! Toda kje so še drugi meščani? Saj jih je bilo vendar kakih dvanajst ali trinajst! Mar ne morejo tako hitro zapustiti svojih družin, kakor smo mi opravili s templjarji?«
7 **Jaz** sem rekel: »Tako zlahka ne, saj so družinski očetje! Toda ne bo jih treba dolgo čakati; to so namreč res častivredni Jeruzalemčani, kakršnih je le malo. Toda zdaj le sedite k nam ter jejte in pijte zdaj kakor Grki, bodite veseli in dobre volje!«
8 Dvajset navideznih Grkov se je zahvalilo, prisedli so k mizi, kjer smo sedeli, in začeli s slastjo jesti in piti; pripovedovali so nam številne vedre reči o tem, kar se dogaja v templju, o novi in lažni skrinji zaveze, ker je stara, odkar je grozotno umrl veliki in vrhovni duhoven Zaharija, prav nenavadno izgubila svojo čudežno moč. Ampak tudi nova je zdaj stara že skoraj trideset let, vendar se doslej z njo ni zgodil noben čudež več, neumno ljudstvo pa jo kljub temu še zmeraj časti, kot je častilo staro.
9 Veliko smo govorili tudi o očitnem opuščanju Mojzesovih pravil in njihovem nadomeščanju z novimi, najbolj nesmiselnimi zakoni, kaznimi in pokorami in kako se namesto prejšnjih resničnih Božjih čudežev zdaj širijo indijski, perzijski in egiptovski, toda le z malo uspeha, ker so jih prikriti eseni ljudstvu povsod razlagali povsem naravno, tako da celo najneumnejši nazadnje spoznajo, da čudež ni bil nič drugega kakor nerodno in nespretno izpeljana prevara. Zato se ugled templja iz dneva v dan zmanjšuje in tega se v templju še predobro zavedajo. Le kam to pelje? Danes je neki višji duhovnik pred

ljudstvom ozdravil dobro plačanega navideznega slepca, ki v resnici vidi prav tako dobro kot vsak od nas - in že po nekaj dneh so fantje na ulicah in cestah delali na ducate takšnih čudežev.
10 Zato so v tempeljskem velikem zboru vložili peticijo, naj bi zaradi nenehnega skrunjenja takšnih dejanj za dalj časa tovrstne čudeže opustili, saj bi vendar zlahka našli kakšen razumen in dostojen razlog za to. Toda vse to je bilo govorjenje gluhim. Čudeže je treba delati, vsaj zaradi preprostega ljudstva, - potem pa so se nam pogosto smejali tudi že v templju! Kaj potem pomaga duhovniški videz, resen obraz in lažna Aronova palica, če je čudež tako neumen, da ga začenjajo zasmehovati že najbolj prostaški pobalini?!
11 In tako so naši Grki povedali še marsikaj, čemur so se Lazar, obe njegovi sestri in od časa do časa celo naš krčmar, ki že dolgo ni nič več cenil templja, začeli čuditi; in **Lazar**, ki je imel o templju še kar dobro mnenje, je rekel: »Ne tega o templju kar ne morem verjeti. Odkrito moram priznati, da sem kot pravi Jud še zmeraj obiskoval tempelj in prav tako neredko so obiskovali tempeljski gospodje mene; v njihovih dobrih govorih in tudi naukih nisem zasledil nič slabega in sem sam pri sebi večkrat pomislil, kako prav bi bilo, če bi ljudje po teh naukih živeli.
12 Toda zdaj je videti zadeva povsem drugačna. Kaj koristijo besede in nauki, če so zgolj hinavščina, in na videz pobožen učitelj v resnici zaničevanja vreden malopridnež. Takšni učitelji so podobni volkovom v ovčjih kožuhih, o katerih pripoveduje legenda; ker bi kot volkovi le težko ujeli hitronoge ovce, so si nadeli ovčje kožuhe, da bi jih z manj truda ujeli in raztrgali. No, to si bom vsaj na skrivaj zelo dobro zapomnil. In kaj meniš o tem Ti, o Gospod?«

17. Sebično početje duhovnikov v templju

1 **Jaz** sem rekel: Mar meniš, da so nam ti povedali kaj novega?! O, nikakor! Celo kot Sin človekov vem to že zelo dolgo. Se še spomniš, ko sem se kot dvanajstletni deček tri dni pogovarjal s farizeji, pismouki in starešinami?! Glej, že tedaj je bilo v templju prav tako kakor zdaj in tudi že prej; toda na sedežu Mojzesa in njegovega brata Arona je bilo vsaj nekaj vrednih ter resničnih Mojzesovih in Aronovih naslednikov iz Levijevega rodu. Poslednji je bil Zaharija in zdaj so v templju zastopani že vsi rodovi enako, saj si lahko tam za denar kupi službo vsak, kakor se mu zahoče.
2 Skratka, iz Moje hiše - kot pravi prerok - so naredili za brlog morilcev, zato v njej ni več mogoče iskati odrešenja! Toda kljub temu vam pravim: Nauke tistih, ki sedijo na Mojzesovem in Aronovem sedežu, ko oznanjajo Božjo besedo, lahko še zmeraj poslušate; toda ne glejte na njihova hudobna dejanja in jih še manj posnemajte, saj so najostudnejša prevara!
3 Da pa so zdaj takšni, kot so, je Božja sodba nad njimi, ker so se odvrnili od Njega in se obrnili k mamonu, ki je zdaj njihov bog. Kdo ne ve, da so prej prvorojence iz vsake družine do njihovega štirinajstega leta svobodno in najbolje vzgajali v templju kot dar Gospodu Bogu in da so takšnim prvorojencem pogosto vidno stregli in jih poučevali nebeški angeli?«
4 **Vsi** pritrdijo: »Da, to je povsem res!«
5 **Jaz** nadaljujem: Kje se kaj takega dogaja zdaj?«
6 **Neki Jud** je rekel: »O da, to se dogaja tudi še zdaj, vendar povsem drugače! Namesto prvorojencev sprejema tempelj kot dar za Gospoda Boga raje denar;

kdor pa nima denarja, lahko prvorojenca ali sam brez ovire obdrži, sami pa za nekaj grošev v Božjo skrinjo zmomljajo nekaj molitev za njegov prihodnji blagor, ali če prvorojenčevi starši, kot še pravoverni Judje[2], trmasto vztrajajo pri starem pravilu, prvorojenca sicer s predpisanim obredom sprejmejo, takoj nato pa ga za majhen denar izročijo kakšni babici. Če otrok ostane pri življenju, ga gotovo izročijo kakšnemu deželanu za služabnika; tam odraste brez nauka in pouka kakor žival in, če ga po doseženem štirinajstemu letu starosti starši zahtevajo nazaj, se seveda nemalo čudijo, da je njihov prvorojenec v templju našel tako malo milosti in potem se hude težave z njim šele prav začno.
7 Zato reveži svojih prvorojencev zdaj sploh ne dajejo več v tempelj, ampak se raje ravnajo po novem pravilu, o katerem smo prej govorili. Pri bogatih je seveda drugače; zanje v templju, seveda za denar, lepo skrbijo in sčasoma jih tu in tam tudi obiščejo navidezni angeli, jim strežejo in jih tudi poučujejo z nekaj na pamet naučenimi odlomki iz Pisma, ki pa jih »angeli« prav tako malo razumejo kot pobožni gojenci.«
8 **Jaz** sem rekel: »Zdaj pa je dovolj teh žal še preveč resničnih oznanil; prihajajo namreč naši meščanski Judje in teh nočemo čez mero pohujšati. Tudi oni sicer vedo marsikaj, vendar ne vsega in zato jim vnaprej ne bomo zaupali preglobokih, zlih skrivnosti. Tudi vi ne govorite preveč o tem, sicer bi utegnili zabresti v hude tuzemske težave in to bi potem lahko škodovale tudi vašim dušam! Mislite si: V srcih smo svobodni in smo našli pravo luč in pravo pot v življenje! Dokler pa jih še prenašam Jaz, četudi so še tako hudobni - jih prenašajte tudi vi, upoštevajte njihove dobre nauke, od slabega pa odvrnite oči in ušesa! In zdaj dovolj o tem, naši meščani so namreč že v veži in tudi jedli niso še nič, zato naj tudi oni dobijo tu jesti in piti.«

18. Evangelij vedrine

1 Marta in Marija sta nato takoj pohiteli v shrambo, prinesli kruh, vino in pečeno koštrunovo meso ter vse postavili na stransko mizo, ker na naši ni bilo več prostora.
2 Ko so meščani z velikim strahospoštovanjem stopili k nam v sobo, sem jim **Jaz** takoj prijazno rekel: »Opustite zdaj pretirano spoštljivost. Lačni ste in žejni, zato jejte in pijte veselega srca! Saj so vendar celo otroci noči, sodbe in smrti pri svojih pojedinah veseli in zakaj se ne bi veselili otroci svetlobe in življenja v navzočnosti svojega nebeškega Očeta?! Povem vam; Kjer sem Jaz, tam je tudi Oče. Veselite se torej, bodite dobre volje ter jejte in pijte!«
3 Meščani so se zdaj zahvalili, se posedli in začeli prav pošteno jesti in piti ter pripovedovati, kako so se za nekaj mesecev prav dobro izmuznili svojim domačim. Pohvalil sem jih zaradi tega in jim priporočil, naj bodo na pravi način pogumni in vztrajni, saj mi bodo le tako lahko uspešno sledili. Obljubili so mi in, kot se bo pokazalo pozneje, svojo obljubo tudi držali.
4 Med pogovorom z jeruzalemskimi meščani je **Marta** skrivaj rekla Lazarju: Brat, predstavljaj si: že spet čudež! Včeraj in danes smo za tako veliko ljudi vendar kar precej porabili, a glej, v naši veliki shrambi ne le da nič ne manjka, ampak je zdaj vsega celo desetkrat več in v naši veliki in manjši vinski kleti so

[2] Judje je dopolnilo založbe Lorber Verlag

vsi mehovi polni vina! Tega ni mogel storiti nihče drug kot edino Gospod s Svojo preveliko dobroto in ljubeznijo in tako ni On od nas vzel jedi in pijače, ampak smo le mi vsi jedli pri Njegovi mizi!«
5 Tedaj je postalo Lazarju pošteno nerodno in ni vedel, kaj naj na to odgovori.
6 **Jaz** pa sem opazil, da je v zadregi in mu tiho rekel: »Nič ne maraj: glej, skoraj pol zime bomo lepo tiho ostali v tej okolici, zato bomo še večkrat tvoji gostje in kmalu spet gostje tega Mojega krčmarja! V tem zimskem času bo v okolici Jeruzalema zelo veliko bolnikov in te bom ob tej priložnosti ozdravil, da bodo izkusili, da jim je pomagal Mesija, ki je prišel in bodo verovali v Njegovo ime.
7 Ko bo minila polovica zime, bom za kratek čas obiskal vrlega Galilejca Kisjonaha, nato bom nekaj dni pred velikonočnim praznikom spet prišel sem, toda še pred praznikom se bom vrnil v Galilejo. Glej, torej bomo še prav dolgo pri tebi in tudi veliko bomo potrebovali; in zato sem tako zelo blagoslovil tvoje shrambe in vinske kleti! Toda o tem molčite in ne pripovedujte nikomur!«
8 Lazar se Mi je tiho zahvalil in nato pomiril svoji sestri; in ko sta to slišali, sta se tako zelo razveselili, da sta skoraj začeli jokati; za kratek čas sta morali oditi ven, da sta izjokali solze veselja, ne da bi ju bil kdo opazil. Nato sta se spet vrnili k nam in se veselili z nami. Ko so se tudi meščani nasitili, so se zahvalili in vstali s sedežev.
9 **Jaz** pa sem jim rekel: »Če nimate sicer nobenega opravka, sedite še naprej z nami in skupaj se bomo veselili; čas žalovanja bo prišel še dovolj zgodaj!
10 Moji učenci ne smejo biti potrti in ne smejo hoditi okrog z obrazi, ki hlinijo pobožnost, da bi ljudje verjeli, da se le še z nogami dotikajo tal, z vsem drugim telesom pa so že popolnoma v nebesih in prežeti z Božjim duhom; pred vsakogar morate stopiti z odkritim in vedrim obrazom, da vam bo lahko vsak človek zaupal in tako boste med ljudi razširili veliko blagoslova iz nebes.
11 Glejte, v meni prebiva vsa popolnost najresničnejšega Božjega duha in nikoli Me še niste videli hoditi okrog s povešeno glavo in pobožnjakarskimi očmi, ampak le z odkritim in naravnim obrazom; Moja pot je zmeraj ravna, s poštenimi in vedrimi sem prijazen in veder, žalostne in boječe pa razveselim in opogumim; in prav taki morate biti po svoji povsem svobodni volji tudi vi, Moji učenci.
12 Zato vam znova naročam: bodite svobodnega duha ter veselo in vedro hodite po svetu, ne da bi se navezali naj. Na svet sem prišel le zato, da bi vsem ljudem prinesel veselo in nadvse osrečujočo novico iz najvišjih nebes, ki mora vsakega kar najbolj potolažiti, tako da ga celo najhujša mučeniška smrt ne bo razžalostila - ker vidi in mora videti, da zanj smrti ni in ne more več biti, in da zanj v Mojem večnem kraljestvu nikoli več ne more miniti niti ta zemlja niti vse vidno nebo, ampak da bo poleg tega dobil še veliko oblast nad zelo velikim; in tako bom tudi Jaz vas poslal v Svojem imenu, ko boste v duhu in v moči Mojega nauka sposobni, da boste vsem ljudstvom zemlje oznanili to veselo novico iz nebes.
13 Le kdo bi to preveselo novico hotel in mogel oznanjati z žalostnim, neodločnim, plahim, boječim obrazom in s povešeno glavo? Zato za vedno opustite vse to in tudi pretirano spoštovanje celo Mene samega; z vsem tem namreč nikoli ne bi mogli biti poklicani in izvoljeni za kaj velikega, in še manj za to, da bi naredili kaj najpomembnejšega in naj večjega!

14 Zadošča Mi, da Me ljubite iz vsega srca; kar je več kot to, je neumno, nekoristno in iz človeka, ki je ustvarjen po Moji podobi, dela plaho in za nič velikega uporabno in sposobno kreaturo.«

19. Očiščenje grehov

1 **Neki meščan** je rekel: »O Gospod, vse to bi bilo že lepo in prav, če mi ne bi nikoli v življenju grešili! Ampak grehi nas zdaj pečejo v srcih pred Teboj, ki poznaš naša srca in vso našo notranjost in si skoz in skoz svet, mi pa smo tvoje pravo nasprotje! Zato smo le stežka tako povsem vedri in veseli!«
2 **Jaz** sem rekel: »Mar mislite, da tega nisem vedel, še preden sem vas sprejel? Ampak jaz sem vam grehe odpustil, ker ste se sami odvrnili od vsega greha in sklenili, da ne boste nikoli več grešili in zanesljivo tudi ne boste; zdaj torej niste več grešniki, ampak povsem prosti vsakega greha, in zato menim, da imate toliko več razlogov, da se veselite iz vsega srca!«
3 **Eden od meščanov** je nato rekel: »Gospod, kaj pa je z madeži greha na duši? Slišali smo namreč, da če je kdo enkrat grešil in četudi mu je bil ob poboljšanju zaradi spokornih del greh odpuščen, ostane na njegovi duši še zmeraj črn madež; z njim je zaznamovan tako, da se ga potem v drugem življenju zaradi madeža vsaka povsem čista duša ogiba in se noče z njim družiti, takšna omadeževana duša pa vse dotlej ne more pred Boga, dokler se v hudem ognju hada (šeol) madež ne izbriše.«
4 **Jaz** sem rekel: »Da, da, madež ostane na duši vse dotlej, dokler se človek povsem ne odpove grehu! Kdor pa se mu povsem odpove zato, ker je greh zlo ter uničuje človeka in ga odvrača od Boga in od vsega dobrega in resničnega, ta tudi nima več nobenega madeža na svoji duši in se mu sploh ni treba več bati zlega šeolskega ognja. Če pa vam je v resnici tako nerodno zaradi madežev na svoji duši, le kako da Me potem sploh še upate gledati, ko zdaj vendar veste, kdo je za Menoj in pravzaprav v Meni?! Zato glejte, kako šibki in nevedni ste še!
5 Povem vam: Če hočete biti Moji učenci, morate zavreči starega človeka v sebi kakor staro obleko in se preleviti v povsem novega; kajti Jaz in nadvse razdrapani ter zarjaveli tempeljski nauki tega časa nikakor ne sodimo skupaj. Tega se zavedajte ter se spametujte, bodite plemeniti, vedri in polni dobre volje!«
6 Ta Moj zanje zelo tolažilni poduk je meščanom dobro del, pošteno so segli po vinu, postali prav dobre volje in si začeli kmalu tudi pripovedovati kopico veselih zgodbic; tudi Grki so se jim pridružili in tako je bilo vse do sončnega zahoda.
7 **Lazar** je ob tej priložnosti slišal marsikaj, kar ga je pošteno pretreslo, tako da ga je minilo vse staro spoštovanje do templja in Mi tiho rekel: »Gospod, zdaj sem dodobra ozdravljen in tempelj bom obiskoval čedalje poredkeje!«
8 **Jaz** sem rekel: »Tako je zelo prav; toda stori to bolj v srcu kakor na zunaj, z dejanjem, da te lisjaki ne bodo začeli sumničiti, saj imaš doslej v templju še velik ugled! Nenaden umik ne bi koristil niti tebi niti Moji stvari, saj Jaz vendar upoštevam človekovo notranjost, zunanjost namreč nič ne koristi.«

20. Minljivost materije

1 (**Gospod**): »Prinesi Mi zdaj kamen, tako velik in trden, kot ga le lahko najdeš in ga lahko neseš, da vam bom nekaj pokazal!«
2 **Lazar** je hitro vstal in kmalu prinesel skoraj deset funtov težak in zelo trd kremenov kamen, ga položil na mizo Predme in rekel: »Gospod, tu je nadvse trd kamen!«
3 Zdaj sem (**Jaz**) rekel: »Ta je ravno prav dober, ker je tako trd kakor srca templjarjev v Jeruzalemu in staro tempeljsko obzidje; lahko ga bom kar dobro uporabil!«
4 Vsi so zelo pozorno gledali, kaj bom naredil s kamnom.
5 **Jaz** pa sem rekel: »Poslušajte! Danes, na dan po sabatu, smo res dobre volje in veseli skupaj in zakaj naj bi tudi ne bili?! Saj ste Me razumeli in prepoznali, čeprav težavno in z nekaj žrtvovanja in zato sem vas tudi Jaz priznal! S tem ste odrešeni vsake sodbe, ker ste se sami usmerili na vse resnično in dobro s svojo povsem svobodno voljo. In tako vam lahko zdaj že vnaprej, ne da bi to škodovalo vašemu svobodnemu spoznanju in vaši svobodni volji, dam znamenje Svojega notranjega Božanstva; torej zelo dobro pazite! Kaj menite, kaj bi bilo lažje: da ta kamen zgolj s Svojo voljo v trenutku uničim, ali da na enak način uničim tempelj z vsem živim in mrtvim v njem? Preskusite še prej kamen, da ne bo kdo rekel, da je bil že prej kakor koli pripravljen!«
6 Zdaj so **vsi** rekli: »O Gospod, to res ni potrebno; ta kamen namreč že dolgo poznamo. Zaradi lepe okrogle oblike ga je prinesel iz reke Jordan neki ribič.«
7 **Jaz** sem rekel: »No, dobro; povejte torej, kaj bi bilo Zame lažje: uničiti ta kamen - ali tempelj?«
8 **Eden od preoblečenih v Grke** je rekel: »Gospod, menimo, da bi to moralo biti Tebi najbrž vseeno; kajti takole menimo - ne enega ne drugega ni mogoče storiti zgolj s človeško močjo. Večkrat smo sicer videli, kako so pri egiptovskih čarodejih izginjali tudi kamni, toda kmalu smo ugotovili, kako so čarodeji tej reči stregli; iste kamne smo nato spet videli in ni dolgo trajalo, da smo se te reči naučili spretno posnemati tudi sami in se potem drug drugemu smejali in se spraševali, kako smo mogli sprva celo sami verjeti, da je bil to pravi čudež.
9 Toda to zdaj je nekaj povsem drugega! To je resnični in najtrši kamen, kar jih je mogoče najti. Grki sicer poznajo umetelnost, kako se tak kamen v ognju stali in iz njega pripravi dragoceno steklo - to naj bi pred njimi v časih prvih faraonov znali že stari Feničani - toda tam je iz kamna nastala le preoblikovana materija. Toda za to, da bi tak kamen povsem uničil zgolj z golo voljo, pa je potrebna Božja moč, o kateri si mi, slabotni ljudje, ne bomo nikoli na jasnem.«
10 **Jaz** sem rekel: »Torej - dobro! Zdaj pa vsi dobro pazite: kamna se ne bom dotaknil, ampak mu bom rekel: Izniči se, stara sodba!«
11 In v trenutku, ko sem to izgovoril, ni bilo o kamnu niti sledu več.
12 Zdaj so **vsi** sklenili roke nad glavo in vpili: »Da, da, to zmore samo prava Božja moč! O čem takem ni bilo slišati še nikoli!«
13 **Jaz** sem rekel: »In kakor sem ta kamen zdaj le po Svoji volji razpustil v praelemente, enako bi lahko storil s templjem, pa tudi z gorami, Zemljo, Soncem in Luno ter vsemi zvezdami; razpustil bi jih v njihov prvotni, dejanski nič, se pravi zgolj v Božje misli, ki tudi niso resnične tako dolgo, dokler jim Božja ljubezen in Božja vsemogočna volja ne podelita njihove resnične oblike in trdnosti. Toda v Bogu ni načela rušenja in uničevanja, v njegovem večnem

redu velja ohranitev vsega ustvarjenega, vendar to ne velja za trajno sodbo materije, ampak le za nesojeno, svobodno v duhu in življenju; zato v tem svetu obsodbe nobena materija ne sme in ne more biti trajna, ampak obstaja le določen čas, potem pa postopno razpade in tako kot določa red, preide v duhovno, trajno in neminljivo.
14 Materija je grob obsojenega in začasne smrti in mrtvi duhovi v teh grobovih morajo tudi poslušati Moj glas in ubogati Mojo voljo, kot ste pravkar izkusili. In tako kot se je ta kamen nenadoma razblinil, se bo povsem isto postopno zgodilo z vso Zemljo; iz nje bo potem izšla nova, duhovna in neminljiva Zemlja, na kateri bodo njeni duhovni prebivalci živeli polni življenja in blaženosti in ne sodba in ne smrt ne bosta gospodovali na njenih nebeških logih. Razvila se bo namreč iz življenja vseh, ki so izšli iz nje in so bili na njej rojeni.
15 Zdaj ste videli oblast Božje volje v Meni, Jeruzalem in tempelj pa bi že zdavnaj zaslužila, da bi z njima storil to, kar sem zdaj s tem kamnom. Toda, naj ostane in deluje, dokler ne mine njegov čas. S svojim delovanjem se bo sam uničil, toda ne tako, kako sem zdaj uničil ta kamen Jaz, da je prešel le iz svoje stare sodbe v svobodnejšo, duševno-duhovno svobodno specifikalno bit, ampak se bo tempelj uničil kot samomorilec, katerega duša bo potem zaradi tega še strože obsojena in večkrat umrla. Zato jih pustimo, da se njihov čas dopolni, da nekoč ne bodo mogli reči: 'Niste nam povedali in ste nas kljub temu uničili! ' - Razumete zdaj to znamenje, ki sem ga naredil pred vašimi očmi?«
16 **Grki** so rekli: »Gospod, to je zelo zgovorno znamenje, ki ga deloma sicer razumemo, toda povsem ga lahko doumeš le Ti edini; nam pa bo to morda dano po Tvoji milosti šele onstran. Resnično, to je bilo znamenje najresnejše vrste in skriva v sebi neskončno velik pomen, četudi je bilo videti sprva še tako majhno. - Toda ker si Ti, o Gospod, danes videti tako dobre volje, Te nikakor ne bi hoteli skušati, ampak Te najprijazneje prosimo, da nam poveš, kaj storiš, da nekaj tako rekoč iz nič prikličeš v bivanje.«

21. Vinski čudež. Delo v Gospodovem vinogradu

1 **Jaz** sem rekel: »Bi se radi ob mojih čudežnih znamenjih zabavali?! Toda glejte, Jaz nisem kot kakšen čarodej, ki dela lažne čudeže in znamenja zato, da bi se slepi in neumni posvetni ljudje temu čudili in se ob tem odlično zabavali, ampak delam Svoja znamenja le v skladu z voljo Tistega, ki Me je kot človeka z mesom in krvjo poslal na ta svet in zdaj tudi prebiva v Meni; in če Jaz naredim čudež, je ta namenjen globokemu notranjemu duhovnemu pouku duše, poleg tega pa naj bi človeku tudi koristil za vsakršno dobro! Toda znamenje, ki ste si ga zaželeli zdaj - sicer brez kakšnega nečistega namena - nima pravega namena, koristi in pomoči, zato je boljše, da ga ne naredim; kajti tudi brez tega si zdaj že lahko predstavljate, da Bog zmore vse.«
2 Isti **judovski Grk** je rekel: »Gospod odpustiti nam moraš našo veliko slepoto, ki je bila edina vzrok, da smo si drznili nagovarjati Te za še en čudež! O Gospod, odpusti nam jezikavo velikansko predrznost!«
3 **Jaz** sem rekel: »Ne, ne, prijatelji Moji! Vaša zahteva je bila povsem v skladu z naravnim redom; kdor namreč zmore nekaj materialno izničiti, lahko stori tudi nasprotno! Tako ste si mislili in natančno tako tudi povedali in to je bilo seveda dobro in prav! Narobe bi bilo, če bi drugače mislili in drugače govorili.

Tega, da želeno znamenje takoj za pravkar storjenim ne bi bilo povsem prav, tega seveda niste mogli vedeti vi, ampak edino Jaz! In tako vaša želja ni bila napaka, kakor ni bilo prav nič narobe, da vam vaše želje nisem takoj izpolnil. Toda ker pa ste zdaj v svojih srcih to željo povsem opustili in tudi brez znamenja verujete, da lahko naredim tudi nasprotno znamenje, vam bom šele zdaj to tudi naredil! - Poglejte, ali imate v vrčih še kaj vina!«
4 Pogledali so in glej, vrči so bili prazni.
5 **Govorec** je rekel: »Gospod vsi so prazni!«
6 In **Jaz** sem rekel: »No, torej naj bodo takoj spet vsi polni!«
7 In glej, vsi vrči so bili do vrha polni najboljšega vina!
8 Zdaj so strmeli **judovski** Grki in rekli: »Poglejte Gospodovo čudežno moč! Komaj je izgovoril besedo, že so se vrči napolnili s slastno dišečim vinom! O da bi po Tvojih besedah življenja vendar tudi mi postali tako polni Tvoje svetlobe in Tvoje milosti! O Gospod, imej potrpljenje z našo veliko šibkostjo!«
9 **Jaz** sem rekel: »Z ljudmi ne morem in ne smem delati tako kot s temi vinskimi vrči; to je namreč odvisno zgolj od vaše vneme in vaše svobodne volje. Toda pomoči vam nikoli ne bo manjkalo. Kolikor sami zmorete, toliko tudi morate narediti sami; kar je več kot to, je to potem že Moja zadeva. Kajti resnično, povem vam: Za kar boste prosili Očeta v Mojem imenu in v Mojem vam znanem redu, tega vam bo tudi dano toliko, kolikor lahko koristi vašim dušam. Zdaj pa pijte, ker se je že spet zvečerilo!«
10 **Judovski Grki** so zdaj dvignili vrče, se zahvalili in rekli: »Naj se razširi velika sreča, ki smo jo včeraj našli, na vse Jude in vsa ljudstva zemlje! Tvoja beseda, Tvoj nauk in Tvoja milost naj jih tako prevzamejo, kot bo prevzelo in poživilo naše drobovje in ude to najokusnejše, najmočnejše in najslajše, povsem svobodno in na novo ustvarjeno vino! Gospod, zgodi se Tvoja volja!«
11 Nato so vsi rekli amen in **Jaz** sem vstal in rekel: »To je bila prava in dobra želja; zato pijmo vsi iz tega Božjega daru, da bi se ta želja zanesljivo izpolnila in tudi Jaz dodajam k temu Svoj amen! Sicer bo za to potrebno še zelo veliko truda in dela; Gospodov vinograd je namreč velik in ima zdaj še malo trt. Zato je treba kopati in brez miru in počitka saditi nove žlahtne trte, da bo vinograd poln žlahtnih in rodovitnih trt, potem bomo ob veliki trgatvi tisočkratno poplačani za naš trud in delo!
12 Pri tem delu bomo morali prestati res veliko slabega vseh vrst, veliki in mali nas bodo do skrajnosti preganjali, zaničevali in zasmehovali; toda ker dobro vemo, kaj imamo in kaj dajemo, bomo tudi slepo hudobijo sveta prenašali zlahka, z vso potrpežljivostjo, ponižnostjo in krotkostjo. Oče pač hoče, naj bodo Njegovi na tem svetu prej do skrajnosti ponižani, preden bodo dvignjeni do neminljive časti, ki jim je nikdar ne bo nihče več vzel.
13 Tudi ta Moj meseni človek ne bo izvzet iz tega, to sem Svojim učencem že napovedal in pokazal. Toda ne glede na vse to bomo veliki cilj vendar zanesljivo dosegli in zmagali nad sodbo, smrtjo in peklom. In ko bomo izbojevali to zmago, se bodo dolgo zaprta nebeška vrata za večno odprla novim Božjim otrokom in zmaga bo ostala za vekomaj.
14 Seveda se bodo tudi nasprotniki še naprej bohotili v najrazličnejših podobah in oblikah, med pšenico bo uspeval tudi plevel in v vinogradu bodo zrasli tudi divjaki in se bohotili naprej, toda zmeraj le do določenega časa; potem pa bodo izločeni in vrženi v ogenj sodbe, kjer bo veliko tuljenja in škripanja z zobmi.«

15 Tedaj so **nekateri** vprašali: »Gospod, kaj si hotel s tem povedati?«
16 **Jaz** pa sem rekel: »Kakor se je čisti Mojzesov nauk sčasoma omadeževal zaradi lakomnosti ljudi in njihove posvetnosti, tako se bo zgodilo tudi s tem Mojim najčistejšim naukom. Posvetni ljudje bodo spet gradili templje in jih uporabljali za pridobivanje denarja in drugih zemeljskih dobrin, zanemarjali pa pridobivanje Mojega kraljestva. Sprehajali se bodo okrog ošabnejši od največjih knezov in kraljev zemlje, prekriti z zlatom in dragimi kamni. - Glejte, to bo plevel med pšenico in ti bodo divjaki v Mojem vinogradu!«

22. Lažni učitelji evangelija

1 **Učenci** so vprašali: »Gospod, kako bo to mogoče? Mi bomo vendar dali, kakor smo prejeli, in tisti, ki bodo od nas prejeli, nauka ne bodo omadeževali. Poleg tega bo vendar glavno zmogla Tvoja Božja pomoč iz nebes!«
2 **Jaz** sem rekel: »Tega zdaj še ne razumete! V zemlji, na zemlji in v zraku so nezreli zli duhovi, ki se zmeraj trudijo polastiti se človekovega mesa. To so nujno izrodki stare zemljine sodbe, ki iščejo sebi podobne med otroki tega sveta in prežijo na njihove čute. To dobro dene otrokom tega sveta, zato sledijo njihovemu skrivnemu zapeljevanju.
3 Takšni otroci sveta pa se potem polastijo vsega, kar kakor koli vzbuja pozornost v svetu. Ker pa nimajo pravega duha, saj so pač otroci sveta, si vse, s čimer si skušajo pridobiti veliko zemeljskih dobrin, po svoji duhovni slepoti in posvetni zvitosti urejajo z zunanjim pompom ter zunanjim dostojanstvom in veličastvom in potem privabijo k sebi mnoge, tudi boljše duhove.
4 In glej, to pa je že veliko in grobo omadeževanje še tako čistega nauka! In ker čisti nauk ponuja nadvse skromne zemeljske koristi, ampak le duhovne, nečisti pa poleg hlinjenih duhovnih obeta svojim izpovedovalcem predvsem velike zemeljske koristi, že lahko takole na pol razumete, kako se utegne sčasoma omadeževati tudi najčistejši nauk.
5 Zato bodite pazljivi! Sčasoma bodo še ob vašem zemeljskem življenju vstali mnogi lažni preroki in učitelji in bodo predrzno vpili: 'Glejte, tu je Kristus (resnica iz Boga) in tam je!' in bodo celo po esensko delali velika znamenja, od časa do časa takšna, da bi, če bi Jaz to dopustil, lahko zapeljala celo vas, izvoljene prve učence. Toda nikar jih ne poslušajte, ampak jih v Mojem imenu kaznujte zaradi njihove laži in jih opomnite, da morajo biti ponižni in sprejeti resnico iz Boga; tako boste vi in vaši pravi učenci hodili po čisti poti!
6 Znamenja, po katerih jih boste zlahka prepoznali pa so širokoustenje, veliko in grobo prisvajanje Božjih moči, ki jih nikoli niso imeli, in jih na tem svetu tudi nikoli ne bodo imeli, velik sijaj, bliščˇ, mistični pomp kot pri poganih in največja mogoča oblastiželjnost, pa tudi nenasiten pohlep po največjih zakladih in premoženju tega sveta. Po teh tako lepo vidnih znamenjih jih menda ne bo ravno pretežko prepoznati.«
7 **Vsi**, skupaj z učenci so rekli: »Oh, po tem jih bomo seveda zlahka prepoznali, dokler bomo na svetu; potem pa naj jih naši poznejši učenci sami presojajo in seveda tudi prepoznajo na enak način; in Ti Svojih resničnih učencev ne boš zapustil!«
8 **Jaz** sem rekel: »V duhu bom ostal pri njih do konca tega sveta! Za danes pa je dovolj znamenj in naukov.

9 Odslej razen ozdravljanja bolnikov ne bom vso zimo naredil nobenega drugega znamenja in ne bom učil; kajti za zdaj ste prejeli že dovolj. Če pa česa ne razumete, sem pri vas. Vi, Moji učenci, pa v tem času priložnostno poučujte te nove učence!
10 Jutri in druge dni do sabata se bomo tu v tej hiši odpočili; toda na sabat bomo šli proti Betlehemu in tam ozdravili več bolnikov. Potem bomo nekaj dni preživeli pri našem krčmarju in potem tudi pri Mojem Lazarju in tako izmenoma do polovice zime. Potem obiščemo Kisjonaha in pridemo pred velikonočnim praznikom spet sem. Šele potem bomo s številnimi spremljevalci in novimi učenci spet odšli v Galilejo, kjer bom znova začel učiti in delovati.
11 Zdaj pa prinesite luči in bomo ob kruhu in vinu dobre volje ter bomo potem kar ob teh mizah prenočili!«
12 Ta predlog je bil vsem pogodu, nihče pa ni čutil nobene zaspanosti, in tako smo se skoraj čez polnoč pogovarjali o marsičem, kar pa na splošno za človeštvo ni pomembno; Jaz sam sem se z ljudmi, ki so Mi bili ljubi, pogosto pogovarjal o marsičem in jim svetoval v vsakovrstnih gospodinjskih rečeh, ki seveda ne sodijo v evangelij. To so počeli tudi Moji učenci in zato postali v očeh ljudi pogosto zelo ugledni in priljubljeni. Tudi to je ljubezen do bližnjega, da ljudem v stiski in nespretnim pomagamo z dobrim nasvetom v najrazličnejših dobrih in koristnih stvareh.
13 Zjutraj smo bili že pol ure pred sončnim vzhodom na nogah. Kmalu smo malo pozajtrkovali in nato šli ven in se tam pogovarjali o različnih stvareh. Tako je šlo do sabata.
14 Obiskali smo tudi več Lazarjevih sosedov, ki so bili zelo veseli, da so Me videli in govorili z Menoj; toda med temi sosedi nismo našli niti enega, ki bi bil prijatelj templja.
15 Dvajsetih judovskih Grkov pa niso prepoznali, čeprav so veliko govorili 0 početju v templju in so s tem postali zelo priljubljeni pri sosedih.

23. Gospod in Njegovi v Betlehemu. Ozdravitev in oskrba številnih bolnikov

1 Na sabat zgodaj zjutraj pa smo se odpravili in odšli v Betlehem. Tam je bil praznik, zato se je zbrala velika množica ubogih, hromih in z najrazličnejšimi boleznimi obteženih ljudi, ki so taborili zunaj mestnih vrat in prosili za miloščino.
2 Tedaj je **Lazar**, ki je šel z nami, rekel: »Gospod, poglej to množico ubogih! Kako bedni so vendar videti ti ljudje!«
3 **Jaz** sem rekel: »Med njimi jih je veliko, ki so jih pahnili v bedo in revščino farizeji, zato pa smejo zdaj beračiti. Kazni, žalovanje, jeza in skriti bes ter togota so jih nazadnje tudi tako pohabili. Jaz pa sem zdaj prišel sem prav zato, da bi jim telesno pomagal, da bi si v prihodnje vendarle lahko sami služili kruh.«
4 Tedaj so nas nekateri prosili za miloščino.
5 **Jaz** pa sem jim rekel: »Si ne bi raje zaslužili kruha s svojimi rokami, kakor da tu tako bedno beračite?«
6 **Vsi** so odvrnili: »O gospod, kdor koli že si, tisočkrat raje, če bi le bili zdravi kakor nekoč. Toda poglej naše roke in noge in presodi sam, ali smo zmožni opravljati kakšno delo.«

7 **Jaz** sem rekel: »Da, to seveda vidim; hotel sem samo vprašati, ali ne bi želeli ozdraveti in potem raje delati, kakor pa da tako bedno beračite!«
8 Zdaj so **vsi** rekli: »O človek, ko bi bilo to mogoče, bi takoj vstali in odšli od tod ter si poiskali delo in kruh.«
9 **Jaz** sem rekel: »Toda saj veste, da je danes sabat in da se menda ne spodobi, da bi vas ozdravil katere od vaših mnogoterih starih bolezni.«
10 **Reveži** so rekli: »Gospod, dobro poučeni ljudje smo - toda nič ne vemo o tem, da bi Mojzes ali kateri koli drug prerok kdaj prepovedal na sabat storiti dobro delo. Če smemo na sabat pomagati celo bolni živali, ne da bi s tem sabat oskrunili, zakaj ne bi smeli pomagati človeku, če je to še mogoče?! In zakaj tekajo farizeji, če so obenem zdravniki tudi na sabat k bogatim bolnikom?! Ti bi vendar morali prvi vedeti, ali s tem skrunijo sabat ali ne!«
11 Tedaj sem jim **Jaz** rekel: »Vaš odgovor je prav dober in zdaj hočem in pravim: Bodite vsi povsem zdravi!«
12 Tedaj so videli, da so se jim pohabljeni udje zravnali in ozdraveli in eden od tistih, ki mu je manjkala desnica od lakta naprej, je dobil tudi to roko. To se je zazdelo ozdravljenim vendarle nekoliko preveč čudežno. Zato je nekdo vprašal, kdo sem Jaz, da Moja beseda zmore to, česar ni zmogla umetelnost nobenega zdravnika več.
13 Tedaj sem **Jaz** rekel: »To boste nekoč že še izvedeli - zdaj pa vstanite ter si pojdite iskat dela in kruha!«
14 **Lazar** jim je rekel: »Če ne boste našli dela nikjer, pridite v Betanijo; gospodar velikega posestva ima delo za stotine ljudi.«
15 Tedaj so vsi vstali, se zahvalili in odšli.
16 Isto znamenje ozdravitve sem naredil potem še pri ostalih šestih mestnih vratih; staro Davidovo mesto je namreč imelo sedem vrat, od tega tri velika in štiri majhna. Pri zadnjih velikih vratih pa so nas zaustavili trije mimoidoči farizeji in Mi očitali, da se česa takega ne spodobi početi na sabat.
17 Toda **ozdravljeni** so hitro vstali in jim rekli z zelo grozečim obrazom: »Deset let smo taborili pred vrati in še nikoli nas ni nihče od vas vprašal, kaj nam manjka in še ni ga bilo med vami, ki bi nam dal miloščino, - in zdaj hočete tega resnično čudežnega zdravnika grajati, ker nam je zravnal ude in celo vrnil manjkajoče?!
18 Ali ni Mojzes celo zapovedal, da je treba tudi na sabat pomagati bolni živini?! In koliko bolj bo potem šele zapovedano na sabat pomagati trpečemu človeku?! Zdaj pa izginite - sicer vas bomo naučili Mojzesa bolje dojeti in razumeti.
19 Tedaj so oni trije videli, da ne bi bilo prav pametno nadaljevati besednega dvoboja z ozdravljenimi in so se hitro pobrali. Ozdravljeni pa so se zahvalili in potem tudi hitro odšli proti Betaniji, potem ko jih je Lazar prej vzel v službo. In tako je dobil Lazar, ki mu je na zelo prostranih posestvih že dolgo manjkalo delavcev, tudi skoraj sto dvajset delavcev, ki jih je lahko vse zelo dobro uporabil, saj se pri njih ni bilo treba bati, da bi jih templjarji zvabili od njega, kot se je pogosto zgodilo.
20 Pa tudi mi smo se hitro oddaljili in odšli v drugi kraj, ki je bil od Betlehema oddaljen skoraj dve uri in so v njem prebivali večinoma Grki in Rimljani. Tam smo si poiskali dobro krčmo in vstopili.

24. Gospodovo zdravljenje v kraju pri Betlehemu

1 **Krčmar**, pošten Rimljan, ki je tudi prav dobro govoril hebrejsko, je rekel: »Da, moji ljubi gostje, vaš številni obisk me gotovo zelo veseli, toda v tej moji veliki in z vsem bogato oskrbljeni krčmi se je pojavil pravi malum omen[1]. Moja pridna in v kuhanju zelo spretna žena ter tudi moji dve najstarejši, prav tako uporabni hčeri namreč že osem dni ležijo zaradi hude mrzlice. Niti grški niti judovski zdravniki jim ne morejo pomagati in tako je zdaj v moji kuhinji zelo hudo. Kruh in vino sicer imam, toda kar zadeva druge jedi slabo kaže celo meni samemu!«
2 **Lazar**, ki je krčmarja že dolgo poznal, je rekel: »Za to tvojo domačo nesrečo naj ti ne bo nič mar; tvoja hiša je zdaj postala deležna velikega odrešenja! Glej, tu med nami je veliki čudodelni zdravnik, o katerem si od popotnikov iz Galileje veliko izvedel. Njega prosi in tvojim bolnicam bo pri priči bolje!«
3 **Krčmar** je vprašal: »Kateri je? O njem sem že večkrat slišal nezaslišane reči!«
4 **Lazar** je rekel: »Ta tesno ob moji strani je!«
5 Ko je krčmar to slišal od Lazarja, je dobesedno padel pred Menoj na kolena in Me prosil, naj pomagam njegovim trem bolnicam, trdno je namreč verjel, kar mu je povedal Lazar.
6 **Jaz** pa sem mu rekel: »Vstani in pojdi; tvojim bolnicam je zdaj že povsem dobro in lahko nam zdaj pripravijo dober obed!«
7 Krčmar je hitro vstal, pohitel k **bolnicam** in te so mu prav dobre volje povedale: »Glej, nenadoma smo postale tako zdrave, da pravzaprav še nikoli nismo bile bolj. Če hočeš, vstanemo in poskrbimo za kuhinjo.«
8 **Krčmar** je rekel: »Storite to; vem namreč, da ste popolnoma zdrave! Vse drugo boste izvedele.«
9 Ženske pa so kljub temu prosile krčmarja, naj jim na kratko pove, kdo je veliki dobrotnik, da bi šle k njemu in se mu najprej zahvalile.
10 Krčmar pa je odgovoril, da je ta prišel s kakšnimi petdesetimi gosti in vsi bi radi predvsem dobro kosilo. Skoraj pet popoldne je že, pa jim ne more dati nič drugega kot kruh, vino in sol. Zato naj svojo hvaležnost velikemu dobrotniku izkažejo predvsem v kuhinji, za drugo bo tudi po obedu še dovolj časa.
11 Te besede so učinkovale; kuharice so se bliskovito zasukale po kuhinji in številni služabniki so morali takoj pohiteti na vse konce in kraje ter na vso moč pomagati trojici pri kuhanju. Nato je prišel krčmar ves vesel v veliko gostinsko sobo in se Mi s solzami v očeh zahvalil za to, kot je dejal, izkazano mu veliko milost.
12 **Jaz** pa sem mu rekel: »Ne vzbujajo pozornosti okoli tega; pomoč si dobil, vse drugo je odveč.«
13 **Krčmar** je rekel: »O Mojster in prijatelj, še zelo veliko drugega je potrebno. Prvič, očitno sem tvoj veliki dolžnik in drugič, odkrito moram zdaj priznati, da si zame več kot samo človek! Zato bi bilo zelo dobro in potrebno takšnemu pravemu bogočloveku kaj darovati.«
14 **Jaz** sem rekel: »Je že dobro! Zdaj sem le človek iz mesa in krvi kakor drugi; več boš izvedel o pravem času. Zdaj pa se nam pridruži, bodi vesel in dobre volje tako kot smo mi vsi.«

---

[1] Slabo znamenje, v pomenu smola, nesreča.

15 To je zelo razveselilo krčmarja; vzel je vrče ter nam takoj prinesel iz kleti najboljše vino, s katerim je navadno postregel le najvišjim Rimljanom, ko so potovali po tej pokrajini, to pa ob tej glavni vojaški cesti ni bilo prav tako redko.
16 Naš Juda je takoj segel po vrču in ga s krepkimi požirki izpraznil skoraj do dna. To so opazili drugi učenci in ga vprašali, kdo med njimi bi moral imeti prednost in narediti prvi požirek krčmarjevega najboljšega vina.
17 **Juda** Iškarijot je odvrnil: »Zelo sem bil žejen in prejšnje vino mi ni zadostovalo; če kaj ni prav, me bo že On opomnil, vi pa mi zaradi tega nimate česa očitati.«
18 **Jaz** pa sem se ozrl okrog in rekel učencem: »Pustite ga; ker skušati poboljšati njega bi pomenilo zamorca na silo obeliti!«
19 Ko je Juda to slišal, ga je bilo sram, šel je ven in se nekam zatekel, tako da ga tri dni nismo videli. Izbral si je drugo krčmo, v njej je jedel in pil za svoj denar; na potovanjih si je namreč zmeraj znal skrivaj zaslužiti kakšen denar.
20 Vsem pa je odleglo, ko se je oddaljil; pri krčmarju smo ob dobri postrežbi ostali še osem dni in Jaz sem v tem kraju ozdravil še več bolnikov.
21 Ko pa je kmalu potem postal naval ljudi prevelik, smo se zgodaj zjutraj odpravili na pot in odšli v drugo pokrajino; tudi tam so nas dobro sprejeli in tudi tam smo ozdravljali bolnike. Tudi vsi učenci razen Jude so morali polagati roke na bolnike in vsi, na katerih so to storili, so se bolje počutili. Jaz pa sem tu naredil malo znamenj, vendar sem se pogovarjal z Lazarjem, ki je še vedno hodil z nami in z drugim krčmarjem.
22 Medtem smo prišli spet v Betanijo k Lazarju in našemu krčmarju. In oba, čeprav sta skoraj štiri tedne hodila z Menoj, sta našla doma vse v najlepšem redu. Pri krčmarju smo spet preživeli osem dni in nato spet pri Lazarju; ta je imel veliko veselja z delavci, ki jih je sprejel v Betlehemu in jim v njegovi službi ni nič manjkalo.
23 Ko so Me ozdravljeni zagledali, so od hvaležnosti dobesedno popadali pred Menoj na kolena in Me hoteli moliti; že od Marte in Marije so namreč izvedeli, kdo pravzaprav sem.
24 **Jaz** pa sem jim rekel: »Za zdaj molčite! Kmalu bo že še prišel čas, ko boste tudi vi lahko govorili!«
25 Vstali so, obljubili, da bodo molčali in se takoj vrnili na delo, ki jim je bilo odkazano.

25. Gospodovo potovanje h Kisjonahu

1 Pač pa nam je Marta pripovedovala, da je že med tem časom prišlo k njej več templjarjev in tako mimogrede zelo poizvedovalo, kam je Lazar odpotoval in od kod je nenadoma prišlo toliko pridnih delavcev. Odvrnila jim je, da je brat Lazar zaradi pomembnih poslov odpotoval morda celo v Egipt in kmalu po svojem odhodu nekje najel te nujno potrebne delavce ter jih poslal v Betanijo.
2 Neki **farizej** pa jo je vprašal: »Nam ne moreš prepustiti dvajset teh delavcev?«
3 **Marta** pa je rekla: »Sami se pomenite z njimi - saj sploh ne vem, ali so Judje, Grki ali Rimljani; med seboj se pogovarjajo v najrazličnejših jezikih.«
4 Farizej je hitro odšel ven in se začel pogovarjati z nekaterimi delavci. Toda videti je bilo, da so ga ti poznali in mu rekli, da prvič, niso več Judje in, če bi bili, je lahko prepričan, da ne bi nikoli več služili nobenemu farizeju.

5 Nato so se templjarji vrnili domov in odtlej ni bilo nobenega več v Betanijo; verjetno bodo počakali na bratovo vrnitev.
6 Tedaj Me je Lazar vprašal, kaj naj stori v tem primeru.
7 In **Jaz** sem mu rekel: »Stori, kar je storila tvoja sestra. Z delavci ne bodo nič opravili, tebe pa ne bodo mogli dolžiti za to.«
8 Tako je bilo tudi to urejeno in Lazar je imel potem več miru v svojem gospodarstvu.
9 Mi pa smo ostali, ker je postalo že precej zimsko in sem moral ozdraviti le še nekaj malega bolnikov, kot rečeno, tako do sredine zime še izmenoma malo pri Lazarju in malo spet pri našem krčmarju; v tem času so novi učenci od starih učencev z veliko ljubezni in s trdno vero sprejeli celoten novi nauk in celo želeli nov krst.
10 **Jaz** pa sem jim rekel: »Za zdaj je dovolj, da ste prejeli krst resnice; ko pa bo, če ostanete pri nauku ter po njem živite in ravnate, prišel nad vas resnični, živi krst, tedaj boste lahko sprejeli tudi Janezov krst. V kratkem pa bo prišel čas, ko bodo mnogi prejeli resnični živi ognjeni krst Svetega duha prej kakor krst z vodo.«
11 S tem so bili novi učenci povsem zadovoljni.
12 Ob določenem času nekega ponedeljka smo z blagoslovom zapustili Betanijo in našega krčmarja, ter prav dobro razpoloženi odšli gor proti Galilejskemu morju. Tam smo našli primerno ladjo in jo najeli do Kisa. Zvečerilo se je in mornarji si niso upali ponoči pluti po morju, ker so pravili, da postane v tem letnem času morje ponoči zelo viharno.
13 Toda **učenci** so rekli: »Saj ste vendar iz Genezareta - in ne poznate oblasti Gospoda Jezusa iz Nazareta?«
14 **Mornarji** so rekli: »Kaj? Jezus iz Nazareta je tu?«
15 In **Jaz** sem rekel: »Da, Jaz sem!«
16 **Mornarji** so rekli: »No, če si Ti, tedaj lahko valovi segajo do oblakov in bomo vendar še pluli. Le vkrcajte se v prostorno ladjo, ki ima dober in varen prostor za dvesto ljudi!«
17 Vkrcali smo se in ob dobrem vetru odpluli in čeprav so se proti Kisu dvigali valovi, se mornarji kljub temu niso zmenili zanje in ob zmerni lunini svetlobi smo varno dosegli mirni zaliv pri Kisu.
18 Ko smo zapluli v Kisjonahov pristan, so nas pričakali njegovi služabniki in mitničarji ter so nas zavzeto in službeno izprašali, kaj nas je pripeljalo sem, kaj tu počnemo in kam gre naša pot in ali smo dolžni plačati mitnino.
19 **Jaz** pa sem rekel: »Pokličite Mi sem Kisjonaha, pa boste takoj izvedeli, kakšne opravke imamo tu!«
20 Pri priči so poklicali Kisjonaha.
21 Takoj je prišel, osvetljen z baklami, na obalo in ko Me je zagledal, je od veselja zakričal (**Kisjonah**): »O Gospod, kako to, da si prišel tako pozno ponoči k meni grešnemu človeku?! Oh, Ti in vsi, ki so s Teboj, tisočkrat dobrodošli. Vstopite v mojo veliko hišo, tudi vi mornarji; kajti danes ne boste pluli naprej. Postregel vam bom z vsem in najboljšim. Oh, to neizmerno veselje, ki sem ga zdaj tako nepričakovano deležen, je prav nepopisno. O pridite, pridite, pridite!«
22 Nemudoma smo stopili z ladje na obalo in odšli takoj v Kishonahovo hišo; tam je bilo v veliki sobi prijetno toplo, ker so jo ogrevali štirje dobri kamini, v katerih je živahno plapolal ogenj. Vsa hiša je takoj skrajno oživela in še preden je minilo pol ure, so bile mize že obložene z najbolje pripravljenimi žlahtnimi

ribami, z več kot dovolj kruha in najboljšim vinom; vsem je to zelo ugajalo, saj ves dan odkar smo se zgodaj zjutraj odpravili od Lazarjeve hiše, nismo nič jedli in pili.
23 Po tako dolgem potovanju sem čutil, da potrebujem okrepčilo po naravni poti in toliko bolj so to čutili učenci in prav tega smo bili tu obilno deležni. Jedli smo in pili prav dobre volje in skoraj vso noč smo veliko pripovedovali o svojih potovanjih in doživetjih; vse to je Kisjonaha in njegovo družino nadvse zanimalo in kar ni mogel dovolj izraziti svoje hvale in občudovanja. Obžaloval je le, da je Marija, ki je skoraj vse poletje preživela pri njem, prav zdaj za nekaj dni odpotovala v Nazaret, toda kmalu se bo spet vrnila. Kljub temu pa je veliko slišala o Mojih potovanjih in dejanjih in ni mogla razumeti, zakaj ji je Bog naklonil tolikšno milost. Seveda je vedela za vse čudežne dogodke, ni pa si mogla predstavljati, da jim bo sledilo kaj takega.
24 In tako nam je Kisjonah pripovedoval še marsikaj iz Marijinega življenja in vedenja, ko Me ni bilo, med drugim tudi o dveh Jožefovih sinovih, Joelu in Jozesu, ki sta ostala doma in nadaljevala Jožefovo delo. Bilo bi brez pomena, če bi vse to tukaj ponavljali, zato naj bo opuščeno.
25 Tudi te noči pravzaprav nismo spali na ležalnikih, ampak smo obsedeli na mehkih kanapejih in se v topli sobi dobro odpočili - toliko bolj, ker smo počivali kar čez jutranjo uro. Zato nismo zajtrkovali, pač pa je bilo toliko izdatneje kosilo, h kateremu so bili povabljeni tudi naš znani Filopold iz Kane ob samarijanski meji in še nekaj Mojih in Kisjonahovih prijateljev.
26 No, tudi vse to je postranska stvar, toda ker Me je Filopold spodbudil, sem tukaj povsem jasno razložil bistvo Božjega duhovnega prabitja v primerjavi z vsem stvarstvom. Govoril sem o času in prostoru, neskončnosti in večnosti, o Božjem obstoju in biti ter o obstoju in biti vsega stvarstva v času in prostoru; razlaga je trajalo pozno v noč, tako da smo kosili in večerjali obenem. Oglejmo si razlago, ker vsakemu mislecu pojasnjuje in mu mora pojasniti človekovo materialno in duhovno bit in najčistejšo duhovno prabit Boga.

26. Filopoldova filozofska vprašanja

1 Naš Filopold, ki Me je s Kisjonahom obiskal tudi pri starem Marku, je o tej temi sicer marsikaj slišal in je tudi verjel, da je tako; toda bil je pač posvetni modrec, čeprav najboljše in najčistejše vrste, zato se ni zadovoljil zgolj z golo vero, temveč je hotel imeti to tudi dokazano kot matematično načelo.
2 Zato je priznal svoje pomanjkljivo znanje in takoj po kosilu rekel (**Filopold**): »Gospod, vse, kar sem doživel, videl in slišal, trdno verjamem; toda ob vsej ostrini svoje miselne moči zmorem zelo zelo malo sprevideti in razumeti, to pa pogosto povzroča veliko nelagodje v moji duši. Zato sem trdno sklenil, da bom o tem podrobneje govoril s Teboj samim tedaj, ko bom tako srečen, da se bom srečal s Teboj - in to se je pravkar zgodilo; in če ti ni neprijetno, bi rad, da bi me prav zdaj podrobneje in razumljiveje poučil.«
3 **Jaz** sem rekel: »Obljubil sem vam sicer, da bom v bližnji prihodnosti poslal in izlil na vas Svojega duha, da vas bo potem vodil v vso resnico in modrost, in rekel sem tudi, da dotlej potrpite; toda tebi, ki si pošteno prizadevaš, bom pomagal z razlago tudi s svojimi usti, posebno zdaj, pozimi, v času, ki ga zaradi zimskega počitka tako in tako nameravam preživeti in ga bom tudi preživel tu skoraj do velikonočnega praznika, kakor sem obljubil; torej že lahko postrežeš

s svojimi dvomi, za tisto, česar ne bo mogoče razložiti danes, pa bomo že našli dovolj časa. Po končanem obedu, ko bomo tako in tako spet obsedeli za mizo, že lahko poveš, kaj želiš.
4 Jutri lahko Moji učenci, če sami hočejo, za nekaj dni odidejo domov k svojim družinam; tisti, ki nimajo družin, pa naj ostanejo tu, predvsem Janez in Matej, ta dva morata namreč tu še marsikaj napisati na čisto.«
5 Tedaj se je oglasil tudi Juda in vprašal, ali naj gre ali ostane.
6 **Jaz** sem rekel: »Ti imaš vendar od vseh učencev največje premoženje, imaš ženo in otroke in več služabnikov; zato je prav zate najpomembnejše, da greš domov; če hočeš, se lahko vrneš šele proti veliki noči!«
7 Juda s tem odgovorom ni bil posebno zadovoljen, ker pa ga ni nihče povabil, naj ostane, se je drugi dan vendarle podredil Mojim besedam. Tudi drugi učenci so odšli, toda vsi so se po nekaj dneh vrnili in potem z redkimi prekinitvami ostali pri Meni.
8 Kisjonah je po obedu prinesel še posebno vino, imenoval ga je Noetov ljubljenec, in nam postregel z njim. To je Filopolda zelo navdušilo in kmalu je začel razkrivati svoje pomisleke - toda pojdimo lepo po vrsti.
9 Kaj je pravzaprav rekel in o čem je spraševal? Sledi vprašanje za vprašanjem.
10 »Gospod,« je rekel (**Filopold**), »če prav premislim Tvoj nauk po starem Marku, sta čas in prostor tu na Zemlji omejena in merljiva z določenimi obdobji in dejstvi ter v oblikah, ki se pojavijo v prostoru; toda sama po sebi sta večna in neskončna, to pa je v bistvu isto.
11 Če pa sta čas in prostor to, potem nikakor ne razumem spisov starih bogoslovcev in modrecev, ki vztrajno trdijo in pravijo: Bog kot prabit vse biti in vsega obstoja je zunaj časa in prostora.
12 Kako je to mogoče ob večnem trajanju časa, ki je brez začetka in konca, ter ob obstoju neskončnega prostora, ki tudi nima nikjer začetka in konca?
13 Če potemtakem Bog sam zase obstaja povsem zunaj časa in prostora, tedaj celo najčistejši človekov um Boga ne more razumeti drugače, kakor da Boga sploh ni, ker zunaj večnega časa in neskončnega prostora ne more biti ničesar, ali da Bog obstaja tako kot mi vsi v času in prostoru; to pa pomeni, da so stari bogoslovci s svojimi definicijami zapisali največjo neumnost.
14 Mojo trditev potrjuješ celo Ti, da v Tebi prebiva polnost Božanstva, tega ne more zanikati nihče, ki Te je slišal govoriti in videl delovati. Kateri bogoslovec pa lahko o Tebi trdi, da nisi z nami v času in prostoru?!
15 In, če to trdi, tedaj si Ti povsem ne božanstven! Potem nisi več Bog, ampak le nadvse redek človek, ki si po rojstvu, geniju, izredni nadarjenosti, vaji in utrjevanju volje in nazadnje tudi po učenju vsakovrstnih skrivnih umetnosti in znanosti prišel do tega, da Te morajo ljudje pravega kova nujno imeti za Boga.
16 Toda Tvoje lastnosti, posebno v Tvojem delovanju, so vendarle takšne, da jih skoraj ni mogoče pridobiti po gornjih domnevah. In tako bi rad iz Tvojih ust slišal, kaj je glede tega prav.«

27. Človekov zrelostni razvoj

1 **Jaz** sem rekel: »Svoje vprašanje in zadevo si postavil dobro, povsem pravilno in resnično, kolikor ostro misleči človek kaj takega sploh lahko postavi; toda

kljub temu ti povem, da imajo stari modreci prav vsak toliko kot ti ali pa še bolj!
2 Ne verjameš, da je mogoče biti in popolno obstajati v času in prostoru in obenem brez časa in prostora?«
3 **Filopold** je rekel: »Da, to že lahko verjamem, zlasti ko slišim to iz Tvojih ust! Toda jaz sem vendar že takoj na začetku svojega vprašanja in prošnje dejal, da niti najmanj ne dvomim o ničimer, kar Ti poveš in tudi pokažeš; pri tem gre zgolj za razumevanje. Zgolj tako imenovana pobožna vera se mi zdi kot zasmehovanje človeškega razuma, pameti in mišljenja, ki jih je gotovo Bog človeku tudi dal kot duhovno luč, s katero edino lahko spozna sebe, vse stvari zunaj sebe in končno celo Boga.
4 In tako sem trdno prepričan, da realnemu človeku ne sme zadoščati, da zgolj slepo veruje vse, kar mu je rekel kakšen modrec ali sicer izredno usposobljen in na vseh področjih in v vseh stvareh izkušen človek, ampak naj se pri tem kar najbolj trudi za pravo razumevanje tega, kar je z vero sprejel.«
5 **Jaz** sem rekel: »Spet imaš popolnoma prav, le da ima ta 'zato', tudi svoj 'ampak', ki ga moraš upoštevati.
6 Glej, vse na tem svetu in celo tudi v duhovnem svetu potrebuje določeno zrelost in za zrelost je potreben določen čas.
7 Poglej jablano ali trto pozimi. Kje je tedaj zrel, sladek sad?! Toda potem pride pomlad - sončna svetloba in toplota se okrepita, brsti postanejo polnejši in sočnejši, kmalu opaziš nežne poganjke ter nazadnje liste in cvetove. Po kratkem času cvetovi, ki niso več potrebni za nadaljnje doseganje višjega cilja, odpadejo in kmalu lahko vidiš nastavek nastajajočih plodov.
8 Le kakšna primerjava je zdaj to?! sprašuješ v sebi. Glej, brsti, njihovo brstenje, njihovi prvi poganjki, listi, cvetovi in prvi nastavki plodov vsi ustrezajo otroški, pobožni veri človeka; toda o zrelosti še ne more biti govora. Sam Bog je namreč najvišji red in vse, kar se dogaja na svetu, mora imeti svoj čas, ki ustreza Božjemu redu.
9 Otrok najprej čeblja; iz čebljanja se postopno razvija govorica. Ko je govorica nekoliko oblikovana, začnemo otroku nekaj govoriti in kmalu si zapomni kratke izreke. In kar mu nato povemo, to skoraj brezpogojno verjame in ne vpraša, kako in zakaj. Na podlagi pobožne vere se potem do konca mladeniške dobe veliko nauči in v tej starosti že začne pogosto prav razumno misliti in iskati vzroke za marsikaj naučenega in pridobljenega; toda v sebi ima še premalo popolne notranje življenjske toplote in je povsem podoben prvemu nastavku plodu.
10 Ko pa potem sredi poletja pride iz sonca polna moč svetlobe in toplote, nastane tudi v prvem nastavku plodu notranja vse oživljajoča toplota. Ta potem čedalje bolj napenja mladi plod in gosti sokove, ki pritekajo vanj.
Tako se plod vse bolj veča in polni s čistimi sokovi. Potem lahko v plod čedalje bolj prodira tudi svetloba in šele tako plod dozori.
11 In glej, tako je tudi pri človeku! Preden njegova notranja življenjska toplota ljubezni ne doseže najvišje mogoče stopnje in ga svetloba te toplote povsem ne presvetli, bo kljub najboljši zunanji razlagi le stežka razumel notranje, duhovne resnice - ali pa sploh ne, ko pa ga naraščajoča življenjska toplota in njena svetloba docela presvetlita kot zrelo jagodo, tedaj je zrel in ima najboljšo razlago svojih prejšnjih dvomov že v sebi.

12 Toda, ker se že precej približuješ zrelosti, ti lahko pošljemo nekoliko več svetlobe in toplote iz velikega sonca milosti, od katerega živijo in dihajo, žive in obstajajo vsa nebesa in njihovi prebivalci kot tudi vsi materialni svetovi in kar je v njih, na njih in nad njimi. In tako torej bodi pozoren!«

28. Čas in prostor

1 (**Gospod**): »Glej, pred pol leta sem tvoji duši omogočil stanje, v katerem si bil premeščen na od tod skrajno oddaljen sončni svet; takšno znamenje sem naredil pozneje tudi ob drugih priložnostih in na drugih krajih in to ti lahko najzvesteje potrdijo vsi Moji učenci tukaj. Potem si bil pri Marku že sam navzoč, ko je angel iz zelo oddaljene osrednje Afrike prinesel dragoceno svetilno kroglo.
2 Glej, če bi puščica s svojo največjo hitrostjo odletela s te zemlje, kot glavni računar sploh nimaš tako velikega števila, s katerim bi lahko označil število zemeljskih let, ki bi bila potrebna za to, da bi puščica dosegla tisti sončni svet - tvoj prehod od tod do tja pa je bil trenuten! Torej nisi imel opraviti z zemeljskim prostorom in si bil s svojo živo dušo povsem zanesljivo zunaj časa in prostora.
3 Od Marka bi v Afriko moral hoditi po dobro utrti poti celo več kot dve leti, da bi prišel do tja, od koder je angel prinesel svetilni kamen. Zanj je bila pot tja in nazaj le en trenutek. Ali je torej čas in prostor zanj obstajal?
4 In naprej. Zamisli si, da bi se neki zemeljski predmet tako hitro gibal, da bi na primer pot od te zemlje do omenjenega sončnega sveta preletel v trenutku, pa bi lahko duh zate, v enem in istem trenutku, neštetokrat preletel tisočkrat večjo razdaljo; pravim neštetokrat, ker ne poznaš tako velikega števila, s katerim bi lahko označil število poti tja in nazaj.
5 Iz tega vidiš, da se celo največja tuzemska hitrost gibanja ne more primerjati z duhovno. Zato je zemeljsko-materialno nekaj svojevrstnega in vse duhovno spet nekaj povsem drugega. Drug do drugega sta le v prispodobnem razmerju, toda po bitnosti se neskončno razlikujeta.
6 In, če boš zdaj to razliko med vsem zemeljskim in duhovnim gotovo jasno dojel, je enaka razlika tudi med vsem, kar se ti tuzemsko predstavlja kot razumljivo, otipljivo, slišno in vidno.
7 Glede duhovnega gibanja, ki ne upošteva prostora, ti lahko kot dober zgled predstavim tudi hitrost miselnega poleta tvoje duše. Glej, zdaj si Rim že lahko predstavljaš, ker si tam že bil in tudi veš, kako daleč od tod je, v tebi živi tudi podoba tega velikega poganskega mesta. Z mislijo si v trenutku že v Rimu in tako rekoč vidiš mesto, njegove trge, ulice in ceste ter okolico. Tvoja misel do Rima in nazaj torej ni potrebovala časa, ker je bil prostor zanjo enak ničli!
8 Iz tega lahko znova zanesljivo sklepaš, da je tvoja duša kot duhovno bitje s svojo dejavnostjo tudi zunaj časa in prostora in s svojimi mislimi se lahko enako hitro prestaviš tudi na tebi znano zvezdo in spet nazaj sem, pa za prelet tega neznansko prostranega prostora tudi ne boš potreboval nič več časa.
9 Tako torej vendarle lahko razumeš, da za čistega duha ni ne časa ne prostora!
10 Božji duh in vsi angeli seveda obstajajo v neskončnem prostoru in tudi kar naprej v vseh večnih tokovih časa; brez tega namreč ne bi bilo stvarstva, niti

zemeljskega prostora niti zemeljskega časa. Toda te povsem duhovne sile in najvišje inteligence v vsem neskončno daleč presegajo čas in prostor.«

29. Mera moči

1 (**Gospod**:) »Razmislimo zdaj še o meri čisto duhovne sile v primerjavi z mero največje zemeljske moči. Le kaj se bo tu pokazalo? Glej, v neskončnem vesoljskem prostoru so neznansko velika sonca in v primerjavi z njimi bi bila vsa ta velika zemlja kakor zrnce peska v primerjavi s celotno zemljo! Glej, ko tu nad peščenimi stepami zapiha veter, že dvigne pesek v zrak in ga zlahka nosi proč in še toliko laže in v velikih količinah to stori orkan! Zdaj pa si zamisli sorazmerno enako močan veter na tistem velikem sončnem svetu! Ta bi vendar očitno s takšnimi zemljami, kot je ta tu, počel enako! 'Da', bi rekel v svoji modrosti, 'če tam pihajo tako silni vetrovi, bi vendar morali to čutiti tudi dol do Zemlje!' In Jaz ti povem, da je celo neredko tako in sežejo celo še veliko dlje!
2 Gotovo si že videl leteče zvezde. Nekatere od njih so neredko tolikšne, da bi jih lahko imenovali majhne zemlje. To je zaradi podzemnih viharnih izbruhov sončnih svetov v prostrani etrski prostor odpihnjen prah svetov, ki postopno zaradi močne privlačne sile takšnega sončnega sveta pade spet nazaj tja, od koder je bil odpihnjen, razen če se ni preveč približal kateremu drugemu nebesnemu telesu in ga je le-to pritegnilo, vendar se kaj takega zgodi le redko.
3 Tu uvidiš neznansko stopnjevanje tosvetnih naravnih sil, ki delujejo v neskončnem vesolju; lahko pa te in še druge tebi znane naravne sile brez prenehanja še tisoč in tisočkrat tisočkrat potenciraš in kljub temu bo najvišja potenca moči, ki jo boš tako našel, v primerjavi z Božjo vsemogočnostjo vedno v takšnem razmerju kot ničla v primerjavi z nečim resničnim ali kot laž v primerjavi z resnico.
4 In tako kot nobena še tako zelo potencirana naravna sila ni v nobenem razmerju do Božje moči, prav takšna je tudi v razmerju do moči vsakega čistega angelskega duha.
5 Ker torej v prostoru in času nikoli in nikjer ne obstaja sila, ki bi se lahko merila z močjo tudi enega samega angela, mora obstajati duhovna sila tudi zunaj prostora ali nad vsem prostorom in nad vsem časom, čeprav v prostoru in času samostojno biva kot značilno zaključena v sebi, toda od obeh povsem svobodna in neodvisna, ter vse vodi in je povezana z njima le po notranji in živi analogiji.
6 Da bi še jasneje pokazal neskončno prevlado božansko-duhovne moči nad vsemi še tako velikimi naravnimi silami, ti moram povedati samo to: če bi vse največje tuzemske sile miriade in eone zemeljskih let divjale skozi prostrana vesolja stvarstva, ne bi mogle proti moči Božje volje v vsem stvarstvu uničiti niti atoma; toda z Božjim dovoljenjem bi to v trenutku zmogel angelski duh tako, da bi moral le hoteti, pa bi že bil ves neskončni prostor povsem brez vsega materialnega stvarstva in nobeno sonce in nobena zemlja ne bi več obstajala v njem.
7 Povej Mi, Filopold, ali zdaj že začenjaš razumeti, kako je Bog in vse nebeško in čisto duhovno povsem zunaj časa in prostora in tako obstaja in mora obstajati samo zase, ker brez tega večno ne bi moglo nastati nobeno materialno živo bitje!«

30. Moč svetlobe

1 **Filopold** je rekel: »Gospod, zdaj se mi že začenja svitati; toda od Tvoje neznanske modrosti se mi tudi že pošteno vrti! Kljub temu pa Te prosim, da bi blagovolil tako nadaljevati!«
2 **Jaz** sem rekel: »To bom že storil; toda zberi se, da boš to tudi razumel in se ti bo močno vtisnilo v dušo!
3 Preidimo zdaj na svetlobo! Poglej svetlobo te svetlo sijoče čiste naftne svetilke! To veliko sobo osvetljuje dovolj, tako da se lahko vsi v njej prav dobro vidimo in prepoznamo. Kaj se ti zdi, ali ne bi sto takšnih svetlo gorečih svetilk v sobi razširjalo tudi stokrat močnejšo svetlobo? Praviš: 'Vsekakor, o tem se namreč lahko več kot dovolj prepričamo ob velikih prazničnih osvetlitvah!' Dobro, pravim Jaz; zdaj si pa zamisli tisočkrat tisoč takšnih luči nekje na gori! Ali ne bi skupno zelo dobro osvetljevale prav velike pokrajine? Prav gotovo! Toda čeprav bi na daleč osvetlile pokrajino, jih še zdaleč ne bi mogli niti najmanj primerjati s svetlobo polne lune, ki, čeprav se očesu ne zdi ravno velika, kljub temu naenkrat prav dobro razsvetli pol zemlje. Kaj pa je potem šele lunina svetloba v primerjavi s sončno svetlobo?!
4 Zdaj pa si zamisli ves nebesni svod, prekrit s sončno svetlobo! Mar bi smrtnik zmogel en sam trenutek prenašati tako silno svetlobo, ne da bi se razblinil kot kaplja vode na žarečem železu? Povem ti: delovanje svetlobe in njene nepopisne vročine bi bilo tedaj že tolikšno, da se v nekaj trenutkih ne bi godilo nič bolje niti tej Zemlji ne tisočerim takšnim zemljam!
5 Vidiš zdaj, kako neznansko se razlikuje svetloba te svetilke od tako zelo močnejše sončne svetlobe?!
6 Toda v širnem vesolju so praosrednja sonca, ki so mirijade krat večja od našega sonca, čeprav je naše Sonce tudi dobrih tisočkrat tisočkrat večje od vse te Zemlje. Takšna praosrednja sonca imajo temu sorazmerno tudi prav tolikokrat večjo in močnejšo svetlobo, v katere večji bližini bi potem sonca, kakršno je naše, v trenutku izhlapela kot vodna kaplja na razžarjenem železu.
7 Zdaj potenciraj to zemeljsko moč svetlobe, kolikor hočeš, skoraj v neskončno in boš z vsem tem potenciranjem svetlobe sonc v prostoru in času v primerjavi z Božjo svetlobo našel prav tako razmerje, kakršno si našel pri gibanju in moči.
8 In, ker v prostoru in času Božje svetlobe večno ni mogoče doseči, jasno sledi iz tega, da Božja povsem duhovna svetloba in tudi njena neizmerna življenjska toplota ljubezni, ki iz svetlobe izhaja, ne more biti vsebovana v času in prostoru, ampak je lahko le zunaj teh dveh.
9 Da pa kljub temu obstaja življenjsko resnična in zmeraj dejavna prispodoba med Božjo prasvetlobo in le delno ustvarjeno sončno svetlobo, lahko zlahka uvidiš iz tega, da ima tudi sončna svetloba oživljajočo moč za stvarstvo na nebesnih telesih in zemljah, o tem se lahko dovolj prepričaš vsako pomlad. - Ali zdaj že bolje razumeš, kako je in mora biti vse čisto duhovno zunaj časa in prostora?«

31. Gospodova Božja in človeška bitnost

1 **Filopold** je rekel: »Primer s svetlobo mi je to zadevo zelo pojasnil; toda kljub temu ostaja v ozadju še marsikaj zelo nejasno in k temu zelo nejasnemu spada predvsem Tvoja zdajšnja najpopolnejša Božja navzočnost, o kateri za zdaj

najočitneje ne morem reči nič drugega kot: če si pred Svojim učlovečenjem kot Jehova prebival nekje v najvišjih nebesih zunaj časa in prostora s Svojimi čistimi angeli, bi morala biti ta nebesa zdaj brez Tvoje tako rekoč človeško-osebne navzočnosti, ker prebivaš zdaj med nami povsem v času in prostoru! Kako moreš obstajati zdaj v času in prostoru, obenem pa kot Bog tudi zunaj časa in prostora? Gospod, to je za moj razum še brezdanje brezno, ki ga ne morem sam premostiti; zato Te prosim razsvetli mi tudi to!«
2 **Jaz** sem rekel: »Ker si pravi posvetni modrijan po Platonu, Sokratu in Aristotelu, že moram govoriti s teboj deloma tudi po njihovo, da Me boš lažje razumel.
3 Glej, med 'od vekomaj', 'prej' in 'zdaj' v Mojem obstoju, Moji biti in Mojem bivanju pravzaprav sploh ni razlike, kar zadeva Moj čisto Božji Jaz. In če ne bi bilo tako, resnično, tedaj v tem človeškem telesu ne bi imel oblasti in moči nad celotnim materialnim naravnim stvarstvom; kajti vse stvarstvo s svojim časom in prostorom vred je le v subjektivnem odnosu do Mene, svojega objekta; ker je vse iz Mene in ne Jaz iz vsega.
4 Zato sem Jaz zmeraj Edini poprejšnji in prejšnji, torej večni objekt in se nikoli in nikjer ne morem postaviti v subjektivni odnos do stvarstva.
5 Vendar sem prav zato, ker je vse iz Mene in sem po Svoji volji v vsem najbolj notranje počelo, ki vse ohranja, vodi, ureja in oživlja, po oblasti Svoje volje in po Svoji modrosti tudi subjekt in sem torej alfa in omega ali začetek in konec, tudi prvi in poslednji v vsem stvarstvu. In zaradi te Svoje objektivne in obenem tudi subjektivne lastnosti lahko po oblasti Svoje volje in Svoje modrosti obstajam tukaj med vami, hkrati pa sem večni, edini živi in ustvarjalni objekt vsega stvarstva.
6 Kot zdajšnji, meseno-človeško upodobljeni subjekt pa sem Jaz sam nižji in podrejen lastnemu večnemu objektu v Sebi, čeravno sem prav po Svoji strogi podrejenosti pravzaprav eno z večnim objektom; kajti brez te najstrožje subjektivnosti Moje zdaj zunanje osebnosti takšno najtesnejše zedinjenje ne bi bilo mogoče.
7 In to doseže Moja neizmerna ljubezen do objekta in Njegova prav tako neizmerna ljubezen do Mene in tako sva Jaz in Oče ena ljubezen, ena modrost, ena volja, eno življenje in ena oblast, razen nje v vsej večni neskončnosti ni in ne more biti nobene druge.
8 Zato sem tu navzoč prav tako v času in prostoru kakor tudi zunaj časa in prostora.
9 Da zdaj obstajam z vami v času in prostoru, to vidite; da pa obenem po Svoji notranjosti obstajam tudi zunaj časa in prostora, vas učijo Moja dela, ki jih ne bi mogel opravljati, če bi bil tudi s Svojim božanstvom v času in prostoru. Kajti čas in prostor sta in bosta večno omejena, torej nista ne popolna in ne dokončana; le tisto, kar je zunajčasno in zunajprostorsko, je v vsem neomejeno, s tem pa popolno in dovršeno. Da pa je tako in drugače ne more biti, ti bom pojasnil še z več zgledi, torej le bodi pozoren na to!«

32. Duhovno v naravnem

1 (**Gospod**:) »Glej, tu je pšenično zrno v vsej svoji enotnosti in preprostosti! Njegov namen je očitno dvojen: prvič, človeku je hrana in drugič, samemu sebi rabi seme za svoje lastno razmnoževanje. Kot hrana daje človeškemu telesu in

po njem potem tudi formalno substancialnemu telesu duše svoje mnogotere specifike in tako preide v višjo in svobodnejšo bit. Kako se to zgodi, boste natančneje izvedeli šele, ko boste prerojeni v duhu, čeprav tudi tedaj še ne povsem - ker pod vplivom tega Sonca ne more obstajati nič povsem popolnega in je vsako znanje in spoznanje bolj ali manj skrpucalo - vendar toliko popolneje potem onstran, kjer boste po svojem duhu tudi vi zunaj vpliva časa in prostora in vaše gledanje, spoznanje in vedenje ne bo več šušmarstvo.
2 Toda zdaj si nekoliko natančneje poglejmo to pšenično zrno le kot seme, pa bomo iz tega spoznali, kako je Božje-duhovno, četudi je v določeni meri na videz subjektivno, prav v tem zrnu v bistvu vendarle objektivno zunaj časa in prostora.
3 Glej, to je pšenično zrno, ki na eni bilki navadno požene tri klase, vsakega z dobrimi tridesetimi zrni! No, če položiš to zrno v dobro zemljo, bo tvoj trud naslednje leto ob žetvi gotovo poplačan že s sto povsem enakimi zrni. Zdaj pa vzemi teh sto novih pobranih zrn in jih spet posej v dobro prst, pa boš pobral naslednje leto ob žetvi očitno že 10.000 povsem enakih zrn. In naslednje leto že 100 krat 10.000, torej 1000 krat 1000 zrn, to pa bo že kar znatna količina tega žita.
4 Za setev vseh teh številnih zrn boš naslednje leto potreboval že precejšen kos polja. Ob žetvi boš potem očitno dobil že stokrat toliko zrn kakor ob lanski. Da bi pa še naprej za naslednje leto spet uspešno posejal vso veliko količino zrn, boš potreboval še stokrat večje polje in nato požel že celih deset milijard enakih zrn; in če boš tako nadaljeval še deset let, boš dobil že tako neznansko količino zrn, da bi za njihovo setev potreboval že skoraj pol zemlje veliko polje.
5 Zrnje, ki se zmeraj v enakem razmerju množi v neskončno, si lahko sam razširiš na nadaljnjih sto, tisoč in še več let; z računanjem boš ugotovil, da ne bi bilo po le nekaj sto letih že več kot tisočkrat tisoč zemelj dovolj, da bi neznansko veliki količini zrn rabile kot polje. In glej, takšno razmnoževanje se lahko nadaljuje v neskončnost! Ali pa bi bilo to mogoče, če v tem enem zrnu in enako tudi v vseh drugih zrnih ne bi že obstajalo to neskončno število kot imanentno Božje-duhovno, zunajčasno in zunajprostorsko?! Gotovo ne!
6 Kar pa obstaja v tem pšeničnem zrnu, obstaja v vseh semenih in rastlinah, v vseh živalih in prav posebno povsem bogupodobno v človeku, zato tudi lahko postane človek pameten in razumen, lahko govori in Boga kot svojega Stvarnika v začetku sluti, pozneje pa čedalje čisteje spoznava in ljubi ter svojo voljo docela podredi spoznani Božji volji.
7 In to je torej kot čisto duhovno v človeku in kot bogu podobno prav tako zunaj časa in prostora; če bi bilo namreč v času in prostoru, človek ne bi mogel nikoli spoznati niti sebe niti Boga in bi bil povsem nesposoben za kakršno koli omiko, ne bi nikoli postal razsoden, razumen, nikoli in nikdar ne bi niti slutil o Bogu, kaj šele, da bi Ga kdaj spoznal, Ga ljubil in Mu podredil svojo voljo. Tedaj bi bil zgolj najbolj zunanja, mrtva jajčna lupina, ne bi imel življenja v sebi, še najmanj pa večnega življenja zunaj časa in prostora.
8 Zdaj menim, da sem to zadevo, ki te je tako pestila, dovolj jasno razložil, kolikor jo je razumsko mogoče dojeti. Od tvoje presoje pa je zdaj odvisno, ali misliš, da si vse to tudi prav razumel ali pa ti kaj še ni jasno. Če bi ti bilo še kaj nerazumljivo, lahko poveš; če pa si vse prav razumel, tedaj pustimo nadaljnje pojasnjevanje, pijmo vino in pojejmo zraven nekaj kruha.«

33. Nebesa in pekel

1 Nato je **Filopold** rekel: »Gospod, jaz in gotovo vsi mi se ti iz vsega srca zahvaljujemo za to prekrasno, najveličastnejšo in meni zdaj povsem jasno razlago o naukih starih modrecev! Da, zdaj mi je ta stvar prepričljivo jasna in razumljiva, prej pa se mi je morala zdeti povsem nesmiselna! Seveda bom vse to lahko spoznal in razumel šele tedaj, ko se bom znebil vseh materialnih sestavin.
2 Zdaj pa zadošča, da razumem, da sicer lahko bivamo v času in prostoru, pa smo vendar in to popolnoma resnično, zunaj časa in prostora. Le eno bi z le nekaj besedami še rad izvedel od Tebe, in to bi bilo: kje so potem krajevno nebesa in kje prav tako nesrečni pekel - o obojem sem tudi že veliko slišal in bral. Pisano je: Eni bodo vstali gor v nebesa in drugi bodo vrženi dol v pekel. Kje je 'gor' in kje potem nadvse obžalovanja vredno 'dol'?«
3 **Jaz** sem rekel: »Glej, tu na stolu, na katerem sediš, sta lahko na zemlji tesno drug ob drugem nebesa in pekel; v kraljestvu duha pa ju kljub temu loči neskončen prepad! - Glej, še več:
4 Tu, kjer sem zdaj z vami, so najvišja nebesa, to se pravi 'zgoraj', in prav tu je tudi najgloblji in najhujši pekel, to se pravi 'spodaj'.
5 Materialni prostor ne ustvarja nobene razlike, ustvari jo le duhovno, ki pa, kot si videl, nima nič skupnega z materialnim; kajti v kraljestvu duhov le življenjsko stanje ustvari edino pravo in resnično oddaljenost. Zemeljsko-prostorsko tam ne more nikoli nič pomeniti. Da boste bolje razumeli, naj to ponazorim z nekaj podobami.
6 Glejte, recimo, da na tej klopi drug ob drugem sedita človeka! Eden je pobožen modrec, katerega jasen, razsvetljen duh pozna zelo veliko skrivnosti delovanja Božjih sil v naravnem svetu, drugi pa je zakrknjen lopov, ki počiva na isti klopi in si da tudi tako kakor pošten človek postreči s kruhom in vinom, da bi si okrepil svoje moči samo zato, da spet toliko laže naredi kakšno hudobijo. Kako blizu sta si zemeljsko-prostorsko oba človeka in kako neskončno daleč sta v duhu drug od drugega!
7 Recimo pa, da bi tu na tej klopi pri nas sedel naš modrec in enako tako tisoč dni potovanja daleč od tod drugi modrec, tako bi bila oba enaka modreca zemeljsko-prostorsko seveda zelo daleč drug od drugega, toda v duhovnem kraljestvu bi bila kljub temu tesno drug ob drugem, tako kot je dobesedno v resnici tudi v Mojem kraljestvu.
8 Iz tega pa je spet povsem jasno, da bodo nebesa za vsakega dobrega človeka prav tam, kjer pravkar je, in vsi dobri in čisti bodo takoj ob njem. Tam se namreč ne pravi: 'Glej, tu ali tam, morda nad vsemi zvezdami, so nebesa in nekje najgloblje pod zemljo je pekel!' Vse to ni odvisno od tega časa in prostora in nima zunanjega pompa kakor prazna tempeljska ceremonija, ampak je najgloblje notranje v človeku samem.
9 Kakršna bo potemtakem človekova notranjost tu, takšen bo tudi onstran njegov svet, ki si ga bo ustvaril iz samega sebe in potem na njem ali v njem živel, dobro ali slabo.
10 Svet vseh, ki živijo v resnici in resnični svetlobi iz Moje besede po živi veri in se po njej ravnajo, bo najbolj podoben tej zemlji tudi v Mojem kraljestvu, to bo potem za večno tudi svetloba in resnica, in to v vse večjem razmerju; svet tistih, ki bodo po svoji volji živeli v laži in iz nje v zlu, pa bo tudi potem enak

njihovi notranjosti v vse večjem razmerju. Kakor namreč dober človek postaja čedalje boljši, tako postaja tudi slab človek čedalje slabši in se tako v svojem stanju oddaljuje od dobrote, kakor povsem jasno vidimo že na tem svetu.
11 Poglejte tiste ljudi, ki jih njihov napuh čedalje bolj polni z gorečo gospodovalnostjo! Potem, ko s svojim tiranstvom iz mnogo tisoč krat tisoč ljudi naredijo najbednejše sužnje, zberejo še večje vojaške trume, napadejo kraljestva drugih kraljev, jih premagajo ter jim vzamejo deželo, ljudi in zaklade. In ko tako osvojijo in onesrečijo pol sveta, si že domišljajo, da so enaki Bogu, se skušajo celo povzdigniti Nadenj, zahtevajo, da jih ljudje po božje častijo in zagrozijo z najstrašnejšo kaznijo tistemu, ki bi si razen zcar- ja drznil častiti kakšnega drugega boga in mu darovati; to zgovorno ponazarja ime babilonskega kralja Ne bouch kadne zcar ('Ni boga razen mene, kralja!'), in zdaj veliki duhovniki, farizeji in pismouki, ki se tudi imajo za edine bogove in Mi strežejo po življenju. Čez čas jim bo celo dopuščeno umoriti Moje telo, toda samo za tri dni, potem pa bom iz lastne moči spet vstal in šele nato bo prišla nadnje sodba in njihov konec.
12 Iz tega lahko jasno spoznate, da bo hudobija čedalje hujša, prav tako kot bo dobro zmeraj boljše, le s to razliko, da je zlu postavljena mera, ki se glasi: 'Le do tod in niti za las dlje!' Sicer namreč zmeraj sledi velika kazenska sodba, po kateri naj bi se hudobni spet spametovali in bi se morda le vsaj ta ali oni skušal poboljšati.
13 In ker se na tem svetu godi tako, kot sem vam zdaj pokazal, se enako godi tudi v peklu, le s to razliko, da so tam - v splošnem duhovnem kraljestvu - dobri, ponižni in tisti, ki zaupajo v Boga, za večno izločeni in tako v peklu samo hudobni ves čas počenjajo svoje zle, hudobne, četudi povsem ničeve grdobije; ničeve zato, ker je njihova svetloba laž, prevara in povsem ničev, prazen videz enak snu pijanega uživača in požeruha.
14 Menim, da vam je zdaj tudi ta zadeva jasna in torej preživimo še preostali del te noči dobre volje in veseli! Če komu še kaj leži na duši, imamo čas do velike noči; dotlej bom namreč ostal pri Svojem prijatelju Kisjonahu. Ti je zdaj jasno, Filopold?«
15 **Filopold** je rekel: »Zdaj seveda; nedoumljivo si nam namreč razložil tako jasno, da nimam nobenega vprašanja več in mislim, da so Te prav tako razumeli tudi vsi navzoči. To pa si nam lahko tako razložil le Ti, o Gospod; kajti vsi modreci bi si pri tem pač močno obrusili modrostne zobe. Našo zahvalo pa lahko tako in tako bereš v naših srcih.«
16 Tedaj so se oglasili tudi naši **judovski Grki**: »Resnično, to lahko tako razloži le Tisti, ki s Svojim duhom prežema vse in vse je pravzaprav vse v vsem! To je za nas še največji in najmočnejši dokaz za Tvoje čisto Božje poslanstvo. Znamenja sicer veliko pomenijo, če so narejena po Tvoje, toda le zelo izkušenim ljudem; toda kljub temu ljudi zasužnjijo. Beseda pa oživlja in osvobaja dušo, zato je vredna več kot tisoč znamenj, ki ne oživljajo, temveč le osvojijo srce in ga napolnijo s strahom. Zato prejmi našo zahvalo za ta Tvoj najmodrejši nauk!«
17 **Jaz** sem rekel: »Prav dobro ste presodili! Jutri bomo lahko našli še marsikaj; toda zdaj pijte in bodite dobre volje vse do sončnega vzhoda!
Nihče od nas to noč ne bo potreboval spanja.«

34. Velik ribji ulov

1 Potem so se nekateri učenci, ki so ostali tu, judovski Grki in Filopold še veliko pogovarjali; tudi Jaz in Kisjonah[2] sva govorila o marsičem: o starem duhovništvu, starih patriarhalnih in zato najboljših načinih vladanja v primerjavi s tistimi, kakršni so bili v Mojem zemeljskem času in tako se je zdanilo, v vsej družbi pa ni bilo nikogar, ki bi se mu zdelo, da je premalo spal. Skratka, zjutraj smo bili vsi dobre volje, odpravili smo se k jezeru in nekaj časa opazovali spretne Kisjonahove ribiče, kako se v svojih čolnih podijo sem ter tja po vodi, toda ne ujamejo kaj prida.
2 **Nekaj ribičev** je prišlo na obrežje in reklo Kisjonahu: »Gospodar, danes je naš ulov precej boren! Že od polnoči smo zelo pridno delali; toda usodni vzhodni veter podi ribe na dno in zato ni mogoče narediti skoraj nič!«
3 Kisjonah je vprašal, koliko so ujeli.
4 **Vprašani** so rekli: »Nekaj veder bi že napolnili; toda kaj je to za dvajset ribiških bark in še enkrat toliko čolnov?!«
5 **Jaz** sem rekel obema ribičema: »Le izplujta znova in vrzita svoje mreže; ob vzhajajočem soncu je namreč najbolje ribariti!«
6 **Ribiča** sta odgovorila, ker Me nista poznala: »Prijatelj, to sicer veva; toda ob močnem vzhodnem vetru se tudi tu ne obeta veliko! Sicer noben veter ni ugoden za naše delo, toda najslabši je vzhodni, posebno pozimi.«
7 **Jaz** sem rekel: »Le storita, kar sem vama rekel in ujela bosta obilen plen!«
8 Ribiča sta odveslala in to povedala tudi drugim ribičem. Ti so sicer skomignili z rameni, ker pa so slišali, da je hotel tako Kisjonah, so kljub temu vrgli mreže in ujeli toliko najboljših in najžlahtnejših rib, da so se mreže skoraj začele trgati in so jih komaj spravili k velikemu ribjemu zbiralniku. Seveda so bili ribiči nadvse presenečeni nad tem, saj niso imeli še nikoli tako obilnega ulova. Pozneje jim je Kisjonah seveda povedal, po čigavi zaslugi so imeli tako bogat ulov. In potem so vsi verovali v Moje ime, čeprav Me je več ribičev prepoznalo kot sina tesarja Jožefa.
9 In tako je minilo pol zime med vsakovrstnim koristnim poučevanjem in majhnimi dejanji, njihovo naštevanje pa ne bi bilo posebno pomembno za nikogar, ker je pri vsem tem šlo bolj za blagor vsakdanjega zemeljskega življenja.
10 Tako ima tudi prihod Marije kot matere Mojega telesa, ki je prišla po nekaj dneh, le malo takega, kar bi bilo primerno za zapis, razen da je bila nadvse vesela, ker Me je spet osebno videla in so ji učenci veliko pripovedovali, kaj vse sem storil in učil; vse to je ohranila globoko v svojem srcu in tako razmišljala, tako hotela in se po tem tudi ravnala. V Kis sta prišla tudi oba starejša brata oziroma Jožefova sinova in bila zaposlena z graditvijo, pri kateri sem jima seveda pomagal z nasveti in dejanji.
11 In tako so se približali velikonočni prazniki in mnogi so se začeli pripravljati, da bi šli za praznike v Jeruzalem.
12 Kisjonah Me je vprašal tudi, ali bom šel gor v Jeruzalem Jaz sam.
13 In **Jaz** sem mu rekel: »Gor bom sicer šel, kakor sem obljubil, toda tokrat se ne bom pokazal ob prazniku in v templju, ter se bom kmalu vrnil v Galilejo; tam bom potem znova začel Svoje poslanstvo.«

---

[2] Lorber piše to ime pogosto tudi brez h (Kisjona).

14 **Judovski Grki** so rekli: »Če bi se Ti, o Gospod, vendarle pokazal v templju in bi spet imel podoben govor, bi morda znova presenetil več templjarjev in bi verovali Vate kakor mi?«
15 **Jaz** sem rekel: »O, ne skrbite za to, v templju bom že še velikokrat učil; toda zaradi tega ne bo nihče od tamkajšnjih farizejev, starešin in pismoukov osupel in se ravnal po tem, da bi bil večno blažen tudi on, ampak si bodo vsi prizadevali le za to, da bi Me zgrabili in ubili! Toda zdaj Moj čas še ni prišel, zato Jaz sam zelo dobro vem, kaj moram storiti.«
16 S tem odgovorom so bili vsi zadovoljni in Me glede tega niso nič več spraševali.
17 Samo še en dogodek naj tu omenim pred našim odhodom v Jeruzalem in to je vrnitev Jude Iškarijota.

35. Juda Iškarijot v Kisjonahovi hiši

1 Vsi so že veselo upali, da se ta učenec ne bo več vrnil, ker ga pol zime niso videli nikjer, se pravi pri nobenem znancu. Toda glej, presenetil nas je prav med posebno veselim obedom. Zelo prijazno nas je vse pozdravil, Kisjonah ga je takoj povabil k mizi in učenec je povabilo tudi pri priči z vso hvaležnostjo in prijaznostjo sprejel.
2 Kisjonah, do vsakega človeka izjemno prijazen in pošten mož, je tudi tega učenca vprašal, kaj je v tem času počel doma in kako kaj njegova družina.
3 Učenec je začel takoj na dolgo in široko pripovedovati, kaj vse je v kratkem času pridobil za svoj dom s svojo umetelno delavnostjo, da je dobil veliko naročil, naj za te ali one velike gospode naredi zelo veliko odličnega kuhinjskega in namiznega posodja; za to je bil nadvse dobro plačan, tako da je svojo hišo in družino kar najbolje oskrbel vsaj za nekaj let. In še več takega je povedal, kar je mejilo na neverjetno.
4 Tedaj je drugim učencem zmanjkalo potrpljenja in celo naš **Peter**, ki se sicer ni zlepa oglasil, mu je nazadnje rekel: »Poslušaj, če je od vsega tega le polovico res - in o tem zelo dvomim -, moraš biti zdaj že skoraj tako premožen kakor naš prijatelj Kisjonah tu in sploh ne razumem, zakaj si se odločil, da si spet prišel k nam - in boš morda celo še naprej hodil z nami? Mar ne bi bilo zate veliko pametneje, da bi tudi zdaj ostal doma in se s svojo marljivo umetelnostjo še bolj obogatil?«
5 **Juda Iškarijot** je rekel: »Ti tega ne razumeš! Jaz sem sicer rad marljiv pri delu, ko se ga enkrat lotim; toda ob vsej pridnosti si ne morem kaj, da me spomin na vse slišano in videno ne bi odgnal od dela in me spet pripeljal k vam, da bi tu še več videl in slišal. Nisem namreč tako povsem brez duha, kakor menite vi, bratje. In če bi bil, gotovo ne bi bil med vami! Toda zelo me je skominalo po vas in seveda najbolj po našem Gospodu in tako sem moral iti, kot da bi me vlekla neka nevidna sila in zdaj sem tu. Če sem vam neprijeten ali kakor koli napoti, mi le povejte, posebno Gospod in spet bom odšel tja, od koder sem prišel; kljub temu bomo ostali dobri prijatelji!«
6 **Peter** je rekel: »O ne, tega ne bi nikoli storili, pri nas si lahko tako kot si bil in kakor hočeš; očitam ti le to, da nam vsem ne glede na Gospodovo večkrat dokazano vsevednost, tako predrzno in nesramno lažeš v obraz o svojem velikem dobičku, saj bi moral od Gospoda vedeti tako dobro kot mi, da čez naše ustnice nikoli ne sme priti nobena neresnična beseda. Če ti to nikakor

ne more biti neznano, zakaj potem takšne laži iz tvojih ust, ko si te je Gospod vendar prav tako kot nas izvolil za apostola?«
7 **Juda Iškarijot** je rekel: »Le kako mi lahko dokažeš, da sem lagal?«
8 **Peter** je rekel: »Prav lahko! Prvič, Gospod mi je s Svojo milostjo tako razsvetlil notranjost, da lahko natančno vem in morem vedeti, ali kdo laže ali govori resnico; poleg tega se bo tu in tega se po Gospodovi milosti zavedam prav zdaj, kmalu pokazal drugi, še oprijemljivejši dokaz, ob katerem bodo vsi, ki so te zdaj slišali govoriti, še prejasno izvedeli, kako silno si nas vse nalagal in to res ni bilo hvalevredno od tebe! Tvoje povsem prazno bahaštvo nam sicer niti ne škodi niti ne koristi; toda pomisli sam, ali se med nami spodobi kaj takega in to prav posebno v navzočnosti Gospoda, v katerega si se delal, da veruješ in upaš tako kot mi!«
9 Tedaj je postalo našemu učencu zelo nerodno in ni vedel, kaj naj odvrne Petru, ker se je čutil zelo prizadetega.
10 Ni trajalo dolgo, ko jih je prišlo nekaj v Kisjonahovo hišo, prosili so za miloščino in Kisjonah jim je po svoji navadi velel, naj vstopijo v sobo. Ko so prišli vanjo, se je pokazalo, da so bili obiskovalci štirje že precej odrasli otroci, oblečeni v zelo revne cunje. Ko jih je Juda Iškarijot zagledal, se je obrnil proč, da ga štirje, ki so vstopili, ne bi prepoznali; to so bili namreč njegovi štirje starejši otroci, deklica in trije dečki.
11 Kisjonah pa jih je neopazno izprašal, kdo so in od kod prihajajo, kdo je njihov oče in kako mu je ime.
12 Otroci so vse povedali in tako očeta niso prikazali v posebno lepi luči.
13 Kisjonah pa je pripomnil, da je slišal, da naj bi si bil prav njihov oče v pol zime s svojo umetelnostjo in pridnostjo pridobil zelo veliko denarja.
14 Toda **otroci** so to zanikali in rekli: »Oče je sicer nekaj pripravil za neki sejem, ko pa je prišel tja, so se judovski in grški trgovci hudo stepli ter očetu razbili vse lonce in vso posodo, potem smo se vrnili domov kot goli berači; oče je potem postal zelo žalosten in nas je zapustil z besedami: 'Otroci, za vas zdaj ne morem narediti nič več! Pojdite k usmiljenim ljudem, nekje boste že še dobili podporo! Jaz pa bom šel k čudodelnemu učitelju, o katerem sem veliko pripovedoval; morda Ga bom ganil, da bo pomagal vsaj vam in vaši ubogi materi, če že meni ni več mogoče pomagati!' Nato je žalosten odšel, šli pa smo tudi mi, kakor smo tu, iskati miloščino zase, za mater in za še mlajše brate in sestre, vendar pa smo imeli doslej le malo uspeha. Zato te prosimo, da bi se nas usmilil!«
15 Nato je rekel **Kisjonah**: »Kako dolgo pa je že, odkar vas je oče zapustil?«
16 Otroci so povedali, da bo že osem dni, odkar niso več videli očeta.
17 Nato je Kisjonah odpeljal otroke v drugo sobo, jim dal druga oblačila, jih očedil ter jim nato dal jesti in piti. Ko je bila tako ta četverica oskrbljena, so otroci očitno dali vedeti, kako jih žalosti beda njihovega očeta, zaradi njega žaluje doma tudi njihova uboga mati, saj nihče ne ve, kam je odšel.
18 Kisjonah jih je potolažil, naj ne skrbijo, saj je za zdaj tudi njihovemu očetu prav dobro pri njem in ga bodo kmalu videli.
19 Otroci so se tega nadvse razveselili in pomirjeni ostali v svoji sobi.
20 **Kisjonah** pa je prišel ven, šel k Judu Iškarijotu in rekel: »Prijatelj, daleč od tega, da bi hotel tebi, izvoljenemu Gospodovemu učencu, kar koli očitati zaradi bahaštva, - toda ker upam, da me poznaš prav tako dobro, kot me blizu in daleč poznajo vsi, ki so revni, zakaj nisi prišel k meni takoj in zakaj mi nisi

priznal svojega obžalovanja vrednega položaja? Glej, tvoji otroci so glede tega veliko bolj odkriti kakor ti; nadvse jih skrbi zate in ti si ob njihovem prihodu obrnil svoj obraz stran od njih, da te ne bi prepoznali oni, ki te z žalostjo iščejo! Vsaj meni se zdi to vendarle nekoliko čudno od tebe! Kaj praviš zdaj sam k vsemu temu?«
21 **Juda Iškarijot** je globoko zavzdihnil in rekel: »Ah, prijatelj, s svojim seveda zelo neprimernim bahaštvom sem hotel le preslepiti svoje povsem strto srce! Toda to je rodilo slabe sadove; moji hudobiji zoper mene samega je kot strupena kača takoj za petami sledila kazen in zdaj sem razkrinkan in osramočen pred vsemi. Dovoli mi da grem k svojim otrokom, da jih potolažim in pri njih izjočem svojo bolečino!«
22 **Jaz** sem nato rekel: »Zdaj še ne! Zdaj jej in pij, v prihodnje pa ne laži več, sicer se ti bo zgodilo še kaj hujšega!«
23 Juda Iškarijot je ostal in spet začel jesti in piti in vsi so še naprej govorili z njim prijazno in Kisjonah mu je obljubil, da bo skrbel za reveže, ker za svojo nesrečo niso prav nič krivi, je pa bolj ali manj kriv zanjo on kot njihov oče.
24 Tako se je ta prigoda končala povsem mirno in dobro, tu pa je omenjena le zato, da bi spet nekoliko natančneje opisali tega učenca, katerega duha otrok je bil.

36. Odhod iz Kisa in prihod k Lazarjevemu krčmarju

1 Tudi Moja telesna mati **Marija** je kmalu nato rekla Judu Iškarijotu: »Če boš tako nadaljeval in ne boš spremenil svoje čudi, bo tvoj konec grozoten in ljudje ga bodo pomnili do konca sveta. Zato se v prihodnje le pazi, da se boš obdržal pred Gospodovimi očmi! O tebi še nikoli nisem imela dobrih sanj in zdaj vidim tudi vzrok za to. Torej pravim znova: Glej, da boš obstal pred Gospodovimi očmi!«
2 Te besede so vsi učenci shranili globoko v srce.
3 Po obedu smo obiskali še Marijino hišo in posestvo, ki ji ga je dal Kisjonah. Vse je bilo v najlepšem redu. Zgrajena je bila tudi majhna šola, v kateri je mati revne otroke poučevala v vsakovrstnih koristnih stvareh in tako večkratno koristno preživljala svoj čas, zato so jo vsi ljudje v kraju in okolici zelo cenili in spoštovali. Tudi mnoge bolnike je ozdravila s tem, da je v Mojem imenu nanje položila roke ali nad njimi molila. In tako je bila tudi blagoslov za to okolico in za Kisjonaha pravi biser.
4 Drugi dan, v četrtek, še dobre tri tedne pred veliko nočjo, smo se poslovili od Kisjonaha z obljubo, da ga bomo kmalu spet obiskali. Takoj je dal pripraviti eno svojih najboljših ladij in po zajtrku smo se vkrcali in potem ob dobrem vetru odpluli. Kisjonah, Filopold in Marija pa so nas spremljali čez morje do obale Galilejskega jezera na kraju, kjer ga Jordan zapusti in se potem skozi dolgo, močno ukrivljeno dolino obrne levo proti Mrtvemu morju. Od tam gre tudi dobro utrta pot navzgor proti Jeruzalemu, te poti pa dandanes seveda ni več videti, kot tudi ne vseh krajev ob Galilejskem jezeru, pa tudi to je dandanes manjše za dobro tretjino.
5 Ob pristanu je bila le ena mitnica, tam je bilo treba plačati majhno cestnino, toda plačal je le tisti, ki je vozil ali nosil s seboj kaj za prodajo.

Tam smo stopili na kopno, blagoslovili spremljevalce in hitro nadaljevali svojo pot, ne da bi se kje ustavili, ter precej pozno ponoči dosegli hišo našega znanega krčmarja. Bil je še pokonci, ker je bilo pri njem nekaj gostov.
6 Ko smo prispeli tja in nas je krčmar prepoznal, se je zelo razveselil in takoj spravil pokonci vse v hiši, da bi nas oskrbel; od zgodaj zjutraj namreč nismo nič zaužili. Tudi naši udje so bili od dolgega pešačenja utrujeni in močno smo čutili potrebo po počitku. Medtem, ko so nam krčmarjevi ljudje pripravljali večerjo, nam je krčmar pripovedoval o marsičem, kar se je zgodilo v Moji odsotnosti, - med drugim tudi, da je moral dobri Lazar prestati povsem resen spopad s templjarji zaradi delavcev, ki sem mu jih Jaz priskrbel iz Betlehema.
7 (**Krčmar**:) »Templjarji so neprenehoma prihajali sem in se na vse načine trudili, da bi Lazarjeve delavce dobili na svojo stran; delavci pa so templjarje pričakali z grožnjami, če jih ne bodo pustili pri miru. Na to so templjarji začeli sumiti in obdolžili Lazarja, da je svoje delavce skrivaj nahujskal proti njim, in so ga formalno obtožili pri rimskem deželnem oskrbniku. Ta je poklical Lazarja k sebi in ga izprašal o resničnem stanju stvari; potem je zaslišal tudi vse delavce in sicer vsakega posebej. Toda tam se je zadeva pokazala tako, da je bil Lazar s svojimi delavci oproščen vsake krivde, templjarjem pa je bilo skrivaj naročeno, naj pustijo Lazarja, ki je zdaj častni rimski državljan in njegove služabnike pri miru, sicer bi moral dobiti Lazar za svojo zaščito precej vojakov. To je delovalo in Lazar ima zdaj že skoraj šest tednov popoln mir pred templjarji. Močno pa dvomim, da so mu posebno naklonjeni, čeprav mu s prijaznim obrazom zagotavljajo, da njemu ne nasprotujejo, so pa zoper njegove delavce, zato so to grozečo zadevo spravili pred deželnega oskrbnika. In tako je Lazar vsaj na videz v dobrih odnosih s templjarji.«
8 **Jaz** sem rekel: »Seveda sem vedel, da se bo tako zgodilo; toda lahko bi se zgodilo tudi drugače, če bi zadeva trajala še nekaj tednov dlje. Tedaj bi se namreč delavci in templjarji resno spopadli - to sem predvidel - in zato sem s Svojo voljo to zadevo vodil ravno tako, kot se je zgodila in to je bilo dobro. Templjarji so zdaj skrivaj seveda jezni na Lazarja; toda to ni pomembno, saj so jezni tudi na Rimljane in Grke in na esene, saduceje in Samarijane. Toda vsa ta njihova jeza je podobna zelo neumnemu človeku, ki bi se razbesnel nad veliko reko, ker ne bi našel čeznjo mostu, po katerem bi lahko dosegel lepo deželo onstran, na drugem bregu. Reka bi ostala reka kljub veliki jezi neumnega človeka. In resnično, prav tako je z jezo in sovraštvom templjarjev! To je zvijanje in upiranje črva v prahu pred korakom kamele, ki gre mimo. Zato le pustimo to zadevo in ti, ljubi prijatelj, poglej, ali bomo kmalu dobili večerjo!«

37. Modreci iz Perzije

1 Krčmar je pohitel v kuhinjo in že je bilo vse pripravljeno. Takoj so postregli, mi pa smo prav dobre volje jedli in pili.
2 Izvedeli pa so drugi gostje, ki so kot popotniki deloma iz Galileje, Grčije, Samarije, deloma iz različnih dežel, prenočevali tu, ker je bil krčmar znan kot mož, ki je imel nizke cene in tudi veliko prenočišče, da sem pod isto streho tudi Jaz, o Meni pa so že tako veliko slišali. Krčmarjevo služinčad so spraševali, ali bi Me lahko videli. Neki služabnik je zaradi tega prišel k nam, in o tem na uho vprašal krčmarja, ki se je z nami pogovarjal o marsičem.

3 **Krčmar** pa je rekel služabniku: »O tem jaz ne morem reči niti da niti ne; ta Gospod je namreč edini oblastnik in zgodi se lahko le to, kar hoče On!«
4 **Jaz** pa sem rekel krčmarju: »Med popotniki so tudi štirje čarodeji iz Egipta, rojeni pa v Perziji blizu meje z Indijo. Trije med njimi so glavni čarodeji in že zelo stari, četrti pa je le učenec. Seveda imajo še veliko spremstvo, ki pa večinoma prenočuje po drugih krajih; tu imajo le nujno potrebno osebno služinčad. No, te štiri čarodeje, ki se že nekaj let potikajo po Egiptu, lahko pripelješ sem in mi jih bomo potipali in jih preskusili, katerega duha otroci so.«
5 Zdaj je šel krčmar v sobo, kjer so bili čarodeji in jim rekel, da sem dovolil, da pridejo k Meni.
6 Tega so bili čarodeji zelo veseli, saj so o Meni že toliko slišali celo čez meje Kanaana. Takoj so vstali in v spremstvu krčmarja pohiteli k Meni. Ko so kot častivredni starci prišli k nam, so se globoko priklonili in po svoji šegi najvljudneje pozdravili. Ker so dobro govorili hebrejsko, so jih lahko tudi vsi učenci dobro razumeli.
7 **Jaz** sem jim takoj rekel: »Tisti, ki bi ga radi natančneje spoznali, sem Jaz; zdaj pa prisedite k nam in šele potem se bomo nekoliko podrobneje pogovorili!«
8 Čarodeji so sedli za našo mizo in **Jaz** sem jih vprašal: »Zdaj Mi povsem odkrito povejte, s kakšnimi najrazličnejšimi umetnijami in čarovnijami se ukvarjate; potem vam bom tudi Jaz povedal, kaj vse počnem! Morda bomo lahko potem zelo koristili drug drugemu!«
9 Tedaj so se čarodeji priklonili in **eden** izmed njih je rekel: »Mojster, ta je najstarejši in najmodrejši, naš starešina je, ime mu je Hahasvarr[] (Varuh zvezd), ta bo govoril za nas! Ima jih dobrih trikrat trideset let, jaz, zdajšnji govornik, pa jih štejem šele osemdeset in ta poleg mene polnih sedemdeset, v zvezdah pa je zapisano, da mora vsak od nas od zdaj živeti še trideset let. Imenujem se Meilizechiorir[] ('Imam videnje ali vedenje za merjenje časa'), moj sosed pa se imenuje Ou li tesarrr[•] ('Zaklinjevalec ali prisiljevalec volje'). Četrti med nami je še mlad in nima določenega imena, ker je še učenec. Zdaj naj govori naš najstarejši!«
10 Začel je torej **starešina** in rekel: »Mi trije smo bili tu že enkrat pred tridesetimi leti, ko smo po dolgi poti pripotovali sem iz daljne jutrove dežele; zbudila nas je namreč posebna zvezda in v pisavi zvezd je bilo zapisano: 'Daleč na zahodu je bil izrojenemu Božjemu ljudstvu rojen nov kralj. Mati njegovega telesa je devica, ki se je nikoli ni dotaknil noben moški; otroka v njej je namreč spočela velika Božja moč; njegovo ime bo veličastno med vsemi ljudstvi zemlje, ustanovil bo kraljestvo ter v njem večno vladal kot najmogočnejši kralj. In blagor vsem, ki bodo živeli v Njegovem kraljestvu, saj nad njimi smrt ne bo imela nobene oblasti več!'
11 Ko smo to brali, smo se dvignili, sledili zvezdi in res v Betlehemu in sicer v starem ovčjem hlevu, našli čudovitega novorojenega otroka in mu dali svoje darove. Hoteli smo se, kot smo obljubili, spet prek Jeruzalema vrniti v svojo deželo, v sanjah pa nas je svetli duh opozoril, naj se vrnemo domov po drugi poti in hudobnemu knezu ne izdamo novorojenega kralja.

[] Pozneje Gašper.
[] Pozneje Mehlior, Miha
[•] Pozneje Baltazar

To smo tudi storili. Kaj se je zgodilo s tistim čudežnim otrokom potem, kljub raziskovanju nismo mogli več izvedeti.
12 Od starih ljudi smo slišali, da je stari, okrutni knez Herod zaradi tistega novorojenega kralja v Betlehemu ukazal pomor otrok, v katerem so z mečem pokončali vse dečke od 1do 12 leta[••]; toda starši s čudežnim otrokom so še pravočasno pobegnili v Egipt in tako ušli grozodejstvu pobesnelega kneza. Mi pa smo v Egiptu več let iskali tega otroka in kralja in nismo mogli prav nič izvedeti o njem.
13 Šele nedolgo tega smo v Memfisu v Egiptu izvedeli, da je v Galileji nastopil velik čudodelnik, ki je naredil znamenja in dela, o katerih se na tej zemlji še ni slišalo in pri tem govoril tako zelo modro, da bi se morali v primerjavi z njim skriti v prah vsi največji modreci na zemlji. Zato jih je zelo veliko verjelo, da mora biti to očitno sam Bog, ker bi bilo sicer njegovo početje povsem nerazložljivo.
14 Na to novico smo potem posebej spet prišli sem v Kanaan ali v judovsko deželo, da bi se kje srečali s tem izrednim človekom in sicer iz dvojnega razloga: prvič, da bi se predvsem osebno prepričali in drugič, da bi raziskali, ali se ni morda ta mož razvil iz tistega otroka, rojenega v Betlehemu.
15 Seveda slavni čudodelnik še ni bil kralj - toda to ne pomeni nič; mi smo sicer le modreci, zvezdoznanci, zaradi poznavanja naravnih sil pred očmi slepega ljudstva tudi izredni čarodeji in smo zato tudi kralji z deželo in veliko ljudstva daleč za Perzijo v prostranem visokogorju in se nam ni treba bati nobenega sovražnika, ker nas vsak sosednji knez zelo ceni in nadvse spoštuje našo skrivno moč. In vendar je naša moč le povsem naravna - lahko si jo pridobi vsak človek; zato bi bil primeren za kralja tako slavni mož iz judovske dežele, ki zmore le s svojo voljo uničevati gore in skale, vrača mrtvim življenje in zapoveduje elementom.
16 Že danes zjutraj smo prišli sem v to okolico in povprašali po tistem možu in rečeno nam je bilo, da je bil še pred nedavnim tu in da naj bi kmalu spet prišel sem. In zdaj pozno zvečer je šlo po hiši od ust do ust, da je prispel slavni mož s svojimi učenci.
17 Zdaj si lahko ti, Mojster, seveda misliš, kakšna želja je zagorela v nas, ko smo v tebi zagledali moža, o katerem smo slišali toliko čudežnega in te potem tudi najponižneje vprašali, ali si morda vendarle zrasel iz tistega čudežnega otroka, ki je bil rojen v Betlehemu.«

38. Znanje in delovanje treh modrih

1 **Jaz** sem rekel: »To je vse zelo lepo in pohvalno od vas; toda nekoč se je vendar govorilo, da so tisti modreci, ki so obiskali v Betlehemu rojenega čudežnega otroka, pozneje - že pred približno petnajstimi leti - umrli. Kako to, da vi, ki naj bi bili isti modreci, še živite in se naokrog potikate po vsem svetu?«
2 **Starešina** je rekel: »Plemeniti prijatelj, pri nas v naši deželi lahko umreš petkrat, tudi sedemkrat in potem znova oživljen živiš naprej. To povzročajo tamkajšnji zrak, zemlja in njeni duhovi, čudodelna zelišča in naše moči, ki jih zajemamo iz skrivnih sil narave.

[••] Moralo bi biti od 1do 2 leta

3 Toda, ko smo bili tedaj v Betlehemu, so bili v nas še trije duhovi iz pradavnine ljudi te zemlje[2]; ti zdaj niso več v nas in z nami povezani, ampak smo zdaj prosti in sami.
4 Ko so nas tisti duhovi zapustili, je bilo videti, ko da smo umrli; toda naši duhovi so nas znova obudili in zdaj spet prav dobro živimo naprej sami zase in bomo še zelo dolgo živeli. Ko pa bo to naše telo postalo neuporabno, tedaj ne bomo umrli, kot umirajo ubogi ljudje v tej deželi, temveč bomo ob popolni zavesti sami prostovoljno zapustili svoja telesa in potem živeli naprej kot duhovi in tudi delovali med sebi enakimi. Glej, plemeniti, veliki učitelj, tako je pri nas, ker smo še nepokvarjeno in naravno praljudstvo.«
5 **Jaz** sem rekel: »Za to seveda vem in vem tudi, da je na tej zemlji še nekaj takšnih ljudstev; temu tudi ne ugovarjam in zato tudi dopuščam, da ste vi tisti trije modreci iz daljne jutrove dežele, ki so v Betlehemu obiskali v ovčjem hlevu novorojenega čudežnega otroka, zdaj pa ste prišli, da bi poiskali čudežnega kralja, ki je zrasel iz tega otroka in mu spet izkazali spoštovanje, to pa je nedvomno zelo pohvalno od vas.
6 Toda vprašal sem vas tudi, kakšne vse umetnije in dela opravljate na svojih dolgih potovanjih in koliko vam koristijo. Tudi o tem Mi morate kaj povedati, da lahko vsaj Moji učenci nekaj pridobijo od vas. Potem vam bom že povedal kaj podrobnejšega o Sebi.«
7 **Najstarejši** je rekel: »Da, veliki Mojster, če si storil vse to, kar smo o tebi slišali, tedaj Tvoji učenci od nas ne bodo posebno veliko pridobili; toda ker si to želel, ti že lahko povem najpomembnejše. Naše prvo in res najpomembnejše je, da ljudem iz zvezd napovemo marsikaj zanje koristnega, kar se večinoma tudi zgodi. Seveda, odkrito rečeno, gre tu bolj za spretno besedičenje kakor za položaj zvezd na nebu, ki je razen nekaterih planetov tako in tako zmeraj povsem enak.
8 Le pri rojstvu judovskega čudežnega otroka, ko so v nas še bolj ali manj prebivali omenjeni duhovi, smo videli proti zahodu nenavaden položaj zvezd in posebno veliko zvezdo, ki je imela dolg rep proti zahodu in, ker smo seveda tudi opazili, da se proti zahodu premika hitreje kot druge zvezde, smo mislili, da se je na zahodu moralo zgoditi nekaj pomembnega. In kmalu smo iz zvezd razbrali zapis: 'Judom se je rodil nov kralj. Ustanovil bo kraljestvo, ki se nikoli ne bo končalo in bo vladal vsem ljudstvom zemlje!'
9 No, zapis je bil povsem resničen in potem smo se napotili prav za zvezdo. Ko je ta obstala nad pravim krajem in pravim prostorom, smo tam resnično naleteli na rojstvo, ki so ga spremljali vsi mogoči čudeži, tako da niti za trenutek nismo mogli podvomiti, ali smo na pravem kraju. Naše razlaganje zvezd je bilo torej povsem resnično, ne morem pa reči, koliko resnice je bilo v dodatnih in poznejših razlagah. Tako je torej z našim zvezdoznanstvom.
10 Našo magijo pa lahko razdelimo na tri dele. Prvi, glavni del izvira iz našega znanja, ki smo si ga pridobili s svojimi številnimi poskusi in izkušnjami in iz poznavanja skrivnih sil narave; s tem lahko izpeljemo na tisoče stvari, ki morajo seveda vzbuditi v slepem in nevednem ljudstvu največje začudenje ter nam prinesti velik ugled in tudi velik dobiček.
11 Trenutno hranimo skrivnost, kako izdelati neko vrsto zrn, ki se naglo vžgejo, ob hitrem vžigu v zaprtem prostoru pa razvijejo tolikšno moč, da se

[2] V skladu z Duhovnim soncem, zv. 2, pogl.15, 17 in 18: Adam, Kajn in Abraham.

največja in najtrša skala, v katero prej skozi izdolbeno luknjo spravimo nekaj funtov omenjenih zrn in jih z nevidno vžigalno nitko vžgemo, z močnim pokom razleti v tisoč razbitin. Pred ljudstvom to seveda naredimo na videz tako, kot da bi ukazali skali, da mora razpasti; v resnici pa to povzročijo naša eksplozivna zrna, ki jih že nekaj dni prej neopazno spravimo na primerno mesto.
12 In tako imamo še celo množico takšnih reči, s katerimi v nevednem ljudstvu izsilimo veliko občudovanje. Sem sodijo tudi naše umetelnosti z ognjem, pri katerih znamo natančno posnemati tudi blisk in njegove učinke. - V tem je torej prvi del naše magije.
13 Drugi del je le mehanski, pri katerem z nekaterimi doslej neznanimi napravami dosežemo tudi določene učinke, ki prav tako nadvse začudijo vsakega laika, ker je vzrok učinka neznan in ga ne more razložiti nihče razen nas.
14 Tretji del naše magije je pravzaprav nepomemben, ker ga izpeljemo le z določenim skrivnim soglasjem. Ta vzbuja pri slepem ljudstvu skoraj največ pozornosti, čeprav temelji le na izurjenosti in spretnosti. - To so torej naši trije magični deli.
15 Navsezadnje pa smo tudi zdravniki in lahko s skrivnimi sredstvi z najboljšo vestjo na svetu zdravimo številne bolezni, zatiramo vsakovrstno nevarno golazen in vse vrste hudobnih živali morajo bežati pred nami ali pa se nam pustiti ukrotiti, s to svojo sposobnostjo pa smo naredili ljudem tudi že marsikatero uslugo. - In to je, veliki Mojster, na kratko razkrita pred Teboj vsa naša umetelnost. Toda zdaj prosimo tudi Tebe, da nas podrobneje poučiš o Sebi.«

39. Dober namen ne posvečuje slabih sredstev

1 **Jaz** sem rekel: »Vaša umetelnost je, kar zadeva eksperimentiranje z naravnimi silami, mehaniko in zdravila, sama po sebi prav dobra in sčasoma lahko marsikaj od tega koristi ljudem. Toda vse, kar se prikazuje pred očmi ljudi, ki so pred Bogom vsi enakovredni, kot dobičkonosno slepilo, je slabo in Bogu, edinemu gospodarju vsega sveta in stvarstva, ni pogodu; to sem ob neki priložnosti povedal in pokazal tudi esenom, ki počnejo podobne reči.
Če bi bil namen v bistvu še tako dober, dosegli pa bi ga lahko le z lažnimi, torej s slabimi sredstvi, ta s samim po sebi dobrim namenom ne bodo nikoli posvečena in zato tudi nikoli dobra.
2 Na primer: Vzemimo zelo bolnega človeka s hudimi bolečinami; najboljši zdravniki ne bi vedeli za nobeno sredstvo več, s katerim bi ga ozdravili hudih bolečin. Nekdo pa bi se spomnil in bi rekel drugim zdravnikom: 'Ker temu človeku z ničimer več ne moremo pomagati, mu dajmo hitro delujoči smrtonosni strup in takoj bo rešen vsega trpljenja!' Rečeno, storjeno, - in trpin je bil v trenutku mrtev. Da, ti zdravniki so bolnika res rešili vseh njegovih bolečin, toda ubili so ga, ne da bi pomislili, zakaj mu je Bog to trpljenje poslal in kako bo potem onstran z njegovo dušo. In tako je bilo sredstvo slabo, tega pa še tako dober namen nikoli ne more spremeniti.
3 In glejte, tako je z vsemi takšnimi lažnimi čudeži. Četudi bi jih spremljali dobri moralni nauki, ki bi ljudem v marsičem koristili in bi jih razlagali kot Božje delovanje, pa vendarle v njihovem namenu ne bi bilo nič dobrega; v

ljudskih srcih namreč izsilijo lahkovernost, iz nje vsakovrstno zlo praznoverje in nazadnje fanatično sovraštvo do vsakega drugače verujočega. In, če nazadnje s pomočjo kakšnega jasnega duha ljudje odkrijejo prevaro in ugotovijo, da je bil domnevni Božji čudež prav okorno naraven, opustijo tudi vse dobre nauke, ki jih je podpiral, potem pa sploh ne verujejo ničesar več in postanejo do svojih učiteljev in čudodelnikov pravi tigri in hijene.
4 Iz tega pa zlahka razberemo, da s slabim sredstvom nikoli ne moremo doseči dobrega namena; kako naj se trdna hiša obdrži, če je temelj slab in pomanjkljiv?!
5 Tako kot na slabem in majavem temelju ni mogoče zgraditi trdnjave, tudi z lažnimi navideznimi sredstvi nikoli ni mogoče doseči resnične vzgoje, ki bi poboljševala in oživljala ljudi.
6 Tudi največje države tega sveta, pred katerimi je nekoč trepetalo pol zemeljske oble, so nazadnje razpadle kot sipke pleve, ker temelj, na katerem so bile zgrajene, ni bil nič drugega kot prazno, plevnato slepilo.
7 Zato pa sem Jaz prišel na ta svet od zgoraj, da bi ljudem v vsem pokazal in dal popolno resnico. In kdor bo to resnico upošteval in uresničeval, bo resnično svoboden, v njem bo večno življenje, kakršnega ni nikoli mogoče doseči z nobenim slepilom, ampak edino z najčistejšo in najsolidnejšo resnico.
8 In prav v tem je kraljestvo, ki ga prav zdaj ustanavljam. To je kraljestvo ljubezni, svetlobe in iz njiju najčistejše in najsolidnejše resnice. Njegov kralj seveda ne bo nikoli zasedel nobenega zemeljskega prestola in nobenega zlatega žezla ne bo vzel v roke in ne bo vihtel nobenega drugega orožja kakor edino resnico; toda s tem orožjem bo vendarle za večno najsijajnejši zmagovalec nad vsemi ljudstvi zemlje in nad vsem njenim stvarstvom in blagor vsakemu, ki se bo dal premagati temu najčistejšemu nebeškemu orožju!
9 In šele zdaj vam tudi povem, da sem Jaz prav Tisti, ki Ga iščete in ste Ga že počastili kot novorojenega otroka.
10 Toda povem vam tudi, da zdaj in v prihodnje ne jemljem časti od ljudi, ampak je Eden, ki je eno z Menoj, ki Me edini časti in ta se imenuje: Ljubezen, Svetloba, Resnica in Življenje. On je pratemelj vseh stvari in večni obstoj in večna Bit sama in vse, kar je in kar obstaja, je in obstaja iz Njega. - Veste zdaj, pri čem ste?«

40. Vpliv svetlobnih duhov

1 **Starešina**, ves prežet z resnico Mojega govora, je rekel: »Veliki Mojster!
Iz tega Tvojega govora polnega svetlobe smo več kot kristalno jasno spoznali, da moraš biti Ti več kot zgolj človek; kajti tako prežemajoče resnično še nismo slišali govoriti nobenega človeka in resnično, takšne besede učinkujejo bolj kot tisoč najbolj čudežnih znamenj, ki ljudi sicer za nekaj časa očarajo, toda njihova srca še bolj otrdijo in omračijo! Zato tudi ne zahtevamo od tebe nobenega drugega znamenja; ta tvoja beseda nam povsem zadošča in zdaj že vemo, kaj bomo v prihodnje počeli in verjeli. Naš narod doma odslej ne sme več hoditi v temi!«
2 **Jaz** sem rekel: »Zelo dobro bo, če boste tako storili; toda vse dobro in resnično potrebuje tudi svoj čas. Zato morate pri vsem poštenem početju in ravnanju upoštevati tudi modrost. Kajti enkrat omračeno ljudstvo ne prenese nenadne silovite svetlobe, ne da bi mu poškodovala vid; potem postane kot

noro, boji se svetlobe ter išče senco in temo. Zato morate svetlobo dopuščati najprej zelo varčno, da se bodo ljudje nanjo postopno navadili. Sčasoma bodo njihove oči zlahka prenašale celo najmočnejšo svetlobo. - Če ste torej resnični modreci iz daljne jutrove dežele, morate tudi ta modrostni nauk natančno upoštevati, če hočete svojim ljudstvom postati resnični blagoslov.«
3 **Starešina** je rekel: »Tudi to bomo mi in naši učenci natančno upoštevali, saj vidimo, da imaš prav v vsem in si skrajno resnicoljuben. Toda zdaj bi radi od tebe tudi izvedeli, kaj je bilo ob tvojem čudežnem rojstvu z duhovi, ki so nas vodili; v sebi smo namreč natančno občutili, da mi nismo bili oni in oni niso bili mi. Toda, ko so vladali v nas, nismo mogli storiti tega, kar smo hoteli, temveč le to, kar so hoteli oni in zdelo se nam je pri tem, kot da bi bili oni naš boljši 'jaz'. Tedaj smo bili namreč tudi zelo modri in šele tako smo prav spoznali notranje naravne sile in njihovo uporabo; toda ko so se iz nas umaknili, smo bili spet prav neumni in nismo mogli razumeti, kako smo spoznali velike skrivnosti naravnih sil. Kar zdaj poznamo boljšega, so nam oznanili tisti duhovi, ki smo jih tudi videli v svetlih sanjah. No, kaj naj bi se po tvoji modri presoji skrivalo za tem?«
4 **Jaz** sem rekel: »To pri vas zato ni nič posebnega, ker vse po naravi boljše ljudi duhovi včasih bolj in včasih manj občutno poučujejo v vsakovrstnem duhovnem in naravnem znanju in tako se je zgodilo tudi pri vas na bolj občuten način.
5 In kolikor naravnejše, preprostejše in bolj zatopljeno vase živijo ljudje na svetu, toliko bolj in živahneje so povezani z boljšimi in dobrimi duhovi iz onstranstva. In tako je bilo tudi pri vas in z vami.
6 Ko pa ste potem zaradi svojih številnih potovanj postali bolj svetovljanski, so vas zapustili tudi vaši duhovi učitelji in voditelji in vas prepustili vašim spoznanjem, vašemu razumu, vaši pameti in vaši svobodni volji. Vendarle pa so v vas prebudili željo, da ste Me morali iskati in zdaj tudi najti, in tako so ti trije duhovi zelo dobro poskrbeli za vas, vaše otroke in ljudstva.
7 Tisti duhovi pa so bili nekoč tudi ljudje na tej zemlji in sicer za vse zdaj živeče človeštvo največjega tuzemskega pomena; toda onstran prenehajo vse zemeljske razlike med 'prvi', 'velik' ali 'majhen', in poslednji človek te zemlje ne bo zaostajal za njenim prvim, če je seveda spoznal Božjo voljo ter ravnal po njenih predpisih in njenem redu.
8 Božja volja za vse ljudi pa se povsem na kratko glasi takole: Spoznaj Boga in Ga ljubi nadvse in svojega bližnjega, se pravi sočloveka, kakor samega sebe. Bodi resnicoljuben do vsakogar in zvest in kar hočeš, da ti storijo drugi, to stori tudi ti sočloveku; tako bo mir in edinost med vami in Božja naklonjenost bo sijala nad vašimi glavami kot resnična življenjska svetloba!
9 To naj vam bo dovolj. Iz tega vam bo potem že dana vsa druga in nadaljnja modrost. In zdaj pojdite počivat, saj je že okrog polnoči.«
10 Modreci so se zdaj zahvalili in Me prosili, da bi prihodnji dan še smeli ostati v Moji bližini in rad sem jim dovolil. Nato smo šli vsi počivat.
11 In, ko smo se drugi dan prebudili, je bil že pripravljen dober zajtrk in naši modreci so z največjim hrepenenjem na svetu tudi že čakali, da bi Me spet videli in morda tudi slišali govoriti, kajti Moje besede so si zelo vzeli k srcu.
12 Ko sem z vsemi Svojimi učenci sedel pri zajtrku, jedel in pil in se s krčmarjem pogovarjal o tem in onem, so modreci že prisluškovali pri vratih. Ker pa so slišali le pogovor o bolj vsakdanjih, zemeljskih rečeh, so rekli drug

drugemu: »Glej, danes ne govori tako modro kot ponoči! V svojem znanju mora biti zelo vsestranski! Toda zdaj iz Njegovih besed ne sije veliko Božje modrosti!«
13 Ko pa so še tako med seboj modrovali, je nenadoma prišel v predsobo **hudo bolan človek**; bil je namreč krčmarjev sosed in je od njegovih ljudi izvedel, da sem prišel h krčmarju in zdaj prebivam pri njem. Ko Me je skozi vrata zagledal, je zavpil: »O Jezus iz Nazareta, usmili se me ti resnični zdravnik in me ozdravi, kakor si jih že toliko ozdravil!«
14 Zdaj sem stopil ven (**Jaz**) in rekel: »Kako dolgo te že muči protin?«
15 In **on** je rekel: »Gospod, že sedem let! Jaz pa sem kljub temu potrpežljivo prenašal bolečine, ko se še niso tako razdivjale; zdaj pa so postale neznosne, zato sem se dal pripeljati k tebi.«
16 Rekel sem (**Jaz**) modrecem: »No, tudi vi ste zdravniki! Ali ne bi s svojo umetelnostjo pomagali temu človeku?«
17 **Starešina** je rekel: »Mojster, takšne bolnike pri nas razglasimo za neozdravljive in tedaj jim nobeno zdravilo ne pomaga! Če takšnega protinastega bolnika sonce ne more ozdraviti, tedaj mu nič na svetu ne more več pomagati.«
18 **Jaz** sem rekel: »No, torej bom pogledal, ali ga res ni mogoče ozdraviti!«
19 Nato sem **Jaz** rekel bolniku: »Bodi ozdravljen in hodi; toda odslej ne greši več, da se ti ne zgodi še kaj hujšega!«
20 Bolnik se je nato nenadoma vzravnal in je bil povsem zdrav, zahvalil se Mi je in ves vesel zapustil hišo.
21 Zdaj so se modreci prestrašili in Me hoteli začeti dobesedno moliti. Jaz pa sem jim to prepovedal in takoj nato z učenci odšel v Betanijo k Lazarju, modreci pa so se še istega dne vrnili v svojo daljno deželo.

Ob Galilejskem jezeru
(Jn; 6)

41. Jezus nahrani pet tisoč mož
(Jn 6, 1-15)

1 Da se je Lazar nadvse razveselil Mojega prihoda, najbrž ni treba omenjati. Toda tam sem bil komaj tri dni, ko je vsa bližnja in daljna okolica od delavcev izvedela za Mojo navzočnost. Vsak dan se je zbralo več ljudi in s seboj so prinašali najrazličnejše bolnike, Jaz pa sem vse ozdravil. To pa je vzbudilo veliko pozornost v okolici Jeruzalema, ter prišlo na ušesa tudi farizejem; kmalu so se začeli posvetovati med seboj, kako bi Me lahko ujeli in spravili s sveta.
2 Toda **Jaz** sem za to vedel in sem deseti dan svojega bivanja v Betaniji rekel Lazarju in učencem: »Spet bomo odšli od tod v Galilejo; farizeji namreč snujejo hudoben naklep zoper Mene. Zdaj pa nočem vzbujati še več pozornosti, da bo tudi tvoja hiša ob prazniku imela mir, zato bom še danes odšel od tod.«
3 **Lazar**, ves razžaloščen je rekel: »Gospod, Ti si vendar vsemogočen in lahko z eno mislijo uničiš hudobno zalego, to pa bi bilo za vse boljše Jude veliko dobro delo.«
4 **Jaz** sem rekel: »To bi seveda zmogel; toda Očetova volja ni takšna, naj ravnajo tako, dokler ne bo njihova mera polna. Šele tedaj bo prišla nadnje

velika sodba; s svojo čez vse meje segajočo gospodovalnostjo si bodo sami zasadili meč v telo. V napuhu se bodo uprli Rimljanom in ti jih bodo usmrtili. Povem ti: Kamen ne bo ostal na kamnu in potomci ne bodo več našli kraja, kjer je stal Jeruzalem in tudi če bodo kaj našli, se kljub temu ne bodo mogli ravnati po tem in ne bodo mogli zanesljivo določiti kraja. To se bo zgodilo od sveta zaradi sveta. Toda zdaj še ni čas in Jaz nisem prišel zato, da bi kaj uničil, ampak le zato, da bi zravnal, kar je nalomljeno, ter iskal in našel izgubljeno. In tako je zdaj boljše, da grem za nekaj časa od tod, da bova Jaz in ti imela mir; tu Me bodo namreč kmalu iskali, toda ne bodo Me našli, - in to bo dobro.«
5 Nato smo pozajtrkovali in se odpravili na potovanje. Lazar nas je spremljal skoraj do Galilejskega jezera in za nami je šla velika množica ljudi. Ob jezeru, kamor smo prišli že precej pozno zvečer, sem se ustavil in v nekem prenočišču prenočil. Naslednji dan se je Lazar poslovil in s svojimi ljudmi odšel domov.
6 Jaz pa sem se z učenci, katerih število je bilo zdaj že znova nad sedemdeset, vkrcal na veliko ladjo in odplul čez jezero skoraj do mesta Tiberija. (Jn 6,1) Ker pa so ljudje videli, da sem odplul, so tudi oni takoj najeli številne ladje in Mi nezadržno sledili, ker so videli znamenja, ki sem jih delal na številnih bolnikih. (Jn 6,2) Mi pa smo s številnimi ladjami, ki so nas spremljale, pristali dobro uro poti oddaljeni od mesta Tiberija na povsem nenaseljenem kraju, tik za njim se je dvigala visoka gora.
7 **Jaz** pa sem rekel učencem: »Pojdimo na to goro! Na polovici vzpona bomo počivali, ne da bi nas opazili tisti, ki iz mesta hodijo po tej poti; ljudje tega mesta namreč nimajo smisla za dobro in še manj vere; to so trgovci, ki jim je le za denar in dobiček.«
8 Pri priči smo se povzpeli na goro do omenjenega kraja, kjer je bilo zelo prijetno in gosto poraščeno s travo, kar nam je prišlo zelo prav za naš počitek. Tam smo z učenci posedli. (Jn 6,3) Toda tudi številni ljudje, ki so nas spremljali, so šli za nami s košarami s kruhom in taborili okrog nas, saj je bilo že blizu velike noči, ki je največji judovski praznik (Jn 6,4), in navada je bila, da so vzeli s seboj v košarah svež, nekvašen kruh, tudi pečene ribe, jajca in jagnječje meso.
9 Tu sem ostal pet dni in štiri dni smo vsi imeli dovolj jesti in piti, ker je bil ob našem počivališču tudi izvir dobre sveže vode. Ko pa smo peti dan porabili zaloge, Me je Peter opozoril na množico, ki je vsak dan naraščala, češ da ljudje nimajo več česa jesti.
10 Tedaj sem povzdignil Svoje oči, premeril veliko množico in videl, da jih je prišlo k Meni res veliko. Filipu, ki je bil navadno naš cehmojster[2] in kot v Juda spreobrnjen Grk včasih še nekoliko maloveren, sem (**Jaz**) rekel: »Ja, kje pa naj kupimo kruha za toliko ljudi, da bo vsak dobil nekaj hrane?« (Jn 6,5) To pa sem rekel le zato, da bi malovernega učenca nekoliko skušal; sam sem namreč vedel, kaj bom storil. (Jn 6,6)
11 In naš učenec je res nasedel in Mi odgovoril (**Filip**): »Vse naše gotovine je za dvesto grošev in za ta denar ne bo dovolj kruha, četudi bi vsak od njih dobil le majhen kos.« (Jn 6,7)
12 **Drugi**, ki tudi ni bil ravno najtrdnejši junak v veri, čeprav brat Simona Petra (Jn 6,8) je rekel: »Gospod, tukaj je neki deček, ki ima v svoji košari pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?« (Jn 6,9)

---

[2] Tisti, ki je imel na skrbi jedačo in pijačo. (op. prev.)

13 **Jaz** sem rekel: »Pripeljite Mi dečka in poskrbite, da bodo ljudje posedli v lepem redu!«
14 Ker je bilo na tem kraju veliko trave, je tja kmalu posedlo okrog pet tisoč mož, ne da bi sploh šteli žene in otroke. (Jn 6,10) Tedaj sem vzel hlebe, se zahvalil Očetu in jih blagoslovil. Nato sem učencem izročil hlebe in ribe, naj jih razdelijo tistim, ki so počivali, in pripomnil vsem učencem, naj tako od hlebov kot od rib dajo vsakemu toliko, kolikor bo hotel, da se bo nasitil. (Jn 6,11) Vsi so jedli in se nasitili.
15 Ker pa niso mogli vsega pojesti, sem spet Jaz rekel učencem: »Pojdite tja in poberite koščke, ki so ostali, da se nič ne izgubi in propade!« (Jn 6,12)
16 Učenci so vzeli največje košare in od vseh, ki so se najedli, pobrali ostanke ter napolnili z njimi dvanajst velikih košar - reci in piši - od teh petih malih ječmenovih hlebov. (Jn 6,13)
17 Tedaj so rekli **učenci**: »Resnično, ta nahranitev presega dve prejšnji!
Toda kaj naj se zdaj zgodi z napolnjenimi dvanajstimi košarami?«
18 **Jaz** sem rekel: »Pripadajo ljudstvu; to bo že vedelo, kaj naj naredi z njimi. Mi jih ne potrebujemo, ker smo se, prvič, zdaj tudi mi nasitili in drugič, danes bomo tako in tako odpotovali od tod v Kafarnaum.«
19 Zdaj so učenci izročili polne košare ljudstvu in vsak si je vzel del tega in nihče ni mogel tožiti, da je bil kakor koli prikrajšan.
20 Ker pa so **ljudje** zdaj videli znamenje, ki sem ga naredil, so govorili: »Ta je zares prerok, ki naj bi prišel na svet! (Jn 6,14) Kaj torej? Če je tako mogočen kot nobena oblast na svetu in modrejši od Salomona, tedaj je čas, da ga s silo postavimo za svojega kralja!«
21 Ker pa sem seveda videl, da imajo trden namen, da bi Me s silo postavili za kralja, sem tiho rekel Janezu (**Jaz**): »Slišiš, kaj namerava ljudstvo; zato se bom zdaj hitro in neopazno umaknil više na to goro. (Jn 6,15) Vi pa ostanite do večera tu. Ko se bo ljudstvo razšlo, se bom spet vrnil k vam; če pa se ne razidejo, pojdite dol k jezeru. Tam vas bo čakala dobra ladja; z njo odplujte v Kafarnaum, tam vas bom potem že dohitel!«

42. Učenci plujejo čez jezero v Kafarnaum.

(Jn 6, 16-21)

1 To si je Janez dobro zapomnil; toda ker se je večinoma ukvarjal z duhovnimi prispodobami in je povsod hotel videti vzrok, posledico in končni namen, Me je vprašal še za razlog tega znamenja.
2 In **Jaz** sem mu rekel: »Predvsem moraš prav globoko dojeti skrivnost Božjega kraljestva in zato si hitro zapomni: Ti ljudje so svet, ki je použil vso svojo duhovno zalogo hrane. Le en preprosti deček je še ohranil čisto, nepokvarjeno srce, nekoliko otroške vere; zato se je pri njem še našla zaloga - pet ječmenovih hlebov in dve ribi.
3 Pet hlebov pomeni, da je njegovih pet čutov še čistih in nepokvarjenih in zato sta taka tudi njegovo srce in njegova duša; to se je pokazalo tudi s tem, da je takoj z največjim veseljem ustregel Moji želji. Dve ribi pa, kot ljubezen do dobrega in vera v resnico ali kot življenjska toplota ljubezni, kot ogenj in svetloba življenjske modrosti, kažeta njegovo otroško vero, zaupanje in ljubezen. Obenem pa dejstvo, da je bil edini in njegova osebna neznatnost

kažeta tudi na to, kako slabo in neznatno sta zdaj v svetu med posvetnimi ljudmi zastopani dobrota in resnica iz nebes.
4 Pet hlebov označuje tudi Moj nauk ljudem. Zdi se, da ga je veliko premalo za vse ljudi zemlje; toda pomnožil se bo kakor ti hlebi in kljub temu bo iz njega celo za najmodrejše, ki jih bom Jaz poučil in nasitil v duhu, ostalo za odkrivanje in spoznavanje za vso večnost neskončno veliko zmeraj novih in globljih modrosti. Dvanajst košar namreč ustreza dvanajsterim Izraelovim rodovom, ti pa celoti nedosegljive Božje popolnosti v vsem.
5 To, Moj ljubi Janez, je prispodoba tega znamenja in namen teh ljudi, da bi Me postavili za zemeljskega kralja, je njihov mračni in najbolj pokvarjeni posvetni čut, ker bi bili radi najmogočnejše ljudstvo na svetu, ki bi se ga vsi bali in bi razbili glave vsem svojim domnevnim sovražnikom; to pa bi naravnost nasprotovalo namenu Mojega nauka. In tako se bom zdaj tudi hitro umaknil. Vi pa storite, kot sem vam rekel!«
6 Nato sem se skril v grmovje za skupino učencev in se skozenj hitro povzpel do vrha gore; zame je bila namreč tam takoj lepo utrta pot, - le za tiste, ki bi hoteli pohiteti za Mano, ne. Nato se je ljudstvo lotilo učencev in jih hotelo pošteno poklicati na odgovornost, ker so Me pustili oditi.
7 Tedaj je **Janez** stopil naprej in rekel: »Saj vas je vendar več kakor nas! Zakaj Ga niste mogli zadržati vi? Zadržite vihar in strelo! Zapovejte valovom, ko grozijo, da vas bodo požrli! In jaz, le učenec, vam lahko povem: lažje in učinkoviteje boste razburkanim elementom ukazali mirovanje kot upognili voljo bogočloveka! Zato se dajte poučiti in preženite neumne misli! Kako hočete za praznega svetnega kralja nad Judi narediti Njega, čigar duh je večen gospodar nad vsem v nebesih in na zemlji! To ste vendar morali jasno spoznati iz številnih znamenj, ki jih je naredil pred vašimi očmi. On mora le hoteti, in že se zgodi, kar hoče. Toda Njegova vsevidnost in Njegova volja segata tako do tod kot tudi neskončno dlje; zato ne bodite neumni in pojdite počivat, da se vam ne bo zgodilo kaj neprijetnega!«
8 Na ta Janezov govor so mnogi odšli počivat; toda nekaj jih je godrnjalo in so Me za vsako ceno hoteli iti iskat na goro. A kaj hitro so naleteli na tako neprehodne ovire, ki jih ni bilo mogoče premagati, da so kmalu jalovi trud opustili in se izčrpani vrnili, saj niso mogli razumeti, kako sem preplezal strašne sklane stene. Navzdol pa nisem mogel nikamor ubežati, ker so zasedli vse mogoče izhode s tega travnatega prostora in bi Me morali videti. Skratka, videli so, da niso mogli opraviti ničesar in so se začeli posvetovati, kaj naj storijo. Nekateri so vprašali učence, kaj bodo zdaj počeli brez Mojstra, ali pa se bo on morda spet vrnil.
9 **Učenci** pa so rekli: »Kaj naj bi zdaj storili drugega, kakor odšli domov proti Kafarnaumu! Tam bo že spet prišel k nam, kakor in kadar bo hotel.«
10 Nato so se začeli odpravljati tudi najvztrajnejši; toda mnogi so še čakali in so hoteli šele videti, kaj bodo storili številni učenci. Ko pa se je že začelo večeriti, so učenci vstali in pohiteli navzdol k jezeru (Jn 6,16), kjer jih je že čakala velika ladja - kot sem jim že prej povedal - in vanjo so se hitro vkrcali ter odpluli, še preden so številni ljudje lahko prišli z gore do jezera; spust je bil namreč precej težaven in nevajeni hribolazci so ga zmogli le zelo počasi in previdno. Nato je večina ljudi odšla proti mestu Tiberija, mnogi pa so si tudi najeli ladje za Kafarnaum. Nekateri so takoj odpluli, drugi so spet čakali, ali

ne bom prišel z gore in potem z njimi odplul v Kafarnaum. Ker pa se nisem nikjer pojavil, so odpluli šele zjutraj.
11 Učenci pa so z dobrim vetrom hitro pluli čez jezero v smeri proti Kafarnaumu. (Jn 6,17) Menili so, da bom z drugo ladjo plul za njimi in jih zlahka dohitel; plovba je bila kar precej dolga, ker so se nekaj časa morali bojevati z nasprotnim vetrom in tako se je že skoraj povsem stemnilo, oni pa bi morali prejadrati in preveslati do Kafarnauma še precej dolgo pot. Nenehno so se ozirali naokrog, ali in od kod bom morda prišel k njim; toda nikjer Me še niso mogli opaziti in četudi so si tega še tako želeli, Me k njim ni bilo. Zato so postali žalostni in govorili so med seboj, da bom gotovo prišel k njim šele zjutraj.
12 Ko so tako premišljevali, je nenadoma nastal močan veter in jezero se je močno razburkalo, dvigali so se visoki valovi. (Jn 6,18)
13 Tedaj so **mornarji** rekli: »Hitro povsem zvijmo jadra in vsi krepko poprimimo za vesla, sicer se bomo ponesrečili, če ne bomo kmalu dosegli pristanišča!«
14 Vsi so zgrabili vesla. In ko so tako veslali 25 - 30 poljskih poti daleč, so Me zagledali, kako na močno valovitem jezeru prihajam k ladji; toda čeprav so ob podobnem primeru to že doživeli, so se vendarle hudo prestrašili. (Jn 6,19)
15 Ker sem to seveda videl, sem jih **Jaz** nagovoril in rekel: »Le kaj se vsi tako bojite? Mar ne vidite, da sem Jaz?« (Jn, 6,20)
16 Zdaj so Me učenci hoteli sprejeti na ladjo, ker je bilo do obrežja še daleč; toda ko so to hoteli, glej, je bila ladja v istem trenutku tudi že tesno ob obrežju! (Jn 6,21)
17 Pri novih učencih, ki česa takega še niso doživeli in tudi nikoli videli, je to zbudilo nadvse veliko začudenje. Tudi mornarji so bili vsi iz sebe in so še vedno mislili, da sem nekje umrl in zdaj kot duh vidno potujem naokrog, morda Me je začaral kakšen čarovnik, ali pa sem čarovnik Jaz sam in sem ukazal vodnim duhovom, naj Me nesejo čez jezero. Mornarji so bili namreč Grki in torej tudi pogani in seveda niso mogli soditi drugače, saj so vedeli le zelo malo ali celo nič o resničnem, duhovnem judovstvu, zato sem jih tudi pustil v takem prepričanju za pozneje.
18 Mi pa smo se takoj odpravili v nam dobro znano gostišče, kjer sem že ozdravil enega hromega bolnika, ki so ga spustili v sobo Predme skozi odprtino na strehi. Tu so nas lepo sprejeli in tudi takoj kar najbolje postregli.

43. Kruh življenja

(Jn 6, 22-35)

1 Naslednji dan, ko smo po zajtrku odšli ven, da bi se razgledali, smo na obrežju naleteli na veliko množico ljudi, ki so z velikimi težavami ponoči pripluli za nami iz Tiberije. To so bili isti ljudje, ki so prejšnji zvečer stali na drugi strani jezera in seveda videli, da so učenci odpluli sami, brez Mene. In ti ljudje so tudi videli, da razen njihovih ladij ni bilo tam nobene druge ladje razen tiste, s katero so odpluli učenci sami in tudi, da se Jaz ob odhodu nisem vkrcal z njimi v ladjo, temveč so Moji učenci odpluli sami. (Jn 6, 22)

2 Ko smo tako hodili ob obrežju, so priplule še druge ladje, ki so šele zgodaj zjutraj odplule iz Tiberije. Ti• so najprej še odpluli na tisti kraj, se izkrcali in obiskali prostor, kjer so po Moji zahvali jedli kruh, da bi se prepričali, ali sem morda vendarle še tam. (Jn 6,23). Ker pa tam niso našli niti Mene niti učencev, so pohiteli nazaj k ladjam, ki so jih čakale in ob dobrem vetru odpluli v Kafarnaum; vedeli so namreč, da so učenci odpluli v Kafarnaum. Ko so proti poldnevu prispeli v Kafarnaum, so takoj začeli iskati učence in predvsem Mene, če bi pač le bil tam. (Jn 6, 24)
3 In, ko so Me po daljšem iskanju našli in sicer v shodnici v Kafarnaumu, kot bo pozneje še enkrat omenjeno in zdaj seveda videli, da sem tudi Jaz očitno moral priti po jezeru, ker bi po dolgi poti po kopnem čez številne hribe in grape pač potreboval več dni za to, da bi prišel v Kafarnaum, so Me (**zamudniki**) vprašali in rekli: »O rabbi (Mojster), kako si le prišel čez jezero?« (Jn 6,25)
4 Jaz pa sem učencem hitro namignil, naj tega nikomur ne povedo, ker sem nameraval tem kraljevskim junakom dati nauk, ki bi bil povsem primeren za ločevanje plev od čiste pšenice.
5 In zato sem (**Jaz**) rekel vprašujočim: »Resnično, resnično vam povem: Ne iščete Me zato, ker ste videli številna znamenja, ki sem jih naredil, ampak le zato, ker ste na gori lačni jedli kruh in se prav pošteno nasitili! (Jn 6,26) Zato ste Me iz hvaležnosti tudi imenovali velikega preroka in Me nazadnje hoteli celo narediti za svojega kralja, ker ste sami pri sebi mislili: 'Poglej, ta ima dovolj moči zoper naše sovražnike, zaradi katerih moramo predvsem delati, poleg tega pa nam na tak način lahko zmeraj preskrbi kruh in potem nam ne bo treba več delati!'
6 Jaz pa vam pravim: Hrana ne koristi duhovnemu življenju duše, temveč le minljivemu življenju mesenega telesa. Jaz, kot zdaj tudi Sin človekov, pa vam bom pokazal in dal drugo jed, ki ostane in deluje v duši za večno. Kajti za to Me je zaznamoval in določil Oče v nebesih. (Jn 6,27) In ta jed je v tem, da resnično izpolnjujete Božjo voljo in s tem opravljate tudi Božja dela.«
7 Nato so Mi **vprašujoči** rekli: »Povej nam torej, kaj naj storimo, da bomo po Tvoji besedi opravljali Božja dela! (Jn 6, 28) Smo samo ljudje in ne preroki in lahko živimo le po Mojzesovi postavi.«
8 **Jaz** sem rekel: »Da, če bi izpolnjevali Mojzesovo postavo, bi Me že zdavnaj spoznali! Toda vi iz strahu pred svetnimi kaznimi s prikritim besom izpolnjujete pravila sveta in zato Me ne spoznate, čeprav sem pred vašimi očmi naredil takšna znamenja, kakršnih ni pred Menoj naredil še noben človek.
9 Zdaj pa vam hočem povedati, kaj bo odslej Božje delo. Božje delo je odslej, da verujete Vame kot v Tistega, ki ga je Bog po prerokih obljubil in Ga zdaj poslal k vam na ta svet!« (Jn 6,29)
10 Zdaj so **vsi** ostrmeli in rekli: »Kakšna znamenja si še storil poleg tistih, ki smo jih videli? Povej in pokaži nam jih, da jih bomo tudi mi videli in ti potem verjeli, kar si povedal o sebi! Torej, katera druga znamenja si še napravil? (Jn 6,30) Doslej vemo le, da si vsakovrstne bolnike ozdravil in da si nas na gori res čudežno do sitega nahranil z veliko kosov iz malo hlebov. Ampak podobna in še večja znamenja so delali tudi drugi preroki od Mojzesa naprej. Ali niso naši očetje v puščavi, kot je zapisano, jedli mano: 'Kruh iz nebes jim je dal jesti.'?!« (Jn 6, 31)

• Zamudniki

11 Na to sem jim odvrnil (**Jaz**): »Resnično, resnično, Mojzes vam ni dal kruha iz resničnih nebes, ampak le iz zraka, iz vidnega, zemeljskega neba (Jn 6, 32); edinole Moj Oče v resničnih, duhovnih nebesih vam zdaj po Meni daje resnični kruh iz nebes! V Meni je namreč pravi kruh iz nebes, ki daje svetu življenje!« (Jn 6, 33)
12 Oni pa niso razumeli, da sem z resničnim kruhom, ki daje večno življenje duši, razumel in mislil le Svojo besedo in Svoj nauk, ki izvirata iz večno najbolj žive Božje ljubezni in modrosti in sta zato sama življenje in modrost in dajeta duši resnično življenje.
13 Zato so (**oni**), ker so s tem razumeli le kruh, ki so ga jedli na gori, tudi rekli: »Gospod in Mojster, vselej nam daj tega kruha, in ne bomo zahtevali nič več!« (Jn 6, 34)
14 Nato sem rekel (**Jaz**): »Kaj govorite in kaj zahtevate? Ali niste razumeli, kaj sem rekel? Jaz sam sem resnični kruh življenja! Kdor pride k Meni, gotovo ne bo lačen in kdor veruje Vame, nikoli ne bo žejen!« (Jn 6, 35)
15 Tedaj so rekli (**oni**): »Gospod, zdaj smo vendar pri Tebi! In ker od danes zjutraj nismo ničesar zaužili, smo kljub temu lačni in tudi žejni, čeprav verjamemo, da si velik prerok, morda večji od Mojzesa, o katerem ne moremo niti zanesljivo trditi, da je nekoč res obstajal. Mojzesa nismo nikoli videli; Tebe smo videli in Te še vidimo in tako si nam očitno več kakor Mojzes in vsi stari preroki. Toda kljub temu smo zdaj že prav pošteno lačni in žejni. Kako naj torej razumemo Tvojo besedo?«
16 **Jaz** sem skrivaj dejal Janezu: »Vidiš, ali ni bilo resnično tisto, kar sem ti včeraj skrivaj povedal na gori?! Ti ljudje so še povsem na stopnji živali in tako zakrito govorim zato, da bi se jim zdelo povsem nesmiselno in bi se oddaljili od Mene, kajti njihova ura še zdaleč ni prišla.«

44. Gospodovo poslanstvo na zemlji. Gospodova meso in kri
(Jn 6, 36-58)

1 Nato sem se (**Jaz**) spet obrnil k ljudem in rekel: »Toda kaj govorite? Ali sem kdaj rekel, da Me niste videli?! Jaz sam vem, pravim in sem vam tudi rekel, da ste videli Mene in Moja znamenja in kljub temu ne verujete (Jn6,36), da bo vse, kar Mi daje Moj Oče v nebesih, prišlo k Meni, in da Jaz tistega, ki pride k Meni, gotovo ne bom zavrgel. (Jn 6,37)
2 Zapomnite si, kar vam povem: Jaz nisem tako kot vi s tega sveta, ampak sem prišel iz nebes, - toda ne zato, da bi tako kot vi spolnjeval Svojo voljo, marveč le voljo Tistega, ki Me je poslal sem, na ta svet.« (Jn 6,38)
3 Zdaj so (**oni**) vprašali in rekli: »Kaj je torej volja Tistega, ki te je z nebes poslal k nam na ta svet?«
4 **Jaz** sem rekel: »Gluhim ušesom je težko pridigati in slepim težko pisati. To pa je volja Očeta, ki Me je poslal: da ne izgubim nič od vsega, kar Mi je dal, marveč da vse to vrnem in obudim v življenje na sodni dan.« (Jn 6,39) 5 Zdaj so nekateri rekli: »Čudno govori ta človek; zdi se nam, da je zmeden.«
6 **Drugi** pa so rekli: »Govori jasno in izražaj se razumljivo! Kaj je s sodnim dnevom?«
7 **Jaz** sem rekel: »Če Me boste spoznali in Vame verovali, tedaj bo v vaši duši nastal poslednji, resnični dan, v katerem vas bom z oblastjo resnice Svojega

nauka obudil. Če pa Vame ne verujete in Me ne spoznate, bo v vaši duši pač težko kdaj nastal sodni dan.«
8 Znova so se oglasili **ljudje**: »Povej nam vendar jasno, kaj je volja Tvojega Očeta!«
9 **Jaz** sem rekel: »Poslušajte torej! Volja Mojega Očeta, ki Me je poslal je, da ima tisti, ki gleda Sina, veruje Vanj in ga spozna kot resničnega Mesija sveta, večno življenje, - in Jaz ga bom obudil poslednji dan! (Jn 6,40) Kaj pa je poslednji dan, sem vam že povedal.«
10 Nato so začeli Judje godrnjati, posebno zato, ker sem rekel: 'Jaz sem kruh življenja, ki je prišel iz nebes.' (Jn 6,41)
11 In (**oni**) so rekli: »Ali ni to tesar Jezus, sin tesarja Jožefa?! Saj vendar še predobro poznamo njega, njegovega očeta in mater! Kako more torej ta govoriti, da je prišel iz nebes?! (Jn 6,42) Morda je dobil iz nebes svoj razum in druge redke lastnosti, ker brez Božjega navdiha ni še nikoli nikjer živel noben velik in slaven mož; toda on sam zase pa ne more pred nami zatrjevati, da je prišel k nam iz nebes in to celo kot najresničnejši kruh za večno življenje!«
12 **Jaz** sem rekel: »O nikar ne godrnjajte med seboj! (Jn 6,43) Povem vam še enkrat: Nihče ne more priti k Meni (Me spoznati), če ga ne pritegne Oče (ljubezen iz Boga in do Boga), ki Me je poslal, in edino Jaz (Moja beseda in Moj nauk) ga bom obudil poslednji dan! (Jn 6,44)
13 Pri prerokih pa je celo zapisano: 'V tistem času pa, ki bo prišel - in je zdaj tu -, bo Bog sam vse poučil!' In prav zato vam zdaj povem: Vsak, kdor se zdaj uči od Očeta (Božje ljubezni) pride k Meni (ta Me bo seveda tudi spoznal). (Jn 6,45)
14 Ne pravim pa, da morda kdo od vas kdaj ni videl Očeta, vendar sem ga edino Jaz, ki sem izšel iz Njega, videl ob vsakem času. (Jn 6,46) Zato vam kljub vašemu godrnjanju povem: Resnično, resnično vam povem, kdor veruje Vame, že ima v sebi večno življenje (torej Moje popolno obujenje poslednji dan)! (Jn 6,47) In Jaz sam sem resnično kruh življenja! (Jn 6,48)
15 Vaši očetje so res jedli mano v puščavi (čutno meseno življenje) in so pomrli, mnogi od njih celo v svojih dušah. (Jn 6,49) Ta kruh pa, ki ga predstavljam Jaz v samem Sebi, in je resnično prišel iz nebes vse biti in vsega življenja, deluje tako, da nihče, ki ga uživa (nauk z vero sprejme in se po njem ravna), nikdar ne umre. (Jn 6,50)
16 Resnično! Jaz sem prišel iz nebes kot živi kruh! Kdor bo jedel od tega kruha (nauk dejavno sprejel), bo živel vekomaj! In glejte, kruh, ki ga bom dal Jaz, je Moje meso, ki ga bom dal za človeško življenje tega sveta!« (Jn 6,51) (S tem je treba razumeti zunanji, materialni ovoj Moje besede, v kateri prebiva živa, duhovna beseda kot živa kal v svojem mrtvem ovoju.)
17 To je bilo za Jude, ki niso imeli niti najmanjšega pojma o duhovnem pomenu, preveč in so se začeli resno prepirati med seboj.
18 **Nekateri** so rekli: »Pustimo ga vendar govoriti, nazadnje bomo že videli, kaj vse se bo še izcimilo!«
19 **Manj zmerni** pa so dejali: »Ah kaj, saj vendar vidimo in opazimo na prvi pogled, da je ta človek ob pamet! Najprej je bil vendar še kruh iz nebes, ki naj bi ga jedli, da bi dosegli večno življenje, zdaj pa celo zahteva, da bi jedli njegovo meso! Norost! Kako nam more ta dati jesti svoje meso? (Jn 6,52) In koliko bi se jih lahko z njegovim mesom nasitilo za večno življenje?! Če je to pogoj za dosego večnega življenja duše, tedaj ga bodo dosegli silno redki!«

20 **Jaz** sem rekel: »Lahko se prepirate kolikor hočete in vendar je tako, kot sem vam povedal. In zdaj vam povem še veliko več: Če ne boste jedli mesa Sina človekovega in pili Njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi!« (Jn 6,53) (Kaj pomeni meso, sem pravkar pokazal; kri, kot pravi fizični življenjski fluid, ki daje telesu življenje, ga ohranja, hrani in mu daje življenjsko kal za razmnoževanje, je pravo, notranje življenjsko duhovno v zunanjem dobesednem pomenu.)
21 Zdaj so se šele nekateri Judje prav razvneli.
22 Nekateri so se začeli pošteno smejati, **zmernejši** pa so rekli: »Pustite ga vendar, da pove do konca! Kdo ve, kaj vse se bo še iz tega izcimilo! Saj vendar vemo, da je sicer velikokrat govoril prav modro.« In obrnili so se Name in rekli: »Ljubi Mojster, prosimo te, govori razumno!«
23 **Jaz** sem rekel: »Le kako bi mogel?! Zdaj govorim kot tisti, za katerega ste Me spoznali na gori; pred vami govorim kot veliki prerok! Pokažite Mi pa preroka, ki bi ljudstvu kdaj govoril drugače! In zato vam še enkrat povem: Kdor je Moje meso in pije Mojo kri, ima večno življenje in Jaz ga bom obudil poslednji dan. (Jn 6,54) Kajti Moje meso je prava jed in Moja kri je prava, oživljajoča pijača. (Jn 6,55)
24 K vsemu temu vam še povem: Kdor je Moje meso in pije Mojo kri, ostane v Meni in Jaz v njem. (Jn 6,56) Kakor je Mene resnično poslal večno živi Oče in Jaz ta čas živim tu po Očetu, tako bo tudi tisti, ki Mene uživa, živel po Meni. (Jn 6,57) In prav to je tisti kruh, ki je prišel, kot sem že prej povedal, iz nebes, in nima takšne lastnosti kot mana v puščavi, ki so jo jedli vaši očetje in so pomrli, kot sem že prej povedal, ampak, kdor bo jedel ta kruh, bo živel vekomaj.« (Jn 6,58)

45. Mnenje ljudstva o Gospodovem govoru

(Jn 6, 59-64.)

1 Ker sem to govoril v shodnici v Kafarnaumu (Jn 6,59), je bila seveda poleg Mojih zdaj številnih učencev in poleg velike množice ljudi, ki Mi je sledila iz Jeruzalema, navzoča tudi še množica Judov, in tako je ta nauk, ki ga niso razumeli niti Moji prvi učenci, vzbudil veliko neugodne pozornosti in je bil povod številnim razpravam.
2 **Nekateri** so rekli: »S tem ni mogel misliti mesa in krvi Svojega telesa.«
3 **Drugi** so spet govorili: »Kaj drugega naj bi bilo mogoče razumeti? Če je modrec in hoče poučevati ljudstvo - povrh vsega še v javni shodnici -, naj govori ljudem tako, da ga lahko razumejo; mi ljudje smo pač samo ljudje, in ne duhovi in pravi modrec mora to dobro vedeti in jasno spoznati, s kakšnimi poslušalci ima opraviti. Toda to je bil vendar tako nesmiseln trd nauk, ki ga resnično noben človeško razumen mož ne more poslušati! (Jn 6,60) Čudili smo se le, kako so ga številni lahko tako dolgo poslušali. Če bi ta nauk podal v indijskem jeziku, bi imeli od njega enako korist!«
4 **Zmernejši** so se znova oglasili: »To je za zdaj sicer res, toda kljub temu mislimo, da se za tem skriva nekaj povsem drugega in da je tako govoril namenoma, da bi naše duše prisilil k živahnejšemu in globljemu razmišljanju, - in če bi ga prosili za natančnejšo razlago, bi nam jo morda dal?!«
5 **Drugi** so rekli: »Mar tega nismo storili?! Ko naj bi nam podrobneje razložil, kako naj ga razumemo kot resnični kruh, ki je prišel iz nebes, je prešel celo

na Svoje lastno meso in kri, ki naj bi ju jedli in pili, da bi dobili večno življenje! To so ali namerno tako zagonetno dani skrivni nauki, ki naj bi jih nikoli noben človek ne razumel, ali pa si je ta sicer dobri človek tokrat privoščil šalo z nami. Pa naj bo, kakor hoče, tako eno kot drugo ne more biti za nas kaj prida vredno! Kdor pa ima tako zdravo pamet kot mi, naj nam sledi in gre svojo pot!«
6 Nato jih je veliko odšlo iz shodnice, ostali so le še številni učenci in seveda tudi **dvanajst izbranih apostolov**; ti so namreč čakali še na podrobnejšo razlago. Toda tudi ti so med seboj godrnjali in govorili: »Vsekakor je nekaj čudnega z Njim! Danes bi lahko z jasnim in človeškemu razumu razumljivim naukom pridobil na tisoče trdnih privržencev Svojega nauka; tako pa si je za dolgo škodoval! Kdo Ga bo odslej še poslušal in Ga prenašal?!«
7 Tudi **judovski Grki** so govorili med seboj: »To je silen skok in razlika med nauki v Betaniji in med tem tu! Judje, ki so zdaj odšli, so zadevo, kakršna je zdaj, povsem pravilno presodili. Toda morda se bo nekoč pozneje vendar še jasneje izrazil o tem, - zdaj pa so odšli vsi, ki so Ga na gori hoteli narediti za kralja in tako Ga ne bo nič več oviralo, da bi z nami odkrito spregovoril.«
8 Ker pa sem v Sebi seveda vedel, da se nad tem spotika tudi veliko učencev in godrnja med seboj, sem jim (**Jaz**) rekel: »Kako vam more biti to v spotiko?! (Jn 6,61) Mar nisem enemu Svojih učencev rekel, da ti ljudje še zdaleč niso zreli za notranji sprejem Božjega kraljestva?! Zdaj pa sem vsem dal dobro spodbudo, ki jih bo zelo zaposlila in jih naredila zrelejše za prihodnost. Ljudi si moram vendar najprej pripraviti, da bodo potem sposobni toliko laže sprejeti globlje skrivnosti Božjega kraljestva. Zdaj vas vprašam le, kaj boste rekli potem, ko Me boste kot Sina človekovega, ki sem bil med vami, videli odhajati spet gor, kjer sem bil prej od vekomaj?« (Jn 6,62)
9 **Učenci** so rekli: »Da, da, vse to je mogoče in gotovo tudi bo; to namreč potrjujejo Tvoja prečudežna znamenja. Toda, da bi morali za pridobitev večnega življenja, Gospod in Mojster, jesti Tvoje meso in piti Tvojo kri, to je nekaj, kar je tako, kot si nam predstavil, že samo po sebi povsem neuresničljivo! Nam vsem je gotovo zelo veliko do tega, da bi ušli smrti - in četudi gre za takojšnje življenje duše, ker je telo tako in tako zemlja in prah, ki bo težko še kdaj oživljeno - in če je to uresničljivo le• na račun Tvojega telesnega mesa in krvi, ki bi vendar zadoščala le za zelo malo ljudi, se odpovemo tudi večnemu življenju duše in bomo rajši kot pošteni ljudje za večno končati svoje življenje na tej zemlji. Če pa s tem razumeš kaj drugega, bi bilo res prav, če bi nam to natančneje razložil. Ko boš nekoč celo spet odšel gor, od koder si po Svoji izjavi prišel, kje in kako bomo lahko tedaj dobili Tvoje meso in kri? Torej, ta današnji nauk očitno ni nič brez natančnejše razlage!«
10 Jaz sem rekel: »Ali nisem rekel, da je gluhim težko pridigati in slepim težko pisati?! Ali ni samo duh tisti, ki oživlja, meso pa ne koristi nič?! Besede, ki sem vam jih govoril, pa so duh in življenje, ne pa zemeljsko meso in kri. (Jn 6,63)
11 Zdaj pa vam tudi povsem odkrito povem, da jih je med vami nekoliko, ki nimajo nobene vere ali pa je ta zelo šibka in celo med Mojimi najstarejšimi učenci so še nekateri, za katere že od začetka vem, da so imeli malo vere in da je eden izmed njih celo skopuh, tat in izdajalec!« (Jn 6,64)

• »Če je to uresničljivo le« je dopolnilo založbe Lorber Verlag.

46. Preizkušnja za Gospodove učence.

(Jn 6, 65-70.)

1 To je delovalo kot strela z jasnega, veliko se jih je zaradi tega hudo prestrašilo in **nekateri** so rekli: »Gospod, zakaj nam tega nisi povedal že zdavnaj prej? Resnično, takšnega nevredneža bi med nami že zdavnaj odkrili in ga za vedno odstranili iz naše srede, če že Ti v Svoji veliki potrpežljivosti nisi hotel sam položiti Svoje roke nanj!«
2 **Jaz** sem rekel: »Večkrat sem vam že rekel, da ima vse na tem svetu svoj čas in svojo mero. Ob času žetve pa ne bo noben pameten gospodar zbiral čiste pšenice s plevelom vred, ampak edino le čisto pšenično klasje, svojim hlapcem pa bo naročil, naj ves plevel, ki se je tudi bohotil med pšenico, zberejo v snope, ga sežgejo in z njim pognojijo polja.
3 Prav zato sem vam že prej rekel, da resnično nihče ne more priti k Meni, razen če mu je to dano od Očeta (Jn 6,65), ki je ljubezen in življenje in resnica v Sebi tako, kot sem to Jaz od Očeta in enako tudi od Sebe, ker sem Jaz v Očetu in Oče v Meni.
4 Naj nihče od vas ne misli, da je kdo resnično pri Meni že samo zato, ker zdaj hodi z Menoj, posluša Moje besede in občuduje Moja znamenja; ampak samo tisti je resnično pri Meni, ki goji v sebi nadvse čisto ljubezen do Mene in ki brez vsakega pomisleka brezpogojno veruje, kar učim in veruje, da sem kot zdaj začasen Sin človekov izšel iz Očeta in sem v duhu eno z Njim.«
5 Tedaj so **učenci**, razen judovskih Grkov in dvanajsterih, rekli: »No, če je pa tako, potem nam naše potepanje z Njim tako in tako nič ne koristi! Trdega in neverjetnega (nauka, op. prev.) ne razumemo - in zato tudi ne moremo verjeti. Njega brezmejno čisto ljubiti je tudi težko, ker se zdaj vede do nas resnično tako, da to vzbuja le zelo malo naklonjenosti do Njega. Zato se lepo vrnimo k našemu Mojzesu, kajti ta nam je jasnejši in razumljivejši. Boga ljubiti pa tudi pomeni le izpolnjevati Njegove zapovedi in zato upamo, da bomo nekoč postali blaženi tudi brez vere v te nerazumljive nauke.«
6 Nato so se mnogi umaknili v ozadje in odtlej niso več hodili z Menoj, čeprav so pozneje veliko premišljevali o Mojih besedah. (Jn 6,66) Ker pa nisem nikomur od tistih, ki so odšli, rekel nobene besede, naj bi morda ostal in potrpel, so začeli tudi preostali otožno gledati in niso vedeli, pri čem so, - ali naj tudi oni odidejo ali naj ostanejo.
7 Tedaj sem jim (**Jaz**) rekel s prijazno vprašujočim glasom: »Ali hočete oditi tudi vi?« (Jn 6,67) Kar zadeva Mene ste prav tako svobodni kot vsak drug človek na tej zemlji.«
8 Tedaj Mi je rekel **Simon Peter**: »Gospod, kam pa naj zdaj gremo? Saj imaš edino Ti besede življenja, čeprav jih ne moremo takoj razumeti v vsej njihovi globini. (Jn 6,68) Ob pravem času nam jih boš že spet natančneje razložil, ko bomo vrednejši tvoje višje svetlobe, kakor smo je zdaj. In poleg tega smo že takoj od začetka verovali in spoznali, da si Ti Kristus in živi Božji Sin in zato Te, o Gospod, ne moremo več zapustiti! (Jn 6,69) Gospod, ne zavrzi nas in potrpi z našimi še vedno velikimi slabostmi!«
9 **Jaz** sem rekel: »Tako je dobro in prav in tako naj tudi ostane! Toda, ker smo pa še v tej javni shodnici v Kafarnaumu, ne morem drugače in vam bom odkril še nekaj. Vi veste, kako sem lani v tej okolici izmed številnih učencev izvolil vas dvanajst, - in glejte kljub temu je med vami eden, ki je hudič!« (Jn 6,70)

47. Juda Iškarijot.
(Jn 6, 71.)

1 Mislil sem seveda Juda Iškarijota, ker sem že od začetka prav dobro spoznal, čigavega duha otrok je bil. (Jn 6,71) Toda kljub temu se je močno navduševal, bil več kot preveč dejaven in je znal dobro govoriti in predstavljati nauk in tako sem ga tudi zaradi dobre in ne zaradi slabe stvari izvolil za apostola z ostalimi enajsterimi. Ker pa je kot tak s svojo resno vnemo in svojo zgovornostjo opravil več kot v istem času vseh drugih enajst skupaj, si je tudi začel zelo veliko domišljati.
2 Ko pa je potem marsikaj nasprotovalo njegovemu napuhu, je v njem čedalje bolj glodalo skrito sovraštvo. Zato se je iz dneva v dan bolj zapiral vase, ter ostro opazoval drugih enajst učencev, da bi pri njih končno le odkril kaj takega, da bi jih lahko potem tožaril Meni. Ker pa se ni zgodilo nič takega, kar bi lahko ohladilo njegovo jezo, je postajal skrivoma čedalje bolj zagrenjen in si je čedalje bolj prizadeval, da bi svoje brate spravil v kakšno zadrego; pogosto je sam pri sebi premišljeval le o pravem sredstvu za to.
3 Bil je skopuški in lakomen človek, ki je sam pogosto z vso zgovornostjo razlagal, da je posedovati denar nekaj nadvse nujnega za zemeljsko življenje, ker naj bi ga vladarji sveta vpeljali prav za olajšanje sicer težavne menjalne trgovine.
4 Nekoč je tudi dejal modremu Natanaelu, s katerim se je še največkrat pogovarjal, da Jaz za zemeljsko življenje očitno ne potrebujem denarja, kar je povsem jasno in zlahka razumljivo; opremljen z oblastjo Božje vsemogočnosti se lahko povsod znajdem brez denarja. Toda ljudje brez te oblasti in sreče, da bi bili Moji učenci, bi morali za vzdrževanje zemeljskega življenja prav tako nujno imeti denar kot cesar sam, ki z njim plačuje svoje vojake in druge državne uradnike.
5 Natanael mu je sicer zmeraj dokazoval, da je denar kljub temu veliko zlo med ljudmi, čeprav je lahko tako kot vsaka zemeljska dobrina v roki pravičnega človeka tudi podlaga za veliko dobrega. Vendar bo ostal hudo zlo, ker se bo zelo prebudilo poželenje ljudi po njem in bo največkrat vzrok grehov in zločinov vseh vrst, tako v malem kot v velikem.
6 To je naš Juda Iškarijot sicer priznal, kljub temu pa je denar razglasil za nujno zlo, kot naj bi bilo tudi telo nujno zlo za dušo. Če pa duša telo modro uporablja, je telo zanjo tudi tempelj odrešenja, saj edino z njim lahko doseže večno življenje in resnično Božje otroštvo.
7 Tako je znal s svojo zgovornostjo povsod najti tako imenovano pravno zvijačo in težko se je bilo prepirati z njim. Toda s svojimi pravnimi sofizmi• je prišel tako daleč, da je podobno kot Špartanci in Krečani celo tatvino v stiski predstavljal kot pravično stvar in je Mojzesa obtožil slaboumnosti, ker je vsako tatvino razglasil za goli greh. Ni pa pomislil, da celo dovoljena, celo najnujnejša tatvina ljudi sčasoma zapelje k največji lenobi in nihče ne bi nič več delal in varčeval, saj bi vedel, da bi mu reveži takoj odvzeli vsako zalogo, ki bi jo imel. Če pa bi takšno navado vpeljali med ljudmi kot dovoljeno, kako bi bilo potem z ljubeznijo do bližnjega in kako s spoznanjem Boga?!

• Pretkani navidezni dokazi

8 Natanael je Judu seveda pokazal, da se njegovo opravičevanje tatvine ne sklada z njegovimi nadvse ekonomskimi prizadevanji in bi vsaka dovoljena tatvina uničila še tako pravično varčnost. Toda že spet je nastopil s svojo zahrbtno zvitostjo in tako z njim ni bilo mogoče opraviti prav nič. Le tedaj, ko sem ga Jaz opozoril, je za nekaj časa odstopil od svojih zamisli in se skrivaj predal boljšim mislim. Zato sem mu v shodnici zadal še ta udarec, ki ga je sam seveda razumel, čeprav so drugi učenci le ugibali, niso pa mogli s prstom določno pokazati nanj, ker prav tega tudi Jaz nisem hotel, čeprav sem vedel, kaj vse bo še storil; kajti za njegov padec je morala biti tudi njegova mera polna in nazadnje se je moral sam v sebi živo prepričati, da so bili vsi njegovi nameni za ravnanje na zemlji skrajno hudobni, zastraševalni zgled za vse ljudi, sicer se tudi njegova duša ne bi mogla poboljšati v onstranstvu.
9 Značilnosti tega učenca sem tu navedel zato, da bi bolj spoznali razlog, zakaj sem ga tokrat imenoval 'hudič'; kajti njemu je bilo skrivaj tudi najmanj prav, da sem imel v shodnici takšen govor, nad katerim so se mnogi pohujšali in se zato oddaljili od Mene; z njimi je namreč skrivaj sam zase že na vse mogoče načine špekuliral in se zato tudi na tiho najbolj jezil. Zaupno je celo Natanaelu pripomnil, da sem se v Petrovi hiši zelo ostro izrazil o zlu pohujšanja, zdaj pa sem sam do roba zdrave pameti pohujšal tisoče in kako naj bi se to ujemalo z Mojim naukom?
10 Natanael je seveda rekel, da sem tedaj govoril predvsem o zlem pohujšanju majhnih otrok.
11 Toda naš sofist je znal odgovoriti tudi na to in ko sem okrog četrte ure popoldne z učenci zapustil shodnico in se spet vrnil v naše dobro gostišče, Juda Iškarijot ni šel z nami, ampak se je zatekel v mesto k nekaterim znancem, kjer so veliko govorili o Mojem nerazumljenem govoru. Toda tam se je spet izkazal kot Moj učenec in dober govornik in jim je z najrazličnejšimi govorniškimi zvijačami naredil Moj govor znosnejši, četudi ne v pravi luči. Sedem dni ga nismo videli, v tem času pa smo se zadrževali v Kafarnaumu in okolici. Toda potem je spet prišel k nam.

48. V gostišču kafarnaumskega krčmarja

1 Mi pa, ko smo prišli iz shodnice v naše gostišče, smo že našli mizo, obloženo z vinom, kruhom in ribami in krčmar je bil zelo vesel, da je imel za goste Mene in Moje zdaj veliko manj številne učence.
2 Šele, ko smo se več kot dovolj najedli in napili, nas je **krčmar** vprašal: »Gospod, zdi se, da tokrat Tvoj skrivnostni nauk mnogim domačim in tudi tujim poslušalcem v veliki, javni shodnici ni prav teknil; vsi so prišli ven jezni in so odšli od tod. Nekateri so zmerjali bolj, drugi manj in tujci, ter tudi mnogi, ki so bili včeraj še kot učenci pri Tebi, so rekli, da si tam namerno tako govoril, da bi se jih na lep način znebil, kar naj ne bi bilo lepo od Tebe, ker so že sami s svojimi denarnimi sredstvi skrbeli za svojo prehrano.
3 Pri meni jih je bilo več, ki so se zelo razburjali zaradi tega in so tudi rekli, da so stavili na Tebe največje upanje, zdaj pa so bili zelo neprijetno razočarani, in so tudi rekli, da Te bodo tako kljub Tvojim nadvse čudežnim znamenjem ljudje s tem Tvojim naukom le slabo sprejemali. Pustil sem jih govoriti in nisem k temu rekel čisto nič. Potem so plačali svoje račune, se vkrcali na svoje ladje in odpluli.

4 Meni pa je bilo prav prijetno slišati, da so pri Tebi, o Gospod, ti širokoustni modrijani s svojim razumom enkrat le potegnili kratko. Že včeraj ponoči, ko si po večerji odšel k počitku, so namreč veliko besedičili pro in contra o Tvoji pomnožitvi kruha in zaradi Tvojega menda čudežnega prihoda čez jezero sem. Eden se je s svojo modrostjo širokoustil tako in drugi drugače. Toda jaz sem si mislil: Le počakajte, vi modri Judje! Gospod bo ob pravem času gotovo tako omejil vašo modrost, da te meje zanesljivo ne bo mogel preskočiti vaš še tako bister razum! In že danes se je moja skrivna želja povsem uresničila!
5 Seveda sem bil jaz sam tudi v shodnici in sem prav dobro slišal glavni del Tvojega govora; toda v njem nisem našel prav nič, česar ne bi razumel. Da si Ti, čeprav zdaj v popolni človeški podobi, Gospodar nebes in zemlje in vsega duhovnega in čutnega sveta, mi je bilo že zdavnaj jasno. Kdo razen Tebe zmore priskrbeti hrano za vse ljudi in živali in kdo razen Tebe daje duhovom in zdaj tudi našim dušam, večno življenje, njihovo ljubezen in njihovo modrost, kar imam za resnični in živi kruh, ki prihaja iz nebes?! Na ta način sem hotel to nekaterim boljšim pojasniti; toda njihov omejeni in zelo ošabni razum tega vendarle ni dojel.
6 Enako sem storil tudi, ko si začel tako nazorno govoriti o Svojem mesu in krvi, ker so me vprašali, kako sem to razumel. Rekel sem: 'To je vendar še razumljivejše kot prejšnje in pojasnjuje in potrjuje moje prejšnje mnenje! Ali ni, zemeljsko vzeto, zemlja nekakšno resnično Božje telo in vodovje, ki vse oplaja, Njegova kri?! Od kod sicer prihaja vsa zemeljska hrana? In ali ni v duhovnem pomenu Božja ljubezen do nas nevrednih ljudi za nas najresničnejša zemlja, ki nas telesno in duhovno nosi, prenaša in hrani, in dar pameti in razuma in zdaj povrh tega še Njegov nauk; mar ni najresničnejša in najbolj živa Božja kri, ki poživlja, krepča in resnično oživlja naše duše, ki jih žeja po modrosti?!'
7 Tedaj so nekateri rekli: 'Da, vse to je prav lepo povedano; toda zakaj On sam Svojega govora ne razloži tako?'
8 Nato sem rekel: 'Že ima dober razlog za to! Verjetno misli takole: Kdor Vame resnično veruje, Me bo tudi razumel; kdor pa ob številnih znamenjih in modrosti Mojih naukov še ne veruje, da sem Jaz Gospod Jehova Sabaot, naj se vrne spet v svoj svet in naj rije po zemeljskem blatu kot neumne svinje!'
9 Tedaj so pobesneli in odšli. - Gospod, ali morda nisem imel prav?«
10 **Jaz** sem rekel: »O, seveda si imel! Prvič, Moje besede si iz temelja povsem dobro razumel in si jih slepcem tudi pravilno razloži in drugič, tvoja sklepna pripomba je bila zares na mestu! Takšne ljudi res lahko primerjamo s svinjami, ki toliko bolj vneto in poželjivo hitijo k najbolj umazanim blatnim mlakužam sveta, kolikor svetleje in topleje začenja sijati pravo nebesno sonce, in se počutijo presrečne, če lahko rijejo po svojem starem blatu. Saj sem jim na koncu vendar jasno povedal, da meso in kri, ki ju imajo v mislih oni, nič ne koristita in da so Moje besede duh in življenje! Toda voli in svinje kljub temu tega niso razumeli; zato je bila tvoja sklepna pripomba povsem na mestu in zato bom več dni ostal pri tebi.
11 Zdaj pa prinesi še vina; naj bomo danes in druge dni prav veseli! Kajti tebe sem zdaj prav vesel; ti si Me namreč razumel bolje kot kateri koli Mojih učencev. Proti večeru bomo šli ribarit, da boš imel zalogo zase in za nas. V mestu pa Me ne razglasite; tedaj bi namreč imeli le malo miru. - In zdaj nam prinesi vina in kruha!«

49. Gospodova strpnost do Juda Iškarijota

1 Zdaj smo pili vino in zraven jedli kruh; bilo nas je namreč kakšnih dvaintrideset in smo potrebovali še kakšno dodatno okrepčilo.
2 Ko smo tako veselo sedeli pri poobedku, je rekel **eden izmed judovskih Grkov**: »Gospod in Mojster! Ta naš nadvse prijazen krčmar bi bil vendar zelo primeren, da bi prevzel mesto tistega učenca, ki Te zmeraj jezi, njemu pa, če bi spet prišel, daj rimski Consilium abeundi•. Kolikor smo opazili, je še bolj lakomen denarja kot vsak templjar in vse njegove misli se vrtijo okoli posvetnega in čutnega življenja. Poleg tega ima še zelo nizkotno strast: prazno se baha in laže, takšen učenec pa le malo koristi Tebi in človeštvu. Ta krčmar pa je resnično obdarjen s posebno jasnim duhom in celo Tvoje najbolj skrivnostne govore očitno razume bolje kot Tvoji stari učenci; zato bi bil odličen nadomestek za odsotnega.«
3 **Jaz** sem rekel: »Od zdaj do šotorskega praznika se bom zadrževal v Galileji, in še tedaj bom zelo premislil, ali bom šel v Jeruzalem na praznik in tako imamo dovolj časa, da bomo našega krčmarja Matija (Mai ali Moi diaz = 'moj delavec', tudi 'moj hlapec' ali 'služabnik') lahko vpeljali v vse, pri tem pa bo izvedel še zelo veliko za uho, oko, srce in dušo. Potem bo postal prav dober in prizadeven razširjevalec Mojega nauka prav za ta kraj; tudi ti ljudje so Mi namreč dani za oživitev in ne za smrt.
4 Odsotni pa lahko pride, če hoče priti, ali pa tudi ne, če noče; vsak človek, dober ali hudoben je duhovno v odnosu do Mene ravno tako kot telesno do sonca. Če hoče, da ga sončni žarki obsijejo in ogrejejo, lahko to stori - če je dober ali slab, mu to ne bo preprečeno - če pa tega noče, ga Bog tudi ne bo prisilil, zato je tudi rečeno: 'Bog daje Svojemu soncu, da sije nad dobrimi in hudobnimi.' In glejte, tako je tudi pri Meni v življenjsko-duhovnem pogledu! Kdor hoče hoditi za Menoj, lahko to stori in ne bom ga zavrnil, četudi je še tako velik grešnik! Saj sem vendar prišel na ta svet le zaradi izgubljenih in na duši bolnih; zdravi namreč ne potrebujejo zdravnika.
5 In tako lahko tudi odsotni hodi z Menoj, kakor hoče; tudi Judov danes nisem nagnal od Sebe; ker pa so sami odšli, jih tudi nisem zadrževal in jim nisem ukazal ostati. Prav tako nisem tako nerazumljivo govoril zato, ker bi jih hotel oddaljiti od Sebe, temveč sem govoril tako, ker Me je k temu prisilil Oče in sem moral tako govoriti. Nad tem pa so se pohujšali in odšli in to je bila njihova in ne Moja krivda, - zato je tudi prav, da so odšli. Lahko se vrnejo in ostanejo, če hočejo; če pa nočejo, zaradi tega Moje poslanstvo in Moj nauk ne bosta nič manj resnična, tako kot tudi sončna svetloba in toplota ne postaneta manjši in slabotnejši zato, ker nekateri neumneži nočejo, da bi jih obsijala in ogrela. Razumete to?«
6 **Judovski Grki** so rekli: »Da, Gospod, zelo dobro smo to razumeli! Kar Ti, 0 Mojster, govoriš in poveš, ima v sebi vso resnico, moč in življenje! O, ko bi vendar to spoznali vsi ljudje!«
7 **Jaz** sem rekel: »To na tem svetu pač ne bo nikoli povsem uresničeno; toda kljub temu jih bo veliko to razumelo, se po tem ravnalo in želo večno življenje.«

• Priporočilo, naj odide

50. Bogat ribji ulov. Okusne žlahtne ribe

1 (**Gospod**:) »Toda zdaj bo čas, da se pripravimo za ribolov; zdaj je namreč ravno najboljši čas za to.«
2 **Krčmar** je rekel: »Zdaj bo že najboljši čas, če praviš tako Ti, o Gospod; sicer pa bi bil po naši ribiški izkušnji zdaj pravzaprav najneugodnejši čas, ker se ribe ob sončnem zatonu potopijo na dno in jih na površju ni več veliko.«
3 **Jaz** sem rekel: »Prav zato se bomo zdaj odpravili ribarit, naj se pokaže, da se tudi na ribarjenje spoznamo bolje od drugih ribičev. Podnevi in ob brezvetrnem jezeru lahko ribari vsak; toda zvečer in ob zelo nemirnem jezeru razen Mene pač ne more ribariti noben drug ribič. In tako pojdimo in si pripravimo ribiško opremo!«
4 Nato smo zapustili sobo, vzeli ribiško opremo, ki jo je sestavljalo več vlečnih mrež, odvezali ribiške čolne, se vkrcali in odpluli tri poljske poti• daleč od obrežja.
5 Tedaj sem (**Jaz**) rekel: »Zdaj vrzite mreže, dobro jih napnite in veslači naj počasi odveslajo proti obrežju. Tam se bo pokazalo, ali nas je zahajajoče sonce oviralo pri našem delu!«
6 Zgodilo se je, kot sem naročil in ko smo pripluli na obalo, so bile mreže tako polne najžlahtnejših rib, da so se skoraj začele trgati. Ko so ribiči začeli pobirati ribe iz mrež v ribje zbiralnike, so bili ti premajhni, da bi sprejeli vse; skoraj dobra tretjina je morala ostati zavezana v mrežah in obviseti v vodi med čolni.
7 »Ne,« je rekel **krčmar**, »takšen ulov v tem času je ena najbolj nezaslišanih stvari! O Mojster, če bi s še desetkrat toliko učenci polnih deset let prebival in se preživljal v moji hiši, Ti s tem ne bi mogel povrniti dobička, ki si mi ga danes pripravil s tem ribjim ulovom! Glej, moja velika in dobro grajena hiša s številnimi in smotrnimi gospodarskimi poslopji vred in z vsem, kar je v njih - tudi z vsemi polji, travniki, gozdovi, pašniki in vinogradi -, še zdaleč ni vredna toliko kot skoraj neskončna količina velikih žlahtnih rib, ki jih sicer le redko tu in tam ulovimo pozimi. Če jih lahko tedaj, ko imamo največjo srečo, ujamemo deset, smo že bogati; za ribe te vrste se namreč Grki in Rimljani kar pulijo - po sto srebrnih grošev za eno. Nasolijo jih in na kraljeve dvore prodajo gotovo po tristo srebrnih grošev. Če bi Tebi, o Mojster, ustrezalo, bi svoje hlapce z nekaj ribami poslal v mesto k Rimljanom in Grkom in prepričali bi se lahko, s koliko denarja bi se vrnili domov!«
8 **Jaz** sem rekel: »Le stori to; toda povej vsem svojim ljudem, naj Me ne razglasijo; tedaj bi namreč v kratkem času imeli za vratom vse velike Rimljane in Grke! Toda s temi najžlahtnejšimi ribami poskrbi tudi za našo večerjo in ti sam jej z nami; doslej si namreč le slišal o dobrem okusu te vrste rib, vendar sam nisi nikoli nobene pokusil. Šele, ko boš zdaj sam pokusil eno, boš tudi sam občutil, zakaj te ribe tako drago plačujejo. In zdaj že lahko odpošlješ svoje hlapce z ribami; toda vzamejo naj tiste iz mrež.
Tudi za nas naj jih vzamejo iz mrež; one v zbiralnikih naj mirujejo!«
9 Zdaj je krčmar šel, dal naročila številnim hlapcem in okrog petdeset jih je vzelo vsak po dve ribi, ker tretje ne bi mogli več nositi in jih skupaj odnesli v mesto. Hlapci so hitro šli k Rimljanom in Grkom in ko so ti zagledali znane

---

• Poljska pot = grška dolžinska mera za pot, ki meri 192 metra.

žlahtne ribe, se je razvila prava dražba, tako da so bile ribe, težke le 40 do 50 funtov, prodane po dvesto srebrnih grošev.
10 Seveda so Rimljani in Grki pa tudi nekaj bogatih Judov vprašali, kako so v tem, za te žlahtne ribe povsem neobičajnem času, prišli do njih.
11 Toda hlapci so rekli, da jim je neki tuji ribič izdal skrivnost, kako lahko tudi zunaj zimskega časa ulovijo takšne ribe, ki so tu najzanesljivejše priče, da se je skrivnost obnesla. Potem jih niso več spraševali in kmalu so krčmarju prinesli veliko denarja kot kupnino za ribe, tako da je komaj našel dovolj posod, v katere je spravil in shranil denar.
12 Medtem je bila tudi naša večerja pripravljena in sedli smo k veliki mizi.
13 Ko so **judovski Grki** zagledali okusno pripravljene ribe, so rekli: »Od te najžlahtnejše vrste smo le enkrat dobili eno za pokušino in zdaj jih leži pred nami takšna množica! O, to je resnično preveč dobrega! O Mojster, to je - kot je razložil krčmar - tudi Tvoje meso in kri; brez Tvoje besede in brez Tvoje volje gotovo nikoli ne bi prišli do takšnega obeda! Da, tu jasno vidimo, kaj vse zmorejo Božja ljubezen, modrost in vsemogočnost! O kako ničev je vendar človek v primerjavi s Teboj, o Gospod in Mojster!«
14 **Jaz** sem rekel: »Temu ni povsem tako; saj je vendar Očetova volja prav to, da naj vsak človek postane tako popoln, kot je popoln On sam v nebesih. In čas bo pokazal, da bodo Moji resnični učenci delali še večje stvari, kot jih zdaj delam Jaz! Toda ta čas še ni prišel, ne bo ga pa treba več dolgo čakati. - Zdaj pa pustimo to ter jejmo in pijmo po želji in potrebi!
15 Dokler imajo svatje med seboj ženina, naj ne trpijo nobenega pomanjkanja; ko pa se bo ženin vzdignil v nebesa, od koder je prišel, bodo morali pretrpeti še dovolj stiske. Pravi ženin pa sem Jaz in tisti, ki verujejo Vame, so prave neveste in svatje obenem. Zato zdaj le vedro in veselo!«
16 Nato so vsi pošteno poprijeli ter z velikim ugodjem jedli in pili ter bili ob tem nadvse veseli in dobre volje.
17 Neki **judovski Grk** pa je ob uživanju ribe rekel: »Res da smo jedli zelo dobre žlahtne ribe tudi v Kisu pri Kisjonahu, vendar jih ni mogoče primerjati s temi ribami, čeprav je tu isto jezero in ista voda?!«
18 **Jaz** sem rekel: »To gotovo, - toda ne isto dno! Ta vrsta rib je redka in se naravno pojavlja le v tej okolici. Večinoma te ribe živijo le na globokem dnu, kjer tudi najdejo svojo hrano, ki je neka vrsta podvodnih rastlin.
Rastline pa rastejo le tu in sicer na površini tisoč oralov zemlje; nato je jezersko dno spet nerodovitno in tam teh rib ni. - Zdaj pa le jejmo in pijmo!«

51. O postu in pokori. Prilika o farizeju in cestninarju.

(Lk 18, 9-14)

1 Ribe so dobro teknile in vino nič manj. Tudi Jaz sam sem prav pošteno jedel in pil, tako da so nekateri judovski Grki postali pozorni, češ, kako sem mogel Jaz kot povsem z Božjim duhom prežet človek jesti in piti prav toliko kot kdor koli drug.
2 Ko sem to opazil, sem rekel (**Jaz**): »Telo potrebuje svoje - in duh svoje; zdaj pa smo svojim udom dolžni dati pošteno okrepčilo in potem ne bomo pozabili na duha.
3 Naj vendar nihče ne misli, da izkazuje Bogu všečno uslugo, če se posti in se pred očmi vsega sveta za svoje grehe pokori v raševinastih oblačilih, ampak

Bogu je všeč le tisti, ki hvaležno je in pije, kar mu daje Bog, da bi s tem svoje zemeljske moči okrepil za koristno delo, s katerim lahko veliko koristi sebi in svojemu bližnjemu in če je storil kakšen greh in ga kot takega spozna, obžaluje, prezira, več ne greši in se tako resnično poboljša.
4 Žal pa jih je zelo veliko, ki ves čas življenja preživijo samo z jedačo in pijačo. Le za svoj trebuh skrbijo in svojo kožo. Ljubezen do bližnjega jim je tuja in pred revnim človekom pljuvajo in ga ne spustijo do praga svoje hiše. Njihov zmeraj poln trebuh jim onemogoča, da bi občutili bolečino lakote in žeje. To so pravi uživači, požeruhi in pijanci, ki s tem svoje telo nenehno pripravljajo na vsakovrstno pohoto, nečistovanje, vlačugarstvo in prešuštvovanje. To je potem požrešnost, s katero nihče nikoli ne bo prišel v Božje kraljestvo.
5 Na istem pa so tudi vsi tisti hinavci, ki se postijo in delajo pokoro v raševinastih oblačilih in za svoje grehe prinašajo templju velike darove, da bi jih ljudje imeli za pravične in bi jih hvalili, oni sami pa potem gledajo zviška na vsakega človeka, ga kot domnevnega grešnika zaničujejo in se mu že na daleč ognejo, da ne bi videli, kako se je postil, delal pokoro v raševinastih oblačilih in daroval templju.
6 Jaz pa vam pravim: Takšni ljudje so prav tako gnusoba pred Bogom, kajti njihovo srce je otrdelo in prav tako njihov čut in razum. Svoje soljudi sodijo brez prizanašanja in uvidevnosti, pometajo pred sosedovim pragom in ne vidijo velikega kupa nesnage pred svojim. O resnično vam povem: Kakor ti tempeljski svetniki in pravičniki zdaj merijo, prav tako jim bo onstran spet odmerjeno!
7 Povem vam: Kdor sodi tu, bo sojen tudi onstran; kdor pa tu nikogar ne sodi razen samega sebe, tudi onstran ne bo sojen, ampak bo takoj sprejet v Moje kraljestvo!
8 Naj vam s priliko povem, kakšno mora biti človekovo opravičevanje samega sebe, da bo čisto in pred Bogom edino veljavno. In tako poslušajte! (Lk 18,9)
9 Dva človeka sta šla gor v tempelj molit: eden je bil bogat Jud, ki je živel strogo po postavi, drugi pa cestninar. (Lk 18,10) Ko je Jud prišel v tempelj, se je postavil povsem pred oltar in glasno rekel: 'O Bog, tu pred Tvojim oltarjem se Ti zahvaljujem, da nisem tak kakor mnogi drugi! (Lk 18,11) Saj Ti, o Gospod, Gospod, si mi dal dobro in trdno voljo in povrh tega tudi vse druge zemeljske dobrine, s pomočjo katerih mi je bilo edino mogoče, da sem popolnoma izpolnil vse Tvoje zapovedi; kako dobro dene zdaj moji duši, ko ob izteku svojih dni stojim pred Teboj povsem pravičen!' (Lk 18,12) Ko je tako Bogu naštel še množico svojih pravičnih in po postavi dobrih dejanj, je položil bogat dar na oltar in potem kar najbolj zadovoljen sam s seboj in z najboljšo vestjo na svetu odšel iz templja domov, kjer se ga vsi njegovi domači zaradi njegove trde vzgoje niso prav zelo razveselili, kajti s svojo čisto vestjo, strogim čutom za red in svojo pravičnostjo po postavi, v njih ni videl drugega kot same grehe in napake.
10 Naš grešni cestninar pa je šel v templju skesano vase, obstal povsem zadaj in še pogledati se ni upal proti oltarju ter govoril sam pri sebi: 'O Gospod, Ti vsepravični, vsesveti in vsemogočni Bog, prevelik grešnik sem in sploh nisem vreden, da bi svoje oči dvignil k Tvojemu svetišču; bodi pa mi kljub temu milostljiv in usmiljen!' (Lk 18,13)
11 No, kaj menite, kateri teh dveh mož je šel opravičen iz templja domov?«

12 Judovski Grki so se spogledali in niso prav vedeli, kako naj Mi odgovorijo; kajti pravičen v njihovih očeh pač ni mogel biti nihče drug kakor le Jud, ki do poslednje pičice izpolni postavo. Grešni cestninar po njihovi presoji vendar ni mogel zapustiti templja bolj opravičen kot omenjeni Jud!
13 **Jaz** pa sem jim rekel: »V svoji presoji se motite! Jud sploh ni šel opravičen iz templja; kajti glasno se je hvalil pred vsemi ljudmi, pritegnil oči, ušesa, hvalo in občudovanje nase in s tem poplačal samega sebe. Ali ni taka samovšečnost tudi celo zelo huda vrsta napuha?! Njegovi sadovi so nazadnje sovraštvo in zaničevanje in nenehno preganjanje vseh, ki jih ne prizna in ne presodi za sebi enakovredne. Ali je tak človek torej opravičen pred Bogom? O, nikakor ne! Ta je še zelo daleč od tega!
14 Toda cestninar je opravičen pred Bogom; je skrajno ponižen in se ima za veliko slabšega od drugih ljudi. Nikogar ne sovraži in ne zaničuje in je vesel, da ga ne zaničujejo in prezirajo še bolj kot ga tako in tako že. - No, kaj pravite? Sem pravilno presodil?« (Lk 18,14)
15 Zdaj so **vsi** rekli: »O Gospod, Ti edini imaš prav v vseh stvareh in mi vsi smo mračni in grešni ljudje! Naše sodbe zato niso nič drugačne, kot smo mi sami. Oh, to je bila povsem resnična podoba; pogosto smo namreč imeli priložnost opazovati takšne pravičneže, ki so se znali prikazati tako čisti kot sonce in tudi ne bi mogli reči, da so v templju hinavčili, saj so še preveč vestno izpolnjevali vse predpise. Toda prav zato so bili tudi neznosni ljudje; postave pač niso spoštovali zato, ker bi v njej spoznali Božjo voljo in Božji red, ampak le kot da bi bila postava njihovo delo, oni kot ljudje strogo po postavi pa so lahko na svojih služabnikih in domačih toliko izdatneje in uspešnejše grajali njihove napake in razvade. Ker smo lahko opazovali veliko takega, zdaj tudi toliko bolj razumemo polno resničnost prilike, ki si jo povedal, in se Ti, o Gospod, zahvaljujemo za ta najresničnejši pouk.«
16 **Jaz** sem rekel: »No dobro, torej ne bodite malodušni ter jejte in pijte, če želite! Jaz sam bom vzel še nekaj te ribe.«
17 Nato so še vsi vzeli od ribe in tudi vino jim je prav dobro teknilo.

52. O skušnjavi in slabostih. Vadi razmišljanje!

1 Ko smo vsi dovolj jedli in pili, Me je vprašal krčmar, ali bi morda hoteli oditi k počitku, ker je bila že precej pozna noč.
2 **Jaz** pa sem rekel: »Kdor je zaspan, naj gre počivat; Jaz nisem in zato tudi še ne bom šel počivat. Povrh tega pa tudi ni koristno za telo, da bi takoj po obedu počivalo; zato ostanimo še nekaj ur budni. Kdor pa je utrujen, naj pa gre počivat!«
3 **Vsi** so rekli: »Ne, ne, o Gospod, bedeti hočemo s Teboj do jutra, če želiš! Saj še predobro vemo, da ima pri Tebi vse neki notranji, nedoumljiv pomen in tako je gotovo nekaj tudi za tem in zato bomo ostali budni!«
4 **Jaz** sem rekel: »Imate prav; bedite in skrbite, da nihče od vas ne bo zapadel v skušnjavo!«
5 **Moji stari učenci** so me vprašali: »Gospod, Le kaj bi nas lahko ob Tvoji strani vodilo v skušnjavo?! Ob Tvoji strani smo vendar že marsikaj doživeli in le malo nas je vodilo v kakšno trenutno skušnjavo.«
6 **Jaz** sem rekel: »O, ne hvalite se s tem! Duh skušnjavec hodi okrog kot lačen, rjoveč lev in išče ljudi, da bi jih požrl! Ne morete biti dovolj čuječi in ne dovolj

paziti na vsako potezo še tako tihega vetra izziva! Ko takšen izziv človeka v njegovi čudi le za las pritegne na svojo stran, bo moral uporabiti človek res veliko moč volje, da bo dosegel svoje prejšnje stanje. To si dobro zapomnite vsi; dokler človek na tem svetu živi, misli, hoče in dela, tehta njegovo meso več kot njegova duša.«
7 **Filip** je rekel: »To je sicer zelo res in vse to sem pri sebi že občutil; toda v teh mojih poznih letih pri meni nobena skušnjava ne opravi nič več. Imam le eno napako in ta je nekakšna slabotna vera, ki se pojavi od časa do časa, to pomeni, da v bistvu sicer verujem vse, kar pride iz Tvojih ust, o Gospod. - Toda ko potem moj razum tu in tam vsega takoj ne razume, tudi moja vera oslabi in takoj zapadem v najrazličnejša sporna vprašanja, na katera od nikoder ne dobim jasnega odgovora in potem začnem kmalu rahlo dvomiti. To je edina skušnjava, ki me še vedno občasno obide. Ti, o Gospod, bi me seveda lahko rešil tega in bi me s tem naredil za najsrečnejšega človeka!«
8 **Jaz** sem rekel: »Če bi ti to storil z oblastjo, ki jo imam, ti ne bi bil več svoboden človek, silno bi se polenil in bi si kmalu nehal prizadevati, da bi si pridobil več resnične življenjske moči svoje duše.
9 Zato naj vsak nosi svoje breme voljno in se neprenehoma vadi v vseh dobrih stvareh notranjega življenja! Ob pravem času se bo tako napolnila tudi njegova življenjska mera in šele tedaj bo imel pravo in neuničljivo veselje nad kruhom, ki si ga je pridobil v potu svojega obraza.
10 Misli si zelo pomehkuženega človeka, ki mu od zibelke ni bilo treba nikoli nič delati. Jedel in pil je najboljše jedi in pijače, naučil se je le za silo govoriti in razen svoje obleke nikoli ni nosil nobenega bremena. Ko bi potem tak človek moral nositi le nekaj funtov težko breme neko pot daleč, bo to komaj sposoben storiti, ker ni svojih fizičnih moči nikoli niti najmanj uril v ta namen. Če pa potem vendarle začne svoje telesne moči vaditi s postopno naraščajočo dejavnostjo, bo v nekaj letih tudi dosegel, da bo zlahka dvigal in daleč nosil večja bremena. Ali pa bi dosegel takšno večjo življenjsko moč tudi tedaj, če bi še naprej zanj nosili bremena drugi ljudje?!
11 In glej, prav tako je tudi pri tebi s tvojo miselno močjo! Od svoje mladosti si jo veliko premalo uril; nekoliko bolj si jo začel uporabljati šele zdaj v poznih letih in zato se ne čudi, da še marsičesa ne razumeš tako hitro kot marsikdo drug.
12 Jaz pa sem pravi Učitelj in Vodnik in Svojih učencev ne nosim na rokah čez vse še tako strme in jamaste poti in steze, ampak jih pustim, da hodijo sami, da postanejo močni, da bodo odslej hodili brez spotikanja po vseh še tako grčastih poteh.
13 Če pa kdo na kakšni poti naleti na preveliko oviro, tedaj mu bom že Jaz dal luč in moč za varno premagovanje tudi še tako velike ovire. Toda predvsem mora vsak človek sam storiti toliko, kolikor je v njegovi moči; če je potrebno več, mu bo dano ob pravem času. - Si zdaj to dobro razumel?«
14 **Filip** je rekel: »Da, Gospod, to sem zdaj seveda razumel in z vsemi močmi se bom potrudil, da bom v svojem mišljenju in veri postal tako močan, kot je le mogoče!«

53. Namen ustvarjenih bitij

1 Nato je **krčmar** rekel: »Tudi v samem sebi vidim takšnega človeka in zdaj tudi vem, kaj moram storiti. Nočem govoriti o vseh prerokih in o Salomonovi Visoki pesmi, - vse to sem doslej razumel še zelo malo ali sploh nič; toda ob prebiranju takšnih starodavnih modrecev sem pogosto mislil, da prav s svojo mistično govorico človeka zelo urijo v mišljenju; s tem ga dobesedno silijo, da se čedalje bolj poglablja vase, in to se mi zdi zelo dobro. Ko tako prodremo prav globoko vase, se začne prižigati lučka za lučko in jasno nam postane marsikaj, kar se nam je zdelo prej nerešljiva uganka.
Toda kot sem rekel, ne govorim o nerazumljivosti spisov starih modrecev in vidcev, temveč o povsem naravnih stvareh.
2 Tako na primer o resničnem namenu kakšnega ustvarjenega bitja na tej zemlji in tu imamo takoj naše žlahtne ribe. So redke in celo zelo živahne in lepe vodne živali. Šele človek, ki ga je gnala lakota, je ugotovil, kako jih je mogoče loviti in jesti. No, ali pa je res njihov namen to, da jih ljudje ujamemo, ubijemo in nato kot pravo poslastico pojemo?! Če je to njihov resnični namen, tedaj ne vem, kaj je bil njihov namen tedaj, ko človek še ni ugotovil, kako ribe ujeti, ubiti in potem dobro pripravljene pojesti.
3 Takšnih vprašanj bi imel na tisoče in kolikor bolj o tem razmišljam, toliko bolj zmeden postajam in se le čedalje bolj oddaljujem od luči, namesto da bi se ji približeval in ob takšnih raziskavah in razmišljanjih nikakor ne morem jasno odkriti gotovo nadvse modrega Stvarnikovega namena s temi in nešteto mnogimi drugimi ustvarjenimi bitji. To za nas ljudi tudi ne bi bilo potrebno; ustvarjena bitja so pač tu, dobri in modri Stvarnik pa bo že vedel, zakaj jih je ustvaril.
4 Toda človek je in ostane mislec in ko se je enkrat prav pošteno miselno prebudil, se v sebi ne more več umiriti. In tako gre meni! Četudi vem, da mi vse to prazno razmišljanje prav nič ne koristi, pa kljub temu neprenehoma premišljujem, in zato bi tudi rad dobil od Tebe resnično zdravilo; to razmišljanje mi je namreč že pošteno nadležno in marsikaj bi dal za to, da bi se ga lahko za zmeraj znebil.«
5 **Jaz** sem rekel: »Da, Moj ljubi prijatelj, glede tega ti je seveda nekoliko težko pomagati; zelo dolgo bi moral govoriti s teboj, da bi ti razjasnil resnični namen obstoja vseh številnih vrst ustvarjenih bitij. Le na splošno ti lahko rečem toliko, da so vse za človeka vidne in otipljive stvari sojeni duhovi s ciljem, da po dolgi vrsti najrazličnejših oblik končno preidejo v svobodno samostojno življenje.
6 Oblike pa so se začele že od kamna naprej skozi vsa mineralna kraljestva in prehodno v rastlinsko kraljestvo, skozi vso rastlinsko kraljestvo spet v živalsko kraljestvo in skozi to do človeka in so sprejemniki življenja iz Boga.
7 Vsaka oblika ustreza določeni inteligenci. Kolikor preprostejša je, toliko preprostejša in neznatnejša je tudi inteligenca, ki je v njej; kolikor bolj razvito in zapleteno sestavljeno obliko vidiš, toliko več inteligence boš tudi našel v njej.
8 Vzemi na primer deževnika; iz njegovega vedenja boš zlahka spoznal, da je njegova nadvse skromna življenjska inteligenca povsem v skladu z njegovo obliko; opazuj pa, nasprotno, že zelo zapleteno obliko čebele in v življenjski

obliki te živalce boš odkril tudi veliko višjo inteligenco! In tako se to stopnjuje vse do človeka.
9 Ker pa so te oblike le začasni zbiralniki in nosilci življenja, ki postaja čedalje trdnejše in inteligentnejše in ker to življenje tudi v stalnem vzponu po meri in razmerju večjega združevanja prejšnjih preprostejših inteligenc zapušča prejšnje oblike, potemtakem pač ni pomembno, kaj se potem zgodi z obliko brez življenja, ki ni bila nič drugega kot organsko-mehansko urejena lupina. Ali pojemo te ribe mi ljudje ali druge živali, to niti najmanj ne moti velikega Stvarnikovega namena in končni cilj življenja bo kljub temu neogibno dosežen.
10 Da pa so v lupinah brez življenja hranljivi deli, je znano in po medsebojnem použivanju oblik brez življenja tudi žlahtnejši deli prehajajo v drugo življenje in tako tu na tej zemlji skozi ves krog ustvarjenih bitij vidiš nenehni boj in menjavo življenja vse do človeka.
11 Toda celo človekova zunanja oblika, ki je njegovo telo, je pomembna samo tako dolgo, dokler prebiva v telesu duša, ki je edina živa. Ko duša dozori, za večno zapusti telo in telo služi nekomu kot hrana. Popolnoma vseeno je komu ali kako. Kar je na njem še substancialnega in pripada duši, bo znova dano duši, vse drugo pa bo kot hranilo prešlo v tisoče drugih ustvarjenih oblik življenja. To je na kratko temeljita predstavitev vsega tega, o čemer si zaman toliko premišljeval. - Razumeš zdaj to?«

54. Vstajenje mesa

1 **Krčmar** je rekel: »Da, zdaj to precej dobro razumem, čeprav moram odkrito priznati, da je ta stvar zame nekaj povsem novega in nekako nezaslišanega. Tedaj torej ni nič s končnim vstajenjem mesa, ki vanj trdno verujejo vsi Judje in zato pokopavajo trupla na določenih pokopališčih, verujejo pa tudi, da jih bodo angeli poslednji dan spet obudili in združili z njihovimi dušami. Kar si učil zdaj, bodo Judje težko verjeli! Jaz sicer verujem, ker si nam Ti, o Gospod, zdaj tako povedal in natančno razložil, - toda če bi mi to razložil kdo drug, bi mu težko verjel; to se namreč premočno razlikuje od obstoječe vere. In vendar moram odkrito priznati, da po izkušnjah vse to ne more biti drugače kakor tako. - Kaj pravite k temu vi, stari in novi učenci?«
2 **Eden izmed judovskih Grkov** je rekel: »Kar nas zadeva, menimo tako kot Ti! Tudi mi spoznavamo resničnost povedanega, toda tudi to, kako težko bo ves ta povsem novi nauk kot resničen razumljivo predstaviti sodobnim ljudem.«
3 **Jaz** sem rekel: »Tega nauka nisem dal zato, da bi ga vi prenesli Judom! Če hočete o tem poučiti koga drugega, lahko to kljub vsemu storite; ali bo verjel ali ne, je za zdaj vseeno. Sčasoma pa bo Moje resnične vernike nadnje izliti Sveti duh že tako in tako vodil v vso resnico in modrost.
4 Samoumevno in zlahka razumljivo pa je, da zemeljsko telo, ko ga je enkrat duša zapustila, ne bo nikoli več vstalo in oživelo v vseh svojih delih; če bi bilo tako, bi morali biti neki poslednji dan obujeni in oživljeni tudi vsi deli, ki jih je telo odložilo v vsem, včasih prav dolgem časnem življenju, kot lasje, nohti, izgubljeni zobje in vsi z umivanjem odstranjeni grobi deli kože, kot tudi v marsikaterih bridkih trenutkih prelite kaplje krvi, kaplje znoja in še marsikaj, kar je telo sčasoma odložilo. Zdaj pa si predstavljajte takšno, ob poslednjem dnevu spet obujeno človeško postavo, kako smešno bi moralo biti na pogled.

5 Človek pa ima v različnih časih tudi različno telo; tako je na primer otrokovo telo drugačno telo kot doraščajočega dečka, drugačno je mladeničevo, drugačno telo moža in povsem drugo telo starčka. No, ob popolni vnovični oživitvi umrlih človeških teles ob poslednjem dnevu bi seveda morali nujno vprašati, ali bi morale biti vse telesne oblike, ki jih je telo imelo od otroštva do visoke starosti, znova oživljene obenem ali druga za drugo ali bi celo morala preostati le ena sama.
6 Potem se tu postavlja še eno zelo pomembno vprašanje: pri Rimljanih in Grkih, Egipčanih in pri še mnogih drugih narodih te zemlje telesa sežgejo v pepel. Drugje jih vržejo v morje, da jih požrejo morske pošasti in tako postanejo ta telesa telesni deli morskih pošasti in ko potem takšna morska pošast pogine, jo spet požrejo druge morske živali. Kaj od teh teles naj bo obujeno poslednji dan? Pri sežigu se je največji del telesa razblinil v dim in paro in se združil z zrakom in pri telesih vrženih v morje, je meso in vse drugo postalo sestavni del morskih živali in je tako prešlo v povsem drugo bitnost. Kdo naj bi potem iz neštetih živalskih teles, vode, zraka, mineralov, rastlin in črvov izbral prejšnje človeške telesne sestavne dele in jih potem spet sestavil?!
7 In, če celo Bogu to ne bi bilo nemogoče, pa je vprašanje, kaj bi to koristilo svobodni duši. Resnično, vsaka duša rešena težkega telesa bi bila nadvse nesrečna, če bi morala spet stopiti v težko telo - in to kar za večno!
8 Poleg tega bi bilo to tudi nekaj, kar se nikakor ne bi skladalo z večnim Božjim redom, ker je Bog sam najčistejši duh in imajo ljudje končno tudi cilj, da za večno postanejo Bogu podobni čisti duhovi. Čemu naj bi jim potem rabila telesa?!
9 Da, tudi tam bodo imeli telesa, toda ne teh zemeljskih, grobo materialnih, ampak povsem nova, duhovna, ki bodo nastala iz njihovih tuzemskih dobrih del po Mojem nauku, ki sem vam ga zdaj dal.
10 Če so stvari torej takšne, kako more kdo misliti, da vstajenje mesa pomeni prihodnjo vnovično oživitev teh zemeljskih teles?! Vstajenje mesa so le dobra dela, ki edina dajejo duši resnično, večno življenje in jih je duša v tem mesu storila soljudem.
11 Kdor torej posluša Moj nauk, Vame veruje in se po tem ravna, tega bom Jaz sam obudil na njegov sodni dan, ki bo sledil takoj potem, ko bo duša zapustila telo in sicer tako, da kratkega časa preobrazbe ne bo nihče opazil; preobrazba se bo zgodila kar najhitreje.
12 In zdaj menim, da bi vam tudi to moralo biti povsem jasno. Če ima kdo še kakšen zadržek ali dvom, naj ga slišimo!«

55. O boleznih in prezgodnji smrti

1 **Judovski Grk** je rekel: »Gospod in Mojster, to nam je vsem zdaj popolnoma jasno; toda kljub temu je še nekaj, za kar ne najdem pravega razloga. Zakaj morajo umreti tudi tako številni majhni otroci v najnežnejši in povsem nerazviti mladosti in zakaj mora telesna smrt skoraj vedno slediti hudi bolezni, ki telo oslabi in umori? Ko človek enkrat dozori, bi kot duša vendar lahko povsem zlahka in neboleče izstopil iz telesa in otroci naj ne bi nikoli umrli pred določeno zrelostjo. In vendar se to neprenehoma dogaja: otroci umirajo v vseh

letih in hude bolezni ne prenehajo in so stalna nadloga ljudi. O Gospod in Mojster, zakaj mora biti tako na tej zemlji?«
2 **Jaz** sem rekel: »Tega sploh ne bi bilo treba in v davnini tudi ni bilo tako; si mar bral v kroniki o hudih boleznih med tistimi ljudmi, ki so bili Bogu vdani in so živeli po Njegovih zapovedih?! Vsi so dosegli visoko starost in njihovo umiranje je bilo nežno in neboleče uspavanje. Tedaj tudi ni umrl noben otrok, spočeli so ga namreč povsem zdravi starši, ter ga hranili in vzgajali v skladu z zdravo, preprosto naravo.
3 Ko pa se je pozneje med ljudmi pojavil vsakovrsten napuh in z njim cela armada najhujših grehov v nasprotju z Božjimi zapovedmi in naravnimi zakoni, šele tedaj so po njihovi lastni krivdi prišle med ljudi najrazličnejše zle bolezni. Tako oslabljeni ljudje potem tudi niso več mogli spočeti zdravih otrok. Takšni že od materinega telesa zakrneli otroci so morali postopno čedalje bolj bolehati za vsakovrstnimi boleznimi in začeli so umirati v vseh starostnih obdobjih.
4 Ker se zdaj tako dogaja, ne smete misliti, da bi iz kakšnega nedoumljivo skrivnega namena Bog tako uredil med ljudmi; toda dopustil je, da bi bolezni ljudi, prvič, zadrževale pred prehudimi grehi in drugič, da bi se zaradi grenko bolečih bolezni bolj odvrnili od sveta, se poglobili vase, spoznali svoje grehe, jih zaničevali in tako lahko potrpežljivo in vdani v Božjo voljo dosegli blaženost.
5 Tako je tudi pri otrocih. Kaj naj na tej zemlji nastane iz telesno povsem zakrnelega otroka in posebno ob starših, ki so bili sami rojeni v vseh grehih?! Kdo jih bo vzgajal in kdo jih bo ozdravil njihovih bolezni?! Ali ni tedaj bolje, da bodo vzeti nazaj in jih bodo vzgajali angeli v kraljestvu, ki obstaja samo zanje?!
6 Povem vam: Bog ve za vse in tudi skrbi za vse! Toda, ker v tem času večina ljudi Boga sploh ne pozna več in o Njem nič ne ve, kako naj potem ve za to, kar Bog dela in kaj je odredil, da bi lahko ozdraveli?!
7 Če Bog na grehe ljudi ne bi dopustil ustreznih bolezni, bi več kot polovica človeštva povsem propadla in zemlja bi postala pravi pekel; morala bi biti uničena in bi kot mrtve razbitine blodila po neskončnem vesolju; podobni primeri so že vidni v vesoljskem prostoru - več o tem vam lahko povedo Moji učenci. - In zdaj vas vprašam, kako ste to dojeli in razumeli.«
8 **Judovski Grki** so rekli: »Da, Gospod in Mojster, zdaj nam je tudi ta zadeva povsem jasna in zato se tudi sploh ne moremo več razburjati, ker smo bili tudi mi že večkrat zelo bolni in bomo najverjetneje nazadnje tudi odšli s tega na drugi svet zaradi kakšne zelo hude bolezni; kajti v življenju smo tudi zelo pogosto in zelo hudo grešili! Toda zdaj bi radi, da nam Ti poveš, po katerih grehih prihaja na ta svet večina najhujših bolezni, saj morajo biti razlike tudi v tem.«

56. Poglavitni vzroki bolezni

1 **Jaz** sem rekel: »Od vseh grehov so najhujši vlačugarstvo, nečistovanje in pohotnost vseh vrst in načinov. K predajanju tem grehom pa ljudi zapeljejo lenoba, napuh in ošabnost. Ošabnosti namreč ni nič več sveto; išče le vsa mogoča sredstva, da bi z njimi zadovoljila svoje svetno-čutne strasti.
2 Če potem takšni ljudje spočnejo otroke, - kako bedni in s koliko boleznimi okuženi ljudje pridejo tako na ta svet! - Ta greh je torej poglavitni vir, po katerem pridejo vse najhujše bolezni na ta svet.

3 Potem pa sledijo tudi žrtje, požrešnost, srd in vsakršna jeza, po teh naštetih grehih se tudi razvijejo med ljudmi vsakovrstne bolezni in jih bridko mučijo.
4 Ali nisem rekel bolniku v Jeruzalemu, ki je pri kopeli Bethesda kar osemintrideset let čakal na ozdravljenje, ko sem ga ozdravil: 'Pojdi in ne greši več, da se ti ne zgodi še kaj hujšega!'?! Njegov hud protin je bil torej tudi posledica njegovih številnih prejšnjih grehov. In tako je bilo pri skoraj večini bolnikov, ki sem jih ozdravil. Če zaradi svojih številnih grehov ne bi zboleli, bi bilo konec tudi z njihovimi dušami. Le zelo huda in grenka bolezen jih je streznila in jim pokazala, kako svet plačuje svojim častilcem. Zaradi bolezni so izgubili svojo ljubezen do sveta in hrepeneli, da bi ga bili kmalu rešeni. Tako je njihova duša postala svobodnejša in potem jim je ob pravem času ozdravelo tudi telo.
5 Poleg teh poglavitnih vzrokov, iz katerih pri tako in tako od rojstva oslabljenih ljudeh nastane večina bolezni, so seveda še drugi, zaradi katerih lahko slabotni človek tudi zelo hudo zboli, - toda naj znova poudarim: To se lahko zgodi zgolj že od rojstva oslabljenemu! Vzroke pa vam bom povsem na kratko povzel:
6 Včasih je v ospredju uživanje slabih, nečistih ter slabo in ne sveže pripravljenih jedi in tudi slabih pijač, - potem uživanje vsakovrstnega nezrelega sadja. Mnogi imajo slabo navado, da se v razgretem stanju hitro ohladijo. Spet drugi se, ne da bi se zavedali svojih prirojenih slabosti, izpostavljajo najrazličnejšim nevarnostim, v katerih ali povsem propadejo ali pa občutijo posledice vse življenje.
7 Da, za to Bog ne more nič, in to toliko manj, ker je dal človeku razum, svobodno voljo in najboljše življenjske zakone.
8 Proti človekovi lenobi pa ni drugega sredstva kot prav vsakovrstne dopuščene bolezni, ki morajo nujno slediti nespoštovanju Božje volje. Te prebudijo v človekovem mesu trdno spečo dušo in ji pokažejo žalostne posledice njene lenobe in nato postane previdnejša, modrejša, marljivejša in bolj vdana v spoznano Božjo voljo. In v tem je tudi nesporna koristnost različnih bolezni, s katerimi so obteženi ljudje.
9 Seveda so bolezni tudi nekakšna sodba, ki sili dušo k dobremu; toda s tem duši vendarle ni povsem odvzeta svobodna volja in v bolezni in po njej se lahko še prav pošteno poboljša, čeprav bo svoje nadaljnje izpopolnjevanje nadaljevala šele onstran.
10 So pa tudi bolni ljudje, ki so zaradi grehov svojih staršev ali tudi starih staršev že iz materinega telesa prišli na ta svet bolni. Duše takšnih otrok so večinoma od zgoraj in prestajajo na tej zemlji le kratkotrajno meseno preskušnjo; za te pa je onstran v kraljestvu duhov že tako in tako najbolje poskrbljeno, in vsakega, ki jih neguje ter skrbi zanje z ljubeznijo in potrpljenjem, bodo tudi oni onstran sprejeli v svoja nebeška bivališča enako ljubeče in potrpežljivo.
11 In s tem sem vam tudi o tem dal popolno luč; ko pa se bo duh v vas povsem prebudil, tedaj vas bo tudi glede tega vodil v vso modrost. - Razumete zdaj tudi to?«
12 **Vsi** so rekli: »Gospod in Mojster, zdaj to popolnoma razumemo in se Ti znova zahvaljujemo za to veliko luč! Ker bomo imeli kot prihodnji učitelji opraviti z vsakovrstnimi bolniki, je tudi zelo potrebno, da jim bomo s takšnimi predstavitvami krepili vero, pogum in potrpežljivost, da bi jim, če bi bilo

potrebno in mogoče, tudi ublažili njihovo trpljenje; kajti kdor potrpežljivo trpi, očitno že trpi manj kot tisti, ki trpi ves nepotrpežljiv. In zato se nam zdi ta tvoj zdajšnji nauk celo odličen; nihče namreč ne potrebuje resnične tolažbe bolj kot kakor koli trpeči, in prav posebno dobro delo se nam zdi tudi, če trpečemu človeku duhovno in telesno priskočimo na pomoč. - Imamo prav ali ne?«
13 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor; kajti ljubezen do bližnjega mora podpreti le tistega, ki jo potrebuje in to je pred Bogom nekaj vredno. Zato vam poleg tega povem še: Če kdo pripravlja gostijo in vabi nanjo bogate sosede in prijatelje, s tem sicer ne greši, ne more pa še v nebesih pričakovati plačila za to, ker mu takšni njegovi prijatelji lahko to že tukaj povrnejo. Zato vabite v goste reveže in povrnjeno vam bo v nebesih, saj reveži vam tukaj ne morejo povrniti!
14 Tako je tudi s tistimi, ki obilo svojega denarja posojajo za obresti in po določenem času tudi dobijo svoj kapital nazaj. S tem, če niso oderuški, sicer ne grešijo, toda v nebesih se jim to ne bo obrestovalo, - obresti bodo prejeli le, če revežem v stiski posojajo denar tudi brez obresti in brez vračila kapitala. Torej, pomagati revežem vseh vrst na vse mogoče dobre načine je resnično dobro delo ljubezni do bližnjega.
15 Za ta večer pa smo storili dovolj dobrega, torej pojdimo počivat. Jutrišnji dan bo že spet prinesel svoje.«
16 Ko sem to izrekel, so vsi odšli počivat in se Mi še enkrat zahvalili za nauke, ki sem jim jih dal.

57. Visoka plima

1 Zjutraj po sabatu pa smo zgodaj vstali; z nekaterimi učenci sem šel ven, kot sem po navadi storil skoraj povsod. Bilo je vedro in lepo pomladno jutro in bilo je nenavadno, da je bilo jezero ob skoraj popolnem brezvetrju tako zelo valovito.
2 Kmalu je prišel k nam krčmar in Me ves začuden vprašal, zakaj voda tako silno valovi, saj vendar ni bilo čutiti niti najmanjšega vetra.
3 **Jaz** pa sem mu rekel: »Verjemi, Meni je dana vsa oblast v nebesih in na Zemlji in zato tudi zdaj ta voda tako močno valovi, ker Jaz tako hočem! Za to imam razlog, o katerem se boš pozneje sam prepričal.«
4 **Krčmar** je, zdaj še bolj začuden, rekel: »Gospod, jasno in dobro vem, da so Ti pokorne vse naravne sile in oblasti, novo pa je zame to, da si s tem razburkanjem jezera povezal skrivni razlog, zlasti ob tej sicer tako vedro lepi jutranji uri. Valovi postajajo čedalje močnejši in višji! Skoraj nujno bo bolje zavarovati ladje in tudi ribiške zbiralnike, sicer lahko zares nastane škoda!«
5 **Jaz** sem rekel: »Le pusti to; niti tvojih ladij niti tvojih rib ne bo prizadela nobena škoda. Ne bo pa prav ugodno tistim, ki so zdaj s hudobnim namenom v ladjah na vodi. Valovi jih sicer ne bodo požrli, toda njihov hudobni pogum se bo občutno ohladil, ko bodo po zelo hudih težavah nekje dosegli obalo!«
6 Krčmar je vprašal: »Le kdo so hudobneži in kaj nameravajo?«
7 **Jaz** sem rekel: »Kot veš, sem bil lani ob šotorskem prazniku v Jeruzalemu in v templju učil ljudstvo o Svojem poslanstvu, pred tem pa ozdravil osemintrideset let bolnega človeka pri kopeli Bethesda in potem še množico v okolici Jeruzalema in Betlehema. Veliko ljudstva je zaradi tega postalo vernega; to in tudi, da Mi je veliko ljudstva sledilo, so seveda izvedeli templjarji, zato so besni zdaj znova sklenili, da Me bodo ujeli in tudi takoj ubili. Strežejo

Mi torej po življenju. Toda Moj čas še ni prišel, zato jim pripravljam oviro, da ne bodo mogli za Menoj, Me ujeti in ubiti. In to je vzrok, da jezero tako visoko in močno valovi. - Ti je zdaj jasno?«
8 **Krčmar** je rekel: »O da, če je tako, naj se voda še bolj razdivja! Naj pride še silen vihar, da bodo hudobneži šele prav začutili, kako Bog plačuje njihove hudobne namene!«
9 **Jaz** sem rekel: »O, vihar bi jim še zelo prav prišel, saj imajo močno in proti viharju odporno ladjo; ta bi jih namreč hitro odnesla k varnem obrežju. Toda ta brezvetrna visoka plima jih spravlja v skrajni obup; saj se niti z najkrepkejšim veslanjem ne premaknejo z mesta, ker vsak val vrže ladjo spet nazaj na prejšnji položaj; godi se jim kakor popotniku, ki hoče čez melišče na vrh gore. Ob vsakem koraku grušč popusti in popotnik zdrsne tja, kjer je bil prej. Zato je to valovanje jezera za Moje zasledovalce že tako in tako najboljše in najkoristnejše. - Toda pustimo zdaj to in poglejmo, kaj je z zajtrkom!«
10 **Krčmar** je rekel: »Gospod, verjetno je že pripravljen; toda služabnikom sem naročil, naj nas pokličejo, ko bo vse pripravljeno, in glej, tam že prihaja eden od hiše in nas vabi, naj gremo k zajtrku, torej pojdimo!«
11 **Jaz** sem rekel: »Motiš se - ta nam prinaša le sporočilo, da so učenci vprašali po Meni in bi radi izvedeli, kam sem šel. Med njimi je namreč prišlo do rahlega nesoglasja, Jaz pa naj bi takoj razsodil med njimi. Toda zdaj jih le pustiva, naj se nekoliko prepirajo; še dovolj časa bo, da jih vse pripeljem na pravo pot.«
12 **Krčmar** je rekel: »Le o čem bi lahko prišlo do nesoglasja med njimi?«
13 **Jaz** sem rekel: »O, zaradi malenkosti! Dvajset Mojih novih učencev je vprašalo nekatere Moje stare učence, ki so ostali v hiši, zakaj jezero tako močno valovi in stari učenci so rekli, da sem to brezvetrno valovanje lahko povzročil edino Jaz zaradi kakšnega skrivnega razloga. Novi učenci tega niso hoteli sprejeti in so rekli: 'Vemo sicer, da je vse dogajanje in nastajanje odvisno edino od Gospoda, toda ne glede na to je iz Svojega reda, pravičnosti in modrosti v naravi uredil skrivne sile, ki delujejo tam po Njegovi volji. Seveda najprej On s Svojo voljo te sile zbudi; toda potem te sile delujejo neposredno, Bog po njih pa le posredno. Da vsaka težka stvar pade v globino, je v začetku tako določil Bog, toda zdaj vleče tako določena sila sama od sebe svojo težo telesa v globino. Tako je Bog v začetku vodo naredil težko in tekočo. Ta lastnost, ki ji jo je dal, je zdaj tudi skrivna moč vode, ki povzroča, da ta nezadržno teče z višine v globino, ne da bi Bog pri tem zmeraj neposredno deloval in bi moral vodo potiskati v potoke, reke in veletoke. In tako bo tudi s tem brezvetrnim valovanjem jezera; le da to zaradi popolnega brezvetrja vzbuja večjo pozornost kakor tisto, ki bi ga povzročil močan in silen orkan.' Zato so tudi že veliko bolj izkušene učence vprašali, s katero skrivno silo bi lahko Bog zdaj priklical to gibanje jezera.
14 Stari učenci pa so neomajno trdili, da moč Moje volje tega gibanja ni povzročila posredno, temveč neposredno. No po svoje imajo prav tako novi učenci kot tudi stari, zato Me potrebujejo kot odločilnega sodnika. Pojdimo torej k njim in jih združimo v pravici in resnici!«
15 Nato smo takoj odšli v hišo, od katere smo bili tako in tako oddaljeni kvečjemu tisoč korakov.
16 Ko smo prišli vanjo, so Me vsi učenci pozdravili in Mi takoj povedali, zakaj se prepirajo.

17 **Jaz** pa sem vse prijazno pogledal in rekel: »Prepirate se za prazen nič! Prav imate vi, novi učenci, pa tudi stari; na splošno imate namreč prav vi, novi učenci, v tem posebnem primeru pa stari. To valovanje jezera, ki se vam zdi nadvse nenavadno, ne izvira od kakšne posredne sile, ampak neposredno iz Moje volje.
18 Da pa bi lahko to še nazorneje spoznali, poglejte na jezero, ki zdaj ves čas enako močno valovi! Majhnemu delu tu blizu obale bom zapovedal, naj se popolnoma umiri in potem boste vendar spoznali, da lahko Božja volja povzroči tudi kaj neposredno.«
19 Samo z voljo sem umiril dvesto oralov velik del jezera tako, da je bilo gladko kot zrcalo, medtem ko je zunaj tega zrcala še močneje besnelo kot prej. Ko so novi učenci to videli, so padli pred Menoj na tla in Me hoteli po Božje častiti.
20 **Jaz** pa sem jim rekel: »Le pustite to povsem! Na ta svet namreč nisem prišel zato, da bi Me ljudje častili in molili, temveč le, da bi jim pokazal poti resnice in življenja in pomagal vsem, ki trpijo stisko in so obteženi z vsakovrstnimi neznosnimi bremeni.
21 Če pa hočete Boga, ki je v sam v Sebi najčistejši duh, resnično častiti, Ga morate po ljubezni v svojem srcu častiti tudi v duhu in resnici, in sicer z dejanji, z vsakovrstnimi dobrimi deli. Resnično, kar storite ubogim iz ljubezni do Boga, to storite Bogu! In edino v tem je pravo, resnično čaščenje Boga, da verujete Vame, da sem prišel k vam, in me je Bog poslal. Vsaka prazna molitev ustnic pa je gnusoba pred Bogom in povsem brez vrednosti. Kdor časti Boga z ustnicami, njegovo srce pa ostaja pri tem mrzlo in nedejavno, ta Boga malikuje in s tem resnično duhovno nečistuje. To je zapisano v preroku, ki pravi: 'Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami; toda njegovo srce je daleč od Mene!'
22 Resnično, povem vam: kjer srce v dejanju ne časti Boga z resnično in čisto nesebično ljubeznijo, tam je vsaka molitev prazen in ničvreden zvok, ki izzveni v zraku in povsem izgine. Jaz sem vaš Mojster in vi ste Moji učenci; kar vam povem, verujte, in kar vam naročim, storite in Mi sledite! Več med nami ni potrebno.«
23 Nato so novi učenci svoje čaščenje opustili. Odšli smo k dobro pripravljenemu zajtrku, ki je vsem zelo teknil.

58. Peter in bogati meščan iz Kafarnauma

1 Med obedom smo govorili malo, toda toliko več po obedu; kmalu je namreč iz mesta prišla množica gostov, deloma da bi si ogledali besneče jezero, deloma pa tudi, da bi bili deležni dobrega ribjega zajtrka; kajti naš krčmar je glede tega zelo slovel po vsem mestu. Ni se bilo lahko ogniti, da ne bi prišli v stik s temi gosti in tako so mnogi vprašali, ali nisem morda navzoč tudi Jaz; videli so namreč nekaj Mojih učencev, ki so jim bili dobro znani in iz tega so sklepali, da tudi Jaz ne morem biti daleč.
2 Neki zelo imenitni **Kafarnaumčan**, ki je zelo dobro poznal Simona Petra, ga je poklical k sebi in rekel: »Ljubi prijatelj! Veš, da sem zmeraj kupoval ribe od tebe in sem tvojo hišo po svojih močeh podpiral; zdaj pa je minilo že več kot leto dni, kar se ti in kar nekaj prav pridnih in solidnih ljudi z nazareškim prerokom potikate naokrog za prazen nič, ste si pa s tem med Judi nakopali množico sovražnikov. Obenem zanemarjate svoja gospodarstva in družine in to po Mojzesovi postavi vendar ne more biti Bogu všeč! Sicer je res, da

Nazarečan občasno dela izredna znamenja in skorajda smo v skušnjavi, da bi ga imeli za od Boga maziljenega preroka; ko pa ga potem slišimo govoriti, ne vemo, ali mu manjka možganov ali pa le namerno govori neumnosti, ki jih noben zdrav človek ne more poslušati, kot na primer včeraj v shodnici. Vsi smo napeto pričakovali, kaj bo povedal, saj smo se o marsikateri njegovi izredni sposobnosti že sami prepričali in še več o njih slišali od verodostojnih prič; vendar je bil njegov včerajšnji govor nekaj tako neumnega, da smo se nad njim morali vsi pošteno zgražati! Resnično, če se od njega ne učite nič boljšega, ste zaradi samih sebe, še bolj pa zaradi svojih družin prav pomilovanja vredni! Imam prav ali ne?«
3 **Peter** je odgovoril nekoliko razburjen: »Prijatelj, če hočeš veljavno soditi o našem Mojstru, Ga moraš, tako kot jaz, natančneje poznati! Zdaj sem že več kot leto dni neprenehoma z Njim in zato tudi vem veliko več kakor ti. Tudi jaz nisem tako neumen, poznam Pismo in zato lahko marsikaj zelo temeljito presodim; toda iz Njegovih ust še nisem slišal besede, v kateri se ne bi kristalno jasno izražala najgloblja Božja modrost. Celo včerajšnji govor je bil poln najbolj notranjega Božjega življenja in duha. Kaj more, če so Ga razumeli le zelo redki! Ko se jasno razodeva in dokončno izpove, kdo pravzaprav je, Mu nihče ne verjame; le kako bi tako hudo neverni mogli razumeti Njegov včerajšnji govor?!
4 Poglej ven! Kako nezaslišano divja in besni jezero! In še tudi ta velik del ob obali poglej, kako zrcalno mirno je; noben val, ki se z vso močjo zaletava vanj, ga ne more omajati v njegovem miru! In glej, da to tako je in se dogaja, je Nazarečanova volja! Komaj pred pol ure so tudi tu ob obrežju valovi divjali prav tako silovito kakor tam na odprtem; toda On je temu delu vodovja zapovedal mirovanje in v trenutku se je umirilo in miruje še zdaj.
Le kdo bi mogel biti Tisti, ki Ga v trenutku ubogajo tudi nemi elementi?!
5 On pa vam je včeraj odkrito in brez ovinkov povedal, kdo je. Zakaj Mu torej niste verjeli ter pred Njim upognili svojih kolen in src?! Mar je bilo pametnejše, da ste ga razglasili za norca, kakor da bi stopilo Predenj in rekli: 'O Gospod, ki nam kot življenje in vsa oblast iz Boga samega oznanjaš besede življenja, bodi milostljiv in usmiljen do nas, ubogih, slepih grešnikov!' Glej, jaz poznam in vidim, kdo je On, in zato ostajam pri Njem in bom za to edino od Njega žel večno življenje, o katerem sem že zdaj prepričan veliko bolj kakor o tem, da zdaj živim in govorim! In verjemi, če ne bi bilo tako, že zdavnaj ne bi bil več Njegov učenec; kajti toliko razuma kot marsikateri meščan tega mesta imam tudi jaz!
6 Toda v skladu z vsemi preroki Pisma sem spoznal, da je lahko edino On obljubljeni mesija, veliki Božji Maziljenec od vekomaj in to tudi je in zato ostajam pri Njem in si štejem v največjo čast na svetu, da me je On sam poklical za učenca. Pojdi k moji družini in jo vprašaj, ali ji je, odkar sem odšel, kaj kdaj primanjkovalo! Kdo razen Njega pa skrbi zanjo?! In vendar imajo dovolj kruha in vina! On ne hodi tja in ne obdeluje njihovih polj in ne lovi rib zanje; vse to dela Njegova vsemogočna volja, ki edina tudi obdeluje vse površje zemlje! In ti praviš, da ni lepo, če človek zaradi tega Nazarečana zapusti družino in svojo hišo! O ti slepi prijatelj ti!
7 Glej, niti od tebe niti od katerega drugega človeka ne potrebujem poduka, saj mi za večno zadošča pouk Edinega! In če ti ne bi bil tako nespameten, kakor si, bi nas vprašal, kaj tvoj Nazarečan uči in dela - to bi bilo veliko

pametnejše kakor to tvoje svetno-modro samoljubno govorjenje! Jaz vem, kar vem in to tudi vedo drugi učenci; z menoj vred so priče velike ljubezni in resničnosti Boga Očeta, ki je zdaj v našem Gospodu Jezusu, Božjem Maziljencu, prišel k nam na ta svet, da bi odrešil vse, ki Vanj verujejo, in za sodbo vsem, ki Ga nočejo sprejeti in so z dejanjem in nehanjem vedno proti Njemu ter se skrajno trudijo pričati proti Njemu.
8 Toda kljub temu si ne lastimo pravice, da bi koga izmed vas razglasili za nespametnega, slepega in lahkomiselnega; vi pa to počnete nam in nas imate za delomrzne lenuhe in lahkomiselne pustolovce, ne da bi vam dali za to najmanjši povod! Odkrito mi povej, ali je to prav pred Bogom in katerim koli poštenim človekom!«
9 **Bogati meščan** je rekel: »No, no, moj ljubi Simon Juda, saj nisem mislil tako hudo, da bi se zaradi tega jezil nad menoj! Če poznaš čudodelnega Nazarečana bolje od mene, to vendar ni moja krivda; jaz pač nisem imel priložnosti, da bi bil tako zmeraj ob Njem kakor ti in bi videl vsa Njegova dela in slišal vse Njegove besede. Presojal sem Ga le po tem, kar sem sam videl in slišal o Njem od drugih ljudi. Samo človek sem, zato ne morem o nobenem človeku niti pri najboljši volji soditi drugače kakor človeško; in ko sem kot tvoj stari prijatelj to zdaj storil pri tebi, bi bilo prav, če bi me kot veliko bolj izkušen in moder človek na mojo zmoto opozoril z nekoliko zmernejšimi besedami! Tega ti pa ne zamerim, ker sem te imel zmeraj rad.
10 Celo božanska modrost pa mi mora odkrito priznati, da nihče ne more od človeka zahtevati več, kot je ta sposoben storiti. Rad bi poznal Boga, ki bi mi lahko ukazovalno in obenem kaznovalno dejal: 'Bedni zemeljski črv, dvigni to goro in jo odnesi na konec sveta, sicer te bom preklel, da boš večno beden!' Bi se ti takšna Božja zahteva zdela modra?! Bi lahko modri Bog, ki mora poznati moje moči, zahteval od mene kaj takega?! Vprašam te, ali je bilo res modro, da si zahteval od mene spoznanje, razumevanje in vero, ki presegajo moje duhovne moči, zaradi moje omahljive vere in spoznanja pa si mi takoj zagrozil s sodbo.
11 Duhovna moč pa je očitno višja od vsake naravne. Kdor je nima, je pač nima, brez večje in višje duhovne moči pa je prav tako malo mogoče razumeti globlje in skrivnejše resnice in jih kot take z vero spoznati, kot moremo s slabotnimi naravnimi močmi dvigniti goro in jo prenesti drugam. Menim pa, da pri ljudeh z ljubeznijo in s potrpljenjem dosežemo več kakor z resnobo, kakršno si zdaj po nepotrebnem pokazal do mene. - Imam prav ali ne?«
12 **Peter** je rekel nekoliko v zadregi: »Da, da, po svoje imaš že morda prav, temu tvojemu mnenju res ne morem oporekati; toda razumeti moraš tudi to, da s tvoje strani nikakor ni bilo lepo, da si me takoj imel za lahkomiselnega človeka, ker sem zapustil svojo hišo, delo in družino in sledil Svetemu Bogu iz Nazareta!
13 Seveda vem, da tudi tebi, kakor zdaj mnogim drugim manjka duhovne moči, da bi na prvi pogled razumel globoke Božje skrivnosti; je pa še prav dobra srednja pot, ki se, vsaj menim tako, glasi približno takole: Če slišim o izrednih stvareh ali jih celo sam vidim, ostanem skromen in s svojo sodbo počakam tako dolgo, dokler se zadeva s kakšne strani bolje ne osvetli; in če mi še tudi potem ni povsem jasno, raziskujem še naprej in šele tedaj, če še ne dobim nobene višje in močnejše luči, lahko upravičeno rečem: 'Tega ne razumem in prepuščam drugim, sposobnejšim od mene, da sodijo o tem!' Toda

gotovo je neumnejše takoj vreči puško v koruzo, če kake stvari ne razumem, kakor se razburjati nad teboj!
14 Gotovo si bral Salomonovo Visoko pesem in najbrž, tako kakor jaz, nisi razumel niti zloga! Bi jo bilo torej modro zavreči samo zato, ker je ne razumemo?! In vendar to pesem zelo cenimo, čeprav je ne razumemo in je verjetno na tem svetu tudi nikoli ne bomo povsem razumeli. Če bi s svojim zdajšnjim zelo omejenim razumom živeli v času, ko je živel kralj, obdarjen s tolikšno modrostjo, verjetno ne bi sami pri sebi o Visoki pesmi sodili nič bolje, kakor vi o včerajšnjem govoru, ki ga je imel Gospod in Mojster; toda ker je kraljeva pesem že zelo stara, jo spoštujemo zaradi starosti, četudi je sploh ne razumemo.
15 Naš Gospod in Mojster opravlja dela, o katerih se ni Salomonu niti sanjalo, in Njegova modrost ali najpopolnejša vsevednost sta v primerjavi s Salomonovo modrostjo nekaj takega kakor neskončnost v primerjavi z najmanjšo točko v sebi; ker pa ni stara skoraj tisoč let in deluje in sveti tu pred vašimi očmi in ušesi, je za vas norost. Le premisli nekoliko bolj zrelo in mi povej, ali tako razmišljajo razumni možje.
16 Seveda sem se razburil nad teboj, toda upravičeno, saj sem ti vendar moral pokazati, da niti jaz niti drugi bratje, ki smo vse zapustili in Mu sledili zato še nismo delomrzneži in norci; prav to pa ste vi vsi, ki tega ne uvidite, ne spoznate in ne ravnate tako kakor mi. Zdaj je namreč pred našimi očmi čas, ko lahko Bog neposredno poučuje in vzgaja vsakega, ki to hoče; resnično, kot tvoj stari prijatelj ti povem: v Njem, ki ga imenujete prerok iz Nazareta, ne prebiva le prebujeni duh kakšnega preroka, temveč vsa polnost utelešenega Božanstva in torej še toliko bolj v duhu! Toda vi vsi ste slepi, in tega nikakor ne morete spoznati in toliko manj verjeti, čeprav si s tem kar najbolj škodujete in zato se je z vami težko pogovarjati.«
17 **Bogati meščan** je rekel: »Toda - ljubi, stari prijatelj, saj zmeraj govoriš eno in isto! Pomisli vendar enkrat s treznimi čuti, da, prvič, ni še nikoli prišel z nebes na to našo Zemljo nekdo popolnoma moder - in še posebno ne kot nam enak človek! Le kako naj bi torej vedeli, da se v tesarjevem sinu, ki ga še predobro poznamo in je z očetom Jožefom in brati večkrat delal pri nas, skriva vsa polnost božanstva, ki se kar naenkrat razodeva?!
18 Da, ko bi bil s svojimi čudeži prišel k nam iz Egipta ali Perzije, bi vsa njegova pojava pred nami, kratkovidnimi ljudmi, pomenila več in bi nas gotovo tudi laže in močneje pritegnil; ampak mi ga poznamo že od njegovega otroštva; in prej, dokler je še živel njegov oče, ni nikoli z ničimer niti najmanj pokazal, da bi bil kaj več kakor povsem navaden, tih, priden in nadvse olikan človek! Zdaj pa se je nenadoma povzdignil v učitelja in izrednega zdravnika bolnih in celo na videz mrtvih ljudi, to vzbuja toliko večjo pozornost, ker prej nikoli ni pokazal nič od tega, mi pa prav dobro vemo, da nikoli ni obiskoval šole in tudi nikoli ni bil v tujini, kjer bi se lahko naučil kaj takega.
19 Nenadoma pa stoji pred nami obdarjen s tako izrednimi sposobnostmi, da se upravičeno nadvse čudi vsak človek! Kaj nam z našim naravnim razumom preostane drugega kakor presoditi: kot pobožnega moža ga je Božji duh ponoči nenadoma obudil v preroka in zato ni nič slabega, če ga - tako kakor sami Nazarečani - razglasimo za preroka iz Nazareta. Šele zdaj sem od tebe izvedel povsem druge stvari, ki so zame seveda še nekoliko nenavadne; toda tudi to nič ne de, saj mora vsak človek vendar o neki stvari najprej nekaj slišati,

preden jo lahko presodi, preveri in šele potem z zaupanjem sprejme kot polno resnico.
20 Zdaj sem od tebe tudi prvič slišal nekaj o tem, kaj se pravzaprav skriva za našim Nazarečanom in glej, kakor veličastna je že tvoja izjava o njem, se mi vendarle nikakor ne zdi, da bi jo moral obsojati, temveč je celo vredna razmisleka, da jo preverim in tudi sprejmem, če se mi bo glede na okoliščine zdelo, da je tako prav. V tem ne vidim nič nemogočega in zdaj govori temu zelo v korist tudi dejstvo, da vsi še prav dobro vemo, da Nazarečan teh izrednih sposobnosti nikoli ni mogel pridobiti v kakšni skrivni preroški šoli, ker ni nikoli nobene obiskoval. Kakor se tudi njegov oče menda nikoli ni naučil brati in pisati tako, da bi lahko rekli, da to obvlada. In tako vzbuja toliko večjo pozornost njegova nenadna sposobnost, še toliko bolj pa občudovanja vredna nedoumljiva moč njegove volje, pred katero naj bi se, kot sem slišal, dobesedno zmehčali najtrši kamni. Vem, da je to res, ker sem bil lani sam priča takšnega dejanja, ki ga je očitno naredil le s svojo voljo. Toda ne zameri, moj stari prijatelj, če kot skromen in preprost človek s teboj govorim le po človeško!«
21 **Peter** je rekel: »O, niti na misel mi ne pride, da bi ti zameril; ne bojim pa se tudi staremu prijatelju povedati vse resnice. Zdaj pa se le zabavaj v imenu mojega Gospoda in čisto Božjega Mojstra! Zdaj moram k Njemu v sosednjo sobo, ker sem v sebi zaslišal Njegov klic.«
22 Tedaj je Peter zapustil svojega starega prijatelja in prišel spet k nam v našo sobo.

59. Narava posvetnih ljudi

1 Ko je (**Peter**) prišel k Meni, je rekel: »Gospod, v sebi sem zaslišal Tvoj klic! Kaj je torej Tvoja, zame zmeraj nadvse sveta volja?«
2 **Jaz** sem rekel: »Nič drugega kot to, da si staremu čuku povedal čisto dovolj! Če mu to ne bo pomagalo k boljšemu spoznanju, mu bo kaj drugega še toliko manj. Toda govorjenja je bilo tudi že dovolj. V svoji domovini je pač težko ljudem razkrivati čisto resnico! Takoj namreč začno spraševati:
'Le od kod temu vse to? Poznamo ga že od mladosti!' In potem je nadaljnjega poučevanja že konec. Kogar namreč učiteljeva oseba moti, ga bolj ali manj moti tudi njegov nauk. In takšne ljudi, ki v bistvu vendarle niso hudobni, s čudeži in izrednimi znamenji prisiliti k veri, bi pomenilo, da smo z enim zamahom odvzeli svobodo njihovim dušam in njihovi volji; zato jih je bolje pustiti, naj hodijo tako dolgo, dokler nazadnje ne bodo prišli sami in prosili za nadaljnjo razlago.
3 Če pa bi v teh dneh, ko bomo tu, vendarle prišli nekateri, ki bi želeli nadaljnjo razlago o Meni, jim o Mojih znamenjih in posebno o tistih, ki naj bi ostala skrivna, ne pripovedujte veliko, temveč le z namigi; predvsem pa jim povejte, kaj naj storijo, da bi dosegli večno življenje. Če s tem ne bodo zadovoljni, naj odidejo; ni namreč lepo svinjam metati za hrano žlahtnih biserov. Kdor majhnega daru ne spoštuje, res ni vreden velikega!
4 Tu so ljudje, ki občasno prav radi cele ure besedujejo o duhovnih stvareh in razmerah, se ob tem prav veselijo in so polni dobrih sklepov in namenov, ko pa se znova vrnejo domov k svojim starim posvetnim poslom, na vse kar pozabijo! Če jim le nekaj prekriža načrte, postanejo ob vsej prej sprejeti

duhovni tolažbi najhuje posvetno zaskrbljeni in se nočejo več spomniti povsem duhovnih tolažb, ki so jih prejeli. Le čemu so bile te potem sploh dobre?!
5 In takšni, vidiš, Moj Simon Juda, so bili tudi tvoji dobri pogovori s starim prijateljem! Glej, on že zdaj ne misli več na to, ker je prišel k njemu neki trgovec iz Kane in oba se morata zdaj dogovoriti za zelo ugoden nakup različnih trgovskih izdelkov! Sicer pa prav dobro ve, da sem Jaz sam tu in bi lahko prišel tudi k Meni in se sam pogovoril z Menoj o Mojih sposobnostih, ki jih je razglasil za tako izredne. Resnično, ne bi mu pokazal vrat! Toda ne, trgovec iz Kane je veliko više in tebi se sploh ni treba bati, da se bo s teboj še kaj pogovarjal o Meni!
6 Zato takšni ljudje še zdaleč niso primerni in sposobni za Božje kraljestvo. Podobni so poljedelcem, ki pri oranju ne gledajo naprej, temveč nazaj in zato ne vidijo naprej, kako vol vleče plug in ali ta reže in obrača prave brazde. Takšni ljudje zato še zdaleč niso primerni za Božje kraljestvo. Boljše je, takšne ljudi pustiti, naj ostanejo, kjer že so, ker jih z vsemi znamenji in z najsvetlejšimi besedami ni mogoče odvrniti od njihovih posvetnih skrbi.
7 Povem vam tudi to: Ko boste nekoč kot dovršeni učenci začeli v Mojem imenu oznanjati Moj nauk, pazite na to: Če vas bodo v kakšnem kraju ali v kakšni hiši radi sprejeli, ostanite tam in poučujte ljudi dobro in prav in potem jih krstite v Mojem imenu z vodo, kakor je delal Janez in Jaz jih bom nato od zgoraj krstil s Svojim duhom!
8 Kjer vas pa ne bodo sprejeli, ali le tako, kot je zdaj tvoj stari prijatelj sprejel tvoje besede, tam otresite celo prah s svojih nog, ki se jih je na takšnem kraju ali v takšni hiši oprijel, da ne bo od njih nič posvetnega ostalo na vas! Saj veste, da Moje kraljestvo ni od tega sveta, ampak mora biti ustvarjeno s spoznanjem in upoštevanjem Moje besede v človekovi notranjosti. Toda ustvarjanje notranjega, duhovnega nebeškega sveta življenja je zmeraj težavno tako dolgo, dokler se človeka še drži kaj posvetno čutnega.
9 Z omenjenim prahom na vaših nogah pa ne mislim naravnega sobnega prahu ali prahu na cestah, temveč so prah, o katerem govorim, svetno modri govori takšnih ljudi, ki so povsem podobni tvojemu staremu prijatelju. Zvenijo prav čedno, prijazno in povsem primerno svetnemu razumu; toda kljub temu niso nič drugega kakor prazen prah, ker zagovarjajo le posvetno in celo v tem ni niti sledi resnosti resnice. In kakor prazni, ničevi cestni prah ne more nič koristiti nobenemu popotniku, tako nekoristno je takšno svetnoprašno govorjenje takih bogatih in svetno modrih meščanov.
10 Čeprav tak prah ne more koristiti nikomur, pa je vendarle lahko popotniku bolj ali manj škodljiv. Če zapiha veter in dvigne prah v zrak, mora zapreti oči in usta, sicer lahko oslepi in se zaduši. Tako dolgo mora stati ali celo leči na tla z obrazom, obrnjenim k tlom, dokler veter ne odnese nadležnega prahu daleč proč. In pri tem je popotnik gotovo izgubil tudi kar veliko časa, zato pride v kraj, kamor je bil namenjen, pozneje, kakor bi, če ne bi bil obdarjen s prahom.
11 Kar pa je cestni in ulični prah zemeljskemu popotniku, to je prazni, svetno modri besedni prah življenjskemu romarju na Mojih poteh življenja, ki sem vam jih pokazal. Zlahka skali notranji vid in lahko celo zelo duši resnično, notranje, duhovno življenje duše. Najmanj kar je, pa kljub vsej previdnosti, upočasni duhovni napredek! Zato sem rekel, da otresite celo prah, ki je ostal na vaših nogah, da na vas ne bo nič posvetnega; kajti resnično vam povem:

Dokler se duše drži le en atom posvetnosti, ne more povsem vstopiti v Moje kraljestvo, kajti vse posvetno je za dušo to, kar je strup za telo. Najmanjša, komaj vidna kapljica močnega strupa lahko telo usmrti in prav tako lahko tudi atom posvetnosti povsem pokvari človekovo dušo ali jo vsaj tako poškoduje, da se mora potem zelo dolgo truditi, da povsem ozdravljena vstane v večno življenje. Izkušnja vam bo to dokončno potrdila.«
12 **Peter** je rekel: »Gospod, tedaj pa nam ne bo lahko drugim ljudem oznanjati Tvojo besedo! Le kako bomo izvedeli, ali je neki človek primeren za sprejem Tvojega evangelija? Starec zunaj je videti meni povsem primeren človek, ker je sicer dober in se v svojih prostih urah rad pogovarja o višjih in duhovnih stvareh in kolikor mi je znano, tudi dobrotljiv do ubogih. No, če še takšni ljudje sodijo med dvomljive, s katerimi naj ne bi imeli veliko opraviti, potem res ne bi vedel, koga naj imamo za primernega, da bi mu prenašali Tvoj evangelij.«
13 **Jaz** sem rekel: »Ste tudi vi še slepi in si ne zapomnite nič od tega, kar vam povem? Ali nisi lani videl bogatega mladeniča? Vprašal Me je, kaj naj stori, da bo dosegel večno življenje. In Jaz sem mu rekel, naj izpolnjuje zapovedi in ljubi Boga nadvse in bližnjega kakor samega sebe. Tedaj Mi je mladi mož rekel in zagotovil, da je tako ravnal že od svojih otroških let. Jaz pa sem na to rekel: 'No dobro, če hočeš več, prodaj svoje posestvo, razdeli kupnino med uboge in potem pridi in hodi za Menoj; s tem si boš pripravil velik zaklad v nebesih!' Mladi mož se je takoj razžalostil, obrnil nam je hrbet in odšel svojo pot. Jaz pa sem vam tedaj pripomnil, da bo šla laže kamela skozi šivankino uho• kakor bogatin v nebesa. Tedaj ste ostrmeli nad tem in menili, da bodo tako le izredno redki prišli v nebeško kraljestvo. In Jaz sem vam rekel, da se pri ljudeh zdi nemogoče marsikaj, kar je pri Bogu še zmeraj zlahka mogoče.
14 Tedaj te zadeve niste povsem razumeli; toda zdaj bi vam že morala biti precej razumljivejša. Kaj bi na primer pridobili, če bi tedaj tistemu mlademu možu začeli prigovarjati, naj kljub temu stori to, kar sem mu svetoval? Popolnoma nič! Več dni bi nam razlagal svoje svetno modre razloge, zaradi katerih on sam pri najboljši volji za zdaj ne more slediti Mojemu nasvetu in po teh dneh z njim bi stali prav tam kot prvi trenutek našega srečanja. Mi pa smo raje hitro odšli naprej in kmalu našli priložnost, da smo lahko naredili res veliko dobrega. Glejte, tedaj smo tudi hitro otresli prah, ki nam ga je mladi mož očitno pripravil, in neovirano smo nadaljevali svojo pot!
15 Tu zunaj v predsobi so sami takšni ljudje, ki so pravzaprav res pošteni in zelo svetno modri, ta lastnost pa jih je tudi naredila svetno zelo bogate; toda za Moj evangelij še zdaleč niso zreli in bodo v tem svetu tudi težko kdaj povsem postali. Zato v prihodnje takšnim ljudem tudi ne oznanjajte Moje besede; pri njih se ne bo ukoreninila in še manj dozorela v dober sad.
16 Ti, Peter, si bogatemu meščanu povedal nekaj krepkih resnic, tako kot bi jih bil vzel iz Mojih ust! In kako so nanj učinkovale? Glej, sploh niso! Zdaj govori tako svobodno in nemoteno s svojim poslovnim prijateljem, kot da mu ne bi nikoli govoril Mojih besed! On ve, da sem Jaz tu; vsaj radovednost bi ga morala pripeljati k Meni, da bi se hotel z Menoj samim pogovoriti o tem, kar si mu povedal o Meni. Le da je bogatemu možu za vse to toliko mar kakor za mušico, ki jo pomendra na poti. Ni mu niti za nas niti za našo zanj

• Ozki stranski vhod ob glavnih jeruzalemskih vratih v Jezusovem času.

nepomembno pomoč, saj je vendar zelo bogat in svetno moder mož - in še zelo veliko jih je njemu podobnih.
17 Glejte, To so prave posvetne svinje, ki rijejo po blatu sveta, zato jim ne mečite Mojih biserov; nič drugega jim ni mar kakor to, ali lahko pri kakšni stvari pridobijo kaj materialnega. Zato ti je bogati mož tudi očital, da si zapustil svoj dobičkonosni posel in Mi sledil tako rekoč za prazen nič.
18 Ti ljudje so sicer prav vljudni in se do vsakogar lepo vedejo; toda vse to je podobno lepemu in ljubkemu zunanjemu blesku groba, ki je na zunaj videti prav spodbuden, notri pa je kljub temu poln mrtvaške trohnobe in kužnega gnusnega smradu. Dokler lahko tak človek mirno spravi v žep svoj dobiček in ga ne doleti nobena poslovna nesreča, bo zmeraj najboljše volje in celo zelo radodaren; če pa ga ob kakšni špekulaciji le enkrat doleti poštena škoda, tedaj si oglej svojega prijaznega moža in začni z njim govoriti o notranjih, duhovnih resnicah; zagotavljam ti, da te bo spodil, še preden boš pošteno odprl usta! In glej, v tem je tudi poglavitni razlog, zakaj sem te poklical sredi tvoje zelo hvalevredne vneme, ker je pri takšnih ljudeh vsaka notranja, duhovna beseda skoraj povsem zaman!
19 Saj si mu vendar razkril, da je to veliko valovanje vode povzročila edino Moja vsemogočna volja; če le hočem, Me vsi elementi ubogajo. In to gotovo ni malo! Le poglej ven, in sam se boš takoj prepričal, kako ničev vtis je to tvoje oznanilo naredilo nanj. Niti pogledat ni šel ali jezero še silno valovi in ali je kakšen njegov del povsem miren!
20 Dal si mu tudi okusiti, da bo neverne zadela Moja sodba. Samo nasmehnil se je ob tem in si mislil: 'O ti ubogi sestradanec, le glej, da te v kratkem ne doleti sodba praznega želodca in gole kože!' - Povej Mi, ali naj takšnim ljudem oznanjamo Mojo besedo?«
21 **Peter** je rekel ves jezen: »Ah, če je tako, bi bil veliko raje svinjski pastir pri kakšnem Grku kakor pridigar takšnim ljudem! Zdaj šele prav razumem, zakaj si se tam v templju tako razjezil. Takim je treba oznanjati drugo besedo z vrvmi in krepeli, tako kakor si storil Ti v templju! Ta zalega je nazadnje še slabša kakor najbolj vneti farizej v templju; oni so duhovni vsaj na videz - četudi videz ni dober za nič - toda ta zalega nima nič drugega kakor zgolj najbolj materialni svet! Oh, kako dobro je, da si vse nas Ti, o Gospod, na to opozoril! Resnično, naj se naše noge nikoli ne umažejo s tem popotnim prahom! Toda kaj bomo počeli zdaj?«
22 **Jaz** sem rekel: »Zdaj bomo šli malo ven, da se boste lahko prepričali, kako ravnodušni so ti ljudje; potem se bomo spet vrnili sem. Potem pa bom poslal pošten dež in kmalu se bomo znebili teh nadležnih gostov. Pojdimo torej ven, kakor sem rekel! Posebno pa pazite na vse, ki nas bodo srečevali! Tu bomo potem še naprej govorili o tem in nato ukrepali.«

60. Ravnodušnost trgovcev do duhovnosti

1 Do poldneva so manjkale še skoraj tri ure, ko smo po Mojem naročilu zapustili sobo in se skozi množico gostov napotili ven. Krčmar, ki je imel precej opraviti z gosti in se je z njimi pogovarjal, Me je prosil za odpuščanje, ker Mi je zaradi številnih gostov lahko posvetil tako malo pozornosti.
2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Le ne vznemirjaj se zaradi tega! Kdor je pri Meni s srcem, lahko s svojimi udi nemoteno opravlja svoje nujne vsakdanje naloge,

kakor hoče in more in kakor zahteva njegov posel, pa Mi kljub temu namenja najpopolnejšo in najresničnejšo pozornost; vsaka druga pa pred Menoj tako in tako ni nič vredna.
3 Zdaj bomo do poldneva šli ven in vzdolž obrežja opazovali dejavnost jezera. Preden se bomo vrnili, bo po Mojem naročilu res močno deževalo in dež bo te Meni nadležne trgovce pred nami odgnal domov, kakor sem prej to že omenil; kajti nevihte se ti posvetni ljudje najbolj bojijo. Ko bodo videli, da se jim približuje, se bodo pri priči kar najhitreje vrnili v mesto. Le glej, da ti kdo ne uide, ne da bi plačal zapitek!«
4 **Krčmar** je rekel: »O Gospod, hvala Ti za ta nasvet in še posebno za obljubljeno nevihto; ti gostje so mi namreč najnadležnejši!«
5 Nato smo odšli, ker je neki gost poklical krčmarja, kar mu je bilo zelo neljubo.
6 Ko smo bili zunaj, sem (**Jaz**) vprašal Petra: »No, si opazil svojega starega prijatelja?! Kako ti je ugajal?«
7 **Peter** je zelo jezno odvrnil: »Ah, tu se pa vse neha! Ko bi nam ti ljudje privoščili le en pogled ali vsaj drug drugega spraševali, kdo smo! Toda ne, niti enega pogleda nam niso privoščili, čeprav Te poznajo in so o Tebi že veliko slišali! Resnično, tako nemih in praznoglavih ljudi še sploh nikoli nisem srečal! Če bomo danes prišli med čredo svinj, nas bodo te živali gotovo opazile in začele kruliti na nas; toda za te ljudi smo tako nič, kot da nas v resnici sploh ne bi bilo. O ti pokvarjeni, gluhi in slepi svet! O Gospod, le pošlji nadnje res najsilovitejšo nevihto z nešteto bliski, da jih bo minila njihova nadvse stoična ravnodušnost! Da, to so res svinje, pred katere ne smemo metati Tvojih življenjskih biserov!«
8 **Jaz** sem rekel: »Prej sem ti povedal, kako je s temi trgovci! Poznajo le svoje blago in svoj denar. Kdor nima blaga ali denarja kakor oni, ta zanje ni človek. O človeku, ki nima denarja, tako kot mi, pa se ponižajo misliti le toliko, da pri sebi računajo in govorijo: 'Glej, koliko bi bila lahko vredna ta uboga para kot suženj?' Zanje bi torej imeli nekakšno vrednost le še kot malovredno blago; med njimi jih je namreč veliko, ki skrivaj trgujejo s sužnji in eden najmočnejših te vrste je prav tvoj stari prijatelj. Svoje posle ima vsako leto v Egiptu, Rimu, Grčiji in tudi Perziji. - Kaj praviš na to, če tako počne Jud?«
9 **Peter** je rekel: »Kamnati bi ga morali! Toda jaz in pravzaprav vsi mi še vedno ne razumemo povsem, kako lahko Ti, o Gospod, gledaš takšne zločine grdih ljudi s toliko prizanesljivosti in potrpežljivosti; to je vendar hujše kakor Sodoma in Gomora. Če počnejo to pogani, je to opravičljivo, toda za Juda nikoli!«

61. O reinkarnaciji. Zemlja kot šola Božjih otrok

1 **Jaz** sem rekel: »Le ne razburjaj se preveč, kajti še zdaleč ne veš dovolj jasno, kakšni vse gostje hodijo po tej zemlji in kaj je potrebno za to, da bi jih postopno spravili v sfero Božjih otrok! Ko pa boste povsem okrepljeni z Mojim duhom, ki vam ga bom poslal po Svojem vnebohodu, boste jasno razumeli tudi to in Me častili prav zato, ker sem tako zelo potrpežljiv.
2 Kdor od vas pa je sposoben kaj razumeti, naj ve, da so na tej zemlji stopile v meso tudi duše z drugih svetov in da so na njej tudi otroci kače. Sicer so enkrat umrli in nekateri že večkrat, za svojo dovršitev pa so spet oblekli meso.

3 Pogosto ste že slišali o selitvi duš. Daljna jutrova dežela še dandanes trdno veruje v to. Toda ta vera je pri njih zelo omadeževana, ker naj bi se po njihovem človeške duše vračale v živalsko meso. Ampak še zdaleč ni tako.
4 Večinoma sem vam že povedal, da se duša človeka s tega sveta zbere iz mineralnega, rastlinskega in živalskega kraljestva in se povzpne do človeške duše, in tudi, kako se to v ustaljenem redu dogaja. Toda vzvratno ne potuje nobena še tako nepopolna duša, razen v duhovnem srednjem kraljestvu po zunanji pojavnosti, da bi postala bolj ponižna in se potem morebiti poboljšala. Ko se je to zgodilo do določene stopnje, čez katero se potem zaradi pomanjkanja višjih sposobnosti ne more nadaljevati, lahko takšna duša preide zgolj v blaženost ustvarjenih bitij na kakšnem drugem svetu, se pravi v njegovem duhovnem delu, ali pa, če hoče, še enkrat stopi v meso ljudi te zemlje, si po tej poti lahko pridobi višje sposobnosti in z njihovo pomočjo lahko doseže celo Božje otroštvo.
5 Tako potujejo tudi duše z drugih svetov v meso ljudi te zemlje, da bi si v njem pridobile tiste neštete duhovne lastnosti, ki so potrebne za dosego resničnega Božjega otroštva.
6 Ker pa je ta zemlja takšna šola, zato jo tudi obravnavam s toliko potrpljenja, uvidevnosti in prizanesljivosti. Kdor od vas zmore to razumeti, naj razume, toda obdrži naj zase, ker ne bo dano vsem, da bi razumeli vse skrivnosti Božjega kraljestva. Če pa vendarle najdete koga, ki je otrok kar se da pravičnega duha, temu lahko postopno odkrivate skrivnost za skrivnostjo, toda tudi tedaj le samo zanj; kajti hočem, da si pravični človek vse to pridobi z lastno prizadevnostjo po Mojem nauku.
7 Ko človek enkrat ve, kaj mora delati, da bo dosegel večno življenje in njegove zaklade, naj ravna in živi po tem, in nato bo že v samem sebi videl, slišal in najbolj živo občutil popolno izpolnitev Mojih obljub.
8 Nič ali pa zelo malo koristi, če človeku o takšnih izrednih skrivnostih veliko zgolj govorimo; prvič, tega ne razume in drugič, mu nekaj zanj tako nerazumljivega zlahka zmoti njegovo vero, ki jo je za silo vendarle že sprejel. Da bi to razumel v resnični, notranji, duhovni življenjski globini, je očitno potrebno več kot le mrtva črka postave in prerokov.«

62. Velika morska kača

1 (**Gospod**): »Toda zdaj smo ob obrežju prišli tako daleč, da od mesta še komaj kaj vidimo in jezerski valovi tu silovito udarjajo ob kamnito obrežje. Pred nami je ribiška koča! Vanjo bomo vstopili in v njej počakali na obljubljeno nevihto. Poglejte tja proti poldnevu! Od tam bo najsiloviteje prihrumela in tedaj ne bo manjkalo bliskov. Glejte, že se dviga in se hitro pomika proti Kafarnaumu!«
2 Komaj sem to izrekel, že so se nenadoma iz jezera in nad vsemi gorami začeli dvigati strahovito težki nevihtni oblaki, kar so kmalu opazili gostje pri našem krčmarju v bližini Kafarnauma. Ko pa se je huda nevihta s silnim bučanjem in mogočnim grmenjem začela vse hitreje pomikati proti mestu, so gostje kar najhitreje plačali svoje zapitke in vsak je pobegnil od tam, kolikor hitro je le mogel. Nemudoma so se končali tudi vsi trgovski pogovori in hiša našega krčmarja se je nenadoma znebila vseh nadležnih gostov. Ko pa je nevihta divjala čez nas, je tudi naše judovske Grke postalo strah, ker so imeli kakor stari Judje tudi oni prirojen strah pred takšnimi nevihtami.

3 **Jaz** pa sem jih pozval, naj bodo pogumni in se ničesar ne bojijo in rekel: »Ali ne vidite, da so tudi duhovi te nevihte podložni Moji volji?! Ne bojte se, tu se ne bo nikomur skrivil niti las! Nevihte nisem priklical toliko zaradi Kafarnaumčanov, pač pa zaradi tistih jeruzalemskih poslancev, da bodo toliko bolj občutili, kako Bog plačuje in varuje zveste služabnike mamona.«
4 Ko pa sem tako govoril, je prav pred nas s silnim pokom treščila v tla strela.
5 Judovski Grki so od strahu odskočili in **eden** Mi je dejal: »O Gospod, odženi to pošast od tod, sicer bomo vsi bedno izgubljeni!«
6 In zagrozil sem nevihti in izginila je od tod in stali smo pod jasnim, svetlomodrim nebom; judovski Grki so se tega zelo razveselili in se mi zaradi tega začeli zelo zahvaljevati.
7 Ko pa smo stopili iz koče v bližino jezera, je eden od Judov opazil, da se približno dvesto korakov stran silno zvija neka pošast in množica morskih ptičev je z neba strmoglavila nanjo. Vprašal Me je, kakšna pošast naj bi to bila.
8 In **Jaz** sem rekel: »To je velika jezerska kača, ki gre zdaj kot po navadi v viharju na lov; sicer pa je zmeraj v jezerski globini. Ko pa se do sitega nažre, se spet potopi na jezersko dno in pogosto obleži tam več tednov. Ko postane spet lačna, se znova dvigne na površje in tu lovi svoj plen. Če najde v vodi premalo, da bi se povsem nasitila, se splazi tudi na obalo; tam upleni jagnjeta in koze, tudi svinje, teleta in oslove mladiče. Če pride v bližino ladij, imajo z njo težave, ker kadar je lačna, požre tudi ljudi. In tako zdaj veste, kakšno redko žival ste videli po naključju.«
9 Tedaj je **Peter** vprašal: »Gospod, takšno pošast sem kot ribič nekoč že videl in si mislil: 'Glej, to je velikanska jegulja; z dobro vabo bi jo moral ujeti!' S pomočniki sem pripravil vabo in jo nastavil; toda žival se ji je ognila in nato nenadoma izginila in doslej mi ni več prišla pred oči. Kako bi jo torej mogli ujeti?«
10 **Jaz** sem rekel: »To bi bilo za ljudi, kakršni ste zdaj, skoraj povsem nemogoče! Kajti prvič, je takšna kača zelo zvita in se zna ogniti vsem grozečim nevarnostim, drugič, se zelo hitro giblje, tako da je najboljša jadrnica ne bi mogla dohiteti, in tretjič, je tako močna, da ne bi verjeli. Če bi jo kakor koli stisnili v zanjo nevaren kot, bi planila na sovražnika in ga v trenutku zadušila. Zato ne bi bilo prav priporočljivo, da bi jo zares preganjali. V tem jezeru sta le dve takšni živali in to vodovje jih bo rešeno šele, ko bosta izumrli. Ti dve, ki še obstajata, pa sta že zelo stari in pripadata pradavni živalski dobi, čeprav imata šele Noetovo starost, se pravi od njegovega rojstva do tega časa.
11 Te živali pravzaprav pripadajo velikemu morju; toda v času velikega Noetovega potopa ju je zaneslo v to sredozemsko jezero in odtlej sta tu in bosta tu živeli še nekaj stoletij.
12 V takih velikih živalih se zbira najbolj surova snov svetnega dušnega življenja, v njih se blaži in nekako zori za prehod v boljšo snov. Ko potem žival nekoč končno premine, preide njeno zbrano življenje v mnoge tisočkrat tisoč višje življenjske oblike, v katerih že v krajšem času doseže večjo življenjsko zrelost, ali še v vodi, zraku ali na kopnem, in to se potem nadaljuje skozi vse življenjske oblike navzgor vse do človeka. Toda človeške duše, ki so se razvile po tej poti, so kljub temu na zelo nizki stopnji, stari modreci so jih imenovali 'otroci kač in zmajev', kajti kljub svoji preproščini so vedeli več o izvoru duš kakor današnji modreci.

13 To so torej otroci tega sveta; po svoje so zelo pametni ter zemeljsko bogati in mogočni, toda še zdaleč niso sposobni sprejeti višjega, duhovnega življenja.
14 Povsem enakega duševnega izvora so tudi naši kafarnaumski trgovci. Še zmeraj hodijo na trgovski lov in so najbolj veseli, če dosežejo res velikanski dobiček. Torej je v takih kačah še zelo veliko požrešne narave in neprenehoma zbirajo zaklade na zaklade, enako kakor ta žival v sebi zbira vsakovrstne življenjske snovi zgolj s svojo nenasitno požrešnostjo.
15 Toda kakor bo ob njenem poginu živali vse vzeto in razdeljeno višjim življenjskim oblikam, tako bo tudi po telesni smrti takšnim bogatim in sebičnim čukom vzeto vse in onstran jih bo treba očistiti njihove stare kačje narave z veliko revščino ter lakoto in žejo. Sicer je grenko in hudo, da je tako, toda za takšne najnižje življenjske oblike ne more biti drugače.«

63. Razlog Božjega učlovečenja

1 (**Gospod**): »Ustvariti je lahko; toda iz sebe izločena ustvarjena bitja voditi do svobodnega, nedeterminiranega in samostojnega obstoja celo za Božjo vsemogočnost ni lahka stvar. Toda s prizanesljivostjo in potrpežljivostjo lahko nazadnje vendarle dosežemo vse, in ko je neka stvar kot najboljši mogoči smoter dosežena, ne pomislimo več na čas, ki je bil potreben, da smo jo dosegli.
2 To je tako kakor pri noseči ženi, ki tudi mora med nosečnostjo prestati veliko bojazni, strahu in bolečin; toda ko je v določenem času iz žene na svet rojen otrok, žena pozabi na strah in bojazen in ne spomni se več trpljenja in bolečin, kajti pred seboj vidi živi sad, ki je izšel iz nje v svobodno in samostojno življenje.
3 Če pa bi bilo osamosvajanje ustvarjenega bitja lažje dosegljiva stvar, Mi kot stvarniku vseh stvari in vse biti resnično ne bi bilo treba zdaj samemu kot človeku priti na ta svet, da bi z naukom in dejanjem dosegel človekovo kar se da popolno osvoboditev.
4 Če bi vam to povedal kdo drug, bi mu rekli: 'Človek, kaj govoričiš, kakšne neumnosti so to!' Tukaj pa vam to povem Jaz sam, in tako že lahko verjamete, da je tako; zaradi kakšne malenkosti si Jaz pač nikoli ne bi nadel mesa tega sveta in celo njegove smrti in ne bi ravnal z vami, Svojimi ustvarjenimi bitji, kakor pravi oče s svojimi otroki.
5 Zdaj seveda pri sebi govorite, da je to nadvse res, toda zakaj se to dogaja prav zdaj in kaj je z že minulo večnostjo časov, v kateri je Bog obstajal prav tako neskončno popoln kakor prav zdaj, - kaj se je zgodilo z bitji, ki niso mogla doseči te zdajšnje življenjske dovršenosti, ker prej pač nikoli nisem sprejel mesenega telesa enako kot vsak ustvarjeni človek.
6 Da, Moji ljubi, to je zelo tehtno vprašanje! Toda deloma sem se ga pred vami, Svojimi starimi učenci, že lotil pri starem Marku pri Cezareji Filipovi in o tem že marsikaj veste; ne veste pa še povsem, zakaj je bilo iz neskončnega trajanja časa vzeto prav to obdobje, da bi odslej človeškim bitjem za večno dal popolno podobnost Bogu.
7 Vidite, s celotnim, neskončno velikim stvarstvom Bog tako po času kot po prostoru upošteva zmeraj isti najmodrejši red, ki je samo eden! Bi bilo mar Bogu nemogoče brez spočetja in materinega telesa ustvariti človeka z vso

modrostjo in močjo, kakor lahko v trenutku iz zraka prikliče blisk?! Prav gotovo ne in Jaz sam sem vam dal zadostne dokaze za to!
8 Če pa je Bogu to mogoče, zakaj dopušča, da mora biti človek v ženskem telesu najprej spočet, potem pa v njem od obdobja do obdobja in od dela do dela rasti in se oblikovati? Ko v materinem telesu po precej dolgem času dozori, pride do zelo mučnega poroda, vendar otrokovi telesni deli še niso povsem izoblikovani. Postopno se ti čedalje bolj dopolnjujejo; jezik postane gibkejši in začne čebljati besede, organi se čedalje bolj urejajo, in duša, ki postaja krepkejša in samostojnejša jih lahko vse bolj uporablja; in tako gre to od stopnje do stopnje navzgor naprej tako dolgo, dokler po kakšnih trideset do štiridesetih letih ni pred nami krepak, izkušen in razumen človek. Vsa spoznanja in izkušnje si je moral pridobiti z lastnim trudom in dejavnostjo, da ga lahko njegovi soljudje cenijo in spoštujejo kot koristnega sočloveka. Da, toda zakaj je vse to s človekom potrebno, če je Bog vsemogočen in lahko brez rojstva in vzgoje iz zraka ali celo iz nič takoj naredi popolnoma modre in krepke ljudi?
9 Bog to vsekakor zmore; toda kaj bi bili takšni ljudje? Povem vam: nič drugega kakor stroji, ki nikoli ne bi mogli imeti lastne, svobodne volje, nikoli svoje zavesti1 in nikoli ne bi mogli samostojno, svobodno misliti, čutiti in ravnati; vsak trenutek bi jih zmeraj znova morala oživljati vsemogočna Božja volja iz Sebe, v njih bi morala misliti in hoteti ter vzbujati in usmerjati njihove ude za kakršno koli dejavnost. Če pa Bog tega ne bi storil, bi bil tak človek očitno mrtev in bi tudi moral v trenutku prenehati bivati.
10 Da pa enkrat ustvarjeni človek kakor iz sebe naprej obstaja, se oblikuje in utrjuje, in kakor iz lastne moči postaja svoboden v mišljenju, hotenju in ravnanju, je Bog že od vekomaj uredil tako, da se morajo iz Boga izločene ideje postopno čedalje bolj od Boga osamiti, se končno nekako najti in občutiti kot od Boga ločena bit in življenje, in po lastnih mislih postati svobodno hoteče in svobodno dejavne, da jih lahko potem kot popolnoma življenjsko utrjene vodi Bog po zunanjem nauku kot nastajajoče bogove in jih pripelje do življenjske popolnosti kot na lastnih tleh.
11 Za to pa je potrebno zelo veliko časa, ki ga je Bog dobro preračunal in razdelil v številna obdobja, v katerih se lahko doseže ta in oni napredek.
12 In kakor mora pri vsakem pošteno vzgojenem človeku nekoč nastati trenutek, ko postane usposobljen za sprejem višje modrosti, tako je zdaj pred vašimi očmi za vse stvarstvo nastopil ta trenutek, ki ga je Bog natančno preračunal; z njim je vsem dozorelim bitjem ponujena priložnost, da preidejo iz grobov sodbe in postanejo popolnoma podobni Bogu; zato je tudi zapisano v Pismu, da bodo zdaj vsi, ki so bili in so še v grobovih, slišali glas Sina človekovega, in če so iz sebe dozoreli, bodo iz lastne moči izšli v večno, resnično življenje, povsem podobno Božjemu.
13 In ker je prav zdaj napočil ta trenutek, ki ga je Bog že od vekomaj prav in jasno preračunal, da so v njem vsa ustvarjena bitja dosegla neko povsem samostojno zrelost, ki jo večinoma res prepoznamo po tem, da večina o Bogu skoraj nič več ne ve in so od Boga povsem izolirani, sem tudi Jaz kot Bog tu, da ljudi ne bi več vodil s Svojo vsemogočnostjo, ampak edino z naukom, ki jim ga zdaj dajem tako, kot da Jaz sam ne bi bil nič več in nič drugega, kot so oni sami.

14 Zdaj ko je povsem prenehal stari vzrok, zaradi katerega nihče ni mogel gledati Boga in pri tem ohraniti življenja, se lahko kot oseba sporazumevam z njimi kot tujec s tujcem. Zdaj Me lahko gledate, kolikor hočete in kljub temu ohranite svoje življenje nepoškodovano!«

64. Nevera kot spričevalo zrelosti za novo razodetje. Primerjava med ljudmi v Noetovem in Jezusovem času. Duhovno stanje ljudi

1 (**Gospod**): »Zdaj pa v vas, novih učencih, vidim še eno vprašanje, saj pravite: »No, če naj bi bilo skoraj popolno pomanjkanje vere v resničnega Boga resnični temelj zrelosti ljudi do Boga, tedaj ne razumemo, zakaj Bog v Noetovih časih, ko je vera v resničnega Boga med ljudmi tudi povsem izginila, ni prišel k njim tako kot zdaj k nam in jim dal nauk za svobodno pridobitev večnega življenja na lastnih tleh! Zakaj je raje poslal zli vesoljni potop in uničil človeštvo, ki je pozabilo na Boga?'
2 Povem vam, da tudi to vprašanje ni ravno neumno in odgovor nanj mora prinesti veliko luč v razmerje med Bogom in Njegovim stvarstvom. Zato pazljivo poslušajte!
3 Človeštvo v Noetovem času ni bilo tako brezbožno, kakor mislite; do Boga, ki ga je dobro poznalo, pa je postalo predrzno in zelo ošabno, hotelo se Mu zares upreti in Mu odvzeti oblast. Delalo je, kar je hotelo; in ko je celo z nebes dobivalo še tako modre zakone, jih je poteptalo in delalo prav nasprotno.
4 Ti ljudje so sovražili Boga, ki so Ga dobro poznali in nasprotovali vsemu, kar je izhajalo iz Božje vsemogočnosti in modrosti. Preklinjali so vse, kar je izviralo od Boga, celo vse vidno stvarstvo, nazadnje celo zemljo in so zares tudi sklenili, da bodo s svojimi eksplozivnimi zrni uničili vso zemljo. Ljudje z višin so jih pogosto in ob različnih priložnostih svarili in tudi kaznovali za njihove zločine.
5 Od njih so se ločila in odšla v daljne dežele ljudstva, katerih potomci še danes živijo in še imajo stari nauk, seveda žal ne več čistega. Toda vse to ni nič koristilo. Spet so postali mogočni, posebno Henohiti, katerih mesto je bilo nazadnje veliko večje kakor vsa širna obljubljena dežela. Nazadnje so podjarmili otroke višin, razen Noetove družine, ki je edina še ostala zvesta Bogu.
6 V Noetovem času so začeli zgolj iz golega napuha uničevati gore, čeprav so jih modreci prebivalcev gora svarili pred tem, saj naj bi bile pod gorami največji vodni zbiralniki in da bi, če bodo s svojo vratolomnostjo odkopali le eno veliko goro do njenega temelja in njeno maso potopili v morsko globino, s tem odprli več podzemnih vodnih poti, skozi katere bo v kratkem času na zemljino površje priteklo toliko vode, da se bo dvignila nad visoke gore in bodo v njej vsi utonili. Takšna svarila ne le da niso nič pomagala, temveč so jih le še bolj podžigala, da so uničevali gore s komaj opisljivo energijo.
7 Noe je videl, da so vsa svarila in nauki zaman in je prosil Boga, naj reši vsaj nekaj dobrih ljudi, živali in živil; še predobro je namreč uvidel žalostne posledice zlobno-neumnega dela tedanjih posvetnih ljudi. Šele tedaj ga je Božji duh poučil, naj si zgradi zaboj, načrte in mere zanj pa je dobil iz nebes.
8 Ko so hudobni norci z neizrekljivim trudom večinoma le ob njenem vznožju spodkopali veliko goro, se je že tudi pokazalo plačilo za njihovo delo. Velika teža resnično visoke gore, katere opornike so odstranili, se je začela pogrezati v globino in v mogočnih tokovih pognala na zemljino površje najstrahotnejše

vodne mase. Seveda se je moral tudi zrak, posebno zaradi številnih tokov vroče vode, zgostiti s parami v oblake, dež je začel liti na zemljo v potokih in pospeševati naraščanje vode čez vrhove gora. Več kot tretjina celotne celine Azije je bila pod vodo, vsi Henohiti, ki so se že imeli za celotno človeštvo vse zemlje, so bili uničeni in tudi njihovo mesto se je pogreznilo v globine zemlje.
9 Iz te Moje čisto na kratko povzete najresničnejše predstavitve tistih prednoetovskih ljudi pa izhaja, da so bili o Bogu poučeni, so se pa hoteli dvigniti Nadenj; prav ta okoliščina dokazuje, da niso bili nevedni o Njem.
10 Njihovo sovraštvo do Boga pa je izviralo preprosto iz tega, da so morali umreti in to pogosto že po tridesetih ali štiridesetih letih, medtem ko so za prebivalce gora, ki so tedaj dosegali zelo visoko starost, celo menili, da so neumrljivi. Zato so se tako zelo razjezili na Boga in so se, ker so morali umreti, povsem resno namenili uničiti tudi vse drugo, Bogu zanalašč.
11 Če pa je tako in ne drugače, ali lahko potem pri sebi trdite, da so bili ljudje tedaj tudi že tako zreli kot zdaj?! Poglejte si zdaj ljudi te zemlje! Koliko jih je celo med Judi, ki resnično verujejo v enega Boga in živo resnično vanj zaupajo? Skoraj vsi verujejo le iz navade, v srcih pa so brezbožni in tako se jim sploh ne zdi, da bi res lahko obstajal kakšen Bog, - in če bi že kakšen bil, naj bi mu sploh ne bilo mar za umrljive ljudi, za njihove molitve in daritve. Ljudi naj bi ustvaril le zato, da obdelujejo in kultivirajo Njegovo zemljo. Tako pravzaprav verujejo celo boljši Judje, - slabši pa tako in tako ne verujejo v nič.
12 Spet drugi, ki pripadajo še starim Judom, kot jih je nekaj v Samariji, pravijo: Mojzesova pravila so dobra in moramo se jih držati, če izvirajo od Boga ali le od Mojzesa. Kdor se drži pravil, ne zgreši, pa če Bog je, ali Ga ni. Dobro je treba delati le zato, ker je dobro in se slabega ogibati le zaradi slabega.
13 Iz takšne modrosti pa spet jasno izhaja, da je, kar zadeva živo vero v Boga, zelo slabo. Kako pa je z vero v Boga v templju, še predobro veste sami in o tem ni treba več govoriti. Kjer namreč ni vesti, kjer črtajo Božje zapovedi in namesto njih postavljajo svetna pravila kot sveta in od Boga dana, tam je konec vsake vere v resničnega Boga. Tu imate judovsko vero v Boga! In nazadnje vprašajte še sami sebe, kako močna je bila vaša vera v resničnega Boga! Pred Menoj ste sicer še iskali nekaj Božjega v templju in po možnosti spoštovali njegova pravila, - toda sami ste dvomili o resničnem obstoju Boga in vaša vera je bila že od zibelke zgolj privzeta navada, ki bi jo zelo težko odložili, ker namesto nje niste znali postaviti nič boljšega in vaša stara vera iz navade je postala del vaše življenjske narave. Torej je bila tudi vaša vera prav tako dobra kot če je ne bi imeli.
14 Judje, kot izvoljeno Božje ljudstvo, torej zdaj sploh niso več verni; če pa že tu ni mogoče iskati in najti vere, kako naj jo iščemo in najdemo pri vseh teh poganih?! V prejšnjih časih so še vendar verjeli v svoje malike in oraklje; zdaj pa tudi v te ne verujejo več. Sodelujejo sicer pri zunanjih ceremonijah, šegah in navadah, toda o veri pri njih že dolgo ni mogoče govoriti.
15 Le v Egiptu je še nekaj Platonovih, Sokratovih in Aristotelovih učencev, ki še sprejemajo možnost obstoja Najvišjega, toda nikomur znanega Božjega bitja; menijo tudi, da bi lahko človek z izredno strogim življenjem dosegel, da bi v nekaterih posvečenih trenutkih čutil Božjega duha in v takšnem čutenju potem jasno videl v prihodnost. Več pa naj ne bi mogel doseči noben smrtnik. Kaj se zgodi z ljudmi po njihovi telesni smrti, to pa naj bi ostalo gordijski vozel, ki ga ni mogoče razvozlati. O tem naj bi sicer obstajalo zelo veliko mitov in

mnenj, ki vzbujajo v človeku tiho upanje, nikjer pa ni govora o zanesljivosti take prihodnosti.
16 Tako misli zdaj najboljši del poganov. Če pa je tako, kakor lahko zlahka vidite in razumete, je vendar tudi jasno, da je prav zdaj nastopila tista zrelost med Stvarnikom in ustvarjenimi bitji, iz katere so ljudje šele povsem prišli v stanje, da jih Bog poučuje brez škode za njihovo življenjsko samostojnost, ter jih vodi in pripelje k njihovi življenjski

65. Onstransko vodenje duš, ki so živele kot ljudje pred Jezusom. O nebeškem kraljestvu

1 **Peter** je rekel: »Gospod, zdaj to prav dobro razumemo; samo še vprašanje: Kaj se bo zgodilo s tistimi, ki so živeli pred Tvojim prihodom in to od Adama naprej? Mar lahko tudi oni še dosežejo pravo življenjsko popolnost in kako?«
2 **Jaz** sem rekel: »To je vendar povsem razumljivo! Vrat v življenje nisem odprl le za tiste, ki zdaj živijo na zemlji, temveč tudi za vse, ki so že zdavnaj prešli v onstranstvo. In kot sem vam to že povedal: mnogi stari grešniki bodo morali še enkrat prestati kakšno kratko preizkušnjo mesenega življenja.
3 Onstran pa je neskončna množica šol, v katerih lahko duše poučujejo kar najbolj praktično. Seveda pa onstran ne gre tako zlahka kakor tu, ker tam nobena duša nima drugega sveta in okolja kakor le tisto, ki se porodi iz njenega mišljenja, čutenja in hotenja ter daje duši vse, kar ljubi in hoče.
4 No, tam je potem očitno težje ugodno vplivati na dušo, ki je polna zmotnih blodenj, kakor tu, kjer je na tujih in trdnih tleh in so okrog nje številna, prav tako povsem tuja okolja. Toda ne glede na to je tudi tam še zmeraj dovolj sredstev, s katerimi je mogoče učinkovito vplivati na dušo. Vendar vam bom o tem podrobneje govoril ob drugi priložnosti.
5 S tem ne nameravam tolažiti nikogar; če namreč postaja duša onstran v sebi in prav tako v svojem svetu namesto boljša le čedalje slabša in hudobnejša, postajajo seveda tudi njen navidezni svet, njena družba in okolje slabši in hudobnejši. Kolikor bolj duša v sebi vse bolj izgublja resnico in svetlobo, bosta enaka tudi njen svet in njeno okolje in to jo začne zelo stiskati in mučiti. Z naraščanjem bolečine naraščata tudi njena jeza in maščevalnost, to pa je potem že vstop v pekel; in to je resnično druga smrt duše, iz katere potem ta res zelo težko najde izhod.
6 To so seveda zgolj sredstva, s katerimi v zelo zelo dolgem času lahko rešimo dušo; toda v resnici so videti zelo žalostna! Zelo hudobno dušo lahko stane tudi nekaj milijard zemeljskih let, dokler se s pomočjo takšnih bolečih sredstev ne bo sama iz sebe nekoliko poboljšala. Zato je na zemlji en dan vreden več kakor onstran sto let, računano po zemeljskem času. - Razumete to?«
7 Nato so se spet **vsi** oglasili: »Da, Gospod, to razumemo; toda v ozadju se vendar vsiljuje še eno vprašanje, približno takšno: Če prebiva duša, ki je na zemlji preminula kot še nepopolna, le v navideznem svetu, ki izvira iz njenega mišljenja, čutenja in hotenja - lahko bi ga imenovali tudi domišljijski svet - iz česa je potem svet popolnih duš? Kakšno je nebeško kraljestvo in s čim bi ga lahko dobro in resnično primerjali?«
8 **Jaz** sem rekel: »Sicer je že čas, da bi se vrnili h krčmarju, toda ker to vprašanje ni ravno nepomembno, bom spotoma odgovoril nanj. Odpravimo se torej in prisluhnite Mi!

9 Glejte, s pravim nebeškim kraljestvom, ki je kraljestvo resnice, svetlobe in ljubezni, to sem vam že pokazal ob različnih priložnostih, pa je najresničneje takole: to kraljestvo ni zunanji pomp, v človeka ne prihaja s kakršnimi koli zunanjimi znamenji in atributi, ampak se razvija povsem znotraj njega, v njem ostaja, raste, prodira skozenj in tako postane njegovo bivališče in njegov svet, prepoln vseh blaženosti.
10 Toda v tem je nebeško kraljestvo podobno sejalcu, ki je posejal dobro seme. Nekaj ga je padlo na pot; del tega so pozobale ptice, del pa pohodili popotniki. Tako seme ni vzkalilo in tudi ne obrodilo sadu. Del pa je padel na kamnita tla. Sprva je sicer vzkalilo, dokler je kamenje imelo v sebi nekaj vlage, ni pa moglo v kamen pognati hranilnih korenin; tudi sama vlaga ni zadoščala za dlje časa; bilka se je posušila in tudi sadu ni obrodila. Drugi del semena pa je padel med trnje in v goščavo. To je sprva sicer zelo dobro vzkalilo, toda ko naj bi se popolnoma razvilo, ga prerasteta trnje in divja goščava, potem je shiralo in tudi ni obrodilo sadu. Le del ga je padel v dobro zemljo, vzkalilo je in obrodilo obilen sad.
11 In glejte, tako je tudi z nebeškim kraljestvom na tej zemlji! Jaz sam sem sejalec in Moja beseda je dobro seme, iz katerega naj za vsakogar zraste nebeško kraljestvo. Kjer bo seme padlo na dobro zemljo, bo tudi obrodilo stoteren sad; toda če bo padlo na poti tega sveta ali na kamenje ali med trnje in v divjo goščavo, ne bo obrodilo sadu. Z ljudmi, ki sem jih primerjal s potmi, pa je treba razumeti prave posvetne ljudi - več takih smo videli danes pri našem krčmarju. Popotniki na poti, ki pohodijo seme, pomenijo njihovo kupčevalsko prizadevanje za dobiček in njihove trgovske misli, ki hitijo na vse strani; to so omenjene ptice, ki pozobajo tudi še nepohojeno seme, da nikakor ne more obroditi sadu. Ljudje take vrste so, kot sem že dejal, tiste prave svinje, in tem ne mečite Mojih biserov, da bi jih požrle.
12 S kamenjem pa je treba razumeti tiste svetne modrijane, ki sicer vse sprejemajo z nekakšnim pohlepom, ker pa so notranje utrjeni v vsakovrstnih posvetnostih in tako rekoč okamneli v svoji čudi, ima novo seme v njih premalo oživljajoče vlage ter premalo mehke in voljne zemlje, da bi sprejelo hranilne korenine. Ko potem prideta veter in suša, se majhna bilka kmalu posuši, in ker nima korenin, jo veter tudi kmalu pomete od tam. Toda ko pride nad takega človeka kakšna skušnjava, pri priči reče: 'Takoj v začetku sem vedel, da na tej stvari ne more biti nič! Tu je obljuba, ki naj bi se izpolnila, namesto izpolnitve pa moram trpeti! Zato proč z vsemi takimi novimi nauki!' To je torej kamen.
13 In kaj pomenijo trnje in divja goščava? To so tisti dobrodušni državljani sveta, ki Mojo besedo z velikim veseljem sprejmejo in jo nekaj časa tudi prav prizadevno izpolnjujejo. Toda sčasoma pridejo vsakovrstne skušnjave in poleg njih tudi najrazličnejše prazne skrbi ter strah in bojazni. Ti zadušijo živo besedo v njihovih srcih, da potem tudi ne more obroditi sadu.
14 In tako imamo zdaj majhen del ljudi, ki jih lahko primerjamo z dobro zemljo. Ti sprejmejo besedo in jo takoj dejavno uresničijo. In tu seme bogato obrodi, ta sad je potem pravo nebeško kraljestvo v človeku, brez vsakega zunanjega pompa. Toda to kraljestvo se bo potem razširilo nad človeka, ki ga je iz Moje besede ustvaril v sebi, in mu dalo vso blaženost, svetlobo, resnico, vso modrost in oblast nad vsemi živimi bitji.

15 Iz tega pa lahko tudi razberete, kam morate sejati Mojo besedo; kamor jo boste namreč sejali, tam naj tudi obrodi sadove! Predvsem pa mora pasti v dobro zemljo. Ko se bo tu bogato obrestovala, bodo trgovci, svetni modrijani in zaskrbljeni državljani sveta prišli sami od sebe in si pri vas kupili seme za svoja polja. - Ste zdaj tudi to povsem dobro razumeli?«
16 **Vsi** so odgovorili: »Gospod, tudi to smo dobro razumeli in bomo prav gotovo sledili Tvojemu nasvetu; kajti na pota, na kamenje in med trnje tega najžlahtnejšega semena življenja pač ne bomo trosili. - Zdaj pa nam hiti naproti naš krčmar! Le zakaj se mu tako mudi?«

66. Lakomen poglavar iz Kafarnauma

1 **Jaz** sem rekel: »Nič posebno pomembnega ni! Toda naj le pride in vam sam pove!«
2 Zdaj je prišel **krčmar** do nas in pripovedoval: »Poglavar sinagoge iz Kafarnauma je poslal po desetino rib; slišal je, da sem jih zelo veliko ujel, in ker mu tega nisem sporočil, bi mu moral dati zdaj za zasluženo kazen trikratno desetino žlahtnih rib. Toda še dobro, da ne ve, da smo ribe ujeli na večer sabata; če bi mu to kdo izdal, bi mi resnično vzel vse ribe! Škoda, da je prejšnji poglavar odšel, bil je res dober mož; toda ta je za nas prava nadloga, saj ravna z ljudmi skoraj tako, kot da bi bili vsi le njegovi sužnji! O Gospod, ali se ne bi mogli kako ubraniti tega zla?«
3 **Jaz** sem rekel: »O da, in to na prav poseben način! Pošlji zdaj k poglavarju sla in ta naj mu pove, da naj najprej prešteje ribe v tvojem zbiralniku, da ti ne bi naložil preveč ali premalo zapovedane kazenske trojne desetine. Kmalu bo prišel s svojimi uradniki in ko bo začel šteti ribe, ne bo našel nobene! Kajti Jaz sem ribe ustvaril in jih lahko tudi odstranim in potem spet ustvarim. Če se bo nad tem razburjal in te hotel obtožiti, da si odstranil ribe takoj, ko so ti sporočili njegovo zahtevo, zahtevaj od njega priče za to, ali pa se boš prepustil rimskemu varstvu. Ko bo to slišal, bo odšel in ti ne bo več nalagal kazenske desetine. Stori to in vse se bo uredilo tako, da bo prav!«
4 **Krčmar** je rekel: »Toda zdaj je tudi kosilo že pripravljeno! Mar ne bi raje najprej obedovali, da nas med obedom ne bi motil poglavar?«
5 **Jaz** sem rekel: »Povsem nemoteno bomo obedovali, pa četudi bi zunaj sto poglavarjev štelo ribe! Lahko pride poglavar celo k nam, če hoče in zaželel si bo čim prej domov, da bi odnesel celo kožo.«
6 Ko je krčmar slišal, kaj mu pravim, se je zelo razveselil, takoj je poslal sla k poglavarju, mi pa smo odšli obedovat in bili pri tem zelo dobre volje, posebno zaradi odhoda številnih jutranjih gostov, ki so pobegnili pred nevihto.
7 **Jaz** pa sem po obedu rekel krčmarju: »Zdaj že prihaja; pojdi najprej ti pogledat k zbiralniku in videl boš, kakšno ribo bo poglavar tam našel!«
8 Krčmar je takoj hitro šel in se prestrašil, ko je zagledal tam, kako namesto velikih žlahtnih rib v zbiralniku plava velikanska kača, ki smo jo videli prej ob nevihti.
9 Tudi poglavar ni hotel nič več slišati o štetju rib, ko je zagledal pošast. Razumljivo je, da je zaradi omenjene okoliščine naš krčmar naglo in zlahka opravil s poglavarjem, ker od pošasti ni zahteval niti enkratno in še manj trikratno kazensko desetino.

10 Ko je zagledal kačo, se je bliskovito umaknil in rekel (**poglavar**): »Namesto mene je že ta pošast vzela desetino! Sicer bi zelo rad imel nekaj teh žlahtnih rib na svoji mizi, toda ker jih ni več, bo seveda dobro tudi tako. Kjer ni nič, tam tudi zakona in pravice ni in tako smo spet dobri prijatelji; če pa bi vendarle kdaj ujel še kaj žlahtnih rib, mi jih le pošlji nekaj, saj bom plačal! Če ne ujameš desetih rib, tako in tako ni desetine. Toda zdaj le glejmo, da se bomo čim bolj oddaljili od jezera; pošast bi se namreč lahko splazila na kopno in nas vse pospravila za šalo! Saj ima vendar gobec, s katerim lahko požre hiše!«
11 Nato je poglavar odhitel domov in se dolgo ni več prikazal ob jezeru, saj ga je pošast preveč prestrašila.
12 Takoj ko je poglavar odšel, je še v krčmarjevi navzočnosti oddaljila tudi velikanska vodna kača in v velikih zavojih hitro odplavala na odprto jezero, tam pa je zaradi visokih valov nismo več videli.
13 Nato si je krčmar sam ogledal velik ribji zbiralnik in ta je bil, tako kot prej, poln najlepših žlahtnih rib. Ves vesel se je vrnil spet k nam, jedel in pil za našo mizo in nam pripovedoval, kaj je videl in kako dobro je opravil s poglavarjem. Obenem je vprašal, v katerem delu jezera se večinoma zadržuje takšna pošast, da bi se je znal ogibati, saj se vendar ne bi bilo prijetno kjer koli srečati z njo.
14 **Jaz** sem rekel: »Ne skrbi zaradi tega! Ta zverina prebiva v največji morski globini in se prikaže le približno na vsakih sto let ob nadvse silnih viharjih, ki nastanejo pod vodo, to pa je na jezerih nadvse redek pojav. Tu in tam, ko pošast prižene lakota, ker v morski globini nima dovolj hrane, sicer pride na obalo ter ropa ovce, jagnjeta in teleta, tudi mlade osličke in prašiče; ljudi in večje živali pa napade le redko ali pa sploh ne. Toda odslej se ne bo prikazala nikoli več, ker se je njeno življenje izteklo, zato se ti je tudi ni treba bati. Poglavarju pa šele čez nekaj dni pošlji eno ribo in s tem bo povsem zadovoljen. - Zdaj pa lahko spet vsak vpraša, če mu kaj še ni jasno; od jutri naprej bom tu nekaj dni počival in malo govoril o duhovnih rečeh!«
15 **Vsi** so rekli: »Gospod, skoraj ničesar več ni, kar bi Te še lahko vprašali; od Tebe smo namreč že tako in tako dobili najmodrejše nauke!«
16 **Jaz** sem rekel: »Le počivajte in razmišljajte o prejetih naukih!«

67. Neumrljivost človekove duše

1 **Krčmar** je rekel: »Tudi jaz sem sicer že prejel veliko naukov iz Tvojih božanskih ust, toda kljub temu bi te rad vprašal še marsikaj tehtnega. Eno takih vprašanj se mi zdi še posebno življenjsko pomembno in če Ti je prav, bi rad, da mi odgovoriš na to vprašanje!«
2 **Jaz** sem rekel: »Kako se torej glasi tvoje vprašanje?«
3 **Krčmar** je rekel: »Torej Gospod in Mojster: Glej, človek prav dobro ve, to se pravi po nauku, da je njegova duša, o kateri tudi ne vemo prav veliko, neumrljiva; toda ob vsej, še tako trdni veri se vendarle zmeraj primeša grenak občutek, da bomo odmrli in nazadnje povsem minili ter izginili kot vrsta živih bitij, ki se zavedajo sama sebe.
4 Z mislijo na bivanje v grobu in onstran njega se tudi pri najboljši volji ni mogoče tako sprijazniti, da bi se srce tega veselilo, marveč se nad tem vedno znova zgrozi, ker mu prav v tej najpomembnejši točki, četudi si še tako odločno prizadeva, od nikoder ne posije niti žarek luči.

5 Ker pa sta prav smrt in grob človekovi najgrenkejši misli in ker o tem ni mogoče od nikoder dobiti zanesljive razsvetlitve, marsikomu sploh ni mogoče zameriti, da plane v vse omame sveta, da bi te črne misli preglasil v sebi. Res, nadvse nujno bi bilo, če bi nas o tej nadvse pomembni življenjski zadevi, o Gospod, razsvetlila prava luč iz Tvojih ust! Kaj vendar pomagajo človeku najmodrejši nauki, če se povsem jasno ne zaveda, da bo njegova duša živela tudi po smrti?! Res, da izpolnjuje zakone in nauke, toda bolj zaradi zunanjega, državljanskega reda, kakor da bi si zanesljivo pridobil večno življenje.
6 In vendar, če je le mogoče, še zmeraj sodim med zvestejše izpolnjevalce Mojzesovih zapovedi in sem se o duhovnih rečeh vedno najraje in največ pogovarjal z najbolj upoštevanja vrednimi modreci vseh narodnosti; ampak nazadnje vsi skupaj o tej zadevi niso znali povedati nič več kakor jaz sam. Rimljani in z njimi tudi Grki pravijo: 'Prav to je usodna tančica boginje Izis, ki je ni doslej odgrnil še noben smrtnik!' Da, to je prav lepo povedano in tudi veliko resnice je v tem; toda žal nam to nič ne koristi! Mrtvi namreč nič več ne čuti, ne sliši in ne vidi, in mi, ki se še grizemo skozi to življenje kakor črvi kos trhlega lesa, od umrlega ne vidimo, ne slišimo in ne čutimo nič drugega kakor njegovo mrtvo in smrdeče telo, to pa čez nekaj let postane prah in pepel. Torej, Gospod in Mojster, ki si po Svojem nauku življenje samo, prosim Te, razsvetli me in pravzaprav vse nas, za to Te zelo prosim! Resnično, z mračno mislijo na smrt, na grob in uničenje nočem živeti niti eno leto več!«
7 **Jaz** sem rekel: »Da, Moj ljubi prijatelj, tvoje vprašanje je prav dobro postavljeno in izraža človeško potrebo prvega reda; vendar ti je glede tega nadvse težko dati takšen poduk, da bi ti pomagal z najjasnejšo zavestjo začutiti večno življenje svoje duše! Glej, Jaz sem vendar prav zato prišel na ta svet, da bi človeku priskrbel popolno zavedanje večnega življenja, če bo živel in se dosledno ravnal po Mojem nauku! Če pa človek Mojega nauka ne pozna, ali - četudi ga pozna - pa kljub temu ne živi po njem, tudi ne more doseči tega notranjega zavedanja življenja, ker sem le Jaz sam pot in vrata do njega.
8 Na drevesu vidiš cvet. Toda med cvetenjem ne vidiš nastajajočega sadu ali ga vidiš le malo. Šele ko cvet odpade, postane viden drobcen nastavek plodu. Toda v sadu mora vendar zrasti tudi seme z življenjsko kaljo; ampak tega v prvem majhnem nastavku plodu ni mogoče opaziti! Tu je vse videti še eno in isto. Zmožnost je sicer že v njem, toda še zdaleč je ne moreš razločiti od vseh drugih neživih delov, v katerih ne zori življenjska kal. Ko pa bo sad povsem dozorel, boš zlahka in brez vsakega truda odkril semensko zrno.
9 In glej, skoraj tako je tudi s popolno jasno zavestjo dušinega življenja v človeku! Dokler človek tega nima v sebi, tako dolgo duše v telesu ni mogoče razlikovati od mesa, ker še ni življenjsko zrela. Preveč in pretesno je še povezana z mesom in v sebi ne more čutiti in zaznati veliko drugega kakor prav usodo svojega telesa in niti najboljše razlage ne morejo življenjsko še nezreli duši dati notranje, povsem zrele življenjske zavesti.
10 Ko pa duša s svojo dejavnostjo in po Mojem nauku doseže omenjeno življenjsko zrelost, tedaj ji je vsak nadaljnji dokaz za to nepotreben. Ali morda potrebuješ dokaz za to, da zdaj naravno živiš v svojem telesu?
Gotovo ne in smejal bi se v obraz vsakemu, ki bi ti hotel dokazati, da zdaj živiš v telesu, se premikaš in lahko deluješ v vseh smereh. Če pa bi trdno spal, ti še tako tehten dokaz za to, da še živiš, ne bi mogel koristiti, ker ga sploh ne bi mogel slišati!

11 Glej, tudi vsaka žival ima dušo, katere bit mora tudi biti duhovno-substancialna in tako neuničljiva, ker se sicer udje živalskega telesa ne bi mogli gibati! Pojdi in razloži živali, kaj je njena duša in da živi edino po duši! Bi mar žival razumela, kar bi ji povedal? Gotovo prav tako malo kakor kamen, če bi mu kaj takega razlagal. In zakaj žival tega ne razume, zakaj nima besed, s katerimi bi svoje občutke sporočala drugim živim bitjem?
12 Glej, živalska duša je nujno še pregloboko zakopana v svoje meso in ne občuti skoraj ničesar, razen potreb svojega telesa. Če jo hoče kdo pripraviti k povsem preprostem delu, se mora zelo potruditi, da živalsko dušo toliko prebudi iz njenega mesa, da razume, kaj hoče človek od nje.
13 Ali verjameš, da so ljudje, katerih duše ne presegajo ravno veliko živalskih ali pa jih te celo očitno prekašajo? Vse delo in trud bi bila zaman, če bi skušali v takšnih dušah z besedami že tostran vzbuditi notranjo življenjsko zavest. Takšnim ljudem zadošča že slepa in nema vera, da njihove duše po telesni smrti živijo naprej in da jih onstran čaka plačilo ali kazen, da se vdajo v nekakšen zakonit red kot vol v jarem. Vse nadaljnje pa bo shranjeno za drugačno življenjsko stanje.
14 Žival lahko le z vsakovrstno bolečo dresuro pripravimo do uporabne dejavne inteligence, - in enako dosežemo pri povsem prostaškem posvetnem človeku, katerega duša si prizadeva samo potešiti telesne potrebe, toda razen besedne zmožnosti nima skoraj nobene prednosti pred živalsko dušo.«

68. Vzrok strahu pred smrtjo

1 (**Gospod**:) »Vzrok za to, da ljudje, tako kakor ti, doslej niste mogli priti do določene zavesti o življenju duše po telesni smrti, sem ti pravkar razložil in ti si ga tudi razumel; toda strah pred telesno smrtjo pravzaprav ne tiči toliko v nejasni zavesti o življenju duše po izgubi telesa, temveč v ljubezni do sveta in samega sebe. Zaradi teh dveh vrst ljubezni se duša čedalje bolj zliva s svojim mesom in posledica tega je, da mora prav zato čedalje bolj privzemati občutek umiranja, minevanja in nehanja ter se pogrezati v najrazličnejše strahove in bojazni.
2 Glej, praočetje te zemlje niso poznali strahu pred telesno smrtjo, ampak so pogosto hrepeneli le po tem, da bi bili osvobojeni telesa, ki je postalo bolehno in oslabelo! Zaradi svojega bogu všečnega življenja so imeli od časa do časa jasnovidne poglede in videnja v onstranstvo in si tako pridobili jasno in resnično zavest o življenju duše po odpadu telesa.
3 Toda dandanes je v ljudeh skoraj vsa vera v Boga ugasnila! Od kod naj potem v njih še izvira jasna zavest o življenju duše po telesni smrti?!
4 Povem ti: tam, kjer že skoraj na splošno dvomijo o temelju vsega življenja, tam tudi ni nič čudno, če močno dvomijo o življenju lastne duše po telesni smrti.
5 Pojdi k saducejem in odkril boš, da so, prvič, nadvse materialni ljudje, ki nadvse ljubijo svet in sebe, drugič, ne verujejo v nobenega boga in zato, tretjič, tudi povsem tajijo neumrljivost človekove duše ter imajo za norca vsakega, ki verjame v neumrljivost človekove duše; ta naj ne bi bila nič drugega kot blazna domišljijska podoba kakšnega slaboumnega človeka, ki hoče to s praznimi govori celo dokazati.

6 Dalje, poglej prave kinike, učence svetnega modrijana Grka Diogena! Ti so celo pravi sovražniki življenja in preklinjajo vsako silo, ki jih je brez njihove privolitve priklicala v življenje. Živijo sicer nadvse moralno in trezno ter zaničujejo vsako razkošje, celo vsako najmanjše življenjsko udobje. Zanje je največja dobrota smrt, po njej ne pričakujejo življenja, temveč zanje nadvse zaželen popoln neobstoj.
7 Toda zato lahko v Indiji še dandanes najdeš ljudi, ki občujejo z dušami umrlih ljudi prav tako kot z živimi in se z njimi pogovarjajo o tisočerih skrivnih rečeh. Ti ljudje se niti najmanj ne bojijo telesne smrti, - nasprotno, človekov smrtni dan je zanje resnični dan veselja in otrokovo rojstvo na svet resnični dan žalovanja.
8 Glej, tako zelo se glede tega, kar si vprašal, ljudje razlikujejo! Pred tem, česar se pogosto eno ljudstvo boji, drugo ljudstvo celo med najrazličnejšimi nauki in pričakovanji niti najmanj ne trepeče. Najbolj pa se telesne smrti bojijo Judje in vzrok za to je prav njihova velika ljubezen do sveta in čutno poželenje. Kdor to tako skrbno neguje kakor oni, mora sčasoma izgubiti vso višjo luč; kajti pravi in živi luči vere nič ne škoduje tako zelo kakor prav nečistost, vsakovrstna pohota in pravo meseno vlačuganje, ki je pri Judih že dolgo veliko hujše kakor celo pri najbolj mračnih poganih. Ta greh dobesedno zaduši dušo v blatu mesa in ubije celo meso samo. Če pa je tako, od kod naj potem takšna duša vzame svetlo življenjsko zavest?!
9 Zdaj si sicer človek, ki Mi je zelo po volji in ob pravem času ti bom že spet položil zavest življenja v tvojo dušo; toda v svojih mladih letih si se tudi ti zelo predajal mesenim užitkom in glej, prav v tem je pri tebi tudi poglavitni vzrok, zakaj se kljub vsemu svojemu zagnanemu raziskovanju svojih različnih vprašanj doslej še vedno nisi dokopal do prave luči, ki ne bi bila varljiva! Ob svojem zdajšnjem čistejšem življenju boš tudi kmalu dosegel več notranje življenjske luči in potem ne boš več spraševal tako, kakor sprašuješ zdaj. - Si Me končno razumel?«
10 **Krčmar** je rekel: »O da, še predobro sem Te razumel in zato pravim z Rimljani: Hinc ergo illae lacrimae![•] Da, da, Gospod, Ti vsevedni, moji mladostni grehi so izčrpali veliko moje duševne življenjske moči in zdaj v svojih starejših dneh močno opažam, kako zelo mi je primanjkuje. Vprašanje je le, kako bi lahko to zdaj spet vsaj nekoliko nadomestil.«
11 **Jaz** sem rekel: »Dokler človek živi na tej zemlji in ima povsem živo resno voljo, je vse to še zelo mogoče doseči. Živ in nazoren zgled tega je David; tudi on je v času, ki vam ni neznan, veliko grešil, kar zadeva meseno poželenje. Toda potem se je tudi pravočasno opogumil in iz ljubezni do Boga ni več grešil, zato je postal mož po Božjem srcu. Resnično, povem ti, da imajo v nebesih več veselja nad enim grešnikom, ki svoje grehe spozna kot takšne, jih prezira, resnično obžaluje, se zaradi njih prav in razumno pokori, se temeljito poboljša in nič več ne greši, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki nikoli niso potrebovali pokore! Ali ni med ljudmi tako, da ima človek večje veselje nad eno izgubljeno in potem spet srečno najdeno stvarjo še tako neznatne vrednosti kakor nad svojimi velikimi zakladi, ki niso bili nikoli izgubljeni?! Glej, prav tako je tudi pri Bogu, in če ne bi bilo tako, zdaj Jaz resnično ne bi bil gost v tej tvoji krčmi!

[•] »Od tod torej tiste solze!«, to pomeni: To je torej vzrok!

12 Sicer je zelo res, da so ti tvoji mladostni grehi v marsičem škodovali, tako tvojemu mesu kakor tudi tvoji duši; toda ker si to spoznal in si se povsem odvrnil od greha, sem tudi prišel k tebi v tvojo hišo, da bi te popolnoma ozdravil vseh tvojih tegob.
13 Kamor pa vstopim Jaz, tam vstopi tudi najpopolnejše odpuščanje vseh grehov ter svetloba in večno življenje samo. Zato ti lahko povem, da je tvoja hiša postala deležna velikega odrešenja in posledice te bodo o tem poučile bolje kakor Jaz sam; Jaz sem ti namreč zdaj dal le pouk in obljubo, toda šele v izpolnitvi boš v sebi začutil polnost resnice.«

69. Božja ljubezen, njeno varstvo in modrost

1 (**Gospod**:) »Resnično, povem ti: Kdor Mojo besedo posluša, jo kot resnico sprejme ter zvesto po njej živi in ravna, odslej ne bo več smrti niti čutil niti okusil! Toda kdor Me hoče vleči s seboj le vzporedno poleg sveta kot dober plen, bo do svojega tosvetnega konca v sebi občutil malo duhovne tolažbe in šele onstran se bo potem jasno pokazalo, kaj je bilo zanj pomembnejše. Kdor bo imel namreč v sebi večjo težo sveta, se bo moral zelo potruditi, da bo ustvaril vsaj ravnotežje in Jaz sam še zelo dolgo ne bom sedel kot gost v njegovi hiši in pri njem počival.
2 Ti, ki zdaj to veš, pa bodi pogumen in si misli, da z enim udarcem ne moreš podreti doraslega drevesa in boš našel mir v svojem srcu! Odslej moraš ravnati le po Moji besedi in drugo, kar iščeš, ti bo že dodano ob pravem času.
3 Tudi ne skrbi tako zelo za svojo hišo in kaj bodo tvoji jedli in pili; to namreč počnejo le posvetni ljudje in pogani, ki o Bogu oziroma Meni ne vedo nič! Kot sem rekel, išči le Božje kraljestvo in njegovo najsvetlejšo pravičnost, ki je predvsem v ljubezni do Boga in bližnjega, pa ti bo vse drugo povsem brezplačno dodano!
4 Poglej cvetlice na polju, ki nič ne delajo in tudi ne žanjejo, pa kljub temu zanje Oče v nebesih skrbi, da so nahranjene in povrh tega še veliko lepše odete, kot je bil nekdaj Salomon v svojem največjem kraljevskem sijaju.
5 Če pa Bog tako skrbi že za travo, ki danes raste in jo jutri pokosijo ter po stari navadi v snopih posušijo in v peči sežgejo v pepel, koliko bolj bo Bog skrbel šele za tiste ljudi, ki Ga ljubijo in izpolnjujejo Njegove zapovedi!
6 Če pa že ljudje, ki so večinoma hudobni in zli, svoje otroke ljubijo in jim izkazujejo kar se da veliko dobrega, koliko bolj bo najboljši Oče v nebesih to storil tistim, ki jih je spoznal za vredne, da so Njegovi otroci! Ali si že kdaj slišal o kakšnem človeku, ki je bil obdarjen z veliko in resnično modrostjo, da bi bil grozoten in neizprosno trd do svojih soljudi ali celo do svojih otrok?!
7 Odkar ljudje pomnijo, je znano, da je moder človek tudi dober človek in želi vsem ljudem dobro. Le modrost je ljudem dala zakone, ki jih je mogoče zlahka izpolnjevati in bi osrečili vsakogar; kazni je uzakonila le zaradi hudobnih in trmasto neposlušnih ljudi, da bi dobri imeli v svojih rokah sredstvo, s katerim bi hudobne norce s silo spodbujali k dobremu, če blagi opomini ne bi obrodili sadu. Tudi uzakonjene kazni so torej dejanje ljubezni in usmiljenja iz modrosti.
8 Če pa že popolna človeška modrost dela le dobro in vodi nemodre ljudi k resnični življenjski sreči, koliko bolj šele najvišja in najgloblja Božja modrost!

9 Da ne more delovati proti svojemu lastnemu redu, od katerega je odvisen obstoj vsega stvarstva in tudi večno nikoli ne bo delovala, to mora razumeti vsak kolikor toliko moder človek, saj bi bila s tem ogrožena obstoj in sreča vseh dobrih in blaženih bitij. Toda najvišja modrost hoče tudi uporne duhove in bitja pripeljati k dobroti in resnici in je zato namenila najučinkovitejša sredstva; ta zakrknjenemu grešniku seveda ne bodo teknila kot med in mleko, toda kljub temu bo zmeraj od njegove volje odvisno, ali jih bo spremenil, če bo hotel.
10 In tako je tudi že tu. Vse je odvisno od človekovega resnega hotenja; če se resno poboljša in zaupno prosi Boga za nekaj pravičnega in dobrega, vedno v Mojem imenu, mu bo dano po meri njegovega resničnega poboljšanja ter njegove vere in zaupanja. In zdaj si lahko s to Mojo najresničnejšo obljubo tudi povsem zadovoljen.
11 Kdor vse to dobro premisli in po tem ravna, bo v vsem povsem srečen in se ne bo več bal telesne smrti, četudi je bil prej hud in grob grešnik. Bog, Oče v nebesih, Me je vendar poslal na ta svet samo zaradi grešnikov in ne zaradi pravičnih in kakor je Oče poslal Mene, prav tako bom tudi Jaz vas poslal h grešnikom; saj zdravnika potrebujejo le bolni ne pa zdravi. - Ti je zdaj popolnoma jasno?«
12 **Krčmar** je rekel: »Le kdo še zdaj ne bi razumel?! - Toda dneva bo skoraj konec. Kaj bomo počeli zdaj?«
13 **Jaz** sem rekel: »To je zdaj odvisno od tebe; kajti za danes, jutri in pojutrišnjem ne bom določal ničesar. Če pa imaš še kaj, povej in videl bom, kaj bo mogoče narediti!«

70. Pogreznjena zemlja

1 **Krčmar** je rekel: »Nekaj bi pa imel; toda zdi se mi skoraj preneznatno, da bi s tem nadlegoval Tebe, o Gospod!«
2 **Jaz** sem rekel: »Torej govori; Meni ni nič na svetu preneznatno!«
3 **Krčmar** je rekel: »Torej me milostno poslušaj! Glej, poleg tega posestva imam nedaleč od tod še hubo•; tam redim najboljše govedo in ovce ter tudi več zelo zvestih hlapcev in dekel. V velikem živalskem vrtu, ki je povsod poraščen z najbujnejšo travo, se je pred nekaj meseci skoraj četrt jutra velik kos zemljišča pogreznil tako globoko, da je zdaj na tistem kraju tolikšna luknja, da njene globine sploh ni mogoče izmeriti, in zato tudi ne moremo vedeti, ali se ne bo kmalu pogreznilo še več zemljišča.
4 Star, v teh rečeh precej izveden mož, me je vprašal, ali se živali bližajo luknji. In povedal sem mu tako kot je, vse po resnici. Dal sem nekaj goveda in ovac prignati blizu luknje; toda kolikor bolj so se ji bližale, toliko bolj so se živali upirale in ko so bile le še dobrih deset korakov oddaljene od nje, so se uprle in bliskovito pobegnile od tam. Celo koz ni bilo mogoče prignati blizu luknje, čeprav so sicer vajene povsem brez strahu plezati po najvišjih skalah. Izvedeni mož je nato dejal, da je to zanesljivo znamenje, da se bo pogreznilo še več zemljišča. In glede te zame kot lastnika tako nevšečne zadeve sprašujem zdaj tudi Tebe, kaj naj to pomeni, kaj nas še čaka in ali bi morda lahko to zlo kakor koli preprečili.«

• Večje kmečko posestvo.

5 **Jaz** sem rekel: »Pojdimo tja in si oglejmo to samovoljo surovih duhov zemlje, ki so to povzročili na pobudo drugih duhov, duhov tistih umrlih ljudi, ki so odšli v onstranstvo kot tvoji sovražniki zato, ker si si hubo pridobil z nakupom, ko so jo sodno zarubili zaradi neplačanih velikih dolgov. Pojdimo torej tja in si oglejmo zadevo!«
6 Nato smo hitro vstali s svojih sedežev in odšli k pogubni hubi, ki je bila oddaljena slabe pol ure od tod. Kmalu smo torej prišli k resnično zelo grozljivi ugreznini. Razen Mene in krčmarja si ni nihče upal stopiti povsem na njen rob. Dvajset novih učencev se je že od daleč zdrznilo, kajti luknja je bila videti res grozljiva. Krčmar je dejal, da sam še nikoli ni prišel tako blizu k ugreznini in šele zdaj spoznava njeno velikansko globino, ki ji ni videti konca.
7 **Jaz** pa sem mu rekel: »Pojdi in Mi prinesi res velik kamen in videl bom, ali je mogoče luknjo napolniti!«
8 Krčmar je takoj odšel in Mi prinesel vsaj deset funtov težak kamen. Vzel sem ga in ga z veliko močjo zalučal v luknjo. Kmalu se je začel iz luknje dvigati mogočen steber dima in širil močan smrad po žveplu.
9 **Jaz** pa sem zagrozil dimu in rekel: »Vsi vi hudobni duhovi, Jaz, Gospod, vam ukazujem, da takoj napolnite to luknjo za zdaj in za vse čase!«
10 Iz dima pa so se zaslišali **glasovi**, ki so vpili: »Jezus iz Nazareta, Sin živega Boga, poznamo Te! Le zakaj si prišel in nas mučiš pred časom? Tu smo stlačeni in smo si naredili prostor. Zakaj nam ne privoščiš te svobode? Tu se nam je zgodila huda krivica, ki je umorila naša telesa. Vse smo izgubili. Zakaj ne bi zdaj nekaj izgubil tudi kupec? Mi, pogreznjeni v to strahotno globino, potrebujemo ta kos zemlje. Zakaj ga torej ne bi imeli?«
11 **Jaz** sem rekel: »Storite, kar sem vam ukazal, ali pa vas bo doletelo še kaj hujšega!«
12 Tedaj se je dim polegel in v luknji je začelo silno divjati in bučati.
Ampak to je trajalo le kratek čas in že smo opazili, da se je ugreznjena zemlja postopno dvigala in po slabi uri je bila luknja spet napolnjena tako, da nihče ne bi mogel opaziti, da je bil ta del kdaj pogreznjen.
13 **Jaz** pa sem sklical vse stare in nove učence in rekel: »O vi, boječneži! Pojdite zdaj tja in stopite na pogreznjeno zemljo, ki se je dvignila iz svoje globine, ter spoznajte, da se oblasti Božje volje nič ne more upreti!«
14 Nato so vsi učenci odšli tja in se prepričali, da oblasti Moje volje ne more kljubovati nič.

71. Narava hudobnih duhov

1 Krčmar Me je vprašal, kaj so duhovi v vidni dimni gmoti hoteli reči s tem, naj jih ne mučim pred časom.
2 **Jaz** sem rekel: Glej, za vse odpadle duhove je trpinčenje, če jih kdo opomni, da morajo biti pokorni Bogu; kajti napuh zase ne prizna pokorščine, ker edino, kar hoče je, vladati in ukazovati. Menili pa so, da so še premalo časa v svetu duhov, da bi morali biti poslušni Moji Božji volji. Glej, njim bi že bilo najljubše, če bi vso večnost smeli ostati v svojih zlih in maščevalnih radostih in vsak duh, ki jih opozori na red in poslušnost ali jih pogosto celo s silo priganja, je njihov sovražnik in mučitelj!
3 Zato sem jim tudi takoj zagrozil in morali so se ukloniti in so se tudi uklonili, čeprav z največjim odporom. Le da to takšnim duhovom, ki tičijo v sodbi in s

tem tudi v smrti, nič ne pomeni, ker njihova svojeglava svoboda ni svoboda, temveč le ječa in najhujša sodba, iz katere se lahko postopno osvobodijo le tako, da jih zgrabi mogočnejša volja od njihove in jih prisili k dobremu delu.
4 Podobni so tistim zaspancem, ki se imajo, zazibani v vsakovrstne sladke sanje, za kneze in kralje, v snu govorijo razne neumnosti in se v sanjah pogosto zelo mučijo. Vsak pa ve, da takšne sanje ravno zelo ne koristijo človekovemu naravnemu zdravju in da je dobro takšne jutranje sladke sanjavce prebuditi. Kako togoten bo takšen zaspanec, ko ga bo prebudil kateri izmed budnih! Toda ko se bo sčasoma povsem prebudil, bo vendarle zelo vesel, da so ga prebudili iz njegovega omamnega spanja. S prebujenjem je seveda izgubil vse svoje lepe kneževine in se iz kralja spet ponižal do povsem navadnega človeka; toda kot tak je tudi jasno spoznal, da njegovo kraljevanje ni bilo nič drugega kakor le prazen vročični sen.
5 In vidite, tako se godi tudi s takšnimi duhovi, le s to razliko, da oni v takšnem snu pogosto preživijo zelo dolgo in jih je potem izredno težko prebuditi.
6 Podobni sanjavci pa so tudi vsi svetni in tuzemski pustolovci, ki so nadvse obilno zastopani v vseh človeških sfer bivanja na tej zemlji. Pri tem se počutijo povsem srečni in gorje tistemu, ki bi si jih drznil z besedami in dejanji prebuditi v resnost tega življenja. Toda, če katerega od mnogih vendarle lahko tu in tam prebudimo, se bo prebujeni tega gotovo zelo razveselil, ker šele v duhovno budnem stanju začne čedalje bolj spoznavati in razumevati nevarnost, v kateri je bil v svojem slepem čutnem snu.
7 Zato tudi poskušajte, ali je mogoče še kakšnega takšnega čutno omamljenega človeka strezniti in prebuditi! Če je še mogoče, ga prebudite - to vam bo zelo koristilo, ker lahko potem spet lažje kot Jaz učinkovito vpliva nazaj na svoje čutne sorodnike. Če pa ga ni mogoče prebuditi, pustite lenega in počasnega osla, naj spi. Potem so potrebna drugačna prebujevalna sredstva, da bi zdramila takšne zaspance. Takšna sredstva pa so bolezni vseh vrst, vojna, lakota in kuga. - Ste to razumeli?«
8 **Krčmar** je rekel: »O da, Gospod in Mojster, natančno tako je in že mora tudi zmeraj tako biti! Toda nekoliko žalostno pri vsej zadevi s takšnimi spečimi je zmeraj, da mora tedaj, ko Bog izlije veliko gorja nad ljudi, z mnogimi krivimi pogosto trpeti tudi nedolžni.«
9 **Jaz** sem rekel: »Saj trpi tudi kot budni med številnimi spečimi in tako izgubi le malo ali pa nič. Je mar zelo prijetno biti gluhonem in buden v sobi med samimi spečimi?!«
10 **Krčmar** je rekel: »Da, da, to je pač zelo res, - za modrega človeka mora biti prava muka, če je med samimi norci ter med nemimi in slepimi ljudmi, s katerimi ne bi nikoli mogel izmenjati niti ene razumne besede! In v tem primeru je trpljenje, ki vodi do poboljšanja, resnično boljše kot trpljenje, ki očitno ne vodi do poboljšanja. Ah, Gospod, saj sploh ne vem, kako neizrekljivo srečen sem zdaj v Tvoji najpopolnejši Božji navzočnosti! Ne bom mogel dopustiti, da bi brez mene odšel iz moje hiše; kajti brez Tebe bi se mi že vse zdelo povsem neživo in nadvse grozljivo. Toda zdaj bi vendarle rad vedel, kako globoka po zemeljskih merilih je bila ta jama.«
11 **Jaz** sem rekel: »Bila je zelo globoka, skoraj tisoč vatlov.«

72. Vplivi duhov pri naravnih pojavih kot dopustitev Previdnosti

1 **Krčmar** je nadaljeval: »Toda ali imajo surovi in hudobni duhovi tolikšno moč, da tako velik kos zemlje, ki je povrh vsega še zelo trdna, potisnejo v takšno globino?«
2 **Jaz** sem rekel: »Pravzaprav imajo prav tako malo moči kot speči junak; toda tu in tam je za njihovo prebujanje dovoljeno, da se po volji višje, trezne budne duhovne moči v resničnosti zgodi nekaj, kar hočejo takšni hudobni duhovi storiti v svoji ničevi sanjski domišljiji in za kar so se zmeraj zaman trudili. Ko se potem zgodi kaj takšnega, se pri priči prebudijo in spoznajo svojo bedo. Zato so potem nekateri po svojem hotenju prestavljeni iz svojega zlega sanjskega življenja v budnejše in potem se že bolj varujejo, da ne bi zapadli v takšne zle fantazije, da se ne bi spet kaj zgrnilo nadnje in jih hudo zdelalo v njihovem dozdevno svobodnem obstoju.
3 Pri vdrtim pa je prišlo do sočasnega spleta že dolgo dobro preračunanih okoliščin, da bi se uresničil dober namen. Tu pod tem kosom zemlje je bila že od, za vas nedoumljive, pradavnine zemlje velika votlina, ki je bila podzemno nadaljevanje morja. Sčasoma pa se je že od začetka nekoliko ozka povezava med odprtim morjem in z njim povezanim podzemnim, ki je imelo dotok z odprtega, zaprla in zamašila z nakopičenim morskim blatom. Ko je zunanje morje sčasoma povsem presahnilo, je podtalnica postopno ponikala in tako je nastal velik votel prostor. Po pogostih potresih se je pod tem zemljiščem postopoma rahljal kos za kosom in se pogrezal v globino votline. Zato se je to, zdaj udrto zemljišče čedalje tanjšalo in postajalo čedalje manj trpežno.
4 Ko so v zadnjem času surovi duhovi zemlje - vznemirile so jih hudobne duše, ki so zaradi svoje materialnosti večinoma bivale v spodnjih zemeljskih votlinah - povzročili, da so se tla nekoliko zatresla, se je zaradi svoje tankosti udrlo zemljišče in izginil v globino. Vzrok je bil pravzaprav povsem naraven, pa vendarle ne povsem; bil je tudi duhoven, ker ga je že od nedoumljivo davnih časov Bog predvidel in dopustil, da bi se speči hudobni duhovi prebudili.
5 In tako se na zemlji sploh nič ne zgodi povsem naravno, ampak zmeraj v popolni povezanosti z duhovnim•, zaradi duhovnega cilja; na vsem svetu je namreč duhovno vedno tesno povezano z naravnim in nenehno vplivata drug na drugega; to pa boste povsem jasno razumeli šele tedaj, ko boste zaradi dejanj v skladu z Mojim naukom, prerojeni v svojem duhu. - Zdaj pa se lahko po tem opravljenem delu znova vrnemo domov; tam bomo namreč našli tudi nekaj novega.«
6 **Krčmar** je rekel: »Gospod, ali ne bi jaz prej poklical svojih hlapcev in dekel sem, da bi tudi oni izvedeli, kakšen nezaslišan čudež se je tu zgodil?«
7 **Jaz** sem rekel: »Le pusti to za danes, saj za to bo tudi jutri dovolj časa! Da se bo tvoja služinčad temu zelo čudila, je pač zanesljivo; toda to čudenje bo prav malo koristilo njihovim še zelo čutnim dušam, ker so večinoma Grki in torej še pravi mračnjaki in silno praznoverni ljudje, zato bodo to dogajanje takoj pripisali kakšnemu tako imenovanemu polbogu. Vzrok tega pojava ti bodo začeli razlagati še prej kot ti njim; in če jim poveš, da sem to storil Jaz, tesar iz Nazareta, se ti bodo smejali, ali pa rekli, da sem Jaz sam nekako povezan s kakšnim polbogom in zato sposoben narediti kaj takega.

• »Z duhovnim« je dopolnilo založbe Lorber Verlag.

8 Takšni ljudje še zdaleč niso sposobni za sprejem Božjega kraljestva; prej jih je treba spretno pripraviti in postaviti v takšno stanje, da bodo jasneje mislili in presojali vse pojave v naravnem svetu. Toda ti ljudje vse pripisujejo volji nevidnih bogov in si domišljajo, da njihovo navzočnost dobesedno vonjajo; tu še dolgo ne bo moč prav nič početi s popolno resnico iz Božjih nebes; zato jih pustimo in pojdimo spet domov!«
9 Nato smo zapustili tisti kraj in se vrnili v naše prenočišče.

73. Utopljena in obujena krčmarjeva hči

1 Ko smo prav ob sončnem zatonu prišli tja, je krčmar pripomnil, da je jezero najmočneje razburkano in da je približno sto poljskih poti daleč vidi ladjo, ki bo ob tem strahovitem valovanju očitno potonila. Ali ne bi tako ogroženi ladji pomagali?
2 **Jaz** sem rekel: »Kateri drugi da - toda tej ne! Dopoldanski veter jo je odnesel tako daleč; toda drug veter jo bo že spet odgnal nazaj. To je prav ladja s tistimi hudobneži iz Jeruzalema, ki naj bi Me ujeli in ubili. Toda zdaj so v Mojem ujetništvu in bodo še nekaj dni in noči morali v njem ostati - potem jih bo veter odnesel ob obrežje za Tiberijo in jih rešil njihovih muk. Nato se bodo povsem trezni vrnili domov in ne bodo tako kmalu več stikali za Menoj in Mi stregli po življenju. Glej, veter jih je že dosegel in odnaša ladjo proč od tega obrežja! Toda pustimo zdaj to; v hiši nas čaka nekaj povsem drugega! Zato le stopimo v naše prenočišče!«
3 Krčmar in vsi so bili na moč radovedni, kaj naj bi nas tam čakalo novega, zato smo prav jadrno odšli v hišo. In glej, najstarejša krčmarjeva hči je ležala kakor mrtva na postelji in od nje se je cedila voda. Sama je šla k velikemu ribjemu zbiralniku, da bi prinesla nekaj velikih žlahtnih rib za našo večerjo, toda velikih in močnih živali ni mogla obvladati in ena od rib jo je z močnim udarcem vrgla v globoko vodo. Na njen krik so seveda takoj prihiteli reševalci; toda pri najboljši volji je niso mogli potegniti iz vode hitreje, kot je bilo mogoče, in posledica tega je bila, da so jo potegnili iz vode brez znamenja življenja. Da so bili vsi v hiši zelo zgroženi in da so takoj poslali v mesto po zdravnika, ki je tudi takoj prišel in storil vse, da bi utopljenko spet priklical v življenje, ni treba niti omeniti. Toda kljub joku matere, bratov in sester ter vsemu zdravnikovemu prizadevanju, ni bilo na utopljenki opaziti nobenih znamenj življenja več.
4 Zdaj se je prestrašil tudi naš krčmar, se proseče obrnil k Meni in rekel (**krčmar**): »Gospod, zdaj vem, da zmoreš vse!«
5 Tedaj sem ga ustavil in rekel (**Jaz**): »Le molči o vsem - tu nočem vzbujati pozornosti! Zdravnik, ki je tudi farizej, bo kmalu spoznal in rekel: 'Zaman se trudim s to utopljenko, kajti nerešljivo je mrtva.' Potem mu hitro poplačaj njegov trud, nato bo naglo odhitel od tod, Jaz pa ti bom nato že storil Svoje med štirimi očmi. Toda ko bom položil roke na utopljenko, ne sme biti v sobi nikogar razen naju, - tudi tvoje žene in drugih tvojih otrok ne.«
6 Kmalu nato je zdravnik razložil, da je hči žal mrtva. Toda kljub temu naj jo zavijejo v ogrete rjuhe, morda se bo v nekaj urah vendarle še prebudila.
To je rekel le zato, da bi staršem pustil še nekaj iskric upanja. Krčmar je plačal zdravniku in ta je veselega obraza tudi takoj odšel ter obljubil, da bo kmalu sam naročil objokovalke. Krčmar pa je rekel, naj s tem le še počaka do jutra;

če bo potrebno, bo zjutraj že sam prišel k njemu. Nato je zdravnik odšel naprej po svojih poteh.
7 In ko so sobo zapustili vsi odvečni ljudje, sem stopil k utopljenki (**Jaz**), položil Svojo roko nanjo in rekel: »Hči, vstani iz svojega spanja!«
8 In tisti trenutek se je hči na postelji dvignila in takoj vprašala, kaj se je zgodilo z njo. Vedela je sicer, da je padla v vodo, ne pa, kako je prišla v posteljo.
9 **Jaz** pa sem ji rekel: »Glej, telesno si bila mrtva; toda Jaz, ki sem življenje iz samega Sebe, sem ti zdaj vrnil življenje. Toda v prihodnje bodi modra in opravljaj le takšna dela, za katera imaš dovolj moči, sicer se ti lahko spet pripeti kaj podobnega. Človekova pridnost je zmeraj pohvalna; če pa preseže svoje moči, to ni več pohvalno, temveč zelo nespametno. Zapomni si to in povej tudi svoji materi ter svojim sicer zelo pridnim bratom in sestram! Zdaj pa vstani in se pokaži materi ter bratom in sestram, ki še silno žalujejo za teboj, in poskrbite za našo večerjo!«
10 Nato je hči hitro vstala s postelje, se Mi zahvalila za tolikšno milost in takoj odšla ven k materi ter bratom in sestram, ki so bili vsi iz sebe od veselja.
11 **Hči** pa je glasno izpovedala in rekla: »Veliki mojster iz Nazareta mi je to storil; toda rekel je tudi, da naj Mu za to takoj pripravimo dobro večerjo, - in to bomo tudi storili pred vsem drugim!«
12 Nato so vsi poprijeli in kmalu smo imeli pred seboj obilno večerjo. Krčmar od same hvaležnosti skoraj ni mogel spregovoriti besede.
13 Tudi **novi učenci** se kar niso mogli dovolj načuditi tem znamenjem in so rekli: »To bi gotovo spreobrnilo ves tempelj!«
14 Jaz pa sem rekel: »Še večje podobno znamenje bo templjarje tako ogorčilo zoper Mene, da bodo potem uporabili vsa sredstva, da bi Me ubili. Več Mi res ni treba povedati! - Vendar zdaj nič več o tem, bodimo spet vsi dobre volje ter jejmo in pijmo, kar je pred nami!«
15 Nato so učenci jedli in pili in si pripovedovali o vsakovrstnih doživetjih in izkušnjah.

74. Farizejska ladja na razburkanem jezeru

1 K nam so prišli tudi znova oživljena hči, njena mati, bratje in sestre ter poslušali pogovor učencev, ki so tokrat veliko povedali o strašilih in hudobnih duhovih ter trdili, da se nekateri ljudje sploh ne morejo zavarovati pred preganjanjem teh nevidnih hudobnih bitij. Takšnih Božjih dopustitev, so dejali, naj sploh ne bi mogli razumeti; od hudiča obsedene bi bilo treba pošteno opazovati, posebno, kjer se obsedenost pojavi že v nežnem otroštvu.
2 Zdaj je rekel tudi naš **krčmar**: »Da, prav to je zelo nenavadno in nerazumljivo! Pogosto sem videl takšne pojave pri petletnikih, ko so jih duhovi, ki so jih obsedli, kar najbedneje zdelali. Pri tem je nenavadno samo to, da skoraj nihče več ne more odpraviti tega zla.«
3 **Jaz** sem rekel: »Moji starejši učenci so že vpeljani v to in lahko te poučijo, kako je s to rečjo, posebno Simon Juda - zdaj Peter - ter Jakob in Janez; oni lahko tudi takoj odpravijo to zlo, prav tako kakor Jaz. Toda Jaz sam zdaj ne bom več govoril o tem; prej sem že dejal, da bom nekaj dni počival tako v poučevanju kot v delovanju. Vi vsi pa lahko govorite in delate, kar hočete; le ne povejte ničesar o Meni ne v okolici in še manj v mestu!«

4 Učenci so potem pripovedovanje nadaljevali; Janez je novim učencem razložil pojav obsedenosti in ko je nekako sredi noči s tem končal, smo odšli vsi počivat.
5 Zjutraj smo kljub temu vstali že prav zgodaj in Jaz sem šel s tremi prej omenjenimi učenci ven na zrak še pred zajtrkom. Tudi krčmar je kmalu prišel za nami, toda drugi učenci so ostali v hiši in si marsikaj zapisali. Mi pa smo se pogovarjali o usodi farizejske ladje, ki se je sredi jezera še bojevala s silnimi valovi. Krčmar je vprašal, ali veter še ni odrinil proti mestu Tiberiji.
6 **Jaz** pa sem rekel: »Doslej še ne; to se bo zgodilo šele čez nekaj dni, se pravi, če bodo nekoliko spremenili svoje mnenje, - sicer jih bom še precej dni pustil, da bodo sredi jezera skoraj stali in zaman veslali!«
7 Krčmar je zdaj razumel, da se z Menoj ne kaže šaliti in Mi je dal prav, ker hudobneže, ki Me preganjajo, tako mučim. Bil je kar velik sovražnik templjarjev, zato je bil zelo vesel, kadar je prišla nadnje kakšna velika stiska.
8 Zdaj nismo več govorili o tem in smo opazovali silne jezerske valove in številne jate vodnih ptic, ki so ob tako močnem valovanju zmeraj navzoče in iščejo hrano. Krčmar je vprašal, kje se te ptice zadržujejo tedaj, ko je jezero mirno.
9 In **Peter**, ki je kot ribič jezero zelo dobro poznal, je rekel: »Glej, to so pravzaprav nekakšne vodne roparice, ki jih lahko vidimo v tolikšnem številu le tedaj, ko je zanje kaj plena; sicer sedijo na jezerskem obrežju, ki ni dostopno niti s kopnega niti z jezerske strani. Na takšnih krajih je veliko žuželk in črvov, z njimi se te živali hranijo. Ob hudem viharju pa se takšne žuželke in črvi zalezejo in ptice potem lačne odletijo na lov za majhnimi ribami; ko se vihar poleže, se spet vrnejo domov, kjer imajo svoja dobro skrita gnezda. To je torej, kar te je zanimalo, ni sicer zelo pomembno, toda kljub temu je dobro vedeti tudi to.«
10 Naš krčmar je bil s tem povsem zadovoljen in je menil, da bi se zdaj lahko vrnili k zajtrku.

75. O pravem opazovanju narave

1 **Jaz** pa sem rekel: »Za to imamo še uro časa in na tem griču je prav dobro biti in opazovati, kako se Božje misli uresničujejo pred našimi očmi.«
2 **Krčmar** je rekel: »Gospod, le kako to vidimo?«
3 **Jaz** sem rekel: »Tu naokrog, kar s svojimi očmi vidiš, z ušesi slišiš in s katerim koli drugim čutom zaznaš, to so same uresničene Božje misli. Poglej mogočno valovanje. Kdo žene vodovje tako visoko in mu ne pusti počivati? Glej, to je Božja misel, oživljena z Njegovo voljo! Poglej številne ptice, ki se preganjajo po valovih! Le kaj drugega so kot zgolj utelešene Božje misli?! Celotno jezero, vse gore, vse živali, vse trave, zelišča in drevesa, vsi ljudje, Sonce, Luna in vse neštete zvezde ni nič drugega kot to. Njihov obstoj je odvisen edinole od zate zdaj še povsem nedoumljive stanovitnosti Božje volje.
4 Postavljam mogoči zgled, ki pa je razložljiv z neskončno svobodo Božje volje; če bi Bog eni teh pred nami bivajočih utelešenih misli odtegnil Svojo voljo, potem bi bilo tisti trenutek tudi konec utelešenja. Duhovna misel v Bogu bi sicer ostala, toda telo bi se spremenilo v goli nič. Mi pa imamo tu pred seboj ta za resničnega Božjega prijatelja tako nadvse pomembni obstoj, bivanje, nastajanje in tudi minevanje Božjih misli! Ali ni pravi užitek jih opazovati in

ob njih iz dneva v dan natančneje spoznavati Jehovovo ljubezen, modrost in vsemogočnost?!
5 Glejte tam na vzhodu oblačke, kako se enkrat povečujejo, nato pomanjšujejo in kmalu spet povsem izginejo! To so prav tako Božje misli, ki jih je volja le rahlo sestavila iz zraka, da prehajajo v bežno telesnost in se nam prikazujejo pred očmi v zmeraj spremenljivih oblikah. Te oblike so prvotnemu duhovnemu elementu očitno bližje kot strjene gore in vse druge tvorbe, ki nas obdajajo od vseh strani; toda kljub temu je njihova bit nepopolnejša in šele z večkratnim pojavljanjem, kot npr. v dežni kaplji, morajo preiti v drugo obliko in potem kot hrana privzeti določnejšo obstojnejšo obliko v eni ali drugi rastlini in tako navzgor vse do človeka, od koder lahko potem kot povsem svobodna in samostojna ter sama svobodno misleča in svobodno hoteča bitja za večno nespremenljivo in nenehno prehajajo in tudi bodo prešla v povsem duhovni in Bogu podoben obstoj.
6 Glej, kdor tako opazuje Božje stvari, najde v tem veliko užitka in veselja!
In povem ti, takšno opazovanje človeka bolj okrepi kot prezgodaj zaužiti zajtrk. Se zdaj tudi tebi ne zdi tako?«
7 **Krčmar** je rekel: »O da, Gospod in Mojster! Toda k takšnemu oživljajočemu opazovanju sodi tudi Tvoja modrost; jaz bi lahko gledal sto let, pa kljub temu ne bi odkril tega, kar si nam zdaj razodel Ti! Odslej bo že tudi pri meni boljše, saj sem prijatelj narave in rad uživam ob njenih tvorbah in oblikah. Le ko se tu in tam včasih izrodi, tedaj se tudi raje oddaljim. Ko pridejo veliki viharji in nam oblaki z bliskom in gromom grozijo z uničenjem, tedaj je tudi mojega prijateljevanja z naravo konec; toda v njenem tihem delovanju in obstoju jo imam izredno rad. Sicer zdaj ta vihar z divjim valovanjem jezera tudi ni tiho delovanje narave, toda nam prebivalcem kopnega ni ravno nevarno in zato ga že lahko opazujemo s prijetnim občutkom; če pa bi silni orkan jezero prisilil k takšnemu gibanju, pa tu podivjane narave ne bi bilo prav zelo udobno opazovati in iz tega spoznati veliko Božjo misel, oživljeno z Njegovo voljo.«
8 **Jaz** sem rekel: »To je prav gotovo tako; toda to, kar sem ti zdaj povedal, tudi ni zapoved, temveč le dober nasvet, sicer bi se morali ljudje spustiti tudi v morske globine in tam poskušati v vseh smereh opazovati utelešenje velikih Božjih misli. Kjer pa lahko človek to počne brez nevarnosti in brez škode za svoje življenje, naj to od časa do časa stori, saj bo iz tega pridobil marsikatero korist za dušo in telo in bo v sebi tudi čedalje bolj prebujal duha resnične ljubezni do Boga in s tem tudi do bližnjega.
9 Da bi Boga lahko resnično ljubili, si moramo prizadevati, da bi Ga čedalje bolj spoznavali. Komur ni največ do tega, naj si nazadnje pripiše sam, če sta njegov notranji čut in zavest o večnem življenju duše po telesni smrti nadvse slabotna. Prav ta resnični življenjski čut je namreč posledica resnične, žive ljubezni do Boga in iz nje do bližnjega.
10 Bog v Sebi kot Oče je vendar v Svojem prabitju prav ljubezen in s tem življenje samo, saj sta ljubezen in življenje eno in isto. Kdor ima torej v sebi ljubezen do Boga, ki je edini življenjski element, ima v sebi tudi resnično, božansko, večno življenje. Kdor pa te ljubezni nima, je v sebi mrtev; njegovo življenje je le navidezno in s tem sodba tako dolgo, dokler v sebi prostovoljno ne prebudi ljubezni do Boga in je z lastno dejavnostjo ne oživi. In zdaj glej, prav zato je za resničnega človeka dobro, če od časa do časa globlje opazuje, kar zaznavajo njegovi čuti! - Razumeš zdaj, kar sem ti povedal?«

11 **Krčmar** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, zdaj mi je jasno tudi to; le da je zdaj v svetu zelo obžalovanja vredno, da večina ljudi sploh nima pojma o teh najtehtnejših življenjskih naukih! Toda jaz se bom zavzeto trudil, da bom vsaj to, kar zdaj vem, ob primernih priložnostih sporočil sprejemljivim ljudem. In kaj pa bi lahko bil poglavitni vzrok, da so ljudje v tem času postali tako strahotno nerazsodni?«

76. Vzroki propada ljudi. Teokracija in kraljestvo. Poslednji čas in sodba

1 **Jaz** sem rekel: »Pomisli, kaj sem o tem že povedal; predvsem pa so vzroki tega propada ljudi napuh, lenoba, samoljubje in iz tega zrasla oblastiželjnost.
2 Že v Samuelovih časih so ljudje postali bolj leni in delomrzni. Začeli so se sramovati nekaterih del in so jih naložili le določenim plačanim hlapcem in deklam. Bogati posestniki so sklenili roke v naročju, drugi pa so morali zanje delati. Kdor je največ delal zanje, je dobil tudi boljše plačilo in to je bilo tudi prav; toda ob tem so se iz posestnikov izoblikovali nekakšni vladarji, ki niso hoteli lotiti nobenega še tako neznatnega hlapčevskega dela, ampak so hlapcem in deklam le ukazovali, kaj naj naredijo, sami pa se dela niso niti pritaknili.
3 Kakršni so bili starši, takšni so postali tudi njihovi otroci, namreč leni, samoljubni in oblastiželjni. Naučili so se ukazovati služabnikom, toda svojih nežnih rok niso nikoli hoteli umazati s hlapčevskim navadnim delom. Ta razvada je v ljudeh naraščala iz leta v leto in še prekmalu dosegla stopnjo, na kateri se že tako in tako dobro hranjeni napuh ni mogel več nasititi. On, Jud, je otožno gledal na sijaj ter velike in visoke dostojanstvenike poganskih ljudstev in v kralju je videl eno najvišjih človeških časti in najvišje dostojanstvo. Skratka, tudi on je hotel imeti svetnega kralja in ni bil več zadovoljen z najčistejšo Božjo vladavino, ki je vladala po vidcih in sodnikih!
4 Ko je ljudstvo kljub vsem dobrim opominom vidcev od Samuela vendarle zahtevalo kralja, je zvesti služabnik Bogu predstavil zahtevo neumnega ljudstva, ker sam iz sebe ni vedel, kaj naj stori.
5 Tedaj mu je **Jehova** rekel: 'Glej, poleg vseh grehov, ki jih je to ljudstvo že storilo pred Mojim obličjem, je zdaj naredilo tudi tega največjega: da zahteva kralja! Pojdi tja in mazili največjega moža iz ljudstva! Ta jih bo kaznoval za oskrumbo, s katero so se pregrešili zoper Mene.'
6 Glej, to so, na kratko povzete, Jehovove besede na hudobno zahtevo ljudstva! Posledice napuha ljudstva, ki se je s tem čedalje bolj hranil, lahko deloma bereš v Knjigi kraljev in v Knjigi kronike, kjer so na kratko zapisane lepe zgodbe, večinoma pa se dogajajo prav zdaj pred tvojimi očmi.
7 Prijatelj, le v resnični ponižnosti je pot do notranjega življenja duše. Ampak le kdo jo zdaj premore? Glej, niti gospodarjev služabnik ne; primerja se s služabniki drugih gospodarjev po časti in ugledu svojega gospodarja! Če je ta za kakšno stopnjo višja kot gospodarja kakšnega drugega služabnika, bo že gledal na služabnika neznatnejšega gospodarja zaničljivo in se le malo z njim pogovarjal.
8 Povem ti: Dokler ne bosta čista ljubezen in njej ustrezna ponižnost urejali in vodili ljudstev, tako dolgo bo tudi na splošno tema na zemlji. Zanesljivo pa bodo vedno obstajali posamezniki, ki bodo v svetlobi, toda takih bo zmeraj le malo. Dokler bodo na svetu posvetni ter nadvse ošabni in slavoljubni vladarji,

tako dolgo se bo tudi v vseh plasteh človeštva bohotilo seme napuha in pohlep po oblasti in z zemeljskih tal se noč, tema, sebičnost, nevoščljivost, skopost, preganjanje in izdaja kot resnični elementi pekla ne bodo umaknili vse do velike sodbe, ko bom zemljo znova očistil z ognjem. Po tem času ne bo nad nobenim zemeljskim ljudstvom vladal noben kralj več, ampak edino Božja svetloba. V mesu tistega časa ne boste doživeli, temveč svetlo in prejasno v duhu v Mojem kraljestvu.«
9 **Krčmar** je rekel: »Kdaj, čez koliko let bo prišel tisti srečni čas?«
10 **Jaz** sem rekel: »To ve edino Oče in za Njim bo vedel le tisti, ki mu bo Oče hotel to razodeti. Meni doslej Oče tega še ni razodel, le to, da se bo tako zgodilo. Vsi pa lahko sprejmete kot povsem resnično, da se namreč na zemlji skoraj vsakih dva tisoč let zgodi velika sprememba. In tako se bo, računano od zdaj, tudi zgodilo. - Toda zdaj nič več o tem!«
11 **Krčmar** je rekel: »Gospod, če bi Ti bilo prav, bi moral biti zdaj zajtrk že povsem pripravljen!«
12 **Jaz** sem rekel: »No, pojdimo torej in zajtrkujmo!«
13 Nato smo šli domov, kjer nas je že čakal zajtrk. Učenci, ki so ostali v hiši, so nas vprašali, kje neki smo bili, da nas niso mogli najti.
14 **Jaz** pa sem rekel: »Bili smo prav tam, kjer smo bili, vi ste nas pa iskali tam, kjer nas ni bilo in to je preprost razlog, zakaj nas niste našli. Zdaj pa jejmo in pijmo!«
15 Nato smo zajtrkovali in med jedjo je neki judovski Grk ugotovil, da sem na njihovo vprašanje vendarle nekoliko čudno odgovoril, zato niso vedeli, kako naj odgovor razumejo.
16 Tedaj sem jim rekel (**Jaz**): »Prav tako, kot sem vam odgovoril! Če hočete o odgovoru globlje razmisliti, boste v njem našli tudi veliko duhovno resnico.«
17 **Učenci** so rekli: »To bo nekoliko težko; zdi se, da ni to nič drugega kot besedna kazen za naše predrzno vprašanje!«
18 **Jaz** sem rekel: »O, nikakor! Hočem vam pa povedati, kaj vsebuje in kaj sem hotel s tem povedati. In tako Me torej poslušajte!
19 Resnično, tisti, ki Me ne iščejo tam, kjer sem, Me ne najdejo in Me tudi ne bodo našli. Sčasoma Me bodo še mnogi iskali in ne našli. Prišli bodo časi, ko bo vstalo zelo veliko lažnih prerokov in mesij in vam bodo govorili: Glej, tu je Maziljeni!' ali 'Tam je!' Toda nikomur od teh ne verjemite; kjer bodo namreč napovedovali, da Me je mogoče najti, prav tam Me bo najmanj mogoče najti oziroma sploh nikoli ne. Kdor Me bo iskal v nečem, kar le malo diši po posvetnosti, Me ne bo našel, ampak Me bo našel zmeraj in povsod le tisti, ki Me bo iskal v resnični ljubezni, ponižnosti in samozatajevanju.
20 Vi pa ste Me šli iskat ven nekoliko slabe volje zato, ker vam nisem vnaprej povedal, kam bom šel danes zjutraj pred zajtrkom. In glejte, prvič, to ni bil pravi kraj, kjer bi Me duhovno v svojem srcu iskali in zato tudi, drugič, zunaj niste mogli najti pravega kraja, kjer sem bil!
21 To pa nima nobene zveze z vašim odnosom do Mene, ampak sem vam to pokazal le v prispodobi, kako bo s to zadevo nekoč. Zato naj, enako kot Jaz, tudi vsak pravi učitelj ob vsaki priložnosti, tudi pri najneznatnejših stvareh, svoje besede postavi tako, da so lahko podlaga za nov, pomemben nauk. Resnično, povem vam: V kraljestvu duhov, ki so čisti pred Bogom, boste morali polagati račune tudi za vsako puhlo in prazno besedo in boste pred čisto svetlobo resnice iz Boga propadli!«

22 Te besede učencem niso bile prav posebno všeč, toda kljub temu so si jih zapisali globoko v svoje srce.

77. Na gori pri Kafarnaumu

1 Po zajtrku, ki smo ga na hitro zaužili, smo vsi odšli na precej visoko goro blizu Kafarnauma. Tudi krčmar in od mrtvih obujena hči sta šla zraven in krčmar je ukazal hlapcu, naj nese s seboj nekaj kruha in vina, ker sem mu Jaz prej po tihem povedal, da bomo ostali na gori do večera. Drugemu hlapcu pa je ukazal, naj dve največji žlahtni ribi odnese poglavarju kot regale•. To se je tudi zgodilo in takoj smo se odpravili na pot in se v nekaj urah zlahka povzpeli na goro. Z zelo ugodno ležeče gorske planote smo videli velik del Galilejskega jezera in opazili smo lahko celo ladjo, ki se je še vedno silno bojevala z morskimi valovi.
2 **Krčmar** je rekel: »Blazneži na tisti ladji verjetno nimajo več zaloge hrane in jih najbrž hudo muči tudi lakota!«
3 **Jaz** sem rekel: »Nekaj razmočenega kruha še imajo in to je dovolj za njihovo hudobijo. Svoj hudobni načrt pa so že opustili in se bodo zdaj skušali vrniti, pri tem pa naj jim veter pomaga. Toda prestati bodo morali še dovolj strahu, dokler ne bodo dosegli obrežja; preveč zlahka naj še ne pridejo iz vode na suho in varno kopno!«
4 **Krčmar** je rekel: »Veš, Gospod, hudobni templjarji se mi sploh ne smilijo, - toda ubogi mornarji, ti za svoj velik trud in strah ne le da ne bodo dobili plačila, ampak bodo še kaznovani, ker bodo farizeji njim pripisali vso krivdo, da niso zmogli spraviti ladje z mesta na tem jezeru!«
5 **Jaz** sem rekel: »Oh, le nikar ne skrbi za to! To so krepki Grki iz okolice Tiberije, ki ne bodo potegnili kratko! S seboj imajo tudi še dovolj zalog hrane: prekajene ribe, prekajeno svinjsko meso in dvakrat prepečeni pšenični kruh. Tudi nekaj mehov vina imajo v zadnjem delu ladje in ker templjarji pač ne morejo jesti svojega premočenega, nekvašenega kruha, si pri mornarjih za drag denar kupujejo hrano in tako ti ne trpijo stiske, le strah jih je morebitnega brodoloma. Zato tudi ne skrbimo več zanje; proti večeru bodo z veliko prizadevanja in napora dosegli obrežje! Tako naj bo!«
6 S tem so bili vsi zadovoljni in nihče ni hotel več pomisliti na ladjo.
7 **Krčmar** pa se je spet oglasil z novim vprašanjem in rekel: »Gospod, ker veš za vse, kar je in kar se dogaja, boš seveda tudi vedel, kaj počne in kje se potika učenec Juda Iškarijot, ki Te je včeraj zapustil.«
8 **Jaz** sem rekel: »Tudi tega pustimo pri miru! Pojutrišnjem bo prav gotovo spet prišel k nam; Jaz ga namreč ne bom oviral pri tem. Zdaj pa uživajmo v tukajšnjem tako zelo lepem razgledu, pri tem pa upoštevajte nauk, ki sem vam ga dal danes zjutraj; eden naj pouči tudi nevedne in ob tem boste čutili čisto, pa tudi resnično veselje!«
9 To se je tudi zgodilo in potem so se vsi zabavali s tem do večera in sicer tako, da bi celo pozabili na kruh in vino, ki smo ga prinesli s seboj, če jih na to ne bi spomnila krčmarjeva hčerka, ker jo je priganjala njena lastna majhna lakota in žeja.

• Darilo.

78. Pogovor med krčmarjem in poglavarjem o Gospodu

1 Zvečer smo se spet vrnili, in ko smo stopili v hišo, nas je tam že čakala pripravljena obilna večerja, na krčmarja pa sel poglavarja, ki mu je krčmar podaril dve žlahtni ribi. Sel naj bi krčmarju prenesel poglavarjevo zahvalo in mu izročil košaro, polno svežih jajc, ki so jih znesle poglavarjeve velike kokoši.
2 **Krčmar** se je zahvalil za to in rekel: »Če bom spet ujel kakšno tako ribo, se bom spet spomnil poglavarja.«
3 Tedaj pa je **sel** rekel: »Poglavarja bo to gotovo zelo razveselilo; toda izvedel je, da naj bi se tu začasno zadrževal zloglasni prerok iz Nazareta. Poglavar bi rad o tem sam govoril s teboj in bi ga zelo razveselil, če bi prišel k njemu in mu kaj o tem povedal. Kdaj lahko prideš k njemu? Sam določi čas!«
4 **Krčmar** je rekel: »Moj ljubi prijatelj, malce še potrpi! Najprej se bom še posvetoval s prijateljem o nekem poslu, ki ga nameravam opravljati z njim od jutri, od jutri naprej in še nekaj dni, dokler pač ne bova končala, potem pa se bom že oglasil in povedal resnico o nevsakdanjem, čudežnem človeku iz Nazareta, ki ga, vsaj verjamem, prav dobro poznam.«
5 Nato je prišel krčmar k Meni v našo jedilnico in Me vprašal, kaj naj stori.
6 **Jaz** pa sem rekel: »Čeprav se je že zvečerilo pojdi k njemu še danes in povej: Jaz sem tu in bom tu ostal, dokler bom hotel. Kdor pa ima kaj zoper Mene, naj pride in z Menoj sam uredi svojo zadevo, kajti Zase odgovarjam sam in nihče drug na vsem svetu. Pojdi tja in mu to povej in s tem sporočilom bo povsem zadovoljen. Sicer pa o Meni z njim ne govori veliko!«
7 S tem naročilom je krčmar hitro odšel ven k slu in z njim tudi hitro k poglavarju, čigar hiša ni bila prav daleč od krčmarjeve, seveda pa znotraj mestnega obzidja.
8 Ko je naš krčmar prišel k poglavarju, se ga je ta razveselil, saj je bil že hudo radoveden, da bi izvedel, kako je z Menoj. Po medsebojnem prijaznem pozdravu je poglavar takoj vprašal, ali je res, kar govorijo ljudje, da se pri njem, pri krčmarju namreč, zadržuje zloglasni prerok in se nespodobno potika naokrog.
9 Krčmar je povedal tako, kot sem mu Jaz prej naročil, naj pove.
10 Nato se je **poglavarju** zmračil obraz in je rekel: »Toda kako si kot znan človek in krčmar mogel v svoji hiši prenočiti tega zdaj že vsepovsod preganjanega človeka?«
11 **Krčmar** je rekel: »To je moja dolžnost, saj sem krčmar in lastnik prenočišča; nikomur ne smem zapreti vrat svoje hiše, kdor koli je že in četudi pride od koder hoče. Niti tatu niti roparja nimam pravice odgnati in ga vprašati, kaj hoče tu, ker tudi on spoštuje pravo prenočišče. Poleg tega je moje prenočišče povsem svobodno in v njem po rimskem zakonu polnih sedem dni celo ne smejo prijeti nobenega zločinca in ga postaviti pred sodišče. In če je vse to tako, zakaj naj ne bi prenočil najslavnejšega moža, kar jih je kdaj imel svet, ker prvič, ni nikoli nikomur ostal nič dolžan in drugič, ker je najprijaznejši in najboljši človek, kar sem jih kdaj koli in kjer koli srečal!
12 Sicer pa je že tako in tako pridigal na sabat v shodnici. Če imaš kaj zoper Njega, bi bil vendar tam prav pravi kraj, da bi Ga zgrabil in Ga poklical na odgovornost! Kot krčmar nimam pravice do tega. Toda zdaj je še pri meni; če imaš kaj proti Njemu, lahko greš, kakor vsak drug človek, svobodno noter in se pogovoriš z Njim. Izrecno mi je namreč povedal, da nikomur na vsem svetu

ni treba zanj odgovarjati; sam namreč odgovarja zase in kolikor vem iz izkušnje, se ne boji nikogar, nima strahu pred nobenim človekom. Pač pa se ga morajo bati vsi ljudje, kajti moč Njegove volje je neskončna. Vse, kar le hoče, se zgodi in tako je.
13 Ali ni lani obudil od mrtvih hčer tvojega predhodnika Jaira - to gotovo veš?! In zato je najresničnejši, čeprav tudi nedoumljivi dobrotnik ljudi. Kako ne bi dal zatočišča takšnemu človeku, dokler hoče prenočevati pri meni?!«
14 **Poglavar** je rekel: »Glede tega imaš prav, to zelo dobro vem in nihče ti pri tem ne more metati polen pod noge. Le ne daj se zapeljati, da bi verjel, da je on obljubljeni Mesija Judov! Med ljudstvom namreč trosi takšne bogokletne nauke in še predobro vem, da zdaj že zelo veliko ljudi veruje vanj, saj potrjuje svoje nauke z vsakovrstnimi čarovnijami, večinoma pa jih gotovo opravlja z Belcebubovo pomočjo. Samo to sem ti pravzaprav hotel povedati, zato mi je bilo zelo prav, da si še danes prišel k meni.«
15 **Krčmar** je rekel: »Resnično, zaradi tega me res ne bi bilo treba dati poklicati k sebi! Sam sem namreč na tem svetu že marsikaj skusil in toliko sem tudi razsoden, da znam ločevati lažno od pristnega! Tega čudodelnika vsi poznamo skoraj odkar se je rodil in tudi njegove starše; bili so tukajšnji ljudje, zmeraj so živeli in se ravnali strogo po postavi ter bili tako pravi zgled poslušnosti do Boga in vseh Njegovih ustanov. Če pa so bili taki, kako naj bi bil potem ta, sicer po pričevanju Jožefa, pobožnega tesarja, najpobožnejši, najlepše vzgojeni in najubogljivejši sin povezan z Belcebubom in svoja resnično božansko čudežna dela opravljal z njegovo ničevo pomočjo?!
16 Kdor hoče povsem veljavno soditi o Njem, se mora potruditi in Ga spoznati z vseh Njegovih strani in odnosov; šele potem lahko upravičeno trdi: »Tako in tako je s tem človekom!« Tako menim. Toda človeka takoj obsojati, ne da bi ga sam natančneje spoznal, se mi sploh ne zdi prav ne po sodniški in še manj po duhovniški modrosti. Čudim se, da kakor stare, hudobne ženske le po govoricah tako sodiš o nekom, ki ga nisi še nikoli videl in nikoli z njim govoril. Pojdi tja in se sam pogovori z Njim, šele potem sodi o Njem!«
17 Poglavar ni vedel, kaj naj odgovori, le razmišljal je sam pri sebi, kaj naj stori.
18 Šele čez nekaj časa je rekel (**poglavar**:) »Sicer imaš prav in če ne bi bil poglavar, bi najbrž mislil enako kot ti; toda jaz sem tukajšnji poglavar in moram ravnati po svoji dolžnosti. Če pa imam pred seboj nekoga, kot si ti, tedaj tudi ne mislim in ne ravnam kot poglavar, temveč kot človek. Če pa bi bil bolj templjar kakor sem, bi po naročilu iz templja moral tega človeka prijeti in ga izročiti v Jeruzalem. Ker pa sem bolj človek kakor poglavar, sem mu celo pustil pridigati v shodnici in sam nisem šel tja, da bi bilo videti, da za to sploh ne vem. Toda ta baje zelo pametni in modri Nazarečan je imel tam nadvse mističen govor in ker ga ni nihče razumel, naj bi bil nazadnje ostal v shodnici skoraj sam. No, če bom utegnil, bom jutri ali pojutrišnjem odšel tja; vsaj videl bi ga namreč le rad!«
19 Na to je **krčmar** rekel: »Stori to; zagotavljam ti, da se tega ne boš nikoli kesal!«
20 Nato se je krčmar poslovil, kmalu prišel k nam in Mi pripovedoval, kako je govoril s poglavarjem.
21 **Jaz** pa sem mu rekel: »Prav dobro si govoril, ker sem ti Jaz sam položil besede v usta; toda ne glede na to ostaja poglavar vendarle templjar in če bi

mu iz Jeruzalema znova naročili, naj Me preganja, bi to storil z vso vnemo. Toda kar tako brez pobude in ker le preveč ljubi udobje, pusti, da gremo svojo pot in počnemo, kar tako rekoč hočemo. Ali pa bo zaradi Mene prišel sem, je vprašanje, na katero bo težko odgovoriti; ko se bo namreč poglavar jutri zbudil, se bo komaj spomnil, kaj si govoril z njim. - Zdaj pa pojdimo počivat; gora je namreč utrudila telesne ude!«
22 Nato so vsi vstali s sedežev in odšli v njim namenjene spalne kamrice, ki so bile pri našem krčmarju prav dobro opremljene.
23 Ostal sem tu še dva cela dneva, v tem času pa se ni zgodilo nič pomembnega. Le tretji dan zjutraj sem šel z učenci in krčmarjem ven in zapovedal jezeru naj miruje. In takoj so se valovi polegli in ribiči so kmalu nato odhiteli na svoje delo, saj so morali že skoraj pet dni počivati, čeprav jim tudi to ni ravno škodilo.

Gospod na severu Galileje
(Jn;7 poglavje)

79. Slovo od krčmarja pri Kafarnaumu. Notranja beseda kot Božja skrivnost v človekovem srcu (Jn 7,1)

1 Tisto jutro je tudi Juda Iškarijot spet prišel k nam in hotel začeti pripovedovati, kaj vse je v Mojem imenu storil in govoril.
2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Pusti to, kajti Meni ni nič neznano! Glej, da ne boš lagal! Temu pa se boš ognil, če ne boš govoril; kadar namreč govoriš, dobra polovica ne drži!«
3 Nato je umolknil in se ozrl okrog, da bi dobil kaj jesti.
4 Nato sem **Jaz** krčmarju rekel: »Poslušaj, prijatelj, tu nimam več česa početi in po kosilu bom odšel od tod. Danes proti večeru bo namreč prišla sem množica tujcev, med njimi mnogi iz Jeruzalema in iz zelo tehtnih razlogov se hočem tu ogniti srečanju z njimi. Daj pripraviti dobro kosilo, potem pa nam po svoji volji naredi račun, če že ne Zame in Moje stare učence, pa vendar za dvajset novih učencev, ki imajo s seboj obilo zlata in srebra!«
5 **Krčmar** je rekel: »Ne, Gospod in Mojster, četudi bi bilo veliko Tvojih učencev še deset let v tem mojem zavetišču, ne bi vzel od nikogar niti bednega staterja! Tebi, o Gospod, sem vendar postal tako velik dolžnik, da Ti celo s kupom zlata velikim kot gora, ne bi mogel poplačati tega, kar ti dolgujem. Le pomisli na ribji ulov, na čudežno zamašitev velike luknje in nazadnje na vnovično oživitev mojega najljubšega otroka! Le s kakšnimi zakladi tega sveta bi lahko primerno poplačal kaj takega?!«
6 **Jaz** sem rekel: »No, le pojdi in nam pripravi dober obed!«
7 In krčmar je šel in vse naročil.
8 Nato so pristopili k Meni **učenci** in rekli: »Gospod, le kam se boš zdaj napotil? Galilejo smo že prehodili od kraja do kraja in od hiše do hiše. Le v Judeji, Samariji in Mali Mezopotamiji kot tudi v Siriji in okolici Damaska smo le malo bili ali pa sploh ne. Le kako bi bilo, če bi šli tja?«
9 **Jaz** sem rekel: »Da so dežele, ki ste jih našteli, potrebne luči, predvsem pa najbolj sprevržena Judeja, to vem; toda zdaj kljub temu ne grem tja, ker Mi tam najbolj strežejo po življenju. (Jn 7,1) Sicer Me pred časom, ki Mi je določen, nihče ne more zgrabiti, o tem sem vam dal že številne dokaze, toda

judejskega ljudstva nočem s svojo navzočnostjo narediti še hujšega, kot je že tako in tako. Druge dežele pa so Zame še premalo zrele, zato bomo vendarle ostali v Galileji in tu še bolj zanetili svetlobo.«
10 Učencem je bilo to tudi prav, saj tudi oni niso hoteli posebno veliko opraviti s pravimi Judi. Judje so namreč zaničevali skoraj vse, kar je izviralo iz Galileje. Novi učenci so menili, da bi bile Mala Mezopotamija, Sirija in Celesirija najbrž še najprimernejše pokrajine, v katerih bi lahko z veliko uspeha širili nebeško luč.
11 **Jaz** sem rekel: »Ne poučujte Me o tistih deželah! Tam pride na enega - pravim - slabega Juda najmanj deset Grkov in Rimljanov, ki so goli pogani s pravim, zelo mračnim praznoverjem! Le kako naj bi razumeli resnično, duhovno življenjsko svetlobo?! V Samariji smo svetlobo že izlili in tam se že prav mogočno krepi. Damask je veliko trgovsko mesto. Tamkajšnji ljudje mislijo le na to, kako bi lahko najbolje prodali svoje izdelke, zato tam za zdaj s svetlobo ni mogoče veliko narediti, pozneje pa bo svetloba že prišla tudi tja, za zdaj le ostanimo torej v Galileji, obiščimo svoje svetlobne prijatelje in jih še bolj opogumimo!
12 Če hoče vladar obvladati ljudstvo, si mora najprej zgraditi trdnjavo, ki je njegovi sovražniki ne bodo mogli premagati. In ko ljudstvo vidi, da je vladar nepremagljiv, se mu podredi in spolnjuje njegove zapovedi. In tako naj nam tudi Galileja postane trdna utrdba, ki je sovražnik svetlobe zlepa ne bo premagal. Jaz sam sem kot Galilejec temeljni kamen in vaša vera je skala, na kateri gradim Božjo trdnjavo. - Zdaj pa že prihaja krčmar s povabilom k obedu. Pojdimo torej!«
13 Krčmar je prišel in nas povabil k obedu, čeprav še ni bilo poldne in šli smo in zaužili dobro pripravljeni obed ter se ob tem pogovarjali še o marsičem v zvezi z našim nameravanim potovanjem.
14 Po obedu pa smo hitro vstali in se odpravili. Krčmar Me je vprašal, ali bi nas smel spremljati do naslednjega kraja.
15 **Jaz** pa sem mu rekel: »Zdaj si tudi ti postal eden Mojih učencev, ker si Me spoznal. Za zdaj pa ostani doma, tu Mi boš bolj koristil, kot če bi šel z nami! Danes jih bo še veliko ostalo v tvojem prenočišču in dobil boš priložnost, da Me boš zastopal in to se bo v tem času zelo pogosto ponovilo. V nekaj tednih pa bom znova prišel k tebi in spet ostal nekaj dni; tedaj boš že spet imel priložnost, da boš še več slišal o Mojem novem nauku. Če pa boš odslej govoril v Mojem imenu, ti ni treba misliti, kaj boš govoril, ampak ti bom Jaz položil v usta besede, ki jih boš moral povedati!«
16 **Krčmar** je rekel: »Gospod, kako naj, kako bom to čutil in zaznal?«
17 **Jaz** sem rekel: »Misli, tako jasne kot čisto izgovorjene besede, boš občutil v svojem srcu in jih boš potem zlahka izgovoril z usti. V tem je skrivnost Boga v človekovem srcu. - Nazadnje pa ti povem še nekaj:
18 Če boš kje našel kakšnega bolnika, položi nanj roke v Mojem imenu in bolje mu bo! Ko pa boš koga tako ozdravil, za ozdravljenje ne vzemi plačila, ampak reci ozdravljenemu: 'Zahvali se Bogu, Vsemogočnemu, v Njegovem Sinu Jezusu! Pojdi in ne greši več! Spolnjuj zapovedi in delaj dobro!' Tako Mi boš prebudil veliko vernikov.«
19 Nato sem položil nanj Svoje roke in mu s tem dal moč delovanja v Mojem imenu.

80. Obisk pri krčmarju v Kani. Ozdravitev bolnega otroka. Evangelij za doječe matere

1 Nato smo hitro odšli iz tega kraja in proti večeru prišli v Kano v Galileji, kjer sem vodo spremenil v vino. Zavili smo v isto hišo, kjer je bilo tudi veliko prenočišče. Ni treba posebej omenjati, da so nas tudi tu sprejeli z največjim veseljem.
2 Mlad zakonski par je že imel otroka in sicer dečka; toda komaj nekaj tednov stari otrok je trpel zaradi hudih krčev in sicer zaradi strahu, ki ga je mlada mati še v poporodnem času prestala ob požaru, ki je nastal v sosednji hiši in so ga kmalu pogasili. Mladi starši in tudi njihovi še živi starši so poskušali vse, da bi otroka ozdravili od te bolezni, toda vse je bilo zaman.
3 Ko pa sem prišel v hišo in so Me spoznali, so (**mladi starši**) padli pred Menoj na kolena in rekli: »O Mojster, Tebe je resnično pripeljal k nam Bog, da bi ozdravil najinega edinega otroka! O, najprisrčneje Te prosiva za to! Že dolgo veva, da Ti je vse mogoče.«
4 **Jaz** sem rekel: »Vstanita; ne spodobi se namreč, da ljudje poklekajo pred ljudmi!«
5 **Mlada zakonca** sta rekla: »O Mojster, midva pa veva, da si več kakor samo človek, torej se že spodobi, da se pred Teboj vrževa na kolena! O pomagaj najinemu otroku!«
6 **Jaz** sem rekel: »No, no, vstanita vendar in Mi prinesita bolnega otroka!«
7 Zdaj so starši hitro vstali in Mi prinesli otroka. Jaz pa sem položil roke nanj, ga blagoslovil in otrok je bil v trenutku tako veder in zdrav, kot da z njim ne bi bilo nikoli nič narobe.
8 Nato sem (**Jaz**) mladi materi rekel: »Ti pa bodi v prihodnje previdna! Če kaj močno vznemiri tvojo čud in imaš še otroka na prsih, ne pusti otroku sesati tako dolgo, dokler se tvoja čud povsem ne umiri! Z materinim mlekom lahko v otrokovem telesu in celo v njegovi duši nastanejo vsakovrstne bolezni. To si zapomnita! - Zdaj pa poskrbite, da vsi dobimo večerjo!«
9 Starši so se mi na vso moč zahvaljevali in odšli, da bi nam pripravili večerjo.
10 V eni uri je že bilo vse nared; odpeljali so nas v veliko in povsem na novo zgrajeno jedilnico in tam smo zaužili zelo dobro pripravljeno večerjo. Po obedu pa sem mladega gospodarja vprašal, kdaj, kako in kdo je zgradil to zelo lepo in zelo prostorno jedilnico.
11 Zdaj je **krčmar** rekel: »Da, Gospod, tudi to se ni zgodilo povsem po naravni poti! Gradila sta jo Jozes in Joel, Jožefova sinova oziroma Tvoja polbrata. Toda bilo je zelo nenavadno. Imela sta le dva pomočnika in ko sta začela tesati cedrovino, je to delo, za katero je sicer potrebnih najmanj deset dni, trajalo komaj dan in sestavljanje dreves•, postavljanje strehe in polaganje podov ter izdelava vsega tistega, kar je v dvorani, je trajalo prav toliko časa, kolikor dni je po Mojzesu Gospod Bog potreboval za stvarjenje sveta.
12 Skratka, vsak izvedenec pravi, da bi za postavitev takšne dvorane potrebovali skoraj pol leta, delati pa bi moralo več zelo pridnih gradbenikov, to dvorano pa so le štirje gradbeniki v šestih dneh naredili tako, kakor zdaj stoji in to je vendar tudi očiten čudež!

• Brun

13 **Brata** pa sta sama rekla: 'Pri tem nam nevidno pomaga duh našega božanskega brata!' In gotovo je tudi bilo tako, ker mi je to celo Tvoja ljuba mati Marija, ki nas pogosto obiskuje, naznanila kot nekaj zanesljivo resničnega. - Ali ni tako, Gospod in Mojster vsega življenja in vse biti?«
14 **Jaz** sem rekel: »No da, torej naj bi tako tudi bilo! Toda zdaj poskrbita tudi za prenočišče; udje vseh nas so se utrudili! Za nadaljevanje pogovora o tem bo jutri dovolj časa.«
15 To je bilo tudi hitro opravljeno in odšli smo počivat.

81. Gospod na severu Galileje

1 V Kani v Galileji sem ostal sedem dni in Moji učenci so ljudstvu oznanjali evangelij. Po sedmih dneh, potem ko smo prej naredili veliko dobrega, pa smo šli naprej. Iz Kane nas je daleč spremljalo veliko ljudi in so se domov vrnili potolaženi.
2 Mi pa smo od tam odšli na najsevernejše meje Galileje, kjer doslej še nismo bili. Tam smo naleteli na množico poganov, ki so bili zelo praznoverni in so veliko dali na vsakovrstne amulete. Tudi nas so opazovali zelo začudeno in sploh niso razumeli, kako si drznemo potovati brez takšnih varovalnih pripomočkov. Ko smo jim začeli dokazovati svojo notranjo moč, so pa padli na obraze; imeli so nas namreč za bogove z Olimpa in si nas niso upali pogledati. Šele po daljšem govorjenju in dokazovanju so v nas spet videli ljudi in šele potem sem se jim lahko pobližje razodel.
3 Tam smo ostali približno tri tedne in smo veliko poganov spreobrnili k čistemu judovstvu. To so bili sicer kar dobri ljudje in najskrbneje so nam postregli z vsem, kar so premogli. Ko smo jih zapuščali, jih je zaradi našega odhoda veliko jokalo, Jaz pa sem jih okrepil in potem so nas pustili mirno oditi.
4 Da pa bi si bralec tega pisanja lažje predstavljal, kje so pravzaprav bili ti pogani s svojimi amuleti, naj pogleda na star zemljevid in v Mali Aziji bo našel pokrajino, ki se imenuje Kapadocija (Caipa dou ceio? = Kaj hočejo ti tu?). Tu, na meji proti jugu, je bilo mesto z imenom Melite (Mei liete! = Imej ali štej leta!). To ime je mesto dobilo po mladem kralju, ki je bil sicer prav moder in pogumen, - ko pa je stari kralj umrl, je hotel mladi takoj zasesti prestol. Ob tem pa je svet starešin ugotovil, da sin še ni dovolj star in rekli so mu: 'Mei liete!' = 'Imej leta!' Tedaj se je sin razjezil, odšel z nekaj pogumnimi bojevniki proti vzhodu, zavzel prej omenjeno pokrajino Kapadocijo in jo pripojil k pokrajini Ciliciji (Ci lei cia = Če le hoče), ki jo je imel v lasti že prej in zgradil tam mesto ter mu dal zmagoslavno ime Mei liete nei (grško Melitene = Nimam let), s čimer je zboru starešin hotel povedati: 'Poglejte, ali nimam let!'
5 No, to seveda ne sodi povsem v naš evangelij; toda nikomur ne škodi vedeti tudi kaj takega, ker se lahko potem v mnogem lažje znajde.
6 Torej, zahodno od tega starega mesta je stalo veliko gorovje na meji s Sirijo in tam so prebivali naši Grki z amuleti. Kako sem opravil zadevo z njimi, je bilo na kratko že povedano, več pa tu ni potrebno.
7 Od teh prijaznih ljudi smo odšli jugozahodno in prispeli v mestece z imenom Chotinodora (Choti no dora = V kotu ne orjemo). V tem mestecu so živeli številni Judje iz Betlehema in trgovali z vsem mogočim, posebno zavzeto pa so trgovali tudi menjalno. Obenem pa so bili tu tudi Grki iz Armenije in so ob

veletoku Evfrat trgovali z lesom do Indije, ker je to mestece, kot enako veliko sosednje mestece z imenom Samosata, ležalo ravno ob omenjenem veletoku.
8 »No, sami trgovci! Tu bomo imeli le malo možnosti, da bi naša stvar uspela!« tako so menili učenci med seboj in ko smo na obrežju reke opazovali živahno dejavnost ljudi, Mi je neki starejši novi učenec rekel: »Gospod, ti kraji pa vendar ne sodijo več h Galileji, a si jih kljub temu obiskal, čeprav si hotel hoditi le naokrog po Galileji! Kako se je to zgodilo in kako naj to razumemo?«
9 **Jaz** sem rekel: »To se je zgodilo povsem naravno in to zato, ker po rimski razdelitvi dežel zdaj vse to območje do maloazijske meje sodi h Galileji; tako smo zdaj še v Galileji in se ne oziramo več na stara imena, ampak le na tista, ki se uporabljajo zdaj. Ta dežela, ki je bila v Jakobovem času in pozneje pod sodniki dežela žalovanja, dežela izgnancev, je zdaj postala dežela veselja, in čeprav je bila že od nekdaj majhna, pa je zdaj vendarle postala večja od vseh pokrajin te velike obljubljene dežele. Zdaj smo sicer v stari Siriji, kljub temu pa smo v novi Galileji (g = izgovorjen kot š se glasi 'Šalilia' = kraj žalovanja), ki ni dežela žalovanja, temveč je postala dežela veselja in duhovnega vstajenja. - Razumete to?«
10 **Vsi** so odgovorili: »Gospod, to zdaj prav dobro razumemo, ker je resnično tako! Vprašanje pa je zdaj le, kaj bomo tu počeli. Današnjega dneva je že konec, a prenočišča še nimamo. Tudi naša zaloga hrane je povsem pošla. Zato Te prosimo, o Gospod, svetuj nam! Ali naj prenočimo tu na prostem ali naj v mestu pogledamo, kje bi lahko kupili kaj kruha?«
11 **Jaz** sem rekel: »O vi malodušni! Pojdite in storite zadnje! Toda prenočišča vam ni treba iskati; to bo namreč prišlo še samo od sebe, ko bo hotelo priti. Če se to ne bo zgodilo, bomo ostali tu in nikomur ne bo nič hudega. Šele jutri bomo videli, kaj bo mogoče narediti.«

82. Učenci in strogi cestninar

1 Nato so nekateri od starih učencev vstali, šli v mesto, kmalu našli pekarno ter kupili za deset pfenigov kruha in za štiri pfenige pečenih rib. Ko so z nakupljenim zapustili mesto, jih je srečal cestninar, jih ustavil in vprašal, kdo potrebuje toliko kruha in rib.
2 Oni (**stari učenci**) pa so rekli: »Naš Gospod in Mojster hoče tako in zato tudi tako delamo!«
3 **Cestninar** je spraševal naprej: »No, kdo pa je vaš Gospod in Mojster in s kakšnim poslom se ukvarja?«
4 **Učenci** so rekli: »Pojdi tja in se pozanimaj pri Njem samem, On ti bo to že povedal, če bo hotel! Toda On ne odgovori takoj vsakemu! Tam, nekaj sto korakov od rečnega obrežja počiva skupaj z drugimi učenci. Pojdi tja in govori z Njim samim!«
5 **Cestninar** je rekel: »Zakaj ne poiščete prenočišč tu? Saj jih je vendar kar nekaj v našem ne prav tako malem mestu!«
6 **Učenci** so ponovili: »Pojdi k Njemu in On ti bo povedal; mi namreč niti sami ne vemo, kaj vse namerava tu početi!«
7 Tedaj je **cestninar** rekel: »Da, sam moram pač tja in pri njem poizvedeti, kako je z vami! Pri nas namreč velja strog red in vedeti moramo, kdo je tujec, ki se je približal našemu mestu.«

8 Nato je šel **cestninar** z učenci k Meni in ko je prispel do nas, je takoj sodniško strogo in resno vprašal: »Kdo od vas je Mojster in Gospod?«
9 **Jaz** sem rekel: »To sem Jaz! Kaj hočeš od Mene in Mojih učencev?«
10 **Cestninar** je rekel: »Vi ste tujci in takšnih ne moremo trpeti v bližini našega bogatega mesta, če ne povedo natančno, kdo in od kod so!«
11 **Jaz** sem rekel: »Vaše zakone in pravice poznam bolje kakor ti, ki nas zgolj kot cestninar sploh nimaš pravice spraševati, kdo in od kod smo! Glej, od mestnih vrat smo oddaljeni še več kot sedemsto korakov in prostor, ki ga zdaj zasedamo, je po vaših mestnih zakonih že od nekdaj določen za tujce; tako smo po vaših lastnih zakonih tu na tem prostoru svobodni in se torej tudi nikomur nismo kakor koli dolžni zagovarjati! Ti sam pa zdaj raje pohiti nazaj v svojo hišo, sicer bo tvoj najstarejši sin, ki je že sedem let bolan, umrl, še preden boš prišel domov!«
12 To je v cestninarju vzbudilo močan sum. Ostrmel je in Me vprašal, od kod to vem. In če sem to tako natančno vedel, bi morda vedel tudi, ali bi bilo njegovemu sinu še mogoče pomagati.
13 **Jaz** sem rekel: »O da, tudi to bi vedel in bi mu lahko celo pomagal, - četudi bi že umrl; toda za to bi moral ti močneje verovati v enega, resničnega Boga, kakor veruješ zdaj z vso svojo hišo vred!«
14 Tedaj Me je **cestninar** otožno in prijazno pogledal in rekel: »Mojster in Gospod, kakor te imenujejo tisti, ki so s Teboj! Glej, veliko prenočišče imam jaz sam, pojdi s svojimi spremljevalci vred z menoj tja in prebivaj v moji hiši. Nikogar od vas ne bo stalo nič - četudi bi ostali pri meni vse leto -, in če ozdraviš mojega sina, vam bom dal tudi zlata in srebra, kolikor ga boste zahtevali; imam namreč zelo veliko vsakovrstnih zemeljskih dobrin in za ozdravitev najljubšega sina bi z veseljem dal več kot polovico tega. Greš z menoj v mojo hišo?«
15 **Jaz** sem rekel: »Če bi veroval, tedaj bi lahko tudi videl nekaj velike Božje moči in Božjega veličastva! Toda zdaj pojdi domov sam, Jaz pa bom s Svojimi prišel za teboj! Najprej bomo namreč pojedli svoj skromni obed, saj danes na težavni poti ves dan nismo zaužili ničesar.«
16 **Cestninar** je rekel: »Toda Gospod in Mojster! V moji hiši boste vsi gotovo bolje postreženi kot s tem pičlim kruhom in ribami; kar pa so vas stali ti hlebi, vam bom tisočkratno povrnil!«
17 **Jaz** sem rekel: »Le pojdi domov, ker Jaz tako hočem in tvoj sin bo živel! Mi pa bomo čez eno uro prišli za teboj.«

83. Gospod obudi cestninarjevega mrtvega sina.

1 Nato je cestninar hitro odšel domov in doma takoj povprašal, kako se počuti njegov tako zelo ljubljeni sin.
2 **Trije zdravniki** pa so mu rekli: »Gospod, s tvojim sinom je zelo hudo! Nič več mu ni mogoče pomagati! Poskusili smo seveda vse, kar sta nam dala naša znanost in izkušnja, toda vse je bilo zaman. Čudež bo, če mu lahko še za eno uro ohranimo življenje!«
3 Cestninar je šel takoj k sinu, ki je že ležal na smrtni postelji, kljub temu pa mu je rekel: »Sin moj, ti trije zdravniki ti ne bodo pomagali, toda kmalu bo prišel drug zdravnik, ta ti bo pomagal, kajti nanj zdaj stavim vse svoje upanje in svojo najpopolnejšo vero.«

4 Tedaj je **bolnik** dvignil glavo in rekel s strtim, slabotnim glasom: »Da, smrt mi bo pomagala, noben zdravnik mi več ne more!«
5 Ob tem se je **oče** razjokal in rekel sinu: »Ne, ne, ne smrt, ampak življenje ti bo pomagalo! Tuji zdravnik, s katerim sem govoril in ga prej nisem še nikoli videl, je vedel, da si že celih sedem let bolan in rekel je tudi to, da bi ti lahko še pomagal, četudi bi že umrl in njegovim besedam tudi trdno verjamem.«
6 Nato sin ni rekel nič več, **zdravniki** pa so dejali: »Pustimo ga pri miru; kajti najmanjši napor bi ga ubil! Poglej, na njegovem obrazu so že vsa znamenja smrti!«
7 Le še pol ure je trajalo in bolnik je še enkrat zavzdihnil in umrl.
8 Nato so rekli **zdravniki**: »Kje je zdaj tvoj zdravnik, ki bi tvojemu sinu lahko pomagal, četudi bi bil že mrtev?!«
9 Tedaj sem stopil **Jaz** v bolnikovo sobo in glasno rekel: »Tu stojim in nisem čvekač, kakršni ste vi, ampak kar rečem, je najbolj polna resnica iz Božjih nebes, ki ne vara!«
10 Zdaj so rekli **razsrjeni trije**: »Pred teboj leži mrlič, ti tuji čvekač!
Pomagaj mu zdaj, če ti je to mogoče in do tal se ti bomo priklonili ter sami priznali, da nismo nič drugega kot zgolj ničevi čvekači!«
11 **Jaz** sem rekel: »Ne potrebujem niti vašega priklanjanja in še manj vašega priznanja, ampak delam, kar delam, ker lahko tako delam in tudi hočem tako delati! Ko pa pravim, da to lahko delam, si ničesar ne lastim, ker delam to iz Svoje najvišje moči, ki je v Meni in za to ne potrebujem nobenega drugega sredstva kot edinole Svojo povsem lastno in najsvobodnejšo voljo; vi pa vsemu svetu glasno govorite, da ste prvi mojstri svoje umetnosti, - in kakšen je uspeh vašega širokoustenja?
12 Tu pred vami leži! Mlad človek je dobil lahko mrzlico - polna žlica žgane soli s sedmimi žlicami vina bi tega človeka za zmeraj ozdravila! Vi ste seveda vedeli za to zdravilo, toda sami pri sebi ste mislili in govorili: 'O, to je bogatašev sin, ki lahko več let prenaša lahko mrzlico in to nam bo prineslo veliko denarja! Ko bo sin dovolj star, ga bo mrzlica tako in tako minila sama od sebe.' Jaz pa vam povem, vi hudobni zdravniki: Mrzlica bi tudi že zdavnaj prešla, če je ne bi vi vzdrževali zaradi svojega zaslužka, naredili iz nje razjedajočo mrzlico, ki je zdaj niste mogli več ozdraviti in tako ste zaradi svojega gnusnega pohlepa prav vi umorili tega mladega človeka!
13 Imenovali ste Me čvekač, pa Me nikoli prej niste ne videli ne spoznali;
Jaz pa vas že dolgo poznam in sem kot vaš čvekač zdaj izpovedal vso resnico o vas in vam s tem prihranil vaše priznanje! Da pa sem o vas govoril resnico, o tem naj najjasneje pričuje oživitev tega umrlega človeka!«
14 Tedaj so **trije zdravniki** s porogljivim nasmehom rekli: »No, glede tega smo pa zanesljivo oproščeni vsake obtožbe!«
15 **Jaz** sem rekel: »To se bo takoj pokazalo!«
16 Nato sem stopil k mrtvecu in rekel: »Jorabe, vstani iz svojega spanja in pričaj o veliki zlaganosti teh treh, ki so Me prej zmerjali za čvekača!«
17 V trenutku se je mrtvec dvignil z ležišča in bil tako svež in zdrav, kot da mu ne bi nikoli nič manjkalo. Oče je bil zaradi tega tako skrajno vesel, da ni vedel, ali naj bi se iz ljubezni in hvaležnosti vrgel na prsi najprej Meni ali sinu, ki mu je bil spet vrnjen.
18 **Jaz** pa sem mu rekel: »Zdaj še pusti to; poskrbi pa za to, da bo sin Jorabe dobil kaj hrane in potem nekaj vina!«

19 Vse je bilo takoj naročeno, poleg tega pa tudi sijajen obed za nas.

84. Odprava treh zdravnikov

1 Trije zdravniki pa so stali kot okamneli in nobeden ni mogel spregovoriti niti besede.
2 Cestninar pa je nato vprašal že povsem živahnega sina, kakšno spričevalo bi dal tem trem.
3 **Sin** je rekel: »Prav tako, kakršno jim ga je dal ta tuji, čudodelni odrešenik! Njim sploh ne gre za bolnikovo ozdravitev, ampak le za to, da spije bolnik res veliko njihovih zdravilnih napitkov in da dobijo zanje prav veliko denarja. Vse mesto in okolica pa ve, da niso nikoli nikomur v resnici pomagali. Kakor so pomagali meni, tako so pomagali že preštevilnim, - namreč s tega sveta na oni svet! Menim, da sem dovolj povedal.
4 Zelo zanimivo pa je še to: Rekli so, da so Judje iz Jeruzalema in so se zelo ponašali s svojim Jehovo ter da lahko povsem zanesljivo pomagajo le tistemu, ki veruje v njihovega boga in daruje veliko daritev v zlatu, srebru in dragih kamnih; ta dar naj izroči njim, da ga bodo potem poslali v Jeruzalem; tam potem neki veliki duhovnik v najsvetejši tempeljski kamri moli k Jehovi za bolnika in temu se potem stanje zanesljivo izboljša. In kaj pa naj k temu rečemo mi, Grki, ki imamo že tako in tako preveč bogov? Naj privzamemo še enega boga, ki nam prav tako ne bi nič pomagal, tako kot nam niso še nikoli pomagali vsi drugi, le njihovim zvitim duhovnikom, ki so sprejemali najbogatejše darove s pomembnimi, bogovom posvečenimi obrazi in jih skrivaj zapravili za vsakovrstne slabe stvari in dejanja?!
5 Tu pa zdaj javno priznavam in pravim: Ta čudodelni tujec je zame zdaj in za vse prihodnje čase edini resnični Bog! On je Jehova Judov ter Zevs Grkov, Rimljanov in Egipčanov. V njem morajo biti združeni vsi bogovi. Pogosto smo slišali pripovedovati najrazličnejše pravljice, kako je ta ali oni bog v starih časih kaj naredil le s svojo vsemogočno voljo; toda mi Grki in tudi drugi ljudje še nikoli nismo imeli sreče, da bi videli kaj takega z lastnimi očmi. Toda tu stoji človek, ki je to zmogel in zame je on najresničnejši bog, to zdaj trdno verujem in bom veroval vse svoje življenje. - Kaj menite o tem drugi?«
6 **Cestninar** je rekel: »Da, sin moj, tej tvoji novi veri se bomo zvesto pridružili tudi jaz in vsi ljudje moje hiše! Kajti mrtvega lahko spet prikliče v življenje edino Bog. Toda zdaj določi, čaščenja najvrednejši tuji Mojster in tudi - pravim - Bog, kaj naj storim s temi tremi zdravniki! Njihov način, s katerim pomagajo trpečim, je očitno preslab, da bi jih smeli pustiti oditi povsem nekaznovane!«
7 **Jaz** sem rekel: »Pusti jih, naj gredo; jih bo že še doletelo veliko pravičnih kazni! Prvič, ko se bo vse to razvedelo, jih ne bo nihče več klical in drugič, potem bodo morali sami čim prej pobegniti. Zdaj pa naj gredo in ti vrnejo vsak groš, ki si jim ga plačal za njihovo ničevo zdravljenje!«
8 Tedaj so vsi trije naredili strašno kisel obraz; vračilo več sto grošev, ki so jih od cestninarja dobili že vnaprej, jim nikakor ni šlo v račun.
9 Toda **cestninar** je vztrajal pri tem in rekel: »Resnično, tega denarja niti najmanj ne potrebujem; toda hočem ga dati revežem tega kraja, ki jih je zelo veliko in to bo boljše, kot da bi vam ga pustil za prazen nič! Pojdite torej in mi še to uro prinesite denar, sicer vas bom bedne barabe izročil sodišču!«
10 Nato so trije zdravniki vstali in se pripravili na odhod.

11 **Jaz** pa sem rekel: »Dovolj je, da gre le eden izmed vas, da bo prinesel denar, druga dva pa naj medtem ostaneta tu kot poroka; če bi namreč šli vsi trije, bi jih zdaj zanesljivo zadnjikrat videli! Gre naj najmlajši od njih, ker je še najbolj pošten; kajti če bi šel eden od starejših, bi pustil tista dva, ki bi ostala tu, na cedilu in bi z denarjem za vedno izginil od tod. Tako naj se zgodi!«
12 Pri priči je vstal najmlajši od treh zdravnikov, šel in tudi kmalu prinesel denar.
13 Ko je **cestninar** prevzel in shranil denar, je rekel prinašalcu: »Poslušaj, ker si po pričevanju tega resnično božanskega Mojstra še najbolj pošten, lahko zdaj ostaneš tu; toda druga dva naj v trenutku izgineta od tod! Če pa hočeš iti z njima, te pri tem ne bomo niti najmanj ovirali.«
14 **Mlajši zdravnik** pa je rekel: »Če smem, bom ostal in vem, kaj bom storil. Skupaj z drugima dvema ne bom ostal in delal nikoli več; onadva sta bila namreč gospodarja, jaz pa le njun hlapec in sem moral po njuni volji zoper svojo voljo in zoper svoje boljše spoznanje sodelovati z njima. O gospod, to mi je pripravilo zelo veliko žalostnih ur in dni! Toda kaj sem hotel, kaj sem mogel storiti? Spreti se z njima bi pomenilo narediti si ves jeruzalemski tempelj za sovražnika in to sovraštvo je, kot je znano, najhujše na svetu. Če pa sem samostojen in si me ti kot prvi predstojnik vsega mesta poklical, tedaj se sovraštvu templja samo smejim.«
15 **Cestninar** je rekel: »Dobro, torej ostani, druga dva pa naj gresta!«
16 Druga dva pa sta že odšla in s hitrimi koraki zapustila ta kraj; spoznala sta namreč, da tu, če bi se morda naselil Jaz, ne bi mogla več obstati.

85. Umetnost življenja

1 Po tem dogovoru smo bili povabljeni k obedu in vstopili smo v jedilnico, kakršne ni bilo niti v Jeruzalemu. Sredi dvorane je bila velika miza iz cedrovine, obložena z vsakovrstnimi jedmi in najžlahtnejšim vinom. Sedli smo za to mizo ter jedli in pili. Prej kupljeni kruh namreč ni bil dober in tudi hlebi niso bili veliki in tudi nekaj borno pripravljenih rib ne, zato smo le malo pojedli.
2 Med jedjo nismo veliko govorili; toda ko je dobro vino gostom razvezalo jezik, je kmalu postalo za mizo prav živahno. Vendar pa Jaz nisem govoril, kajti sedel sem med obujenim sinom in njegovim očetom; ta dva pa sta Me preveč spoštovala in se Me bala ter si Me nista upala motiti, medtem ko sem jedel in pil.
3 Šele tedaj, ko sem rekel, da sem dovolj jedel in pil, Me je cestninar vprašal, kako sem mogel celo mrtvega vrniti v življenje; o čem takem doslej na zemlji še nikoli ni bilo slišati.
4 **Jaz** pa sem mu rekel: »Prijatelj, ko je človekov duh enkrat pravilno prebujen, odkrije marsikatero skrivnost in ko se povsem prebudi v popolni svetlobi, odkrije tudi veliko skrivnost življenja in spozna, da je on začetnik vsega življenja. Toda največja umetnost življenja je prav to, da samega sebe kot takega najdeš in spoznaš!
5 Ti tudi živiš in misliš, hočeš in si po svojem mišljenju in hotenju dejaven; toda ne veš, kaj je življenje, kako misli in hoče in kako potem vse ude spravi v ustrezno dejavno gibanje. Toda kdor vse to v sebi najde in spozna, potem tudi postane resnični mojster svojega življenja, pa tudi življenja svojih soljudi in

potem lahko tudi stori to, kar sem jaz storil tvojemu sinu. Da, še več zmore: Glej, samega sebe lahko naredi neumrljivega!
6 Ko Me bodo ob zdajšnji slepoti, sebičnosti, lakomnosti, nevoščljivosti, ljubosumnosti in oblastiželjnosti ljudi ujeli in celo umorili, to hudobnim ljudem ne bo nič koristilo; preden bodo namreč pretekli trije dnevi, bom samega Sebe spet obudil od mrtvih in potem večno živel in delal še večje stvari kot zdaj. - To, kar sem ti zdaj povedal, je resnično in tako zanesljivo, kot je resnično, da je bil tvoj sin Jorabe mrtev in je zdaj spet živ. Verjameš to?«
7 **Cestninar** je rekel: »Popolnoma sem prepričan, da mi nisi oznanil neresnice, saj vendar, prvič, živi moj sin le zaradi moči tvoje tajne umetnosti življenja, ki bo posledica tvoje modrosti in drugič, takšne izreke so postavili tudi že stari modri Grki. Ali pa so kdaj tako kot ti s svojim duhom prodrli za veliko skrivnost življenja, tega ne vem in se tudi ne spomnim, da bi kdaj o tem kaj bral ali slišal.
8 Miti o naših bogovih in polbogovih seveda pripovedujejo o marsikaterem čudežu, ki naj bi ga bili ti naredili; toda kdo, ki je vsaj malce razumen, lahko verjame kaj takega?! Tudi mistični spisi veliko govorijo o vsemogočnem Bogu, obdajala naj bi ga nešteta množica vsakovrstnih zelo mogočnih duhov, ki zmeraj v vsem vesolju najnatančneje izpolnjujejo vse njegove ukaze. Za ljudi naj bi bili nevidni, kakor tudi Bog, imeli pa naj bi vendarle najpopolnejši razum in vsemogočno voljo. Pred mnogimi stoletji naj bi se prikazovali pobožnim ljudem tako kot starim Grkom njihovi bogovi in zlasti še polbogovi.
9 Iz tega ob mirnem in sproščenem razmišljanju spoznamo, da so nazadnje nauki o bogovih in življenjski nauki Grkov in Judov eno in isto. Vse je zavito v nepredirno temo in četudi so se največji modreci vseh časov in ljudstev še tako trudili, vendarle nikoli niso zmogli odgrniti nadvse usodnega Izidinega pajčolana in zato ostajamo mi smrtniki še zmeraj pred istim nerazvozlanim gordijskim vozlom, pred katerim so bili naši predniki pred mnogimi tisočletji.
10 Ti si menda edini, ki je resnično razvozlal ta vozel in zato bi te rad kot zdaj najresničnejšega mojstra življenja prosil, da bi meni in pravzaprav vsem nam pokazal veliko umetnost, kako naj povsem zanesljivo odkrijemo skrivnost življenja, kako naj ga spoznamo in nazadnje sami postanemo mojstri življenja. Tebi je to v tem očitno uspelo in gotovo moraš poznati tudi sredstva za to in poti do tega; storil bi nam veliko milost, če bi nam hotel to podrobneje razložiti.
11 Da prosim to tebe kot tako velikega umetnika je pač izredno predrzno, ker vsak pravi umetnik ima in mora imeti svoje mojstrstvo za svojo najdragocenejšo dobrino in tudi zelo dobro vem, da še tako velika umetnost izgubi precej svoje velike vrednosti, če bi bila na splošno znana med ljudmi; toda ker bi bila tvoja umetnost vsaj za boljši del ljudi prednostno življenjsko vprašanje in z njeno zanesljivo rešitvijo bi bili ljudje deležni največje in neprecenljivo dragocene življenjske sreče, bi ti za le nekaj namigov, kako odkriti to skrivnost za blagor ljudi, rad dal tri četrtine svojih največjih zakladov. Ti s tem gotovo ne bi nič izgubil, mi pa bi s tem neskončno veliko pridobili! - Kaj meniš, veliki Mojster, o tem mojem predlogu, ki sem ti ga dal?«

86. Gospod kot učitelj umetnosti življenja

1 **Jaz** sem rekel: »Nič drugega ti ne bom rekel k temu, kot da sem Jaz sam prišel na ta svet k ljudem kot človek zato, da bi jih brez vsakega plačila naučil

te največje in najpomembnejše umetnosti in brez plačilo vas jo bom tudi naučil. Da pa to delam ljudem v mnogih deželah in krajih in Svoj nauk kot povsem resničen potrjujem s pravimi znamenji, so tu ti, ki so prišli z Menoj, Moje priče z besedo in dejanjem, ker so Moji učenci. Že zelo globoko so vpeljani v to skrivnost, lahko ti pokažejo pot ter dajo v roko za to potrebna sredstva.
2 Kdor to sprejme, veruje in odločno po tem živi, dela in ravna, nezmotljivo odkrije skrivnost življenja in bo po doseženem pravem prerojenju lastnega življenjskega duha v samem sebi postal mojster svojega življenja in s tem tudi mojster življenja soljudi, ker jim bo lahko pokazal poti do njega in s svojim mojstrstvom obvladovanja življenja tudi prikazal velike koristi, ki jih ima takšno obvladovanje življenja.
3 Toda povem ti tudi to, da nihče ne bo čez noč postal mojster in človeku ne bo sploh nič koristilo golo, še tako solidno poznavanje sredstev in poti za dosego te največje življenjske umetnosti, če jih vseh ne bo povsem praktično vpeljal v svoje življenje. Tu teorija sama ne koristi popolnoma nič, ampak edino praksa.
4 Podobno je tudi pri učenju drugih umetnosti. Če bi se na primer hotel naučiti mojstrsko igrati kako glasbilo, recimo popolno liro Grkov ali še bolj blago zvenečo harfo Judov, bi si očitno moral vzeti učitelja teh glasbil. Ta bi te predvsem povsem natančno naučil pravil, ki so nujna za učenje igranja enega teh glasbil: tako bi natančno vedel, kaj moraš storiti in kaj vaditi, da bi sčasoma sam postal mojstrski glasbenik. Ali bi zgolj s še tako natančnim poznavanjem vseh pravil in poti postal igralec na liro ali harfo? O, zanesljivo ne! Prej bi moral zelo pridno vaditi s prsti in ušesi in si po znanih pravilih šele mukoma pridobiti sposobnost, šele z njo bi postal mojster. In prav tako je tudi s pridobivanjem mojstrstva pri obvladovanju življenja.
5 Šele z vajo postanemo mojstri in bolj ali manj popolna stopnja doseženega mojstrstva je natančno odvisna od večje ali manjše vadbe spoznanih pravil. Kolikor več vaje, toliko več mojstrstva! Zato ne verjemi, da boš s poznavanjem pravil umetnosti življenja že sposoben tudi kar koli narediti ali da ti bo že s tem odstrto zagrinjalo tvoje Izis! Povem ti: z golim spoznavanjem se ne boš niti približal možnosti, da bi se z vajo lahko odstrlo tvoje Izisino zagrinjalo! Šele z nenehno in vztrajno vajo boš čedalje bolj spoznaval, da so pravila prava in resnična in vodijo k cilju. In potem, ko boš z vajo dosegel mojstrstvo, se ti bo v tebi in pred teboj povsem odstrlo Izisino zagrinjalo. - Glej, to je bil uvod k morebitnim dodatnim pravilom, ko človek lahko doseže resnično življenjsko mojstrstvo, če se v njih uri in izpopolnjuje! Kaj sodiš o tem?«
6 **Cestninar** je rekel: »Vse to se mi zdi povsem v redu. Da zgolj s poznavanjem pravil ne postanem mojster, ampak komaj učenec, to je resnica, ki jo je neštetokrat potrdila izkušnja; vendar pa je neskončno veliko pridobljeno že s tem, če imamo za doseganje takega cilja zanesljiva in varna sredstva ter poti. Drugo je potem seveda odvisno samo od nas. Kot sonce je jasno tudi, da se učenec začetnik v sebi še dolgo ne more tako jasno zavedati kot mojster, ampak šele potem, ko je z veliko vaje sam dosegel mojstrstvo; da pa brez tebe in pred teboj še noben človek ni mogel niti od daleč najti teh najpomembnejših pravil, to je nekaj, česar nikakor noče in ne more razumeti moja pamet. Niti v starem Egiptu niti v Kanaanu, niti v Grčiji in Rimu, niti v Perziji in Indiji ni bilo modreca, ki bi znal postaviti prava pravila za tovrstno umetnost. Ti si torej

edini, ki se te umetnosti morda ni naučil, ampak si jo očitno zajemal iz samega sebe! - Povej, kako si zmogel kaj takega kot človek?!
7 Da namreč res povsem obvladaš mojstrstvo življenja, je tu pri nas najzgovornejši in najresničnejši dokaz. To si zanesljivo lahko dosegel le z izpolnjevanjem za to potrebnih pravil, ki pa si jih moral prej tudi sam iznajti. No, prav to je tisto, kar lahko najmanj dojamem in razumem; v svojih mlajših letih sem namreč tudi jaz križem kražem prehodil svet in skrbno poizvedoval o vsem. Zato še predobro poznam početje esenov z njihovimi lažnimi čudeži, kot tudi vse čarovniške umetelnosti in vedeževanje, saj sem se sam večkratno izšolal v teh umetelnostih; toda tu ni nobenega sporazuma, nobene čarovniške palice, nobenega mističnega čarovnega izreka, nobenega čarovnega napitka in nobenega zaklinjanja demonov, ampak gola resnica brez blišča in pripomočkov. Ti rečeš in hočeš in že učinkujeta beseda in volja! Da, to je nekaj, kar zelo presega vse moje obzorje znanja! Najbrž je povsem lahko delovati, ko postaneš mojster; povsem nekaj drugega pa je, kako brez učitelja in vodnika doseči mojstrstvo in obvladati pravila za njegovo pridobitev! Povej mi vendar, kako si to dosegel! Kdo ti je dal pravila in ti jih razložil?«

87. Notranji razvoj duhovnega človeka

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, to je za zdaj le malo pomembno ali pa sploh nič! Dovolj je, da so postavljena pravila, katerih pristnosti in najpopolnejše resničnosti ne moreš zanikati. Kdor jih bo poznal in izpolnjeval, bo v sebi prebudil življenjsko moč in potem bo lahko živel in deloval iz te moči in Jaz ga bom obudil z močjo duha Svoje besede prvi dan njegovega notranjega, duhovnega, vnovičnega rojstva.
2 Resnično, resnično, povem ti: Jaz sam sem - tako zdaj tu kot povsod - resnica in življenje. Kdor Vame veruje in ravna po Mojem nauku, zase in v sebi nikoli ne bo videl smrti!«
3 **Cestninar** je rekel: »Mojster, te tvoje besede zvenijo nenavadno! Zdi se mi, kot da bi bil ti nekakšno višje, božansko bitje, ki zato, da bi bilo vidno, sicer biva v mesu in krvi, v bistvu pa je vendarle čisti duh, ki se lahko po mili volji, kakor in kadar hoče obda z materijo. - Sem sodil prav ali napačno?«
4 **Jaz** sem rekel: »Tako in tako, nekaj je na tem! Toda kaj je bistvo vsega, pa ne razumeš. Misliš, da si dojel prav, pa nisi! Jaz namreč prav tako ne morem izstopiti iz tega svojega telesa kot ti ne; če pa hočem izstopiti kot duh, mora biti to telo prej usmrčeno. Toda duh, ki zdaj povsem prebujen živi in deluje v Meni, nikdar ne more biti usmrčen, ampak bo večno živel in deloval.
5 Gotovo si že večkrat opazoval stvarstvo v njegovem obstoju in delovanju in nisi mogel spregledati, da obstaja v njem določen red in da imajo oblike v sebi neko trajnost v vse smeri, iz katere lahko zmeraj zlahka spoznaš, kaj je ta ali ona stvar. Tako tudi spoznaš, kako ena ali druga deluje in za kaj je po spoznanem delovanju dobra in uporabna.
6 Če pa bi vse stvarstvo po vaši novi svetni modrosti nastalo le po golem naključju, ali bi se stvari v naravi tudi ohranile v zdajšnji podobi? O nikakor! Glej, veter je takšna bolj slepa sila, čeprav le deloma! Ali si že kdaj videl, da bi veter kje ustvaril kakšno trajno obliko? Seveda dviga prah in ga nosi v rahlih oblakastih oblikah po zraku; tam se oblike vsak trenutek spreminjajo, nikoli več se ne pojavijo kot povsem enake. Si lahko obliko nekega oblaka tako

zapomniš, da bi recimo čez nekaj dni lahko rekel: ‘Glej, to je prav tisti oblak, ki sem ga videl že pred nekaj dnevi’?! Ali lahko trdiš enako o kakšnem valu na jezeru?!
7 Iz tega pa lahko zdaj prav zlahka spoznaš, da slepa sila nikoli ni ustvarila niti rastlinice mahu, ki se številna tisočletja ponavlja v zmeraj povsem enaki obliki.
8 Če pa je tako, mar ni vsakemu nekoliko pametnejšemu človeku samo od sebe jasno, da je vse nastajanje, bit in obstoj, v čemer je prvič posebno močno in natančno mogoče prepoznati določeno, nespremenljivo obliko, sestavo, lastnosti, koristnost delovanja in končni cilj, morala ustvariti takšna sila, ki ima neomejeno in nespremenljivo, vseobsežno spoznanje in modrost, brez katerih ne bi nikoli videl nobenega določno oblikovanega predmeta, bodisi kamna, kovine, rastline ali živali?! Takšna sila mora gotovo biti enovita, se zavedati sama sebe, kajti brez nje ne bi moglo prav nič sprejeti določene in v sebi enovite oblike.
9 In zdaj drugič: Ker moraš nujno sprejeti takšno silo, ki je kot prabit temelj vse biti, mora ta temeljna prasila imeti tudi ustrezno ime, s katerim se lahko od začetka ohrani v spominu in izročilu ljudi, ki obstajajo zato, da jo spoznajo. Le kdo pa bo kdaj spraševal po natančnejšem spoznanju neke stvari, za katero ni nikoli slišal niti imena?! To prasilo imenujmo na splošno »Bog«. Ko pa imamo Boga, bomo spraševali naprej in rekli: 'Kje pa je ta Bog in kakšen je videti? Kako ustvarja stvari, kako kot najčistejši duh spravi iz Sebe na dan grobo materijo?'
10 In glej, ko začne človek tako spraševati, je že tudi na boljši poti! Vsem ustvarjenim bitjem bo namenil večjo pozornost in v njih preiskoval, koliko božanske pramodrosti bi se lahko v njih našlo. In kolikor dlje bo tako preiskoval, toliko več božanske pramodrosti in reda bo tudi zlahka in kmalu našel v njih.
11 Ko ju bo našel, bo tudi v svojem srcu kmalu zaznal prebujanje ljubezni do Boga in iz te ljubezni se bo zmeraj bolj zavedal, da mora biti Bog v samem Sebi napolnjen z najsilnejšo ljubeznijo, in iz nje s toliko radosti in veselja, da tako čudovito modro ustvarja nešteto množico stvari in bitij, ki niso le priče Njegovega obstoja, pač pa še bolj priče Njegove modrosti, moči in ljubezni.
12 Ko človek ob takšnih razmišljanjih in zavedanju raste in se krepi, očitno tudi raste v ljubezni do Boga in se Mu čedalje bolj bliža; kolikor večje in solidnejše pa postaja to približevanje človeka Bogu, toliko več Božjega duha se tudi zbira v njegovem srcu, s katerim se potem njegov lastni duh hrani in se čedalje bolj prebuja k resničnemu spoznanju lastnega notranjega življenja in svoje moči, v povezanosti z močjo Božjega duha v sebi.
13 In ko človek enkrat doseže to, je že mojster življenja in mu manjka le še popolna združitev z duhom Božje ljubezni in volje. Ko doseže tudi to, tedaj postane popoln mojster življenja in lahko naredi vse to, kar delam zdaj Jaz, in tudi še več od tega.«

88. Temelji za duhovno popolnost. Božje bitje

1 (**Gospod**:) »Iz tega vidiš, da brez resnične in žive vere v enega in večno resničnega Boga noben človek ne more doseči mojstrstva življenja. Zato je predvsem nujno verovati v enega resničnega Boga; dokler namreč ne veruješ,

da obstaja en sam resnični Bog, dotlej tudi ne moreš v svojem srcu obuditi ljubezni do Njega. Brez takšne ljubezni pa se ni mogoče bližati Bogu in nazadnje postati skoraj povsem eno z Njim.
2 Če tega ni, pa pravzaprav ne moremo govoriti o resničnem življenjskem mojstrstvu, tako kot ne more mojstrsko igrati na harfi nekdo, ki ni nikoli slišal govoriti o njej in še manj, kje kakšno videl.
3 Če pa še zmeraj sprašuješ in praviš: 'Da, kje pa je Bog in le kakšen je videti?', tedaj ti povem, da pravega Božjega bitja nikoli nihče ne more videti in živeti, - ker je neskončno in tako tudi vsepričujoče in je torej kot najčistejši duh tudi nekaj najbolj notranjega v vsaki stvari in bitju, to se pravi v dejavni svetlobi moči Svoje volje; v samem Sebi in Zase pa je Bog človek kot Jaz in ti in prebiva v nedostopni svetlobi, ki se v svetu duhov imenuje Sonce milosti. To Sonce milosti pa ni Bog sam, ampak je delovanje Njegove ljubezni in modrosti.
4 In kakor vidiš delovanje sonca tega sveta tako, da je povsod navzoče po stalnem izlivanju svoje svetlobe na vse mogoče strani, tako tudi povsod dejavna moč sonca milosti deluje ustvarjalno in oživljajoče v vseh bitjih kot svetloba, ki se izliva iz njega.
5 Kdor zna v svoji duši prestreči res veliko svetlobe iz nebeškega sonca milosti, jo sprejeti in potem ohraniti z močjo ljubezni do Boga, ta ustvari v samem sebi Sonce milosti, ki je povsem podobno Prasoncu milosti, in posedovanje takšnega Sonca milosti pomeni potem prav toliko kot edino resnično mojstrstvo nad življenjem.
6 Jasnost in svetlo polnost tega najresničnejšega nauka pa boš razumel šele tedaj, ko boš na ta način sam postal mojster življenja; zdaj namreč tega še ne moreš povsem razumeti, čeprav si vse povedano prav dobro sprejel.«
7 **Cestninar** je rekel: »Da, prav imaš, ljubi mojster! Res sem vse razumel; toda zdaj še ne vem, kaj naj s tem počnem. Vsekakor pa je zanesljivo nekaj, da doseči popolno mojstrstvo nad življenjem nikakor ni lahko delo; treba je namreč veliko premišljevati, veliko izkusiti, veliko misliti, hoteti in se po tem ravnati. - Toda samo še eno vprašanje, ljubi Mojster!«
8 **Jaz** sem rekel: »Govori torej, čeprav povsem natančno vem, kaj Me boš vprašal.«
9 **Cestninar** je rekel: »O ljubi Mojster, le kar takoj spregovori; kajti o tem ne dvomim!«
10 **Jaz** sem nato rekel: »Sploh ne dvomiš o tem, toda malo bi se pa vendarle rad prepričal, ali bom res vedel, kaj si Me še hotel vprašati! Le da to ni pomembno, Jaz pa ti bom vprašanje kljub temu vnaprej povedal! Takole se glasi: 'Mojster, ali si tudi Ti na ta način postal mojster nad življenjem in kdo je Tebi, tako kot zdaj Ti meni, dal vsebinsko bogato navodilo?'
11 Glej, tako je tvoje vprašanje dobesedno! Toda na to ti lahko dam le odgovor, ki te bo prav tako malo zadovoljil, kot so te odgovori na tvoja prejšnja povsem podobna vprašanja. Glej, kot zgolj človek sem moral resnično storiti povsem isto (kot ti); toda ker sem Jaz, odkrito povedano, po Svojem notranjem duhovnem bitju nekaj več kot le človek, kar boš jutri že še dovolj zgodaj izvedel, Mi je bilo pravzaprav težje, ker kot človek te zemlje nisem smel nikoli dopustiti, da bi v Meni vstala lastna volja, ampak sem moral zmeraj najnatančneje izpolnjevati voljo Tistega, ki je po Meni prišel na ta svet in je hotel ljudem prinesti in dati večno življenje. Vendar boš jutri izvedel več o tem od Mojih učencev. Za danes pa bomo naš pogovor končali in se podali k počitku!«

12 **Cestninar** je rekel: »Mojster, če ti je prav, bi lahko vsi počivali kar v tej dvorani; tu so namreč povsod ob stenah nameščeni najudobnejši počivalniki!«
13 **Jaz** sem rekel: »Dobro, torej ostanimo tu, saj so Mi takšni počivalniki ljubši od lenobnih ležišč, primernih kvečjemu za bolnike. - Vstanimo torej in pojdimo počivat!«

89. Pogovor zdravnika in krčmarja o Gospodu

1 Ko smo se za počitek razmestili po počivalnikih, so nas takoj zapustili cestninar, njegov sin, njegovi drugi otroci in njegove žene, ki jih je po običaju jutrove dežele imel sedem in prav tako tudi njegovi številni uradniki in drugi služabniki; kmalu smo prav udobno zaspali, saj nas je dolga pot pošteno utrudila. Toda domači so v drugih sobah še dolgo bedeli in veliko govorili o našem prihodu v njihovo mestece.
2 Mlajši zdravnik, ki je ostal, je nazadnje še rekel cestninarju: »Prijatelj, če bi si bilo mogoče prilastiti takšno mojstrstvo nad življenjem, bi kmalu nakopičil denar vse zemlje! Marsikateri kralj bi podaril polovico svojega kraljestva tistemu, ki bi mu lahko zagotovil tako življenje! Ne, kaj vse se dogaja na tej ljubi zemlji!
3 Kako dolgo je že, odkar nas je nekaj čarodejev, ki so prišli iz Egipta, ob svojem potovanju skozi naše mesto, v Melite presenetilo z marsikatero nenavadno čarovnijo. Toda vse njihove zvijače so bile očitni lažni čudeži, nikomur niso koristili, razen njim samim. Sicer se nismo ravno slabo zabavali, toda nihče se ni ob tem naučil nič dobrega. S seboj so prinesli tudi najrazličnejše naprave, kače, opice in pse, kamele in mule ter posode, napolnjene z mazili in olji. Ti tukaj so prišli peš, s seboj niso prinesli nič, pa delajo stvari, da bi jih človek zlahka res imel za bogove! Nič večjega od tega se ne more več zgoditi!
4 Tudi njihov nauk nam je bil prav dober in primeren stvari, s katero se ukvarjajo; le staro judovstvo je močno velo iz njega, in tudi meni ne prav neznana načela in dogme starih judovskih preroških šol, iz katerih naj bi izšli tudi izredno modri možje, ki so jih imenovali 'preroki'. Zelo zapleteno vprašanje pa je, ali lahko tudi sami s kar se da natančnim izpolnjevanjem pravil, ki nam jih je na kratko oznanil, zares dosežemo čudovito mojstrstvo nad življenjem.
5 Težko je tako rekoč nadvse in povsem življenjsko resno ljubiti eno samo božanstvo, saj kot zrelo misleč človek že težko verjamem, da kakšen takšen bog povsem dokazano res obstaja. Njegov dokaz za obstoj enega edinega, resničnega Boga je prav dober in lepo zveni; toda za to bi se moral učenec zelo prizadevno uriti od zibelke naprej, in to pod stalnim vodstvom najbolj izkušenega teozofa, sicer bo po tej poti stežka kdo docela spoznal enega edinega in resničnega Boga.
6 Kakor koli že in ne glede na razlago, ki nam jo je dal glavni čudodelnik, je on vendar le nekaj izjemnega! Prvič, ni se še zgodilo, da bi kdo mrtvega priklical nazaj v življenje zgolj z besedo in da bi bil ta potem celo zdrav, to je nekaj, česar v takšni popolnosti še nikoli ni bilo, - in drugič, na las vedeti, kaj si še tako skrivaj mislimo, in človeka, ki ga prej še nikoli nisi videl, takoj imenovati z njegovim imenom, - prijatelji, to so stvari, ki jih človeški razum ne zmore dojeti! Resnično, čeprav ne dam ravno veliko na bogove in božanstva, bi pa bil zdaj kljub temu zelo pripravljen, da bi tega človeka prej imel za kakšnega boga kakor zgolj za človeka!«

7 **Cestninar** je rekel: »Tudi jaz tako menim in s to domnevo smo veliko bližje cilju kot s še tako strogim upoštevanjem pravil, ki nam jih je podal. Res, da je nekajkrat precej glasno nakazal, da je nekaj več kot zgolj Zemljan. No, jutri se bo morda pojasnilo še marsikaj o tem dobrem možu! Po značaju je videti zelo pošten, z njim se da dobro pogovarjati. Gotovo bomo od njega še marsikaj izvedeli! Za danes pa pojdimo tudi mi počivat, ker jutri imamo veliko opraviti!«
8 Nato so polagoma vsi odšli k počitku in trdno zaspali do sončnega vzhoda.

90. Človeško in Božje v Gospodu

1 Jaz pa sem bil z nekaterimi učenci že pred vzhodom na nogah in se po Svoji navadi odpravil ven, tja ob Evfrat, ki je bil tukaj že zelo širok. Nismo pa stali dolgo, ko je že navzdol po sredi reke priplaval velik splav z lesom. V tem trenutku je prišel za nami tudi cestninar s sinom Jorabom in z zdravnikom, da bi nas povabil k zajtrku.
2 Na splavu pa ni bilo nobenega človeka, ki bi ga vodil; ker je bil slabo pritrjen ob obrežje, je namreč sam odplaval in cestninar je rekel: »Hudo škoda je lepega lesa, ki je zaradi malomarnosti njegovih lastnikov postal nikogaršnji! Ko bi le plaval samo tako daleč od obrežja, da bi ga še lahko ujeli, bi se lahko celo zgodilo, da bi zakoniti lastnik po nekaj dneh prišel za njim in potem bi mu lahko za majhno odškodnino les vrnili. Tako pa bo splav odplaval in bo seveda izgubljen! No, morda ga bodo prestregli Samosatčani!«
3 Ko je splav po reki priplaval do nas in obstal, sem rekel **Jaz**: »Ali bi rad ti ta les?«
4 **Cestninar** je rekel: »Vsekakor bi ga hotel, toda kako naj ga dobimo ven?«
5 **Jaz** sem rekel: »Glej, prav zlahka! Če je nekdo mojster nad življenjem, ga morajo ubogati tudi vsi elementi, in tako zapovedujem vodi, naj prinese les k nam, na obrežje. Jaz hočem; naj se zgodi!«
6 Ko sem to izrekel, je voda hitro stekla proti nam in se dvignila ob obrežju sedem pedi visoko, naplavila splav z lesom vred na kopno in takoj nato spet odtekla v svojo naravno smer.
7 Trojka se je ob tem pošteno prestrašila in **zdravnik** Mi je rekel: »Prijatelj, Ti nisi človek naše naravne vrste in naših navad, ampak Bog! Tebe ni v materino telo spočel noben moški na zemlji! Rad bi celo trdil, da si nerojen človek in torej očitno Bog!«
8 **Jaz** sem rekel: »Je že dobro; kdor nosi meso, ga ima iz materinega telesa! Le prvi človeški par je dobil telo iz Božje volje - vsi drugi ljudje pa iz materinega telesa. In tako je tudi to Moje telo iz zemeljske matere, četudi ga ni na navaden način spočel zemeljski oče, ampak edino vsemogočni duh Božje volje, kar je pri povsem čistih in Bogu vdanih ljudeh vsekakor mogoče. V davnini, pri še povsem nepokvarjenih, preprostih in Bogu zelo vdanih ljudeh to ni bilo tako redko in se tu in tam dogaja še dandanes.
9 Razumljivo je, da so takšni, po povsem duhovni poti spočeti ljudje tudi bolj duhovni od tistih, ki so spočeti po navadni poti, kajti otroci zelo krepkih in povsem zdravih staršev postanejo tudi krepki in zdravi, - otroci slabotnih in bolnih staršev pa so navadno tudi sami slabotni in bolehni. Jaz kot človek, kakor stojim zdaj tu pred vami, nisem Bog, temveč Božji Sin - in to naj bi bil pravzaprav vsak človek; ljudje te Zemlje so namreč poklicani, da postanejo in so Božji otroci, če živijo po spoznani Božji volji.

10 Enega izmed njih pa je Bog od vekomaj določil, da je prvi, ki ima življenje v Sebi in ga daje vsakemu, ki Vanj veruje in živi po Njegovem nauku. In ta prvi sem Jaz!
11 Toda Jaz tega življenja iz Boga nisem prinesel na ta svet morda iz materinega telesa! Kal je sicer bila v Meni, toda morala se je šele razviti, in to Me je stalo skoraj trideset let časa in truda. Zdaj stojim seveda pred vami kot dokončan in lahko vam povem, da sta Mi dani vsa oblast in moč v nebesih in na Zemlji in da je duh v Meni eno z Božjim duhom, zato tudi lahko delam takšna znamenja, kakršnih ni delal še noben človek pred Menoj. Toda v prihodnje to ni ravno kak poseben privilegij le Zame, ampak tudi za vsakega človeka, ki veruje, da me je Bog poslal na ta svet zato, da bom ljudem, ki zdaj vsi tavajo v temi, dal luč življenja in bodo potem delovali po Mojem nauku, ki bo ljudem najjasneje kazal voljo Božjega duha, ki seveda v vsej polnosti prebiva v Meni.
12 Ta duh je sicer Bog, vendar pa Jaz kot zgolj Sin človekov to nisem; kot sem že dejal, sem Si, tako kot vsak človek, moral z veliko truda in urjenja šele pridobiti Božje dostojanstvo in sem se šele kot tak lahko združil z Božjim duhom. Zdaj sem sicer v duhu eno z Njim, toda v telesu še ne; vendar bom tudi tu postal z Njim eno, toda šele po velikem trpljenju ter popolnem in najbolj poniževalnem samozatajevanju Svoje duše.
13 In tako, Moj prijatelj in zdravnik boljše volje, kot sta bila tvoja tovariša, lahko zdaj že veš, kdo sem in kaj naj si misliš o Meni! Veruj to in živi po nauku, ki ga boš kmalu slišal od Mojih učencev, tako boš živel in v vsem svojem dejanju in nehanju hodil v svetlobi in ne več v noči greha svojega mesa in krvi! Razumeš to?«
14 **Zdravnik** je rekel: »Da, veliki Mojster, to razumem, čeprav so Tvoje besede povsem drugačne od besed duhovnikov v jeruzalemskem templju, iz katerega izhajam tudi jaz sam, tam sem se naučil tudi svoje neznatne umetnosti! V Tebi najočitneje temelji božansko in kljub temu pred nami nočeš biti več kot Sin človekov, medtem ko se farizeji v templju vedejo tako, kot da so Bogu pomagali ustvariti svet in druga bitja in kot da bi bila le od njih odvisna blagor in gorje ljudi te zemlje. Da, Tvoje besede, veliki Mojster, zvenijo kot Božje besede; v njih je prav posebna moč in oblast, ki dobro de čudi, jo dviga ter povsem na novo oživlja in razsvetljuje, domnevna Božja beseda farizejev pa človekovo čud hudo rani, žalosti, omrači in celo ubija! Kdor namreč živi in ravna po njihovem nauku, postane sčasoma tako neumen in tako čuten, ošaben, sebičen in oblastiželjen, da nazadnje povsem pozabi, da je tudi on samo človek. Le samega sebe ima za človeka na najvišji ravni, vsi drugi so globoko pod njim. Toda po Tvojih besedah, veliki Mojster, nastaja ravno popolno nasprotje tega, kar učijo farizeji in kar pravzaprav hočejo narediti iz človeka! - Imam prav ali ne?«
15 **Jaz** sem rekel: »Da, da, v tem bi lahko imel prav; toda nič več o tem! Splav z lesom je rešen in tu na povsem suhi obali; ti, prijatelj Jored, lahko zdaj počneš z njim, kar hočeš; lastnik ne bo prišel ponj, ker je doma predaleč od tod in zaradi izgube tega lesa tudi ne bo obubožal, ker je zelo bogat. Daj pa zato dar revežem in uporabi les po svoji presoji!«
16 **Cestninar Jored** je rekel: »Mojster, zelo hvaležen sem ti za to in reveži pri meni ne bodo prikrajšani! Pojdimo k zajtrku, ki je že pripravljen!«

91. Zdravnik dobi od Gospoda moč, da s polaganjem rok ozdravlja bolne

1 Nato smo spet odšli v Joredovo hišo, kjer nas je v že omenjeni dvorani čakal najobilnejši zajtrk, bili pa so tam tudi učenci, ki so zjutraj ostali doma. Sedli smo za mizo ter jedli in pili. Jedi so bile sestavljene iz rib, kruha z medom ter jagnjetine in posebno kakovostno je bilo vino iz Rima. Postregli so tudi z grškim vinom, zlasti s Cipra, zraven so dali povsem bel pšenični kruh in maslo; to je nadvse teknilo posebno judovskim Grkom. Pri mizi smo sedeli približno dve uri in veliko govorili, toda bolj o vsakovrstnih kmetijskih zadevah.
2 Šele po obedu je učenec Janez vsem ljudem obeh spolov, ki so živeli v tej hiši, podal Moj nauk o ljubezni do Boga in bližnjega.
3 Po predavanju so Mi vsi obljubili, da bodo ta nauk natančno upoštevali in se po njem ravnali, in **Jaz** sem rekel: »Verujte in delajte to, tako boste tudi zlahka in kmalu dosegli mojstrstvo nad življenjem!«
4 Nato sem na vse položil roke in jih okrepil za njihov dobri in resni namen.
5 **Zdravnik** pa je nato rekel: »O Mojster, glej, jaz sem zdaj edini zdravnik tu v kraju, kjer je zmeraj veliko bolnikov in tudi v širni okolici! Ker Ti ni nič nemogoče, bi mi lahko dal le malo Svoje čudežne zdravilne moči in jaz bi jo uporabil pri svojih bolnikih, posebno pri revnih, ki si z ničimer ne morejo kupiti dragih zdravil.«
6 **Jaz** sem rekel: »Jezus je Moje ime; v tem imenu položi roke na bolnike in izboljšalo se jim bo, če to koristi njihovemu dušnemu blagru! Bogatim pa daj le zdravila, tako kot doslej, kajti le za revne ti dajem to moč!«
7 Ko sem zdravniku to povedal, se Mi je zahvalil in takoj nato odšel ven, imel je namreč nekaj revnih bolnikov, ki jim je hotel kar takoj pomagati. In res jim je pomagal; vsakemu se je izboljšalo takoj, ko je v Mojem imenu nanj položil roke. Po eni uri se je spet vrnil, se Mi znova zahvalil za to podeljeno moč in nam pripovedoval, kako zelo so bili ljudje začudeni, ko jih je, obtežene z vsakovrstnimi boleznimi, ozdravil.
8 (**Zdravnik**:) »Niso mogli razumeti, da jim prej vsa zdravila niso pomagala in so zdaj zgolj s polaganjem rok postali tako zdravi, kot niso bili še nikoli dotlej. Vprašali so me, kako sem nenadoma prišel do tega še nikoli slišanega načina zdravljenja, in zakaj ga nisem uporabil že prej. Jaz pa sem rekel: 'Ta način zdravljenja mi je pokazal šele neki tuj in velik zdravnik; bolnike zdravim le s tem, da zakličem Njegovo ime, On sam pa potem z menoj vred hoče, da bolnik ozdravi!' Potem pa so vsi spraševali le po Tebi in Te silno želeli osebno spoznati; menili so namreč, da moraš očitno imeti Božje moči, brez katerih bi bilo kaj takega povsem nemogoče. K temu nisem pripomnil nič in sem pustil, da so ohranili svoje mnenje.
9 Toda zdaj bom v zadregi pri svojih bogatih bolnikih, kajti novi način zdravljenja se bo kmalu razširil po vsem mestu in potem bodo tudi bogati hoteli, da jih ozdravim enako. Kaj jim bom odvrnil, če bodo zahtevali od mene to, kar si mi Ti, o Mojster, tako rekoč prepovedal delati?«
10 **Jaz** sem rekel: »No, tedaj jim postavi pogoje, ki jih bodo kot ozdravljeni morali izpolniti tebi in ubogim! Če z veseljem in voljno sprejmejo pogoje, ki si jim jih postavil, tedaj tudi nanje položi roke; če pa jih ne sprejmejo, jih pusti v njihovi bolezni in jim daj zdravila, če jih hočejo imeti in zaužiti! - Si zdaj s tem zadovoljen?«

11 **Zdravnik** je rekel: »O ljubi Mojster, popolnoma! Toda zdaj pride drugo vprašanje in to je: Kako in s čim Ti lahko izkažem svojo hvaležnost za to? Seveda nisem bogat in zdaj še najmanj, ko mi moja tovariša, ki sta jo včeraj pobrisala, gotovo nista veliko pustila; toda kljub temu bi rad storil največ, kar je le v mojih močeh! Gospod in Mojster, prosim Te, zahtevaj vendar od mene kakšno plačilo ali daritev!«
12 **Jaz** sem rekel: »Pusti to; na svetu Mi nihče ne more dati nič, česar ni prej prejel od Boga, in tako tudi ti ne! Drži pa nauk, ki je bil vsem vam dan tu: Ljubi Boga nadvse in svojega bližnjega kot samega sebe in izpolnjuj Mojzesove zapovedi, ki jih poznaš, in uči jih spoznati tudi Grke - tako Mi boš daroval najboljšo in najdragocenejšo daritev! In to naj storijo tudi vsi drugi ljudje, tako bodo živeli v resnici in v milosti Boga, Stvarnika in Očeta vseh ljudi!
13 Če bi od ljudi, ki jim delam dobro, hotel sprejeti denar, bi pričal naravnost proti Sebi in ne bi bil Tisti, ki sem; če vam namreč prinašam in dajem zaklade iz nebes, ker imam moč za to, se za to ne morem pustiti plačevati z mrtvo materijo. Toda vi ljudje lahko počnete to z mero in s ciljem; tudi Mojzes je določil, naj ljudstvo hrani in vzdržuje duhovnike in sodnike ter naj imajo ti desetino od vsega, kar se požanje na poljih in v vinogradih in enako tudi od domačih živali. Toda Jaz zdaj in Moji učenci tega ne bomo potrebovali, kajti kdor bo postal mojster življenja, kakršen sem Jaz, odtlej ne bo potreboval teh sredstev za vzdrževanje. Kamor koli bodo šli, jim bo od zgoraj dano vse, kar bodo potrebovali. Za kar koli dobrega boste prosili Očeta v nebesih v Mojem imenu, to vam bo On tudi dal brez pridržka.«

92. Kristjan kot trgovec. O zaščitni carini in suženjstvu. Odnos do malikovalskih duhovnikov

1. (**Gospod**:) »Ko pa se bodo v poznejših časih Moji nasledniki dajali za svoje nauke in molitve plačevati z denarjem in vsakovrstnimi drugimi rečmi, tako kot farizeji, tedaj Oče v nebesih njihovih prošenj sploh ne bo več uslišal in jih bo pustil, da bodo zabredli v najrazličnejše grehe in veliko zlo. Jaz vam dajem vsakovrstne darove zastonj in tako jih tudi vi spet zastonj dajajte drugim ljudem. Toda kot zdravnik lahko sprejmeš plačilo od bogatih, - le od revnih ne!
2 Ko pa boš Moj nauk priložnostno podal nekomu, naj bo tvoje plačilo le, da ga bo ta sprejel z veselim srcem in po njem živel. S tem ko bo namreč nauk sprejel, bo tako in tako postal tvoj prijatelj, tako da bo rekel: 'Kar je in je bilo moje, to je zdaj tudi tvoje in ne smeš trpeti nobene stiske!'
3 Povem vam tudi: Sprejmite, kar vam bodo ljudje zaradi Mojega nauka storili in dali sami iz veselega srca in uporabljajte za svoj in svojega bližnjega blagor; Božja milost, kakršna koli že bo, vam zaradi tega ne bo odvzeta. Toda, če bi od koga za to zahtevali plačilo, bi vam bila Božja milost takoj odvzeta, tako kot bo tudi zdaj milost odvzeta farizejem in zakrknjenim Judom ter dana poganom. To si torej zapomnite in ravnajte po tem, pa boste nabrali zelo velike zaklade vsakovrstnih milosti iz nebes, ki vam bodo koristili bolj kot vsi zakladi tega sveta! - Razumete to?«
4 **Jored** je rekel: »Mojster, to zdaj prav dobro razumemo; toda kako je z mojo cestninarsko službo tu ob vodi in na kopnem? Tu je namreč videti hudo malo ljubezni do bližnjega! Povsem odpraviti pa te službe tudi ni mogoče, saj je javna, državna zadeva; če jo namreč opustim jaz, jo bo prevzel kdo drug in ta

bo potujoče trgovce in posebno tujce stiskal še bolj kakor jaz, ki sem vendarle že marsikoga, ki ni imel nič, zastonj spustil čez mitnico. Le kakšna je Tvoja volja glede tega?«
5 **Jaz** sem rekel: »Kar si, to tudi ostani! Toda od ubogih zahtevaj malo, veliko več pa lahko dajo bogati!
6 Carine pa so dobre za deželo, saj bi jo sicer kmalu preplavile velike karavane z vsakovrstnim blagom in ji odvzele njena lastna živila. Prav zato moraš številne tuje trgovce še bolj obdavčiti, da jih bo minila želja, da bi s svojim blagom prepogosto prihajali v vašo deželo. Toda zato bodi toliko skromnejši pri domačinih! Zdaj veš tudi, kaj ti je glede tega storiti in po čem se ravnati.
7 Tudi tvoje prenočišče je dobro; upoštevaj pa tudi pri tem povedano! Bodi poceni za bližnje in pravičen do tujcev! Od domačinov zahtevaj toliko, kolikor je stvar vredna, in od tujcev pravičen dobiček!
8 Če pa pride tujec in ti nima s čim plačati, ga oprosti plačila in če bi morda sprejel Moj nauk, mu daj še kaj popotnice povrhu - to ti bo Oče v nebesih najbogatejše povrnil! Enako naj ravna tudi vsak trgovec, pravičen naj bo pri meri in teži; s kakršno mero namreč ljudje merijo, z isto mero jim bo povrnjeno!«
9 **Cestninar** je rekel: »Zdaj pa še eno vprašanje, Gospod in Mojster! Ti veš, da tu živimo večinoma z Grki in trgujemo z vsem mogočim, včasih žal celo z ljudmi, kot je bilo med nami pogani v navadi že od davnine. Da, da, jaz sem si moral vse žene kupiti! Najprej so bile le moje sužnje; ker pa so bile pridne in so se trudile za mojo korist, sem jim dal svobodo in jih potem vzel za žene. Polovica mojih služabnikov in delavcev so še sužnji. Ali naj to tako tudi ostane ali pa naj se tudi to spremeni?«
10 **Jaz** sem rekel: »Kar je predpisano z državnimi zakoni, tega ne moreš spremeniti in naj tako ostane, dokler ne bo država tega sama spremenila. Do sužnjev bodi dober, pošten in pravičen; tudi oni so namreč ljudje in otroci istega Očeta v nebesih. Ko boš spet obiskal trg s sužnji, jih le kupi, kolikor hočeš, obdrži jih in potem osvobodi ter oblikuj v Bogu vdane ljudi; s tem si boš pripravil velik zaklad v nebesih! Nikoli pa nobenega spet ne prodaj, kajti prodajati ljudi je namreč za Boga strahotno dejanje! Kjer pa se bo nekoč Moj nauk ukoreninil, tam bo takšno gnusno trgovanje s sužnji prenehalo samo od sebe. - Spet imaš nekaj, kar boš tudi upošteval!
11 V svoji duši pa imaš še eno vprašanje: ne veš, kaj storiti s poganskimi malikovalskimi duhovniki, ki so večinoma tudi tvoji gostje in te radi obiskujejo. Povem ti: za zdaj jih pusti, kakršni so! V svoje malike še sami manj verjamejo, kakor si prej verjel ti; vendar pa so to, kar so, imajo svojo službo in svoj kruh, zato ne bodo zlahka opustili tega, kar so. Sčasoma pa že lahko začneš enemu ali drugemu zlagoma oznanjati nekaj Mojega nauka in povzročali vam bodo le malo težav ali celo nikakršnih. Postopno se bodo zrušili tudi templji malikov. Toda kljub temu vam ne zapovedujem, da jih porušite; zadošča že, da so porušeni v vaših srcih.
12 Če pa bi kak tak duhovnik koga na silo spodbujal, naj veruje v njegove malike in jim daruje zahtevane daritve, mu povejte vso resnico! Če pa se noče poučiti, Me v duhu pokličite in naredite znamenje v Mojem imenu pred njegovimi očmi! Ko bo to videl, bo pač veroval, če je nekoliko resnicoljuben; če pa ne veruje, ga pustite, naj gre - vi pa ostanite pri resnici Mojega nauka!

Rimski upravitelji namreč zdaj menijo, da so ljudje povsem svobodni v znanju, mišljenju in verovanju, zato z njimi tudi tako ravnajo.
13 Ko pa tak poganski duhovnik sprejme vašo razsvetljeno vero, ga podprite kot člana nove Božje skupnosti na zemlji, če je takšne podpore potreben, in skrbite, da se bo častno preživljal. Če pa tega ne potrebuje, naj bo vaš prijatelj!
14 No, tako je poskrbljeno tudi za ta primer, tako da zlahka in zanesljivo veste, kako ravnati v vsakem primeru, ki bi lahko oviral Moj nauk! In ker zdaj nimamo ničesar več, o čemer bi se morali posvetovati in pogovoriti, pojdimo spet ven, na prosto. Morda tu ali tam naletimo na kaj, kar nam bo dalo priložnost, da bomo globlje premislili o tem!«
15 Ta predlog je bil všeč vsem in odšli smo ven, na prosto.

93. Obisk svetega gaja. Izničenje malikov

1 Ko pa smo hodili po mestnih ulicah, seveda ni manjkalo vsakovrstnih radovednežev, ki so od vsepovsod zijali v nas in prizadevno spraševali, kdo da smo. Zdravnik, cestninar in njegovi otroci, ki so šli z nami, posebno od mrtvih obujeni sin Jorab•, so morali odgovarjati na številna vprašanja, ker ljudje niso mogli razumeti, kako to, da ta, ki je bil kar sedem let bolan in naj bi po govoricah včeraj celo umrl, zdaj hodi povsem zdrav naokrog. Toda spraševalce so prijazno odpravili z besedami, da bodo v naslednjih dneh že vse izvedeli, in so bili s tem zadovoljni.
2 Na koncu dolge ulice so nas srečali trije Apolonovi duhovniki ter Zevsov in Minervin duhovnik v svojih duhovniških ornatih, ki so bili videti zelo magični in pustolovski.
3 Obstali so pred nami in eden od Apolonovih duhovnikov nas je vprašal, ali bi kot tujci morda hoteli iti v sveti gaj, kjer je zgrajen javni tempelj, posvečen trem prvim in najvišjim božanstvom. Če bi si želeli, bi nas spremljali tja in nam ob plačilu majhnega daru za pomiritev treh bogov razkazali vse, kar je v njem ogleda vrednega in čudovitega.
4 Nato je spregovoril cestninar **Jored**, ki ga je še predobro poznalo teh pet duhovnikov: »To so moji gostje; te bom že jaz oprostil, le pokažite nam torej tempelj in svoje znamenitosti!«
5 Duhovniki so bili s tem povsem zadovoljni in so nas prijazno popeljali v gaj, sredi katerega je na majhnem griču stal okrogel, precej obsežen tempelj. Polovica templja je bila odprta in njegova streha je stala na desetih stebrih; druga polovica je bil sklenjen zid v obliki polkroga. Ob njem so stali marmorni kipi prej omenjenih treh malikov. Sredi je na prestolu sedel Zevs, na njegovi desni je stala Minerva v bojni opravi in na Zevsovi levi Apolon, toda samo z liro, kajti Apolon s sončnim vozom in s konji bi bil za to malo mesto predrag.
6 Ko smo prišli do templja, je **Zevsov duhovnik** rekel: »Če gospoda želi, da bi katero od treh božanstev kaj povedalo, tedaj najvljudneje prosim, če mi blagovolite zaupati vprašanje!«
7 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, tega res ne potrebujemo; kot zelo izkušeni ljudje poznamo vse te priprave in še preveč natančno vemo, na kakšen način ti kipi govorijo. Zato pustimo to, ti pa si prihrani trud! Ker pa danes ne bo sem

• Jorab je pač okrajšava za Jorabe.

nikogar več, ki bi te bogove vprašal za nasvet, izpustite tri govornike izza malikov in naj pridejo ven k nam kot sicer prav pošteni ljudje!«
8 Tedaj je **duhovnik** ostrmel in rekel z določenim magično-duhovniškim patosom: »Prijatelj, tujec si, zato ti prijazno svetujem, da se nikar ne pregreši zoper resne bogove, ker bi te zaradi tega zlahka doletelo kaj hudega! Kajti povem ti, da tu za bogovi ne tiči noben smrtnik, ki bi namesto njih odgovarjal na vprašanja.«
9 **Jaz** sem rekel: »Ker Me ne poznaš, ti laž odpustim; toda prepričati te vendarle moram, da govorim popolno resnico le Jaz in ne ti! Glej, zdaj hočem, da ti trije maliki v trenutku izginejo, trije ubogi govorniki pa postanejo prosti in pridejo k nam!«
10 Tedaj je **duhovnik** rekel: »Če to zmoreš, tedaj pademo pred teboj na tla in te bomo molili kot boga vseh bogov in ljudi!«
11 **Jaz** sem rekel: »Tega ne potrebujem, kljub temu pa boste v tem spoznali neko drugo veličastnost oblasti resničnega Boga, povezano z močjo človeškega duha in tako zdaj pravim: Hočem in tako naj bo!«
12 Ko sem to izrekel, ni bilo nikjer več niti sledi treh malikov, pokazali pa so se trije govorniki, ki so čepeli v ozkih nišah, ter se prestrašeni in osupli priplazili iz temnih skrivališč na dnevno svetlobo.
13 Ko so peteri duhovniki to videli, so se zelo razžalostili in **eden**, ki je bil najpogumnejši med njimi, je rekel drugim: »Bratje, proti vsemogočnosti volje tega boga in človeka ni mogoče potegniti meča, zato je najpametnejše, da se vdamo v njegovo voljo. Zdaj smo nenadoma seveda brez dela in s tem tudi brez kruha; toda kaj naj storimo? To službo pa smo zmeraj opravljali z vsem dostojanstvom in z majhno pobožno prevaro nismo nikoli nikomur škodovali; prav tako nismo nikoli od nikogar izsiljevali darov, ljudi smo zmeraj poučevali o marsičem in smo jim zmeraj dajali dober zgled. In tako trdno upam, da nas ta resnično vsemogočni bog in človek ne bo povsem zavrgel, če ga za to poprosimo.«
14 **Drugi** so rekli: »To bi že bilo lepo in prav; toda kaj bodo zdaj rekli ljudje, ki jim naši trije bogovi vendarle še zelo veliko pomenijo, ko bodo prišli sem in ne bodo več našli starih zvestih bogov? Kako jim bomo to pojasnili?«
15 **Eden** je rekel: »Tudi to bomo prepustili temu vsemogočnemu bogu in človeku, potem se bo že še našlo dobro opravičilo za to in bo šlo toliko lažje, ker je bil pri tem izrednem dogodku navzoč naš prvi predstojnik Jored. Zdaj gre predvsem in edino za to, kaj naj storimo v tem trenutku.«
16 **Jaz** sem rekel: »Predvsem odložite svoja smešna oblačila in se oblecite, kot se za ljudi spodobi! Potem spet pridite k nam pa se bomo o tem že še več pogovorili!«
17 Tedaj je vse petero hitro odšlo v svoje stanovanje, ki je bilo zgrajeno takoj za templjem, preoblekli so se in kmalu prišli k nam z ženami in otroki. Žene in otroci pa so hudo stokali, ko so videli, da je tempelj povsem prazen, ter spraševali po Meni, ki sem jim pripravil tolikšno nesrečo.
18 Nato sem stopil (**Jaz**) k njim in rekel: »Jaz sem tisti, ki ga iščete! Se nočete raje preživljati z delom resnice kakor z dejanji prevare in nemoralne laži?«
19 Zdaj so se oglasile **žene**: »To si seveda bolj želimo; toda kdo nam bo dal kaj za dela resnice?! Že dolgo vemo, da naši bogovi sploh niso resnični.

Toda kaj nam to koristi?! Od kod naj vzamemo boljše in resničnejše? Ti neresnični so nas vendar preživljali; le kako nas bodo preživljali resnični, ki jih še nimamo?«
20 **Jaz** sem rekel: »Vam ženam, za to ni treba skrbeti in o tem razmišljati; to bodo storili že vaši možje, ko bodo namesto malikovalskih duhovnikov postali duhovniki in služabniki žive Božje besede!«
21 **Žene** so rekle: »In kdo jim bo to dal?«
22 **Jaz** sem rekel: »Tudi to ne zadeva vas! Vam, neumnim ženam pa pravim: z otroki se vrnite tja, od koder ste prišle, sicer bi vas moral k temu prisiliti; saj imate še dovolj jesti in piti! Ko ne boste imele ničesar več, pa bo že poskrbljeno, da z otroki ne boste umrle od lakote. Pojdite enkrat na svoje njive, vrtove in travnike in tudi kaj delajte! To vam bo bolj koristilo kakor vaša pralnica bogov in izdelovanje bogov iz gline in voska.«
23 Tedaj so peteri duhovniki nagnali svoje žene in otroke nazaj v njihova stanovanja, sami pa so se vsi prijazni kmalu vrnili k nam.

94. Duhovnikova prošnja za vnovično postavitev malikov. Sveto jezero

1 In **Minervin duhovnik**, kot najpogumnejši in tudi znanstveno najbolj izobražen, je pristopil k Meni in rekel: »Gospod, Bog-človek, ali kdor koli že si, iz Tvojih nekaj besed, namenjenih našim nebrzdanim ženam, sem razbral, da si dober, moder in nadvse pošteno misleč mož, ki bo tudi dovolil, da spregovorim s teboj pošteno besedo! In ker to kot povsem zanesljivo predpostavljam, te prosim, da mi naklonjeno in malce potrpežljivo prisluhneš. Glej, vem, da bo to, kar nam boš dal za to staro pogansko kramo, gotovo neizrekljivo boljše kakor to, kar smo lahko najboljšega pokazali v svojih spoznavnih sferah; toda pri tem ne gre za to, temveč za nekaj povsem drugega, in to je pravzaprav tudi tisto, zaradi česar sem te prosil, da bi mi naklonjeno prisluhnil!
2 Glej, pri tem gre prvič za to, da bi se, če je le mogoče, ohranjali državni zakoni s pomočjo vsakovrstnih dobrih naukov o obstoju nadčutnih sil in moči v naravi, ki jih na splošno imenujemo bogovi! Da bi jih ljudstvu ponazorili, smo mu jih postavili pred oči v ustreznih podobah čistih, umetniških oblik. Ljudstvo se je že od zibelke nanje navajalo, se je ob pogledu nanje vedno razveselilo in se ob tem domislilo marsikakšne dobre in pobožne misli. Mi duhovniki pa smo ob sklicevanju na vzvišene podobe ljudstvu tudi zlahka sporočili marsikakšen dober in koristen nauk, kar bi bilo brez teh podob gotovo veliko težje.
3 Ko se bo ljudstvo na določen dan tu zbralo in ne bo več videlo starih bogov, ki jih je vajeno, resnično ne vem, kako bo zgodba potekala. Mi se bomo seveda prav gotovo zelo živo in z najbolj vnetimi besedami izgovorili nate in se najslovesneje opravičili; toda kje boš kot tuji popotnik takrat ti? Seveda imamo na največjo srečo tukajšnje nadvse ugledne priče; toda nazadnje nam tudi te ne bodo veliko pomagale proti podivjanemu preprostemu ljudstvu, zato te zaradi dobre stvari iz vsega srca prosim vsaj za kratkotrajno vnovično postavitev teh treh kipov, kar ti zlahka storiš. Mi pa bomo Tvoj nauk kljub temu povsem in s hvaležnim srcem sprejeli, ga izročili ljudstvu in tako dosegli, da bodo ti trije kipi tu povsem odveč, o tem si lahko trdno prepričan; toda le zdaj, na mah bi šlo to le težko ali pa sploh ne!

4 Zato blagovoli, dobri Bog-človek, izpolniti to mojo iskreno prošnjo; to zanesljivo zlahka storiš, prav tako kot si prej naredil s tremi kipi malikov! Vem sicer, da smo te prej užalili, ko smo hoteli zatajiti govornike, ki si jih razkrinkal, vendar s tem nismo mislili nič slabega in hudobnega; saj vendar nismo vedeli, kdo bi ti lahko bil. Tvoj čudež pa nas je seveda potem poučil drugače; toda tedaj je bilo že tudi prepozno. Ker pa si še tu, nam odpusti našo prejšnjo preveliko nečimrnost in nam milostno izpolni prošnjo, ki sem ti jo izrekel v imenu nas vseh!«
5 **Jaz** sem rekel: »Da, kaj naj storim z vami, slepci? Če vam je ljubša noč od dneva življenja, tedaj imejte spet svoje mrtve malike! Toda doživeli boste tudi to, da bo kmalu prišel čas, ko bo ljudstvo prišlo sem in samo položilo roko na te malike, toda tudi na vas! Če pa bi se s pomočjo, prvič, teh zanesljivih prič, in drugič, tudi z Mojo nevidno pomočjo držali tega, kar sem vam za zdaj na kratko nakazal, bi bili rešeni; če pa ne glede na vse to hočete raje svoje bogove, tedaj bodo tudi ti v trenutku stali na svojih starih mestih!«
6 **Govornik** je rekel: »Gospod in Bog-človek, daj nam še nekaj časa za premislek in prostodušno ti bomo sporočili svojo odločitev!«
7 Tedaj je rekel **cestninar**: »Dragi moji, posvetujte se in potem pridite v mojo hišo, tam se bomo pogovorili o tej zadevi, saj tu nam je postalo že resnično tako puščobno kot v egiptovski katakombi!«
8 S tem so se duhovniki strinjali, mi pa smo nadaljevali pot tja, kjer je bilo majhno, toda zelo globoko jezero, takšno, kakršno so navadno skoraj vsa azijska jezera.
9 Ko smo prišli do tega jezera, je rekel **Jored**: »Gospod, glej, to je prava posebnost v tej naši okolici! Ponoči se vidi tu, posebno ob dolgih dnevih sredi poletja, zmeraj množica lučk, ki plavajo sem ter tja po vsej vodni gladini; nekatere se premikajo počasi, druge hitreje. No, zadeve ni ravno lahko raziskati, ker se jezeru ni mogoče približati zaradi zelo močvirnega obrežja. Znajo pa ta pojav dobro izrabiti duhovniki, saj leži jezero še na njihovem svetem območju; ko namreč pride čas, ki zdaj ni več daleč, imajo veličastne govore o prihodu genijev iz elizija, ki se prikazujejo zato, da bi ljudem delili milost. Opisano jezero naj bi si izbrali zato, ker je najčistejše na svetu.
10 Zlahka je razumljivo, da ima to jezero povsem čisto vodo - saj ne more vanjo priti nič, kar bi jo skalilo; toda to o elizijskih genijih pa je najbrž bolj zamotano! Tako nenavaden pa ta pojav najbrž le ni in gotovo je tudi povsem naraven; toda duhovniki, ki so prav spretni govorniki, znajo iz tega narediti nekaj takega, da smo nazadnje celo sami - vsaj za trenutek - osupli, posebno ponoči, ko smo dojemljivejši za magično kakor podnevi. Močna omejitev jezera pa je tudi za nekaj dobra. Kajti vsak, ki bi naredil le nekaj korakov čez postavljene stebre in skoznje potegnjene zapornice, bi bil v nevarnosti; kdor bi se tu pogreznil, bi bil izgubljen, nič ga ne bi moglo rešiti.
11 No, Gospod in Mojster, tudi to bi bilo treba razložiti, in sicer prvič: Zakaj mora obstajati na zemlji tako nevarno in pravzaprav povsem nekoristno jezero? Z nobeno ladjo ni mogoče pluti po njem in še nihče ni nikoli potegnil iz njega nobene ribe. Nima niti vidnega dotoka in prav tako ne odtoka, zato ga ni mogoče uporabljati niti za namakanje okolice. In drugič, po Tvojem sveto resničnem nauku, ki si nam ga dal, je zaradi svojih resnično magičnih svetlobnih pojavov uporabno zgolj za malikovanje; sami pojavi me sicer ne motijo, zelo škodljivi pa so v moralnem pogledu. Četudi je zdaj Tvoja čudežna,

življenjsko-mojstrska moč odstranila tri okorne kipe, bo obstajalo malikovalstvo gotovo še naprej prav tako kot prej. Mar ne bi mogel izničiti tudi tega malikovalskega jezera, kakor si tiste tri kipe?«
12 **Jaz** sem rekel: »O, vsekakor in to bom tudi storil, ker je tvoja želja dobronamerna! Toda to jezero ni tako nepomembno za to zemljo, kot meniš, ker je povezano z notranjim organizmom tega planeta in meri od tod do svojega dna več kot tristo ur dolge poti. To je hladilni nastavek nad zelo vročo zemljino srčno žilo, zato je voda tega jezera zelo mrzla.
13 Jezero ima podzemni dotok, ne pa odtoka, ker preobilje njegove vode zmeraj použije notranja vročina z nenehnim izhlapevanjem, ki je za notranjo mehansko poživitev prav tako nujno kot izparevanje prehranskih sokov v človekovem želodcu in zato takšno jezero seveda nima nobene zunajzemeljske koristi, ima pa toliko večjo notranje zemeljsko.
14 Zdaj bi seveda rad rekel: 'Da, toda zakaj mora biti tako jezero prav tu na sicer tako rodovitni, lepi ravnini? Saj bi bilo lahko tudi kje drugje, v kakšni puščavi!' Da, glede tega imaš tudi deloma prav; toda tudi ta okolica je bila še pred komaj dva tisoč leti puščava in šele pozneje so jo z veliko pridnostjo svojih rok obdelali in ustvarili rodovitno ljudje, izgnani v te prostrane ravnice.
15 No, to pa se lahko zgodi tudi z zelo številnimi puščavami te zemlje, v katerih je pogosto od 20 do 30 takšnih jezer! Če bi tiste puščave naredili obdelovalne, bi tudi tam najbrž ljudje spraševali: 'Le zakaj mora biti to ali ono nevarno jezero prav tu?' Glede tega ti ne morem reči drugega kot: Ker je to za podporo mehanskega Zemljinega življenja nadvse nujno, zato tudi mora biti nekje na Zemlji, in tako je to po ureditvi Božje modrosti po naključju prav tu, več tisoč pa jih je na enak način nekje drugje, največ pod morjem in pod visokimi gorami.
16 No, njegovi svetlobni pojavi, ki se večinoma pojavljajo v mesecu Julija Cezarja, niso nič drugega kot svetleče žuželke, ki ponoči vsrkavajo lahne izparine, ki se dvigajo nad vodo, da se z njimi nasitijo. Pojdi v Indijo, tam boš odkril še povsem drugačne nočne svetlobne pojave!
17 Vendar vse to nič ne pomeni, ker je jezero mogoče trdno ograditi; to potem odpravlja njegovo nevarnost, posamezen svetlobni pojav pa lahko ljudem prav dobro in razumno razložimo; toda ker hočem tem duhovnikom na ljubo tukaj odstraniti tudi vse, s čimer bi lahko brez posebnih težav ljudi varali in jih še naprej zapeljevali v vsakovrstne zmote, bomo tudi to jezero do tisoč višin moža globoko pokrili s trdno zemljo, njegovo nujno potrebno odprtino pa nekje povezali s kakšnim drugim velikim jezerom; to bo koristilo vam in ne bo škodovalo mehanskemu življenju zemlje. In tako naj bo in naj se zgodi!«
18 Še isti trenutek ni bilo nikjer videti nobenega jezera več, ampak je bilo vse trdna zemlja. Obseg jezera smo lahko izmerili le še po ograji, ki je ostala.
19 Lahko si mislite, da je to pri vseh navzočih zbudilo neznansko razburjenje. Ko pa smo se že vračali, a smo bili še v bližini nekdanjega jezera, ker so nekateri z nogami preizkušali trdnost novih tal, je prišlo za nami tudi pet duhovnikov, ker so že pri templju opazili, da bomo najbrž obiskali tudi sveto jezero.
20 Ko so hitrega koraka prispeli na ta kraj, so sklenili roke nad glavami in vpili (**duhovniki**): »Toda za vseh bogov voljo! Kaj se je tu zgodilo? Prej so izginili trije glavni bogovi - in zdaj tudi njihovo najčistejše sveto jezero! Gorje nam; zdaj smo izgubljeni! Veliki bogovi so morali biti hudo užaljeni in so zato

dopustili, da nam je glavni čarodej to storil iz njihove moči v sebi, ki so ga z njo opremili. Oh, ko bi nam vsaj jezero ostalo! Oh, kdo nam bo zdaj pomagal in nas preživljal?«
21 **Jaz** sem rekel: »Pojdite zdaj z nami k Joredu; tam bomo nadaljevali pogovor, saj tukaj prostor in čas nista primerna za to!«
22 Pet duhovnikov je bilo s tem zelo zadovoljnih in so šli z nami k Joredu, kjer nas je že čakalo obilno kosilo.

95. Pri obedu v hiši cestninarja Joreda. Gospodov življenjski nauk

1 Cestninar Jored je seveda povabil k obedu tudi pet duhovnikov, ki so povabilo takoj najprijazneje sprejeli in sedli za našo mizo. Med obedom smo po grški navadi govorili le malo ali nič; toda po obedu, ko je vino že razvezalo jezike, se je začel pogovor in kmalu je bilo pri mizi zelo živahno.
2 Pet duhovnikov pa je le poslušalo in malo govorilo; iz govorjenja učencev in drugih gostov so hoteli skrivaj izvedeti, kdo sem pravzaprav in od kod sem prišel. Toda iz različnih pogovorov gostov ni bilo slišati nič od tega.
3 Sčasoma je peterico minilo potrpljenje in začeli so spraševati, ali bi zdaj smeli kaj povedati, in sicer prav zaradi njihovega prihodnjega duhovniškega vedenja, da bi se ujemali z ljudstvom.
4 Tedaj sem jim rekel (**Jaz**:) »Ne govorite drugega kot resnico, kako je bilo in kako se je zgodilo in sklicujte se na priče, ki jih imate tukaj celo množico, in zaradi tega se vam ne bo skrivil niti las! Potem pa dojemite Moj novi nauk in ga nato predstavite svojim ljudem; vsi se ga bodo nadvse razveselili, ko bodo končno videli povsem drugačne ljudi in učitelje kot doslej! Ali menite, da so vam ljudje, ki so bili pod pristojnostjo vašega templja, sploh še kaj verjeli? Povem vam: med stotimi niti dva več! K vam so prihajali le iz stare navade in se veselili vaših spektaklov; toda verjel vam že dolgo ni skoraj nihče več niti besede! S tem torej niste nič izgubili, ampak le večkratno pridobili.
5 Kako pa se glasi Moj nauk, to vas bodo do večera zlahka naučili Moji učenci in vam tudi povedali, kako morate začeti, da boste v njem poučili ljudstvo. Toda predvsem morate tudi delati tisto, kar zahteva nauk; šele tako boste dosegli popolnost življenja in v njej tudi delali to, kar zdaj delam Jaz, in ko boste postali popolni, boste delali tudi še večje reči in več.
6 Resnični, veliki, edini Bog človeka ni ustvaril zato, da bi bil kot živali dejaven le zaradi potešitve svojih naravnih potreb, marveč zaradi notranjih, duhovnih. In kdor bo dejaven duhovno in bo vadil duhovne moči z znanjem, vero in dejanji, bo postal močan in mogočen tudi v duhu.
7 Kdor pa predvsem vadi sile duha, gradi v sebi Božje kraljestvo, in to je potem v človeku resnično, večno življenje, sorodno in v vseh lastnostih podobno Bogu Stvarniku.
8 Ko pa je človek v sebi dosegel takšno preblaženo življenjsko stanje in svojo voljo zedinil s spoznano Božjo voljo, lahko tudi dela vse, kar dela Bog, in tako je torej v sebi gospodar življenja in mogočen zapovednik vsem naravnim silam. Vidim, da tega zdaj še ne razumete povsem; ko pa vas bodo Moji učenci natančneje poučili, boste tudi to, kar sem vam zdaj povedal, bolje razumeli kot doslej.«

96. O astrologiji

1 Tedaj je **Minervin duhovnik** rekel: »Poslušaj, Bog-človek, tukaj predvsem vsak dan tudi določamo čas, urejamo in štejemo dni, tedne, mesece in leta, poleg tega pa moramo tudi preiskovati ter določiti vladajoči planet leta in dvanajst nebesnih znamenj! To je delo, za katero je potrebno veliko znanja, izkušenj in truda in je nekaj skrajno nujnega za vse človeštvo, kajti brez te naše budnosti, skrbi in dela bi se moralo v svojih mnogoterih delih kmalu pogrezniti v največji nered.
2 Tako izdelujemo tudi peščene in sončne ure po stanju dvanajstih nebesnih znamenj. No, če bomo sami spoštovali tvoj novi nauk o Bogu in življenju in v njem tudi poučevali ljudstvo, ali ne smemo poleg tega več opravljati tudi tega svojega dela?«
3 **Jaz** sem rekel: »O da, to delo je povsem v redu in dobro; zato ga tudi smete opravljati, razen razlaganja zvezd in tega, da bi hoteli iz zvezd brati in določati usode ljudi, ali pa da pod podobami ozvezdij vidite same bogove, jih častite in jim darujete. Torej, proč s tem, potem lahko računate, kakor hočete in štejete dneve, tedne, mesece in leta ter izdelujete tudi ure, kolikor jih le hočete, le da se pri tem vzdržite vsakega malikovanja in vedeževanja! Tega dela vam nisem prepovedal, čeprav vam moram odkrito priznati, da je pri vašem določanju časa določanje planeta, ki vlada letu, prazna in neumna zadeva. Kajti glejte in pazljivo poslušajte:
4 K vašim vladajočim planetom štejete tudi Sonce in Luno. Toda o Luni še nič ne rečem, ker je kot stalna spremljevalka te Zemlje, ki seveda je planet, nekakšen soplanet. Toda Sonce vendar ni planet, ampak zvezda stalnica, kakršnih je neštetо v neskončnem stvarjenjskem prostoru. Je vsaj tisoč krat tisočkrat večje od te Zemlje in za planete, ki krožijo okrog njega trden, nepremakljiv svetlobni svet, kar boste še natančneje izvedeli od Mojih učencev.
5 Če pa je vse to nesporno tako, kako morete svoje planete narediti za nekakšne vladarje enega ali drugega leta?! Glejte, v tem se skriva malikovalstvo, ki so ga prav prefinjeno preračunali stari poganski duhovniki! Če je namreč na primer v tem letu pri vas vladajoči planet Jupiter - ali vaš Zevs -, mu morate kot bogu v tem letu posebno veliko darovati, da ostane dobre volje in oplodi dobro letino. Glejte, to je malikovalstvo in ne sme obstajati, kjer naj bi ljudje spoznali resničnega, živega in enega Boga ter živeli in ravnali po Njegovi zvesto razodeti volji; v stari knjigi modrosti je namreč zapisano: 'Samo Jaz sem vaš Bog in Gospod; zato poleg Mene ne imejte in ne častite ničevih, tujih bogov!'
6 Bog je torej le eden, ki je iz Sebe ustvaril vse, kar obstaja. Edino Vanj morate verovati, Njegove zapovedi, ki vam jih oznanjam, izpolnjevati in Ga ljubiti bolj kot vse na svetu!
7 Če pa delate to zato, da bi prejeli, kar sem vam obljubil, je z vladajočimi planeti konec, kajti Bog edini je vladar vseh stvari, vseh elementov in vseh časov.
8 Kdor to veruje ter trdno in brez dvoma sprejme spoznano Božjo voljo ter zvesto po njej živi, bo v sebi tudi kmalu najjasneje začutil, da so besede, ki vam jih zdaj govorim in sem vam jih govoril, Božje besede in tako zanesljivo vodijo do uresničenja Moje obljube, ki sem vam jo dal, kakor zanesljivo lahko le s Svojo voljo naredim vse, kar hočem. - Ste zdaj to razumeli?«

9 **Pet duhovnikov** je reklo: »Gospod, Mojster in pravi Bog-človek, to smo zdaj razumeli ter pravimo in javno priznavamo, da imaš v vsem popolnoma prav in govoriš najčistejšo resnico! Toda kljub temu glede svojega dela menimo, da bi se ohranjanje vladajočih planetov pri našem računanju časa in let nadaljevalo le tedaj, če ohranimo stara uveljavljena imena; naše ljudi bi že toliko podučili, da so to zgolj imena, s katerimi označujemo določene premične zvezde. To je obdelano le zato, da je mogoče po sistemu starih Egipčanov redno ugotavljati ciklus sedmih let. To, menimo, da ne bi škodovalo razcvetu tvojega nauka.«
10 **Jaz** sem rekel: »Da, da, če že ne škodovalo, pa tudi nič koristilo; le čemu je, prvič, dober ciklus sedmih let? Že ciklus sedmih tednov in sedmih mesecev je v bistvu brez pomena, - še toliko manj ciklus sedmerih let! Toda vi ste število sedem naredili za magično in zato pomenljivo, mu pripisali vsakovrstne učinke in s tem uročili vse ljudstvo; in tako se je zdaj zgodilo, da ne morete opustiti najbolj praznih neumnosti. Če pa si že domišljate, da ste prisiljeni vse to ohraniti, tedaj pa vendar ljudstvo resno poučite, da stara imena bogov niso nič drugega kot prazna imena nekaterih premičnih zvezd!
11 Povem vam: Vsi vaši izračuni tam gori na zvezdnatem nebu so zgolj laž in prevara. O tem vam lahko polnoveljavno pričujejo Moji učenci. Njim sem to tudi razodel in oni vedo, kaj so Sonce, Luna in vse druge zvezde.
Vprašajte jih pozneje o tem in tudi to vam bodo prav pojasnili! Prav iz tega boste spoznali, kako nadvse napačni in smešno neumni so vsi vaši izračuni in določitve.
12 Kot sem dejal, od vašega preračunavanja časa so nekaj resničnega in pravilnega le lunin krajec, ki se menja vsakih sedem dni, in iz tega nastali teden, čas enega meseca in trajanje leta - vse drugo je najbolj prazno govoričenje. Zdaj tudi veste, kaj je z vašim preračunavanjem in samo od vas je odvisno, kaj boste storili!«
13 Ko je peterica slišala te besede o preračunavanju časa in zvezd, ki se jim je zdelo tako pomembno, je ostrmela; skrivaj so se med seboj pomenkovali takole: »Ta si že ni pridobil svoje modrosti in magične moči volje v Egiptu; sicer bi drugače govoril o starem in najboljšem egiptovskem zvezdoznanstvu! On pa zavrača že kar vse, le tega ne, kar lahko vsak, še tako preprost človek zlahka prešteje in izračuna na prste. Za to mora imeti svoje razloge. O tem se bomo pač pogovorili z Njegovimi učenci!«
14 **Prvi Apolonov duhovnik**, ki je bil pravzaprav glavni astronom, je nato rekel: »Saj sem vendar v Diatiri v Gornjem Egiptu pod velikim zodiakom v Kronosovem templju prizadevno študiral računanje časa, astronomijo in čudovito astrologijo in to po novem sistemu velikega Ptolemeja•, in zdaj naj bi to nenadoma veljalo toliko kot nič?! Kaj pa naj si potem mislimo ob pogledu na čudovita nebesna ozvezdja? Naj bi ta resnično ne imela nobenega drugega in višjega pomena kot le to, da s svojim sijem ponoči dajejo tej zemlji najskromnejšo svetlobo?! Zakaj potem njihove tako mnogovrstne skupine, ki ostajajo vedno enake? Čemu njihove različne velikosti in njihove barve?

• Nota bene! To ni niti Ptolomej, poznejši astronom, niti eden izmed kraljev, ampak je ta za svetovno zgodovino povsem pozabljeni Pdolomeuz (= zemljemerec), ki je živel 400 let po Mojzesovem času. Ne smemo pa ga zamenjati niti s Pdolomeuzom iz Diatire, ki je izračunal zodiak. Pdolomeuz pomeni toliko kot 'zemljemerec', 'geometer'. To je le treba pripomniti! (Jakob Lorber)

Resnično, to je trd preizkus za nas! Naj bo zdaj kakor koli že, videli bomo, kaj nam bodo njegovi učenci povedali novega!«

97. Gospod ozdravi bolnike v neki ribiški vasici

1 Nato smo vstali od mize, ker je bila že tako in tako blizu četrta ura popoldneva, Jaz pa sem zdaj naročil Andreju in Natanaelu, naj te duhovnike ustrezno podučita ter z drugimi učenci in domačini odšel ven.
2 Za nami pa je prišel tudi **Zevsov duhovnik**; drugim štirim je namreč rekel: »Le pazite, kaj vam bosta oba moža povedala; jaz pa bom šel za Mojstrom ter videl in slišal, kaj bo morda storil in povedal.«
3 In tako je prišel za nami, ko smo se sprehajali ob Evfratu, po njegovem desnem bregu - na njem je bil namreč ta kraj -, kjer je rasla množica redkih in zdravilnih zelišč. Hodili smo eno uro poti ob reki navzdol, kjer je bila ribiška vasica, katere prebivalci so se večinoma hranili z ribami. Zemlja je bila namreč kamnita in peščena, tu in tam poraščena le s skromno travo in zelišči, ki so dajala dovolj hrane komaj za nekaj malega koz, zato za poljedelstvo ni bila primerna.
4 Ko smo prispeli tja, nam je takoj prišla naproti množica ljudi in pozdravila njim zelo dobro znanega cestninarja Joreda, prosili pa so ga tudi naj jim oprosti in potrpi, ker so mu še dolgovali nekaj šilingov za zakup ribolova.
5 **Cestninar** pa jim je dolg v celoti odpustil in poleg tega rekel: »Odpustim vam ne le denarja za zakup ribolova, ki mi ga dolgujete, ampak vas za zmeraj odvežem tudi vsakega nadaljnjega plačevanja davka; kot odslej popolni in svobodni lastniki te vasice in ribolova boste sami plačevali le cesarski davek, tega pa boste že lahko in communer• zaslužili s prodajo rib. - Ste s tem zadovoljni?«
6 Iz velike hvaležnosti so zdaj možje in žene padli na svoje obraze ter na ves glas hvalili Joredovo veliko dobroto. Jored pa jih je pozval, naj vstanejo in naj ne počenjajo takih reči za tako neznatno dobroto.
7 Ko so vstali, jim je predstavil svojega od mrtvih obujenega sina in jim povedal, kako se je to zgodilo. Zdaj so se ljudje začeli prerivati k Meni, kjer sem z zdravnikom stal tesno ob vodi, ter Me začeli hvaliti in zelo častiti, ker sem Joredovega sina obudil od mrtvih in jim je Jored gotovo zaradi tega izkazal tako veliko dobroto, kakršne jim sicer gotovo ne bi, čeprav je bil zmeraj zelo dober in pravičen mož.
8 Nato so Me v svoji preprosti naivnosti vprašali, kdo sem, da zmorem narediti nekaj tako nezaslišanega.
9 **Jaz** pa sem jih pomiril in jim rekel: »Kdo in kaj sem, boste izvedeli še dovolj zgodaj. Za zdaj vam lahko povem le, da sem Jaz edini resnični svetovni odrešenik za vse ljudi in imam oblast ne le za to, da vsakega človeka telesno ozdravim zgolj s Svojo voljo in s Svojo besedo, temveč da človeške duše odrešim dolgotrajnega blodenja in jim lahko dam večno življenje. Če pa imate kakšne bolnike v svoji vasici, jih spravite sem in vse jih bom ozdravil!«
10 Zdaj so se **ubogi ljudje** začeli že vnaprej zahvaljevati in so rekli: »Oh, ti ljubi svetovni odrešenik, dovolj bolnikov imamo in celo mi nismo tako zdravi, kot

---

• Skupaj.

smo še videti; naši bolniki pa so večinoma obteženi s takšnimi tegobami, da jih ne bo mogoče še kaj ozdraviti!«
11 **Jaz** sem rekel: »Le pojdite ter jih vse prinesite sem in prvič v življenju boste spoznali moč in veličastvo Boga, ki ju je dal človeku!«
12 Nato so ljudje pohiteli v svoja revna bivališča in prinesli okrog dvajset bolnikov; med njimi so bili hromi, šepavi, protinasti, slepi, gluhi, gobavi in celo človek brez rok. Človek je bil drugače sicer zdrav in krepak, toda ker je zaradi nepazljivosti varuške že kot otrok izgubil obe roki, ni bil sposoben nobenega pravega dela; pri najnujnejšem si je lahko pomagal le z nogama.
13 Ko so zdaj vsi bolniki ležali na borni travi, sem **Jaz** stopil k njim in rekel: »Ali bi bili radi vsi ozdravljeni svojih bolezni in ali verujete, da vas lahko Jaz ozdravim?«
14 Neki **protinast starec** je rekel: »Dobri, ljubi svetovni zdravnik, če si zmogel Joredovega sina obuditi od mrtvih, verjamemo, da boš lahko ozdravil tudi nas! Že dolgo pa se razume samo po sebi, da bi bili vsi mi hudo trpeči spet radi čili in zdravi. Če nas ti, o dobri, ljubi svetovni zdravnik, le hočeš ozdraviti, nam blagovoli tako izkazati svojo ljubezen in milost! Za to ti sicer ne moremo ničesar dati, saj vendar vidiš, kako zelo revni smo. Sicer smo klicali že vse bogove, toda niso nas hoteli uslišati, najbrž zato, ker gotovo nismo mogli dati dovolj velikega daru. Če pa nas ozdraviš Ti, tedaj si več in boljši od vseh nebeških bogov!«
15 Navzoči **Zevsov duhovnik** je debelo pogledal in rekel zdravniku: »Če to zmore, tedaj ni več človek, ampak resnično bog. Najbolj pa me zanima, kako bo s človekom brez rok! Če lahko tudi temu vrne obe izgubljeni roki, tedaj je povsem zanesljivo bog in ga moramo po božje častiti!«
16 Tedaj sem (**Jaz**) povzdignil oči kvišku in glasno rekel: »Oče, zahvalim se Ti, da si Me znova uslišal! Vem sicer, da Me zmeraj uslišiš, toda to govorim in delam zato, da Te bodo tudi ti pogani spoznali, da bodo verovali Vate in Vame in potem slavili edino Tvoje sveto ime!«
17 Nato sem se (**Jaz**) obrnil k bolnikom in rekel: »Vstanite in hodite!«
18 Zdaj so vsi vstali, kajti še isti trenutek so namreč vsi ozdraveli.
19 Le **brezroki** še ni dobil svojih rok, zato je prišel k Meni in rekel: »O ti dobri svetovni zdravnik, ker si lahko s svojo prečudežno vsemogočno voljo ozdravil vse te bolnike, boš gotovo tudi meni vrnil obe roki, da si bom lahko z vsakovrstnim delom služil kruh! Oh, ne pusti me oditi s tega mesta neuslišanega, daj da se bom lahko tudi jaz z vsem srcem pridružil hvaležnemu vriskanju drugih ozdravljenih!«
20 **Jaz** sem rekel: »Zakaj si dvomil v trenutku, ko sem ozdravil druge? Glej, vsi ti so verjeli in so bili ozdravljeni; če ne bi dvomil, bi zdaj že imel svoje roke!«
21 **Brezroki** je rekel: »O dobri svetovni zdravnik, nikar mi tega ne štej v zlo, saj zdaj trdno verujem, da lahko pomagaš tudi meni!«
22 Tedaj je za Mojim hrbtom **Zevsov duhovnik** skrivaj pripomnil zdravniku: »Sem si kar mislil, da bodo z ozdravljenjem brezrokega težave! Kajti eno je z magično močjo besede in volje ozdraviti ljudi, ki imajo še vse ude, čeprav še tako pohabljene, drugo pa z novim stvarjenjem vrniti človeku manjkajoči ud!«
23 **Zdravnik** je rekel: »Jaz pa ne mislim tako; kdor namreč lahko tri velikanske kamnite kipe v trenutku spremeni v goli nič in zagrne obsežno globoko jezero s trdno zemljo, lahko tudi takšnemu človeku vrne roke, če le hoče!«

24 Na te zdravnikove besede Zevsov duhovnik ni rekel nobene več; toda **Jored** je stopil k Meni in rekel: »Gospod, če je Tvoja volja, daj tudi temu človeku njegove roke, jaz pa ga bom potem vzel v službo in bo imel pri meni dobro oskrbo!«
25 **Jaz** sem rekel Joredu: »Bodi miren, dal mu bom roke; toda zdaj moram zaradi Zevsovega duhovnika še nekoliko odlašati. Menil je namreč, da Mi to ne bo uspelo, zato se bom prej z njim še nekoliko pogovoril.«
26 Nato sem se **Jaz** obrnil in rekel duhovniku: »Poslušaj, slaboumni človek, kako sodiš o Božji modrosti, moči in oblasti?! Le kdo je brez spočetja in materinega telesa poslal na svet prvega človeka in njemu, ki ga prej ni bilo, dal vse kar se da popolne ude? Glej, to je bil Tisti, ki zdaj deluje v Meni, kot si se lahko prepričal ob številnih znamenjih, ki se jih že storil tu. Ali ne uvidiš, da zgolj človek iz sebe ne more narediti tega, kar delam zdaj tu Jaz, ampak le Božji duh, ki je v Meni in združen z Mojo voljo?! Biti duhovnik in ne spoznati na prvi pogled, kako so mogoča takšna dejanja, ki jih zdaj delam Jaz, to za Zevsovega duhovnika, ki je končal vse mogoče šole in preštudiral Platona, Sokrata in podobne, res ni posebno pohvalno! Povej Mi, ali resno misliš, da brezrokemu ne morem vrniti njegovih rok?«
27 Duhovnik je rekel: »Moj resnično vsemogočni prijatelj, tega sploh nisem mislil, čeprav se mi je zdelo, da boš betežnim ljudem lahko ozdravil le tiste telesne dele, ki jih še imajo, po nesreči izgubljenih pa ne! Mislil sem si namreč: Kot najgloblje seznanjen z vsemi nevidnimi naravnimi silami zlahka delaš s surovo in mrtvo materijo, ki ima v zraku in v vodi sebi sorodne snovi in te te morajo očitno ubogati; toda že zdavnaj izgubljene roke tega človeka so nekaj povsem drugega, ker so njihove temeljne snovi gotovo že zelo oddaljene od prvih praelementarnih snovi in jih iz vode in zraka ni tako lahko sestaviti. Toda to verjetno ni tako in tebi bo najbrž eno prav tako mogoče kot drugo! Prej sem sicer zdravniku povedal svoje nekoliko dvomljivo mnenje, toda on me je z nekaj besedami povsem prepričal o protislovnosti mojega mnenja in tako zdaj verjamem, da bi brezrokemu lahko dal njegove roke, čeprav mu jih iz nekega razloga ne bi dal.«
28 **Jaz** sem rekel: »Ah, to pa je zdaj povsem nekaj drugega povedanega in Jaz res nimam nobenega razloga, da temu človeku ne bi vrnil njegovih rok; zato hočem, da jih v tem trenutku ima!«
29 Komaj sem to izgovoril, je brezroki tudi že imel obe svoji prav krepki roki in ju je lahko tudi takoj uporabljal, kot da ne bi bil nikoli brez njiju.
30 To je pri vseh navzočih zbudilo tako silno senzacijo, da so vsi začeli vpiti: »To ni človek, temveč resnični Bog! Temu hočemo zgraditi tempelj in edino njemu bomo prinašali najčistejše, najboljše in najdragocenejše darove!«
31 Jaz pa sem jih pomiril in jim razložil, kakor nekaj dni prej Joredu, človekovo življenjsko moč v povezavi z močjo duha po veri in potem po najvišji ljubezni do Boga, ki je večno bil, je in bo. Preprosti ljudje so to kmalu in povsem zlahka verjeli in dojeli.

98. Spreten zagovor poganskega duhovnika

1 Nato sem poklical učence, naj ljudem oznanijo poglavitne točke Mojega nauka. Ko je bilo tudi to kmalu in zlahka opravljeno, so se Mi vsi najprisrčneje zahvalili za tolikšno dobroto, ki sem jim jo bil izkazal. Zevsovemu duhovniku

pa so tudi takoj povedali, da se odpovedujejo njegovim mrtvim bogovom, ki niso nikomur nič pomagali, in da odslej ne bodo več obiskovali templja.
2 Toda **duhovnik** je rekel: »Tu sem vas pa že prehitel! Ob tem novem nauku pa se bomo odslej še zelo pogosto videli in opogumljali drug drugega v imenu tega živega Boga. Naši stari, kamniti bogovi namreč že dolgo ne obstajajo več, se pravi, po času in resnici jih duhovniki že dolgo nismo nič več cenili, za nas jih tako rekoč že dolgo sploh ni bilo več; toda zdaj tudi ne obstajajo več, kajti ta Vsemogočni jih je s Svojo voljo uničil in je tudi sveto jezero za vseh časov čase zagrnil z zemljo. Tudi mi smo zdaj postali Njegovi učenci in vam bomo torej namesto stare laži oznanjali novo, najtrdnejšo resnico ter vam koristili z vsakovrstnim koristnim poukom in tako ostali stari, dobri prijatelji!«
3 Tedaj je **predstojnik** te vasice rekel: »Torej, naj bi bilo zdaj že vse lepo in prav, vendar mi pri tebi ni všeč eno, posebno ob tej čudežni priložnosti! Rekel si, da vi duhovniki tako po času kot po resnici že dolgo ne verjamete več v bogove. To je bilo za vas in vaše mošnje prav dobro in modro; ker niste verovali v stare bogove, ste si namreč lahko o njih izmislili, kar se vam je zljubilo. Predstavljali ste se nam kot posredniki med bogovi in nami revnimi, neumnimi in zaslepljenimi ljudmi in govorili: 'To in ono zahtevajo bogovi kot spravni dar, da nas ne bi doletela takšna ali drugačna nesreča!' Potem smo voljno darovali kot nori, - vi pa ste namesto bogov, ki niso nikoli obstajali, pogoltnili pogosto zelo bogate darove, ki smo vam jih prinesli za bogove! Če pa sami že dolgo niste verovali v bogove, zakaj ste torej počenjali tako krivico in nas goljufali? - Kako nam boste to povrnili?
4 Kar tu govorim kot ubogi ribič in kot vodja te male občine, ne govorim le v svojem imenu, temveč v imenu vse občine, in ti, kot mi je znano, prvi od vas petih duhovnikov, nam boš pač moral odgovoriti na to in povedati, zakaj ste ravnali z nami tako, kot da bi bili že enaki vsemogočnim bogovom in ste s hudimi kaznimi kaznovali tistega, ki vam je kot razumen človek kakor koli ugovarjal. Če nam tega ne boste dovolj pojasnili, v prihodnje najbrž ne bomo več prijatelji!«
5 **Duhovnik** je rekel: »Ljubi prijatelj, prvič, nauka o bogovih vam nismo mi dali, ampak ste bili vanj že rojeni in po njem vzgojeni, in drugič, sprašujem te zdaj, kaj bi naredili z nami, če bi mi nenadoma vstali in vam s prepričljivimi besedami vaše stare bogove razglasili za ničeve. To, kar smo počeli, smo torej morali početi le zaradi vas in po možnosti skušali ohraniti vašo staro prazno vero v bogove, ker bi nas sicer gotovo vi prav neprijazno napadli. Dokler ste torej verovali v številne bogove, smo bili prisiljeni služili vam kot norci in smo bili torej, kot sicer v vseh znanostih izvedeni ljudje, vredni svojega dvojnega plačila.
6 Poleg tega smo tudi iz političnih razlogov morali za državo ravnati tako, kot smo ravnali. Če bi storili kaj nasprotnega, bi nas rimska sodišča kmalu zasliševala, zakaj smo ravnali v nasprotju s starim naukom o bogovih in učili ljudstvo drug nauk, ki ga država nikjer ni uzakonila. Potem bi gotovo izgubili službo, vam pa bi dali druge duhovnike, ki z vami gotovo ne bi ravnali tako prizanesljivo kot mi. In kdo zagotavlja, da zdaj, ko bomo mi odstopili, vam ne bo prav kmalu država poslala novih duhovnikov, ki vas bodo nato prav hudo pestili?
7 Seveda je nam starim zdaj laže, ker imamo toliko prič za to, kar je storil tu najresničnejši in živi Bog, in če odslej neomajno trdno verujemo in delamo to,

kar nam bo pokazal novi nauk, in bomo potem s svojo razsvetljeno voljo zmogli tudi sami narediti kaj posebnega, se bomo z vsem tem laže zagovarjali pred sodišči, ki bodo postala pozorna na nas, sodišča pa bodo potem lahko spet vtaknila svoj meč v nožnico.
8 Zato ti povem kot predstojniku tega kraja: Če ostanemo prijatelji tako, kot smo bili, se bomo gotovo lahko precej časa nemoteno urili v novem nauku, dokler ga ne bomo tako obvladali, da bo tudi nam uspelo marsikaj, o čemer doslej še noben rimski sodnik nima pojma in ga ne more imeti, in ta nas bo potem, kot sem že prej pripomnil, pustil pri miru. - Povej zdaj, ali imam prav ali ne?«
9 **Predstojnik** je rekel: »To si prav povedal, - toda najbolj ogoljufani smo bili kljub temu vedno mi; vi ste namreč vedeli, da stari nauk o bogovih ni resničen, mi pa ne, in smo ga zelo cenili, ker ste nam to znali dobro vcepiti s svojimi izbranimi govori. Toda pustimo zdaj to, ker nam je ta svetovni zdravnik tako nepričakovano prinesel veliko odrešitev, njegovi učenci pa se povrh tega trudijo še s tem, da bi nas poučili v nauku, kako lahko človek doseže tako izredne življenjske sposobnosti, za kakršne pravzaprav nikoli nismo slišali! Toda zdaj moram tudi sam slišati kaj od tega.«
10 Tedaj se je tudi duhovnik napotil k učencem, ki so poučevali in skoraj dve uri kar najpozorneje poslušal izurjene učitelje ter šele iz besed učencev, ki so povsem odkrito govorili, spoznal, kdo sem Jaz in kaj hočem z ljudmi.
11 Jaz sam pa sem se medtem pogovarjal z Joredom, z zdravnikom, s sinom Jorabom in s prej brezrokim človekom, ki ga je zdaj Jored vzel k sebi, kakor je bil obljubil, in jim tako razložil marsikaj, kar bi sicer komaj kdaj zmogli razumeti.

99. Gospod čudežno blagoslovi Joredovo revno ribiško vasico

1 Ko so učenci končali pouk, so spet prišli vsi k Meni in se Mi z visoko dvignjenimi rokami zahvalili za ozdravljenje ter še posebno za nauk, po katerem so zdaj prvič spoznali, kaj je pravzaprav človek in za kaj je določen.
2 **Jaz** pa sem jim rekel: »Ljubi moji, ravnajte se po tem, šele nato boste povsem dojeli, da nauk, ki ste ga slišali, ne izvira zgolj iz človekovih ust, temveč najresničneje iz Božjih, in skriva v sebi najvišjo in najčistejšo resnico in s tem življenje samo!«
3 Vsi so Mi najtrdneje obljubili, da se bodo vsega tega najstrože držali, prosili so Me le, da bi - ker to gotovo lahko storim - toliko blagoslovil njihovo vasico, da bi gmotno vsaj malo laže shajali in jim ne bi bilo treba živeti tako zelo revno in bedno. Če bi si morali tako kot doslej le z največjim trudom nenehno pridobivati najskromnejšo hrano, bi lahko za to novo in tako resno življenjsko zadevo namenili veliko premalo časa - to pa bi bilo zanje zdaj nekaj hudo bolečega.
4 Tedaj sem **Jaz** rekel: »No, kaj bi pa radi? Bi imeli radi prav sočne pašnike za svoje ovce in koze, sadno drevje, rodovitna polja, obilnejši ribolov in poleg tega morda tudi nekoliko boljše hiše in gospodarska poslopja?«
5 **Predstojnik** je rekel: »Oh, Gospod, mojster življenja in vseh stvari, vse to bi bilo zelo dobro in nadvse zaželeno, toda vsega tega še zdaleč nismo vredni! Zato bi bili za zdaj več kot zadovoljni z le nekoliko sočnejšo pašo za naše

mršave koze in ovce. Če bi bili lahko tu in tam deležni tudi obilnejšega ribjega ulova, bi pa bili tako in tako najsrečnejši ljudje na zemlji!«
6 **Jaz** sem rekel: »Poslušajte, pri vas gre zdaj res za stari pregovor, ki se glasi takole: 'Kdor majhnega ne spoštuje, večjega vreden ni!' Ker pa vi majhno spoštujete, ste tudi večjega vredni. In tako imejte vse, kar sem prej rekel!«
7 V istem trenutku so se ustvarile tam prav ljubke hiše z dobrimi gospodarskimi poslopji, vsa širna peščena in prodnata stepa je postala najbujnejša travnata livada in tu in tam je bilo med livadami videti najrodovitnejša pšenična polja. Okrog hiš se je dobro ograjeno bohotilo najžlahtnejše sadno drevje vseh vrst, celo trta ni manjkala, in voda, kjer smo lovili, je postala tako blagoslovljena, da smo vse do obale opazili plavati najlepše ribe v velikih skupinah in neograjeni travniki so bili polni koz in ovac; toda tudi znotraj novih ograj, ki so prav ljubko potekale okrog hiš, gospodarskih poslopij in sadnega drevja, so prebivalci opazili množico perutnine, kakor so jo imeli navadno bogati Grki.
8 Ko so ubogi prebivalci nenadoma zagledali vse to, najprej sploh niso vedeli, ali je to resničnost ali le lep sen. Šele čez nekaj časa so prišli k sebi in so se Mi začeli hrupno zahvaljevati.
9 Toda Jaz sem jih spet umiril in opomnil, naj se, prvič, zaradi tega nikoli in nikdar ne prevzamejo, ker bi jim sicer poplava zlahka vse to spet odvzela, - drugič, naj vsemu svetu, ki bi zaradi tega prišel sem, preglasno ne oznanjajo, kako so do tega prišli, ker svet tega ne bi mogel razumeti, kvečjemu zasmehoval bi jih in jim na vse načine skušal škodovati. Rečejo naj le, da je to plačilo za njihovo prizadevanje za boljše življenje. In tretjič, naj se imajo radi med seboj, naj bodo zelo miroljubni in nihče naj sosedu nikoli ne zavida morebitne večje sreče; med njimi naj vlada medsebojna ljubezen in pripravljenost za služenje, drug za drugega, živijo naj čisto, čednostno in s tem Bogu všečno življenje, in tako jih zdajšnji blagoslov ne bo nikoli zapustil.
10 Med glasnim jokom in ihtenjem od veselja so vse to najtrdneje obljubili.
11 Nato pa sem jim **Jaz** znova rekel: »Pojdite zdaj v svoja nova stanovanja in vse, kar boste v njih našli, je vaše!«
12 Oni pa so Me prosili, naj jim milostno pokažem, katero novo stanovanje pripada komu, ker se v tem sploh ne znajdejo.
13 Poslal sem učence, naj tem ljudem pomagajo. In učenci so to storili in tako je bila ta zadeva kmalu dobro urejena.
14 Ker pa so vaščani v novih hišah našli tudi bogate zaloge, so hoteli vsi še enkrat k nam nazaj, da bi Mi znova izrekli najglasnejšo zahvalo; toda učenci so jim rekli, naj to storijo le povsem tiho v srcu in da jih bom tako prav dobro razumel, ker Mi celo najtišja misel tudi zelo oddaljenega človeka ni in ne ostane neznana. Zato naj si tudi to vzamejo k srcu, da ne bodo dopustili, da bi se kdaj v njih pojavila kakšna slaba misel, ker bi Jaz v trenutku vedel za to.
15 S tem so bili vaščani zadovoljni in so presrečni začeli pregledovati vse, česar so postali deležni po tem čudežnem znamenju.

100. Vrnitev v Chotinodoro

1 Nato so učenci, razen Juda Iškarijota, spet prišli k nam. Juda se je še potrudil, da bi sam prebivalce naučil uporabljati različne priprave, hodil od hiše do hiše ter jedel in pil, kajti od svojega truda s poučevanjem je hotel tudi

nekaj imeti. Mi pa smo mu pustili veselje in med marsikaterim dobrim pogovorom odšli gor proti Chotinodori. Ko smo prišli tja, se je sonce že zelo približalo zatonu in tudi mi smo bili že nekoliko utrujeni; šli smo v Joredovo hišo, v že znano dvorano. Tu sta bila tudi oba učenca s štirimi duhovniki, ki sta jih doma poučevala in kmalu je prišla množica ljudi iz hiše in iz mesta, ter prizadevno spraševala, kaj vse se je zgodilo na kratkem potovanju v ribiško vasico.
2 No, bilo je veliko medsebojnega pripovedovanja in čudenja dolgo v noč. Jezike je nekoliko umirila le večerja, ki so jo prinesli; tudi meščani so nas postopno zapuščali, tako da smo lahko v večjem miru povečerjali.
3 Šele, ko smo pojedli, je prišel za nami Juda Iškarijot in preiskujoče gledal, ali se je obed šele začel ali je že končan. Spoznal pa je, da je obeda že konec in se je zato voljno vdal v svojo usodo. Toda Jored mu je hotel nekaj pripraviti, tega pa Juda Iškarijot ni dopustil; prosil je le za nekaj kruha in vina in to pri priči tudi dobil.
4 Toda naš Tomaž mu vendarle ni mogel povsem spregledati, ker je od Mene zvedel, da se je Juda v novi vasi dodobra napil čudežnega vina. Toda tokrat se je Juda Iškarijot delal, ko da Tomaža sploh ne bi bil slišal, ampak ko je izpraznil precejšnjo kupo vina, je šel ven in tisto noč ga nismo več videli. Zunaj je naletel na nekega meščana in meščan ga je potem tudi vzel s seboj domov - to mu je navrglo še dobro in obilno nočno pojedino.
5 Še, ko smo sedeli za mizo, so prišle žene in otroci in drugi služabniki petih duhovnikov, da bi ugotovili, kaj se je zgodilo z njimi, ker jih ves popoldan ni bilo videti tam, kjer so jih njihovi svojci navadno srečevali.
6 Tudi žene so zelo resno spregovorile o tem, kaj bo v prihodnje, ker je zdaj porušeno vse, kar je sicer sodilo k njihovi službi.
7 **Duhovniki** pa so jim resno očitali takšna vprašanja in rekli: »Mi - in ne ve - smo bili duhovniki stare in nepoboljšljive človeške zaslepljenosti in najstrašnejše neumnosti! Zdaj vemo nekaj drugega in bomo pri tem tudi trdno vztrajali. Če pa so nas ničevi, stari in povsem lažni bogovi za našo prazno službo hranili in preživljali, nas bo pač preživljal tudi edini in resnični vsemogočni Bog, če bomo zdaj vsi resnično služili edino Njemu! - In zdaj ne sprašujte nič več; jutri je še en dan, ki bo lahko zadovoljil vašo neumno žensko radovednost!«
8 Tudi ta prav dobri in resni opomin petih duhovnikov svojim družicam je dobro učinkoval; umolknile so in se prav potrpežljivo spet vrnile domov.
9 Nato smo se še dobro pogovorili o marsičem, **dvajset novih učencev** se je pomenkovalo takole med seboj: »Oh, ko bi bil ta kraj Jeruzalem, kakšno blaženo življenje bi bilo tu! Toda, če bi se vse to, kar se je danes zgodilo tu, zgodilo v Jeruzalemu, bi templjarji še bolj razburjeni in življenje nikogar od nas ne bi bilo niti eno uro več varno. In tam naj bi prebivali Božji otroci, tu pa so sami mračni in temni pogani?! Ne govorite več o Božjih otrocih v Jeruzalemu! Resnični Božji otroci so zdaj tukaj - in v Jeruzalemu satanovi!«
10 **Jaz** sem rekel: »No, no, ne razburjajte se tako zelo! Seveda ste imeli prav; toda tu ni pravi kraj za to. Zato govorite raje o čem drugem!«

101. Gospod razloži Danielova videnja

1 **Eden izmed dvajsetih**, ki je bil tempeljski pismouk je rekel: »Gospod, ker so ti vse stvari znane in mogoče, bi nam pač lahko razložil nekaj iz preroka Daniela, posebno njegovo sedmo poglavje. Ta nenavadni videc čudno razlaga svoje videnje štirih živali - toda razlaga je prav tako nedoločna in nejasna kot videna podoba, ki je vidcu vzbudila grozo. - Bi nam lahko to videnje Ti natančneje razložil?«
2 **Jaz** sem rekel: »O, vsekakor; toda za to tu ni primeren kraj, ker ti ljudje o našem Pismu vedo le malo ali nič. Poleg tega ste tudi vi sami še veliko premalo prodrli v svojega - pravim - onstranskega duha, saj z njim še niste dovolj združeni, da bi razumeli in iz temelja dojeli videnje preroka Daniela. Četudi bi prvi dve živali za silo razumeli, pa vendar ne bi mogli razumeti zadnjih dveh, ker sta njun obstoj in delovanje prihranjena za prihodnost. In kako bi lahko vašemu še zgolj naravnemu razumu jasno ponazorili nekaj, česar na zemlji še ni bilo, ampak se bo zgodilo šele čez veliko stoletij?!
3 Lahko vam povem le to, da te štiri nenavadne živali ne predstavljajo štirih kraljestev, ki bi morda obstajala drugo poleg drugega - od zadnjega pa bi nastalo še deset kraljestev - toliko, kolikor rogov je imela četrta žival; sredi teh je iz glave živali potem pognal še enajsti rog, zaradi tega so bili živali trije od prejšnjih desetih rogov izdrti. Te štiri živali označujejo le štiri zaporedna velika človeška obdobja od začetka časov na tej zemlji. Za raziskovanje njihove preteklosti je potrebno veliko kronološkega zgodovinskega znanja, za pregled njihove prihodnosti pa povsem odprto duhovno oko, ki lahko gleda prek časa in prostora v Svetlobi svetlobe in v Življenju življenja.
4 Glejte, tako naj bi četrta žival imela železne zobe in požrla vse okrog sebe; in enajsti rog naj bi imel oči kot ljudje in usta ter govoril velike reči!
5 Da, povem vam tudi, da se bo to neogibno zgodilo; toda četudi bi vam hotel to zdaj nekoliko razložiti, bi Mojo razlago razumeli prav tako malo kot sam Daniel, ki v bistvu ni razumel tistega, kar mu je razložil duh.
6 Danielova pobožna duša je bila sicer prav primerna za gledanje takšnih videnj kot v živem snu, toda tudi ona jih ni mogla dojeti, ker njen onstranski duh iz Boga ni mogel postati in biti eno z njo, ker Jaz še nisem prišel v mesu, da bi omogočil takšno popolno združitev. Ta popolna združitev pa bo tudi povsem mogoča šele tedaj, ko bom šel v nebesa v Svojo staro in potem tudi povsem novo domovino.
7 Iz tega pa lahko zdaj že tudi jasno razberete, da vam Moja razlaga o celotnem sedmem poglavju sploh ne bi koristila.«
8 Oglasil se je **Peter**: »Toda Gospod, ko bomo nekoč spet sami skupaj, tedaj bi nam že lahko o tem kaj nakazal! Zdaj pač sam pravim: Preroki, posebno štirje veliki, so veliko zapisali, kot tudi Mojzes, Elija, David in Salomon, - toda za koga? Do nas jih ni dodobra razumel niti še tako moder pismouk, tudi mi ne razumemo skoraj nič, in za las bolje gotovo ne bodo razumeli niti naši zanamci. In vendar so bile tiste knjige napisane za ljudi in za nobeno drugo ustvarjeno bitje. Kaj pa koristijo ljudem, če jih takšnih nikoli in nikdar ne morejo dobro razumeti?«
9 **Jaz** sem rekel: »Oh, glede tega pa se silno motiš! Če bi bile tiste knjige notranje duhovne modrosti napisane tako, da bi bile že na prvi pogled vseskozi

razumljive vsakemu naravnemu svetnemu razumu, tedaj bi jih človek kmalu odložil in jih ne bi več pogledal. Kaj bi mu potem še lahko koristile?!
10 Tako pa vsebujejo posredovano duhovno od najpreprostejšega bitja pa vse do najgloblje nebeško-Božjega in jih zato ne more nikoli docela razumeti noben naravni svetni razum, ampak edino le čisti, povsem onstranski človekov duh.
11 Prav nerazumevanje takšnih spisov budi duh v človeku in mu kaže, koliko veliko resnične življenjske popolnosti mu manjka. Zato bo takšne spise večkrat vzel v roke in o njih razmišljal, pri tem mu bo od časa do časa vendarle eno ali drugo postalo nekoliko jasnejše. Če bo torej s svojim trudom in s svojo vnemo odkril iskro duha, bo potem še prizadevneje iskal notranje, duhovne resnice, in bo tako prišel do čedalje več luči in tudi do tesnejše povezave s svojim notranjim, onstranskim duhom; nato bo sposoben dati svetlejšo luč tudi svojim soljudem, tem pa bo to zelo dobro delo.
12 To pa se ne bi nikoli zgodilo, če bi bili ti spisi dani v povsem naravni obliki, v tem primeru ne bi mogle njihove besede temeljiti na duhovnem in nebeško-božjem, kot sem vam to že večkrat prav jasno pokazal.
13 Kaj bi rekli, če bi vam oznanil, da bo po skoraj 2000 letih, računano od zdaj, prvič ta Moj nauk na splošno videti še veliko slabši kot zdaj najhujše poganstvo in bo še hujši kot zdaj najbolj slepo farizejstvo v Jeruzalemu, ki odslej ne bo obstajalo niti petdeset let več?! Kaj boste rekli, če vam razkrijem, da bodo ljudje v tistem času izumili in naredili velike umetne oči in z njimi gledali v velike globine zvezdnega neba, ter bodo sestavili povsem drugačno računanje, kot so ga sestavili Egipčani?! Da, ljudje bodo naredili železne poti in se bodo z ognjem in paro vozili v železnih vozovih tako hitro, kot leti izstreljena puščica skozi zrak! Bojevali in pobijali se bodo z železnim ognjenim orožjem in bodo svoja pisma z bliskom pošiljali po vsem svetu in svoje ladje brez jader in vesel premikali na velikem svetovnem morju z močjo ognja, tako hitro in zlahka, kakor hitro in zlahka leti orel po zraku; in še tisoč in tisoč stvari, o katerih se vam niti ne svita.
14 In glejte, vse to vsebuje v sebi četrta žival, ki je zdaj ne morete razumeti, ker ne morete razumeti tudi tega, kar sem vam povedal zdaj! Toda v duhu boste kmalu vse to razumeli, ne boste pa mogli zadeve nikomur razložiti drugače, kot sem vam jo ob tej priložnosti razložil Jaz. Toda Jaz vam bom pozneje ob primerni priložnosti vendarle tudi o tem povedal še nekaj podrobnosti. Za danes pa smo naredili dovolj pravičnega in dobrega in tako se zdaj odpravimo k telesnemu počitku!«
15 S tem je bil večer končan in vsi smo šli k potrebnemu počitku; bilo je namreč že zelo pozno. Le pet duhovnikov in Jored so se v drugi sobi še dolgo pogovarjali o vsem, kar so slišali, videli in kar se je zgodilo.

102. Zvijačne žene poganskih duhovnikov

1 Zjutraj pa je pred hišo že čakala množica ljudi, da bi Me videla; toda Jaz sem z učenci ostal v dvorani in tokrat nisem šel ven pred zajtrkom.
2 Vendar pa je Jored prišel k nam, da bi pogledal, ali še spimo. In ker nas je našel povsem budne, Mi je rekel (**Jored**): »Gospod in Mojster, zajtrk je pripravljen; če bi Ti bilo po godu, bi takoj naročil, naj ga prinesejo! Tudi pet duhovnikov in naš zdravnik so že tu in bi Te radi videli in pozdravili. Mojo hišo

pa oblega velika množica ljudi in ne želijo nič drugega, kot da bi Te le enkrat videli. Gospod, kakšna je glede tega Tvoja volja?«
3 **Jaz** sem rekel: »Naj prinesejo zajtrk, duhovniki in zdravnik naj vstopijo k nam in seveda tudi tvoja družina, ki se Mi je zelo priljubila! Radovedno ljudstvo pa naj čaka; za zdaj namreč nič ne pridobi in nič ne izgubi s tem, če si Me ogleduje. Stori torej to; po obedu pa bomo že videli, kaj bomo storili!«
4 Kar sem naročil, se je takoj zgodilo. Vstopili so zdravnik in duhovniki ter smo sedli za mizo. Takoj so nam prinesli okusno pripravljene jedi, ker so bile sedmere Joredove žene prav dobre kuharice, mi pa smo spet prav pošteno jedli in pili ter po ribah pili vino.
5 Čez pol ure je bil zajtrk končan in eden izmed duhovnikov Me je prosil, ali sme govoriti.
6 **Jaz** pa sem mu rekel: »Prijatelj Moj, zase lahko govoriš, kolikor se ti ljubi; toda opozarjam te, da Jaz tako in tako od besede do besede natančno vem, kaj Mi boš rekel in kaj bi Me rad vprašal; torej si lahko prihraniš trud, da bi odpiral svoja usta zaradi tako nepomembne zadeve!
7 Glej in poslušaj! Ko ste ponoči - seveda že ob jutranji zori - prišli domov, ste v svojem gaju slišali jokanje in tožeče javkanje. Vsi prestrašeni ste šli globlje v gaj in slišali celo grozeče besede, kako se bodo bogovi, ki ste jih krivoprisežno zapustili, maščevali nad vami. Potem ste z nemajhnim strahom pohiteli k svojim ženam in jim pripovedovali, kar ste slišali, s tem pa šele prav prilili vode na njihov mlin. (Že v Jakobovem času so bili takšni mlini.)
8 Ali veste, zakaj so vaše nabrite žene, otroci in služabniki včeraj zvečer prišli po vas? Glejte, hoteli so vas prestrašiti s prikaznijo in bi vas radi že prej ugnali v kozji rog! Tako ogorčeni so bili zato, ker ste preveč zamujali in vas niso mogli še prestrašiti, tako kot so načrtovali.
9 Čeprav sem včeraj, tako kot zdaj, še prejasno vedel, kaj so nameravale žene, sem vendar dopustil, da se je to zgodilo, toda ne morda zato, da bi nekaj ur dopustil vašim ženam, da bi vas strašile, temveč zato, da bi vam s tem prav danes pomagal vaše žene ter otroke in služabnike spraviti na pravo pot.
10 Zato sem zvijačno orodje vaših žena uročil, da bo ostalo tam, kjer je bilo nameščeno tako dolgo, dokler ne bomo kmalu prišli tja in vašim ženam v obraz dokazali, kakšne čudeže so ponoči za vas pripravile: mačke, za rep privezane na grmovje, ter nekaj plačanih podkupljivih hlapcev in dekel, ki so se bili pripravljeni povzpeti na debele drevesne veje.
11 Ko ste se zjutraj odpravili k Meni, so vaše žene, otroci in služabniki urno pohiteli v gaj in zdaj se na vse mogoče načine trudijo, da bi osvobodili za vas pripravljena strašila; toda to ne bo mogoče vse dotlej, dokler ne bomo prišli tja mi in dokler ne bomo prej umetnicam zastraševanja v obraz povedali nekaj zelo glasnih in krepkih besed; šele potem bomo osvobodili njihove čarovniške pomagače. No, prijatelj, govori, ali ni tako in ali ni bilo to tisto, kar si Mi hotel povedati!«
12 **Duhovnik** je rekel: »Da, veliki Gospod in Mojster, prav tako je bilo! Najprisrčneje se Ti zahvaljujem za to pojasnilo; resnično, včeraj nas je bilo nemalo strah in mislili smo si: No, če se bo tako nadaljevalo, bomo kmalu znova doživeli staro vojno bogov, v katero de facto• nikoli nismo verjeli, pač pa smo menili, da so se v tistem pračasu na tej zemlji lahko dogajale velike

• Dejansko

zemeljske in elementarne revolucije. To dogajanje pa so tedanji, najbrž zelo preprosti naravni ljudje v vsakovrstnih podobah in čudežnih mitih ohranili za svoje potomce. Toda včeraj smo že skoraj začeli verjeti v resničnost tistega mita in sicer toliko laže, ker smo včeraj videli in slišali, kaj vse zmore Božja moč, četudi je navzoča le v človeku. Videli smo Tebe in Tvoje učence, kako mečete že prav pošteno goreče gore in velikanske hraste proti nebu. Zdaj pa nas je takšna neumnost tudi že povsem minila in jaz, govornik, se še prav posebno veselim tega, da boš Ti, o Gospod in Mojster, spravil naše preveč poneumljene žene v red!«
13 **Jaz** sem rekel: »Upravičeno praviš, da so vaše žene preveč poneumljene; toda za njihovo poneumljenje ste krivi vi. Vi ste jih tako prepričali, za to, da so vaše žene in otroci zdaj takšni, kakršni so, ste krivi vi sami; zdaj pa morate, toda z ljubeznijo in s potrpljenjem, pri njih popraviti, kar ste pokvarili! Jaz bom Svoje že storil, svoje pa morate storiti tudi vi. Z ljubeznijo in s potrpljenjem boste veliko dosegli, s svojo staro vajeno strogostjo pa prav nič!«
14 **Zevsov duhovnik** je rekel: »Gospod in Mojster, pri naših ženah bi bilo težko kaj pokvariti; te so bile že od otroštva tako zelo zagledane v bogove, da so nas nenehno popravljale, če smo kdaj opustili kaj, kar je sodilo k našemu ceremonialnemu kultu le kot nekaj povsem postranskega in kar bi gotovo zlahka opustili.«
15 **Jaz** sem rekel: »To je sicer res, toda zdaj se boste tudi lahko spomnili še časa, ko ste snubili svoje žene! Tedaj ste odkrili, da so kot hčere nekega duhovnika iz Sidona brale judovsko Pismo in ga zelo cenile, tako kot tudi njihov oče sam, četudi le skrivaj sam zase. Tedaj ste to pohvalili, da bi si pridobili naklonjenost hčera; ko pa so postale vaše žene, ste začeli iz dneva v dan čedalje bolj vzbujati dvome v judovski nauk, kazali ste jim vsakovrstne lažne čudeže in trdili, da so vse to naredili bogovi. Potem ste skušali z vsakovrstnimi sredstvi kar najbolj razvneti domišljijo žensk, tako da so nazadnje dobile raznovrstne sanje in videnja. Te sanje in videnja pa ste potem s svojo govorniško spretnostjo zmeraj znali razlagati tako, da so morali pomeniti in kazati prav tisto, kar ste pravzaprav hoteli imeti. Le premislite zdaj o tem in potem povejte, kdo je poglavitni krivec za poneumljenje vaših žena!
16 In še nekaj vam povem: Tako neumne, kot potihoma mislite, vaše žene vendarle niso; kajti če bi bile in bi res verjele v pomoč bogov, si vam ne bi nikoli upale v imenu bogov pripraviti takšnih naravnih strašil, ker bi bogove to moralo razjeziti. Ker pa skrivaj same pri sebi niso nikoli posebno cenile poganskih bogov, še najmanj pa jih cenijo zdaj, ko ste jih kot svoje najzaupnejše in nujno potrebne pomočnice ob pravih priložnostih vpeljali v svoje najrazličnejše čarovniške umetnije, so se vendarle morale naučiti razumevati, kako delajo svoje čudeže vaši bogovi. Glejte in pomislite torej, kdo je v resnici kriv za domnevno poneumljenje vaših žena.
17 Toda nič zato; v prihodnje vas bodo namreč vaše žene, otroci in služabniki daleč presegali tudi po resnici, ki je zdaj po Meni vzniknila v vas. Toda zdaj pa se odpravimo v log, da bom tam rešil vaše žene, otroke in služabnike njihove velike zadrege in skoraj obupa! Kajti zdaj že sami začenjajo verjeti, da jih kaznujejo bogovi zato, ker so se v svetem gaju neverno pregrešili proti njim. Vstanimo torej in se odpravimo hitro ven!«

18 Takoj smo zapustili dvorano in odšli v sveti gaj, za to pa smo izbrali zadnji izhod, da nas ne bi ovirala in nam sledila številna množica, ki je pred glavnim vhodom Joredove hiše še čakala Name.
19 Med ljudstvom pa je bil tudi naš Juda, ki Me je za nekaj grošev dobička hotel pokazati ljudem, ker Me ljudje osebno seveda še niso mogli poznati.
To pa smo temu izdajalskemu in dobička lakomnemu učencu preprečili tako, da smo za pot v omenjeni gaj izbrali zadnji izhod.

103. Dobro pričevanje duhovniških žena o Gospodu

1 Ko smo prispeli ven, smo našli žene, otroke in služabnike, ki so se na vso moč trudili, da bi rešili plačane žalovalce z drevesnih vej in mačke v grmovju, toda žalovalci na vejah so bili kakor pribiti in mačkam se ni smel nihče približati, ker so bile zelo besne in so zaradi prestanih bolečin strahovito grizle in praskale okoli sebe.
2 Ko je pet duhovnikov našlo svoje žene v tako obupnem položaju, so jih vprašali, kaj tu počno.
3 **Ena od žena**, namreč žena Minervinega duhovnika, je bila še najpogumnejša in je rekla svojemu možu: »Ah, glej, včeraj smo si izmislile zvijačo zoper vas, da bi vas znova spravile nazaj k staremu zelo dobičkonosnemu mnogoboštvu! Tu vidiš nekaj kričačev in žalovalcev, ki čepijo na drevesnih vejah, v grmovju pa nekaj mačk; vsi ti bi včeraj zvečer ob vašem prihodu morali tuliti, da bi vas prestrašili, ker ste zaradi velikih čarovnij tujega umetelnika, ki je predvčerajšnjim prišel sem, zapustili bogove ter z eno samo potezo uničili svojo dobro in zelo donosno službo.
4 Toda naša zvijača se je sramotno in celo strašno končala. Glej, ali smo s tem bogokletjem v svetem gaju hudo užalile stare bogove ali pa velikega čarodeja, kajti kazen za naše bogokletje je več kot očitna našim očem!
Kričači in žalovalci so z nevidno silo kakor pribiti na drevesne veje in četudi se še tako trudijo, ne morejo s svojih mest, mačkam v grmovju pa se ne more približati noben človek; bolj so namreč podobne najbesnejšim furijam kakor kakšnim domačim živalim, grizejo in strašansko praskajo okrog sebe, zato jih nikakor ni mogoče osvoboditi. Ne znamo si več ne svetovati ne pomagati. Le kaj naj storimo?! O najnesrečnejša misel, ki smo se ji pustile zapeljati v to!
5 Le kaj bi bilo z velikim čudodelnikom?! Ali nam ne bi mogel pomagati, ko je pravzaprav on kriv za vse to, saj nam je s svojo nedoumljivo močjo volje uničil kipe bogov in sveto jezero spremenil v trdna tla?! Pojdi k njemu in ga prosi za to v imenu vseh nas!«
6 **Duhovnik** je rekel: »To bo zdaj kaj malo koristilo, ampak vse ve same morate zaradi tega k Njemu! Tam stoji sredi Svojih učencev. Zelo dobro pozna zadevo, saj nam je to nam razkril v Joredovi hiši, sicer ne bi prišli sem. Hoče vam pomagati in bo to tudi storil; toda prej morate same k Njemu in Ga prositi odpuščanja.
7 S tem, ko ste naredile to tukaj, se niste pregrešile proti starim bogovom, ki nikoli in nikjer niso obstajali - razen v domišljiji slepih ljudi -, ampak edino zoper velikega, vsemogočnega Bogočloveka, ki je v Svoji veliki ljubezni do vseh ljudi prišel k nam samo zato, da bi nas odrešil naše dolgotrajne velike zmote, ter nam pokazal in dal edino resnično luč življenja. Po Njem in v Njem deluje resnični, večno nedoumljivo modri in vsemogočni Bog. To je resnica, ki je ne

more tajiti nihče več, ki je bil le od daleč priča Njegovih dejanj. In četudi kdo Njegovih dejanj, ki so mogoča samo Bogu, sam ni videl, ampak je zvesto in neponarejeno slišal Njegov nauk le iz ust kakšnega drugega človeka, bo iz tega kmalu in zlahka spoznal, da tak nauk ne more nikoli izvirati od človeka, temveč le od edinega in večnega Boga; kajti samo Božja usta lahko govorijo takšne besede, ki kot živi plameni prodirajo v srca ljudi in v njih ustvarijo zavest, kakršne nikoli dotlej noben človek ni mogel niti slutiti. Zato pojdite same v vsej ponižnosti in ljubezni k Njemu, prosite Ga in On vas ne bo pustil oditi neuslišanih!«
8 Po tem, za Minervinega duhovnika res dobrem in resničnem nagovoru je njegova žena pohitela k tovarišicam in jim povedala vse tako, kot ji je povedal njen soprog. To je učinkovalo dobro in žene so z otroki in služabniki prišle k Meni in Me kleče prosile odpuščanja in za to, da naj bi blagovolil osvoboditi ljudi na drevesnih vejah ter omenjene živali v grmovju.
9 **Jaz** pa sem rekel: »Kdor ne ve, kaj dela, tudi ne greši - in tako torej tudi ve nimate greha! Toda, ker zdaj veste, kdo sem, bi v prihodnje hudo grešile proti vsemu Božjemu redu, ki vam naroča večno najboljše in hoče, da bi postale povsem blažene, ne toliko časno, zato pa toliko bolj večno.
10 Kako lahko človek vse to doseže v tem zemeljskem življenju, pa vam bodo oznanili vaši možje. In zdaj pojdite tja in poglejte, ali so vaši ujetniki že osvobojeni!«
11 Žene, otroci in služabniki so se zahvalili in odšli. In ko so prišli tja, so našli vse, ki so bili ujeti, osvobojene in vsi so bili tega silno veseli.
12 Vendar so se žene kmalu vrnile in se Mi na kolenih zahvaljevale, ker sem jih rešil tega hudega strahu.
13 **Jaz** pa sem jim naročil, naj vstanejo in jim rekel: »Kar ste zdaj videle in veste iz ust svojih mož, to potrpežljivo in krotko učite tudi svoje otroke in služabnike in pozneje tudi otroke drugih staršev. Ustanovite resnično šolo življenja v Mojem imenu - tudi to boste izvedele od svojih mož - in oblival vas bo blagoslov iz nebes, tako kot rečna voda obliva otok v reki, ki za prehrano svojih rastlin, grmovja in dreves ne potrebuje posvetnega dežja iz temnega oblaka, ki zakriva sonce. Zapomnite si to in ravnajte po tem; tako boste od smrti tega sveta prodrle v življenje duha prav tako, kakor sem Jaz sam v Svojem zemeljsko-človeškem delu prežet z Božjim duhom. In, če boste resnično verovale v Moje ime, vam bo Bog pomagal v vsem, kajti Jaz sem živa vez med Bogom in ljudmi.«
14 Ko so **žene, otroci in tudi služabniki** v sebi zaznali odrešilnost teh Mojih besed, so rekli: »Da, resnično, resnično, noben človek ne more govoriti tako kot Ti, o veliki, Boga polni učitelj! Kdor Te le posluša, ne potrebuje nobenega znamenja več, ker mu že besede najjasneje dokazujejo, kdo se skriva za Tistim, ki je sposoben izgovoriti takšne besede. Ti si sicer videti kot človek, vendar si to za naše oči le po Svoji posvečeni koži, toda pod Svojo kožo si ves Božji, in ušesa, ki so namenjena poslušanju tega, kar je v človeku - njegovih misli, želja in odločitev, ki jih izraža z glasnimi besedami - slišijo iz Tvojih ust samo Božje, tako si in ostaneš, o veliki Gospod in Mojster, za nas edini Bog! In gotovo bodo še pozni rodovi z največjo življenjsko toplino in žarom pripovedovali, da smo mi kot njihovi prastarši resnično videli Boga in z Njim govorili, da nas je On sam poučil in da smo Ga res spoznali po Njegovih besedah in znamenjih, ki jih je storil pred našimi očmi.«

15 **Jaz** sem rekel: »Dobro torej! Ostanite v tem in Jaz bom tudi v duhu zmeraj ostal z vami - že na tem svetu in onstran v Svojem kraljestvu, ki ga zdaj za Svoje tuzemske prijatelje sam pripravljam in urejam v notranjosti vsakega človeka dobre volje in naše povsem duhovno in najsrečnejše sobivanje pa se tako in tako ne bo nikoli končalo!«

104. Učene žene dvomijo o onstranstvu

1 **Žene** in tudi njihovi že odrasli otroci so rekli: »O ti veliki Gospod in božanski Mojster, ko bi le bilo za nas umrljive ljudi po telesni smrti v kakšnem onstranstvu drugo, večno življenje! Seveda si tega želi vsak človek, naj bo mlad ali star, toda le kje, kje so zanesljivi in trdni dokazi za to?! Modreci vseh ljudstev in časov so o tem veliko govorili in pisali pro et contra; ampak odnesel jih je čas in od njih ni ostalo drugega kakor njihova dela, dandanes sicer že zelo popačena - v njih pa zdajšnja ljudstva ne najdejo nič drugega kot nerešljive in nepovezane uganke.
2 Resnično, veliki Gospod in Boga polni Mojster, popolno resnico tega našega človeškega življenja je doslej še najbolj odkril naš grški modrec, znani mož v sodu•, ko je z mnogimi zgledi še prejasno ponazoril človekovo nebivanje pred rojstvom in po smrti; doslej smo se z njegovim mnenjem strinjale, čeprav smo same med sabo pogosto razmišljale o Platonu, Sokratu in celo starem egiptovskem modrecu Mojzesu, katerega spise smo deloma tudi dobile v branje, ko smo bile še v Sidonu. Da, brale smo celo spise Indijcev, Birmanov, Perzijcev in Geberjev - toda vse zaman! Kajti naš učitelj v Sidonu, z vsemi spisi dobro seznanjeni mož, nam je s tisočerimi najtehtnejšimi besedami in zgledi drugih ljudstev dokazoval, da človekova duša po telesni smrti sama zase neuničljiva živi naprej v boljšem ali pa včasih tudi slabšem svetu. Prisegal nam je pri vsem, kar mu je bilo sveto, da nas bo, če bo umrl pred nami, obiskal kot duh in prav to bo največji in najzanesljivejši dokaz o resničnosti njegovega nauka.
3 In glej, umrl je; toda obljubljenega dokaza nam vse do te ure ni dal. Da, zelo pogosto se nam je o njem sanjalo in spraševale smo ga, kdaj bo prišel in izpolnil obljubo. On pa je zmeraj govoril in zatrjeval tako živo kot v življenju: 'Do vas ne morem priti drugače kot edino tako!' Toda potem smo se prebudile in spoznale, da nam je njegovo govorečo podobo ustvarila le naša zmeraj budna in živa domišljija v sanjah, ta pa resnično ni bila nič drugega kot živa misel o njem. Saj sanje vendar niso nič drugega kot lagodne misli možganov, ki bežno obstajajo le tako dolgo, dokler so človekove oči zaprte; toda ko je človek mrtev in njegovo srce ne bije več, je za vse čase časov tudi konec njegovih misli in sanj.
4 In tako se že lažje tolažimo z vsem drugim kot z življenjem duše po telesni smrti. Sicer je vse mogoče; toda doslej za to res nismo dobile nobenega drugega dokaza razen besednih pričevanj tukaj živečih ljudi!
5 Od vseh neštetih, ki so odšli onstran, se ni vrnil še nihče in dokazal, da se onstran živi naprej in povedal, kako se živi. Dokler pa se to ne bo zgodilo, bo vera v onstransko življenje tudi ostala nadvse šibka, skoraj ničeva.

• Diogen

Seveda doslej, odkar človeštvo pomni, tudi ni bilo nikogar, ki bi bil podoben Tebi, Boga polni Mojster in, če nam Ti nekaj poveš, bomo tudi imeli vse razloge za to, da Ti bomo povsem verjeli; toda še vedno je čudno, da nobeno bitje iz onstranstva noče več priti k nam in nam reči: 'Prijatelji, ki tukaj še vlačite s seboj svoje težko meso kot utrujeno tovorno živinče svoje težko breme, glejte, jaz pa živim srečno - kajti tu ni več smrti in nešteto nas živi tu tako in tako!' To vendar ne bi bilo težko. Toda ne, kaj takega se nikoli in nikdar ne zgodi tako, da bi se ljudje lahko prepričali, da je prav tako in tako in ne drugače!
6 Boga prepolni Mojster, če onstran obstaja nadaljnje življenje človeške duše - s čimer bi se najprej in najzanesljiveje utemeljila vsa moralna prizadevanja ljudi na tej zemlji - zakaj pravzaprav kakršen koli obstoječi svet duhov ne stori prav ničesar, kar bi povratno delovalo na nas, umrljive ljudi?! Saj vendar ni noben človek kriv za to, da je bil rojen na ta svet; če pa že obstaja in mora obstajati kot razumno bitje, bi vendarle morala tista nadvse modra Sila, ki ga je proti njegovi volji priklicala v bivanje, tudi dovolj poskrbeti za to, da bi ga svet duhov, ki res nekje obstaja, poučil o tem, zakaj je tu in kaj ga čaka.
7 Glej, Boga prepolni Mojster, samo ženske smo, toda nismo brez razuma, ker smo se zmeraj veliko učile in vsak modrec bi se sčasoma nekoliko težko pogovarjal z nami. Dobre smo in spoštujemo vsakega človeka; srčno žal nam je za vsakega, da je, tako kot me, na tem svetu za pokol in bedno hrano požrešnega in nenasitnega časa. Vendar ni dobro, da neka višja, večna, vsevladajoča Božja moč za ljudi in bitja te zemlje ne skrbi niti za las bolje kakor mi ljudje za blato, ki smo ga izločili kot otroci. Toda kaj naj storimo mi, slabotni?! Božja moč deluje nad zvezdami v neskončnem vesolju in ji ni mar za jokajoče in tožeče črve tega sveta. Zato se morajo ubogi ljudje sami tolažiti in krepčati tako dolgo, dokler jih s tega sveta ne pospravi smrt; potem pride počitek v večnem nebivanju, ki je za ubogega človeka večno in zmeraj končna in največja sreča.
8 Ti si sicer najpolnejši človek Božje moči in Mojster, toda po nekaj stoletjih svet o tebi najverjetneje ne bo vedel veliko več kakor to, da si tu živel. Vsaj naši potomci, kot smo že rekle, si bodo ta spomin ohranili nadvse živ, čeprav iz Tvojih besed bolj kot iz Tvojih čudežnih dejanj veje duh, ki najbolj pričuje o obstoju Božjega duha v Tebi. Toda na tem svetu je bilo že mnogo velikih duhov, ki so živeli kot ljudje, njihova velika čudežna dejanja pa so pričala, da so bili več kot le navadni ljudje; toda tudi vsi ti so umrli, nikogar od njih pa niso več videli kot duha, ki bi živel naprej, da bi s tem potrdil popolno resničnost svojega nauka, ki ga je ubogo človeštvo večkrat dobilo tudi z bliskom in gromom.
9 Zdaj si prišel k nam, ubogim umrljivim ljudem, Ti, in nam prav tako obljubil onstransko, večno življenje. Niti za trenutek ne dvomimo, da nam boš to tudi zelo razumljivo dokazal, - toda gotovo tudi le za tako dolgo, dokler bomo živeli na tem svetu! Ko bomo umrle, no tedaj tako in tako ne bomo potrebovale nobenega dokaza več; če bomo namreč živele naprej, je vsak nadaljnji dokaz odveč - in če ne bomo živele naprej, bo še bolj odveč! Poglavitno je, da bomo mi ubogi ljudje le do konca svojega tuzemskega življenja ostali na poti še tako slepe vere vsaj v trdni zamisli; to je potem vsaj za del Zemljanov začimba njihovega kot ped kratkega življenja in jim olajša trpljenje. Ob vsem tem pa gre vendarle najboljše norcem in slepo vernim in iz najgloblje izkušnje lahko

rečemo, da so morali bogovi zelo sovražiti tistega človeka, ki so ga obdarili z modrostjo.
10 Morda gre navsezadnje Tebi, obdarjenem z vso modrostjo in oblastjo, bolje, kot je šlo mnogim tvojim velikim predhodnikom, čeprav o tem zelo dvomimo! Nočemo sicer reči, da to ni mogoče in želimo, da bi o tem prav od Tebe samega - in ne od naših mož - slišale kaj natančnejšega. Če bi Ti bilo po volji, bi Ti rade prisluhnile!«

105. Gospod je nezadovoljen z ošabnimi, kritičnimi ženskami

1 **Jaz** sem rekel: »Moje, resnično z obilnim razumom obdarjene ženske! Ne bom govoril na tem kraju, temveč v Joredovi hiši, kamor lahko greste, če hočete. Toda vnaprej vam povem, da boste le stežka v sebi spoznale, da je umrljivo le vaše meso, ne pa tudi vaša duša, ker ste se že od mladosti zasidrale v materijo mesa, in potem niste mogle videti, čutiti, zaznavati in občutiti nič drugega kot le to, kar vam je pred telesne oči postavila groba materija. - Toda zdaj nič več o tem!«
2 Ženske, njihovi otroci in služabniki so se mi znova zahvalili za to, kar sem jim tukaj storil in potem so odšli v svoja imenitna stanovanja.
3 **Jored** pa me je vprašal, ali naj jih morda povabi h kosilu.
4 **Jaz** sem rekel: »To ravno ne, kajti nikjer Mi ni družba takih premodrih žensk manj pogodu, kot prav pri obedu; ko namreč njihov jezik dobi zagon, pozabijo na jed in pijačo; potem zanesljivo ne bi prišli do besede, razen če bi jim za nekaj časa ohromili jezik. Teh pet žensk je resnično več kot dovolj sposobnih z govorjenjem celo koga ubiti.
5 Prvič, to so po njihovem poganskem pojmovanju hčere zelo učenega grškega višjega duhovnika boga Apolona in boga Merkurja.
6 Drugič, imajo v vseh vedah dobro poučenega mentorja•, in ta jim je šele dodobra zmešal glave; hotel jih je namreč naučiti temeljitega poznavanja in razumevanja vseh starih modrecev, ni pa pomislil, kako zelo si vsi ti stari svetni modreci vseh znanih ljudstev in narodov v največji meri nasprotujejo, zato ob poznavanju in navezanosti na vse te modrece nikoli ni mogoče doseči enotnega življenjskega sistema; iz takšnih ljudi se lahko izoblikujejo samo nekakšni ošabni vsevedi, ki nazadnje v sebi ne čutijo nobene druge potrebe, kot da občasno pokažejo, kako v znanju in izkušnjah prekašajo druge ljudi. In tako je tudi s temi ženskami in celo z njihovimi otroki in služabniki. Kar govori s katerim od takih služabnikov in videl boš, kako spretno bo sukal jezik!
7 In nazadnje, tretjič, žene duhovnikov so tudi same duhovnice in morajo zato že ex officio•• biti tako pametne in modre, da se jim noben drug človek ne more približati, - zato tudi njihovi otroci in služabniki kot izveski njihove modrosti hodijo pred njimi kot bleščeči glasniki in ljudje morajo nazadnje čutiti in reči: 'Da, če so že ti tako modri, kako modri morajo biti šele duhovniki in duhovnice sami!' Da, prijatelj Moj, ob takšni življenjski kakovosti pa jim duh njihovega mentorja seveda ne more blagovoliti izpolniti svoje obljube!
8 Ali nisi opazil, da so se Mi komaj zahvalile - in ko sem jim obljubil, da jim bom tudi zmeraj pomagal, če bodo zveste Mojem nauku in bodo klicale Moje

---

• Vzgojitelj
•• Zaradi službe.

ime, ki ga bodo skupaj z naukom izvedele od svojih mož, da jih bom tolažil in krepčal - kako so takoj privlekle na dan pomisleke o neumrljivosti duše?! Misliš, da so res hrepenele zgolj po tem, da bi jim navedel nasprotni dokaz? O ne, samo za to jim je šlo, da bi Mi pokazale, kako čudovito modre so in kako zelo primerne za ustanovitev nove življenjske šole v Mojem imenu! Vse to pove, zakaj prav pri kosilu nočem biti skupaj s takšnimi ženskami. Po obedu pa naj le pridejo, to jim lahko sporočiš po njihovih možeh.«
9 **Jored** je rekel: »Glej, Gospod in Mojster, te ženske sem si zmeraj predstavljal prav takšne in jih tudi nisem nikoli posebno dobro prenašal, ker so s svojim znanjem vedno hotele biti vsaj za tisoč let naprej! Če sem namreč rekel kaj, kar sem vendar tudi sam izkusil in se naučil, so zmeraj rekle, čeprav prav prijazno: 'Prosim, molči o tem, sicer se bomo morale oddaljiti, ker tega ne razumeš in tudi nikoli ne boš razumel!' Celo njihovi možje so se morali nadvse zbrati, da jih prav njihove žene niso popravljale v kakšni razpravi. - To so bili le moji notranji občutki ob marsikateri priložnosti, in šele zdaj jasno spoznavam, da me občutki niso varali; povabil jih bom torej, naj pridejo k meni kakšne tri ure po kosilu.«
10 **Jaz** sem rekel: »Zelo dobro! Pojdi torej tja in povej možem, naj eden ali drugi pride k Meni, da bova kakšno rekla.«
11 Jored je odšel in poklical Minervinega duhovnika. In ta je pri priči prišel k Meni in Me vprašal, kaj želim od njega.
12 In **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, danes opoldne ostanite doma pri svojih ženah, sicer jih bom imel zaradi vas, z njihovo okrnelo posvetno modrostjo, pri kosilu čez glavo, tega pa si ravno ne želim, ker imam rad pri jedi mir! Lahko pa pridete sem s svojimi veleučenimi ženami že okrog tretje ure popoldan. Pred tem pa jih nekoliko poučite o Meni, o tem, kar že veste, da nam ne bodo ugovarjale in ko bom govoril Jaz, segale v besedo! Vaše žene so namreč privrženke Diogenovega nauka in s takšnimi se je težko poglobljeno pogovarjati; poleg tega so tudi skeptične, in to je še slabše! Zato storite, kar sem vam zdaj povedal! Še popoldne bomo imeli dovolj opraviti z njimi!«
13 Duhovnik se Mi je zahvalil za ta nasvet in Mi obljubil, da bo ženskam vse pošteno vbil v glavo, in da Mi zagotavlja, da se bodo v Joredovi dvorani prav skromno vedle.
14 Nato je odšel in to sporočil tudi svojim tovarišem, ki so se povsem strinjali, čeprav bi jim bilo veliko ljubše, če bi lahko odšli z nami k Joredu že kar zdaj, saj je že tako in tako bilo skoraj poldan.
15 Tako je bila urejena tudi ta ne tako prav nepomembna zadeva in najhujši del poganstva tega kraja je bil usmerjen na boljšo in svetlejšo pot.

106. Pismouk podpre nazore duhovniških žena

1 Ta kraj je bil zelo pomemben zato, ker je bil tempelj za mnoge pogane, ki so v tistih časih romali tja, drugo delfsko preročišče in ti duhovniki in duhovnice so že zbrali veliko zakladov. Od tod se je lahko tudi na velik del azijskih Grkov in Rimljanov izlila boljša luč, zato sem tudi ostal tu nekoliko dlje kot v prej obiskanih krajih majhne in prave pa tudi velike in neprave Galileje.
2 Zdaj smo se po isti zadnji poti vrnili v Joredovo hišo, da bi Judi Iškarijotu preprečili pričakovani zaslužek, saj čez poldan Me veliko ljudi ni več čakalo in nekateri so učenca celo zmerjali, ker jih je zadrževal in Me vendarle niso videli.

Učenec pa se je skril v hišo, ker se je bal, da bi lahko zdaj namesto pričakovanih grošev dobil drugačno plačilo.
3 Prišli smo v dvorano, tudi kosilo je bilo že kmalu nared in takoj so ga prinesli na mizo.
4 **Jaz** pa sem jim še pred tem naročil: »Če učenec pride, ga pustite pri miru in se delajte, kot da sploh ne bi bil navzoč!«
5 Komaj pa sem to izgovoril, je Juda že prišel v dvorano, vse prijazno pozdravil in se tudi delal, kot da nas dopoldne sploh ne bi bil pogrešal. Mi smo ravnali enako ter prav veselo jedli in pili.
6 Med jedjo smo govorili malo, le naših dvajset novih učencev se je pogovarjalo o govoru duhovniških žena; nikoli namreč še niso srečali tako trdovratnih stoikov. Nekdo izmed njih je pripomnil to, drugi drugo.
7 **Pismouk** med njimi, ki je bil tudi kabalist• in je dobro poznal pozneje povsem izgubljeno knjigo Jehovovih vojn - ki pa jo v tem zdajšnjem času vendarle imajo še stari Indijci pod imenom Sen scrit ('sem skrit') -, je rekel: »Teh pet žena je vendarle treba spoštovati, kajti naučile so se veliko več kot pogosto najbolj učeni Judje in glede na naše naravno življenjsko stanje nikakor ne moremo grajati njihovih prav posebno solidnih nazorov.
8 Vidna smrt vsega stvarstva je pred očmi ostrega misleca nekaj, kar Stvarniku jemlje veliko Njegove velike slave in veličastva! Če lahko s Svojo vsemogočnostjo ohranja zemljo z njenimi gorami in morji, Luno, Sonce in vse zvezde, zakaj ne bi tudi človeka, kakršen je, s telesom in dušo?
9 In če naj bi sčasoma človek že odložil telo in prešel v čedalje čistejše duhovno bitje, bi se to ob Stvarnikovi vsemogočnosti vendar lahko zgodilo tako, da bi telo postopno postajalo čedalje bolj poduhovljeno in bi nazadnje brez najmanjše motnje zavesti o samem sebi prešlo v čisto duhovnost, ali da bi vsaj človek v določeni zreli starosti stopil v viden odnos s človeškimi dušami, ki so že povsem prešle v onstranstvo, da bi tako dobil popolno zagotovilo za življenje po smrti zase in za svoje bližnje. Toda tako od vsega tega na zemlji ne najdemo skoraj nobene sledi.
10 Človek se, prvič, rodi na svet neumnejši in bolj nebogljen kot vsaka žival in ga morajo njegovi starši leta in leta negovati in hraniti, dokler ne doseže tiste moči in spoznanja, da se lahko vzdržuje sam - in drugič, ko se razvije v človeka, ki naj bi se bil svobodno gibal, ga omejujejo številni vsakovrstni zakoni, da je fizično in duhovno zasužnjen, tako da mu preostane le še kakšen dih svobode. Zato sprašujem: Kakšno odškodnino ima pravzaprav za vse to? Nič drugega kot ljubo vero, da mu bo po smrti šlo bolje ali celo nadvse dobro, če bo izpolnil pogoje, ki mu jih nalaga postava, in se jih bo težko držal. Da, to bi že bilo povsem prav, ko bi imel človek za to zanesljivo jamstvo! Toda prav glede tega zadeva najbolj smrdi pri vseh ljudeh!
11 V knjigah sicer beremo, da so preprosti in nravni predniki takšna zagotovila imeli. Da, to je tudi kar dobro, in če so jih imeli, jim je treba zelo čestitati! Toda nam, zdajšnjim ljudem nikakor ni mogoče čestitati, kajti mi takšnih zagotovil nimamo in vendar smo prav tako ljudje, kot so bili naši predniki. Seveda nam govorijo, da to pri nas ni več mogoče zato, ker smo postali preveč grobo čutni in materialni; jaz pa mislim, da bi se morala prav tam, kjer je človek - bodisi da ga je vodila njegova slabost ali ga je zapeljal kakšen neviden hudič - zašel

• Pripadnik judovskega tajnega nauka.

na kriva pota, iz katerega koli sveta duhov najbolj pojaviti takšna zagotovila, da bi zablodele spravila na pravo pot.
Toda pri tem se na splošno ne zgodi sploh nič podobnega.
12 Da redki smo, ki zdaj uživamo veliko srečo, da imamo med seboj Tebe, Gospoda in Mojstra, ki nam z besedo in znamenji kažeš, da je človek poklican in določen za večno, čisto duhovno življenje; to pa še zdaleč ne velja za vse ljudi na svetu, in celo za nas le toliko, kolikor Ti moramo verjeti, da je tako, ker so tvoja Božja znamenja in dejanja naši veri v trdno oporo. Saj so bila tudi Mojzesova dela veličastna in so ljudi, zlasti njegovega časa, silila k popolni veri; toda pozneje so vsa izredna znamenja prenehala in vera ljudi je slabela, zato so zdaj bolj prepričani, da je večno nebivanje največja sreča in to že vnaprej pošteno začutijo. Kajti za popolno minevanje stvari imajo vsak dan neštetо dokazov, za večno bivanje pa niti enega!
13 Upam, da ne bo mogel nihče zanikati, da so stvari na tem svetu takšne, in zato zdajšnjim duhovnicam res ni mogoče šteti v zlo, če tako presojajo in svoje nazore razglašajo tako, kakor so jih ob prizadevnem raziskovanju preskusile iz vse narave. Zakaj se jim ni prikazal duh njihovega umrlega mentorja tako, kot jim je najtrdneje obljubljal tedaj, ko je še živel? In zakaj je potem Samuelov duh ubogal oblastni izrek endorske čarovnice in Savlu prerokoval njegov konec? Da, to so vendar tako nenavadne stvari, da jih človek na naravno razumni način večno ne bo dojel!
14 Ljudem lahko z besedo in naukom sicer priskrbimo veliko luči, jih pomirimo in s čudežnimi znamenji utrdimo, ni pa mogoče reči, da jih je to prepričalo v lastni živi zavesti! - Kaj meniš Ti, Gospod in Mojster, o tem mojem zanesljivo zelo prizanesljivem mnenju?«

107. Stik z onstranstvom. Dokazi o življenju po smrti

1 **Jaz** sem rekel: »Za zdaj malo ali sploh nič; še zdaleč namreč nisi sposoben, da bi si izoblikoval resničen, jasen in pravilen pojem o vsem duhovnem!
2 Mar misliš, da je Bog zapustil ljudi tako, da zdaj iz sveta duhov ne dobivajo nobenih sporočil več? Oh, glede tega se zelo motiš; toda ljudje so se samovoljno odvrnili od Boga, začeli so svoje iskati v materiji in biti dejavni le zanjo in tako so se povsem odvrnili od duhovnega. Je mar čudno, če zaradi tega ne slišijo in pravzaprav nočejo nič več slišati vseh njim odposlanih duhovnih zagotovil glede življenja po telesni smrti!
3 Kako pogosto so Judje in farizeji tiste, ki so se pogovarjali z duhovi in Božjimi angeli do smrti kamnali kot predrzne lažnivce, ker o duhu, ki jih je opominjal, niso hoteli ničesar vedeti in nič slišati! In če je bilo več stotisočkrat tako, je mar čudno, da je potem vsak nedolžen videc umolknil in svoja videnja in prepričanja ohranil zase?
4 Ali nista bila stari Simeon in stara Ana v templju velika luč iz sveta duhov, ker sta se lahko vsak dan več ur pogovarjala z Božjimi angeli? In kdo jima je verjel? Sami so hoteli na določen dan občevati z nebeškimi duhovi z očmi, ušesi in usti; tudi to se je na Simeonovo prošnjo zgodilo. In kaj so rekli o tisti veličastni prikazni v templju? Simeon in Ana naj bi bila skrivoma povezana z eseni in egiptovskimi čarovniki in tako pripravila to pobožno prikazen! Temu je bilo vendarle priča na stotine templjarjev - z očmi, ušesi in usti! Le zakaj niso verjeli?

5 Poznejši veliki duhovnik Zaharija je imel videnja. Kdo mu je verjel? Ko pa so sami opazili, da so Zaharijeva videnja popolna resnica, kaj so tedaj storili z njim?!
6 Ko je njegov z Božjim Duhom prežeti sin• pridigal v puščavi in so se Judje po najrazličnejših znamenjih prepričali, da so njegovi govori povsem resnični, ali tedaj ne bi mogli ravnati tako, kot jih je poučil on? O ne, razsrdili so se in polni najbolj strupene jeze so ga zgrabili, vrgli v ječo in - drugo pa tako veste!
7 Zdaj sem tu Jaz z najvišjim Božjim duhom in vam z besedami in dejanji dokazujem, da je tako, in vendar kljub temu dvomite o resničnosti Mojih besed! Povejte zdaj sami: kakšna še večja in zanesljivejša zagotovila o onstranskem življenju naj bi vam še dal?
8 Ali ni nujno, da se ljudje, ki so po brezmejni Očetovi ljubezni določeni, da postanejo Njegovi popolni otroci, po svojem duševnem delu rodijo v ta svet brez sodbe in brez že izoblikovane višje življenjske sposobnosti? Ali ni potrebno, da si šele z raznovrstnim poukom in vajo po svoji povsem svobodni volji pridobijo vsakovrstno znanje in spretnosti in si tako sami prizadevajo za svojo bogu podobno življenjsko popolnost kot mladi, prihodnji stvarniki? V ta namen jim je nebeški Oče zmeraj dajal vse mogoče pripomočke in jim jih še vedno nenehno daje.
9 Zakaj vam pravim: 'Ravnajte po Mojem nauku, tako se bo večno življenje v vas samo najsvetleje razodelo!'? Če pa je tako, kako morete biti še zmeraj tako slepi in govoriti, da so nadvse stoične žene teh duhovnikov imele v bistvu prav? O vi zelo slepi norci! Če bi Jaz hotel in bi vam to kakor koli koristilo, bi vam lahko v trenutku odprl notranji vid in videli bi, da vas iz vseh smeri obdajajo trume duhov! Toda kaj bi rekli potem? Povem vam: isto kot ženske stoiki! Vsaj sami pri sebi bi sodili takole: Da, dokler živimo, čutimo in vidimo, nas je lahko pretentati; toda pojdimo na pokopališča in naredimo to mrtvim, - ti tega ne bodo več slišali, videli in čutili! Jaz pa vam povem: Glede tega imate popolnoma prav; kajti tudi oni niso več določeni, da bi še živeli, čeprav so tudi v njih še navzoče determinirane specifike duševnega življenja, ki bodo potem, ko bodo povsem dozorele, znova obujene v svobodno življenje v kakšnem drugem posamezniku.
10 Za mogoče večno življenje je določena samo človekova duša; materija kot materija ne more biti določena za večno življenje, ker je sama v sebi le determinirana duhovna bit, torej le za določen čas fiksirana Božja volja, ki ne more vedno ostati taka, ker je v Bogu poleg vsega drugega tudi volja prav posebej svobodna in fiksira Božjo misel le tako dolgo, dokler je ta potrebna za doseganje višjega cilja.
11 Brez Boga in zunaj Boga večno nikoli in nikjer ne more nič obstajati. Kar je v celotni, večni neskončnosti, to je iz Boga in torej v bistvu povsem duhovno. V nekem svetu se pojavi kot trdna materija le z vztrajno trdnostjo Božje volje; če bi ta prenehala fiksirati Božjo misel, tedaj nobeno materialno oko ne bi moglo odkriti niti sledu o njej, čeprav bi morala na ta način opuščena Božja misel v Bogu duhovno večno obstajati.
12 Povejte, od kod sem vzel prst, s katero sem pokril jezero, ali od kod snovi, s katerimi sem včeraj ubogim ribičem izboljšal njihova zemeljska bivališča, in kam je izginila materija treh bogov? Pri jezeru in pri ribičih je Moja volja

---

• Janez Krstnik.

fiksirala Mojo misel in pri kipih je bila Moja fiksirana volja opuščena in Moja pramisel je postala svobodna in spet duhovna. In v tem je torej tudi razlaga Mojih znamenj, ki sem jih naredil tukaj pred vami. O tem, da sem Jaz tudi gospodar duhov in vsega življenja, pa zanesljivo priča umrli sin Jorab, ki sem ga predvčerajšnjim zvečer iz smrti znova obudil v življenje. Ali ni to dovolj dokazov za življenje duše po telesni smrti?«
13 **Pismouk** je nato rekel: »Ne, moj Bog, moj Gospod in Mojster! Zdaj mi je vse povsem jasno. Da, tako je in večno drugače biti ne more! Toda Gospod, kmalu bodo prišle žene duhovnikov, zato me milostno pusti, da bom nekaj časa govoril z njimi in izgnal jim bom njihovega Diogena tako, da ne bodo nikoli več niti pomislile nanj!«
14 **Jaz** sem rekel: »Da, da, stori to. Tako in tako Mi je že zelo neprijetno, da imam opraviti z vsakovrstnimi stoiki! Toda pazi, da je ne boš nazadnje sam skupil; te žene so namreč po svoje zelo sposobne in znajo zagovarjati svojo stvar.«
15 **Pismouk** je rekel: »Gospod, to bom pa že uredil s Tvojo pomočjo.«
16 Ko je to izgovoril, pa je že prišlo pet duhovnikov s svojimi ženami.

108. Ateistični govor zgovornih duhovniških žena

1 Duhovniki in njihove žene so nas pozdravili in se globoko priklonili pred Menoj, Jored pa jim je takoj odkazal sedeže ob naši mizi in postavil prednje kruh in vino. Ko so v počastitev zaužili nekaj kruha in vina, so ženske kmalu začele postajati glasnejše, posebno glasna pa je bila prepametna in svetno modra žena Minervinega duhovnika. Njej nasproti je sedel judovsko grški pismouk, ki kar ni mogel dočakati, kdaj se bo lahko pogovarjal z žensko, kajti trenutno je namreč govorila o povsem drugih in nepomembnih stvareh.
2 Šele po slabi uri se je pogovor usmeril na drug, nekoliko pomembnejši predmet in sicer na delfski orakelj in na svetovni orakelj pri Dodoni, ki je obstajal že od davnine. Šele ob tej priložnosti je naš pismouk ujel trenutek, da se je lahko začel pogovarjati z ženo, bil je pa že precej nejevoljen, ker je moral na to tako dolgo čakati.
3 Toda pogovor je postajal čedalje burnejši. Žena je namreč trdila, da so ti oraklji za preprosto ljudstvo še vedno zelo koristni, saj prav z njimi še najbolj ohranjajo ljudi pri slepi veri, da se življenje duš nadaljuje po smrti. V njih imajo namreč slepi in slaboumni ljudje, če nekaj malega podarijo, še vedno prav dobro in s staro vero potrjeno priložnost, da se pogovarjajo z umrlimi prijatelji in to je in ostane zmeraj dobro, ker ljudem doslej še nihče ni ponudil nič boljšega.
4 S stoično resnico, ki jo oraklji seveda priznavajo kot edino in z vsemi izkušnjami potrjeno, bi neukemu ljudstvu kaj malo pomagali, zato je tudi dobro, da je ta resnica prepuščena samo duhovnikom, ki se tako izkažejo kot modri, in si lahko toliko bolj izmišljajo vsakovrstne pobožne prevare za ljudstvo, ki delujejo tako, da ljudstvo za nekaj časa popolnoma osrečijo. Duhovniki seveda ne morejo nikoli uživati tolikšne sreče, zato pa potrebujejo daritve, da lažje prenašajo svoje sicer žalostno in bedno življenje, in se morajo tolažiti s prihodnjim brezčutnim in brezskrbnim nebivanjem brez bolečin.
5 »Ne rečem,« je nadaljevala **duhovnica**, »da namesto tega dobrega ne bi moglo obstajati kaj boljšega; toda dokler tega ni, je to, kar imamo, še vedno zdaleč

najboljše. Prava modrost nas, ljudi, uči, naj z vsakim smotrnim, toda zmeraj skrivnim sredstvom navadne ljudi spravljamo v kar se da znosno, srečno življenjsko stanje in jih v njem ohranjamo. Šele tako dobi človek nravno vrednoto in zmore postati koristen član človeške družbe. Zato pa potem tudi nadvse žalostnega duhovniškega stanu, ki sam zase sicer pozna čisto, toda zelo žalostno resnico, vsi laični ljudje nikoli dovolj ne spoštujejo; kajti edino od duhovniškega stanu, ki se žrtvuje za ljudstvo, sta odvisna blaginja in gorje ljudi.

6 Vzemimo, da bi se zgodilo tole: Vsi duhovniki in duhovnice bi se zarotili proti ljudstvu tako, da bi mu povedali popolno in čisto resnico ter mu razkrili vso navlako pobožne prevare. To bi v svetu gotovo povzročilo med ljudmi najstrašnejši nered. Nič več ne bi bilo potem človeku sveto in močnejši bi napadel in raztrgal slabotnejšega kot divja zver, da, novorojene otroke bi pobijali in jih metali psom za žrtje. Skratka, človek bi kmalu postal sam sebi sovražnik in strahovit sovražnik vsega življenja, kakor smo pravzaprav v resnici tudi mi sami sebi in med seboj.

7 Ne poznamo namreč nobenega boga - razen tistega, ki ga je ustvarila naša domišljija. Vemo sicer, da v veliki naravi obstajajo skrivne sile, ki jim med številnimi in različnimi okoliščinami, ki so se razvile po naključju, tudi človek dolguje svoj žalostni obstoj; toda te sile so prav tako malo inteligentna in samozavestna božanstva, kakor ni božanstvo voda zato, ker s svojo povsem slepo in gluho silo težnosti zmeraj hiti v globino; to dobro vemo iz starih izkušenj, saj še nikoli nismo videli potoka, ki bi tekel ali curljal navzgor na goro. Zato je neizmerno bolj zdravilno in koristno, če veruje človek v tisoč bogov in je kar najbolj praznoveren, kot vsa še tako čista resnica. Hej, le kakšen pomen ima to, v kaj je človek veroval od zibelke do groba, če mu je vera ponudila lepo predstavljeno zagotovilo znosnega in trajnega življenja duše po telesni smrti?

8 Kaj nam lahko glede tega pove kakšen neumen zelot resnice in kakšen je njegov odgovor na našo trditev: 'Vsak nauk o bogovih, ki vodi ljudi do vere v višja božanska bitja, in jim zagotavlja večno življenje duše po smrti, je zanje dober.'? Napačen in zlagan je sam v sebi vsak nauk o bogovih, dobri so le iz njih izpeljani moralni zakoni. In zato se tudi ni - če je življenje po smrti - še nikoli noben človek vrnil, da bi nas, duhovnike, zaradi tega poklical na zagovor in morda rekel: 'O vi najhudobnejše barabe, le zakaj ste me s tolikšnimi lažmi, z napačnimi nauki kar najsramotneje ogoljufali?'

9 Resnično, če bi duša živela po smrti, bi se nam takšne duše, ki smo jih tako hudo prevarali, že zdavnaj vidno in občutno maščevale, ali bi nam, ko bi videle našo bedo, natančnejše razložile vse o Bogu in življenju duše po telesni smrti. Toda ker po človekovi smrti, tako kot po smrti vsake živali, ni več življenja in ga ne more biti, se tudi noben duh ne pojavi in se nam ne maščuje za to, ker smo mu na tem svetu tako zelo lagali in ga ogoljufali in zaradi tega si ne delajmo nobenih nepotrebnih skrbi.

10 Ljudje na tej zemlji se glede na podnebne, talne in vodne razmere tudi razlikujejo po nadarjenosti in lastnostih. Eden je strahovito močan, drugi slaboten kot muha. Eden ima oster razum, drugi poleg njega je neumen kot noč. Eden je ostroviden kot orel, njegov bližnji pa slep. Tako ima eden zaradi svoje stalne ostroumnosti komaj verjeten dar opazovanja in kombiniranja, zlahka prodre v vse globine delovanja skrivnih naravnih sil in jih zna kmalu

manj ali bolj posnemati, ljudje brez takšnih lastnosti pa strmijo nad njim in ga imajo skoraj za boga. Drugi pa bi lahko tisoč let opazovali zmeraj živo in dejavno naravo, pa ne bi našli in iznašli nič, čeprav so prav tako ljudje.
11 Toda kljub velikokrat nadvse čudežnim lastnostim, s katerimi so bili ljudje na tej zemlji pogosto obdarjeni, so nazadnje vendarle morali umreti in nobeno umrljivo oko jih ni videlo nikoli več. In tako pravimo: čeprav še tako občudujemo vaše prečudežne sposobnosti, kakršnih najbrž še sploh ni bilo, boste vsi z nami vred prav tako izginili s te zemlje, kot so preminili vsi vaši veliki predhodniki. Le njihovih mnogovrstnih naukov, dejanj in del se še spominjajo njihovi nasledniki, in enako bo sčasoma tudi z vami; vse to vam seveda ne bo nič koristilo, ker ne boste več obstajali in kot taki tudi ne boste ničesar več potrebovali.
12 To je naše, z izkušnjo vseh ljudstev na zemlji dobro utemeljeno in doslej edino najresničnejše mnenje o človekovem obstoju in namenu. Prav dobro vemo, da imajo vsa ljudstva poleg tega edinega povsem resničnega življenjskega nazora še številne res lepe fantazije o večnem življenju človeških duš po telesni smrti; toda kdo zagotavlja, da so resnične? Morda sanjske podobe ljudi ali fantomi vročično razgrete domišljije? Oh, vse to so le učinki različnih človekovih življenjskih stanj, dokler mu utripa srce! Ko srce preneha delovati, se končajo tudi sanje in vročično razgreti fantomi in z njimi človekov obstoj in njegovi pogosto tako lepi upi! - Doslej sem govorila jaz, zdaj pa govorite vi, mojstri iz kraljestva bogov in nam povejte kaj boljšega!«
13 Ta precej razvlečeni, povsem ateistični duhovničin govor je pismouka pošteno razjezil, ker duhovnici, ki je nenehno in jedrnato govorila, nikakor ni mogel seči v besedo in ji zapreti ust. Zdaj je prišel zanj tako zaželeni trenutek in ni mogel dovolj globoko zajeti sape, da bi duhovnici z vso močjo in na kratko zabrusil v obraz zelo močne in tehtne nasprotne dokaze.
14 Ko se mu je končno posrečilo zajeti sapo, je rekel z zelo pomenljivim izrazom na obrazu (**pismouk**:) »Poslušaj, ti nadvse neživljenjska in brezbožna duhovniška Minerva! Ali kot nadvse modra poganka nisi nikoli slišala rimskega pregovora, ki se glasi: 'Quod licet Iovi, non licet bovi!•'?
15 **Duhovnica** je urno odvrnila: »Ljubi prijatelj, velja to zame ali zate? V zdajšnjem položaju se zdi, da resnično bolj ustreza tebi kakor meni; jaz pač nikoli nisem niti pomislila, da bi kdaj koga hotela užaliti z neizbrano in nepreverjeno besedo, - zdi pa se, da prav zdaj zadeva tebe. Če obstaja kak Jupiter, tedaj bo že poskrbel, da njegovih stvari ne bo posnemal vol; če pa Jupitra ni, tedaj je vol, ki vsaj obstaja, višje kot neobstoječi bog. Resnično, prijatelj, če je vsa tvoja modrost v takšnih, tokrat nadvse neprimernih izrekih, tedaj bi pač rada poznala tvoje učitelje. Ti na sončni svetlobi ne bi bili videti ravno preveč lepi! Znaš morda še kaj več takšnih izrekov?«

109. Izmenjava mnenj med pismoukom in duhovniško ženo

1 Te precej zajedljive duhovničine pripombe so pismouka streznile in spoznal je, kako okoren je bil njegov rimski izrek in kako nesmiselno ga je tu uporabil.
2 Pomislil je in rekel (**pismouk**): »No, no, ljuba prijateljica, saj vendar nisem tako mislil. Mišljeno je bilo, da se tebi, ker o duši in njenem življenju tudi po

• »Kar je dovoljeno Jupitru, ni dovoljeno volu.«

smrti telesa in prav tako tudi o edinem resničnem Bogu sploh nič ne svita, in nam pridigaš le o večni smrti, ne spodobi tako govoriti, kot da bi edino ti premogla vso modrost sveta, in kot da bi hotela nas, ki o tem deset tisočkrat več vemo, poučevati s svojo staro Diogenovo navlako, kakor da mi o tem še nikoli ne bi bili nič slišali, ampak da hočemo vam slepim le mi dati nekaj boljšega; in le v tej točki se zate nikakor ni spodobilo to, kar se zdaj, glede vas, spodobi nam! Saj morate vendar ve prisluhniti nam, ne pa mi vam, ker že tako in tako še predobro vemo, kako je z vami, in v čem je vaša notranja diogenska modrost; naša naloga je torej, da jo iz vas pometemo. In prav to približno pomeni povedani pregovor.«
3 **Duhovnica** je rekla: »Naj pomeni tvoj pregovor kar koli že, ga kljub temu tu nisi uporabil kot Grk, kar naj bi po videzu bil, in ki naj bi mu izobrazba, poštenost, nravnost in humanost pomenile vse, temveč kot prav surov Jud. To ti povem le zato, da lahko vidiš, da se tu gibljemo na finejših nravnih tleh od tistih, na katerih se pri vas v Jeruzalemu morda giblje Božje ljudstvo.
4 Resnično, vredno bi se bilo potruditi pobližje spoznati Boga, ki si je za Svoje izvolil takšno ljudstvece! Resnično, povem ti: ta Bog bi bil zelo obžalovanja vredno bitje! Če nas hočeš poučevati in iz nas pomesti Diogena, moraš začeti z nami govoriti povsem drugače, sicer ne boš kot le učenec velikega učitelja - in to gotovo ne kot eden najvzornejših - z nami sklepal ravno najboljših poslov! Zato se le nekoliko bolj zberi!«
5 **Pismouk** je rekel: »Pustiva zdaj to in takoj preidiva k bistvu! Ali ne razumeš, da mi vsi učenci verujemo v enega resničnega Boga in v neumrljivost človekove duše? Da, zakaj torej ve ne? Mi vsi smo o tem povsem prepričani in vendar smo tudi ljudje. Le kako je torej mogoče, da ve sploh niste prepričane o vsem tem, kar ima že vsak človek, ki razmišlja le nekoliko bolj poglobljeno, za gotovo dejstvo in to tudi temeljito razume?
6 Poglejte, lahko vam povem, od kod to izvira. S tem vas je resnični Izraelov Bog kaznoval: nenehno vas mora mučiti strašen občutek večne smrti, ker ste višjo življenjsko resnico, ki ste jo nekoč imele, zamolčale ljudem, in ste jih zaradi svojega preveč udobnega življenja in brezdelja, odpravile z vsakovrstno lažjo in prevaro, namesto da bi jih poučile o svetli življenjski resnici!
7 Ljudstvu ste se kazale kot prave služabnice in nesmrtne prijateljice bogov in ste od ubogega ljudstva, ki ste mu ves čas lagale in ga prevarale, pogosto zahtevale velike in včasih celo nadvse grozovite daritve; zato vam je Bog odvzel notranji, prepričljiv občutek življenja duše in položil v vas občutek večne smrti; vaša velika modrost je zdaj to, da čutite in jasno zaznavate, da prebiva v vas večna smrt!
8 Prav zato tudi nikakor ne morete več odkriti, kje še zdaj obstaja sporazumevanje med tu živečimi ljudmi in dušami preminulih, kot je zmeraj obstajalo pri ljudeh, ki so ostali zvesti stari resnici.
9 In še nekaj vam povem! Zdaj smo pri vas pometli z nadvse smešnim in neumnim poganstvom in upam, da ga v prihodnje ne boste nikoli več obnovile; zato sprejmite v svoja srca nauk - izvedele ga boste od svojih vrlih mož - ter živite in se ravnajte po njem, in povrnil se vam bo prepričljivi občutek življenja duše po smrti telesa in vam bo dal spoznati edinega resničnega Boga in Gospoda, ki vas ni ustvaril za večno smrt, temveč le za večno življenje, če ga hočete postati vredne po poti povsem druge modrosti, kot je modrost vašega najneumnejšega Diogena! - Si me razumela?«

10 **Duhovnica** je rekla: »O da, prav dobro! Zdaj si govoril prav pametno, toda žal le besede podobne tistim, kakršne smo prav pogosto slišale tudi od našega umrlega mentorja! Besede kot take so kar dobre - škoda je le, da za nas nimajo prav nobene prepričevalne moči in oblasti! Če so se nekoč, morda že pred nekaj tisoč leti, naši starši odvrnili od nekakšnega resničnega Boga, me za to vsekakor nismo krive in ne verjamemo, da bi bil za to ta isti eden in edini resnični Bog še zmeraj tako jezen na nas, nedolžne potomke tistih domnevnih grešnikov, da bi nas neprenehoma mučil z večno smrtjo! No, če pa je tako, se vam zahvaljujemo za vašega edinega, resničnega Boga! Potemtakem nam je naš Diogen z naukom o pričakovanem večnem uničenju v veliko večjo tolažbo kakor ti z obetom, da bomo znova pridobile občutek večnega življenja v svojih dušah! Ne, to bi bil lep najmodrejši in vsemogočni Bog, ki bi lahko do ustvarjenega bitja ohranjal tako neukrotljivo jezo, da je ne bi moglo ohladiti več tisoč minulih zim!
11 Resničnega Boga bi si lahko kvečjemu predstavljala kot najvišjo in najčistejšo ljubezen, ker je ljubezen pravzaprav vse spočenjajoči in oživljajoči element; ne bi pa si Ga mogla predstavljati kot najhujšo jezo! Tudi mi, pogani, imamo bogove jeze - le da imajo ti kot simbolične podobe svoj sedež v podzemlju, ker od tam redkokdaj pride kaj dobrega, kajti v podzemnih luknjah in votlinah navadno prebivajo kače, zmaji in krvoločne divje zveri pa tudi žveplo, zemeljska smola in strašni vseuničujoči in vsepoužívajoči ogenj imajo tam svoja bivališča. Ker notri prebivajo takšne zle stvari, smo vse slabe in zle strasti umestili v podzemlje pod mračnimi popačenimi podobami.
12 Toda naši pojmi o dobrih bogovih so vsi takšni, da se dajo kar dobro izpeljati iz čiste ljubezni. Mogočna in modra resnost, povezana z ljubeznijo, je to, kar si mi postavljamo kot veljavni pojem za boga, ki prebiva nekje v zvezdah ali nad njimi, za pojem grozotne jeze in zaničevanja vrednega maščevanja imamo simbole furij. In tako, prijatelj, imamo pogani še vedno boljše in za vsak čisti človeški um pravičnejše pojme o resničnem Božjem bitju. - Kaj praviš zdaj na to?«

110. Pismoukov govor o Božjem bitju

1 **Učenec** je rekel: »O ti moja ljuba, modra poganska duhovnica! Za svoje pojme govoriš sicer modro in o dobrem božanstvu nimaš ravno najslabše predstave, - toda ne glede na to ne poznaš resničnega Božjega bitja, in če bi Ga poznala, bi z modrimi iz davnine vzklikala: 'Gorje grešniku, ki pride v roke vsemogočnega Boga!' Bog je sicer poln najvišje ljubezni do tistih, ki Ga spoznajo, ljubijo in izpolnjujejo Njegove zapovedi, - toda tisočkrat gorje tistim, ki Ga nočejo spoznati ali, če so Ga že spoznali in vedo za Njegove zapovedi, pa se v svojem srcu vendar odvrnejo od Njega in Njegovih zapovedi ne izpolnjujejo!
2 Glej, zgodovina razkriva presenetljive sodbe najbolj goreče jeze nad celimi ljudstvi, ki niso več hotela spoznati Boga in so počela le to, kar je ugajalo njihovim čutom! Ker pa je Bog takšne grobe in povsem zakrknjene grešnike in nasprotnike Svoje svete volje zmeraj kaznoval najbolj neprizanesljivo, najostreje in pogosto celo otroke in otroke otrok, si ne moremo kaj, da ne bi kot povsem zanesljivo domnevali, da v edinem in resničnem Bogu prebivata tudi jeza in maščevanje in to toliko zanesljiveje, ker ta lastnost še vse prevečkrat prevladuje tudi v vseh Njegovih ustvarjenih bitjih!

3 Pri nas, ustvarjenih bitjih, gre le za to, v katero od teh lastnosti, ki so v nas, smo se bolj vživeli in se po njej ravnali; kajti v isti lastnosti bo tudi Bog ravnal z nami. Če smo dobri, modri, ljubezni polni do Boga in soljudi ter usmiljeni, ponižni in potrpežljivi, bo takšen zmeraj tudi Bog do nas. V nas bo prebudil zavest o večnem življenju in deležni bomo vseh blagoslovov. Če pa smo nasprotje, tedaj bo tak do nas tudi Bog in nas bo neprenehoma kaznoval, in to tako dolgo, dokler se ne bomo zares poboljšali po Njegovi volji. In glej, v tem je tudi najvišja Božja pravičnost, brez te lastnosti pa Bog nikakor ne bi mogel biti povsem resničen Bog!
4 Bog, vsevidni, vsevedni in vsečuteči, mora biti vendar sposoben tudi presojati, kaj je dobro in kaj zlo, to se pravi, kaj je v Njegovi večni ureditvi ali kaj temu nasprotuje, zato mora bitje, ki ga je obdaril z razumom in svobodno voljo in ga hoče dvigniti k višjemu življenjskemu cilju na tej zemlji, s pravično vzgojo tudi ali poučevati ali kaznovati.
5 Zato je naš edini resnični Bog vse v vsem. Je najvišja in najčistejša ljubezen, toda tudi najvišja in najneizprosnejša pravičnost sama. Ljuba moja, če boš živela še miriade let, ravnala pa bi vedno v nasprotju s spoznano Božjo voljo, te Bog ne bo uslišal, četudi bi Ga tudi tisoč let na kolenih prosila, naj te odreši tvoje bede. Toda takoj ko se opogumiš in z dejanjem Njegovo voljo narediš za svojo, tedaj te bo Bog tudi uslišal in ti pomagal po meri, s kakršno si sprejela Njegovo voljo. Glej, takšno je resnično in pravilno razumevanje edinega resničnega Boga, ki je iz Sebe ustvaril nebo in to zemljo in vse, kar je! - Kaj praviš zdaj k temu?«
6 **Duhovnica** je rekla: »Da, da, to se sliši nekoliko boljše in ima v sebi veliko utemeljenega iz narave! Toda jaz sem samostojno misleče bitje, imam razum in presojo ter iščem in ne najdem nobenega Boga, - kje je tisti, ki bi mi oznanil dokazano resnično Božjo voljo, da bi potem lahko ravnala po njej? Ali sem pred tem svojim obstojem kdaj s kakšnim resničnim Bogom sklenila kakšno pogodbo, v kateri bi bili določeni pogoji, pod katerimi naj bi se rodila v ta svet, in kaj bom potem počela?
7 Ne, o tem ni mogoče nikjer zvedeti ničesar, saj pride človek na ta svet, ne da bi za to vedel in hotel. Najprej mora zaradi svoje nebogljenosti in slabosti zelo veliko prenesti od svojih močnih staršev, vendar je to dobro, saj bi brez njihove pomoči slabotni človeški otrok v najkrajšem času propadel. Sčasoma pa postane otrok krepak človek in prestroga poslušnost starševski volji naj bi postala veliko zmernejša. Tedaj pa mora že poslušati višjo Božjo voljo, ki človeka vse do groba ovira v vseh njegovih svobodnih življenjskih usmeritvah. No, to bi že bilo prav, če bi se prej pri Bogu za to zadolžil; toda o vsem tem ni nikjer mogoče izvedeti niti zloga in si vtisniti v živo notranjo zavest!
8 Očitno je nas, ljudi, priklicala v bivanje velika sila in moč. To nas uči naša samozavest. Kaj je ta sila in kakšna bi lahko bila, pa je drugo vprašanje. Ugotovimo lahko le to, da nekje mora biti, ker mora pač vsak učinek imeti svoj vzrok. Toda kje je ta vzrok, kaj je, kakšen je ter kako učinkuje? Kdo ga lahko išče, kdo ga lahko najde in kdo lahko sliši njegov glas in njegovo voljo in kdo lahko gleda njegovo obličje?
9 Kar o tej sili in moči vemo, smo zvedeli doslej le iz ust in pobožne domišljije ljudi, večinoma takih, ki so bili zaradi svojih sposobnosti tudi pobližje seznanjeni s skrivnimi silami velike narave in so jih lahko tudi uporabljali vse svoje pogosto zelo dolgo življenje. Tovrstni, seveda zelo redki ljudje - imenovali

smo jih tako rekoč polbogovi - so svoj naravni dar uporabljali navadno tudi za to, da so v imenu enega ali tudi številnih bogov dajali ljudem nauke in zakone. Lahkoverna in slepa ljudstva so jim tudi verjela trdno in brez dvoma, in so še pomagala čudodelnikom, da so njim in njihovim potomcem naložili neredko neznosno trde zakone ter jih tostran in onstran obremenjevali z najgrozovitejšimi kaznimi. Ko so se potem tudi ravno tako modri in s številnimi izrednimi lastnostmi obdarjeni ljudje z najboljšo voljo na svetu namenili narediti konec staremu, zarjavelemu nesmislu, so kmalu postali večkrat zelo žalostne žrtve starih, grozotnih zakonov. In tako je vedno bilo in bo tudi odslej tako na tej zemlji, ker sta narava in temperatura naše zemlje takšni, da na njenih tleh nekaj resnično dobrega nikoli ne traja dolgo, zato pa je toliko trdovratnejše in trajnejše slabo in hudo.
10 Posej najčistejše seme v skrbno obdelano prst, in med njim bo kljub temu zmeraj vzklila tudi množica plevela. Posej pa seme plevela v prst, in ne boš videl, da bi sredi plevela sam od sebe zrasel le en pšenični klas! Tako mora človek dobroto zmeraj negovati posebno skrbno in ima pri tem več kot preveč dela, da jo obvaruje pred vsakovrstnim kvarjenjem. Toda kljub vsemu prizadevanju in vnemi marsikaterih zelo spoštovanja vrednih ljudi se potem sčasoma ves njihov veliki trud vendarle sesuje tako kot veliko, lepo mesto, ki je bilo nekoč blišč zemlje, pozneje pa komaj vemo, kje je stalo.
11 Povem ti, da si mi prej dal res sprejemljivo opredelitev pojma 'Bog'; toda ti kot govornik si človek in jaz kot tvoja poslušalka tudi nisem nič drugega, zato lahko rečem le tole: tvoje razpravljanje ni bilo ravno v nasprotju s čistejšim razumom - toda kljub temu mu manjka najpomembnejše, namreč, nujno potrebni jasni dokaz, da resnično obstaja takšen Bog, o katerem si govoril res dobro in sprejemljivo. Če zmoreš to, tedaj boš vsem nam naredil dobro delo in znale se ti bomo zahvaliti.«
12 **Pismouk** je rekel: »Dokaza, ki ga zahtevaš, ti ne more dati nihče drug kakor edino ti sama sebi, - niti Bog ne, kajti On se mora šele prebuditi v tebi sami s pomočjo dejavnosti po resnični, razodeti Božji volji! V tem je namreč tisto pravo znamenje za zagotovilo večnega življenja kot živa in resnična potrditev, da ljudem razodeta Božja volja ni človeška beseda, temveč beseda večno resničnega in živega Boga, ki je sama po sebi življenje, ljubezen, moč in modrost. - Več ti ne morem povedati, ker samo to zadošča vsakemu, ki hoče po tem živeti in se ravnati; s kritiziranjem po dolgem in počez pa tako in tako ni mogoče pridobiti ničesar za življenje duše. Če pa hočeš še več, se pač zdaj obrni na našega Gospoda in Mojstra, ta ti bo že znal povedati še veliko več!«
13 **Duhovnica** je rekla: »Prijatelj, to vem tudi brez tega tvojega povsem nepotrebnega nasveta! Ti pa si takoj začel govoriti z nami in zato sem, kot olika zahteva, govorila s teboj; zdaj pa se zdi, da si s svojo modrostjo pri kraju in si me zato napotil na velikega in najmodrejšega Mojstra! Tako je tudi prav; toda meni in nam vsem bi bilo ljubše, če bi to storil takoj na začetku.«

111. Pot do spoznanja Boga in ljubezni do Boga

1 Nato pismouk ni rekel nič več, **Jaz** pa sem dejal duhovnici: »Poslušaj, ti svetno zelo modra duhovnica, vseeno je bilo, ali je govoril s teboj ta učenec ali Jaz; noben Moj učenec, ki spregovori v Mojem imenu, ne more govoriti drugače, kakor mu Jaz sam položim besede v usta! Povedal ti je prav isto, kar

bi ti povedal tudi Jaz! Za to, da vi zelo razpuščeni stoiki ne čutite v sebi nič drugega kakor smrt in končno popolno uničenje svojega obstoja, ni kriv nihče drug kot vi sami.
2 Zakaj pa je zelo veliko poganov, ki prav tako dobro kot najboljši Judje ne le trdno in brez sence dvoma verujejo v nadaljnje življenje duše po smrti, ampak se vsega tega tudi v sebi trdno in živo zavedajo?! Zakaj ve niste takšne?
3 Povedal vam bom, zakaj je tako in kaj v vas je krivo za to! Glejte, tega je kriv vaš napuh, vaše samoljubje in pohlep, da bi pred ljudmi blestele kot visokoleteče mnogo ali vsevednice in bi s svojim svetno modrim govorjenjem vsakega drugega poteptale v prah! Le kdo naj vam kaj pove ali svetuje, če zmeraj poudarjate le to, da lahko edino ve koga poučite - vas pa nihče? V tem pa je najnevarnejši napuh, ki mu velja pregovor: Komur ni mogoče svetovati, temu tudi pomagati ni več mogoče!
4 Dokler pa boste vztrajale v tem napuhu, tako dolgo boste tudi namesto večnega življenja v sebi čutile le večno smrt, kajti napuh z vso silo poganja dušo v meso telesa, v katerem je, in duša, ker se v sebi čedalje bolj napihuje, postane zaradi tega povsem eno z mesom in v takšnem stanju potem ne more čutiti in občutiti drugega kot smrt mesa.
5 Kjer pa duša opusti napuh in se poniža, tam se tudi čedalje bolj izolira od grobega mesa svojega telesa in je z njim povezana samo z njej sorodnim živčnim duhom. Ko se duši zgodi to, tedaj postane v sebi tudi občutljiva za življenje in si prizadeva postati čedalje dejavnejša v ljubezni do bližnjega in s tem tudi v čisti ljubezni do Boga, ki Ga bo v svoji ponižnosti tudi kmalu in zlahka našla, in s tem prebudi tudi svojega onstranskega duha iz Boga ter se začne z njim povezovati. Ko pa se to dogaja, tedaj že vstopi v popolno, večno življenje in postane s tem Bogu čedalje bolj podobna v vsem in večno življenje postane v njej zelo jasno.
6 Dokler pa duša vztraja pri svojem posvetnem napuhu in od svojih ljudi sprejema le kadilo čez kadilo, tako dolgo samo sebe čedalje bolj pogreza v grobo meso in s tem tudi nujno čedalje bolj v smrt mesa. Katere besede, katera dejanja in znamenja pa bi tedaj lahko duši, polni smrti, dokazala, da po smrti telesa živi naprej in da obstaja en edini in resnični Bog?!
7 Zdaj seveda misliš, da bi nadvse moder, vsevedni in vsemogočni Bog takšnega človeka vendarle lahko na kakršen koli način razsvetlil, da bi se zavedel, da je z njim tako. To Bog zmeraj počne; toda človekov napuh ne dopušča, da bi se človek tega v sebi lahko zavedel.
8 Povem vam: Kdor začne enkrat misliti, da obstaja Bog, ki je ustvaril vse, kar je, ter vse ohranja in vodi, bo tudi kmalu spoznal, da je vse, kar je, dobro in smotrno urejeno. Iz modre ureditve mu bo tudi kmalu jasno, da mora biti Stvarnik vsega tega, kar je, nadvse dober. Če človek pogosto na to misli in tako presoja Stvarnika in stvari, bo začel Stvarnika ljubiti in ljubezen do Boga se bo iz dneva v dan v človekovem srcu čedalje bolj množila in utrjevala. In ta ljubezen je potem prav človekov onstranski duh, ki s svojo svetlobo prešine dušo in jo s svojo življenjsko toploto oživlja. In ko se pri človeku to zgodi, človek tudi ne more več v sebi misliti na smrt.
9 Da pa to vsak človek s seboj in v sebi zlahka uresniči, razberete iz tega, da ima vsak človek oči za gledanje, ušesa za poslušanje ter voh, okus, tip in povrh vsega razum, pamet, ter roke in noge in svobodno voljo, s katero lahko upravlja s svojimi udi in ureja svojo ljubezen. Tako opremljen vidi sonce

vzhajati in zahajati, - in prav tako luno. Gleda zvezde in nešteto raznovrstnih ustvarjenih bitij, ki jih lahko opazuje in iz njih čedalje bolj spoznava Gospoda Boga.
10 Vsaka gora, vsaka ravnina s številnimi plodovi, vsaka reka, različne in z vso lepoto okrašene trave, zelišča, grmi in drevesa in vse živali mu vendar dajejo dovolj snovi, ki ga sili k razmišljanju o njihovem nastanku in obstoju.
11 Če pa človek o tem razmišlja, mu bo notranji glas povedal, da vse to ni moglo nastati nekako samo po sebi in iz sebe, temveč da je moral biti navzoč nadvse moder, ljubeč in vsemogočen Stvarnik, ki je vse to ustvaril in uredil, ter vse še zdaj ohranja in bo večno ohranjal čedalje bolj žlahtno in popolno, ker je to doslej ohranjal že od človeškemu razumu nedoumljivih časov.
12 V človeku, ki si tako predstavlja Boga in Stvarnika, se čedalje bolj prebujata tudi veliko spoštovanje in ljubezen do Njega. Ko pa je to enkrat navzoče, se začne notranje oživljanje duše v njenem duhu in potem z naraščanjem ljubezni do Boga raste naprej; do tega naraščanja pa pride toliko laže, ker duh ljubezni dušo vse bolj razsvetljuje in ji omogoča, da čedalje jasneje prepoznava Božje bitje.
13 Ko je človek na ta način našel pot k Bogu in s tem k resničnemu, večnemu življenju, potem jo lahko iz ljubezni do bližnjega pokaže tudi soljudem in jim postane pravi vodnik. Zato ga bo Bog obdaril s še več luči in modrosti in njegovi učenci ga bodo ljubili in ga podpirali z vsem potrebnim.
14 Če bi ve to počele od nekdaj - in po svojem mentorju, ki je bil platonik, ste bile že na povsem dobri poti - nas ne bi zdaj skušale na smrt prepričevati s svojim Diogenom; kajti same bi že imele veliko polnost življenja v sebi. Toda vaš Diogen in vaš skrivni veliki napuh sta vas povsem sprevrgla in tako boste morale začeti prav od začetka oblikovati svoje notranje življenje po Mojem nauku, ki vam ga tu dajem. Z res veliko vneme in ljubezni boste kmalu zelo hitro napredovale; toda če boste vztrajale v svoji svojeglavosti, boste tudi ostale notranje mrtve. - Ste razumele to zdaj?«
15 **Duhovnica** je rekla: »Da, Gospod in Mojster, to je bilo jasno in zdaj sem povsem spoznala resničnost vsega tega; toda edini, resnični in vsemogočni Bog bi vendarle zlahka dopustil duhu našega umrlega mentorja, da bi se nam prikazal, saj nam je slovesno prisegel, da nam bo to omogočil kot dokončni dokaz svojega nauka o življenju duše. Če bi se nam prikazal, bi se utrdile v njegovih naukih in bi po njih urejale tudi vse svoje življenje; toda ker nam je doslej ostal to še dolžan, je samoumevno, da smo zaradi tega morale začeti dvomiti o resničnosti njegovih naukov. Zakaj se nam torej ni prikazal?«
16 **Jaz** sem rekel: »Sedemkrat se vam je prikazal v sanjah in vam zmeraj navedel isti razlog, zakaj vas ne more obiskati drugače kot le v sanjah. Zakaj mu potem niste verjele? Ker ste kot zelo lepe hčerke vrhovnega duhovnika postale že preošabne in napuhnjene ter ste se iz svojega vrlega mentorja, že ko je še živel, bolj norčevale kakor pa ga z veselo življenjsko vnemo poslušale! Vaše duše so se preveč zalezle v meso; s tem ste izgubile eterično sfero zunanjega življenja, ki je nujna za videnje duhov in tako se vam duh ni mogel vidno prikazati.
17 Kdor pa s polnostjo svojega notranjega življenja tudi zunaj svojega telesa ohrani življenjsko ozračje, lahko vidi duše umrlih ljudi in se z njimi pogovarja o najpomembnejših življenjskih stvareh, kadar koli in kolikor hoče. Toda za to je potrebna notranja, skoraj celostna življenjska popolnost.

18 Zdaj pa razmislite o tem, pogovorite se s svojimi možmi, ki so Moj nauk že prejeli, in potem boste v sebi že presodile, kaj je prav! Ko se bo to zgodilo, bomo zvečer že še dodali kaj, kar vas bo nekoliko bolj razsvetlilo.
19 Ljudje te zemlje imajo veliko poslanstvo, da postanejo samostojni Božji otroci; zato se morajo tudi sami vaditi in oblikovati v vsaki samostojni dejavnosti. - In to naj do večera zadošča!«
20 Tedaj so ženske umolknile, Jaz pa sem z učenci in domačimi odšel ven na zrak.

112. Praznoverni ribiški mojster ob Evfratu

1 Šli smo k reki, in sicer na kraj, kjer je bil prestrežen leseni splav, ki je še nerazvezan ležal tam v vsej svoji velikosti in kjer so Joredovi ribiči ravno metali mreže za večji ribji ulov. Gledali smo jih, kako se zaman trudijo.
2 Tedaj je **Jored** rekel ribiškemu mojstru: »Ja, kaj pa je danes? Ali ni več rib v naši, sicer z ribami tako bogati reki?«
3 **Stari ribiški mojster** je odvrnil: »Gospod, tudi sam tega ne razumem! Čas je sicer zelo ugoden, na vodni gladini se nenehno pojavljajo številni mehurčki in to je navadno eno najboljših znamenj za ribolov. Tudi vetra ni, in sonce se je ravno prav nagnilo; poleg tega tudi luna narašča in je vstopila v nebesno znamenje rib, kar je za ribolov spet izredno dobro. Drugače sem ob tako nadvse ugodnih razmerah zmeraj brez posebnega truda ujel obilen plen, danes pa je vse kot začarano. Opravili smo že pet potegov in to skoraj čez vso široko reko, na pomoč sem poklical že Neptuna in Tritona in vse rečne nimfe, toda zaman! Niti ena riba se ne ujame v dobre mreže! Zdaj pa res že obupujemo!
4 Tu spodaj v Malavesu naj bi bili včeraj ribiči ujeli neznansko količino rib; gotovo je bil z njimi čarovnik. Toda tudi jaz se spoznam na vsakovrstne ribiške čarovnije in sem že vse uporabil, toda danes vse skupaj nič ne pomaga! Razmere so dobre, a kljub temu ni uspeha! Naj mi vendar kdo pove, kaj vendar za vseh bogov voljo tiči za tem! Nazadnje so se vsi bogovi razjezili na nas, ker naj bi tuji čarodej z enim migom uničil njihove kipe, ki smo jih častili, - tako sem slišal, nisem se pa o tem sam še prepričal. Če bi bilo to res, moj gospod, bi nam lahko kmalu zelo huda predla, kajti bogov, ki se enkrat razjezijo, ni mogoče zlahka potolažiti. Veliko žrtev bi jim morali darovati! Toda kljub temu bom poskusil še nekajkrat vreči; če se bodo spet pokazale prazne mreže, potem danes ne bom več delal!«
5 **Jored** je rekel: »Stori to, morda se bo le kaj pokazalo!«
6 Nato je ribiški mojster hitro ukazal nov met. Vse je potekalo v najlepšem redu, in ko so mrežo privlekli do obale, je bila spet prazna kot prej. To je **ribiškega mojstra** zelo razjezilo in je rekel: »Saj pravim: danes je začaran dan in tu sta vsako delo in vsak trud zaman! Če zdaj ukažem še en met, se bo gotovo zgodilo enako kot prej, in mislim, da je najbolje, da za danes končamo s tem delom. Če potrebuješ ribe za danes, jih lahko pripeljemo iz Malavesa; tamkajšnji ribiči naj bi jih bili namreč včeraj ujeli zelo veliko. In čarodej naj bi bil s skrivnim čarovniškim zamahom v trenutku tako uredil njihove hiše, da se lahko pošteno smejijo nam, meščanom! Kaj vse se vendar dogaja na tem ljubem svetu, - da, zdaj se že noben pošten človek ne spozna več! Kaj meniš ti, gospod, ali naj se še enkrat potrudimo, čeprav bo gotovo zaman, ali pa naj raje to delo za danes opustimo?«

7 **Jaz** sem nato rekel: »Poslušaj, ti Moj stari, zelo praznoverni ribič. Dokler se iz vode dvigajo omenjeni mehurčki, to za ulov nikoli ni dobro, ampak zmeraj slabo znamenje, ker to povsem naravno kaže, da ribe počivajo na dnu. Da jim to uspe, morajo po instinktu izprazniti svoje zračne mehurje, ki jih imajo v telesu, zato se v vodah, bogatih z ribami zmeraj dvigajo mehurčki, ki si jih opazil. Mreže vrzi šele tedaj, ko mehurčkov ne bo več, in ujel boš rib kolikor hočeš! Ko namreč riba iz svojega zračnega mehurja ne iztiska več zraka, tedaj ga potrebuje, ker se lahko le z njim dvigne na gladino.
8 Glej, zdaj so se mehurčki nehali dvigati, in galebi in čaplje že začenjajo strmoglavljati v vodo! Vrzi znova in brez vsake čarovnije boš ujel veliko rib!«
9 Ribiški mojster tega sicer nikakor ni hotel razumeti, toda ker mu je to ukazal tudi njegov gospodar Jored, je vendarle zapovedal še en met, vrgel mreže in ujel tako velikansko množico rib, da je komaj spravil mreže na obrežje. Zdaj je bilo seveda dela čez glavo, da so številne in večinoma zelo velike ribe spravili v zbiralnike.
10 Po eni uri so bile ribe pospravljene in **ribiški mojster** se ni mogel dovolj načuditi tako nepričakovanemu preobilnemu ulovu in je nazadnje rekel: »To naj bi sicer ne bila čarovnija, - toda jaz kljub temu pravim, da je bila to največja čarovnija vseh čarovnij, kakršne še nikoli ni bilo! Zdi se mi, da mož, ki mi je svetoval, naj še enkrat vržem mreže, ve in zna več kakor napovedati staremu ribiškemu mojstru obilen ribji ulov po tem, ali mehurčki izginejo z gladine in kaj počno nekatere vodne ptice. Navsezadnje je prav on začaral kipe v templju, da so izginili, in s svojim dihom dal Malaveščanom boljša bivališča! Toda pustimo to, zdaj sprašujem le to, ali naj tvegamo in znova vržemo mreže!«
11 **Jaz** sem rekel: »Storite to in preskrbljeni boste za več tednov!«
12 Ribiči so nemudoma pohiteli in znova vrgli mreže in drugi ulov je bil prav tako obilen kot prejšnji.
13 Ko so ribe spravili v velike prazne zbiralnike, je **ribiški mojster** svojim služabnikom ukazal, naj pospravijo ladje in ribiško opremo, nato pa pristopil k Meni in rekel: »Poslušaj, meni doslej še povsem neznani mož! Zmoreš in razumeš več, kot sicer lahko pozna in razume običajno izkušen, pameten človek! Gotovo si študiral veliko magijo nekje globoko v notranjosti Indije; tu med Grki in deloma Rimljani in Judi bi bilo kaj takega povsem nezaslišano. Samo ti si nam lahko pričaral v naše mreže ta bogat ribji ulov! Star ribič sem, toda še nikoli, niti v najboljšem času za ribolov, nisem ulovil toliko - in to samih žlahtnih rib. O, s teboj bi se pač rad veliko pomenil o marsičem; gotovo si se veliko naučil in doživel, in tudi že ob rojstvu si moral biti obdarjen z veliko talentov! Bogovi so te morali res zelo močno navdihniti, da je tvoja volja dobila tolikšno moč!«
14 **Jored** je nato rekel: »Že dobro, moj stari, zvesti služabnik, o tem bova nekoč sama še veliko govorila! Toda zdaj poskrbi, da se bo nekaj najlepših in najboljših rib znašlo v kuhinji še današnji večer; še danes se jih želimo naužiti! Poskrbi pa tudi, da vi ne boste prikrajšani!«
15 Stari ribič je to pri priči storil, nato pa se je kmalu vrnil k nam; medtem smo se utaborili na lesenih deblih splava, da bi od tam opazovali, kako se je velika množica galebov in čapelj spreletavala nad velikimi odprtimi ribjimi zbiralniki, in se med seboj nekako posvetovala, kako iz njih dobiti kakšno ribo.
16 Tedaj Me je **ribiški mojster** vprašal: »Ljubi mož, kaj naj storimo, da nam ti operjeni ribji tatovi v zbiralnikih ne bi delali škode? Glej, čeprav te živali ne

morejo dvigniti iz vode nobene teh velikih rib, pa vendar ob bliskovitem strmoglavljanju ribe ranijo z dolgimi, ostrimi kljuni. Zato ribe zbolijo in niso več tako dobre za človeško hrano ali pa, če so huje ranjene, celo poginejo, in ko mrtve plavajo na vodni gladini, jih te živali tako razmesarijo, da nazadnje potonejo na dno in okužijo vodo v zbiralnikih; to pa potem zelo škoduje tudi zdravim ribam. Ti pa gotovo veš, kako naj to preprečimo! Bodi vendar tako dober in mi povej!«
17 **Jaz** sem rekel: »Še vedno misliš, da sem čarovnik; toda povem ti kar se da resnično in jasno, da to nisem niti najmanj in zanesljivo tudi nikoli nisem bil. Zato ti bom tokrat le kot poznavalec narave razkril povsem naravno varovalo: pokrij zbiralnike s kakšno staro ribiško mrežo, kakršnih imate dovolj, pa ptice ne bodo več mogle škodovati ribam! Glej, to je resnično nekaj naravnega in zlahka uresničljivo brez vsake čarovnije; če je dobro in prizadevno narejeno, je tudi zelo učinkovito!«
18 Nato je starec odšel, in ker se mu je zadeva zdela dobra, je sklical svoje služabnike ter hitro udejanjil Moj nasvet. Potem je bil zelo vesel, da je požrešnim pticam zagodel s takšno oviro pred njihovimi poželjivimi kljuni.

113. Pravi način verskega pouka

1 Moji učenci pa so Me vprašali, zakaj se nisem temu ribiču bolj razodel.
2 **Jaz** pa sem rekel: »To vem in razumem najbolje Jaz sam! Zanj je boljše, da bo šele pozneje, pa vendar še dovolj zgodaj, od tukajšnjih učiteljev izvedel, s kom je imel opraviti. Preveč je ujet v svojo misel, da sem čarovnik, in s takšnimi ljudmi v bližnji prihodnosti ne bo mogoče dovolj dobro shajati. Pozneje ga bodo domačini že poučili o nas in posebno o Meni; večinoma bo to storil zdravnik, ki je vse najbolje dojel in sem mu tudi podelil sposobnost, da s polaganjem rok ozdravlja najrazličnejše bolezni. Potem se bo hitro poslovil od svojega čarovnika in prav dojel, kdo sem.
3 Vsem vam povem: Če poučujete koga izmed poganov, se tega ne smete nikoli polotiti na vrat na nos, ampak morate prej človeka natančno proučiti in iz tega spoznati, s katere strani je dostopen; če se ga namreč lotite z nedostopne strani, si s tem le otežite delo in potem boste imeli veliko opraviti, preden boste takšnega človeka spravili na pravo pot. Zato vam ne morem dovolj pogosto poudariti: Bodite previdni kakor kače in krotki kakor golobi!
4 Ne veste, kolikšno silo človekovi nravi naredi napačna ocenitev človeka. Ko pa izveste, kakšna je človekova narava, se ga ne smete nikoli lotiti neposredno na njegovi najbolj utrjeni strani, temveč le tam, kjer je najšibkejši, to pa lahko kmalu odkrijete. Potem ko ga boste premagali tam, se ne bo več težko polastiti tudi njegove močnejše strani. Zmeraj se morate torej vesti kot spreten in zelo okreten vojskovodja in tudi ravnati tako.
Spretni in okretni vojskovodja bo poslal svoje zanesljive vohune, da bodo poizvedeli o sovražnikovi najšibkejši strani. Ko bo to spoznal, bo sovražnika na njegovi najmočnejši strani le malenkostno zaposlil, da bi ga zavedel; toda z njegove najšibkejše strani ga bo napadel v hrbet ter ga brez težav potolkel in premagal.
5 Ravnati morate tako kot zelo spreten zdravnik, ki je dobro spoznal človekovo bolezen in njeno žarišče. Kaj stori? Glejte, tam, kjer tiči bolezen, ne naredi nič in pogosto tudi ne more nič narediti! Toda bolniku da takšna sredstva, ki

bolezen preusmerijo na zdrave dele telesa, od tam pa jo odvede telo deloma z znojem in deloma skozi želodec in prebavila, in bolnik ozdravi. Kjer se je bolezen kot sovražnica močno zasidrala, se je ni mogoče lotiti z ničimer, ampak jo moramo z dobrimi in pravimi sredstvi porazdeliti in potem jo, tako oslabljeno, zlahka premagamo.
6 Glejte in poslušajte naprej! Ta ribiški mojster - zdaj ga ni tu, zato tudi lahko govorim z vami tako odkrito - je po svoji najmočnejši strani čarodej. Tako trdno verjame v določene izreke, amulete, maže, položaj lune in njene mene, v sonce, oblake, zrak in ptičje lete in še v tisoč drugih stvari, da bi bil strahovito jezen na tistega, ki bi mu glede tega odkrito nasprotoval. S takšnim človekom bi potem gotovo zelo težko še kdaj govoril, ker bi te imel za preneumnega in nevrednega svoje modrosti.
7 Sicer pa je prav dober, častitljiv človek, in se razveseli, če od koga izve kaj novega in posebnega; vidite, prav to pa je njegova šibka stran! Tu se ga moramo lotiti ter mu stvari predstaviti in razložiti tako, kot so v resnici; potem bo že sam začel počasi skrivaj iz misli odstranjevati čarodeja, ker bo na drugi strani začel čedalje bolj razumeti, da je vse njegovo čarovništvo na povsem trhli podlagi.
8 Zato je tudi dobro pustiti ljudem, ki jih hočemo pridobiti za modrost, da se prej povsem, iz temelja, znebijo svojih napačnih domnev. Ko so to z vso energijo storili - tako kakor žene duhovnikov - tedaj v sebi nimajo več poglavitne moči, in šele tedaj začnejo pozorno poslušati nasprotnika, sprejemati tudi njegove višje resnice, zavržejo sami svoje napačne domneve, in tedaj jih je mogoče pridobiti.
9 Zato se ne čudite, če s takšnimi ljudmi govorim le kot povsem naraven človek, saj vendar takoj vsakega človeka vidim skoz in skoz, in še prejasno spoznam njegove močne in šibke strani in tako tudi vem, kaj mu moram povedati in kaj storiti! In če človek ni preveč ujet v napuh in lakomnost, lahko vsakega pridobim za resnico; toda napuh in lakomnost je pri ljudeh zmeraj najtežje premagati. Tudi to si zapomnite, in če se boste po tem ravnali, boste zlahka delali in zmeraj dosegali najboljše uspehe!«

114. Kača kot zgled

1 **Peter** je rekel: »Gospod, kako si rekel: Naj bomo zviti kot kače? Kača je vendar podoba vsega zla in hudobije, simbol satana, ki je s svojo zvijačnostjo v podobi kače zapeljal prvi človeški par! Kača je v svoji zli zahrbtnosti seveda lahko zelo zvita; toda kateri pošteni in dobri človek jo bo v odnosu do soljudi hotel posnemati v njeni zahrbtnosti?! Skratka, te Tvoje prilike še vedno ne razumem prav! Razloži nam to!«
2 **Jaz** sem rekel: »Kako dolgo vas bom še moral prenašati! Mar ne razumete niti tega, kar je pred vašimi očmi jasno kot beli dan? Ali nisem rekel, da si pridobite modro zvitost kače, ne pa tudi z njo povezanih zlih namenov? Zato bodite zviti kakor ona, pa vendar dobri in krotki kakor golobje?
3 Le opazujte enkrat naravno kačo in odkrili boste, da je prav ta žival pametnejša od vseh drugih na zemlji. Naravoslovci pravijo, da je kralj živali lev, Jaz pa vam pravim, da je kača; res da lev s svojo močjo premaga v boju vse živali, pa vendar pred kačo beži, in če se ta na svoji preži ovije okoli njega, je izgubljen in postane njen usmiljenja vredni plen. Skratka, kača po

preudarnosti prekaša vse druge živali in si kar se da previdno in preračunljivo izbira prostor za lov in plen, na katerega preži, ji nikoli ne uide. Nobeno živo bitje na zemlji, razen človeka ji ni kos, posebno odrasli kači ne, ko je dosegla svojo polno moč. Govorim o pravih kačah in ne o njihovih malih različicah, ki pa so prav tako pametnejše od mnogih velikih živali.
4 V Indiji in tudi v Afriki, kjer živijo številne vsakovrstne zveri - levi, panterji, hijene pa tudi hudobne opice in še druge hude živali, so dresirane kače ljudem najvarnejše in najzanesljivejše čuvarke. Kjer okrog človeških bivališč, kakršna koli že so, stražijo kače, tja zanesljivo ne pride nobena roparica; celo slon in mogočni nosorog se zelo bojita teh hišnih čuvark. Pa tudi domačim živalim ne naredijo škode, če jih ljudje oskrbujejo s potrebno hrano. Če pa jih pustijo stradati, tedaj zapustijo njihova bivališča in odidejo na lov.
5 Obenem je z nekaj truda mogoče kače tako udomačiti, da na določeno znamenje naredijo vse, kar glede na njihovo sposobnost od njih zahtevamo. Tudi to je znamenje prav posebne inteligence teh živali. Kolikor več inteligence pa neka žival ima, toliko lažje jo je izuriti za kakšno dobro uporabo in toliko pametnejša je tudi sama zase in v sebi.
6 Zdaj sem se vam predstavil kot pravi učitelj naravoslovja in razmislite torej o povedanem, da Me potem ne boste znova prosili za razlago, ko vam bom hotel ob kakšni drugi priložnosti vzbuditi pozornost s to prispodobo! - Ste Me prav razumeli, kaj sem vam hotel s tem povedati?«
7 **Peter** je rekel: »Da, nadvse hvaljeno bodi Tvoje ime, saj vse stvari poznaš in če nekaj razložiš Ti, postane to človeku razumljivo, zato mi je tudi vse to nadvse jasno! V prihodnje pa bomo znali zaradi povedanega tudi ustrezno ravnati.«

115. Tatovi splavov

1 Ko je Peter govoril, smo zagledali več splavov in da bi pluli hitreje kot teče voda, so jih po reki navzdol poganjali z vesli.
2 Tedaj je **Peter** vprašal Joreda in rekel: »Prijatelj, zakaj ti veslajo tako kot ni v navadi na reki, ki že tako in tako hitro teče?«
3 **Jored** je rekel: »To so splavarji, ki hočejo najbrž še danes priti v Samosato. Po stari navadi lahko splavarji podnevi, to pomeni do sončnega zahoda, peljejo mimo brez mitnine; če pa pridejo tja, ko je sonce že zašlo, morajo tam pristati in plačati mitnino, sicer bodo kaznovani. Glej, v tem je razlog, zakaj tile tako silno ženejo svoje splave po reki navzdol! Če bodo tako nadaljevali, bodo v dveh urah zlahka v Samosati in bodo prišli tja še v času, ko ni treba plačati kazni. Pol ure pozneje bi tam že morali plačati kazen. Glej, takšne so te stvari!«
4 **Peter** je rekel: »Da, toda zakaj kazen? Pri meni ob Galilejskem jezeru lahko ladja pristane kadar more in hoče, pa zato ni treba plačati kazni; saj vendar ne moremo nič za naključne in nepredvidljive ovire, ki lahko koga na vodi zelo pogosto ovirajo pri nadaljnji plovbi. Zakaj torej kazen?«
5 **Jored** je rekel: »Prijatelj, po svoje imaš sicer prav; toda tudi ta kazen tu je upravičena in pravična. Vsi, ki plujejo po tej reki vse do tja, ko postane plovna za ladje, natančno vedo, kdaj morajo odpluti s svojih privezov, da pridejo pravočasno tja, kamor so namenjeni. Če se tega reda ne držijo, se lahko med dolgo in nočno vožnjo ponesrečijo, ker ima reka zelo veliko hudo nevarnih mest, tamkaj se morajo celo izkušeni splavarji podnevi zelo potruditi, da jih

preplujejo nepoškodovani. Ponoči pa je zanesljivo zelo težko brez nesreče prepluti takšna nevarna mesta. Da bi kolikor se da preprečili nesreče zaradi nespoštovanja splošno znanih zakonov za plovbo po reki, smo s cesarjevim dovoljenjem sprejeli kazenske zakone o rečni plovbi in njihove kršitelje kaznovali s primerno denarno ali opozorilno kaznijo; denar, zbran s temi kaznimi, porabimo za vzdrževanje dobrih pristajališč in odstranjevanje ovir, po naključju nastalih v reki; za to uporabljamo deloma tudi denar od vodne mitnine in pristajalne pristojbine. In glej, prijatelj, tako je vsa ta zadeva vendarle pravična?!«
6 Zdaj pa sem se oglasil **Jaz**: »Prijatelj Jored, kaj pa tedaj, če na primer - kakor je tu - s splavi, ki so že povezani na vodi in pripravljeni za odhod ob določenem času, tatovi ponoči onesposobijo stražarje splavov, odvežejo splave in najhitreje odplujejo, kar je zdaj ob nekoliko višji vodni gladini prav lahko?«
7 **Jored** je rekel: »Gospod, kaj praviš?! Če je tako, tedaj bi jih vendar morali v trenutku ustaviti in jih poskusiti ujeti! Zdaj zdaj bodo v naši bližini!«
8 **Jaz** sem rekel: »Le pusti to. Že zdavnaj bi bili odpluli mimo nas, če jih Jaz kljub vsej njihovi prizadevnosti ne bi oviral pri napredovanju! Toda zdaj se nam kljub vsemu lepo počasi približujejo in ko bodo blizu nas, jih bomo že znali ustaviti!«
9 **Jored** je rekel: »Le počakajte, vi hudobni malopridneži, zdaj bo vašega početja konec! - Gospod, so stražarje splavov morda celo umorili?«
10 **Jaz** sem rekel: »Seveda, toda to so bili psi čuvaji. Te živali so besno branile splave in ugriznile dva tatova; toda na koncu spopada so morale živali poginiti pod udarci teh tatov, vrgli so jih v vodo, tatovi pa so hitro odvezali splave in odpluli, preden so ljudje, ki jih je pasji lajež prebudil, lahko prihiteli tja. Takoj potem so ljudje tatove zasledovali po vodi in po kopnem, vendar jih doslej še niso mogli dohiteti. Tistih, ki so šli za njimi po vodi, ne bo treba več dolgo čakati; toda oni, ki so šli po kopnem, bodo prišli sem povsem izčrpani šele okrog polnoči. Splavarje bomo potegnili na obalo, takoj ko bo sonce zašlo, to bo vsak čas, in ti, Jored, po svojih uradnikih takoj zahtevaj od njih pristajalno pristojbino! Medtem jih bodo lastniki teh lesenih splavov, ki jih zasledujejo, dohiteli, in iz tega bo nastala prav posebna zgodba! Zdaj pa naj tvoji uradniki le stopijo na obrežje; splavi bodo morali kar kmalu zadeti ob breg, ker Jaz tako hočem!«
11 Jored je hitro poslal svoje uradnike in ti so odšli in pričakovali splave, ne da bi bili vedeli, kakšna sodrga so splavarji. Prvi splav je priplul tesno ob breg in uradnik je od štirih splavarjev, ki so bili na njem, zahteval denar.
12 Toda ti (**splavarji**) so rekli: »Saj smo hoteli naprej, toda neka nevidna sila nas je zadržala tu in nas privlekla tesno ob obalo; zato ne bomo plačali nič, saj smo pripluli sem brez svoje volje. Tudi denarja nimamo in bomo pristojbino plačali šele ob vrnitvi.«
13 **Uradnik** je rekel: »Tako pri nas ne gre! Če ne morete ali nočete plačati, bodo ostali splavi tu kot varščina, dokler jih ne boste odkupili!«
14 Zdaj so splavarji vendarle hoteli plačati - toda le če bi jih pustili, da bi odpluli naprej, češ da so dobri in zelo spretni nočni splavarji.
15 Toda **uradnik** jim je to zavrnil in rekel: »Plačajte, odpluli pa boste jutri ob zakonitem času! Če zdaj ne plačate, čeprav imate denar, boste morali zjutraj plačati trikratno!«

16 Ko so tatovi splavov to slišali, so vendarle plačali pristojbino in privezali splav k bregu; toda s splava niso hoteli stopiti. Isto se je zgodilo tudi s petimi splavi, ki so še sledili, in ko je bila pristajalna pristojbina tako plačana, smo že opazili tudi splav, ki je hitel za temi šestimi ukradenimi. Na njem je bilo osem ljudi, ki so tudi nadvse silovito veslali po toku navzdol. Trajalo je komaj nekaj trenutkov in splav je zadel ob naše obrežje.
17 Teh **osem splavarjev** je takoj prepoznalo svoje ukradene splave, oči so jim žarele od jeze in so rekli: »Zdaj vas pa imamo, hudobne barabe, že dolgo vas poznamo! Le počakajte, zagotovo vas bo veselje do kraje splavov za vedno minilo! Ta les je namenjen v Serrhe za neko pomembno zgradbo in sami smo ga z velikimi stroški spravili celo iz Kapadokije, in sicer iz Arasaxe, Tonosa in Zaone do Lacotene v Mezopotamiji, kjer smo doma. Vi brezvestni podleži pa ste nam ga hoteli tako nizkotno ukrasti, ne da bi zaradi svoje varnosti toliko pomislili, da nam s tem težkim lesom ne morete uiti in da imamo sredstva, da vas preganjamo daleč v Indijo! Tokrat ne boste ušli zasluženi kazni!«
18 Nato so zagledali, da se jim približuje zelo znani cestninar Jored, šli so mu naproti in mu naznanili krajo.

116. Lastniki splavov in Gospod

1 **Jored** pa jim je rekel: »Bodite zdaj predvsem veseli, da imate spet svoj les; kar pa mi tu naznanjate, sem že pred skoraj eno uro izvedel od tujca, ki se s Svojimi učenci že nekaj dni zadržuje pri meni. Edino Njemu se morate zahvaliti tudi za to, da ste spet prišli do svojega dragocenega lesa; brez Njega bi bil namreč vaš les najbrž že mimo Samosate. Ti bi namreč noč in dan pluli globoko v Perzijo ali celo v Indijo in četudi bi jih dohiteli, vam to ne bi koristilo, ker bi vas štiriindvajset mož trikratno prekašalo po številu. Veseli bodite, da imate spet svoj les in se za to zahvalite temu možu, ker brez Njega ga nikoli ne bi dobili!«
2 **Splavarji** so rekli: »Da, da, prijatelj, to bomo vsekakor storili in dobri mož bo z nami gotovo zelo zadovoljen; pred tem pa je vendarle treba poskrbeti, da bodo ti bedni lopovi izročeni sodišču?!«
3 **Jored** je rekel: »Poglejte jih na splavih! Nihče od njih se ne more oddaljiti in pobegniti! Kdo jih zadržuje tako trdno? Povem vam: le tisti mož. Če jih Ta ne bi držal, bi že zdavnaj skočili v vodo in ker so dobri plavalci, bi dosegli nasprotni breg, mi pa jih ne bi mogli zasledovati! Toda tako hoče ta Eden in prav nič se ne more zgoditi drugače, kakor hoče edino On. In to vam povem zato, da ne bi položili rok na tatove, ampak prepustite vso sodbo nad njimi Temu možu in tako boste naredili najbolje!«
4 **Splavarji** so rekli: »Če je tako - in s tem se popolnoma strinjamo - tedaj nas pelji k nenavadnemu možu in sami bomo govorili z njim!«
5 **Jored** je rekel: »Glejte, tale tu povsem zraven mene je!«
6 Tedaj so tatovi od jeze škripali z zobmi proti Meni in bi Me radi začeli glasno preklinjati; toda Jaz sem jim že prej zaprl usta, da niso mogli govoriti, in tako so bili podobni mutcem, ki tudi ne morejo govoriti.
7 **Splavarji** pa so se globoko priklonili pred Menoj in rekli: »Prijatelj, da so v tebi neznanske moči in lastnosti, smo spoznali iz tega, kar nam je o tebi povedal naš prijatelj Jored! Kdo si in kako si prišel do teh prečudežnih sposobnosti, to nam Lacotencem ni mar; toda ker smo zaradi prijaznosti

dragega vrhovnega cestninarja Joreda izvedeli, da se moramo za vse zahvaliti edino tebi in da naj samo tebi prepustimo, da boš nepridiprave sodil in jih kaznoval, kot je treba, te kot zmeraj pošteni meščani iz Lacotene prosimo, da bi nam blagovolil določiti, kaj ti dolgujemo za tvoj neprecenljivi trud v našo največjo korist in da boš po svojem gotovo vedno najpravičnejšem preudarku sodil hudobne tatove.«
8 **Jaz** sem rekel: »Bodite mirni - kar storim, storim brez plačila! Vi pa imate reveže v svojem mestu; tem izkažite dobroto in pomislite, da so tudi reveži ljudje in vaši zemeljski bratje! Ne bodite skopi do njih in radi jim dajajte od svojega velikega obilja; s tem jih boste najizdatneje zavarovali in očistili svojo okolico pred tatovi in roparji! Predvsem pa naj vam povem, da so prav ti tatovi tudi zelo uboge pare in da jih k tej in še drugim, že prejšnjim, manjšim tatvinam ni toliko prisilila hudobna volja, temveč njihova revščina.
9 Če bi ti ljudje, ki bi lahko bili prav krepki delavci, dobili primerno delo za primerno plačilo od pošteno in pravično mislečega delodajalca, bi gotovo zelo radi opustili to svoje umazano početje. Ker pa ni tako, jim res ne preostane nič drugega, kot da ostanejo pri tem, kar so zdaj po sili razmer.
10 Polja ne morejo obdelovati, ker ga nimajo; vsa polja, gozdovi in gore namreč pripadajo vam, vi pa jih pustite veliko ur hoje daleč neobdelane, ker jih ne morete obdelati. Zakaj ne daste revežem poljskih poti v koristno obdelavo?! Tako bi tudi ti ljudje kaj imeli in bi vam ne le obdelali pusta polja in gore, ampak plačevali tudi zmeren davek. Povejte sami, mar ne bi bilo to boljše, kot da nazadnje nekaj vas bogatašev hoče imeti vse, kar vam ne prinaša koristi, ampak le komaj verjetno škodo.
11 S temi štiriindvajsetimi tatovi pa nočem spregovoriti niti besede, ker so že pregloboko zabredli v svoje tatinstvo; toda vi imate v svojem kraju, v njegovi prostrani okolici še množico podobnih ljudi. Njim storite to, kar sem vam zdaj svetoval in kmalu se vam ne bo treba pritoževati nad nobeno tatvino več!
12 Postavite toliko čuvajev, kolikor hočete in morete, pa boste s tem dosegli le malo ali nič; reveže boste še bolj razjezili in noč in dan bodo razmišljali, kako bi vam lahko kar najbolj škodovali! Če pa boste ravnali po Mojem nasvetu, bodo prav reveži, za katere boste poskrbeli, vaši najboljši čuvaji.«

117. Zgodba o bogatem možu in njegovih delavcih

1 (**Gospod**:) »Glejte, v davnini je živel mož, ki se je z družino izselil v samotno deželo, v kateri ni prebival dotlej še noben človek in je lahko rekel: 'Vse, do koder seže pogled, je zdaj moje!' Kmalu si je uredil kar primerno bivališče in se hranil z mlekom številnih divjih koz, ki jih je tam našel, in ki niso bile plašne, ker jih ni še nikoli preganjal noben lovec. Z leti se je tudi njegova družina namnožila in iz prejšnjega skromnega in zelo preprostega bivališča je nastal pravi utrjeni grad. To pa se je zgodilo zato, ker je v tej svoji deželi našel veliko solidnega zlata in še najžlahtnejših dragih kamnov, teh zakladov pa si ni upal več hraniti v prejšnjem preprostem bivališču.
2 Ko pa so se z njegovim pridnim zbiranjem njegovi zakladi zlata in dragih kamnov še bolj namnožili, je skušal s pomočjo odposlancev v naseljene dežele svoje zaklade zamenjati za druge stvari, ki so se mu zdele potrebne za gospodinjstvo. Sprva so posli dobro potekali in dopustil je, da je prišlo v njegovo deželo več drugih ljudi, ki so mu bili pripravljeni služiti.

3 Ker pa jim je ponudil le malo plačila in so morali zanj in za njegove po njegovih zapovedih delati skoraj dan in noč, so ljudje postali nejevoljni ter so hoteli več plačila in boljše ravnanje. Bogati mož pa je rekel: 'Potrpite, dokler ne bom svoje hiše bolje opremil, - potem vam bom že dal toliko, da boste zadovoljni!' Delavci so se potolažili in šli na svoje delo.
4 Bogati mož pa je mislil sam pri sebi: Zdaj se vas sicer bojim; toda spet bom poslal svoje zaupne odposlance, da mi bodo pripeljali čuvaje in bojevnike. Te bom nekoliko bolje plačal in potem bodo že znali krotiti objestnost delavcev. - Tako je tudi storil in ko so delavci to videli, so se zelo razžalostili in trdosrčnemu bogatašu prisegli maščevanje.
5 Zdaj so tudi sami skrivaj poslali v svojo deželo po pomočnike. Ti so kmalu prišli, saj so pričakovali bogat plen. Ko so bili delavci tako zelo okrepljeni, so spet prišli k bogatemu možu, ki je zdaj veliko deželo lahko imenoval svojo, in nadvse resno zahtevali pravično izboljšanje svoje plače in ravnanje, kakršnega bi morali biti že zdavnaj deležni.
6 Bogati mož pa je poklical stražarje, naj delavce zaradi njihovega zločina kaznujejo in jih v vsem še bolj omejijo. Tedaj je delavce minilo potrpljenje in so rekli: 'Gospod, obogatel si z našo pridnostjo! Naše roke so ti zgradile ta utrjeni kraljevi grad, postavile najrazličnejše delavnice, obdelale zemljo in jo posejale z žitom ter zasadile vinograde. Zate smo zbirali zlato, srebro in vsakovrstne drage kamne, ter jih zate nosili po vsem svetu prodajat, ti pa ravnaš z nami še trše?! No, le počakaj, ti bomo to že izbili iz glave!
7 Vsak človek na tej zemlji mora imeti pravico, da bi pobiral in zbiral zase; če pa služi sočloveku, mora ta zanj dobro skrbeti, ker mu je odstopil svojo pravico do pobiranja in zbiranja. Mnogi smo ti to storili in smo ti odstopili svoje upravičene koristi, ti pa nas tako slabo plačuješ?! Ti trdosrčni človek, za ves trud in pridnost nam nisi plačal skoraj nič, poleg tega pa si še slabo ravnal z nami; v zadnjem času je šlo že tako daleč, da si s svojimi biriči nesramno preiskoval po naših kočah, ali nismo morda kakšne malenkosti zbrali tudi zase. In če so pri komu kaj našli, si mu ne le vsega odvzel, temveč si naročil svojim čuvajem, da ga grozovito kaznujejo in si celo razglasil zakon, po katerem naj bi bil vsak, ki bi zatajil kaj od zakladov, kaznovan s smrtjo.
8 Če si nam ti, bedni, stari podlež bil sposoben storiti tudi to, ne da bi vsaj malo pomislil, da smo tudi mi ljudje prav tako kot ti, in da imamo od Boga s teboj vred na las enake pravice na tej zemlji, - pa zdaj mi zahtevamo od tebe, da nam izročiš vse zaklade, ki smo jih z velikim trudom zbrali zate in so zaradi našega truda tudi naša lastnina! Zemlja nam jih je dala in nikjer ni bilo niti Boga niti človeka, ki bi nam jih prepovedal vzeti, so torej naša popolna last. Ti pa si v razmerju do nas le tat in celo ropar, če bi nam jih kratil! Mi ti jemljemo le tisto in toliko, kolikor smo zbrali, in ne zahtevamo nič za to, da smo ti z velikim trudom zgradili ta grad in smo se s tem mučili kar sedem let. Daj nam torej zdaj prostovoljno tisto, kar je naše, sicer bomo uporabili silo, ti vzeli vse in ti porušili še ta utrjeni grad!'
9 Ko je bogati mož zdaj videl, da s številnimi delavci ne more opraviti s silo, je pomislil in rekel: 'Pomirite se! Priznam, da sem bil do vas krivičen, odslej bom ravnal z vami tako, kot da bi bili moji otroci. Podeljujem vam popolno pravico do pobiranja in zbiranja, vi pa mi morate kot tistemu, ki je to deželo z veliko truda in strahov odkril, oddajati le desetino vsega, kar boste zbrali; za povračilo vam bom vsem nudil varstvo po svojih najboljših močeh.'

10 Zdaj so rekli delavci: 'Če bi bil mož beseda, bi ti verjeli, toda ker doslej še nikoli nisi držal obljube, ti tudi tokrat ne verjamemo! Tvoja velika lakomnost ti nikoli ne bo dovolila, da bi držal besedo. Zdaj bi ti znova radi verjeli - toda še predobro vemo, da bi potem, ko bi mirno odšli, straže v svojem gradu podeseteril in nas potem po svojih stražarjih, ki bi bili zlahka močnejši od nas, nadvse kruto kaznoval za ta naš nasilni vdor v tvoj grad. Zato nam izroči našo dokazano lastnino, pa bomo odšli od tod za zmeraj!' Mož pa je omahoval in ni hotel ubogati; nato so mu sami vzeli vse in izginili.«

118. Krivda gospodarjev splavov

1 (**Gospod**:) »Zdaj pa vas vprašam prijatelji Moji, in pravim: So tu v teh okoliščinah delavci ravnali s svojim gospodarjem pravično ali krivično?«
2 **Osem gospodarjev splavov** je reklo: »Da, da, v takšnih okoliščinah so delavci imeli povsem naravno utemeljeno pravico! Tudi mi namreč spoznavamo, da mora imeti vsak človek z vsaj nekoliko pameti in preudarnosti brez nadaljnjega pravico do pobiranja in zbiranja, ker je pač postavljen na tla te zemlje in mora brez nadaljnjega imeti tudi hrano in vsaj zasilno bivališče. Nihče več pa ne sme imeti pravice, da bi zbiralcu in pobiralcu zbrano in pobrano spet odvzel!«
3 **Jaz** sem rekel: »Je bogataš sam pobiral in zbiral? O ne! To so storili njegovi delavci, ki so bili prav tako ljudje kot on! Če pa so zanj delali, pobirali in zbirali in s tem svojo osebno pravico za obljubljeno plačilo prenesli nanj, on pa jim je obljubljeno plačilo kratil in jih še tiraniziral, so imeli nazadnje vso pravico zahtevati svojo lastnino od tistega, za kogar so pobirali in zbirali.
4 Seveda, če je na primer A pridno pobiral in zbiral in s tem pripravil zalogo, tedaj leni B nima pravice, da bi se spozabil nad zalogo pridnega A. V Moji paraboli pa je prav bogati mož leni B in delavci so pridni A. Če pa za to in za svoje delo niso dobili nobenega drugega plačila, imajo tudi pravico, da od krivičnega posestnika zahtevajo vračilo svoje lastnine.«
5 **Bogati lastniki splavov** so rekli: »V tem primeru brez nadaljnjega; vendar potem vendar tudi noben monarh nima pravice zahtevati od nas vsakovrstnih davkov in dajatev! Tudi on namreč nič ne dela, ne pobira in ne zbira in če bi bili mi podložniki močnejši od njegovih stražarjev, bi mu vendar tudi lahko vzeli, kar je po naravnem pravu naša last!«
6 **Jaz** sem rekel: »O, glede tega pa se zelo motite! Pri vladarju je to povsem drugače; vladar je le najvišji in najbolj splošni predstojnik občine in ima od vseh občin kronsko pravico, da skrbi za njihovo notranjo ureditev in varnost, ter s tem tudi žezlo oblasti, meč zakona in splošne pravice. Ne le zase, temveč za vse številne občine mora postaviti številne stražarje in jih vzdrževati, za njihovo vzdrževanje pa ne more sam s svojimi rokami pobirati in zbirati.
7 Ker pa se morajo zakoni, sodniki in številni stražarji vzdrževati večinoma le v korist občin, morajo tudi občine prostovoljno prispevati za to, da ima monarh zmeraj dovolj premoženja, da lahko ustanovi in vzdržuje vse, kar koristi vsem občinam. In tako so tu vaši davki in dajatve povsem pravična zadeva.
8 No, če pa bi tiranski vladar občine le preveč in samovoljno izsiljeval, bi imele te tudi pravico, takšnega tirana odstraniti s prestola. Občine so namreč od začetka imele pravico, da si izvolijo kralja in mu podelijo vso potrebno oblast in moč. Kar pa so imele od začetka, imajo še zmeraj.

9 Kljub temu pa je za vsako občino boljše, da tudi pod tiranom nekaj časa potrpi, kot da bi se spuščala z njim v vojno, kajti tirani so po navadi biči, ki jih Bog dopusti le za kratek čas, da z njimi nekatere občine, ki so na edinega resničnega Boga že zdavnaj povsem pozabile, spet spomni, da obstaja nadvse modri in vsemogočni Bog, ki lahko nazadnje povsem sam pomaga vsakemu zatiranemu ljudstvu, ko se to zares proseče in verno obrne Nanj. - Vidite, tako je s temi stvarmi! Zdaj ko sem vam to povedal, pa presodite sami, kaj naj storimo s temi vašimi štiriindvajsetimi tatovi!«
10 **Osem lastnikov splavov** je reklo: »Da, po zakonih jih je treba kaznovati v svarilo drugim!«
11 **Jaz** sem rekel: »Je že res, toda kaj naj se zgodi z njimi potem, ko bodo kazen odslužili?«
12 **Gospodarji splavov** so rekli: »No, izgnati jih je treba iz dežele ali jih kot sužnje prodati kam v Afriko ali v Evropo!«
13 **Jaz** sem rekel: »Tako! Povem vam, da kot ljudje ne mislite slabo - toda ker tako mislite, vam moram vendar oznaniti še nekaj prav posebnega.
14 Vidite, ti tatovi, ki zdaj že dlje časa uganjajo ne hvalevredno početje, so bili še pred petimi leti vaši delavci in so vam po svojih močeh in sposobnostih prav dobro služili! In kako pa ste vi držali obljubo, ki ste jim jo dali? Po vsakem delu, ki so ga opravili, niste znali početi nič bolj nujnega, kot da ste preiskovali, kakšne napake bi lahko odkrili po opravljenem delu. Četudi napak niste našli, ste si jih izmislili in delavcem krepko znižali pošteno zasluženo plačilo ali pa ste jih skušali zanj v celoti prikrajšati.
15 Le kdo vam je dal pravico te ljudi prisiliti, da so za vas delali, pobirali in zbirali, in jih s tem oropati njihove osebne svobodne človekove pravice?!
16 Ko so tedaj videli, kako nadvse krivično ravnate z njimi, so vendar morali začeti misliti, kako bi se lahko pri vas in še pri nekaterih drugih odškodovali za odvzete pravice. Z nasiljem vam niso mogli do živega, ker ste bili vi veliko močnejši, uporabiti so torej morali tatinsko zvijačo. Ta se jim je doslej tudi vedno popolnoma posrečila in tudi tokrat bi se jim, če ne bi bilo Mene.
17 In še nekaj vam povem: Ti tatovi so torej imeli naravno pravico, da so od vas sami pobrali plačilo; toda kljub temu so se s takšnim svojim ravnanjem pregrešili, saj bi vas k temu lahko prisilili tudi po pravni sodni poti - toliko lažje, ker je prav rimski sodnik strog in pravičen mož, ki ga ni mogoče podkupiti z ničimer, razen s suhim zakonom. Toda vi sploh nimate pravice, da bi jih zaradi tega sodili, ker ste še vedno njihovi veliki dolžniki! Od obljubljenega plačila jim dolgujete še več, kot je vredno več sto takšnih splavov v Serrhi; zato jim prej izplačajte ta dolg - šele potem jih sodite, če se bodo še kdaj spozabili nad vašimi dobrinami.
18 Za zdaj pa nalagam tem tatovom samo tole kazen: V prihodnje nikomur ničesar ne ukradite in bodite svobodni, pošteni in delovni ljudje! Ampak v Lacoteno ne hodite več, temveč ostanite tu, v tem kraju, tod boste skupaj s svojimi ženami in otroki našli obilo dela! - Vi, gospodarji splavov, pa pazite na to, da boste tem svojim služabnikom prinesli dolžno odškodnino in spravili sem njihove žene in otroke in sicer dobro preskrbljene! In tako lahko zdaj spet prevzamete svoje splave v posest! Toda ta Moj sodni izrek morate najnatančneje izpolniti, sicer vam utegne od Mene zelo trda presti!«
19 Ko so gospodarji splavov to slišali, so se silno prestrašili in so obljubili, da bodo povsem poslušni Mojemu izreku.

20 Nato sem Joredu naročil, naj dobro postreže štiriindvajset tatov; toda osmerica naj le prav pošteno plača vse, kar bodo potrebovali. Nato smo spet odšli v hišo, kjer so nas že čakale dobro pripravljene ribe.

119. Strahospoštovanje duhovniških žena do Gospoda

1 Ko smo vstopili v našo dvorano, Mi je prišlo naproti pet duhovnic, nadvse spoštljivih in so Me prosile odpuščanja, ker so prej tako trdovratno oporekale Meni in Mojim učencem, saj vendar niso mogle niti slutiti, da sem Jaz Tisti, ki sem.
2 Duhovniki so jim namreč naravnost povedali, da sem Jaz v Svojem duhovnem delu en in edini Bog in imam zunanje telo le zato, da bi bil ljudem razodel nazornejši in dostopnejši. Moje telo je sicer omejeno kot telo vsakega človeka, toda Moj duh prežema vse blizu in daleč in zato moram le hoteti, in vse, kar le hočem, se zgodi - blizu in daleč. Takoj ko nekaj hočem, to že nastane in obstaja vse dotlej, dokler hočem, da obstaja. Če pa nočem, da bi še nadalje obstajalo, tedaj tudi ne obstaja več, in to tako, kot da nikoli ne bi obstajalo. Tako Moj notranji Božji duh ve tudi za vse, še tako skrito; Jaz poznam celo najskrivnejše misli vseh ljudi na vsej zemlji in vedel tudi vse, kar naj bi se bilo zgodilo še tako na skrivaj.
3 Vse to so utemeljevali z resničnimi dokazi, tako da si žene niso mogle kaj, da ne bi trdno in brez vsakega dvoma verjele vse, kar so jim njihovi možje povedali o Meni in to je bil tudi vzrok, zakaj so Mi zdaj tudi prišle naproti tako brezmejno strah spoštljivo.
4 Toda **Jaz** sem jim povsem mirno rekel: »Moji ljubi otroci, zdaj ko so vam možje povedali, da sem Jaz Ta in Ta, in to tudi verjamete, pa res ni prav, da Mi prihajate naproti takole. Preveliko in brezmejno spoštovanje, ki povsem ohromi človekovo čud pred Božanskim bitjem, je prav tako nekoristno kot premajhno spoštovanje; če namreč nekoga pretirano spoštujete polni strahu in trepeta, vprašajte svoje srce, ali bi ga moglo tudi ljubiti. Če pa nekoga sploh ne spoštujete, ga tudi ljubiti ne morete. Toda če nekoga dobro spoznate, torej njegove številne dobre in najboljše lastnosti in sposobnosti, bo vaše srce prevzel in očaral in ga boste nadvse ljubili; in glejte, prav to je potem tisto pravo spoštovanje, ki ga dolgujete Božjemu bitju prav tako kot vsakemu človeku, svojemu bližnjemu povsod, kjer vas sreča!
5 Opustite torej svoje zdajšnje pretirano spoštovanje, sedite k mizi ter sproščeno in vedro jejte in pijte z Menoj! Če ste mogle biti vedre na svojih pogostih gostijah, ko je v vaših srcih domovala še smrt, boste lahko toliko bolj vedre zdaj, ko se je smrt umaknila od vas in je v vaše prsi vstopilo življenje! - Kaj menite o tem?«
6 **Duhovnice** so rekle: »Seveda, seveda - toda preveč smo še prevzete nad močjo in veličino Tvojega duha! Tudi v tem koščku življenja se bomo kar se da potrudile, da pred Teboj ne bomo trepetale, temveč Te bomo resnično spoštovale in gotovo tudi nadvse ljubile. Tebi edinemu torej vsa čast in vsa naša ljubezen!«
7 **Jaz** sem rekel: »No, je že dobro tako; toda zdaj pri priči sedimo vsi k mizi ter jejmo in pijmo v vsej vedrini! Po obedu pa bomo govorili o vsakovrstnih rečeh ter se razvedrili in veselili!«

8 Nato so vsi sedli k mizi ter jedli in pili po mili volji. Po obedu smo se pogovarjali o marsičem in duhovnice so znale pripovedovati veliko res nenavadnih stvari; pogovor se je zasukal k Luni in njenem pogosto usodni vpliv na Zemljo in tudi na številne ljudi.
9 Ena od duhovnic je pripovedovala, da je poznala mesečnika, ki je posebno ob polni luni ponoči s trdno zaprtimi očmi odhajal iz svoje sobe, iztegnil roke proti luni in se kmalu nato kar najzanesljiveje povzpel na najbolj strme stene - tako zlahka, kot bi hodil po najbolj varnih ravnih tleh. Le na eno je moral začudeni opazovalec paziti, namreč da je bil kar se da tih in miren, saj bi se ob človeškem glasu mesečnik lahko smrtno ponesrečil.
10 (**Duhovnica**:) »No, le kakšen poseben vpliv lune na človeka je to in zakaj se to ljudem dogaja?«

120. Gospod razloži lunarni svet in naravo mesečnosti

1 **Jaz** sem rekel: »Zanesljivo je, da Luna kot nebesno telo, ki je Zemlji najbližje, nanjo tudi vpliva; toda na splošno ne vpliva na ljudi, živali, rastline in rudnine, temveč le na tisto, kar na tej zemlji iz nje izvira. Pazite torej, posebno vi, sestavljavci koledarjev!
2 Glejte, Luna je skoraj tak svet kakor ta Zemlja in stalna Zemljina spremljevalka pri njenem letnem potovanju okoli Sonca, okrog katerega v neenakih časih krožijo tudi drugi planeti; tisti, ki so Soncu bližji, potrebujejo manj časa kakor Zemlja, bolj oddaljeni pa seveda več. Lune imata okrog sebe tudi Jupiter in Saturn, toda kot veliko večja svetova kot ta Zemlja jih imata več, medtem ko še manjši planeti lun sploh nimajo. Vsakdanje vrtenje Zemlje povzroča na njej noč in dan, njen tek okrog Sonca pa leto.«
3 Pogani so ob tem ostrmeli, ker je Moja razlaga daleč presegala obzorje njihovega znanja, in **eden od duhovnikov** je rekel: »Gospod, zahvaljujemo se Ti za vse, toda ne razlagaj nam nič več; tega vendar ne moremo razumeti, ker si tega ne moremo ponazoriti!«
4 Nato sem **Jaz** rekel: »No dobro, če gre le za ponazoritev, jo bomo pri priči uresničili!«
5 V trenutku so vsi zagledali nad mizo v visokem prostoru dvorane Sonce, Luno z Zemljo, in tudi vse druge planete z njihovimi lunami - vse v ustreznem gibanju. Strmeli so brez konca in kraja in potem ko sem jim dve uri natančno razlagal, so doumeli vse, in tega so bili silno veseli. Poleg matematičnega dela pa sem jim pokazal tudi poseljenost Sonca, planetov in njihovih lun, ter izčrpno pojasnil naseljenost naše Zemljine lune, posebej pa povedal:
6 (**Gospod**:) »Zdaj ko veste in razumete, vam lahko povem še marsikaj tudi o neprijetni mesečnosti. Prebivalci Lune imajo kot nadvse preprosti in vase obrnjeni ljudje predvsem dar jasnovidnosti, posebno tedaj, ko je pri njih noč; ta traja kar štirinajst zemeljskih dni, večinoma jo prespijo v svojih podzemnih votlinah. Med spanjem pa ostanejo njihove duše vendarle povsem budne in vidijo vse daleč naokrog in torej tudi to Zemljo, ki ji pravzaprav bolj ali manj pripadajo, vendar je zaradi naravnega položaja Lune v budnem stanju ob svojem dolgem dnevu nikoli ne morejo videti; lunarni ljudje namreč naseljujejo

le tisti del lune, ki je obrnjen proč od Zemlje, ne pa k Zemlji obrnjenega dela•, ker Luna na delu, obrnjenem k Zemlji, kot sem vam že razložil, iz povsem naravnih razlogov nima zraka in vode; in čeprav je tu in tam v številnih globelih nekakšen zrak, ga vendar ni dovolj, da bi v mesu živečim bitjem rabil za nujno potrebno dihanje in za to tudi ni primeren, ker mu povsem manjka element soli (kisik).
7 Lunarni ljudje v svojem naravnem stanju tudi ne hrepenijo po tem, ker lahko v svojem sanjskem življenju, ki jim je najljubše, tako in tako vidijo in tudi zvedo vse, kar koristi blagru njihovih duš. Večinoma tudi najbolj hrepenijo po tem, da bi postali prebivalci te zemlje, saj je to pravzaprav tudi njihov namen. In ko v svojem svetu odložijo telo, potujejo njihove duše, če so v svojem mesenem življenju postale tega vredne, kmalu na to zemljo in so ob ustreznih priložnostih spočete v materino telo; znova se rodijo kot otroci te zemlje ter rastejo in uživajo vzgojo zemeljskih ljudi, s tem pa dosežejo vsaj sposobnost, da že tu ali onstran stopijo na pot Božjih otrok.
8 No, duše teh ljudi so sestavljene iz lunine snovi in jih zlasti v njihovem sanjskem življenju močno vleče tja, od koder so izšle; to najmočneje deluje prav ob polni luni, ker se z luninim sijem spušča na zemljo večja količina substancialnih dušnih specifik, te pa vzburjajo in privlačijo omenjene ljudi z lunarno dušo.
9 To nadlogo pa se hitro in zlahka odpravi in sicer z vere polnim polaganjem rok in uporabo mrzlih kopeli.«

121. Značilnosti na Zemlji inkarniranih lunarnih duš

1 (**Gospod**:) »Sicer pa človeku takšna lastnost sploh ne škoduje, še najmanj njegovi duši; takšni ljudje so navadno prav dobre in krotke narave, z njimi se da zlahka shajati. Toda včasih se lahko zgodi, da se telesa teh ljudi v območju bolj grobe drobovine polasti še druga duša, ki se prosto potika po Zemljinem ozračju, večkrat celo več duš in to večinoma takšnih, ki so že opravile preizkušnjo mesa na tej zemlji, toda zaradi svoje močne čutnosti in samoljubja ne le da niso nič pridobile za svoj onstranski življenjski blagor, temveč so celo zelo veliko izgubile.
2 Takim dušam je navadno zaradi njihove lastnosti, ki se nagiba k poboljšanju, ob pravi in primerni priložnosti dovoljena vnovična preizkušnja mesa. Toda nekaj jih je, ki potem ne morejo več dočakati, da bodo nekoč položene v neko materino telo, in rečejo: 'Eh kaj, meso je meso! Polastile se bomo mesa najbližjega človeka in ga trpinčile, kolikor je le mogoče! In ko bo meso od samega trpinčenja nekoč propadlo, ga lahko zapustimo kot povsem prečiščene duše in postanemo blažene!'
3 Takšne duše se sicer silno motijo, ker jim takšna zahrbtna osvojitev mesa ne le da ne koristi, ampak jim samo škoduje, saj morajo potem spet zelo dolgo čakati, dokler jim nekoč ne bo mogoče dovoljeno vnovično spočetje v kakem materinem telesu. Toda takšne zahrbtne osvojitve mesa drugih ljudi so kljub temu dopuščene, ker se lahko vsaka duša, ki naj bi se nekoč povsem osvobodila, poboljša in utrdi edino le po svoji lastni, najsvobodnejši volji.

• Deli stavka »ki ga naseljujejo lunarni ljudje« do »ne pa k zemlji obrnjenega dela« kot tudi del stavka »na k zemlji obrnjeni strani« so dopolnilo založbe Lorber Verlag.

Svobodne volje pa ni mogoče drugače kot z vsakovrstnimi najgrenkejšimi izkušnjami pripeljati do tiste skromne treznosti, ko se duša končno vda v svetlobno voljo boljšega duha in se šele potem lahko poboljša iz sebe.
4 In glejte, glede tega so potem duše lunarnih ljudi nekoliko na slabem, ker si jih takšne še vedno hudobne duše, ki se svobodno potikajo naokrog - imenujemo jih lahko tudi vragi (ouvraci = vetrnice - obrnjeni k poboljšanju) - najprej in najlaže začasno prilastijo; zaradi tega pa prvotna duša takšnega telesa ne trpi nobene škode, ampak ji povrh vsega takšno stanje še koristi, ker je s tem zelo ponižana in v življenju svojega mesa občuti le še malo ali celo nič veselja - to pa je za ljudi z lunarno dušo prav dobro. Kajti kljub svoji jasnovidnosti so, prvič, večinoma zelo svojeglavi in močno zakopani v spolno ljubezen, in drugič, zelo zaverovani v svoj prav ter prepirljivi, nedostopni in zahrbtni, čeprav nikoli ne ravno hudobni.
5 Toda tudi to obsedenost je mogoče ozdraviti z molitvijo, s klicanjem Mojega imena, s postom in polaganjem rok v Mojem imenu. - In to je vse, kar vam je za zdaj treba vedeti o tem; o vsem višjem in nadaljnjem vas bo poučil vaš duh, ki ga bom Jaz ob pravem času napolnil s Svojim duhom.«

122. Gospod svari pred vnovičnim padcem v materialno. Narava materije. Gospodova neskončnost

1 (**Gospod**:) »Zdaj sem vam pokazal, kaj in kdo je človek in kaj mora storiti, da bo dosegel večno življenje. Odslej je povsem od vas odvisno, ali se boste po tem ravnali. Pazite pa, da morda zaradi sveta ne bi zapadli v svojo staro neumnost in s tem v vašo staro smrt, saj bi vas bilo potem še veliko teže spraviti na pravo pot kakor zdaj! Za zdaj Jaz osebno še ne morem ostati pri vas še dlje; toda če boste dejavni v Mojem nauku, bom tudi Jaz, delujoč v duhu ostal pri vas in v vas, in to za kar boste v Mojem imenu prosili Mojega Božjega duha, boste tudi prejeli.
2 Toda nikar Me ne prosite za povsem svetne stvari, kajti tega duše morečega strupa vam ne bom dal, pa četudi bi Me prosili za to več let! Moja stvar je namreč, da vas v vaših dušah povsem osvobodim vsega svetnega, ne pa da bi vas z njim še povezal. - Zdaj veste, kaj morate storiti in kaj verovati, več pa za zdaj ni potrebno.
3 Zdaj pa pride še nekaj drugega! Glej, Moj prijatelj Jored, pri tebi smo bili tri dni in v tvoji hiši smo veliko pojedli! Kaj meniš, koliko smo ti dolžni?«
4 **Jored**, ves ganjen, je rekel: »Gospod, vse, kar je tu, je tako in tako samo Tvoje in le jaz bi moral vprašati Tebe in reči: O Gospod, jaz sem Tvoj prevelik dolžnik! Kdaj in kako Ti bom lahko poplačal ta svoj veliki dolg? Če bi tisoč let še s tisočkrat toliko učenci ostal tu ter noč in dan jedel in pil, bi Ti bil po tisoč letih še prav tolikšen dolžnik, kot sem zdaj; zato bodi odslej z menoj le milostljiv in usmiljen - vse drugo ni nič in tudi večno nič ne stane! - Toda eno prošnjo bi Ti, o Gospod, vendarle rad izrekel!«
5 **Jaz** sem rekel: »Prihrani si besede; saj Jaz tako in tako vem, kaj bi že nekaj časa rad prejel v tej dvorani! Glej, te zvezde bi torej rad dobil! Da, za vaš nadaljnji pouk naj ostanejo tu še eno leto! Medtem si naredite umetne; potem bodo te čudežne minile, kakor bosta nekoč minila tudi nebo in ta zemlja, ki ju vidite, ko bosta izročila vse, kar je ujeto v njiju.

6 Poslušajte torej: Vse, kar v tem času kot materialno vsebuje vse neskončno vesolje, je ujeto in sojeno duhovno! To so duhovi obsojeni po moči in oblasti Božje volje do tistega časa, ko bodo dosegli tisto stopnjo obstojne trdnosti, ki je po Božji vsevednosti potrebna, da se na njej lahko življenje šele duhovno samostojno oblikuje. Tega zdaj sicer ne razumete in tudi ne morete razumeti, toda nekoč boste vendarle razumeli.
7 To sem vam pa povedal le zato, da boste lahko tudi kot pogani razumeli, da sem Jaz resnični večni JAZ SEM in je JAZ v bistvu vse, kar obsega neskončnost. Toda naj ostane to za zdaj med vami, dokler vas ne bo večni Duh resnice o tem natančneje poučil!
8 V tej noči vam dajem zdaj še kratek rok. Kdor bi rad še kaj vprašal, naj vpraša! Jutri pred sončnim vzhodom bom odšel naprej, saj imam še zelo veliko otročičev, ki jih hočem še obiskati kot Oče življenja, da bom tudi njim oznanil najbolj veselo vest o večnem življenju.«
9 Tedaj je vstal **neki duhovnik** in rekel: »Gospod, jutri nas še ne smeš zapustiti; šele zdaj si nas prav razvnel in še o marsičem bomo potrebovali Tvoj sveti nasvet!«
10 **Jaz** sem rekel: »Sem mar Jaz JAZ ali je to Moj notranji Duh? Saj sem vam vendar povedal, da bo ta ostal pri vas in če bi kaj potrebovali, vam bo to brez pridržka dal. Odslej vam ne koristi moja osebnost, temveč edino Duh, ki vas ne bo nikoli več zapustil, če ga ne boste zapustili vi.«
11 **Duhovnik** je rekel: »Gospod, to zdaj brez vsakega dvoma vsi trdno verujemo; toda mi vsi smo Te zelo močno vzljubili, ker smo Te popolnoma spoznali, in prav zdaj nas hočeš že spet zapustiti?! Vsaj še en dan, Gospod, ostani osebno pri nas, s tem bi nas vse neskončno osrečil!«
12 **Jored in njegov sin** sta se tudi oglasila: »Da, da, Gospod, tako je! Ostani vsaj še pol dneva pri nas in potem Te bomo spremljali, kamor koli boš šel!«
13 **Jaz** sem rekel: »No dobro, torej bom jutri zjutraj pri vas še zajtrkoval, potem pa bom nemudoma hitro odšel od tod!«
14 Nato je od mrtvih obujeni sin **Jorab** rekel: »Poslušajte, vsi moji dragi! Tega edino in večno najresničnejšega Boga zadrži samo ljubezen! To je edina sila, ki jo celo On sam v Sebi uboga! Zato Ga resnično ljubimo in ostal bo tudi do poldneva!«
15 **Jaz** sem rekel: »Povsem pravilno si povedal - ampak tega te ni navdihnila tvoja kri, temveč tvoj duh - toda kljub temu ne morem drugače, kot sem prej povedal. Toda da bi zadostil vsem vam, bom odšel od tod šele po sončnem vzhodu, vendar bom v duhu ostal pri vas. Zdaj je vprašanje le, ali ste vse razumeli in ali ne bi še kdo česa vprašal.«

123. O molitvi in bogoslužju

1 **Minervina duhovnica** je rekla: »O Gospod, spraševali bi lahko neprenehoma vso večnost; a kaj bi nam to koristilo, ko Tvojih odgovorov v svojem zdajšnjem stanju doumevanja nikoli ne bi mogli razumeti! Toda pošlji nam čim prej Svojega obljubljenega Duha, ki nas bo vodil v vso resnico in več kot povsem zadovoljni bomo z vsem, kar si nam dal doslej. Le nekaj bi bilo še treba omeniti in dobro bi bilo, da bi tudi glede tega dobili pravo navodilo iz Tvojih ust.
2 Glej, v vseh naukih o Bogu je ljudem pač postavljena prav hvalevredno zahteva, da moramo častiti neko božanstvo! No, za svoje lažne bogove smo

imeli celo legijo odobrenih in neodobrenih molitev. Odobrene in s tem tudi učinkovite molitve so naredili duhovniki - seveda najvišje stopnje - in tudi moliti so jih smeli le oni med določenim obredom in le ob določenem dnevnem času, saj so sodile k skrivnostnemu tako imenovanemu bogoslužju. Takšne molitve laik in neposvečeni ob najstrožji kazni ni smel nikoli moliti sam, ampak je moral iti k duhovniku ter mu prinesti za vsak primer strogo določen dar; in potem je duhovnik zanj v templju med za to določenim obredom povsem monotono in nezavzeto zmomljal takšno odobreno molitev. Neodobrene in zato tudi neučinkovite molitve pa je smel moliti tudi laik samo zato, da se je vadil v razmišljanju o bogovih in iz tega spoznal učinkovitost duhovniških odobrenih svetih molitev.
3 No, mi ni treba razlagati in dokazovati, da je to za Tvoje oči in ušesa gnusno, toda kljub temu naj bi človek resničnega Boga toliko bolj častil in klical z bolj izbranimi in Njega vrednimi besedami, kot se pogovarja s soljudmi. In v tem smislu si želimo, da bi nam prav Ti sam povedal, kako naj glede tega ravnamo.«
4 **Jaz** sem rekel: »Moji učenci so vam že vendar dali Mojo molitev, ki sem jih jo naučil, da jo lahko enako učinkovito moli v svojem srcu vsak človek; vsaka druga molitev z ustnicami je Zame grozota.
5 V Duhu sem od vekomaj vedno povsem enak, v Svoji biti, delovanju in hotenju se nisem nikoli spremenil in se tudi večno ne bom. Skoraj tri dni sem prebil pri vas in vas učil, kaj morate vedeti, verovati in delati - vsak zase, da boste dosegli večno življenje duše. Sem vam pri tem kaj govoril o kakšnih molitvah ali kakšnem učinkovitem skrivnostnem bogoslužju, ki bi Mi bilo edino pogodu, ali o nekem določenem prazniku, kakršen je morda judovski sabat, ki ga imenujejo dan Gospoda Jehove, in ob katerem duhovniki ljudem prepovedujejo vsako delo, sami pa kot duhovniki na Gospodov dan zagrešijo največje in najsramotnejše prevare in pri tem še brezvestno hudobno mislijo, da s tem dobro služijo Bogu? Ne, o vsem tem iz Mojih ust niste slišali nič; kot popolnoma resnično vam povem:
6 Proč z vsemi molitvami, proč z vsemi prazniki, ker je vsak dan resnični Gospodov dan in proč z vso duhovščino! Kajti vsak človek, ki Boga spozna in Ga nadvse ljubi in izpolnjuje Njegovo voljo, je resnični in pravi duhovnik in je zato tudi pravi učitelj, ker sočloveku prenaša prav nauk, ki ga je prejel od Mene.
7 Kdor torej spolnjuje Mojo voljo, govori zdaj Gospod, ta resnično moli vedno, neprenehoma; in vsak dan, ko človek sočloveku stori dobro delo v Mojem imenu, je pravi in edini Meni všečni Gospodov dan.
8 Kadar pa kdo svojemu bližnjemu stori dobro delo, naj stori to na tihem in naj tega ne razglaša in se ne hvali pred ljudmi! Kdor pa je ravnal tako, je s tem že vzel svoje duhovno plačilo pri Meni, ker je za svoje plemenito dejanje prejel svetno slavo; ta pa nikoli ne krepi duše, ampak jo le uničuje, ker jo dela ošabno in samovšečno.
9 Tako je tudi s prošnjami za kakšno milost od Mene. Kdor hoče dobiti od Mene kaj s prošnjo, naj prosi povsem tiho v svojem, z ljubeznijo do Mene napolnjenem srcu in dano mu bo, kar je prosil, če se sklada z življenjskim blagrom njegove duše.
10 Prav tako se jih lahko v popolni tihoti dvoje, troje ali tudi več zedini ter prosi zase in za celotno občestvo - toda ne tako, da bi občestvo takoj izvedelo - in Jaz bom takšne prošnje gotovo uslišal. Toda če bi šli dva, trije ali tudi več

in bi občestvu razodeli, da bodo to storili na ta ali oni dan v tem in onem času, da bi jih občestvo potem spoštovalo in hvalilo ter nazadnje takšno pobožno prošnjo celo plačalo - resnično, tedaj takšna prošnja ne bo nikoli uslišana in torej ne bi koristila niti občestvu niti tistim, ki so molili! Vse to in podobno so namreč počeli tudi pogani in še počnejo; ob hudih nevarnostih so množično potovali od enega templja malikov do drugega, pri tem nosili vsakovrstne najneumnejše rezbarije, zastave, posode in še mnogo drugih reči ter glasno tulili, pihali v rogove, na vso moč udarjali po cimbalah in žvenketali s ščiti. Prirejali so tudi dolga romanja k izrednim in posebnim milostnim podobam malikov, in ko so prispeli tja, so opravljali najrazličnejša najbolj neumna spokorna dela in darovali malikom pogosto zelo velike darove; to je seveda zelo pomagalo duhovnikom malikov, le neumnim romarjem nikoli. Takšnih javnih molitev in prošenj Jaz nikoli ne bom uslišal!
11 Kdor torej hoče, da mu Jaz uslišim dobro prošnjo, naj roma v svoje srce in Mi predstavi svojo prošnjo povsem tiho z naravnimi in preprostimi besedami in Jaz ga bom uslišal. Toda obenem vam povem še tole: nihče naj Mi ne pride z na videz pobožnim obrazom! Kjer Me bodo prosili s hinavsko pobožno spačenim obrazom, tam nobena prošnja ne bo uslišana; kdor ne bo prišel do Mene tako naravno, kakor je in ne bo prosil v pravem duhu popolne resnice, ne bo uslišan. Zmeraj bom uslišal le tistega, ki Me resnično ljubi, izpolnjuje Mojo voljo in pride k Meni brez pompa in prisile tak, kakršen je.
12 Stara navada je, celo pri Judih, da slepi in neumni ljudje pri svojih prošnjah in molitvah oblečejo posebna, finejša in boljša oblačila, ker menijo, da človek nikoli ne more storiti dovolj za tako imenovano večjo Božjo čast. Toda tak neumnež ne pomisli, da bedno životari zelo veliko revežev, ki lahko komaj za silo pokrijejo goloto svojega telesa. Kako mora biti pri srcu revežu, ko zagleda v molilnici tako nališpanega bogataša in vidi, kako časti Boga, medtem ko revež tega ne more storiti in pri tem mora misliti, da utegne z molitvijo v svojih cunjah Boga le razžaliti!
13 Resnično, povem vam: kdor Me bo v posebnih boljših oblačilih prosil za nekaj, tudi ne bo nikoli uslišan - in še manj kakšen duhovnik v svojih nesmiselno okrašenih čarovniških plaščih in suknjah!
14 Po neki stari razvadi molijo k Bogu v nekem posebnem tujem jeziku, ki ga imajo kot najvrednejšega za Njegovo čaščenje. Tudi tam, kjer bodo kdaj v prihodnje ravnali tako neumno, prošnja ne bo nikoli uslišana.
15 Človek naj se pred Menoj okrasi le v srcu in govori v svojem jeziku, v Meni dobro znani govorici svojega srca in Jaz bom uslišal njegovo prošnjo!
16 Hočem tudi, da ljudje povsem opustijo vse stare neumnosti; postanejo naj pravi novi, pristni, čisti ljudje. In kjer bodo takšni, tam bom vedno med njimi tudi Jaz; toda slepi svetni norci naj bodo odslej kaznovani s tem, da njihove prošnje ne bodo uslišane!
17 Bog je ustvaril človeka brez obleke in ustvaril ga je po Svoji podobi in Bogu je bila taka človekova podoba všeč, ker je bila Njegova podoba. Bog pa je človeku tudi pokazal, kako naj si naredi oblačilo, da si bo lahko zavaroval kožo pred mrazom; toda Bog prvih ljudi ni učil, naj si naredijo oblačila, ki bi jih nosili kot puhlo okrasje svojih udov. In še manj je Bog človeka učil, naj si naredi okrašeno oblačilo za to, da bi edino v njem vredno častil Boga.

18 Zato se zdaj sicer oblačite po svojem stanu, toda preprosto, suknja in plašč pa naj ne rabita ničemur drugemu kot temu, da pokrijeta telo; kar je več kot to, je že zlo in ne rodi dobrih sadov.
19 In zdaj tudi veste, kako se je treba ravnati glede tega, in ker je že skoraj polnoč, menim, da bi lahko odšli počivat!«

124. O izobrazbi ljudi

1 **Minervin duhovnik** je rekel: »Da Gospod, v vsem imaš popolnoma prav; toda ker danes žal preživljaš poslednjo noč pri nas, bi Ti v imenu vseh predložil še eno zelo pomembno prošnjo: blagovoli nam milostno, da bi Tvoj nauk, ki si nam ga zdaj dal, dobesedno zapisali, da se kot največja dobrina vseh ljudi ne bi nikoli izgubil, saj se sicer vsak nauk zgolj z ustnim izročilom nazadnje po dolgem času sprevrže in onesnaži. Ljudje namreč sčasoma radi kaj dodajo in po drugi strani zlahka kaj bistvenega izpustijo.
Če pa je zadeva zapisana in jo vse navzoče priče podpišejo kot vodilo najpopolnejše resnice, tedaj, menim, da Tvojega nauka ne bi bilo mogoče več tako zlahka onesnažiti. Da pa ne bi zapisali česa napačnega, nas Ti, o Gospod, vodi s Svojim vsevednim in vsemogočnim Duhom!«
2 **Jaz** sem rekel: »To bi vsekakor lahko naredili; če pa že hočete, tedaj zapišite izrečeno v več primerkih, da bo stvar postala bolj javna in da ena sama in najprej napisana knjiga ne bi - posebno pri zelo praznovernih poganih - učinkovala nekako magično; s tem bi se njena vsebinska vrednost popačila in ljudje bi gledali na tako knjigo z resničnim svetim strahom, si je od samega strahospoštovanja sploh ne bi upali več brati in bi nazadnje celo verjeli, da si bodo ljudje že samo s čaščenjem takšne svetinje prislužili nebesa! Če pa obstaja več enakih knjig, popačenje ni več tako zlahka mogoče.
3 Ne pravim, da ljudje ne bi smeli takšnih knjig spoštovati; toda iz njih ne smejo narediti več, kot so in naj jih tudi uporabljajo le tako, kakor edino treba, nikakor pa ne drugače.
4 Poleg tega vam povem še: potrudite se tudi za to, da se bodo vsi ljudje - ne le zgolj bogati - že od otroštva naučili pošteno brati, pisati in računati, sicer vam bodo napisane knjige kaj malo koristile. Prizadevajte si predvsem pri ljudeh za pravo znanje, in potem to uresničujte iz srca, tako si boste pripravili veliko plačilo v Mojem kraljestvu; s tem boste tudi na zemlji zlahka ravnali z ljudmi, kajti z resnično izobraženimi ljudmi je lahko govoriti in občevati. Toda trudite se med ljudi širiti pravo in vsesplošno izobrazbo, kajti polovična je pogosto slabša, kakor če je sploh ni!
5 Ne zamolčite svojim učencem nobene resnice, kot vam tudi Jaz nisem ničesar zamolčal, saj le resnica izobrazi nekoga v resničnega človeka. Kjer ni resnice, stopi na njeno mesto laž, ta pa je rodnica vsega zla, ki se sploh lahko pojavi med ljudmi na zemlji. To naj bo torej vaša usmeritev za življenje vseh vas! Če se boste tega držali, boste kmalu še preveč jasno in resnično izkusili blagoslove tega že na tem svetu. - Vas teži še kaj?«

125. Prikaže se duh mentorja duhovniških žena

1 **Minervina duhovnica** je rekla: »Gospod, kolikor lahko zdaj razumemo, bi bilo komaj kaj takega, kar bi Te še lahko vprašale primerno stanju našega

zdajšnjega spoznanja, saj si nam že tako in tako skoraj preveč pokazal in nas naučil; toda nekaj bi za nas, žene, vendarle lahko storil: pokazal dušo našega mentorja, da bi se tako lahko vnaprej še bolj prepričale o onstranskem posmrtnem življenju.«
2 **Jaz** sem rekel: »Ta vaša zahteva je sicer nekoliko nespametna, prvič, še zdaleč namreč niste sposobne videti duha, kajti duha je mogoče videti le z duhovnimi očmi, nikoli pa s telesnimi in drugič, duša vašega nekdanjega mentorja še zdaleč ni v takšnem življenjskem stanju, da bi vam njeno prikazanje lahko kakor koli koristilo; toda ker ste obsedene z mislijo, da bo to zelo okrepilo vašo vero, vam lahko ob koncu dovolim tudi to. - Isma kore! - pridi in govori!«
3 Torej sem poklical mentorjevo dušo. In nastal je velik hrup v dvorani, iz tal se je dvignil smrdeč dim, kot bi spodaj gorelo in iz dima je stopil **duh** zelo jeznega obraza in rekel ženskam: »Ve neverne ženske, zakaj motite moj mir zdaj, ko se izpopolnjujem in sem v sladki družbi tistih duhov, ki so mi enaki in si med nami ni mogoče niti zamisliti prepira?
4 Obljubo, ki sem vam jo dal, sem že zdavnaj izpolnil in vam jasno povedal, kako ničevi so Diogenovi nauki; človeku, ki jih sprejme, so v največjo sramoto, ker niso nič drugega kot najbednejše laži v posmeh najvišji modrosti edinega večnega in vsemogočnega Boga! Toda to ste imele le za sanje in za igro svoje domišljije.«
5 Vam ob tem vaš razum ni povedal, da je človek čudovito delo velikega in prečudežno vsemogočnega Stvarnika in da se v njem ne more dogajati nič, kar ne bi imelo svojega razloga in modrega namena?! To sem vam večkrat povedal še v zemeljskem življenju; ampak ve niste temu nikoli namenjale pozornosti, ampak ste vedno hotele, da bi vas zaradi vaše stoične modrosti občudoval ves svet. Toda ne glede na to vas je nenehoma glodal v srcih dvom in tega naj bi jaz izbrisal s svojim očitnim vnovičnim pojavljanjem.
6 Toda zdaj je prišel k vam višji Duh in vas poučil. Zakaj Mu torej niste povsem verjele? Zakaj me pozivate, naj bi bil priča Njemu, čigar imena nisem vreden izgovoriti? O ve, zelo nespametne ženske! Resnično, če zdaj ne bi bil navzoč ta veliki Duh, bi vsem vam krepko pokazal! Toda zapomnite si: če boste še kdaj zmotile moj mir, vam bo trda predla!«
7 Nato je duh nenadoma izginil in ženske niso mogle z njim nič govoriti in tudi upale se niso.
8 **Jaz** pa sem jih vprašal in rekel: »No, kako ste zadovoljne s svojim mentorjem?«
9 **Duhovnice** so rekle: »O Gospod, resnično, ta bi upravičeno ostal v svojem neumnem miru! Če mu je njegova družba v onstranstvu povsem podobna, bodo imeli s svojim življenjskim izpopolnjevanjem še zelo veliko dela.
Kako strašansko grob in surov je! Ko smo živeli še v hiši svojih staršev, je bil naš mentor najskromnejši in najkrotkejši človek, kot duh pa je poln najbolj ognjevite jeze! Le kako je to mogoče? Ali je imel na tem svetu drugo dušo?«
10 **Jaz** sem rekel: »Oh, to seveda ne, - toda na svetu je njegova duša na zunaj pretkano prikrila svoj jaz in se s pomočjo svojih telesnih udov kazala povsem drugačna, kot je notranje bila; toda zdaj, ko je razkrita, to ne gre več. Onstran se namreč nobena duša ne more kazati drugačna, kot je v resnici zunanje in notranje; in tako se vam tudi vaš mentor ni mogel pokazati drugačen, kot je in kakor je pravzaprav v sebi tudi zmeraj čutil do vas. Njegova skromnost in

krotkost sta bili le igra njegove zunanjosti, v notranjosti pa je bil povsem drugačen!
11 Zato v prihodnje nikar ne hrepenite po kakšnem duhu za svoj poduk, temveč živite po Mojem nauku, da se boste tako usposobile za popolno življenjsko zvezo z Mojim Duhom - tedaj boste zlahka pogrešale trdi pouk takšnih duhov!«
12 Ženske so bile z odgovorom povsem zadovoljne in se niso več želele še kdaj srečati s takšnim mentorjevim duhom.
13 Nato pa sem vsem priporočil, naj gredo počivat, in to so vsi pri priči tudi storili. Tudi Jaz in Moji učenci smo storili isto in zasedli svoje ležalnike.
14 Noč je hitro minila in vstali smo. Ko smo hoteli zapustiti dvorano, nam je že prišel naproti Jored in Me prosil, naj počakam na zajtrk, saj bo kmalu pripravljen.
15 **Jaz** pa sem rekel: »Le nekaj kruha in vina nam zdaj daj, potem bomo takoj odšli, da nas ne bi našli tu duhovniki s svojimi ženami, ki bodo kmalu prišli.«
16 In to se je tudi takoj zgodilo. Vzeli smo kruh in vino in odšli takoj, še prej pa sem blagoslovil Joredovo hišo in vse njegove ljudi.

126. Pomen judovskega ljudstva v primerjavi s pogani

1 Jored in njegov sin Jorab sta Me spremljala do Malavesa. Tam so nam hitro pritekli naproti hvaležni prebivalci in nam hoteli postreči. Toda ničesar nismo sprejeli, znova pa smo jim priporočili, naj vztrajajo v prejetem nauku. To so tudi najslovesneje obljubili, vprašali pa so Me, kam se bom zdaj naprej napotil.
2 In **Jaz** sem jim rekel: »Proti Samosati! Če imate kakšno ladjico v vodi, bi Me lahko prepeljali tja.«
3 Zelo dobrodušni in uslužni **Malaveščani** so rekli: »O veliki Gospod in Mojster, imamo sicer dve ladjici, na katerih bi se lahko Ti in Tvoji spremljevalci v nekaj urah prav udobno pripeljali od tod do Samosate; vendar bo ladjici precej težko vrniti. Po toku navzgor jih je treba vleči in to z voli in mulami, vendar le tedaj, ko ob ugodni višini vode tovorne ladje plujejo od Serrhe navzgor proti Meliteni. Tem tedaj pripnejo takšne majhne ladjice in jih potem spravijo nazaj v tisti kraj, tja, kamor ukaže ladijski mojster. Ampak vse to ne pomeni nič; s seboj vam bomo dali zanesljiva mornarja in tadva bosta potem v Samosati že uredila vse potrebno, da bosta ladjici čim prej spravila nazaj. Če Ti je, o Gospod in Mojster, prav, se lahko takoj vkrcate v čolne in odplujete!«
4 **Jaz** sem rekel: »Prav dobro, Moji ljubi ljudje; toda namesto le dveh mornarjev nam dajte s seboj štiri in zagotavljam vam, da se bodo še danes precej pred sončnim zahodom vrnili z obema čolnoma!«
5 **Malaveščani** so rekli: »Povsem naravno to seveda ne bi bilo mogoče; toda Tebi, o Gospod, ni nič nemogoče! Že na sebi smo namreč izkusili, da sta Tvoja beseda in volja izpolnjeno in opravljeno delo.«
6 Takoj je šlo z nami pet mornarjev namesto štirih; trije so prevzeli vodenje večje barke, dva pa sta se vkrcala na manjšo - nanj sem se vkrcal Jaz z dvanajstimi starimi učenci. Ta plovila pa so bila bolj splavi kakor pravi čolni; le opremljena so bila z ograjo in klopmi in vsako je imelo streho iz grobe jadrovine.

7 Ko sem šel s starimi učenci na manjše plovilo, sta Me Jored in njegov sin najprisrčneje pozdravila in Me prosila, naj ju vendar znova osebno obiščem, toda tedaj naj bi ostal pri njih dalj časa kakor tokrat.
8 **Jaz** pa sem ju tudi pozdravil in rekel: »Ostanita dejavna v Mojem nauku, pa ne bom med vami le zelo pogosto, temveč si bom nazadnje kar sredi vaju postavil Svoje bivališče! Pozdrav in blagoslov vsem, ki so dobre volje!«
9 Nato so plovila odvezali - najprej manjše, čez nekaj trenutkov pa večje in to je plulo za nami.
10 Ko smo bili zdaj sami, je **Peter** rekel: »Gospod, skoraj boljše bi bilo, če bi se nenehno ukvarjali s pogani in pustili Jude pri miru, saj je vendar pravo srčno veselje gledati, kako željno ti ljudje vsrkavajo besede življenja. Uničenje svojih treh malikov so prezrli zlahka in skoraj nihče razen petih žensk se zaradi tega ni posebno vznemirjal, nazadnje pa celo žensk ni bilo posebno težko spreobrniti. In, če zadevo prav premislimo, je v takšnem poganu, kot je bil in je Jored, in v vsej njegovi hiši, tisočkrat več zdrave človeške pameti kot v kakšnem judovskem starešini in pismouku. Kako bi se nam godilo v Jeruzalemu, če bi Ti osvetlil tempelj farizejem, tako kot si ga pred tremi dnevi v Chotinodori?! Z vedno več razumevanja in prepričanja pravim: Judje so Tvojega velikega usmiljenja, potrpežljivosti in prizanesljivosti med vsemi ljudstvi najmanj vredni. - Kaj praviš k temu mojemu mnenju?«
11 **Jaz** sem rekel: »Glej, govoriš tako kot razumeš! Če vidiš polje, ki je zelo gosto poraščeno z vsakovrstnim plevelom, ti mora vendar že tvoj zdravi človeški razum povedati: Tu morajo biti dobra in rodovitna tla! Tu bi se bilo vredno potruditi in polje očistiti plevela, ter ga nato zasejati s pšenico; ta bi lahko obrodila stoteren sad! Če pa vidiš na pogled skoraj prazno polje, na katerem le tu in tam raste kakšna suha bilka, je vprašanje, ali se je vredno truditi in delati, da bi takšno polje spremenil v rodovitno njivo pšenice. Gotovo ne, kajti kjer v tleh ni hrane niti za plevel, je gotovo ne bo tudi za pšenico. Takšno polje boš moral gnojiti z dobrim in močnim gnojilom, da boš iz njega ustvaril rodovitna tla za pšenico.
12 Glej, kakšna znamenja so se morala zgoditi tu, da so ti pogani sprejeli vero! Znamenja so bila močno gnojilo, da je nauk kot življenjska pšenica lahko vzkalil in zrasel za prihodnjo žetev na polju njihovega srca. Ko pa sem pred letom in pol prišel k vam, Judom, je bilo potrebnih samo nekaj besed in že ste Mi sledili, ne da bi vam bilo povsem jasno, komu sledite. Prst vašega srca je bila sicer zarasla z marsikaterim plevelom in precej trnja je obdajalo vaše srce, ampak bilo je tudi še vendarle tudi veliko polja brez plevela in trnja za pšenico.
13 Tem poganom pa bi lahko deset let govorili, a jih vendarle ne bi spreobrnili k svetlobi življenja iz Boga, saj so se nam kljub številnim in velikim znamenjem še krepko upirali. Zdaj so seveda naši, bolj kot številni Judje in zaradi trmoglavosti bo Judom svetloba odvzeta in dana poganom; toda ne glede na vse to ne smete nikoli pozabiti, da izhaja zveličanje ljudi edino iz Jeruzalema, in vse Judom dane prerokbe se bodo tam izpolnile za vse ljudi na zemlji. Toda ne glede na to bomo zdaj tudi pogane obiskali in jih pripravili na to, kar jih bo čakalo po Mojem vnebohodu, namreč na izlitje Svetega Duha iz Boga.
14 Zdaj pa vsi skupaj pazite: prihajamo namreč v tisti del reke, kjer voda bolj stoji, kakor teče naprej! Tu je treba krepko poprijeti za vesla, sicer nas bodo na tem mestu zlahka dohiteli rečni roparji in nas napadli. Vendar naj oba naša

mornarja pustita barko, naj pluje, kakor hoče; hočem nagovoriti te roparje osebno in jih odvrniti od njihovih namenov!«

127. Gospod premaga rečne roparje

1 Komaj sem to izgovoril, je naša barka že zaplula v mirno vodo, kjer je bila reka zelo široka in tudi zelo globoka. Prepluli smo šele dve jutri po mirni vodi in že sta oba naša mornarja vzela v roke vesla, namenjena za plovbo po toku navzdol, in začela veslati; toda rekel sem jima, naj tega zdaj ne počneta.
2 Onadva pa sta odvrnila (**mornarja**:) »Gospod, to je nevaren kraj, kjer nas zlahka ustavijo hudobni roparji; ti od vsakega splava, ki ga dohitijo, vzamejo pretirano velik davek! Če pa plovilo pospešimo, nas do naslednje brzice ne bodo ujeli, tedaj bomo že na varnem, ker si ne upajo dlje od te mirne vode.«
3 **Jaz** sem rekel: »Da, da, seveda imata prav; toda Jaz se hočem srečati s temi rečnimi roparji in jih za naprej narediti tukaj povsem neškodljive. Zato za nekaj časa prenehajte veslati!«
4 Ob teh besedah sta oba naša mornarja odložila vesla in ni minilo deset trenutkov, ko so možje zelo sumljivega videza na široki barki dohiteli naše plovilo in nas pri priči pozvali, naj jim prostovoljno predamo vse svoje dobrine.
5 **Jaz** pa sem vstal s Svojega sedeža in z mogočnim glasom vprašal roparje: »S kakšno pravico to zahtevate od nas in vsakogar, ki ga lahko dohitite?«
6 **Ropar** velikanske postave je rekel: »Pirati smo in ne poznamo druge pravice kot samo pravico močnejšega!«
7 **Jaz** sem rekel: »In kaj potem, če bi bili močnejši mi in bi od vas zahtevali vaše imetje ali življenje?«
8 **Ropar** je rekel: »Potem bi vam morali to tudi dopustiti! Toda ker ni tako, ne omahujte in nam dajte, kar zahtevamo, sicer bomo zelo neprijetno pokazali svojo moč!«
9 **Jaz** sem rekel: »Nič nimamo, zato vam tudi ne bomo ničesar dali; če Mi ne verjamete, pa le takoj uporabite svojo velikansko moč!«
10 Tedaj so roparji dvignili mogočne gorjače, da bi udarili po nas. Jaz pa sem storil, da so v trenutku otrpnili, da so obstali negibni kakor kipi in od bolečine bridko tulili.
11 **Jaz** pa sem zdaj vprašal najmočnejšega roparja: »No, kje je zdaj pravica?«
12 Ta pa je zakričal (**ropar**): »O ti Najmogočnejši, ti si bog! Pomagaj nam in v prihodnje bomo za vse čase opustili takšno početje ter storili vse, kar boš zahteval od nas!«
13 **Jaz** sem rekel: »Dobro torej, bodite prosti, toda naropano zlato dajte Mojima dvema mornarjema, sicer vam bo trda predla!«
14 Tedaj je **veliki ropar** rekel: »Gospod, ne damo vam le zlata, temveč tudi vse srebro; vendar pa dopusti nam desetim možem, da bi te smeli spremljati, kamor koli boš šel, - kajti slutim, da premoreš povsem drugačne in višje zaklade od naših in teh tvojih zakladov bi si radi vsaj malo pridobili!«
15 **Jaz** sem rekel: »Pojdite torej in prinesite svoje zlato in srebro!«
16 In pohiteli so k levemu rečnemu nabrežju, kjer so prebivali v votlinah. V četrt ure so bili že spet pri nas in Mi izročili okrog sto funtov zlata in tristo funtov čistega srebra, poleg tega pa še bisere in drage kamne.
17 Tedaj je priplulo za nami tudi večje plovilo z dvajsetimi učenci; pristali so povsem blizu nas, ker so jim njihovi mornarji rekli, da so nas gotovo ustavili

zloglasni roparji. Ko pa so prišli do nas, so strmeli nad našimi zakladi in želeli vprašati, kako smo jih dobili.
18 **Jaz** pa sem rekel: »Le plujte naprej, vse drugo boste dovolj zgodaj izvedeli! Ti zakladi pa so zdaj že last naših petih mornarjev, teh deset mož, ki so nam jih dali, pa je prišlo zato, da bi Mi sledilo. Vi pa glejte, da boste odpluli naprej!«
19 **Dvajseteri** so takoj odpluli naprej, toda med seboj so se pomenkovali takole: »Naš Gospod je vendarle nekoliko čuden! Zdaj sprejema med Svoje učence že pogane in cestninarje, tatove in roparje; toda številne učence iz Jeruzalema je v Kafarnaumu odslovil brez besede! Da, da, doživeli bomo tudi to, da bo sprejel med svoje učenke celo vlačuge in prešuštnice! To je res zelo nenavadno! Toda kaj naj storimo? On je in ostane z vso Božjo močjo napolnjeni prerok, ki se Mu nihče ne more upirati in pustiti Mu moramo Njegov prav, proti temu ne pomaga nič!«
20 Ko pa so tako govorili, smo jih skupaj z desetimi roparji, ki so nam urno sledili v svoji široki barki, tudi že dohiteli in **Jaz** sem rekel dvajseterici: »Zdi se vam nenavadno, da tako ravnam, Meni pa se zdi desetkrat bolj čudno, da se vam prav to Moje ravnanje zdi čudaško. Ljudje so Moje delo in Jaz svoje delo najbolje poznam, poznam sposobnosti vsakega in zato seveda vem, kaj delam. Naj se vam torej v prihodnje ne zdi več čudno nič od tega, kar bom storil, sicer bi se morali zelo čuditi, da sem sprejel vas, ki ste bili vendar tisočkrat hujši od teh deset roparjev; ti niso še nikogar ubili, ampak so le nekoliko olajšali bogato in težko obložene splave!«
21 Dvajseteri so se nato ojunačili in Me prosili odpuščanja. Jaz pa sem spet plul pred njimi in jim pokazal varno pot skozi brzico. Ko je bila za nami, smo tudi že zagledali Samosato in po eni uri ta kraj tudi dosegli.

128. Gospod v Samosati

1 Takoj ko smo tam pristali, so prišli mitničarji in naglo zahtevali svojo mitnino.
2 In **Jaz** sem rekel Petru: »Vzemi cel funt srebra in jim daj za vse nas!«
3 Peter je storil tako, toda mitničar je rekel: »Gospod, to je desetkrat preveč, od tega boš dobil še veliko nazaj!«
4 **Jaz** pa sem dejal: »Obdrži vse in s tem naredi dobro delo revežem, nam pa pokaži dobro prenočišče; danes in jutri bomo namreč ostali tu!«
5 **Mitničar** je rekel: »Ostanite torej pri meni, ker prav jaz imam najboljše in največje prenočišče!«
6 **Jaz** sem rekel: »Dobro, pelji nas torej tja!«
7 Izkrcali smo se in ko smo zapustili plovila, so ta nemudoma kakor puščica odplula z zakladi nazaj po reki navzgor; mitničar se je temu nadvse čudil, še toliko bolj, ker je tudi prazna barka brez mornarjev sama od sebe hitela za drugima dvema ploviloma.
8 Ko se je mitničar načudil, nas je popeljal v svoje prenočišče. Hiša našega samosatskega mitničarja s prenočiščem je bila zelo podobna Joredovi hiši v Chotinodori in skoraj enako opremljena; le jedilnica ni bila tako prostorna in udobna in tako prijetno urejena - zlasti strop ni bil videti preveč privlačen, ker ni bil iz desk, temveč narejen bolj po orientalsko, zgolj iz napetega umazanega jadra. Toda to ni bilo pomembno, kljub vsemu je bila to najboljša dvorana v vsej Samosati; in tako smo se tu nastanili, čeprav Me je eden od razbojnikov

opozoril, da je to prenočišče v vsem kraju sicer eno najboljših, a tudi najdražjih, kajti tu nihče ne plača manj kot deset pfenigov na dan. Krčmar naj bi bil lakomen čuk, zelo pohlepen po denarju.
9 **Jaz** pa sem rekel: »Pustimo to! Jutri se bo že pokazalo, koliko nam bo zaračunal!«
10 Ko smo sedli za veliko dolgo mizo, Me je krčmar vprašal, kaj želimo jesti in piti za kosilo.
11 **Jaz** sem mu rekel: »Kruh in vino imaš, več pa ne potrebujemo; nič drugega ti ni treba pripravljati, zvečer se bomo že sami oskrbeli.«
12 **Krčmar** je zelo vljudno odvrnil: »O moj zelo spoštovani prijatelj, imam še vsakovrstne zaloge mesa, mleka, masla, sira, jajc, medu in vsakovrstne zelenjave, v svojih zbiralnikih pa tudi dobre ribe! Samo ukaži, in vse bo v najkrajšem času pripravljeno!«
13 **Jaz** sem rekel: »Le pusti vse to, ostali bomo pri Moji prvi zahtevi: želim si le najboljšega vina, ki ga pač imaš!«
14 Krčmar je takoj poklical svoje služabnike in naročil, naj prinesejo dovolj kruha in vina; oboje sem blagoslovil in ponudil vsem, naj jedo in pijejo po mili volji.
15 **Deset nekdanjih roparjev** pa je reklo: »Toda Gospod, mi nismo vredni, da bi sedeli za vašo mizo, naša oblačila so preveč borna in preveč umazana za vas, ki ste gospodje in lepo oblečeni!«
16 **Jaz** sem rekel: »To zdaj ne sodi sem; storite, kar hočem, pa se bodo tudi vaša oblačila kmalu izboljšala! Tisti, ki je v svoji notranjosti urejen, je in ostane človek tudi v najbornejših oblačilih.«
17 Nato smo dobre volje jedli in pili in pri tem malo govorili. Ko smo se najedli in napili in tako okrepili ude, smo takoj vstali s svojih prostorov, Jaz pa sem vprašal krčmarja za račun.
18 On pa je rekel, da je ta že poravnan iz še precejšnjega preostanka funta srebra, za ostanek bi bili lahko pri njem v prenočišču še kar cele tri dni.
19 »Dobro,« sem rekel **Jaz**, »torej lahko zdaj brez skrbi odidemo ven in si nekoliko ogledamo kraj.«
20 **Krčmar** je rekel: »Vsekakor, le da boste varnejši, vas bom raje spremljal; tu imamo namreč rimsko sodišče in majhno rimsko posadko, ta pa ob srečanju s tujimi popotniki ni ravno prijazna. Toda, če grem z vami jaz kot glavni mitničar in tudi predstojnik vsega kraja, ne boste nikjer imeli težav.
Da pa bom tudi jaz v vsem varnejši in krit, bi bilo dobro, če bi vsaj samo meni po resnici zaupali, kdo ste in od kod in kaj vas je pravzaprav pripeljalo sem.«
21 **Jaz** sem rekel: »Ker si poštena svetna duša in nam po svoje hočeš dobro, ti Jaz kot Gospod in Mojster o Sebi in teh, ki so z mano, povem tole: Sem Odrešenik vseh odrešenikov zemlje in ti so Moji učenci. Večinoma smo Galilejci. In za zdaj naj bo to dovolj!«
22 **Krčmar** je rekel: »Ah, tako, tako - torej si Eskulapov sin in to tvoji učenci?! No, prav dobro, prav dobro; že ob vašem prihodu sem si mislil nekaj takega! Toda povej mi, s kakšnimi nenavadnimi barkami ste pripluli sem?! Kako so mogle tako naglo odpluti po toku navzgor? Česa takega še nisem nikoli videl! In čigava je bila tolikšna količina zlata in srebra, ki je ležala v barki, s katero ste pripluli ti, Mojster, ter dragi kamni in biseri?«
23 **Jaz** sem rekel: »To je sicer Moje - toda Jaz sem vse podaril revnim mornarjem, ker so nas vse tako dobro in nepoškodovane pripeljali sem. Da pa

so barke lahko plule tudi po toku navzgor, je skrivnost, ki ti je zdaj ne morem razložiti iz preprostega razloga, ker tega nikakor ne bi mogel razumeti. Toda pojdimo zdaj ven!«
24. Krčmar se je s tem strinjal in šel pred nami, da bi nam kazal pot in nas popeljal na tiste točke mesteca, za katere je menil, da so najbolj vredne ogleda. Prišli smo tudi pred mogočno stavbo rimskega stotnika. Ta je na dvorišču svojim vojakom prav tedaj ukazoval, kako naj to noč stražijo, ker so mu sporočili, da se bliža velika perzijska karavana. To naj bi zadržali in pregledali, kakšno blago in zaklade nosi s seboj, da bi lahko od vsega pobrali zakonito cestninsko pristojbino.

129. Ozdravitev mrzličnega stotnikovega sina

1 Ko je stotnik prenehal govoriti, ter so se vojaki in nadzornik oddaljili, nas je opazil in pohitel k nam. Ko je bil pri nas, je takoj povprašal mitničarja, kdo in od kod smo ter kakšne opravke imamo tu.
2 Mitničar mu je to pojasnil in ko je stotnik zelo resnega videza slišal, da naj bi bil Jaz Odrešenik vseh odrešenikov sveta, je takoj pristopil k Meni in rekel (**stotnik**:) »Če si Ti to, kar mi je o tebi povedal predstojnik, tedaj mi ozdravi sina! Muči ga huda mrzlica, že štiri leta leži na bolniški postelji in je bolj podoben mrliču kakor živemu človeku. Iz vseh krajev sem že poklical najboljše zdravnike, toda nihče mu ni mogel pomagati. Če mu lahko pomagaš, boš kraljevsko poplačan!«
3 **Jaz** sem rekel: »Pelji Me k bolnemu sinu, pa bomo videli, kako je z njim!«
4 Stotnik nas je takoj odpeljal k bolnemu sinu v svojo hišo. Ko sem prišel tja, je bilo v bolniški sobi okrog sinove postelje veliko kipov poganskih bogov, ki naj bi mu po nasvetu duhovnikov pomagali.
5 **Jaz** pa sem rekel stotniku: »Ti si vendar razumen in izkušen mož, zato moraš sam uvideti, da tile s človeško roko narejeni kipi bolniku res ne morejo prav nič pomagati, pa si jih kljub temu v ta namen za drag denar kupil, pravzaprav najel od sleparskih duhovnikov! Zdaj ti rečem: Pokliči sleparske duhovnike! Pred njimi bom uničil te kipe in nato zanesljivo pomagal tvojemu sinu.«
6 Stotnik, ki tako in tako ni nič dal na duhovnike in še manj na kipe malikov, je hitro poslal po duhovnike, teh je bilo sedem. Kmalu so prišli in stotnik Me je pri priči predstavil kot zdravnika s posebnim znanjem.
7 **Duhovniki** pa so rekli: »Prijatelj, kot človek živiš v veliki zablodi, če si domišljaš, da lahko še pomagaš bolniku, ki mu celo vsemogočni bogovi ne morejo več pomagati, ker vedo, da je za vsakega človeka nekoč določen čas smrti!«
8 **Jaz** sem rekel: »Toda zakaj se vi, stoiki od rojstva, trudite prepričati drugega človeka, da bo verjel tisto, česar niste nikoli niti za najmanjši sončni prahec verjeli sami?«
9 **Duhovniki** so odvrnili: »Kdo pravi, da ne verjamemo v to, kar učimo?«
10 **Jaz** sem rekel: »To vam lahko povem Jaz, ker imam v Sebi tudi oblast za to!«
11 **Duhovniki** so rekli: »Kakšno oblast? O kakšni svoji oblasti govoriš?! Tukaj nima oblasti nihče razen stotnika in nas in še najmanj neki tujec, ki je lahko vesel, da ga pustimo tu živeti!«

12 **Jaz** sem rekel: »Vas bom takoj povsem prepričal, da imam tu popolno oblast tudi Jaz! Glejte, z eno samo besedo bom povsem uničil te vaše mrtve bronaste in kamnite malike brez vsake oblasti in moči, ker sicer ne bi mogel in tudi ne hotel pomagati bolniku! In tako torej pravim: Proč z vami, mrtvi maliki!«
13 V tem trenutku so vsi kipi izginili in v sobi ni bilo videti niti najmanjšega sledu od njih več. Preiskali so vso hišo in v vseh sobah je bilo uničeno vse, kar je spominjalo nanje.
14 Nato so se **duhovniki** tolkli po prsih in kričali: »O ti predrzni čarodej, priznamo sicer tvojo nedoumljivo moč, toda glej, kako boš zaradi tega opravil s pravimi nebeškimi bogovi!«
15 **Jaz** sem rekel: »Sem Jud iz Galileje, zato se vaših mrtvih malikov nikoli nisem bal in se jih tudi nikoli ne bom. Kamor pridem, tam resnično pomagam ljudem, fizično in duhovno. Toda maliki se morajo umakniti in na njihovo mesto mora stopiti edini resnični, živi, večni Bog, kajti brez Njega ljudje na tej zemlji ne bodo zdravi. Ker pa so vaši maliki izginili, bom zdaj pomagal tudi temu bolniku! In tako ti rečem: Vstani in hodi!«
16 Tedaj je bolnika v trenutku zapustila huda mrzlica, vstal je popolnoma zdrav in prosil, naj mu dajo jesti, ker je lačen.
17 In **Jaz** sem rekel stotniku: »Daj mu zdaj kruha in vina, toda ne preveč naenkrat in pri priči bo krepak, kot da ne bi bilo z njim nikoli nič narobe!«
18 To se je zgodilo in sin je bil zdrav, kot da ne bi bil nikoli bolan.
19 Tedaj je prijaznega obraza stopil k Meni **stotnik** in rekel: »O ti nedoumljivi zdravnik, vzvišen nad vsemi našimi bogovi! Kakšna je zdaj moja dolžnost do tebe? S čim ti lahko to sploh poplačam? Kaj zahtevaš od mene?«
20 **Jaz** sem rekel: »Z ničimer zemeljskim Me ne moreš poplačati, kajti nikoli od nikogar ne sprejmem nobenega plačila. Toda po teh Svojih učencih ti bom dal nov nauk o Bogu in življenju duše tudi po smrti; po tem nauku živi ti in vsa tvoja hiša. Če pa hočeš o Meni izvedeti kaj več, se čim prej odpravi v Chotinodoro; tam boš izvedel o Meni več podrobnosti. Jaz pa bom tudi jutri ostal tu in tako se bova lahko še pobližje seznanila.«
21 **Stotnik** je bil nadvse vesel in je rekel: »Gospod in Mojster vseh mojstrov in najresničnejši Odrešenik vseh odrešenikov! Vse, vse, kar le hočeš, se bo zgodilo; toda le za danes te prosim, da ostaneš z vsemi svojimi učenci moj gost; glej, moja hiša je prostorna in ima veliko sob! Bil bi namreč preveč nehvaležen, če bi te pustil v mitničarjevem gostišču; danes ga bo verjetno povsem zasedla prihajajoča velika perzijska karavana.«
22 Navzoči **mitničar** je rekel: »Stotnik, tvoji želji ne morem ugovarjati - sicer pa bi zdaj tudi jaz dal vse, da bi takšnega gosta brez vsakega plačila postregel najbolje kar se da; le to mi dovoli, da smem vsaj ostati tu, v tej družbi!«
23 **Stotnik** je rekel: »S tem mi boš šele naredil veliko veselje. Meni je le nadvse žal, da ni tu tudi drugih članov moje družine, ampak so v Serrhi; od tam se bodo vrnili šele v nekaj dneh. Toda kljub temu imam množico ljudi, tako da vam ne bo nič manjkalo.«
24 **Eden od duhovnikov** je rekel: »Gospod, ali smemo ostati v tej družbi tudi mi?«
25 **Stotnik** je dejal: »O tem mora odločiti naš veliki Odrešenik; kajti vi ga niste sprejeli tako, da bi vas bil lahko vesel.«

130. Malikovalski duhovniki se spreobrnejo

1 **Jaz** sem rekel: »Ti duhovniki naj odidejo v Chotinodoro k svojemu vrhovnemu duhovniku; tam bodo že dobili navodilo, kaj naj počnejo odslej. Čas starega, praznega malikovalstva in najbolj slepega praznoverja na eni strani in popolne nevere na drugi strani je minil; odslej bodo ljudje začeli verovati v enega, edino resničnega, živega in za vsakogar dosegljivega in doumljivega Boga popolne in najprepričljivejše resnice; v tej veri bodo našli sami sebe ter spoznali neumrljivost svoje duše in njen večni najbolj blaženi namen. Ko pa je napočil čas notranje svetlobe in življenja, je vašega slepega, fantazijskega mnogoboštva konec.
2 Zdaj nastopa tisti Bog, ki so Mu Atenci kot neznanemu bogu postavili tudi tempelj; v njem pa ni bilo podobe malika, ampak so na oltarju ležale knjige starih egiptovskih modrecev; in ko so se enkrat na leto v tem templju zbrali ljudje, so jim iz teh knjig brali odlomke z modro vsebino in ljudje so se tam tega najbolj veselili, drugim bogovom pa izkazali malo spoštovanja. In, če pa zdaj nastopi ta edini resnični Bog, morajo biti pred Njegovim duhom uničeni vsi ničevi in lažni bogovi prevare in laži. Pojdite v svoj tempelj, v njem ne boste našli nobene podobe malika več!«
3 **Duhovniki** so sklenili roke nad glavo in rekli: »Gospod, če je tako, tedaj smo izgubljeni! Kaj bo k temu reklo ljudstvo?«
4 **Stotnik** je rekel: »Ljudstvo imam pod svojo oblastjo in vem, kaj bom storil, če bi se morebiti uprlo. Ljudstvo bo najprej v miru in sproščenosti poučeno, kaj to pomeni. Ker bo s tem najverjetneje zelo zadovoljno, saj z vašim gospodovanjem sploh ni bilo več, bo že to nekaj dobrega. Če bi nekateri, ki bi jih morda vi nahujskali, ob tem pokazali nezadovoljstvo, imam že dovolj sredstev v svojih rokah, da jih pomirim in zadovoljim. Varujte se pa, da bi koga hujskali, saj vam je znano, kako resen sem!
5 Če pa v templju, ki brez bogov ni več tempelj, ni lažnih bogov, no, ga recimo po mojem ukazu posvetite neznanemu bogu, da se boste poboljšali, in o njem poučite tudi ljudstvo; le-to bo tisočkrat zadovoljnejše, kot je zdaj, ko ga s svojimi cimbali skličete skupaj skoraj vsak teden trikrat, da mu med raznimi neumnimi in praznimi ceremonijami oznanjate nekakšno božjo voljo, ki ste si jo izmislili sami, in za to od vsakogar zahtevate žrtveni dar.
6 In, če kakšen bolj razgledan človek daru ne da, mu grozite z vsemi božjimi kaznimi tostran in onstran in ga za nekaj časa izključite iz družbe vernih norcev. Toda žal vam moramo posoditi roko mi, da lahko ohranite svoj ugled; če jo umaknemo, vam bo ljudstvo takoj začelo govoriti nekaj drugega! Če pa se ohranjate v vsem svojem goljufanju le z našo pomočjo, se boste kot oznanjevalci resnice pač lahko še bolj oprli na nas. Mar tudi tega še ne uvidite?! Če vam je ljudstvo za vaše laži rado in voljno prinašalo darove, vam bo še raje za resnico primerno darovalo. To jasno uvidim jaz kot laik - le zakaj ne uvidite tega vi, kot najmodrejši duhovniki bogov?«
7 Zmernejši **duhovnik** je rekel: »Vse to je sicer dobro in resnično! Prav dobro bi bilo ljudstvu oznanjati resnico, ko bi jo le sami poznali; toda od kod jo vzeti? To je povsem drugo vprašanje!«
8 **Stotnik** je rekel: »Glede tega vam je ta zdravnik že prav svetoval. Pojdite v Chotinodoro! Tam vam bodo višji duhovniki že dali prave napotke; po njih se

ravnajte pa bo zanesljivo šlo vse prav! Pojdite še danes tja, naj vas tam poučijo - potem pridite in učite ljudstvo resnice!«
9 **Jaz** sem rekel stotniku: »Za danes naj ostanejo tu, jutri pa naj naredijo po tvojem nasvetu. Danes bodo tu doživeli še marsikaj, kar bi jim moralo odpreti oči.«
10 **Stotnik** je rekel: »Torej ostanite danes tu v družbi, ki ste je vredni kot ljudje in ne kot duhovniki!«
11 **Jaz** pa sem zdaj nekoliko skrivaj rekel stotniku: »Ker si po vsem tem človek, ki Mi je v pravo veselje, obleci onih deset ljudi, ki stojijo tam odeti v zelo bedne cunje! Sprejel sem jih in zdaj hodijo z Menoj kot učenci.«
12 **Stotnik** je rekel: »Gospod, zgodi naj se tvoja volja, kajti tvoja volja je zame zmeraj višja od volje mojega cesarja, ker zdaj še preveč jasno razumem, da je in mora biti tudi cesarjeva volja podrejena tvoji! Lahko je delovati z velikimi vojskami, ki slepo ubogajo vojskovodjo, ter osvajati ljudstva in dežele; toda vse armade ne morejo samo s svojo voljo uničiti bronastih kipov in v trenutku ozdraviti ljudi neozdravljive mrzlice. Jaz sam imam veliko oblast in poveljujem številnim vojakom in služabnikom; toda kljub vsej svoji oblasti sem moral štiri leta gledati, kako bedno trpi sin. O ti dobri, čudodelni zdravnik, oblast tvoje volje je torej vendarle neskončno večja od oblasti vseh cesarjev in kraljev na vsej veliki in širni zemlji!«
13 Nato je poklical svoje služabnike in jim ukazal, naj odenejo tistih deset mož v najboljša oblačila. To se je v nekaj trenutkih zgodilo, poleg tega pa jih je stotnik še bogato obdaroval z rimskim denarjem. Nato so prišli spet k nam, oblečeni kakor Rimljani.
14 Posebno spoštovanje je vzbujal velikan, tako da je stotnik nehote zaklical: »Oh, kako čudovita moška postava! Če je tvoja duša prav tako velika in lepa, boš na zemlji še veliko dosegel!«
15 **Jaz** sem rekel: »Da, to je zelo verjetno, vendar je odvisno le od prave življenjske resnosti. Toda ljudje, ki še nikoli niso mogli pozdraviti nobenega prijaznega dneva in so svojo resnost krepili v nočnih bojih, potemtakem gotovo tudi ob prijaznem življenjskem dnevu ne bodo zanemarili življenjske resnosti.«

131. Rimski stotnik najde brate in sestro

1 **Velikan**, globoko ganjen, je rekel: »O ti božanski, nadvse vzvišeni prijatelj ljudi! Nas desetero, vsi mi smo bili otroci bogatega kneza ob velikem Kaspijskem morju. Živeli smo v miru in naše ljudstvo je bilo morda eno najsrečnejših na zemlji. Toda nenadoma so prihrumele divje horde z daljnega severa, ropale so, požigale in pobijale vse, na kar so naleteli. Tedaj je rekel naš oče: 'Otroci, s temi se ni mogoče bojevati, zato bežimo, sicer bomo izgubljeni!' Očetova volja nam je bila sveta in zbežali smo v gore in ušli divjim hordam. Bežali smo prek gora in nazadnje prišli tostran visokega in širokega gorovja. Naš oče je umrl pred petimi leti in Evfrat je bil njegov grob; drugega groba mu namreč nismo mogli dati in pripraviti.
2 Deset dolgih let smo prebivali le v podzemnih votlinah ob reki in se, po sili razmer, zelo bedno preživljali z zelišči in - žal - z nekakšnim neškodljivim ropanjem. Srebro, zlato, biseri in dragi kamni so bili večinoma še dragotine, ki smo jih v naglici vzeli s seboj iz svojega kraljevskega zaklada, čeprav zadnje

čase sploh nismo več pomišljali, da ne bi jemali drugim bogatašem od njihovega preobilja. Toda kar smo skrili v svojih votlinah, to smo, o Gospod in Mojster, odstopili Tebi, ko smo doživeli nepremagljivo oblast in moč Tvoje besede in volje.
3 Prosili smo Te le za milost, da bi ti smeli slediti in se kot najbolj vneti učenci od Tebe kaj naučiti; to nam bo gotovo nadomestilo našo veliko izgubo. In tako pač lahko rečemo: Doživeli smo strahovito grenke življenjske izkušnje in spoznali najbednejšo in najgrenkejšo življenjsko resnost; zdaj nas lahko zadene, kar hoče, pa ne bomo pred ničimer trepetali in še najmanj pred tem, kar nam prvič v našem življenju obljublja resnično luč na nadaljnjih poteh tega našega zemeljskega življenja, s tako zanesljivimi znamenji, kakršnih še ni videlo umrljivo oko.
4 Da, Gospod, v nas boš imel učence najbolj neupogljive volje in resnosti!
O, čim prej nam povej, kaj naj storimo in ravnali bomo po tem tako neustrašno, pogumno, kot ravnajo le ljudje, ki so vajeni ob vsakem času najbolj hladnokrvno zreti smrti v obraz!«
5 **Jaz** sem rekel: »Ostanite zvesti temu svojemu načelu in pridobili boste neskončno več, kot ste kdaj izgubili!«
6 Ko pa je **stotnik** slišal, kar je povedalo teh deset mož, je s solzami v očeh rekel: »O bratje, vse to je neznani bog tako čudežno uredil! Se morda spomnite, da ste nekoč izgubili brata še kot dečka, starega komaj deset let? Glejte, vaš oče je bil tudi moj! Ugrabili so me nekoč, ko sem brezskrbno trgal rože v nekem gaju. Nobena prošnja ni zalegla, tatovi otrok so me odvlekli prek gora in me v Sidonu kot sužnja prodali na neko rimsko ladjo.
V Rimu so me spet prodali kot sužnja nekemu plemenitemu Rimljanu; temu pa sem bil všeč in ker ni imel otrok, me je posinovil, mi podaril popolno svobodo ter me dal vzgojiti in izšolati za vojaka. Postopno sem postal to, kar sem zdaj, seveda bolj s svojim denarjem kot s svojimi zaslugami in bil pred nekaj leti nastavljen za poveljnika.
7 Da, zdaj bi že lahko trdil, da je ta naš prečudežni zdravnik skrivaj pri sebi v svoji božanski jasnovidnosti vse to vedel in vse tako modro napeljal, da smo se mi, bratje, morali tukaj najti. Tako sem moral tudi jaz priti sem kot poveljnik, ker ste se vi kot moji nesrečni bratje zadrževali - žal dovolj žalostno - v moji bližini; če bi vas namreč moji vojaki ujeli kot roparje in vas pripeljali k meni pred sodišče, bi se gotovo prepoznali tako, kot smo se zdaj in jaz bi potem očitno našel sredstva in poti, da bi vas osvobodil vsega hudega. In za vse to se moramo zahvaliti enemu, resničnemu in še neznanemu Bogu, ki nam je najverjetneje zdaj v tem zdravniku poslal apostola, da bi nas osvobodil mrtvih bogov in nam namesto njih pokazal enega, resničnega Boga. - Mar ni tako, moji ljubi, plemeniti bratje?«
8 **Velikan** je rekel: »Da, najplemenitejši brat, natanko tako je! Koliko smo jokali za teboj in te iskali po vsej naši veliki deželi ter preiskali vse obale velikega morja - vendar zaman! Do te ure nismo slišali o tebi ničesar. Le naši edini sestri, ki je pogosto imela nenavadne sanje, se je nekoč sanjalo, da te je videla v velikem, čudovitem mestu in celo govorila s teboj; ti sam si ji naročil, naj ne žalujemo tako zelo za teboj, saj živiš in si na varnem. Ampak teh sanj nam ni mogla dolgo pripovedovati. Oh, kako vesela bi bila zdaj, če bi bila še živa! Toda malo verjetno je, da bi bila še živa, kajti ob napadu in velikem begu se nam je edina, z materjo vred izgubila in je najverjetneje padla v roke divjim

hordam. Edino veliki, nam še neznani Bog bo vedel, kako se je obema revama godilo! Morda še živita kje v veliki bedi?!«
9 **Jaz** sem rekel: »O ne, prijatelji moji, tudi za ti dve je vam še neznani Bog poskrbel! Tudi onidve sta srečno prišli čez gorovje v okolico Evfrata in sta s pomočjo trgovske karavane, ki se je vračala, prispeli v Chotinodoro. Vaša sestra je tam zdaj vrla žena mitničarja Joreda, ki ga že poznate. On je sicer imel že nekaj žena, toda tudi to tedaj revno osebo je vzel za ženo, ker je tako zelo lepa; zdaj je njegova ljubljenka, čeprav mu ni rodila še nobenega otroka. Otroke ima sicer od drugih žena, ki pa jih vaša sestra ljubi prav tako, kot bi bili njeni. Tri dni sem bil v njegovi hiši in vsa hiša je sprejela Moj nauk; toda Jaz mu nisem hotel povedati nič od tega, kaj vse ga še čaka tu. Zato bo toliko bolj vesel, ko bo kmalu vse to izvedel od tebe, moj stotnik.
Do zdaj še ne ve, kdo je njegova najljubša žena in od kod izvira; kajti niti žena niti vaša že zelo priletna mati, ki čisto tiho živi pri njem, mu nista - iz strahu pred kakšno izdajo - nikoli razkrili, kdo in od kod sta.
10 Zato, ko boš prišel tja, sporoči to za zdaj le Joredu med štirimi očmi in mu tudi povej, kako sem Jaz vse to tako uredil! Tedaj bosta on in njegov sin Jorab nadvse vesela, še bolj pa tvoja sestra in tvoja mati. Skratka, ko boš kmalu prišel tja, boš videl čudeže nad čudeži, ki so se tam zgodili med Mojo navzočnostjo. - Toda dovolj o tem; tu si moramo namreč ogledati še povsem druge, pomembnejše reči.
11 Pojdimo najprej malo ven; tam se bo takoj našlo kaj, s čimer vam bom lahko bolj približal vam še neznanega Boga, in to je gotovo vredno več kot tisoč takšnih romantičnih človeških življenjskih dogodkov, ki jih na tej zemlji resnično ne manjka.
12 Vse to sem že zdavnaj predvidel, poznal sem vas in vse vaše tuzemske življenjske razmere; vedel pa sem tudi, da bo Moja beseda našla pri vas ugodna tla in prišel sem k vam zato, da bi vsem vam prinesel tolažbo. Toda največja tolažba naj vam bo ta, da je po Meni prišlo k vam kraljestvo vam še neznanega Boga in z njim večno življenje vaših duš!
13 Glejte: Kaj koristijo človeku vsi zakladi te zemlje, če jih mora kljub temu kmalu za večno zapustiti? Ali ni potem neizmerno pametneje, če človek zbira zaklade, ki so večni in človekovi duši za vedno zagotavljajo preblaženo in presrečno življenje, in sicer tako, da se človek že v tem zemeljskem življenju kar najjasneje prepriča in je neomajno prepričan, da se pri njem šele po smrti njegovega mesa začne resnično, najpopolnejše in najsvobodnejše življenje?«
14 **Vsi**, celo duhovniki so rekli: »Da, Gospod, to bi bilo seveda najvišje in najboljše, kar bi lahko dosegel človek na tej zemlji! Toda tu je stena, ki je doslej ni mogel še nihče predreti, in nadvse usodna tančica boginje Izis, ki je doslej ni docela odgrnil še noben smrtnik. Sicer so se našli tu in tam zelo modri ljudje, ki so v tej zadevi odkrili vsaj toliko, da je v tem vsekakor nekaj resnice; toda o tem, kje, kdaj in kako, so še vedno številna tisočkrat tisočera vprašanja vseskozi brez odgovora. Če si tako srečen in lahko odgovoriš nanje tako, da bo ljudem povsem razumljivo, tedaj te bodo nadvse spoštovali in ti bili nadvse hvaležni.«
15 **Jaz** sem rekel: »Če tega ne bi mogel, tedaj tega ne bi zmoglo vso večnost nobeno bitje, brez te Moje sposobnosti pa ne bi bilo življenja v vsem neskončnem vesolju; toda ker Jaz to seveda zmorem, v neskončnem vesolju tudi je in živi vse ter se žlahtni po mnogovrstnih bistvenih spremembah od

komarja do človeka in od sončnega prahca do sonca. Zdaj pa pojdimo ven in poglejmo, kaj se nam bo zgodilo!«
16 Nato so vsi vstali in odšli z Menoj ven na zrak.

132. Stotnik se pritožuje zaradi boja v živalskem kraljestvu

1 Stotnik nas je vzdolž reke popeljal do majhnega, s palmami skromno poraslega griča, od koder smo uživali čudovit razgled daleč naokrog in je bilo videti reko z njenimi velikimi zavoji skoraj do okolice Serrhe. Tu smo posedli po travi in nekaj časa pasli oči na lepem razgledu, stotnik pa je pripovedoval dejstvo za dejstvom, kaj se je zgodilo tu in tam in vsi smo ga pozorno poslušali; bil je namreč dober govornik in je zelo dobro obvladal grščino, ki jo je vsak v družbi dobro razumel, saj so ta jezik govorili skoraj po vsej prednji Aziji.
2 Medtem, ko je bil stotnik še ves razvnet od pripovedovanja, se je zgodilo, da nas je povsem nizko preletel velikanski orel in držal v svojih mogočnih krempljih plen, kunca.
3 Tedaj Mi je **stotnik** rekel: »Prevzvišeni in prečudežni Odrešenik, glej, tudi to je spet delček žalostnega dogajanja v naravi, ki kaže, da na vsej ljubi zemlji ni nič drugega kot sovraštvo nad sovraštvom! Ena žival je sovražnica drugi, in to narašča vse do človeka, ki je nazadnje še največji sovražnik vseh drugih stvari in bitij, celo sebi enakim ne prizanaša v svoji jezi in togoti. Zdi se, da le enake vrste živali povezuje nekakšna nesovražna ljubezen; toda neenake vrste se med seboj vedno hudo sovražijo. To pa je za nadvse modrega in dobrega Boga očitno slabo spričevalo.
4 Ali najmodrejši in vsemogočni Bog ni mogel priskrbeti živalim nobene druge hrane na zemlji kakor to, da druga drugo morijo in se potem nasitijo s truplom? Le kaj hudega je ubogi zajec storil orlu, da ga je ta zgrabil s svojimi močnimi krempljи, ga odnesel ter ga nekje še pri živem telesu raztrgal in požrl? In tako obstaja množica tovrstnih roparic, ki se hrani samo z mesom in s krvjo drugih, slabotnejših in krotkejših živali. Se mar ne bi mogle te prav tako hraniti s travo kakor koze, ovce, voli in osli?
5 Zemlja je res čudovito lepa in okrašena z vsem, kar le lahko poživi človekove čute; toda komaj si kje izberemo varen in miren kraj, da bi se tam razveseljevali z vzvišenim premišljevanjem, že nam kakšen hudoben in nevoščljiv fatum pripravi kaj takega, kar človeku za več dni vzame veselje do vsega lepega in vzvišenega.
6 Jaz sem sicer vojak, bojevnik in mi sploh ne pristaja, da sem tako mehkosrčen, toda takšen pač sem in nikakor ne morem razumeti, kako bi se lahko nadvse modro, dobro, vsemogočno Božje bitje, če takšno sploh obstaja, naslajalo nad nenehno medsebojno morijo in žretjem po Njem ustvarjenih bitij. To bitje mora biti takšno kot tisti ljudje v Rimu, ki jih ne razveseli na svetu nič več, razen divjih bikoborb in drugega grozljivega preganjanja živali.
7 Če pa je veliki, edino resnični Bog, ki nam ga, ljubi prijatelj, želiš podrobneje predstaviti, takšen patron, tedaj nam vsem prizanesi s podrobnejšim seznanjanjem z Njim in še bolj z večnim življenjem pod Njegovo oblastjo; to bi bila namreč moja poslednja in najstrašnejša želja! Tedaj bi mi bilo neskončno ljubše, če bi bil bog ti sam! Da, menim, da so podobne izkušnje celo modrega Diogena nazadnje pripeljale do tega, da se je umaknil pred svetom in zaničeval vse, kar je le malo dišalo po kakšnem vsemogočnem Bogu.

8 Nekoč je v nekakšni šoli modrosti, v kateri so po Platonu prav govorniško obdelovali človekovo čast in veličino, Diogen, potem ko je izpustil oskubeno, toda še živo gos, dejal: »Tukaj, tukaj imate čast platoničnega človeka!« Človek nima druge prednosti pred to živaljo kot le boren razum, ki mu služi predvsem za to, da globlje občuti bolečino, ko mu z vseh strani pulijo življenjsko perje!
9 Gospod in čudežno veliki mojster v svoji skrivni umetnosti, če nam lahko to natančneje razložiš, nam boš storil zelo dobro delo! Meni pa bi bilo zdaj že ljubše, da bi šli spet v našo hišo, saj bi se tu zlahka pripetila še kakšna podobna naravna grozotnost in bi me za več dni spravila v slabo voljo, ter me onesrečila.«

133. O nauku o dušah, naravi in namenu materije. Svobodni, samostojni razvoj človeka v Božjega otroka

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Moj, če te sicer nič ne sili, da bi moral zapustiti ta ljubki kraj, lahko ostaneš tu in Jaz ti bom na kratko razložil to, kar tako zelo vznemirja tvojo čud. Glej, vedel sem za to slabost tvoje čudi in sem prav zato dopustil, da je velikanski orel moral odnesti svoj plen prav pred tvojim nosom!
2 Res je, da je na tej zemlji vse življenje nenehno izpostavljeno vsakovrstnim sovražnikom in mora biti zmeraj pripravljeno na boj, da se uveljavi kot življenje. Vendar velja ta boj edino za po vsemogočni Božji volji obsojeno materijo, ki pa zmeraj najbolj trpi tedaj, ko se njeno notranje duhovno bitje, ki ga imenujemo duša, loči od majave materije, ter se dvigne na popolnejšo življenjsko stopnjo.
3 Glej, vsa materija te zemlje - od najtršega kamna do etra visoko nad oblaki - je dušna substanca, toda v nujno determiniranem in zato otrdelem stanju. Njen cilj pa je, da se spet vrne v nevezano, čisto duhovno bit, potem ko prav po tej osamitvi doseže samostojno življenje. Da pa to po čedalje samostojnejši dejavnosti lahko doseže, mora iz vezane materije osvobojena duša prehoditi vse mogoče življenjske stopnje, na vsaki novi življenjski stopnji se mora znova zabubiti v materialno telo, iz tega pa potem spet pritegniti nase nove substance življenja in dejavnosti ter si jih prilastiti.
4 Ko se je duša po potrebnem zorenju - to njen onstranski duh iz Boga zelo jasno vidi - v telesu, bodisi v rastlinskem ali živalskem, že sposobna povzpeti na višjo stopnjo življenja, ji njen onstranski duh, ki jo nenehno oblikuje, omogoči, da ji bo za vnaprej neuporabno telo odvzeto in si lahko potem - že obdarjena z višjimi inteligencami - oblikuje novo telo, v katerem se lahko po krajšem ali daljšem času spet povzpne do višje inteligence življenja in dejavnosti in tako naprej vse do človeka, kjer bo kot že povsem svobodna, v poslednjem telesu dosegla popolno samozavest za spoznanje Boga, ljubezen do Njega in s tem popolno združitev s svojim onstranskim duhom in ta združitev se imenuje novo rojstvo ali prerojenje v duhu.
5 Ko človeška duša doseže to stopnjo življenja, je popolna in je potem kot povsem samostojno bit in življenje ne moreta več uničiti in použiti najsplošnejša božanska vsebit in vse življenje.
6 Najzanesljivejše znamenje že dosežene življenjske samostojnosti človeške duše je v tem, da spozna Boga in Ga celo na vso moč ljubi. Dokler namreč duša Boga ne spozna kot bitja, ki biva zunaj nje, ko še slepa in nema ni osvobojena oblasti Božje vsemogočnosti, se mora še prav silno bojevati, da se

teh vezi osvobodi. Toda takoj ko duša začne spoznavati Boga kot bivajočega zunaj sebe in Ga začne po čustvu ljubezni do Njega bitnostno zaznavati, je že osvobojena vezi Božje vsemogočnosti in čedalje bolj pripada sama sebi; tako je samostvarnica svoje lastne biti in življenja in s tem za vse večnosti in večnosti samostojna prijateljica Boga.
7 Če pa je tako, bistvena bit vendar prav nič ne izgubi, če ji je za naprej neuporabno telo odvzeto zato, da lahko potem hitreje doseže svoje končno poslanstvo.
8 Le kaj pomeni telo tega zajčka, s katerim si orel teši svojo lakoto, pri tem pa osvobodi dušo živali, tako da se je ta že povsem sposobna povzpeti na višjo življenjsko stopnjo? Tudi orel ima dušo, ki se približuje enakemu cilju. V zajčkovem mesu in krvi pa so tudi še bolj grobe duševne substance. Te se združijo z orlovimi duševnimi substancami zato, da postane s tem orlova duša nekoliko krotkejša in inteligentnejša, po izgubi svojega telesa pa že morda celo človeška in to prav postavna, obdarjena z veliko svetlobe, poguma in moči.
9 Na tej zemlji je pač tako urejeno za Božje otroke, ki se vzgajajo na njej. Življenje je in ostane boj z vsakovrstnimi sovražniki tako dolgo, dokler se iz lastne moči ne dvigne kot zmagovalec nad vso materijo. In tako se sploh ne smeš čuditi materialnim sovražnikom življenja, kajti niso sovražniki pravega življenja, temveč le sovražniki navideznega materialnega življenja, ki pravzaprav sploh ni življenje, temveč le sredstvo resničnega, notranjega, duhovnega življenja duše, ki se z njegovo pomočjo lahko vzpenja čedalje više do najresničnejše prave življenjske svobode - tega pa si brez tega minljivega sredstva sploh ne bi bilo mogoče niti zamisliti.
10 Bog seveda lahko s Svojo vsemogočnostjo naredi ali ustvari iz Sebe duha s popolno modrostjo in močjo, in to v enem trenutku nešteto takih duhov - toda nobeden od takšnih duhov ni samostojen, kajti njihovo hotenje in ravnanje nista nič drugega kot samo Božje sebstvo, ki mora nenehno pritekati vanje, da obstajajo, se gibljejo in ravnajo po Božji volji. Sami po sebi sploh niso nič, ampak so le trenutne Božje misli in zamisli.
11 Da bi sčasoma postali samostojni, morajo prehoditi pot materije ali determinirane in tako strjene Božje volje, na način, kot ga imate pred svojimi očmi na tej zemlji. In šele, ko to opravijo, postanejo iz sebe samostojni, svobodno misleči in prostovoljno delujoči Božji otroci, ki sicer tudi vedno izpolnjujejo Božjo voljo, vendar ne, ker bi jim jo vsilila Božja vsemogočnost, temveč jo spoznajo kot nadvse modro in se sami odločijo, da bodo ravnali po njej; šele potem so zaslužni za življenje in šele to jim daje najvišjo življenjsko blaženost in srečo.
12 Glej, Moj ljubi prijatelj, tako je s temi stvarmi, in prav zato, ker je tako, lahko čedalje bolj spoznavaš in občuduješ najvišjo modrost edinega, resničnega Boga, saj lahko iz tega spoznaš, kako Bog iz Svoje najvišje ljubezni in modrosti oblikuje Svoje lastne misli in ideje, ter vzgaja ljudi v samostojne, Sebi povsem podobne otroke! Če si to vsaj nekoliko razumel, Mi zdaj povej, kaj meniš o vsem naravnem življenju!«

134. Stotnikova pripoved o modrem Iliru

1 **Stotnik** je rekel: »Poslušaj, ti nadvse veliki mojstrski zdravnik, zdaj pa res ne vem, kaj naj na tebi bolj občudujem - tvojo prečudežno moč besede in volje ali tvojo izredno teozofsko modrost!
2 V Rimu sem nekoč govoril z nekom, ki je bil rojen v Iliriji in svojevrsten človek. Lahko smo ga spraševali o najbolj čudnih in pogosto skrivnih rečeh, pa je vse natančno poznal. Če so ga vprašali o usodi kakega človeka, je rekel: 'Če storiš to, tedaj bo tvoja usoda taka in, če storiš to in ono, te bo neogibno doletelo to in ono!' Meni je na las natančno napovedal, da me bodo poslali skoraj na skrajni konec velikega cesarstva na vzhodu, da se mi bo zgodilo veliko čudežnega in vse to se je doslej uresničilo.
3 Tega človeka, ki na zunaj ni bil nič posebnega, sem zaupno vprašal tudi, kaj meni o bogovih. Tedaj je rekel: 'Prav nič ne dam na to, kar si kot bogove predstavljate in kakor jih častite, kajti nikjer jih ni - ne v naravi in še manj v kakšnem kraljestvu duš in duhov. Njihove podobe so le človeško delo, oblikovala jih je človeška domišljija. V davnini so bili bogovi le ustrezne predstave posebnih lastnosti enega, večno resničnega Boga, ki so jih ljudje spoznali iz narave; tega Boga pa zdajšnji ljudje ne poznajo več.'
4 Toda teh lastnosti ne smemo jemati tako, kot da bi pod njimi tičal edino resnični Bog, ampak bolj tako, kot jih je On po Svoji najvišji modrosti in moči človekove volje kot Svojo podobo nazadnje po številnih stopnjah naravnega življenja uspel izvabiti iz zemljine materije do človeka. Zemljo sestavlja neskončno veliko duš in človekova duša kot pravi, resnični človek naj bi bila prav tako mnogotera duša v eni obliki in koži, tako kot so mnogotere njene inteligence ter njeno notranje in zunanje gledanje in zaznavanje. Toda tega zdaj nihče več ne razume in tudi ne more razumeti, ker se je človek zaradi svojih mesenih strasti oddaljil od samega sebe. Samoljubje in nečistovanje sta pahnila ljudi v veliko in temno življenjsko noč, iz katere bi jih lahko spet izvlekel le Bog sam in jih - kot je menil - morda tudi kmalu bo. Toda ne bo začel z Rimom, vendar tudi ne zunaj meja velikega cesarstva.
5 Glej, Mojster, tako je govoril tisti nenavadni Ilir! Če bi poleg svoje solidne modrosti lahko delal tudi kakšna znamenja, bi ga imeli skoraj za nekakšnega boga. Pomagal sem mu, da je našel veliko zelo naklonjenih poslušalcev in dobrotnikov; toda po letu dni se je od mene poslovil in rekel: 'Tu sem sicer našel zelo veliko prijateljev, toda tudi še več sovražnikov iz duhovniških vrst. Ti mi skrivaj strežejo po življenju; zato tudi skrivoma znova spet odhajam od tod.' Bogato sem ga obdaroval in mu dal zanesljivo spremstvo do obale Jadranskega morja. Tam se je vkrcal na ladjo in z dobrim vetrom odplul nazaj v svojo domovino.
6 Tega človeka sem omenil le zato, da bi ti pokazal, da sem o tem, kar si zdaj tako modro razložil, že imel nekaj pojma in sem te zato zdaj toliko laže razumel. Toda to, kar si zdaj povedal o tem, je neskončno višje, razločnejše in skoraj za vsakogar razumljivo. Toda, ko zdaj prav posebno pozorno opazujem tvoja znamenja, tvojo resnično vsevednost in modrost, se spomnim tudi nenavadne napovedi tistega Ilira, po kateri bo le veliki, edino resnični Bog - in to prav kmalu - rešil ljudi iz njihove noči in to znotraj meja velikega cesarstva. Navsezadnje si ti sam tak odposlanec edino resničnega, velikega Boga - ali celo identičen z njim?!«

7 Če je res eno ali drugo, tedaj nam povej, da se bomo vsi znali po tem ravnati!«

135. Osebnost Boga. Božja volja in človekova volja. Moč volje

1 **Jaz** sem rekel: »Naj bo tako ali drugače, to zdaj ne sodi sem; naj bo tako ali drugače, to mora najprej naznaniti vaše srce! Če bi vam Jaz sam rekel, da sem to ali ono, to ne bi duhovno koristilo vašim dušam. Da sem tako kot vi le človek, lahko vidite s svojimi očmi in primete s svojimi rokami; lahko pa si tudi predstavljate, da je tudi Bog najpopolnejši človek, sicer ljudje ne bi bili Njegove podobe.
2 Toda vsak človek lahko postane v vsem povsem enak Bogu, če si spoznano Božjo voljo povsem prilasti za svojo. Tega še niste vedeli, vendar vam tega ne dokazujem le z besedami, temveč veliko bolj z dejanji, ki sem jih storil pred vašimi očmi.
3 Zdaj misliš sam pri sebi, da govorim tako, kot da bi bil tudi kdo drug sposoben to narediti; toda za to ti ne morem dati nobenega drugega nasprotnega dokaza kot edino tega, da zdaj pokličem enega Svojih starih učencev in mu rečem, naj tudi on naredi eno znamenje.«
4 **Stotnik** je rekel: »Sploh ne dvomim, da bo tudi vsak od tvojih učencev naredil za naše oči isto, kar si naredil ti sam; toda učenec bo izrekel, kar boš hotel ti in potem se bo gotovo zgodilo, kar bo izrekel.«
5 **Jaz** sem rekel: »O ne, glede tega se pa zelo motiš! On bo le svojo voljo združil z Božjo, tako kot počnem tudi Jaz, in iz tako združenega hotenja bo tudi že sledilo izvršeno dejanje.
6 Povem ti: Ko edinega, resničnega Boga povsem spoznaš, Ga nadvse ljubiš in Njegovo dobro spoznano voljo narediš za svojo, poleg tega pa tudi zaupljivo veruješ in ne dvomiš, lahko porečeš tistim goram tam: 'dvignite se in se vrzite v morje!' in pri priči se bo zgodilo, kar si z Bogom hotel!«
7 **Stotnik** je rekel: »Da, da, to je vsekakor mogoče, vprašanje pa je, ali bo Bog dopustil in hotel to, kar ta trenutek hočem jaz, če sicer še tako zelo svojo voljo podredim Božji, - nečesa neumnega Bog vendar nikoli ne more hoteti. Ampak, če bi hotel tiste gore uničiti, bi bilo to vsekakor nekaj neumnega in nadvse hudobnega in tedaj Bog Svoje volje ne bi združil z mojo! - Imam prav ali ne?«
8 **Jaz** sem rekel: »Tokrat ne preveč, to sem ti namreč povedal le kot primer. Saj je vendar samoumevno, da si je tisti, ki je svojo voljo povsem združil z Božjo, prilastil - vsaj deloma - tudi Božjo modrost. Takšen človek bo potem tudi razumel, ali je to, kar hoče, res dobro in modro. Če pa to vidi, bo z Bogom hotel zmeraj le nekaj pravega in kar tako hoče, se bo tudi zgodilo, če človek o tem ne dvomi; če namreč človek o tem dvomi, je tak dvom posledica še nepopolne združitve njegove volje z Božjo voljo. - Toda zdaj zahtevaj od enega Mojih učencev poljubno znamenje; le logično mogoče in razumno mora biti!«
9 **Stotnik** je rekel: »Pokliči torej enega, saj ti najbolje poznaš njihovo prizadevnost!«
10 **Jaz** sem rekel: »Peter, pridi, če imaš dovolj vere in poslušaj, kaj želi prijatelj!«
11 Tedaj je **Peter** hitro stopil k stotniku in rekel: »Prijatelj, kaj želiš, da ti storim?«
12 **Stotnik** je rekel: »Če tudi ti kaj zmoreš, poglej tja na nasprotni rečni breg! Tam je okrog čokate skale zrasla divja goščava. V njej se zadržuje množica

hudih in zelo strupenih kač, ki neredko nadlegujejo ljudi in živali daleč naokrog; z močjo svoje volje združene z Božjo, odstrani in uniči zlo zalego teh živali!«
13 Nato je učenec iztegnil roke nad krajem, ki so mu ga pokazali in v trenutku je kraj prenehal obstajati.
14 Ko je **stotnik** to zagledal, je rekel: »Gospod in Mojster, če se lahko Tvoji učenci od Tebe tega naučijo, tedaj bi Ti tudi sam rad sledil in postal Tvoj učenec, kajti to je tisoč krat tisočkrat več kot deset tisoč krat deset tisoč rimskih legij vojakov! Oboroženemu s takšno sposobnostjo bi lahko zavzel ves svet in ga izboljšal z modrimi zakoni.«
15 **Jaz** sem rekel: »To bi lahko storil Jaz sam, če bi bilo to ta trenutek dobro za vse ljudi! Toda glede tega pravi Božja modrost: Vsepovsod še niso zreli za to; zato tudi tu hodim le v takšne kraje, o katerih vem, da so njihovi prebivalci zreli za to, da lahko sprejmejo višje razodetje. - Ker se je sonce že zelo približalo zatonu, bi bilo dobro, da bi se zdaj umaknili v hišo.«
16 **Krčmar**, ki je bil seveda tudi pri nas, je rekel: »Gospod in Mojster, zelo mi je žal, da ne morem biti deležen milosti, da bi vas vse prenočil v svojem gostišču! Toda vsaj nekateri Tvoji učenci naj bodo tudi moji gostje.«
17 **Stotnik** je rekel: »Prijatelj, danes pač ne, danes si namreč tudi ti moj gost, toda jutri bi radi bili tvoji gostje vsi in pojutrišnjem, če teh čudežnih ljudi nikakor ne bomo več mogli zadržati pri nas, jih bova spremljala do Serrhe. Zdaj pa pojdimo; upam namreč, da bo pri meni naročena večerja že pripravljena.«
18 Nato smo vstali in se podali v stotnikovo hišo, kjer nas je že čakala večerja. Krčmar pa je odšel še do svoje hiše, kmalu pa se spet vrnil k nam.
19 To je bil pravi rimski obed in nekateri učenci si niso prav upali seči v sklede.
20 **Jaz** pa sem to seveda opazil in rekel: »Kar jem Jaz, lahko brez skrbi jeste tudi vi!«
21 Tedaj so se opogumili ter jedli in pili rimsko vino. Vsi so kmalu postali zelo dobre volje in prebedeli vso noč, da smo vse navzoče seznanili s poglavitnimi potezami Mojega nauka.

136. Čut za lepoto je cvet resnice

1 Ostali smo budni vso noč, tako sem želel in tako so nazadnje želeli vsi. Le uro pred sončnim vzhodom smo šli ven in sicer v lepo urejen stotnikov vrt. Tu so bile ljubke senčnice in veliko travnatih klopi, množica raznovrstnega cvetja, cel gozd vrtnic, jasminovih grmov in tudi veliko dišeče narde. Poleg je raslo žlahtno sadno drevje vseh vrst, ki rastejo kjer koli na zemlji in vsi so občudovali ta umetelno, lepo in koristno zasnovani vrt.
2 **Jaz** pa sem rekel: »Vidite, takšen kot ta zgledni vrt naj bo tudi vsak človek, ki je po Božji volji! Tudi on naj združuje v sebi resnično in dobro z lepim in vzvišenim. Če dela to, dokazuje, da je v vsem podoben Bogu, svojemu Stvarniku in Očetu.
3 Poglejte, kako ljubke so vse te cvetlice! Kako čudovito so okrašene, saj po krasoti druga prekaša drugo! Da, in zakaj je tako? Nazadnje ostane za cvetom še tako mikavno lepe vrtnice vendar le nadvse preprosto in ne preveč lepo seme, razvilo se je iz lepega cveta, četudi za njegov nastanek sploh ne bi bil potreben tako lep cvet. Toda Bog je dodal k vsem Svojim delom tudi estetiko

na najvišji ravni zato, da bi s tem tudi v človeku prebudil za vsako blaženost nujno potrebni čut za lepoto. Ko se ta v človeku povsem prebudi, je tak človek tudi že sprejemljiv za vso resnico in vse dobro, katerega začetnica je prav lepota.
4 Glejte, naš ljubi prijatelj stotnik ima zelo veliko čuta za vse lepo in zato tudi za koristno in dobro! Če tega čuta ne bi imel, bi mu bilo popolnoma vseeno tudi za te Moje resnice, ki vodijo ljudi do spoznanja enega, edino resničnega Boga in do spoznanja samega sebe, in jih ne bi sprejel; ker pa ima zelo veliko čuta za lepoto - to več kot dovolj dokazuje zasaditev tega čudovito lepega vrta - je bil tudi prvi, ki se je tu zelo zanimal za posredovanje Mojega novega življenjskega nauka in ga tudi sprejel, da bi ga natančno izpolnjeval. Torej naj vsakdo stori enako in se mu bo to štelo v dobro pri Bogu!
5 Stopite v človekovo hišo! Če je zelo čista in po možnosti tudi ljubko opremljena, lahko že zanesljivo predvidevate, da bo podobna tudi notranjost tega človeka. Če pa pridete v hišo drugega človeka in najdete v njej vse umazano in neurejeno, se lahko takoj obrnete in upoštevate navodilo, ki sem ga vam, učencem, že dal: da biserov Mojega evangelija nikoli ne mečite svinjam! To bi bilo tudi povsem zaman; kot sem rekel: človek brez čuta za lepoto, ki je pravzaprav cvet resnice, tudi nima čuta za resnico, ki kot koristno življenjsko seme sledi cvetu.
6 S tem pa nočem reči, da zaradi tega človek ne bi smel početi nič drugega, kakor si predvsem prizadevati za to, da bi svojo hišo, vrtove ter svoja polja in travnike z vsakovrstnimi tuzemsko dragocenimi sredstvi povzdignil do takega sijaja, da bi ljudje nad njim nadvse ostrmeli. Takšno neizmerno razkošje bi se še prekmalu izrodilo v najhujšo prevzetnost, samoljubje, napuh in oblastnost; za revnejše ljudi bi pomenil celo dokaz, da mora biti lastnik takega razkošja pretirano bogat človek. Da bi morda od njega kaj dobili, bi preveč občudovali njegovo razkošje, ga častili, in zaradi tega bi se potem ta človek kmalu in zlahka prevzel, potem bi rad ponudil še več, da bi si ljudi še bolj podredil in nazadnje pridobil celo pravico do vladanja nad občudovalci.
7 Tako pretirani čut za blišč je nazadnje še slabši od gnilobe, nastale zaradi lenobe. Tak čut se imenuje napuh in je greh človeške narave, ki duši nikoli ne pomaga do večnega življenja. Toda čut za lepoto in red, ki kaj ustvarja le s svojo pridnostjo in resnično vnemo za vse lepo, resnično in dobro, kot je ta vrt tu, je krepost, ki jo je treba vsakemu kar najbolj priporočati.
8 Vendar zdaj o nečem drugem; zdaj namreč prihajata stotnik in mitničar in vpričo njiju vrta nočem preveč hvaliti; stotnik bo pozneje že tako in tako izvedel, kaj sem s tem mislil.«

137. Obisk v templju modrosti

1 Zdaj je prišel stotnik z mitničarjem k Meni in opravičil svojo kratkotrajno odsotnost, češ da je moral izpolnjevati nujne službene in stanovske dolžnosti. Isto je storil tudi mitničar, nato pa nas povabil k zajtrku k sebi in, ker je tudi stotnik hotel biti tisti dan njegov gost, sem privolil tudi Jaz. Šli smo v zelo prostorno mitničarjevo hišo, iz katere je prav pred eno uro odšla trgovska karavana, ki je prispela zvečer. Tam smo zaužili prav dobro pripravljen zajtrk in učenci so potem poučevali duhovnike v Mojem nauku in jim razkrili pravi razlog, zakaj sem pravzaprav prišel na svet.

2 Jaz sam sem poučeval stotnika in njegovega sina; vse, kar sta slišala, sta sprejela z največjim veseljem in najtrdnejšo vero. In tako je med koristnim pogovorom in delom minil tudi ta dan; duhovnike pa sem znova napotil v Chotinodoro, kar so Mi najslovesneje obljubili. Nato smo šli počivat in zgodaj zjutraj v spremstvu stotnika in njegovega ozdravljenega sina odpluli proti pomembnemu staremu mestu Serrhi, mitničar pa nas je večkrat pozdravil.
3 Ko smo prispeli tja, nas je stotnik hitro odpeljal k svoji družini, ki je prebivala pri polkovniku, stotnikovemu ožjemu sorodniku, kjer je bila na obisku. Lahko si mislite, kako zelo se je razveselila stotnikova žena, ko je zagledala povsem zdravega sina, za katerega je mislila, da je že mrtev, zato podrobnejši opis tega ni potreben.
4 Ker smo prišli v to mesto že precej pozno zvečer, naš številni prihod v mestu skoraj ni vzbudil pozornosti. Sprejeli smo prijazno ponujeno prenočišče pri polkovniku in se tam z vsem dobro preskrbljeni zadržali pet dni.
5 Nedaleč od tega mesta na zmerno visokem griču je stal tempelj, posvečen edino modrosti. V njem ni bilo nobenega kipa malikov, ampak so na oltarju ležale vsakovrstne knjige in prastari spisi. V njih so bili razni modri izreki in marsikatera prerokba iz najstarejših časov.
6 Četrti dan smo obiskali ta tempelj in njegove tri stare duhovnike. Bilo nas je okoli štiristo, ker so nas spremljali številni meščani, kajti tam smo ozdravili razne bolnike, slepim vrnili vid in gluhim sluh in mnogi so sprejeli Moj nauk ter odtlej živeli po njegovih načelih.
7 Ko smo prišli do templja in so trije duhovniki zagledali rimskega polkovnika, so stopili iz sicer večinoma zaprtega templja in polkovnika z najglobljim strahospoštovanjem vprašali, kaj ob tem nenavadnem času zahteva.
8 **Polkovnik** pa je pokazal Name in rekel: »Ta Prvi in Najvišji vseh prvih in najvišjih je prišel in želi videti vaš tempelj modrosti ter si ogledati spise v njem. Zato odprite vrata in pustite, da vstopimo v njegove posvečene dvorane!«
9 **Duhovniki** so rekli: »Ta tvoja zahteva nam je prišla sicer ob zelo neprimernem času, toda ker zapoveduješ, bomo to storili; toda ti sam moraš prevzeti odgovornost celo do strogih in neizprosnih bogov!«
10 **Polkovnik** je rekel: »Da, da, to bom storil brez nadaljnjega; kajti prepričati se moram, ali je v vaši najstarejši knjigi modrosti zapisano tako, kot mi je pripovedoval ta z vso oblastjo bogov obdarjeni mož.«
11 Šele zdaj so trije duhovniki dokončno privolili in po nekaj priklonih odprli tempeljska vrata, ki niso bila ravno med največjimi. Vstopili smo in duhovniki so izpod oltarja privlekli na plan staro knjigo, napisano v staroindijskem jeziku; le eden izmed njih jo je znal brati in za silo razumel.
12 Jaz sam pa sem mu pokazal mesto, ki naj ga prebere in nato prevede.
13 Ogledal si je besedilo, ga prebral in potem prevedel takole (**duhovnik**:) »Iz gora, kjer gnezdijo kavke (kauke) v velikih jatah, izvira reka, ki mogočno teče, široka in dolga. Na njenih bregovih sem videl mesta, velika in majhna, na svojem širokem hrbtu pa nosi številne tovore. Toda glej tam, splav sem videl pluti na njenem hrbtu, - temna noč je ležala po vsej širni okolici od izvira reke do tja, kjer se je izlivala v veliko svetovno morje. Toda splav je nosil človeka, čigar obličje je sijalo bolj kot sonce in iz njegovih ust so švigale ognjene puščice in ognjeni meči. Na obrežju pa je ležalo veliko mrtvih in tisti, ki so jih zadele puščice iz njegovih ust, so se začeli premikati, oživeli so in okrog njih je nastal svetel dan. Splav pa je nosil še več ljudi, ki so bili živi in so tudi imeli svetlobo

v sebi in so sijali kot polna luna. Tudi iz njihovih ust je izhajala svetloba, ki je bila enaka svetlobi zvezde Danice in tisti mrtvi, ki se jih je ta svetloba dotaknila, so spet oživeli in potem hodili kot ob belem dnevu. To pa je povzročilo, da je kmalu nato vsa reka postala svetloba. Ko je vsa reka sijala, je postalo veselo na njenih bregovih in mnogi so hiteli tja, ter si umili obraz, in glej, tedaj so sijali vsi, ki so stopili v reko in se očistili v njenih svetlih valovih!
14 Toda potem sem spet videl reko in nisem videl nobene svetlobe več, ampak je na njenem hrbtu znova ležala najtemnejša noč in dolgo sem tako gledal, in glej, nikoli več ni hotelo postati svetlo! In slišal sem glas kot šumenje mnogih vetrov skozi suho grmovje in glas je govoril: 'Gorje ti, prinašalec noči, ko se bom vrnil! Tebe bo Moja sodba zadela z dvojno ostrino, kajti bil si svetloba in znova si postal tema! Tako ti povem, ti pa naprej povej svojim črvom! Tako hoče Prvi in Poslednji, Alfa in Omega!'«
15 Nato se je duhovnik spet globoko priklonil pred svojo knjigo in jo znova položil, zavito v najfinejše laneno platno, na njeno prejšnje mesto.
16 Tedaj mu je rekel **polkovnik**: »Ali tudi razumeš to, kar si prav dobro prebral?«
17 **Duhovnik** je rekel: »Gospod, ko bi to razumel, bi sedel v Delfih na Pitijinem trinožniku!«
18 **Polkovnik** je rekel: »Glej, česar ti ne razumeš, razumem jaz kot vojak zelo dobro in ti lahko razložim! Glej, tu stoji Mož, ki je prišel iz nebes k nam ljudem in zdaj širi svetlobo vse od Melitene sem dol do Serrhe! Njega poslušajte in vi zdaj mrtvi boste oživeli in boste v najsvetlejši luči gledali svoje zveličanje! Drugi možje, ki so prišli z Njim, pa so prav tisti, katerih obraz je sijal kot polna luna. Njihove besede so resnična življenjska zvezda Danica in tisti, ki jih sprejmejo, potem sijejo polni življenja prav tako kot njihove besede, ki so v vaši knjigi modrosti označene s podobo zvezde Danice. Mar zdaj razumete, kateri čas je prišel?!«
19 Duhovniki so strmeli nad polkovnikovo modrostjo in ga zelo spoštljivo vprašali, kdo in od kod sem torej Jaz.
20 **Polkovnik** je rekel: »Saj sem vam vendar že povedal, od kod je ta Bogočlovek; če pa vam je znano to, tako in tako veste, kaj vam je storiti. Glejte zdaj, da bo tudi vas oživil, da boste lahko potem tudi vi sijali pred vsemi ljudmi, ki bodo prišli k vam, da bi si pri vas pridobili pravo modrost dušnega življenja!«
21 Nato je prišel **eden od duhovnikov** k Meni in rekel: »Visoki iz svetlih nebesnih višin, daj nam pravo modrost!«
22 **Jaz** sem rekel: »Tu so Moji učenci, nanje se obrnite in oni vam bodo pokazali pot, po kateri stopajte in se ravnajte, kajti le po njej lahko prispete do prave in resnične modrosti - toda ne tu v tem templju, temveč v polkovnikovi hiši v mestu! Pojdite tja in se dajte poučiti!«
23 **Duhovnik** je rekel: »O Visoki, to je za nas zelo težko, ker se po našem pravilu nikoli ne smemo s te modrostne višine spustiti v globoko nižino! Kajti simbolično modrost stalno prebiva le na čisti višini in se nikoli ne spusti v umazano nižino, kakor tudi razum vsakega človeka prebiva v njegovi glavi kot najvišjem delu njegovega telesa.«
24 **Jaz** sem rekel: »Če bi bilo tako prav, tedaj tudi Jaz nikoli ne bi smel zapustiti svetlih in najvišjih modrostnih višin nebes. Ker pa sem to storil na ljubo vam, ljudem, boste pač lahko tudi vi nekoč v življenju zaradi višje

modrosti zapustili to svojo ničevo modrostno raven, kajti za to, da boste dosegli najvišje, se pač splača potruditi in zapustiti tak grič. Odslej se bo moral vsak spustiti na svojo nižino ponižnosti, če bo hotel doseči resnično življenjsko modrost.«
25 Ko je duhovnik slišal, kaj sem rekel, je šel k soduhovnikoma in jima povedal, kar je slišal od Mene. Ta sta bila sprva zelo sumničava, toda čez čas, po tehtnejšem premisleku sta vendarle privolila in so stopili k polkovniku ter ga prosili za dovoljenje, da bi smeli stopiti v njegovo hišo, ker Jaz tako hočem.
26 Tedaj je **polkovnik** rekel: »To me celo zelo veseli! Le pridite zdaj z nami - kajti takoj se bomo vrnili - in bodite danes in jutri moji gostje, ker bo ta visoki Mož vseh mož na vsej zemlji tudi še jutri premilostno ostal pri meni!«
27 Duhovniki so se zahvalili in se takoj odpravili z nami; še prej pa so naročili ženam in otrokom, kaj naj delajo in govorijo, če bi medtem, ko bodo odsotni, prišel kakšen raziskovalec resnice.

138. Čudežni obed v polkovnikovi hiši. Bistvo in delovanje ljubezni

1 Komaj smo s številno družbo prispeli v mesto, nam je prišla naproti velika **množica ljudi**, nas od vseh strani pozdravljala in kričala: »Blagor tebi, veliki Odrešenik in večna ti hvala, ker si nas s svojo prečudežno vsemogočnostjo odrešil hude stiske!«
2 Tedaj so trije modrostni duhovniki ostrmeli, še toliko bolj, ko so med ljudstvom zagledali tudi druge duhovnike.
3 Medtem smo prispeli do velike polkovnikove hiše. Tedaj so se številni spremljevalci poslovili ter odšli v svoje hiše in stanovanja; Jaz in vsi učenci pa smo šli s polkovnikom in njegovim svakom, stotnikom iz Samosate in z drugimi sostanovalci v hišo, da bi tam obedovali. Bilo pa je prav bedno; stotnikova žena s polkovnikovo ženo, ki je bila dobra kuharica, sta namreč v naglici pozabili naročiti svojim služabnikom, naj pripravijo kaj za kosilo in zato zdaj seveda še ni bilo nič pripravljeno.
4 **Polkovnik** je postal nekoliko jezen in zlovoljen; toda kljub temu se je prav kmalu pomiril in rekel: »No, torej napnite zdaj vse svoje moči, da ne bomo kosili šele zvečer!«
5 **Jaz** pa sem rekel polkovniku: »Pusti to, le odpri zdaj vrata v veliko obednico, tam bomo že našli vse, kar potrebujemo.«
6 Polkovnik je to storil in se nemalo začudil, ko je videl, da so bile mize obložene z najboljšimi in najfinejšimi jedmi. Seveda je vprašal ženske, zakaj mu tega niso povedale takoj, ko jih je o tem vprašal.
7 Ženske pa so se znova opravičile in rekle, da je to presenetilo tudi njih enako kot njega, saj so o pripravi tega kosila vedele prav tako malo kot on sam. To je gotovo čudež.
8 Zdaj si je **polkovnik** natančneje ogledal jedila in posodje ter videl, da so bile vse sklede, žlice, noži in čaše iz čistega zlata. Hitro je stopil k Meni in rekel: »Gospod, Gospod to je Tvoje delo! Kako da sem postal jaz, ubogi grešnik, mračni pogan, vreden tolikšne Tvoje milosti?! Saj vendar sploh nisem vreden, da bi Tvoje presvete noge stopile v mojo umazano hišo, kaj šele takšnega nezaslišanega odlikovanja, ki bi bilo celo za rimskega cesarja preveč imenitno!«

9 **Jaz** sem rekel: »Kar je, je; in zdaj sedimo za mizo ter veselo jejmo in pijmo, kar je na mizah! Če namreč hočete postati Božji otroci, nič ne škodi, če enkrat že v tem življenju doživite, kako Božji otrok je in pije v Očetovi hiši.«
10 Nato so vsi dobre volje sedli za mize ter začeli jesti in piti. Toda zdaj so bili povsem iz sebe polkovnik, stotnik, njegov sin in njuni ženi ter njune hčere in deset stotnikovih bratov pa tudi drugi povabljeni gosti, kajti vsi so zagotavljali, da tako nebeško dobrih jedi in tako neprimerljivo dobrega vina še nikoli niso užili in ženske so Me obkrožile in vprašale, kako je mogoče pripraviti tako nepopisno dobre jedi.
11 **Jaz** pa sem rekel: »Da, ljube Moje, česa takega na zemlji ni; ko pa bo na zemlji med ljudmi po spoznani Božji besedi nekoč pravi ogenj ljubezni do Boga in do bližnjega postal res močan, si bodo ljudje pri takem ognju že tudi pripravljali jedi, ki bodo teknile prav tako in včasih še bolj kot te danes. Povem vam: Resnična in čista ljubezen je sveti in najplemenitejši ogenj; ta zmore vse. Je najboljša kuharica, najboljša gostiteljica, najboljša začimba vseh jedi in najboljša jed sama. Resnično, kdor se hrani s čisto ljubeznijo, je res dobro nahranjen in kogar ta nasiti, vekomaj ne bo lačen! Če vas bo oživila ta ljubezen, ne boste nikoli niti občutili niti okusili smrti. Zato se potrudite za takšno čisto ljubezen do Boga in do svojega bližnjega, kajti ta ljubezen vam bo dala vse, kar vas lahko zelo osreči! Kakšna pa je ta ljubezen, ste slišale v preteklih treh dneh in tako vam o tem nimam nič več povedati.«
12 Za ta pouk so se Mi vse zahvalile in Mi najslovesneje obljubile, da se bodo za to ljubezen tako potrudile, kolikor je le mogoče.
13 Zdaj pa je rekel **eden od treh modrostnih duhovnikov**: »Kako pa more umrljiv, materialni človek ljubiti večno neumrljivega in čisto duhovnega Boga? Mar ne bi Bog kar najbolj zameril človeku tolikšne predrznosti? Kaj bi rekel že zemeljski kralj, če bi mu kateri od nas skušal izkazati ljubezen?
In kaj je kralj v primerjavi z Bogom!«
14 **Jaz** sem rekel: »Neumen in nadvse ošaben kralj, ki pa svojih podložnikov ni ustvaril, se najbrž ne bi vedel prav prijazno, če bi prišel k njemu povsem preprost in neumen človek in rekel: 'O veliki kralj, zelo te ljubim! Stopi s svojega visokega prestola, da te bom objel in poljubil!' Kralj bo takšnega človeka gotovo imel za norca in mu bo po svojih služabnikih pokazal vrata; in če ne bo odšel zlepa, bo že moral prenesti kakšno kazen. Toda, če bodo takšnemu kralju podložniki izpričali resnično dejavno ljubezen, jo bo gotovo prav dobro sprejel in tudi povrnil in ne bo dal nikogar vreči skozi vrata.
15 Bog, večno resnični, pa ni kot neumni pogan te zemlje. On sam je čista Ljubezen in zato tudi najvišja Modrost sama; kot tak in prav tak je tudi iz Sebe ustvaril vse svetove in ljudi.
16 Ker je On sam čista ljubezen, tudi hoče, da Ga vsi ljudje predvsem nadvse ljubijo, potem pa tudi - ker so vsi ljudje Njegovo delo - ljubijo drug drugega, tako kot ljubi vsak samega sebe. Če pa Bog ljubi vse ljudi bolj kot najboljši oče svoje otroke, zakaj Ga potem ne bi tudi ljudje nadvse ljubili, ko so Ga že enkrat prav spoznali?
17 Resnično vam povem: Brez prave ljubezni Boga ne boste našli, Ga nikoli prav spoznali in se Mu torej tudi približati ne boste mogli nikoli! Samo ljubezen vam kaže zanesljivo pot do Njega - vaš razum pa nikoli! Kdor pa poti do Boga ne najde, tudi ne najde poti do svojega lastnega življenja, zato hodi v temi in

po poteh sodbe in večne smrti. Zapomnite si, kar vam pravim; drugo boste že pozneje slišali od Mojih učencev.«
18 Nato so trije modreci umolknili ter še naprej dobre volje jedli in pili.
19 Eden od njih, ki je bil precej bistre glave, je nekoliko pozneje rekel drugima dvema: »Ta čudoviti človek govori najpopolnejšo resnico. Zato mu le prisluhnimo, tako bo najbolje za nas; saj nas po solidnejši modrosti vendar tisoč krat tisočkrat presega!«
20 Jaz pa med vsem obedom nisem govoril nič več; po obedu pa so se trije modreci obrnili na učence in ti so jih poučili v poglavitnih načelih Mojega nauka, ki je bil trojici zelo všeč.
21 Jaz sam pa sem šel s polkovnikovo in stotnikovo družino ven in pustil učence, da so delovali sami. Samoumevno je, da so vsi najnovejši učenci zmeraj zavzeto sodelovali, ko so stari učenci poučevali in so si poglavitne stvari tudi zapisovali zase. Šele zvečer smo se spet sešli.

139. Barantavi Judje

1 To popoldne sem s polkovnikom, stotnikom in njunimi domačimi obiskal nekaj revnih Judov, ki so se v teh krajih ukvarjali z vsakovrstno trgovino in barantanjem, toda malo zaslužili, ker so jih nabriti Grki povsod prehiteli. Polkovnik in stotnik sta jih obdarovala, Jaz pa sem jim svetoval, naj odidejo domov in si tam služijo vsakdanji kruh z delom svojih rok, ki so ga obvladali. Kajti človek z malo talenti naj tudi ostane v deželi, kjer je rojen, ter sebe in svoje pošteno preživlja. Le ljudje s številnimi in velikimi talenti tako kot sonce pripadajo vsej zemlji, ker naj njihova duhovna luč vsem drugim ljudem razsvetljuje njihove življenjske poti.
2 **Eden od Judov** je menil: »Mojster, zakaj nas je Jehova za pot skozi ta bedni svet obdaril s tako malo talenti? Ali ne bi mogel tudi nas obdarovati s številnimi sposobnostmi?«
3 **Jaz** sem rekel: »O vsekakor; toda On najbolje ve, kaj je dobro za vsakega človeka in zato vas je tudi obdaril s prav toliko talenti, kolikor jih potrebujete. Zaradi mnogih talentov pač noben človek ne bo blažen, ker niso človekova zasluga, temveč le delo in zasluga Boga. Komur je veliko dano, bo tudi moral dati račun za veliko; komur pa je dano le malo, bo moral odgovarjati le za malo. Isti greh bo imel pri bogato nadarjenem nekoč na tehtnici Božje pravičnosti veliko večjo težo, kot če bi ga storil malo nadarjeni. Če namreč zakonodajalec sam ravna v nasprotju s svojimi zakoni, je to gotovo hujše, kot če bi proti zakonom grešili tisti, ki so jim bili zakoni dani. Zato naj nikar nihče ne zavida človeku, ki mu je Bog dal zelo številne in velike talente; tak bo namreč moral na zemlji tudi zelo veliko prenesti. Zato bodite veseli, da vas je Bog obdaril z malo talenti!«
4 Ko je **Jud** to slišal, je rekel: »Mojster, sicer si govoril zelo modro in prav, in je že res tako; toda menim, da tisti, ki hodi ponoči z zelo malo luči, zanesljivo lažje pade v prepad kakor tisti, ki mu podnevi razsvetljuje pot sonce! Ko pa leži razbit in mrtev v prepadu, je prav vseeno, ali je našel smrt v prepadu z veliko ali malo luči. In pri tem mislim, da je z veliko luči obdarjeni človek vendarle zmeraj na boljšem od onega z malo, ker lahko prvi že od daleč vidi prepad in se mu ogne, z malo luči obdarjeni pa prepada pogosto niti ne vidi, čeprav stoji tik ob njegovem robu.«

5 **Jaz** sem rekel: »Tudi glede tega imaš prav; toda prav zato naj z malo luči obdarjeni ostane lepo doma, kjer tudi ponoči pozna tla, na katerih stoji in z zanesljivim korakom po njih hodi. V svoji hiši bo vsak najbolje vedel, kako mora hoditi, da ne bo naredil napačnega koraka; toda v veliki tuji hiši z njemu neznano notranjo ureditvijo se bo s svojo slabotno svetlobo svetilke težko znašel. Tiste, ki jim je Gospod Bog dal tako malo luči, ima kot otročiče gotovo tudi zelo rad, ker jim je s tem kar se da olajšal nalogo zemeljske življenjske preizkušnje, velikim duhovom pa je pot posul s trnjem, po kateri ni prav prijetno hoditi. Zato vi majhni judovski duhovi odrinite in se vrnite v svojo deželo! Tam boste našli kolikor boste hoteli svoji svetlobi primerne zaposlitve; tu pa za vas ne zori pšenica.«
6 Tedaj se je oglasil tudi **polkovnik**: »Da, da, moji dragi, Gospod ima povsem prav! Kakor zelo dobro vem, vam gre tukaj prav bedno in slabo in jaz resnično ne morem izboljšati vašega položaja. Pojdite torej v svojo deželo; tam vas bodo gotovo bolje sprejeli kot tu! Vaše barantanje vam nič ne prinese, našega dela pa ne morete opravljati, ker ga ne obvladate; zato pa se boste doma gotovo veliko bolje znašli. Da boste pa laže prišli v svojo deželo, vam bom iz ljubezni do tega Mojstra, ki je tudi Jud, poslal denar za popotnico.«
7 Ko so revni Judje to slišali, so pohiteli domov, pripeljali svoje otroke k nam in rekli, da bi s temi težko opravili pot še dlje od Betlehema, ker nimajo nobenih tovornih živali več.
8 Nato je **polkovnik** rekel: »Dal vam bom še primerno število tovornih živali; toda potem nemudoma odrinite! Če bi namreč še potem hoteli ostati, bi vas bil prisiljen odstraniti s silo!«
9 Vsi so takoj privolili in rekli, da bi raje odšli danes kot jutri. Takoj so se začeli pripravljati in bili v eni uri nared ter tudi hitro odpotovali.
10 Bilo jih je okoli sedemdeset po številu in zato so postali temu mestu, ki je že samo imelo veliko domačih revežev, pravo breme. Doma pa je večina imela zemljišča, ki so jih prepustili slabim služabnikom v obdelavo, ker so menili, da bodo s svojim barantanjem dosegli večje dobičke. Toda obubožali so in zdaj sem jim Jaz spet omogočil rešitev iz njihove tako hude stiske.
11 To je bilo gotovo tudi zelo dobro delo! Zato naj se vsak resnični slednik Mojega nauka potrudi, da bo osvobajal takšne ujetnike iz njihove stiske, če ima sredstva za to; Jaz mu bom povrnil že tostran in še bolj onstran, kakor sem ob tej priložnosti tudi polkovniku povrnil s tisoč funti najčistejšega zlata, in sicer že vnaprej, ker sem tudi že vnaprej vedel, kaj bo storil!
12 Potem se ni v tem kraju zgodilo nič posebno pomembnega več. Učenci so tri duhovnike povsem spreobrnili in Jaz sem tudi v tem mestu blagoslovil nekega vernega zdravnika, da je bil potem sposoben s polaganjem rok v Mojem imenu povsem ozdraviti veliko bolnikov. In tako je tudi naslednji dan hitro minil.

140. Vrnitev v Kafarnaum. Velikan in njegova pridiga Judom

1 Čez noč smo še ostali v Serrhi in šli naslednji dan med številnimi izkazovanji ljubezni spet peš ob reki navzgor in sicer proti Zeugmi - tudi malemu staremu mestu ob Evfratu. Iz Samosate nismo mogli priti v to mesto zato, ker nas je stotnikova pot zaradi njegove družine vodila v Serrho, zato smo ob vrnitvi iz Serrhe zavili tja. Od Samosate v Serrho je pot sicer še več kot enkrat daljša

kot v Zeugmo; toda od Zeugme je potem spet bliže v Debo kot od Samosate, ali celo od Serrhe, ki je bila po tedanjem računanju - ker se je v tem času od teh krajev komaj kaj ohranilo - od Samosate oddaljena okrog trideset milj.
2 V Zeugmi smo opravili enako delo kot v drugih krajih. Pogane ob Evfratu so pogosto obiskovali Judje, zato so tudi poznali njihovo spoznanje o Bogu in se z njimi ni bilo pretežko sporazumeti.
3 Zaradi večje natančnosti in razumljivosti lahko tu še dodatno povemo, da so se kraji, ki smo jih zdaj obiskali in so sedemsto let pred Menoj spadali k Siriji, zdaj prištevali h Kapadokiji; toda Deba, kamor sem po dveh dneh odšel s svojimi učenci, je že sodila k Siriji, ki je v Mojem času mejila na pravo Galilejo in je pravzaprav bila njen sever.
4 V Debi se nismo dolgo zadrževali, ker se z njenimi prebivalci zaradi njihovega barantanja s svinjami ni dalo veliko narediti.
5 Iz Debe smo šli v Cyrrhus, pomembno grško trgovsko mesto; tu smo ostali kar sedem dni, kjer smo skoraj enako kot v Chotinidori pridobili veliko privržencev.
6 Od tam smo šli v veliko mesto Antiohijo in v njem ostali skoraj ves mesec. Antiohija je bila že zelo stara, imela je razvito trgovino po vsej Mali Aziji in celo do Evrope. Od tam je prišla vest o Meni do zahodnih meja Male Azije in majhen kralj iz Lidije po imenu Abgar je odšel od tam v Antiohijo, da bi Me spoznal. Popolnoma je sprejel Moj nauk, se dal celo krstiti, doma spreobrnil svoje ljudstvo in Mi pisal precej pisem, na katera sem tudi zmeraj odgovoril; toda njegovega prisrčnega vabila, da bi prišel k njemu, iz nadvse modrih razlogov nisem mogel sprejeti.
7 Iz tega mesta smo se spet vrnili v našo pravo Galilejo, obiskali tam še številne majhne kraje in vasi ter zelo učinkovito širili novi nauk.
8 Na tem potovanju, ki ga lahko imenujemo zelo uspešno, smo preživeli tudi vse poletje in ko smo spet prišli do našega krčmarja Matija v Kafarnaumu, se je že približala jesen in z njo šotorski praznik.
9 Krčmar se je začudil desetim novim učencem, še zlasti velikanu - ki je meril v višino celih devet pedi, torej skoraj devet čevljev po današnji meri - in ga spoštljivo občudoval. Temu človeku se ni mogel dovolj načuditi, ker takšnega velikana ni še nikoli videl; toda velikan je bil velikan tudi v govorjenju in je močno vplival s svojimi resnično donečimi besedami. V rimskih oblačilih je bil še veličastnejši in to je dajalo njegovim besedam velik poudarek. Nobenega ugovora ni trpel, kajti zdaj je bil prvič, nadvse prepričljivo in trdno podkovan v Mojem nauku in drugič, tudi ob pogovoru z učenci, posebno v zadnjem času z našimi tako imenovanimi judovskimi Grki, si je pridobil zelo veliko vedenja iz starih prerokov in tako s svojim posebnim govorniškim darom zavrnil vsak ugovor proti Božanstvu Mojega bitja in znal na vsakega nasprotnika tako zagrmeti, da ga je minil vsak pogum za daljši besedni dvoboj z njim.
10 V času Mojega desetdnevnega počitka v hiši našega Matija je prihajalo veliko meščanov in trgovcev in se začelo zanimati za njegov stan ter spraševati, kaj bo zdaj počel tu v Kafarnaumu.
11 Strašno resno jih je pogledal in rekel (**velikan**:) »Kot pogan in Rimljan vas bom sodil, vi bedni in neverni Judje! Gotovo vas je moral spočeti vaš Belcebub, ker ste tako slepi in ne vidite, da je Ta edini nosilec prav istega Duha, ki je pred neskončno dolgimi časi kot najvišji Duh samo s Svojo voljo ustvaril in

utrdil nebesa in to zemljo in vse, kar na njej in v njej obstaja, živi, diha in misli.
12 Mi slepi pogani smo to jasno spoznali ob prvem znamenju, čeprav nismo nič vedeli o tem, da so Njegov prihod na to najslabšo pusto zemljo že pred več stoletji vseskozi soglasno napovedali številni preroki in najnatančneje naznačili celo čas, kraj in nešteto drugih okoliščin, kdaj, kje in kako se bo On, sam Vsemogočni, iz Svojih najvišjih nebes spustil najnižje na to Zemljo kot človek. Tukaj med nami prebiva Prevzvišeni! Le zakaj tega ne verujete? Ker ste Belcebubovi otroci in nikoli ne morete biti Božji otroci! Poberite se od tod, sicer vas bo zmlela moja jeza!«
13 Ko je začel tako govoriti, se je vsak brž pobral od tam; nihče si ga ni želel še bolj dražiti.

141. Ponesrečeni napad poglavarja shodnice

1 Nekega dne je prišel že znani poglavar shodnice s svojimi farizeji in pismouki k Matiju in zahteval pogovor z Menoj, saj je izvedel, da se s Svojimi učenci znova zadržujem tu. Iz Jeruzalema je namreč dobil najstrožje ukaze, naj najnatančneje poizve o tem Nazarečanu, kaj dela in kod se zdaj potika. Da, moral bi Me celo napasti ter živega ali mrtvega spraviti v Jeruzalem.
2 Tedaj je rekel **Matija**: »Gospod, On stanuje pri meni; toda ne svetujem ti, da bi Ga kakor koli napadel - kajti tedaj boš z vsemi svojimi pomočniki povsem izgubljen!«
3 **Poglavar** je rekel: »Nikar ne pozabi, da njegova čarovnija ne more prizadeti posvečenih duhovnikov!«
4 **Matija** je rekel: »Dobro, tu v tej veliki sobi se zadržuje z vsemi Svojimi učenci in prav zdaj obedujejo! Vstopi in sam govori z Njim!«
5 Tedaj je poglavar stopil k zaprtim vratom in zelo močno potrkal.
6 In **Jaz** sem rekel velikanu: »Pusti ga vstopiti in samo ti govori z njim; kajti ni vreden nobene besede iz Mojih ust!«
7 Tedaj je **velikan** odprl vrata in zagrmel na poglavarja: »Le noter, vi najbednejši nizkotneži in podleži! Vaš »čedni« namen nam je že dolgo znan, mi pa smo prišli sem prav zato, da bi ga slišali iz vaših zmajskih ust. Torej le noter, vi divje nočne in močvirske zverine, in govorite, da se bo sodba, ki vas bo zasluženo zmlela, čim prej uresničila!«
8 Ta nagovor je naredil na poglavarja in njegove pajdaše tak vtis, da so začeli trepetati in nobeden ni bil sposoben izjecljati besede. Velikana so imeli za rimskega namestnika diktatorja, ki bo v trenutku z vsemi cesarjevimi pooblastili pobil vse Jude. Ko so ti obiskovalci skrajno prestrašeni stali pred odprtimi vrati, so se začeli zadnji odločno ozirati, kod bi lahko ušli.
9 Tedaj je **velikan** zagrmel na krčmarja: »Trdno zapri vsa vrata, da mi nobena teh zveri v človeški podobi ne bo mogla uiti!«
10 Komaj je velikan zagrmel to grožnjo, krčmar že ni več utegnil zapreti vrat; ta grožnja je namreč noge preiskovalcev zelo podžgala, tako da so na vrat na nos zbežali.
11 Toda velikan je planil za poglavarjem, ga ujel za suknjo, dvignil v zrak kot peresce in ga vprašal, kaj je hotel.
12 **Poglavar** pa je rekel, trepetajoč in jecljajoč: »Gospod, gospod, hotel sem le po naročilu iz Jeruzalema govoriti z določenim prerokom in tedaj si mi,

poglavarju tukajšnje shodnice, prišel tako strahovito naproti ti, najgrozovitejši - in tako nisem mogel govoriti z njim!«
13 **Velikan** je rekel: »Najbednejši podlež, ti tudi nikoli ne boš vreden, da bi se temu najresničnejšemu Bogočloveku približal niti na deset tisoč korakov, kaj šele, da bi z Njim govoril! Vem, kaj vse imate najbednejši lopovi iz Jeruzalema ter ti in tvoji najhudobnejši pomagači zoper najbolj vzvišenega Bogočloveka. Gorje vam, če bi se Ga kdaj drznili dotakniti s svojimi belcebubovskimi kremplji! Tedaj boste spoznali velikega Rimljana!« - Nato je poglavarja spet postavil na tla in mu potem še dejal: »Ali ni ta najčistejši in vsemogočni Bog in človek tu pri vas naredil še nobenega znamenja, da bi lahko verovali, da je Ta prav isti Mesija, ki so ga vsi vaši preroki napovedali, da bo prišel na svet prav v tem času in v tej deželi ter rešil ljudi večne smrti? Govori, bednik!«
14 **Poglavar** je rekel: »Seveda, naredil je še preveč znamenj, zato vse ljudstvo teka za njim in nam, starim duhovnikom, ki smo tudi od Boga postavljeni, obrača hrbet; prav to je razlog, zakaj ga veliki duhovniki v Jeruzalemu tako sovražimo! Mi pa smo odvisni od Jeruzalema in moramo delati, kar nam Jeruzalem predpiše.«
15 **Velikan** je rekel: »In kako to, da so se Mu vsi pogani v mestih ob Evfratu pridružili skoraj samo zaradi Njegovega vzvišenega nauka, in da so tisti, ki so se Mu pridružili, tudi kmalu postali deležni kakšne povsem Božje moči?! Neki zdravnik v mestu Serrhe je dobil čudežni dar, da vse svoje bolnike samo z vero v vsemogočno ime tega Boga in človeka ozdravi - in to v trenutku, da je bolnik potem tako zdrav, kot da mu nikoli ne bi nič manjkalo. Celo mrtvi ljudje znova oživijo in so potem tako zdravi kot živahna gazela v visokogorju! Če pa lahko to delajo in spoznajo pogani, zakaj ne bi spoznali vi, Judje, o katerih je vendar zapisano, da so izvoljeno Božje ljudstvo? Jaz pa ti v imenu najbolj vzvišenega Bogočloveka povem:
Vi ne morete zaradi tega, ker ste že od rojstva Belcebubovi podtaknjenci in ste zato najbolj prevejani Božji sovražniki. Če pa to tajite, ne zaslužite nič drugega več, kot da vas povsem iztrebijo z zemlje.«
16 Ko je poglavar slišal, kaj mu je rekel velikan, je začel prositi in obljubljati vse dobro. Nato mu je velikan med vsakovrstnimi grožnjami dovolil, da je lahko odšel in se vrnil v hišo.
17 Krčmar pa je bil zaradi tega ves prestrašen, saj je poznal veliko poglavarjevo maščevalnost.
18 Toda **velikan** mu je rekel: »Kar brez skrbi bodi in zaupaj v moč Njega, ki obuja mrtve, prestavlja gore in s Svojo voljo uničuje kovinske kipe bogov! Povem ti: ne bojim se niti sto legij takšnih lumpov, kaj šele tega enega!«
19 **Krčmar**, nekoliko pomirjen, je rekel: »Da, da, imaš kar prav! Tudi jaz se jih ne bojim, saj kar najbolj zaupam v Gospoda, ki Ga poznam že od Njegove najzgodnejše mladosti, in tudi Njegove zemeljske starše, ker je že kot nežen mladenič opravljal reči, ki so mogoče edino Bogu; toda nekoliko me je strah le za vas, moji najdražji gostje, da bi vam te zverine tukaj v Kafarnaumu povzročale kakšne težave! Te malopridneže še predobro poznam!«
20 **Velikan** je rekel: »Le naj pridejo, jaz sam bom opravil z njimi! Ti bedniki nikoli ne bodo vredni, da bi jih moral s Svojo vsemogočno voljo zadrževati in kaznovati Gospod, Najsvetejši od vekomaj!«
21 Nato je velikan spet prišel k nam, sedel za mizo ter pripovedoval, kako je v pravični jezi ravnal z babilonsko kobilico.

22 **Jaz** sem rekel: »To je bilo sicer prav dobro in Jaz sem dopustil, da si tako ravnal z oblastiželjnim farizejem, - toda tudi krčmar ima prav: Ne bo nam treba predolgo čakati in že bo tu z množico oboroženih biričev; hoteli nas bodo vse zvezati in vreči v ječo. Kaj boš storil tedaj?«
23 **Velikan** in z njim tudi njegovih nič manj krepkih devet bratov je reklo: »Gospod, podeli nam le malo Tvoje vsemogočne milosti, pa bomo za vedno naredili konec njihovemu hudobnemu početju!«
24 **Jaz** sem rekel: »No dobro, poskusite; toda nikomur ne vzemite življenja!«
25 Nato je vsak izpraznil svojo kupo in šli so ven in se postavili na pot, vsak oborožen z res herkulsko gorjačo. Ni trajalo dolgo, ko je že prikorakala močna skupina kakšnih štirideset suličarjev in biričev, za njimi pa komandant in poglavar s svojimi pomagači.
26 Tedaj se je **velikan** razvnel in rekel svojim bratom: »Spustimo jih blizu na deset korakov, tedaj jih bom nadrl, naj obstojijo! Če bodo ubogali, bomo govorili, - če ne, bomo zavihteli gorjače!«
27 Približali so se na deset korakov in **velikan** jih je nahrulil s strah vzbujajočim glasom: »Stojte ali pa boste vsi mrtvi!«
28 Rimski vojaki so ostrmeli in obstali.
29 Nato jih je **velikan** vprašal: »Kaj hočete in kdo vas je pripeljal sem?«
30 **Vojaki** so rekli deseterici ljudi, ki so jih imeli za domnevne visoke Rimljane: »Gospod, poglavar shodnice je komandantu naznanil, da se tu zadržujejo hudobni hujskači ljudstva in te moramo ujeti ter jih narediti povsem neškodljive!«
31 Nato je zagrmel **velikan**: »O najbednejši lopov poglavarski! Le počakaj, zdaj boš spoznal kraljevega sina s Kavkaza, ki je zdaj Rimljan! V trenutku se umaknite vojaki in dvignite sulice, sicer se vam bo slabo godilo!«
32 Ti pa so rekli (**vojaki**:) »Tega ne moremo; za nami je namreč stotnik, ki nam poveljuje.«
33 Tedaj je velikan ukazal bratom, naj hitro zajamejo poglavarja, njegove pomagače in komandanta, on pa bo prevzel vojake.
34 Vse to se je zgodilo bliskovito hitro. Vojake je pometlo v jezero kot vihar in so imeli veliko opraviti, da so se s plavanjem rešili pred utopitvijo.
35 Medtem pa se je **velikan** lotil poglavarja, zgrabil ga je, ga dvignil visoko in rekel: »Najbednejši podlež, mar se tako drži dana beseda?! Tokrat, najostudnejši lažnivec, te zlepa ne izpustim! Kje so tu hujskači ljudstva in izdajalci dežele? Mi smo tako mirni pri krčmarju - tu le nekaj dni počivamo, ker so nas dolga potovanja nekoliko utrudila, ta črna zverina pa nas ovaja kot hujskače ljudstva in izdajalce dežele! - Stotnik, kje je jezero najgloblje, da vržem vanj tega bednika, kjer bo zanesljivo našel svoj konec?«
36 **Stotnik** je rekel: »Prijatelj, pusti ga; zdaj namreč že vem, za kaj pravzaprav gre! Le meni nadvse dragega Odrešenika iz Nazareta je hotel ta pes ujeti z mojo pomočjo! O, ko bi to le slutil, bi vam pomagali povsem drugače! Zdaj pa ga le pusti, naj gre; drugo bom že jaz uredil z njim in mu bom pokazal, kaj se pravi z lažnimi in izmišljenimi ovadbami pripraviti Rimljana do bednih uradnih ukrepov! Potem pa me pelji h Gospodu mojega življenja!«
37 Nato je velikan poglavarja še enkrat dvignil v zrak, da ga je pošteno vse minilo in ga potem precej grobo postavil na tla. Poglavar je s svojimi pomagači odhitel od tam in pri sebi prisegel, da v vsem svojem življenju ne bo naredil

niti giba več zoper Mene. Potem ko je stotnik vojakom, ki so prilezli iz vode, ukazal, naj odidejo domov, se je deseterica s stotnikom vrnila k Meni v hišo.

142. Stotnik novači velikana in njegove brate za Rim. Dela ljubezni so pravo zasluženje pred Bogom

1 Ko Me je stotnik zagledal, je bil ganjen do solz in od veselja komaj lahko govoril. Prosil Me je odpuščanja, da je mogel storiti kaj takega zoper Mene.
2 **Jaz** pa sem ga pomiril in rekel: »Kdor nekaj stori in ne ve, da greši, nima greha in tako tudi ti ne! Toda poglavar je res bedni lopov; vendar bo odslej miroval. Zato ne stori proti njemu nič sovražnega več!«
3 To je stotnik obljubil, ter je jedel in pil z nami, Jaz sam sem mu razložil izvor deseterih in to ga je silno razveselilo. Nato se je stotnik pogovarjal z deseterimi, ter jim omenil, kako bi lahko z njegovo pomočjo in s pomočjo polkovnika Kornelija in vrhovnega namestnika Cirenija prišli v Rim, ter tam takoj dobili visoke službe in lahko naredili veliko dobrega.
4 Toda **deseteri** so rekli: »Plemeniti prijatelj in tovariš po službi našega brata v Samosati! Ta ponudba je sicer zelo hvalevredna in lepa, toda mi smo zdaj učenci najvišjega Gospoda in Mojstra in to je tisočkrat zadosten razlog, da v tem času ne moremo sprejeti tvoje ljubeznive ponudbe. Da, ko bomo nekoč končali svojo življenjsko šolo, tedaj bi se tvoja velikodušna ponudba morda še lahko uresničila!«
5 **Stotnik** se je zelo razveselil odkritosrčnosti deseterih in rekel: »Na dlani je, da imate povsem prav, toda če ste, kot sem slišal, v vseh poglavitnih načelih povsem seznanjeni z naukom in natančno veste, kaj morate storiti in kaj opustiti, bi bil zdaj po mojem mnenju že čas, da bi šli med pogane in jim ob priložnosti oznanjali o veliki milostni Božji svetlobi, ki ste je deležni. Kaj menite o tem?«
6 **Velikan** je rekel: »Prijatelj, sami res ne vemo, kako in kaj; storimo le to, kar hoče Gospod in Mojster! Če bi se po tej tvoji ponudbi lotili tega, kar si nam predstavil, tedaj bi to storili še najprej zaradi našega osirotelega rojstnega kraja, da bi radi njegovim še zelo surovim in divjim prebivalcem prinesli ta nauk o svetlobi, ljubezni, duhu in življenju!«
7 Nazadnje sem **Jaz** rekel: »Da, da, povsem prav imate in zato pač lahko sprejmete stotnikovo ponudbo! Četudi bi bili še bolj ali manj dolgo poleg Mene, zaradi tega ne boste pridobili nič več luči, ljubezni, duha, moči in življenja; vse to vam bo dano z zvestim ravnanjem po Mojem nauku. In, če boste ob kakšni priložnosti kot Moje priče potrebovali višjo moč za dokaz resničnosti svoje modrosti, ki ste jo zajeli iz Mene, tedaj Me prosite zanjo v srcu in tisto, za kar se boste s prošnjo obrnili Name, vam bo dano!
8 Ko pa bom Jaz sam v kratkem času zapustil to zemljo, bom izlil Svetega duha vse resnice nad vse Svoje zveste učence in brate. Ta vas bo potem usmerjal, vodil in dvigal v vso resnico, modrost, oblast in moč in bo vaše duše združil z onstranskim duhom ljubezni iz Boga in tako v vas uresničil prerojenje duha, brez tega pa ne more biti resničnega in svobodnega večnega življenja, ampak le vezano in obsojeno, ki je v primerjavi z resničnim, najsvobodnejšim življenjem duha resnična smrt.
9 Če človek iz sebe ne živi svobodno, ampak le tako kot stroj po vsemogočnosti Božje volje, je v sebi in zase mrtev in ni niti za las na boljšem od kamna,

rastline ali nerazumne živali. Kdor pa živi in ravna strogo po Mojem nauku, bo tudi najzanesljiveje dočakal to, kar sem izrekel in obljubil ne le zdaj tu, temveč že večkrat vsepovsod. Vseeno je, ali hodi kdo tukaj osebno z Menoj ali ne; nasprotno, Bog bo še z večjim odobravanjem pogledal tistega, ki hodi zvesto z Menoj zgolj v duhu - brez Moje osebne navzočnosti!
10 Kornelij in Cirenij pa Me poznata že od Mojega rojstva. Dobro vas bosta sprejela in vam šla v vsem na roko.«
11 Deseteri so bili s tem zadovoljni in so sprejeli stotnikovo ponudbo; prosili so le za to, da bi smeli ostati pri Meni tako dolgo, dokler bom morda ostal v Kafarnaumu.
12 **Jaz** sem rekel: »To lahko vedno storite, čeprav se vam to ne bo štelo za kakšno posebno zasluženje; res zaslužen pred Menoj pa je namreč le tisti, ki v Mojem imenu izpolnjuje ljubezen po Mojem nauku, kajti Meni ne morete storiti nič dobrega, ker ne potrebujem uslug nobenega človeka; in če Mi že kdo stori kaj dobrega, temu lahko zmeraj tisočkratno povrnem, saj Meni sploh ne more nihče dati ničesar, česar ne bi prej prejel od Mene.
13 Kdor pa iz ljubezni do Mene svojemu bližnjemu stori kaj dobrega, je Zame resnično zaslužen delavec na Mojem polju in bo za to žel plačilo. Na to, kar boste v Mojem imenu storili ubogim, bom vedno gledal tako, kot da bi to storili Meni. Zato, ko boste danes ali jutri odšli od tod, Mi ne boste niti bolj oddaljeni niti bliže, kot ste Mi zdaj; toda tedaj, ko boste v Mojem imenu ljudem te zemlje izkazovali dobrote, Mi boste v duhu veliko bližji kot zdaj.
14 Moje meso ni Moj jaz, moj resnični jaz je le Moj duh; s Svojim duhom pa sem vsepovsod navzoč in delujem neprenehoma po vsej neskončnosti.
15 Ne zgodi se, kar hoče le Moje meso, temveč se zmeraj zgodi le tisto, kar hoče Moj duh. Kjer koli že boste, tam bom med vami tudi Jaz, in ko boste delovali v Mojem imenu, bom deloval z vami in v vas Jaz; in ko boste govorili v Mojem imenu, bom Jaz tisti, ki vam bo v srcu ustvarjal misli in vam polagal besede na jezik.
16 Torej se nikakor ne morete oddaljiti od Mene, če boste ostali dejavni v Mojem nauku; od Mene bi se oddaljili le tedaj, če bi zapustili Mojo besedo in tako kot mnogi postali zgolj služabniki sveta. Toda to ne boste nikoli in tako lahko ob vsaki uri zapustite Mojo vidno osebnost, ne da bi to škodovalo vaši duši!«
17 Deseteri so bili s to razlago povsem zadovoljni in potem tudi pripravljeni takoj oditi s stotnikom.
18 Stotnik je bil tudi tega nadvse vesel, da je pridobil za Rim takšne može, ki bi bili kot vojaki všeč cesarju in kot zvesti izpovedovalci Mojega nauka sposobni ta nauk na mnogotere načine predati tudi poganom. Stotnik se Mi je za to tudi prav posebej zahvalil in Mi predvsem obljubil, da se bo potrudil, da bo velikana z njegovimi brati poslal v Rim že kot stotnika.

143. Služba in čast. Vse je milost; le dobra volja je zasluženje. O zavesti lastne nevrednosti (Lk 17,10)

1 **Jaz** sem rekel: »Svetno Mi ni mar; to je namreč stvar človeškega svetnega razuma. Svetno lahko postane vse, kar je za vas častno, vendar to Zame ni ugledno, ampak le tisto, kar boste delali po Mojem nauku in s tem po Božji volji.

2 Zunanji ugled neke osebe nima Zame niti najmanjše vrednosti, vreden pa je ugled njegovega z Božjo besedo razsvetljenega srca, ki je polno življenja po ljubezni do Boga in po ljubezni do bližnjega. Toda, če ima nekdo visoko svetno službo, je s tem tudi postavljen v položaj, da lahko naredi toliko več dobrega; in če tako ravna, bo tudi njegova služba pred Menoj imela zaslužno vrednost, - visoka služba kot taka pa sploh nobene.
3 Cesar in berač sta pred Menoj povsem enaka, njun ugled pri Meni ni odvisen od tega, kaj sta; tisto, kar je Zame pomembno je, kakšna sta v Mojem imenu, kajti pri Meni svetni ugled sam po sebi ne velja prav nič. To vam zelo poudarjam, pa če vam je všeč ali ne!
4 Beden je tisti, ki sočloveka prezira zato, ker sam opravlja višjo svetno službo! Urad naj ima spoštljiv ugled, uslužbenec pa je le predstavnik tega urada; toda uslužbenec naj si zaradi tega nikar nič ne domišlja, ker je le služabnik urada, ne pa urad sam!
5 To sem vam tu povedal le zato, da se ne bi kdo zaradi kakšne svetne službe prevzel; kdor namreč to stori, ne bo več deležen Moje ljubezni in njegova služba mu potem ne bo služila za življenje, temveč za njegov propad.«
6 Tedaj so rekli **Moji stari učenci**: »Gospod, če je tako, tedaj ni dobro prevzeti službe! Tudi mi smo od Tebe prevzeli službo in sčasoma resnično ne bomo mogli nič za to, če nas bodo zaradi te službe ljudje častili in imeli za nekaj boljšega.«
7 **Jaz** sem rekel: »Nikjer še nisem izrekel zapovedi, da vas ljudje zaradi tega ne smejo častiti; toda če bi si zaradi tega domišljali, da ste več kot tisti, ki vas častijo, bi s tem svoje plačilo že prejeli in vaše delo bi bilo Zame nič in vi torej povsem brez zasluženja.
8 Če pa hočete, da boste kot Moji delavci zaslužni in ugledni pred Menoj, tedaj recite v svojem srcu, ko ste v Mojem imenu vse vestno opravili: 'Gospod, pred Teboj smo bili leni in nekoristni hlapci!'• Ko boste to živo v sebi čutili in razumeli, da ste bili le prostovoljni služabniki Mojega edino dejavnega duha, bom Jaz na vaše delo gledal tako, kot da bi deloval Jaz sam in vam bom to pravično poplačal.«
9 **Nekaj učencev** je reklo: »Gospod, če je tako, tedaj nas ne potrebuješ, kajti Ti imaš tako in tako moč, da lahko brez naše pomoči vse sam storiš! Če sami iz sebe ne moremo storiti ničesar in si moramo zmeraj misliti, da vse, kar celo z žrtvovanjem svojega življenja storimo v Tvojem imenu, storiš le Ti sam in torej nismo nič drugega kot Tvoje slepo orodje, tedaj vendar ne moremo zahtevati nobenega zasluženega plačila! Le kakšno zasluženje imajo lahko pred tkalcem mrtve statve, ki jih ta uporablja le zato, da z manj truda izdela svoje platno?«
10 **Jaz** sem rekel: »Statve nimajo svobodne volje; vi pa jo imate in lahko povsem svobodno delate, kar hočete. Če se svobodno podredite Moji spoznani volji in po njej ravnate, tedaj vendar ne delate vi sami, ampak deluje v vas Moja volja, ki je edina dobra! Kako bi bili potem lahko zaslužni zaradi delovanja? Glejte, glede tega nimate nobenih zaslug; zaslužni ste zato, ker ste svojo hudobno svetno voljo podredili Moji edino dobri volji in tako s pomočjo svoje vere postali eno z Menoj.

• Lk 17,10;

11 Resnično, povem vam: Brez Mene ne morete narediti nič zaslužnega za večno življenje![••] Šele ko to priznate v svojem srcu, ste Moji resnični učenci - in še več: s tem - tudi Moji pravi bratje v Božjem duhu!«
12 Zdaj se je spet oglasilo **nekaj učencev**: »Vse to je sicer zelo lepo in tudi zelo modro povedano; toda odkrito priznamo, da vse to zveni nekoliko trdo in tudi ne posebno razumljivo. Resnična svoboda lastne volje namreč ni videti prav nič mikavno! In, če kdo stori kaj dobrega, to prostovoljnega dobrodelneža sploh ne zadeva; plačila ne more pričakovati za dejanje, ampak le za to, da se je prostovoljno dal na voljo spoznani Božji volji. To je zelo nenavadno! Človek potemtakem ni in ne ostane nič drugega kot orodje Božje vsemogočnosti in je sam v sebi in po sebi večno zgolj nič. Resnično, ob takšnem nauku bi lahko celo nam, ki smo od Tebe že toliko slišali in videli, oslabela vera!«
13 Tedaj pa je rekel **velikan**: »Ljubi prijatelji, jaz kot najnovejši učenec tega Mojstra ne menim tako! Kaj je z otrokom, v katerem se včasih že zelo zgodaj razodeva hudobna volja? Ali mu ni treba ubogati modre volje staršev in svoje volje nazadnje uporabljati le za to, da stori edino tisto, kar hočejo starši? In potem, ko sčasoma postaja čedalje bolj usklajen z voljo svojih staršev, postane sam moder ter ve, kaj je prav in dobro in sam od sebe zavrača zlo, napačno in krivično. Šele tako si pridobi pravo samozavest in resnično, razumno samostojnost. Ali bi otrok kdaj to dosegel, če ne bi prevzel modre volje svojih staršev?!
14 In tako si lahko tudi mi ljudje pridobimo pravo samozavest in resnično življenjsko samostojnost šele tedaj, ko s svojo prostovoljno poslušnostjo sprejmemo razodeto Božjo voljo povsem za svojo; v Božji volji mora vendar očitno vladati najvišja svoboda zato, ker je Bog sam najmodrejše in s tem tudi najsvobodnejše bitje. In, če hočemo kdaj zahtevati resnično življenjsko svobodo, lahko to dosežemo le tako, da mislimo, čutimo in hočemo, združeni z Njim, in potem tako tudi ravnamo. - Imam prav ali ne?«
15 **Učenci** so rekli: »Da, da, glede tega imaš seveda prav in za to te lahko le pohvalimo! Toda tudi to ni prav neresnično, da mora biti nazadnje vendarle vsak človek zadovoljen s tistim obrazom, ki ga je dobil, ker kljub vsej svoji nezadovoljnosti ne bi dobil drugega. Skratka, vsa čast veliki modrosti, oblasti in dobroti našega Gospoda in Mojstra, - zato pa vendar iz človeka nikoli ne bo nastal svoboden Bog in iz Boga nikoli omejen človek! In s tem smo veliko in vse povedali; da naj človek s svojimi tako in tako omejenimi močmi vse stori in nazadnje pri sebi reče - in to celo notranje povsem živo prepričan -, da ni sploh nič naredil in je bil le len in nekoristen služabnik, to je tako nenavadna zahteva, kakršne na tej zemlji ni bilo še nikoli slišati!
16 Moder oče bo svoje otroke le hvalil, če so na njegovih poljih pridno delali; tu pa ne le da to ni niti omenjeno, ampak se še zahteva, naj se zato, ker smo z največjo vnemo storili vse, zaničujemo kot lene mrhe. Ah, to vendar ne gre! Le kako naj človek tu dobi pravo vnemo za dobro delo, če naj zaradi dobrega dela samega sebe zaničuje?! Da, človek naj se zaničuje in se gnusi samemu sebi zaradi greha, ki ga je morda lahkomiselno storil - nikakor pa ne zaradi dobrega dela! Tega se mora veseliti in samega sebe na tihem povzdignjeno častiti in biti pomirjen v svoji vesti tudi tedaj, če bi ga zaradi dobrega dela zaničeval ves svet! Toda še zaničevati samega sebe in biti kar najbolj

[••] Jn 15,5.

nezadovoljen sam s seboj zato, ker je kolikor mogoče zavzeto storil vse, kar je le v skladu z Božjo voljo spoznal za dobro in prav, to se resnično preveč zahteva od že tako slabotnega človeka!
17 Gospod, prosimo Te za podrobnejšo razlago, sicer bomo odšli tako kot tisti, ki so odšli že prej! Ti si prišel k nam in mi smo Ti na Tvoj klic sledili in smo Ti zmeraj vse verjeli; toda tega Ti pač ne verjamemo tako, kot mi razumemo in spoznamo, - in to zato, ker tega ni lahko drugače uvideti in razumeti!«

144. Odvisnost človekovega delovanja od Božje milosti

1 Jaz sem rekel v prijazno resnem tonu: »Res ni zelo pohvalno, da tukaj nenadoma tako nastopate! Je mar še kje življenje, moč in oblast razen v Bogu? Bog pa vas hoče narediti za vekomaj kar se da svobodno in samostojno žive, in vam kaže, kako morate začeti, da bi si prilastili Bogu podobno, najsvobodneje in povsem samostojno življenje. Le zakaj vas takšna Božja ljubezen do vas jezi?!
2 Ali je lastno življenje z naravnimi sredstvi morda kaj drugega kot le roka, s katero bi lahko pritegnili k sebi resnično Božje življenje? In če je tako, tedaj vendar življenje samo po sebi nima nobene druge vrednosti kakor le to, ki mu jo je določil Bog.
3 Če pa zdaj ravnate le kot naravno živeči ljudje in v tem ravnanju iščete svojo čast, ko si sami dajete dobro spričevalo, ste taki kot farizej, ki se je v templju pred Bogom opravičeval, in tudi govorite tako: 'Gospod, hvala Ti, da nisem tak kot mnogi drugi, da sem ravnal po postavi od prve do zadnje črke in natančno izpolnil vse, kar so predpisali Mojzes in preroki!' To priliko sem vam sicer nekoč že povedal - toda pozabili ste jo! Če bi si jo zapomnili, bi tudi vedeli, da ni upravičeno zapustil templja farizej, temveč le pred Bogom zelo ponižni cestninar.
4 Če pa rečete: 'To in ono smo dobro storili!', tedaj lažete prvič sebi, nato Bogu in tudi svojim bližnjim, ker noben človek ne zmore storiti kaj dobrega sam po sebi in sicer zato ne, ker mu je, prvič, že njegovo naravno življenje dal Bog - in drugič - tudi nauk, po katerem naj bi živel in delal. Če človek tega ne dojame in ne razume, je sam po sebi tudi toliko kot nič in še zdaleč ni samostojen, ker še ne razlikuje med svojim delovanjem in Božjim delovanjem v njem in po njem, saj oboje čuti in vidi kot eno in isto; človek stopi v krog življenjske samostojnosti šele tedaj, ko spozna, da je njegovo lastno življenjsko delovanje prazno, ničevo in je Božje delovanje v njem edino dobro.
5 Ko človek to spozna, se bo gotovo tudi čedalje bolj trudil, da bo svoje lastno delovanje združil s spoznanim Božjim delovanjem, tako se bo postopno povsem združil z Božjo življenjsko močjo v sebi in šele s to združenostjo dosegel resnično življenjsko samostojnost. Šele potem bo vedel in jasno spoznal, da je Božje delovanje, ki mu je bilo prej tuje, tako postalo njegovo lastno, po ponižnosti pred Bogom in po pravi ljubezni do Njega. In v tem je pravi razlog, zakaj sem vam prej rekel: In četudi ste storili vse, kljub temu recite in priznajte: 'Gospod, le Ti si vse to storil; mi pa smo bili iz svoje sebičnosti le leni in nekoristni hlapci!'•

• Lk 17,10.

6 Če si to v sebi jasno spoznano rečete, vas bo Božja moč podprla in vas izpopolnila; če pa tega v sebi prepričljivo ne priznate in namesto tega povzdigujete le samega sebe na oltar časti, ker se čutite močne, vam Božja moč ne bo priskočila na pomoč; vam samim bo prepustila vaše nadvse mukotrpno izpopolnjevanje in potem se bo kmalu pokazalo, koliko boste dosegli zgolj s svojo močjo. Zato sem vam tudi rekel, da brez Mene ne morete storiti nič zaslužnega.•• In, če vam ne zamolčim ničesar, kar je nujno za pridobitev resničnega, najsvobodnejšega in povsem samostojnega življenja vaše duše, zakaj vas potem jezi, če se tako skrbno in modro trudim za vas?«
7 **Andrej** je rekel: »To nas res ne jezi; ni pa nam prav prijetno, če se Ti tu in tam priložnostno pojaviš s čim novim, kar se zdi povsem nasprotno že prej povedanemu in če nam sam iz Sebe tega ne razložiš, ampak navadno pustiš, da Te moramo za razlago prositi. S Svojo resnično vsevednostjo moraš vendar uvideti, kaj lahko dojamemo in razumemo! Ni Te namreč prav nič prijetno prositi za natančnejšo razlago, ker potem od Tebe zmeraj dobimo ne preveč blagodejni ukor, ki pa nam ne dene preveč dobro. Če nas hočeš v prihodnje spet naučiti kaj novega, nam takoj vse tako razloži, da Te potem ne bo treba obremenjevati z vsakovrstnimi vprašanji! Vsi še predobro vemo, da si nadvse dober, toda v poučevanju si včasih težko razumljiv!
8 Jaz in mi vsi vemo in verujemo, da si Ti Sin živega Boga in da Božanstvo v vsej Svoji polnosti kot telesno prebiva v Tebi; toda to me sploh ne ovira, da Ti ne bi zmeraj odkrito povedal, kje nas kaj tišči, ko Ti sam pri Sebi te stiske pogosto nočeš opaziti. Smo pač ljudje in dokler živimo, čutimo vsakovrsten pritisk; in ker je to gotovo tako, nam mora biti dovoljeno, da tudi Bogu povemo, kje nas tišči in boli. Če nam Bog hoče pomagati, bo dobro storil, - in če tega noče, mora pač dopustiti, da bomo tako dolgo tarnali, dokler nas bo pustil v tem žalostnem življenju. To zdaj vsi prav dobro razumemo in bomo tudi zvesto izpolnili; toda za naprej nam ne dajaj več nobenega nauka brez razlage!«
9 **Jaz** sem rekel: »Bratje, Jaz sam dobro vem, zakaj počnem to in ono; toda za to, kar govorite in delate vi, še zdaleč ne poznate razloga! Toda nekoč bo prišel čas, ko boste tudi vi spoznali razlog vsega, kar sem učil in storil.
10 Vendar zdaj dovolj o tem! Prihaja namreč čas, ko nas bo deset novih učencev zapustilo in zato jim moram dati za popotnico še nekaj Svojega okrepčila, da vam bodo postali sposobni pripraviti pot tudi na drugem delu sveta, saj za ta dobri cilj že dovolj poznajo Moj novi življenjski nauk.«
11 Nato sem rekel deseterim (**Jaz**): »Da boste kot ljudje poganskega izvora lahko drugim poganom polnoveljavno pričevali o Meni, da sem Jaz, ki sem vas poslal k njim Tisti, za katerega ste Me spoznali, vam podeljujem dar ozdravljanja vseh bolezni, enako kot sem ta dar podelil zdravniku v Chotinodori in tistemu v Serrhi.
12 Položite na bolnike roke v Mojem imenu in takoj se jim bo izboljšalo in verjeli bodo vašim besedam! Za zdaj ne potrebujete nič drugega; ko pa bom odšel v nebesa, od koder sem prišel, tedaj vas bo že Duh, ki ga bom izlil nad vas, popeljal v vso nadaljnjo resnico in modrost. Tako naj bo in tako naj se zgodi!«
13 Vseh deset se Mi je za to nadvse zahvaljevalo; stotnik je bil tega silno vesel in Me je vprašal, kako dolgo bom še ostal v tem kraju.

•• Jn 18,5.

14 In **Jaz** sem rekel: »To, prijatelj, je odvisno od okoliščin in od volje Tistega, ki Me je poslal v ta svet; kajti tudi Jaz, kot zgolj človek, se moram strogo ravnati po tem, kar Mi naloži Oče v nebesih! Res, da je vse, kar je Očetovo tudi Moje, saj sva Oče in Jaz v resnici eno, - toda kljub temu je v Meni samem ljubezen višje kot njena svetloba, modrost. Zato tudi Moja modrost ne more postavljati zakonov Moji ljubezni, temveč le nasprotno. Ti pa boš že še izvedel, kako dolgo bom še ostal tu.«
15 Stotnik se Mi je zahvalil in nato vstal ter odšel z deseterimi domov, kjer ga je čakalo še nekaj opravkov.
16 To popoldne so ostali pri njem, naslednje jutro pa jih je poslal z dobrimi vodniki in posebnimi priporočili v Sidon k Cireniju; ta si ob njihovem prihodu od samega veselja ni znal pomagati, ko je slišal, da so bili pri Meni in da so sprejeli Moj nauk. Več kot mesec dni jih je obdržal pri sebi in jih ob dobri in varni priložnosti poslal v Rim; tam jih je cesar spet zelo dobro sprejel in jim kmalu tudi zaupal visoke vojaške službe; velikan je celo dalj časa ostal v cesarjevi palači kot cesarjev telesni stražar in je naredil veliko dobrega, saj je cesar v najzaupnejših zadevah zelo rad iskal nasvet pri njem.

145. Očitki in dvomi učencev

1 Jaz pa sem ostal ves dan z učenci v Matijevi hiši in mu pripovedoval veliko tega, kar se Mi je na tem večtedenskem potovanju pripetilo in to je krčmarja nadvse zanimalo. Učenci pa so šli ven sami - razen Janeza in Mateja, ki sta do večera urejala svoje zapiske in jih usklajevala. Tudi dvajseteri judovski Grki so šli sami zase ven in uživali ob pogledu na zelo živo in razgibano jezero.
2 Šele pozno zvečer, ko je bila večerja že nekaj časa pripravljena, so se vrnili vsi učenci v hišo. Povečerjali smo v tišini in nato kmalu odšli počivat. Potem smo še nekaj dni preživeli tu in se ukvarjali z vsakovrstnimi dobrimi in koristnimi stvarmi.
3 Stotnik sam je bil vse dni pri Meni in Jaz sem samo s Svojo besedo ozdravil več bolnikov, ki Mi jih je imenoval. Nekateri Moji stari učenci so se skrivaj jezili, ker sem vse to opravil sam in jih nisem pooblastil, naj bi to storili v Mojem imenu. Menili so, da bi to bolj utrdilo vero v Moj nauk, kot če neprenehoma kar sam delam čudeže, ki sicer pričujejo, da sem Jaz božanski Mojster, toda k veri v učinkovitost Mojega nauka tudi pri Mojih učencih ne prispevajo posebno veliko, ker ljudje govorijo: 'Tile hodijo že tako dolgo z Njim naokrog in so se tako zelo malo naučili, saj skorajda nič ne zmorejo!'
4 **Jaz** pa sem jim rekel: »Moji prijatelji in bratje! Tudi za vas bo prišel čas, ko boste v Mojem imenu delali znamenja; toda ta čas še ni prišel, Jaz pa sem večini izmed vas tudi podelil isto moč ozdravljanja vsakovrstnih bolnikov kot jo imam Jaz; vi ste jih tudi ozdravljali in isto moč še imate, razen enega, ki si je dal to plačevati. Toda če ste pri Meni, ni potrebno, da bi v Moji navzočnosti delali čudeže; kjer pa je potrebno, tam vam tudi pustim, da delate prav posebna znamenja. Kaj hočete še več?! Nisem se še dvignil v nebesa, od koder sem prišel, k Svojemu in vašemu Bogu in nad vas še nisem izlil svetega Božjega duha, ki vas bo vodil v vso resnico in modrost. Zato potrpite dotlej - potem boste tudi vi delali to, kar delam zdaj Jaz! - Mar niste zadovoljni s tem?«
5 **Tomaž** je nato rekel: »Gospod, s tem smo sicer zadovoljni; toda nečesa pri Tebi še vedno ne razumemo! Glej, pri poganih si v Svojem izvrševanju znamenj

resnično skoraj prekosil samega Sebe! Poganski tempelj in malike si uničil na mig in najbolj okoreli duhovniki so se Ti uklonili kot jagnjeta; zakaj ne storiš enako tudi v Judeji? Templjarji bi bili že zdavnaj Tvoji učenci, če bi jim odpihnil tempelj z enako lahkoto kot si poganom ob Evfratu njihove malike! Stori to tudi v Judeji in Tvoj nauk bo varen!«
6 **Jaz** sem rekel: »Govorite, kakor razumete in Jaz govorim, kar vem od Očeta in kar tudi prav tako dobro razumem! Ne veste pa, zakaj se mora zgoditi to in ono, da je ta ali oni cilj zanesljivo dosežen. Jaz pa še preveč natančno vem, zakaj se mora zgoditi to in ono, da bi bil ta ali oni cilj najzanesljiveje dosežen. Zato res ni lepo od vas, da Mi hočete zdaj predpisovati, kaj naj storim! Ob različnih priložnostih pa sem vam že večkrat jasno razložil, zakaj naredim to in ono in zakaj so odnosi ljudi do Boga zdaj na tako slabih in uničenih tleh, ter zakaj se bo celo zgodilo, da bodo v Jeruzalemu umorili to Moje telo.
7 Toda ničesar si ne zapomnite in tudi nikoli globlje ne razmišljate o tem, zato Moja beseda v vas nikoli ne more pognati povsem pravih korenin; in glejte, prav zato vaša vera Vame še zdaleč ni živa in vi prav zato niste sposobni delati znamenj, iz katerih bi ljudje spoznali, da ste resnično Moji učenci! - Zakaj si zapomnite tako malo in zakaj tako malo o tem razmišljate?«
8 Spet se je oglasil **Tomaž**: »Gospod, okrepi naš spomin, nato si bomo gotovo tudi vse zapomnili in razmišljali o vsem, kar slišimo iz Tvojih ust!«
9 Nato sem **Jaz** odvrnil: »Že tako sem storil toliko, kolikor je bilo mogoče; dlje kot prenese vaša narava, pa ne gre. Ko pa bo prišel nad vas Duh, tedaj vas bo on tako in tako vodil v vso modrost in odtlej ne boste več potrebovali svojega zemeljskega spomina. Toda zaradi vzgoje duše je človeku dan tudi zemeljski spomin, ki je ob res trdni volji dovolj močan, da si zapomni nešteto besed, resnic in dejanj; le če je človeku za vsakovrstne stvari in dogodke vseeno, mu zanesljivo tudi ne obtičijo v možganih, razlog za to pa sem vam jasno in razumljivo pokazal pri Cezareji Filipovi. Premislite in ga boste že našli!«
10 Na ta Moj govor nobeden od učencev ni rekel nič več in Jaz sem potem govoril s stotnikom, ki je bil tiste dni vedno navzoč, o tem in onem, kar mu je razjasnilo marsikatere razmere v svetu.
11 Učenci pa so se po svoje pogovarjali med seboj in razmišljali o marsičem. Nekateri so trdili, da bi moral biti Bog v Svoji moči tudi omejen, ker mora pri vsem, kar hoče narediti, upoštevati tudi nekatere pogoje tako časa kot tudi stanja, brez katerih marsičesa sploh ne bi mogel opraviti. Drugi so spet rekli, da Bog tega ne počne zaradi samega Sebe, temveč zaradi stvaritev, da jim da trdnost, s katero postanejo za vso večnost uravnotežene in obstojne. Poleg tega bi moral občutiti blaženost, ko vidi Svoja dela, da v določenem redu, ki ga je sam postavil, tako postopno zorijo k Njemu. Da pa lahko Bog z vsemogočnostjo Svoje volje tudi v trenutku nekaj ukrene, to sem jim Jaz že dostikrat dokazal.
12 Tedaj so nekateri spet ugovarjali, - skratka, ob tem je večina Mojih učencev začela v veri nekoliko omahovati in nekateri so trdili, da Jaz morda le nisem nič več kakor velik prerok, podoben Mojzesu ali Eliju, - tudi pri njiju namreč ni nikoli manjkalo najveličastnejših znamenj. Ob podobnih premislekih in primerjavah se je zvečerilo in po večerji smo se spet podali k počitku.

146. Nezadovoljni učenci gredo sami v Jeruzalem na šotorski praznik; Gospod jim skrivaj sledi. Jn 7, 2-13

1 Zjutraj pa so že prišli sem številni Judje iz vseh pokrajin, ki so ležale za Kafamaumom, da bi z ladjami po jezeru potovali v Jeruzalem, ker se je bližal judovski šotorski praznik (Jn 7,2). V ta namen so tudi od vseh strani priplule ladje, da bi številne romarje prepeljale čez jezero.
2 Tudi Jaz sem šel po zajtrku z vsemi učenci k jezeru in opazovali smo ladje in številne romarje.
3 In kmalu je prišel k Meni tudi **stotnik** in rekel: »Gospod, kako so ti všeč ti številni zaslepljeni norci? Tja gredo z velikimi potnimi stroški in z veliko truda iskat Njega, ki bi jim bil tukaj tako blizu!«
4 **Jaz** sem rekel: »Pustimo to, tudi zanje bo že še prišel čas spoznanja! Vendar pa gredo tudi mnogi v Jeruzalem zaradi Mene, ker mislijo, da Me bodo tam srečali.«
5 Ko so **učenci**, ki jih je tudi prevzelo staro veselje po potovanju, slišali, kar sem povedal, so Mi prav glasno dejali: »Pojdi torej od tod v Jeruzalem in potem hodi spet okrog po Judeji, da bodo tudi Tvoji tamkajšnji številni učenci videli dela, ki jih opravljaš. (Jn 7,3) Nihče pa ne dela skrivaj tistega, za kar bi rad, da bi se razodelo vsemu svetu; ker pa tudi Ti to hočeš in temu primerno ravnaš, se zdaj razodeni še pred svetom!« (Jn 7,4)
6 Bratje pa so tako govorili zato, ker je njihova vera v Mene že zelo oslabela. (Jn 7,5)
7 Zdaj seveda bo marsikdo vprašal, kako se je to lahko zgodilo ob številnih znamenjih in naukih? O, to se zlahka zgodi pri vsakem človeku! Samo malo naj se prevzame in si začne domišljati kaj o svojih sposobnostih in njegova duša se bo takoj znašla v dvomljivi temi, iz katere ji lahko pomaga le kakšno majhno ponižanje.
8 In tako je bilo zdaj tudi tu pri bratih, zato jih (**Jaz**) tudi nisem grajal, ampak sem le rekel: »Vam je lahko govoriti! Moj čas še ni prišel, - vaš čas pa je venomer! (Jn 7,6) Vas svet ne more sovražiti, ker doslej še niste kakor koli javno pričali zoper njega, da so njegova dela hudobna; zato imate tudi še vedno prost čas in varno pot. Mene pa svet zmeraj sovraži, ker odkrito pričujem, da so njegova dela hudobna. (Jn 7,7)
9 Če pa ste vsi vi že tako željni praznika, potem pojdite sami gor na ta praznik! Jaz pa še nočem iti tja, kajti Moj čas še ni dopolnjen.« (Jn 7,8)
10 Nato so se bratje spogledali in niso vedeli, pri čem so.
11 **Eden** je rekel: »Pojdimo gor! Zaradi našega štiri do petdnevnega izostanka ne bo vsega konec!«
12 Nekateri so spet menili, da bi jim Jaz kaj takega morda zameril in bi medtem odšel kam, kjer Me potem ne bi bilo lahko spet najti; niso Me namreč nameravali zapustiti. Spet drugi so menili, da bi bilo vendar pametno iti gor, ker bi ob tej priložnosti lahko veliko izvedeli, kaj govorijo zdaj ljudje o Meni. S tem so se vsi strinjali in sklenili, da bodo odšli na praznik sami.
13 Prav tedaj pa je priplula ladja Simona Juda (Petra) in ta je stopil k Meni in rekel (**Peter**:) »Gospod, naj gremo sami gor! Najpozneje v petih dneh bomo spet tu!«
14 Tedaj sem **Jaz** dejal: »Rekel sem vam že, kaj naj storite - torej pojdite vsi gor!«
15 Ko sem mu to povedal, so se takoj vkrcali na ladjo in odpluli. Jaz pa sem še ostal v Galileji. (Jn 7,9)

16 Ko pa so bratje imeli že več kot pol vodne poti za seboj, sta jih nenadoma obšla velika žalost in kesanje in hoteli so se obrniti, da bi Me prosili odpuščanja za predrzno govorjenje, s katerim so Mi nasprotovali.
17 In **Peter** je glasno rekel: »Gospod, Gospod, kakšen hudič nas je tokrat tako zapeljal, da smo Te lahko zapustili? Oh, naj Te le še enkrat najdemo, večni Sin in Oče v eni osebi in nikoli več Te ne bomo tako zapustili!«
18 Janez in Matej sta jokala in močno silila, naj bi se vrnili; toda prav za njihovim hrbtom se je dvignil močan veter in gnal ladjo z veliko hitrostjo h gornjemu obrežju za Tiberijo, kjer Jordan zapusti jezero. Ko so tam stopili na kopno, so se počutili tako zapuščene, da so komaj zbrali pogum za nadaljevanje poti v Jeruzalem.
19 **Jakob** pa je rekel: »Ni dvoma, vsi smo se silno pregrešili; močan veter, ki nas je tako hitro prignal sem in se je dvignil prav tedaj, ko smo se hoteli skesani vrniti k Njemu, je bil jasen dokaz, da nas je za zmeraj pognal od Sebe. Kot neumni in slepi voli smo hoteli Njemu, Najmodrejšemu in Vsemogočnemu predpisovati, kaj naj stori! O, mi nadvse bedni norci! Le kje je najbednejši satan, ki nas je tako zapeljal? Najbednejša zver vseh zveri naj stopi pred nas in izve, kaj se pravi pregrešiti se nad Gospodovimi prijatelji!«
20 Zdaj se jim je nenadoma prikazala **svetlobna pojava** in jim v zelo resnem tonu rekla: »Vaše obtožbe po krivici zadevajo izgubljenega sina; vaša lastna objestnost vam je to storila. Zato obtožite sami sebe, vi izredno blagoslovljeni in pustite pri miru tistega, ki tokrat ni soudeležen pri vaši neumnosti!«
21 Nato je pojava izginila in učenci so rekli: »Gospod, bodi milostljiv in usmiljen z nami, ubogimi grešniki!«
22 Nato so se tiho in mirno odpravili na pot in prišli precej pozno zvečer k že znanemu krčmarju v dolino pri Jeruzalemu. Ko jih je krčmar zagledal in prepoznal, se je zelo razveselil; toda ko Me ni našel med brati, je postal zelo zaskrbljen in brate vprašal, zakaj tokrat nisem prišel z njimi.
23 Nato je **Peter** rekel: »Glej, prijatelj, hoteli smo gor na ta praznik, da nam noben Jud ne bi mogel očitati, da smo Samarijani. Toda Gospod tokrat še ni hotel gor, pustil nas je iti same, ker je naš čas venomer, Zanj pa pravi čas še ni prišel, in tako smo zdaj tu. Gospod sam pa je ostal v Galileji in sicer ne daleč od Kafarnauma, kjer nas bo gotovo tudi počakal.«
24 **Krčmar** je rekel: »To komaj verjamem, kajti On je resnično večno nedoumljiv v Svojih skrivnih sklepih! Pojutrišnjem je veliki sabat; kdo ve, ali ne bo prišel v tempelj, še preden bomo mi stopili v njegovo preddverje!«
25 **Peter** je rekel: »Pri Bogu so pač vse stvari mogoče, vendar to komaj verjamem! Toda, ljubi prijatelj, ali lahko danes prenočimo pri tebi?«
26 **Krčmar** je rekel: »O vsekakor; pri meni je namreč še dovolj prostora! Iz največje ljubezni in spoštovanja do vašega in tudi mojega Mojstra in Gospoda vam dam vse brezplačno, ostanite dokler hočete!«
27 Nato je takoj poskrbel za dobro večerjo; toda nobeden izmed bratov ni imel posebne želje po hrani in pijači; še vedno jih je v srcih pekla vest zaradi njihovega vedenja do Mene pri Kafarnaumu.
28 Po večerji so veliko pripovedovali krčmarju o Mojih potovanjih in tako ostali skoraj vso noč budni; in ko so govorili o Meni, so začutili olajšanje. Šele proti jutru so zaspali in se kmalu prebudili. Pol tega dneva so še ostali pri krčmarju, drugo polovico pa v Betaniji pri Lazarju, ki Me je tudi zelo pogrešal; toda

številne pripovedi o Mojih dejanjih in naukih na Mojih potovanjih v veliki Galileji so mu nekoliko nadomestile Mojo navzočnost.
29 Ko pa so, kot je bilo zdaj povedano, Moji bratje odšli gor na praznik, sem se dan pozneje odpravil na pot v Jeruzalem tudi sam. Nikomur nisem povedal, kam grem, čeprav sta Me krčmar in stotnik o tem veliko spraševala; nisem hotel, da bi se razvedelo, da grem tudi Jaz na skrivaj v Jeruzalem na praznik. (Jn 7,10) Kar sam sem šel po stranskih poteh in sem potreboval za to potovanje - kot je zlahka razumljivo - le zelo malo časa.
30 Na dan praznika, ko so se vsi Moji učenci in bratje že zelo zgodaj sestali na tempeljskem prostoru in so jih opazili Judje, ki so Me zelo dobro poznali, so prav Judje mislili: 'Aha, to so vendar Nazarečanovi učenci! Tudi On sam bo najbrž tu!'
31 In zato so Me vsepovprek iskali in spraševali enega ali drugega učenca, kje sem. (Jn 7,11)
32 In **učenci** so rekli: »Tokrat ne vemo, kje je; na ta praznik smo odšli sami, On pa je ostal nekje v Galileji.«
33 Tedaj pa so Judje med seboj začeli množično mrmrati, porajala so se zelo različna mnenja in pričakovanja okoli Moje osebe.
34 **Mnogi** so rekli: »Ta človek je nadvse pobožen, Bog mu je podelil vse preroške darove kot nekoč Mojzesu in edino ta je primeren, da nas reši jarma poganov!«
35 **Drugi** so spet menili: »Če bi bil to, se mu ne bi bilo treba bati farizejev in pismoukov, prišel bi na ta praznik in bi nam jasno povedal, kaj pravzaprav hoče! Toda znano je, da je bolj prijatelj Rimljanov in Grkov in zato pri nas Judih ne more najti prav veliko privržencev.«
36 In **še drugi** so pristopili in rekli - toda seveda ne preglasno: »Ej kaj, nič drugega ni kot prikrit esen, izurjen v vseh čarovniških umetelnostih in hinavsko zapeljuje ljudstvo!«
37 Vendar si nobeden ni upal preveč odkrito glasno izreči kaj zoper Mene, zaradi strahu pred tistimi številnimi Judi, ki so trdno verovali Vame in Mi zaupali. (Jn 7,13)
38 Toda sredi divjega prazničnega vrveža in skozi omamljeno in nevedno ljudstvo sem korakal Jaz, od nikogar spoznan in opažen, gor v tempelj.

147. Gospod v templju. Ponesrečen napad templjarjev.

Jn 7, 14-36

1 Ko sem se v templju postavil na govorniški oder, sem zapovedal mir in Judje so Me prepoznali in skrivaj spraševali drug drugega, kako da sem tako nenadoma prišel na praznik, ko vendar Moji učenci, ki so jih povprašali, niso nič vedeli o Meni. Jaz pa sem začel ljudstvu najprej od besede do besede brati zlahka razumljivo, toda zelo pomenljivo četrto in peto poglavje preroka Izaija in dodal potem k temu jasno orisano in dobro razumljivo razlago, ki je povsem ustrezala temu času ter trdovratnim in ošabnim Judom. (Jn 7,14)
2 Tedaj so se **Judje** čudili in rekli: »Le kako to, da tako dobro pozna Pismo, saj se ga, kolikor vemo, ni nikoli učil? (Jn 7,15) Njegov nauk torej ni lažen, saj se vendar povsem ujema s Pismom.«
3 **Jaz** pa sem jim odgovoril in rekel: »Ta nauk po Pismu, ki ga imenujete Moj nauk, ni Moj, temveč Tistega, ki Me je poslal! (Jn 7,16) Če ga hoče kdo

upoštevati in se ravnati po v njem izrečeni Božji volji, bo spoznal, ali je ta nauk od Boga ali pa Jaz v njem govorim o samem Sebi! (Jn 7,17) Kdor govori o samem sebi, zagotovo išče le lastno slavo; kdor pa tako kot Jaz išče edino slavo Tistega, ki ga je poslal, je resničen in v Njem ni krivice!« (Jn 7,18)
4 Tedaj so začeli **nekateri farizeji** godrnjati in govoriti med seboj: »Že skrajni čas bi bil, da bi tega človeka zgrabili in ga usmrtiti; potem ga ne bi bilo treba z velikimi stroški iskati po vsem svetu, kjer se zlahka kje skrije, saj vendar očitno uči zoper nas in nas pred ljudstvom bremeni vseh sramot. Zato le pogumno dol z njim!«
5 **Jaz** pa sem seveda njihovo namero opazil in sem jim rekel: »Ali vam ni Mojzes dal postave? Vi sicer pravite: 'Da!'; zakaj torej nihče izmed vas ne ravna več po postavi?«
6 In **Judje** so godrnjali in rekli: »Kako lahko rečeš, da se nismo držali Mojzesove postave?«
7 Šele nato sem (**Jaz**) rekel: »No dobro, - če spoštujete Mojzesovo postavo, zakaj Me torej poskušate umoriti?« (Jn 7,19)
8 Tedaj je reklo **ljudstvo**: »Imaš mar hudiča v sebi? Le kdo te hoče umoriti?« (Jn 7,20)
9 Poln resnobe sem rekel (**Jaz**): »Vi ne, toda oni tam, ki sedijo na visokih stolih! Glejte, eno samo delo sem storil tukaj pred nekaj meseci kar osemintrideset let bolnemu in temu ste se vsi jezno začudili! Prekleli ste Me kot skrunilca sabata. (Jn 7,21)
10 Mojzes vam je dal obrezo - ne, kakor da bi bila od Mojzesa, ampak od očakov - in vi še dandanes obrezujete človeka tudi na sabat. Če pa obrezujete človeka tudi na sabat, ne da bi se bali, da bi s tem kršili Mojzesovo postavo, - zakaj se torej jezite nad Menoj, da sem na sabat ozdravil celega človeka?! (Jn 7,23) Povem vam: Če pa že na vsak način hočete soditi, ne sodite po praznem videzu, ampak sodite pravično po polni resnici!« (Jn 7,24)
11 Zdaj so spregovorili med seboj **nekateri imenitni Jeruzalemčani**: »Ali ni ta tisti, ki so ga veliki duhovniki skušali umoriti za veliko noč? (Jn 7,25) In glejte, zdaj govori povsem javno, oni pa sedijo tam mirno in mu ne nasprotujejo tudi z besedico! Mar so naši voditelji zdaj popolnoma jasno spoznali, da je on prav gotovo Kristus? (Jn 7,26) Toda to vendar ne more biti; saj vendar vsi vemo, od kod je ta. Ko pa bo prišel Kristus, ne bo nihče vedel, od kod je prišel!« (Jn 7,27)
12 Tedaj sem **Jaz** glasno zaklical v templju in podučil naprej takole: »Da, Mojo osebo seveda poznate in tudi veste, od kod sem; ne veste pa, da Jaz kot človek nisem prišel sam od Sebe; toda Tisti, ki Me je poslal, je resničen, in vi Ga ne poznate, zato tudi ne veste, od kod pravzaprav sem. (Jn 7,28) Jaz pa poznam Tistega, ki Me je poslal na ta svet. (Jn 7,29) Ker pa Ga vi ne poznate, tudi Mene ne poznate! - Ste Me razumeli?«
13 Ta Moj govor je ponosne Jeruzalemčane dodobra ujezil in iskali so priložnost, da bi Me prijeli in kaznovali; toda ker Moj čas še ni prišel, ni mogel nihče položiti svoje roke Name. (Jn 7,30)
14 Velik del **ljudstva** pa je veroval Vame in so govorili med seboj: »Hej, ko bo prišel Kristus ali bo delal več znamenj in večja znamenja kot jih dela Ta?« (Jn 7,31)
15 Kmalu pa so veliki duhovniki zvedeli, kaj ljudstvo med seboj šepeta o Meni.
16 Tedaj so kričali (**farizeji**:) »Vidite, kako zapeljuje ljudstvo!«

17 Takoj so poslali svoje hlapce, da bi Me prijeli in zvezali z vrvmi. (Jn 7.32)
18 **Jaz** pa sem jim rekel: »Le pustite še za zdaj to, saj bom ostal z vami le še zelo malo časa, nato pa bom odšel k Njemu, ki Me je poslal na ta svet. (Jn 7.33) Tedaj Me boste iskali in Me resnično ne boste našli! In tja, kamor grem Jaz, Mi vi ne morete slediti.« (Jn 7,34)
19 Tedaj so služabniki obstali in nihče ni položil roke Name.
20 Toda **Judje** so mrmrali med seboj: »Le kam namerava iti, da ga mi ne bi mogli najti? Bo šel morda med Grke, ki so tu in tam razkropljeni in jih bo učil? (Jn 7,35) Kaj pomenijo nenavadne besede, ki jih je izrekel: 'Iskali me boste in me ne boste našli!' in 'Tja, kjer sem Jaz, vi ne morete priti!' (Jn 7,36) Ah, ta človek govori vendar povsem zmedeno! Gotovo se boji velikih duhovnikov in govori tako, da ga ne bi prijeli.«
21 Tedaj sem rekel (**Jaz**): »Dokler ne bo prišel Moj čas, Me ne bo mogel prijeti nihče!«
22 Tedaj so **nekateri Judje, pismouki in farizeji** zavpili: »Takoj bomo videli, ali te res ne moremo prijeti prav zdaj!«
23 Nato so se prerinili do Mene; toda ko so Me hoteli zgrabiti, sem nenadoma izginil iz templja in **Judje ter farizeji** so ostrmeli in rekli: »Le kam je tako nenadoma izginil? To je najočitnejši čudež!«
24 Besni **farizeji** pa so rekli: »Kaj čudež, kaj čudež, ali niste opazili, kako ga je Belcebub odvlekel ven, ko je bil v nevarnosti?! Zdaj ga seveda lahko dolgo iščemo, a ga kljub temu ne bomo našli, če je skrit v kakšnem kotu pekla!«
25 Ob tem govorjenju pa so začeli silno negodovati tisti **številni Judje**, ki so verovali Vame in iz nadvse močnih glasov je bilo slišati takole: »Ti bedni farizeji zaradi dreves res ne vidijo gozda! Oni sami so najhujši belcebubovci in tičijo s kožo in kostmi sredi pekla; da bi pred slepim ljudstvom olepšali svojo grobo nizkotnost, pa govorijo, da je ta očitno z vso Božjo oblastjo obdarjeni Božji mož Belcebubov hlapec. O, le čakajte, vi resnični belcebubovci! Bomo že prav pošteno izgnali iz vas to vašo lažno svetost! Strgali bomo z vas krinko, da boste potem stali pred nami takšni, kot ste v resnici! Le počakajte, vi črni in sivi ničvredneži, vaš dan plačila se naglo bliža!«
26 Ko je ljudstvo te svoje misli čedalje glasneje izrekalo, kmalu ni bilo v templju videti nobenega farizeja več in služabniki, ki naj bi Me prijeli, so nenadoma tudi postali nevidni. Doma so jih farizeji seveda hudo ošteli, naj pojasnijo, zakaj Me niso prijeli takoj.
27 Toda **hlapci** so rekli: »O, zakaj pa niste vi sami položili svojih rok Nanj ali nas vsaj spodbudili, ko smo kot ohromljeni omahovali?«
28 **Visoki farizej** je rekel: »Se mar za nas na sabat spodobi kaj takega?«
29 **Hlapci** pa so rekli: »Tudi mi smo Judje in moramo tako kot vi posvečevati sabat!«
30 Tedaj je **farizej** dejal: »No dobro! Če ga srečate jutri ali pojutrišnjem, ko ni sabat, ampak sta le dva vesela praznična dneva, potem ga zgrabite in ga takoj spravite k nam!«
31 **Hlapci** so rekli: »O da, to že lahko storimo, če le množica ljudstva ne bo temu nasprotovala!«
32 **Farizej** je rekel: »Le kdo bo upošteval ljudstvo, ki je že zdavnaj prekleto?«
33 **Hlapec** je rekel: »Da, prekleto sem, prekleto tja, - in kaj potem, če bo nas in vas prekleto ljudstvo za to prav gotovo kamnalo?! Že danes ni prav veliko

manjkalo, da bi se to zgodilo! Če ne bi vsi skupaj tako hitro zapustili templja, bi nam gotovo trda predla! Prekleto ljudstvo bi nam našo, njim namenjeno kletev, gotovo vrnilo z oderuškimi obrestmi! Kar pa se še ni zgodilo danes, se prav lahko zgodi jutri ali pojutrišnjem. Mi pa mislimo, da je treba tega moža pustiti, naj gre! Če je namreč prerok, ki ga je Bog poslal k nam, z vso svojo močjo ne bomo zoper njega opravili nič; če pa to ni, se bo zadeva razblinila sama od sebe.«
34 **Farizej** je rekel: »Ničesar ne veste in tako govorite! Ali ni pisano, da iz Galileje, kamor so pregnani le zločinci, ne pride noben prerok?!«
35 **Hlapec** je rekel: »To je sicer res; toda kolikor smo lahko izvedeli od drugih ljudi - in to kažejo tudi naše obrezne knjige - on ni Galilejec, ampak je po rojstvu iz Betlehema; to je vendar staro Davidovo mesto, kjer je David zapisal svoje prerokbe. Poleg tega pa je tudi znano, da je prerok Izaija zelo pogosto in dolgo preživel v Galileji, tako kot tudi prerok Jeremija, in vendar sta bila to največja preroka!«
36 Tedaj je rekel **farizej**: »Ste mar tudi vi že hudičevi?! Kdo vam je to povedal?«
37 **Vsi hlapci** so rekli: »Vi sami šele pred kratkim v nekem govoru o prerokih, ko ste ljudstvu pripovedovali, kdo so bili preroki, kako in kje so bili rojeni ter kje so se zadrževali in delovali! Si mar tudi tega ne smemo več zapomniti, kar pridigate vi sami?«
38 Nato je postalo farizeju zelo nerodno, rekel pa ni nič več in se je umaknil. Odšli pa so tudi hlapci in se skrivaj smejali v pest, da jim je uspelo visoke in mogočne farizeje vendar enkrat ugnati v kozji rog.

148. Gospodov prihod k Lazarju v Betaniji

1 Jaz sam pa sem se zunaj templja v povsem odročnem prenočišču srečal z brati in učenci. To je bilo isto prenočišče, v katerem sem ob praznikih večkrat prenočil z Jožefom in Marijo in z brati. Bratje so se, ko sem prišel k njim, seveda nepopisno razveselili, prej pa so prav žalostni sedeli skupaj in se pogovarjali, ali se jih bom sploh še kdaj usmilil in jih sprejel.
2 **Jaz** pa sem jih vprašal in jim rekel: »Otroci, prijatelji in bratje, ali imate kaj jesti in piti?«
3 Tedaj so Mi vsi padli k nogam in Me prosili odpuščanja, Jaz pa sem jih takoj pozval, naj vstanejo in povsem odkrito govorijo z Menoj, ker vedo, da odkritega pogovora nikoli ne zamerim. Zdaj so bratje vstali in se Mi zahvalili, da jih nisem zapustil.
4 Ko pa sem tako govoril z brati, je hitro prišlo tudi **dvajset judovskih Grkov**. In, ko so Me zagledali, so rekli: »Gospod, prehitel si nas! Bili smo v templju in slišali vse, kar si najmodreje učil; ko pa si zaradi strahotne nesramnosti Judov in farizejev nenadoma postal neviden, smo pohiteli iz templja tudi mi, kolikor smo le mogli v veliki gneči, in smo pravkar hoteli bratom sporočiti novico o Tvoji navzočnosti, saj bi jih to gotovo nadvse razveselilo, - in glej, prav tu smo Te srečali! Da, to je za brate seveda še neizmerno bolj razveseljivo in tudi mi smo nadvse veseli, da si spet med nami, o Gospod! Odslej se gotovo ne bomo nikoli več tako ločili!«
5 **Jaz** sem rekel: »O, še bodo prišli časi in okoliščine, ko se boste vsi pohujšali nad Menoj in ko bo pastir pobit, bodo ovce zbežale in se razkropile! Toda, ko bo pastir znova prišel, bo okoli sebe za vedno spet zbral dobre ovce. No,

farizejem bi danes zelo trda predla, če se Jaz ne bi tako hitro umaknil iz templja; tistih, ki verujejo Vame, je bilo v templju zdaleč največ, in če bi kdo položil roko Name, bi nastal v templju hud nered in mnogim Jeruzalemčanom s farizeji, pismouki in tempeljskimi Judi bi zelo trda predla. In da bi to preprečil, sem zapustil tempelj in sem zdaj tu.
6 Jutri in tudi danes ne bomo nič več delali; toda pojutrišnjem, ko se bo, kot je znano, ta praznik praznoval najbolj slovesno, se bomo znašli v templju tudi mi in učili ljudstvo. Zdaj pa zapustimo to prenočišče, ki je prestrogo in preneumno urejeno po staro judovski šegi; tu pred sončnim zahodom ne bomo dobili niti piti niti jesti. Zato odrinimo in pojdimo v Betanijo; tam bomo takoj dobili nekaj hrane in pijače!«
7 To je bilo vsem zelo prav; toda tedaj nam je prišel naproti **lastnik prenočišča** in rekel: »Ja, kaj pa je to?! Ali moje prenočišče ni dovolj dobro za vas? Zakaj me vendar hočete zapustiti in celo ti, sin Jožefa iz Nazareta, ki si bil s starši že večkrat tu v prenočišču in sem jaz celo Jožefov bližnji sorodnik?«
8 **Jaz** sem rekel: »Prvič si preveč Jud in zelo veliko daš na vse zunanje, toda notranje, resnično in živo ti je tuje; poleg tega pa še to, da si zmeraj povsod bolje sprejet kakor v hiši bližjih krvnih sorodnikov, zato se tudi Jaz zelo redko pojavim v Nazaretu, kajti prerok nikjer ne velja manj kot v domačem kraju!«
9 **Krčmar** je rekel: »Toda Tvoj oče Jožef je bil vendar zmeraj rad pri meni, vselej sva se veliko pogovarjala o Mojzesu in vseh drugih prerokih in vsakokrat mi je tudi o Tebi pripovedoval prav nenavadne stvari! Zakaj torej nikakor nočeš ostati v moji hiši, ko že skoraj cela tri leta nisi bil v Jeruzalemu?!«
10 **Jaz** sem rekel: »Če bi se le malo pozanimal, tedaj bi pač ugotovil, da sem bil skoraj ob vsakem prazniku tu. Toda ti si okorel Jud in poleg tega še zadrt krčmar in kot takemu ti tudi nič ni mar, kaj izredno pomembnega se v mestu dogaja! Zato le ostani kar si in kot si, Jaz in ti Moji učenci pa bomo tudi ostali, kar smo in kot smo! Dolžni ti nismo še nič, ker nismo še ničesar zaužili, in zato gremo!«
11 Nato smo vstali in hitro odšli od tam in se napotili v Betanijo.
12 Potem pa je rekel **krčmar** svojim ljudem: »Res sem prav vesel, da so ti odšli, kajti od sorodnikov ima krčmar zmeraj zelo malo dobička!«
13 Jaz pa sem to povedal učencem in razjezili so se na tega hinavskega krčmarja.
14 Pred Betanijo pa sem (**Jaz**) rekel bratom: »Pojdite zdaj malo naprej in povejte Lazarju, naj pripravi dobro kosilo; toda Mojega imena mu še ne omenjajte! Potem pa bom prišel Jaz in tega se bo silno razveselil.«
15 Bratje so nato z drugimi dvajsetimi učenci odhiteli naprej in Lazarju povedali, kar je bilo treba.
16 Ta pa je takoj vprašal po Meni in rekel (**Lazar**:) »Da, moji ljubi prijatelji, pri priči se bo zgodilo, kot želite; toda ne vem, kaj bi dal, da bi bil pri vas tudi veliki, sveti Mojster! Pred pol ure je šlo tu mimo nekaj Grkov in vprašal sem jih, kaj je bilo novega na praznovanju. V Jeruzalemu sem namreč ostal le eno uro in se nato zaradi meni zelo neprijetnega divjega prazničnega direndaja vrnil domov, zato tudi nisem mogel vedeti, kaj se je potem še dogajalo.
17 Tedaj so **Grki** rekli: 'Slišali smo, da se slavni čarodej iz Galileje potika naokrog po templju; videli ga nismo, ker zaradi gneče nismo mogli vstopiti.' No, to sta mi povedala dva Grka. Takoj nato sem poslal nekaj svojih služabnikov, naj natančneje poizvedo o tem in mi takoj sporočijo, da bom šel

tja, Ga poiskal in Ga bom lahko kot najljubšega gosta povabil k sebi; toda poslani služabniki se še niso vrnili. - Povejte mi, ljubi prijatelji, ali ste tudi vi v mestu slišali kaj takega?«
18 To vprašanje je spravilo učence v nemajhno zadrego in niso vedeli, kaj naj odgovorijo. Njihovo kratkotrajno zadrego sem končal tako, da sem isti trenutek vstopil v Lazarjevo hišo in Lazarja pozdravil kot brata. Lazar je bil ves iz sebe od veselja, obe njegovi sestri sta jokali od blaženosti, da sem le znova prišel. Skratka, v vsej Lazarjevi hiši je bilo veselje, kakršnega še niso doživeli.
19 Takoj so se vsi lotili dela, da bi nam pripravili najboljši in najsijajnejši obed. O tem seveda ne bi smel pravi Jud in farizej nič izvedeti, ker bi to pred sončnim zahodom veliki praznični sabat kar najbolj oskrunilo. Toda na ta sabat so imeli vsi farizeji in prav tako njihovi služabniki veliko preveč opraviti v templju in tako se je v Betaniji že lahko dogajalo marsikaj, o čemer ni tempelj nikoli nič izvedel. Med pripravljanjem obeda pa smo odšli na že znani grič, sedli na travne klopi pod senčne palme in Jaz sem pripovedoval Lazarju, kako se Mi je godilo v templju.
20 Zdaj sta tudi Janez in Matej zapisala evangelij, seveda le poglavitne točke, večino postranskih okoliščin pa opustila.
21 In ko je **Lazar** slišal Mojo razlago četrtega in petega poglavja preroka Izaija, je rekel: »Da, Gospod, to pa že tako na las natančno ustreza našemu času in njegovim ljudem, da ni niti še tako majhne točke, za katero bi bilo mogoče reči, da ne bi natančno ustrezala temu! Da, zdaj je seveda zelo razumljivo, zakaj so se Te templjarji tako ostro lotili! O, ta lekcija je bila zanje zelo zdravilna, kajti ti ničvredneži se vendar že zdaj vedejo tako, kot da bi bili sami bogovi in angeli!«

149. Gospodova napoved o našem zdajšnjem času. Nujnost Božjih razodetij

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, kakor je zdaj, tako bo znova po skoraj dva tisoč letih za nami, začelo pa se bo že veliko prej! Tu je zdaj judovstvo veliko hujše od poganstva - pri poganih namreč razum še nekaj velja, Judje pa ga teptajo z nogami; v tistem času pa bo Moj nauk, torej krščanstvo, hujši, kot sta zdaj judovstvo in poganstvo skupaj. Tedaj bodo ljudje v veliki stiski.
2 Luč resnične, žive vere bo ugasnila in ljubezen se bo povsem ohladila. Napuh premožnih ljudi bo presegel vse meje in vladarji in duhovniki se bodo imeli za veliko več kot je zdaj Judom njihov neznan Jehova in poganom Zevs.
3 Toda Jaz bom tudi tedaj od časa do časa prebujal može in žene in jim dajal pravo svetlobo in ta svetloba bo postajala čedalje večja in močnejša in bo nazadnje požrla vsa dela velike babilonske hotnice. Ne čudite se torej, če je zdaj tako; pogosto je namreč že bilo tako in še huje in nekoč bo še huje.
4 Svet bo vedno ostal svet; toda Jaz bom kljub temu zmeraj vodil Svoje in dopustil, da bo Moja sodba izbruhnila nad svetom, ko bo postal tako hudoben, da ob njegovem početju ne bo mogla več obstati niti iskrica resnične življenjske svetlobe iz Boga.
5 Zdaj je pač prišlo tako daleč, da bi v vsej judovski deželi brez Janeza in Mene ugasnila vsaka iskrica resničnega spoznanja Boga, zato je bilo nujno, da sem prišel v ta svet Jaz sam kot človek, da bi vsem ljudem, ki so še dobre volje, povrnil izgubljeno luč življenja in jim znova pokazal poti do resničnega

spoznanja Boga. Seveda bo prišlo še do marsikakšnega boja med Mojimi otroki in otroki sveta, ker bo Mojih na svetu zmeraj manj kakor otrok sveta; toda na koncu bodo vendarle Moji zmagali nad svetom in ta jim ne bo mogel storiti nič žalega več. Naj se vam zdi zdaj vsa materija še tako trdna in neuničljiva, se bo nazadnje vendarle morala umakniti oblasti duha.
6 Bog pa je edini gospodar nad vsem in najbolje ve, kaj, kako in zakaj dopusti, zapove eno ali drugo, poleg tega izliva pravo luč med ljudi in jo z vso resnostjo ohranja med Svojimi otroki, da potem nihče ne more reči: 'Če bi bil Bog, ki je ustvaril vse, kar napolnjuje neskončni prostor, vseveden, bi vendar moral imeti toliko spoznanja, povezanega z ljubeznijo, da bi se Svojim razumnim in mislečim ustvarjenim bitjem, kot so ljudje, vsaj toliko razodel in pokazal, da bi iz tega spoznali, da je On resnični temelj vseh stvari ter kaj lahko ljudje pričakujejo od Njega in kako naj živijo, da se bo to pričakovanje na njih uresničilo!'
7 Če se Bog ljudem ne bi nikoli in na nikakršen način razodel, bi imeli ljudje tudi vso pravico, da sploh ne bi verjeli Vanj in bi lahko potolkli vsakega človeka, ki bi sam od sebe govoril, da vendar obstaja en Bog ali več nevidnih bogov, in bi rekli: 'Kaj nam mar tvoj neumni izmišljeni bog?! Če je, naj se pokaže in nam sporoči, kaj hoče z nami! Ker tega ne naredi, ga tudi v resnici ni nikjer, temveč obstaja le v smrdeči domišljiji kakega bedastega lenuha!'
8 Bog, ki bi se povsem zavedal samega sebe kot središča vse modrosti in moči, bi se vendar moral toliko razumno ozirati na ljudi kot svoja najpopolnejša dela, da bi se jim sam razodel in jim pokazal, zakaj obstajajo in kaj namerava z njimi. Ker pa ni tako in ga ni mogoče enkrat ali tudi večkrat dokazati kot bivajočega, ga tudi ni, in kdor koli kaj govori in piše o obstoju Boga, zasluži najstrožjo kazen.
9 Dovolj je namreč, da mora z razumom in spoznanjem obdarjeni človek, ki se jasno zaveda samega sebe, nositi vsa najsramotnejša bremena življenja, za katera sam ni kriv, kaj šele, da bi moral trpeti, da mu nikjer obstoječi Bog predpisuje nekakšne stroge zakone, ki so v nasprotju z vso naravo; kajti Bog, ki se more in hoče nam ljudem razodevati le po jeziku bedastega norca, ni sploh nič drugega kot fantazijska tvorba omenjenega norca ali pa je le nekakšna surova, neumna in slepa sila, ki ima zgolj toliko samozavesti in razuma, da se, ne da bi se sramovala posmeha, čisto skrivaj upa razodeti prav tako zelo neumnemu, nevednemu in nerazumevajočemu lahkovernemu norcu.'
10 Glejte, tako bi o božanstvu upravičeno sklepal vsak razumen človek, če se božanstvo ljudem ne bi nikoli pokazalo in razodelo drugače kot le po leni in nevredni duhovščini!
11 Toda povrnimo se do Adama in našli bomo zelo veliko časovnih obdobij, ki si tesno sledijo, ko se je Bog nadvse omembe vredno razodel pred tisočkrat tisoč ljudmi in jim oznanil Svojo voljo skupaj s Svojim najmodrejšim namenom z ljudmi; toda ker človek brez svoje najsvobodnejše volje sploh ne bi bil človek, tudi z Božjo besedo ni ravnal niti za las drugače kot z besedo kakšnega človeka.
12 Malo jih je nekaj časa še to upoštevalo, toda večina je na vse to kmalu povsem pozabila in nazadnje imela vse za prazno izmišljotino in čvekanje ljudi, zajemala posvetno veselje s polnimi pljuči, ter imela modrece za norce in

sanjače, ki zaradi nadvse negotovega in nedokazljivega onstranskega nebeškega kraljestva teptajo resnično nebeško kraljestvo tega sveta.
13 S takšnimi nazori se je vera v enega resničnega Boga potem po eni strani zanesljivo izgubila, toliko bolj, ker je po drugi strani leni duhovniški stan s svojim sebičnim ponarejanjem razodete Božje besede v trezno in zrelo mislečih ljudeh moral vzbuditi občutek, da se ob takšni razodeti Božji volji morajo počutiti• še neumnejše od najneumnejših ljudi na zemlji. Nauki so bili same nadvse nerazumljive skrivnosti, a jih je povsem slepo človeštvo vendarle imelo za svete, sebe pa za nadvse nevredno, da bi kdaj razumelo take visoke, globoke in najsvetejše skrivnosti.
14 Ali je dandanes drugače? Mar ne hodi neumno, slepo ljudstvo v tempelj in moli Pismo? Toda o tem, kar je v njem zapisano, ve malo ali nič in tudi ne čuti nobene potrebe po tem, ker je že povsem zadovoljno s tem, da to razume posvečeni Božji duhovnik, preprost človek pa ne potrebuje nič drugega kot to, kar mu pove duhovnik in stori le, kar ta hoče, kajti duhovnik že zanesljivo ve, zakaj.
15 Če pa človeštvo z razodeto Božjo besedo in voljo zmeraj ravna tako, je mar čudno, da ljudje že po stotih letih po še tako veličastnem razodetju resnice vedo in verujejo komaj še kaj bolj kot speči otroci v to, kar so v budnem stanju počeli in storili?! Bog pa se kljub temu nikoli ne neha razodevati ljudem na najrazličnejše načine, tako da lahko človek že z nekoliko premisleka kmalu odkrije, da se tu ne dogajajo naravne reči.«

150. Pravi in lažni preroki in razodetja

1 (**Gospod**:) »Bog se nekoliko bolj razodeva po ustih povsem prebujenih prerokov. Takšni preroki so za bolj prebujene ljudi zmeraj zelo prepoznavni, - prvič po svoji zapisani in govorjeni besedi, drugič po marsikaterih čudodelnih dodatkih, na primer, da v skrajnem primeru ljudem vnaprej oznanijo prihodnje reči, da se ti po tem lahko ravnajo in se poboljšajo ter lahko Boga prosijo, naj od njih odvrne napovedano nesrečo, kot se je zgodilo v Ninivah. Tretjič, takšni pravi preroki, ki jih je prebudila Božja volja, lahko tudi ozdravljajo bolnike s svojo molitvijo in s polaganjem svojih rok, če bolniku njegova ozdravitev koristi za dušni blagor. Četrtič, v povezanosti z Božjo voljo lahko tudi izrečejo nepoboljšljivemu človeštvu kazen in tudi, nasprotno, ljudstvo blagoslovijo.
2 S takšnimi in več drugimi lastnostmi zaznamovane prave preroke, ki jih je prebudil Bog, zelo lahko razlikujemo, posebno še po tem, da so kot pravi preroki zmeraj skrajno ponižni in popolni v ljubezni do bližnjega, lažni preroki pa hodijo naokrog v najrazličnejše okrašenih in še z drugimi stvarmi označenih oblačilih, so nadvse ošabni in izstopajoče sebični, se kažejo le na določenih posvečenih krajih, malo govorijo, pa še to zelo neumno in nesmiselno, in občasno delajo najrazličnejše lažne čudeže z uporabo skrivnih naravnih sredstev - in gorje tistemu, ki bi jih posnemal! -, medtem ko pravi prerok svojih

• 'Počutiti' je dopolnjeno. Besedilo tega stavka je bilo z Lorberjevo roko naknadno predelano in takole spremenjeno: »... da bi jim takšna ljudem razodeta Božja volja morala še manj pomagati in neumneje, kot lahko kdaj koli pričakuje celo najneumnejši človek na zemlji.«

čudežev ne prikriva, temveč celo ljudi spodbuja, da lahko tudi oni na isti resničen in dober način delajo povsem enake čudeže.
3 Ker pa je po tem lahko razlikovati resnične preroke od lažnih in lahko iz tega vsak trezno misleči človek spozna, da torej zares obstajajo pravi in lažni preroki - in lažni gotovo ne bi nastali, če ne bi bilo pred njimi pravih - tako ljudje iz tega tudi zlahka spoznajo, da obstaja en sam resničen Bog, ki ljudi nikoli ne pusti tavati po zemlji povsem osirotelih, ampak jim zmeraj oznanja Svojo voljo in Svoj veliki in modri namen, ki ga ima z njimi.
4 Takšna vrsta razodetja pa je za ljudi, ki se hočejo po tem odkrito ravnati, vedno najbolj zdravilna, ker s tem ne trpijo nobene izredne prisile. Le pri redkih velikih razodetjih pridobijo ljudje za svoje duše veliko manj, ker so takšna razodetja bolj sodba za izrojeno človeštvo kakor pa odrešenje.
5 Ko je Adam v raju na tej zemlji pred Bogom grešil, saj se kot človek s svobodno voljo ni hotel ravnati po Božji volji, ki jo je dobro poznal, je kmalu doživel veliko Božje razodetje in potem obžaloval svoj greh, toda to veliko razodetje je bilo zanj sodba.
6 Nato je še večkrat prišlo k ljudem veliko Božje razodetje zaradi izprijenih otrok sveta, ki so prebivali v nižini; toda za otroke sveta je bilo zmeraj velika sodba.•
7 Znova je prišlo k ljudem zelo veliko Božje razodetje v Noetovih časih, toda za ljudi je bilo zelo velika sodba.
8 V Abrahamovem času se je spet zgodilo veliko razodetje in sicer zaradi strahotno pokvarjenih prebivalcev Sodome, Gomore in deseterih manjših mest, ki so obdajala ti dve velemesti. Spet je bilo za te ljudi sodba, o tem še dandanes zgovorno priča Mrtvo morje.
9 Tudi očak Jakob je doživel veliko Božje razodetje; toda njegovi otroci so se morali zanj pokoriti v Egiptu.
10 V Mojzesovem času je bilo novo, nadvse veliko Božje razodetje in ljudem je bilo treba vklesati Božje bobneče besede na kamnitih tablah. Toda kako strašna sodba je bilo to Božje razodetje, zlasti za Egipčane, ki so postali preveč slepi, ošabni in razčlovečeni, njihovo poglavitno veličastvo se je tu povsem zlomilo; toda tudi Izraelcem ni bilo prav nič prizaneseno.
11 Ko so Izraelci pod Jozuetom zapustili puščavo, se je spet zgodilo veliko Božje razodetje in velika Jeriha je izginila z zemlje.
12 Tako je bilo v Samuelovih in Elijevih časih in tudi v časih drugih štirih velikih prerokov; in poglejte, kakšne sodbe so nato sledile! Celo mali preroki niso bili poslani v ta svet brez sodbe.
13 Zdaj pa je pred vašimi očmi največje in najneposrednejše Božje razodetje ljudem; toda na nadvse veliko sodbo Judom, ki mu bo sledila, ne bo treba dolgo čakati.
14 Odslej bom skoraj celih 2000 let prebujal nešteto vidcev in prerokov, ker bo vstalo še več lažnih prerokov in celo nadvse brezsrčnih, ošabnih, oblastiželjnih lažnih Kristusov. Tedaj pa bodo tudi sodbe nenehne in le malokateremu vladarju ne bo treba z njegovim ljudstvom vred prestajati hude sodbe zaradi njegove peklenske teme.
15 Proti koncu naznanjenega časa bom tudi Jaz obujal čedalje večje preroke, z njimi se bodo množile tudi sodbe in postajale obsežnejše. Tedaj bodo nastali

• Glej Božje gospodarjenje, tri knjige.

tudi silni potresi in zelo uničevalni viharji elementov[••], velika draginja, vojne, lakota, kužne bolezni in še veliko drugega zla in kot sem že vnaprej naznanil, vera se bo - razen pri zelo redkih - ohladila v ledenem človekovem napuhu in en narod se bo dvignil zoper drugega.
16 Ljudi bodo opozarjali tudi vidci in posebna znamenja na nebu, po njih pa se bo ravnalo le malo Mojih ljudi, svetni ljudje pa bodo imeli vse to le za redke naravne pojave in bodo pljuvali pred vsemi tistimi, ki bodo še verovali Vame.
17 Toda potem se bo zgodilo največje razodetje z Mojim vnovičnim prihodom na to zemljo, vendar bo pred tem razodetjem tudi že največja in najostrejša sodba; sledilo mu bo splošno odbiranje svetnih ljudi z ognjem in mečem, da bom lahko potem Jaz sam na tej zemlji postavil drugo popolno šolo za resnične ljudi, ki bo trajala do konca časov te zemlje.
18 To sem vam zdaj vnaprej povedal zato, da ne boste mislili, da bo za Menoj postalo vse tako popolno kot v Mojih nebesih. Da, redki bodo sicer enaki Mojim angelom. Toda mnogi bodo še veliko hujši od ljudi v zdajšnjih časih.
19 Zaradi vsega tega pa se ne smete jeziti; saj sem vam vsem vendar že pogosto povedal, da človek brez svoje povsem svobodne volje sploh ne bi bil človek, temveč le človeku podobna žival.
20 Takšne ljudi bi lahko izurili kvečjemu za kakšno opravilo kot živali, toda nikoli jih ne bi mogli postaviti na stališče, da bi spoznali, da je takšno delo tako za resničnega kot za živalskega človeka dobro in koristno, da potem sam sebi določa pravi čas za opravljanje takih koristnih del.
21 Človek, ki greši proti postavi, s tem prav tako kaže, da je svoboden, kot tisti, ki po svoji volji postavo spoštuje. Zato tudi nobenega človeka ne obsojajte in preklinjajte, temveč ga karseda potrpežljivo in krotko poučujte in zablodelemu kažite pravo pot. Če hoče po njej hoditi, je to seveda zanj dobro; če pa tega noče, ga zaradi tega ne smete siliti, temveč ga kvečjemu izločite iz boljšega in čistejšega občestva, - kajti prisiljeno veren človek je desetkrat slabši od odkrito nevernega in odpadlega.
22 Poglejte farizeje! To so sami prisiljeni navidezni verniki; toda v sebi sploh nič ne verujejo in počnejo vse, kar se jim le zljubi.
23 Zato le pazite, ko boste v Mojem imenu spet izbirali naslednike zase, da, prvič, nikdar ne boste koga k temu silili in drugič, ne sprejmite nikogar, ki se mu že od daleč vidi, da bi rad stopil v vašo službo iz preračunljivosti.
24 To boste sicer upoštevali; toda kljub temu bo nešteto takšnih stopilo v vašo službo, deloma zaradi zunanje prisile deloma zaradi obeta, da bodo v vaši službi dobro preskrbljeni in brezskrbno živeli. Toda vse te bom Jaz prištel k vladavini antikristov in njihova dela bodo širila pred Bogom gnusen zadah in bodo videti kot smrdeča mrhovina.
25 Resnično, povem vam: Nobenega od vaših naslednikov, ki jih ne bom pripravil sam, ampak jih bodo pripravljali za vaše službeno nasledstvo le ljudje v določenih svetnih šolah, ne bom priznal; kajti le antikrist bo tako usposobil svoje učence.
26 Tisti pa, na katere boste vi položili roke in jih krstili v Mojem imenu, bodo napolnjeni z Mojim Duhom; ti so tudi tisti, ki jih bom Jaz sam v vseh časih izbral za vaše naslednike in jih potrdil z resnično podelitvijo Mojega Duha.

[••] Elementarni viharji

27 Toda v poznejših časih bo teh le še zelo malo, ker bo antikrist preveč razširil svojo vladavino; ko pa si bo domišljal, da je najvišji v svetu, tedaj bo tudi strmoglavljen za večno! - Ste zdaj to dobro in jasno razumeli?«

151. Značilnosti antikristov

1 Na to je rekel **Janez** kot Moj ljubljenec: »Gospod, torej se skoraj ni vredno tako zelo truditi za neumne ljudi! Če bo namreč Tvoja zdaj ljudem dana najsvetlejša življenjska luč še prekmalu spet pomračena s stalnim zmagovitim satanovim prizadevanjem. Tedaj naj ima satan ljudi, kakršni so zdaj, kot povsem zrele za njegovo peklensko svetno kraljestvo. Čemu naj bi bili ti ljudje najprej blagoslovljeni s Tvojo življenjsko lučjo?! Resnično, če bodo to sadovi Tvojega božanskega nauka, bi to pač pomenilo - če bi namreč svetne ljudi poučevali v Tvojem nauku - vsem svinjam sveta metati Tvoje življenjske bisere za najgnusnejše žretje! Raje jim sploh ne dajmo žlahtnega blaga, tako ga tudi ne bodo mogli pokvariti in omadeževati!«
2 **Jaz** sem rekel: »Da, Moj prijatelj, zaradi tistih ljudi, ki v to ne bodo verovali in bodo to, kar od Mojega nauka slišijo, zaradi svetnega dobička še pokvarili, Jaz Svojega življenjskega nauka tudi nisem dal; za mogočo in nadaljnjo izobrazbo duš takšnih ljudi imam namreč še neizmerno veliko velikih šol v vsej neskončnosti.
3 Ta nauk namenjam le Svojim pravim otrokom na tej zemlji in ti bodo tudi resnično odrešeni večne smrti. Ti pa bodo ta nauk tudi zmeraj ohranili čist in se ne bodo nikoli uklonili oblasti prevare sveta, temveč se bodo z diamantno trdnostjo držali večne življenjske resnice.
4 Kaj nam mar vsi svetni ljudje? Vsi imajo priložnost stopiti v vrste Božjih otrok. Če to resno hočejo, naj jih pri tem nič ne ovira in če nočejo, naj počnejo, kar hočejo in potem vam tudi ni treba več skrbeti zanje!
5 Glej, tako je s temi stvarmi! Jaz pač nisem prišel, da bi morda svet odrešil njegovih starih vezi sodbe, ampak le, da bi Svoje otroke osvobodil sveta in njegove sodbe. In kar in kakor zdaj delam Jaz, tako boste delali v prihodnje tudi vi in vaši nasledniki.
6 Kar se na tej zemlji v Mojem redu in po njem da razvezati, boste razvezali tudi vi, in kar boste tako razvezali, bo takoj razvezano tudi pri Meni v nebesih; kar pa se ne da razvezati, pustite zvezano, ali če vaše odveze nekdo ne spoštuje, ga pustite v njegovih vezeh in ga zvežite, da boste potem imeli mir pred zvezanim; in resnično povem vam, ta bo zvezan tudi pred Menoj v nebesih in bo zelo dolgo ostal suženj svoje mračne svetne volje! - Glejte, tako je s tem!«
7 **Janez** je spet vprašal: »Toda kako bomo prepoznali takšne mračne antikriste? Zdaj namreč že prav dobro razumem, da se bodo mnogi oprijeli Tvojega nauka, posebno še številni čarodeji, ki bodo s tem olepšali svoje čarovnije. O, zaupaj nam tudi zanesljiva znamenja, po katerih jih bomo lahko hitro prepoznali in se potem bojevali proti njim!«
8 **Jaz** sem rekel: »Zlahka jih boste spoznali po njihovih delih! Na trnju nikoli ne raste grozdje in na osatu ne fige. Kdor nekaj daje in si hoče za to še več vzeti, ta resnično ni Moj učenec! Glejte, Jaz dajem za Svoje vse, nazadnje celo življenje tega Svojega telesa in za to ne vzamem od nikogar nobenega daru tega sveta, ampak hočem le, da Me človek nadvse ljubi, da mu lahko potem dam še neskončno več in večje.

9 Mislite, da bo tako ravnal tudi antikrist? O, nikakor! Svojim privržencem bo dal strašno malo - nič drugega kot prazne, izmišljene obljube v velikem onstranstvu - bo pa za to zahteval zelo velike darove, tako kot zdaj počnejo templjarji, ki si dajo za svoje več sežnjev dolge molitve zelo veliko plačevati; toda te molitve nikomur nič ne koristijo niti na tem in še manj na onem svetu! In vidite, prav tako bo delal antikrist in Moji bodo njega in njegove učence in častilce zlahka prepoznali po teh ničevih in piškavih sadovih!
10 Kaj počnejo farizeji z grešniki vseh vrst in rodov? Glejte, vzamejo odkupnino za greh, ali v denarju ali tudi v drugih obilnih darovih in nato dajo grešniku oprostilno pismo za že storjene grehe in tudi že za tiste, ki jih bodo ljudje, kakršnih je zdaj dovolj, posebno v bogatem svetu, šele storili v prihodnosti, in jim prigovarjajo: 'Koristneje je, da darujete, če ne morete izpolnjevati težke postave!' In tako templjarji ukinjajo Božjo zapoved in jo nadomeščajo s svojimi najsebičnejšimi svetnimi pravili, ker imajo smisel le za svetno udobno življenje na račun ubogega, slepega človeštva.
11 Vidite, prav tako bodo delali tudi antikrist in vsi njegovi učenci in po tem jih boste toliko lažje prepoznali! In ko bodo potem njegovi učenci v vsem svetu na vsa usta vpili: 'Glejte, tu je resnični Kristus!' ali 'Tam je!', jim tega ne bo verjel nihče od Mojih! Prave otroke sveta pa pustite in jih ne kličite, da boste imeli mir pred zmajem in njegovimi privrženci; za nekaj časa si bo namreč prilastil veliko oblast in bo hudo ravnal s svojimi sovražniki! Toda prav s tem bo samemu sebi pripravil sodbo in propad.
12 Jaz pa bom v istem času dopustil ljudem, da bodo izumili vsakovrstne velike iznajdbe, ki bodo kot žareče puščice prodrle v zmajeve temne kamre, ter silovito razdejale njegove bedne sleparije in lažne čudeže in kot gol bo stal osramočen celo pred svojimi najbolj vnetimi privrženci, ti pa se bodo kmalu v velikih gručah odvrnili od njega.
13 Zato ne skrbite, kaj bo sčasoma nastalo iz tega Mojega nauka, kajti samo Jaz vem, kaj vse se bo zgodilo v tem svetu in kaj naj dopustim, da bo nekoč tudi v slepem svetu postalo življenjsko svetleje!
14 Toda ne bo šlo tako hitro kot mislite; le Jaz edini poznam življenjske elemente v tej zemlji in tudi najbolje vem, kaj je potrebno, da jih sčasoma pripeljem k višji življenjski svetlobi. Zato ne sprašujte več in se veselite!
15 Glejte, Mene čakajo še prav posebno bedni pripetljaji v tem svetu in nanje pravzaprav sploh ne bo treba več dolgo čakati! Le vi zaradi tega na Meni še niste opazili nobene žalosti. Naj pride, kar hoče, Jaz edini sem Gospod! Mimo Moje modrosti in zoper Mojo voljo se ne more zgoditi nič. Kar se godi in se bo še zgodilo, je preračunano in določeno od zgoraj in ima svoj najgloblji sveti vzrok; kdor pa je eno z Menoj v srcu in v ljubezni in v volji, temu najhudobnejši svet ne bo mogel nikoli storiti nič žalega. Toda kdor je eno z Menoj le v modrosti, bo moral v svetu prestati veliko hudih bojev; kajti svet v svojem materialnem razumu nikdar ne bo uvidel, da je njegov navidezni »nekaj« pred duhom popoln nič. - S tem se zadovoljite in bodite z Menoj zdaj pogumno vedri!«

152. Raznolikost ustvarjenih bitij in njihov namen

1 Po tem Mojem govoru so vsi postali vedri in Marta nas je povabila h kosilu. Povsem sproščeno smo jedli, pili in bili veselo razpoloženi in Lazar Mi je pripovedoval, kaj vse je prestal s templjarji med Mojo odsotnostjo in da se je nazadnje moral kljub vsej svoji potrpežljivosti tako razjeziti, da je celo hudo zbolel.
2 Posebej je povedal (**Lazar**): »Gospod, na zemlji ni tako nadležnih vsiljivih žuželk! Ne moreš se jih rešiti, pa četudi počneš, kar koli! Če jim grozim z rimskim zakonom, mi skušajo več dni kot plazeče se kače dokazati, da imajo samo oni popolnoma prav, da jim noben svetni zakon ne more nič in da so oni edini zakonodajalci vsega sveta. Vsak človek brez izjeme more le od njih pričakovati blagor ali gorje.
3 Ob takšnih njihovih dokazih sem dobesedno pobesnel, skoraj bi se spozabil nad nepopravljivimi hinavci in sem jim prepovedal še kdaj stopiti v mojo hišo. Toda vse to ni nič pomagalo. Danes sem jih nagnal deset, - naslednji dan pa je že spet prišlo dvanajst drugih in so začeli tako nedolžno in spretno obravnavati isto temo, zaradi katere sem njihovim predhodnikom prepovedal stopiti v hišo, pri tem pa so se delali, kot da se med njimi in menoj ne bi nikoli nič zgodilo!
4 V tem mesecu pa sem bil vendarle prisiljen za veliko plačilo vse dohode do moje hiše zavarovati z rimskimi stražami in jim najstrožje zabičal, da ne spustijo nobenega templjarja v mojo hišo. No, tako sem pač nekaj časa imel zunanji mir, nikakor pa ne notranjega; ti nesramni tempeljski težaki so mi namreč pošiljali vsakovrstna grozilna pisma in me potem nadlegovali s pismi, ker me osebno niso več smeli. Ko bi me Ti, o Gospod, le hotel rešiti edino te nadloge, bi bil blažen že na tem svetu!
5 No, te tri dni iz templja pač ne bo nihče prišel k meni, zato sem za ta čas tudi odpustil straže; toda po treh prazničnih dnevih jih bom spet postavil, sicer ne bom imel miru pred preveč nadležnimi tempeljskimi osami. Vem sicer, da je poglavitni vzrok, zaradi katerega me templjarji tako preganjajo, Tvoja velika čudežna ozdravitev pred pol leta in prijateljstvo, ki Ti ga izkazujem. Toda ko jim to navedem kot razlog, tega ne priznajo, ampak govorijo, da je edini razlog to, da jim nisem hotel prepustiti vsaj osem do deset služabnikov. Templjarjem sem rekel: 'Dogovorite se s služabniki! Lahko imate celo vse, če hočejo k vam!' Toda tedaj so rekli: 'To nam zaman govoriš v obraz, skrivaj pa svojim služabnikom odsvetuješ in ne gredo k nam! Zato boš trdo plačal pred Bogom!' Tako se je nadaljevalo in zato sem najel rimske straže! Kaj še bo iz tega v prihodnje, to veš Ti!«
6 **Jaz** sem rekel: »Le pusti vse to pri miru; tudi straž odslej ne boš več potreboval. Postavil ti bom stražarja, ki bo zmogel več kot vse rimske in grške vojaške legije! Jutri ne bomo obiskali praznovanja in njegovih norosti; toda pojutrišnjem, ko bo praznovanje najsijajnejše, bom spet šel v tempelj in bom Judom kazal zrcalo njihovih smrtnih grehov, da se bodo morali sramovati in se pred ljudstvom skriti, da bi ušli kamnanju. Zato bodimo zdaj povsem mirni in vedri; tokrat smo namreč varni pred njihovim obiskom!«
7 Ob tem je rekel **Peter**: »O Gospod, ko bi Ti tu deloval tako kot ob Evfratu, tedaj bi mračnjaki kmalu mislili o Tebi drugače!«

8 **Jaz** sem rekel: »Govoriš, kakor razumeš zadevo zdaj; toda v nekaj letih boš tudi ti govoril povsem drugače! Glej, opazuj veliko raznoterost cvetlic na poljih, raznovrstnost zelišč, dreves, njihovih sadežev, raznovrstnost živali v vodi, na zemlji in v zraku, prav tako zelo različne minerale in tudi nadvse različne zvezde na nebu! Ali Mi lahko navedeš razlog vse te mnogovrstnosti in različnosti? Mar ti tvoj nadvse preprosti razum ne govori nasprotno: Za to Bog sam ni mogel imeti nobenega pravega modrega razloga, ampak je to storil le iz nekakšne božanske muhavosti, ker je bilo Njemu samemu posebno všeč, da je Svojo zemljo okrasil kar se da pisano in jo potem tudi raznovrstno obljudil. Zakaj je figovo drevo videti povsem drugačno kot jablana ali hruška? Zakaj obe sadni vrsti nimata iste oblike in enakega okusa?
9 Glej, če Bog ne bi imel posebnega namena, da bo na tej zemlji vzgajal Svoja človeška bitja za Svoje otroke, bi to zemljo zanje kar najbolj preprosto napolnil z nekaj sadnimi vrstami in le z nekaj domačimi živalmi, enako, kot je to storil na nešteto drugih nebesnih telesih, ker na njih človeška bitja nimajo istega velikega namena! Da pa bi imel človek na tej zemlji nadvse veliko odličnih priložnosti, da bi se vadil v premišljevanju in s tem spoznal najpopolnejšo svobodo svoje volje, je Bog zanj to zemljo kot njegovo življenjsko šolo tudi tako izredno mnogovrstno opremil, da ima človek od zibelke do svojega groba dovolj stvari za razmislek, da lahko premišljuje in dela najrazličnejše primerjave in izbere eno kot zase primerno in lahko zavrže drugo kot zanj neprimerno.
10 Tako je nešteto vrst živali različno dejavnih in oglašajo se z vsakovrstnimi glasovi in se različno vedejo in človek ima ob tem izredno veliko priložnosti, da se od njih nauči vsakovrstnih koristnih zaposlitev ter jih požlahtni, poveže in osmisli. Tako so bile ptice, številne muhe, hrošči, murni in celo žabe prvi učitelji petja naravnih ljudi in morski polži so učili ljudi graditi ladje in z jadri pluti daleč naokrog.
11 Toda kakor je Bog prav zaradi ljudi na tej zemlji ustvaril tako izredno raznovrstnost vsega mogočega v vseh naravnih kraljestvih, tako je tudi ljudi same ustvaril po obliki in značaju tako izredno in nepredvidljivo različne, da boste med tisočkrat tisoč ljudmi težko kdaj našli dva, ki bi si bila tako podobna kot eno oko drugemu. To pa je Bog naredil tudi zato, da bi se ljudje v marsičem razlikovali med seboj in bi se prav zato srečevali z več ljubezni. In da bi si s služenjem izkazovali čedalje več ljubezni, so tudi dobili nadvse različne sposobnosti.
12 Kar sem tu povedal o posameznih ljudeh, velja tudi za posamezna občestva in celo za cela ljudstva. Ker je tako - to učijo tudi tisočere izkušnje -, pa je treba tudi zelo upoštevati, da ni mogoče vseh ljudi enako buditi in poučevati, ter prebujati za svetlobo in življenje. Kar pa velja za posameznega človeka, velja tudi za celotna občestva in ljudstva.«

153. Gospodova napoved sodbe nad Judi. Minljivost materije

1 (**Gospod**): »Z Judi iz Jeruzalema je treba ravnati povsem drugače kot z Galilejci ali Samarijani ali celo pogani in s temi spet vseskozi različno po njihovih deželah in občinah.
2 Povsod je treba gledati predvsem na to, kakšni so po naravi in kakšni moralno. Šele, ko boste to raziskali, boste lahko določili poti, po katerih se lahko uspešno bližate temu ali onemu človeku in ga pridobite za resnico in

svetlobo življenja. Zato bi bili v Jeruzalemu le malo uspešni, če bi hoteli te ljudi spreobrniti k svetlobi s sredstvi iz Chotinodore, Malavesa, Samosate, Serrhe ipd.
3 Pogani tičijo tako in tako čez ušesa v najtemnejši sodbi. Če bi tam naredil veliko znamenje, da bi zlomil njihovo staro praznoverje in njihovo staro sodbo zamenjal z novo, jim to ne bi škodovalo, ker bi se z blago sodbo osvobodili svoje stare in stroge, in bi se lahko v novi sodbi gibali povsem svobodno s svojo vero v Boga in s svojo ljubeznijo do Njega. Če pa bi tu v Jeruzalemu - posebno zdaj v tem času - storil isto kot ob Evfratu, bi nemalo Judov od samega strahu in groze omedlelo in pomrlo in potem ne bi imeli prav veliko ljudi več, da bi jim oznanjali evangelij. Tisti, ki bi še ostali pri življenju, bi bežali pred nami, in duhovniki bi tulili, preklinjali in vpili: 'Vidite, zdaj je Belcebub uničil Jehovovo delo! Gorje nam! Jehova je nas, Svoje ljudstvo, zapustil in nas izročil hudičem!'
4 Pred njihovimi očmi sem storil le nekaj malega in že so kričali, da skrunim sabat in tajim Boga ter Svoja dela delam z Belcebubovo pomočjo! Kaj bi rekli in storili šele potem, ko bi jim uničil tempelj z vsem, kar je v njem?! O, če bi storil to zdaj, bi doživeli grozoto nad grozoto in bi nazadnje celo sami bliskovito pobegnili. Toda ker je zapisano, da bo zveličanje prišlo iz Jeruzalema, moramo tu delovati le z besedami in nazadnje raje celo telesno umreti, kot temu ljudstvu storiti takšno nadzemeljsko prisilo, ki bi jih fizično in duhovno prav gotovo uničila.
5 Da, povem vam: To mesto in tempelj bosta v največ petdesetih letih tako porušena, da se ne bo več vedelo, kje je stal tempelj; toda to bo storila zunanja sila Rimljanov. To bo velika Božja kazen in Judje bodo pregnani po vsem svetu, nikoli več ne bodo eno ljudstvo; zaničevani od vsega sveta si bodo morali bedno služiti kruh med pogani. Ta dežela jim bo za vselej vzeta in pogani jo bodo spremenili v puščavo!
6 Toda ta velika nesreča, ki jih bo zanesljivo zadela, čudi prebivalcev te dežele vendarle ne bo prizadela tako, kot bi jih prizadelo, če bi jim Jaz zdaj uničil tempelj; pripisali jo bodo namreč okrutnosti Rimljanov in potem se bodo mnogi spet obrnili k Bogu. Ta sodba pa bi jim pot do Boga povsem zaprla, kajti to bi si razlagali kot najnazornejšo in najbolj nespravljivo Jehovovo sodbo in bili bi trdno prepričani, da jim je dal spoznati Svojo največjo in najbolj nespravljivo jezo tako, da je pred njihovimi očmi - in povrh tega še na velik praznik! - dopustil, da je Belcebub uničil tempelj s Presvetim vred in jih je s tem vse njemu izročil.
7 Če ne bi bilo prizadeto ubogo ljudstvo, si samo zaradi duhovnikov resnično ne bi belili glave, ko bi tempelj očistili vsaj njegovih ostudnih malikov; toda zaradi ubogega ljudstva, ki vendarle ostaja zelo zvesto templju, ker še verjame v navzočnost Božjega Duha v njem, nočemo in ne bomo tu povzročili nikakršnega uničenja.
8 Toda to Moje telo kot tempelj resničnega Božjega duha bo uničeno in Jaz sam ga bom v treh dneh spet zgradil. In to bo hujše pričevanje zoper njih in hujša sodba nad tistimi, ki zdaj v templju gospodarijo, kakor se jim zljubi, kot če bi jim zdaj podrl tisoč takšnih templjev. To, kar se bo zgodilo s tem Mojim templjem, bo namreč vse verno ljudstvo oborožilo proti zločincem v templju. Odpadlo bo od njega in se oprlo na Rimljane. Zaradi tega bo zelo bogata duhovščina pobesnela nad Rimljani. Skrivaj bo najela plačance iz vseh

pokrajin in ti bodo skušali Rimljane izgnati iz dežele. In glejte, tedaj bo prišel njihov konec! Zato zdaj ne razmišljajte več o tem, kajti vse se bo zgodilo tako, kot sem vam zdaj napovedal!
9 Resnično, povem vam: Tudi ta zemlja in vse zdaj vidno nebo z zvezdnimi svetovi bodo nekoč prešli, - toda Moje besede in tisti, ki jih bo živel, večno nikoli! Saj nihče ne uporablja nekega orodja dlje, kot mu lahko koristi; ko je do roba obrabljeno, ga zavrže in si priskrbi novo. In glejte, isto delam tudi Jaz!
10 Če pa ima nekdo star meh, ki je že veliko let hranil v sebi močno vino, mar ga bo še naprej obdržal, čeprav je postal prhek in ne drži več vina? O ne, stari meh bo zavrgel in ga nadomestil z novim. Vidite, isto delam tudi Jaz, - z ostarelim in trhlim drevesom in tudi z ostarelim in trhlim svetom.
Ko so enkrat vse Moje misli in zamisli, ki sem jih položil v neki svet, prešle v svobodno, samostojno, najčistejše življenje, tedaj takšna zemlja ni več nič drugega kot prazen strok, ki ne more več nositi in zoriti novega, krepkega življenja. Tedaj prazen strok razpade in tam, kjer je bil, nastane nova, z novimi življenjskimi kalmi napolnjena zemlja. Vse v času in prostoru se stara, postaja slabotno ter umre in mine; le čist, misleč in ustvarjalen duh ostane večno.«

154. O nujni minljivosti materije

1 **Eden od judovskih Grkov** je rekel: »Toda Gospod, ker si že spet na tem, da nam razkrivaš nadvse velike stvari, nam prosim milostno razloži, zakaj pravzaprav ne more nič materialnega ostati večno v prvotni obliki! Skale preperijo, velika drevesa, ki so skoraj dva tisoč let kljubovala vsem viharjem, kakor prastare cedre na Libanonu, odmrejo in strohnijo in od njih ne preostane nič. Tudi jezera in morja se izsušijo, skratka, na vsej zemlji ne vidimo drugega kot nenehno nastajanje in minevanje! Le na zvezdnem nebu ostaja vse lepo po starem; iste zvezde s svojim nespremenljivim položajem, ki jih je gledal Adam, so še vedno enake, nespremenljive in neminljive. Če pa Ti praviš, da bodo tudi one nekoč minile, si vsekakor lahko zastavimo zelo pomembno vprašanje: Če tista po Tvoji izjavi neznansko velika nebesna telesa obstajajo že neizrekljivo dolgo vrsto naših zemeljskih let, bi lahko vendar prav tako obstajala tudi večno. Kje je čas njihovega prvega nastanka, kdo ga lahko meri in šteje po letih ali celo tisočletjih? Za naš človeški razum obstajajo tako rekoč od vekomaj in lahko prav tako odslej pa še vso večnost. Zakaj morajo torej končno vendarle miniti?«
2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Moj, prav zato, ker pravzaprav niso materija, temveč sam v sebi le ujet duh. Saj sem vam že ob drugi priložnosti dejal, da vse vidno ni nič drugega kot Božja misel, utrjena z vsemogočno Božjo voljo.
3 Dokler pa je velika Božja misel utrjena z Njegovo voljo, tako dolgo se tudi pojavlja kot nekaj, kar obstaja samo po sebi in je s tem nekako izločena iz neštetо drugih misli, da se sama v sebi uredi in za vedno postane samostojen 'jaz'. Ko je Božja misel v sami sebi rešila to nalogo ter se v vseh smereh osvobodila in osamosvojila, čemu naj bi jo oblast Božje volje še naprej utrjevala in jo ohranjala kot povsem ločeno od drugih velikih Božjih misli?
4 Ko je človek dosegel popolno notranjo, duhovno življenjsko zrelost - za to je potreboval materialno telo, čemu naj bi potem še naprej, še dlje in tudi s čedalje večjo muko vlačil okrog telo? Ko človek povsem dokonča hišo in je ta vseljiva, mar pusti okrog nje gradbene odre?! Ali, ko si v loncu do mehkega

skuha meso in ga naredi užitnega, ga mar pusti v loncu? Gotovo ne; z juho vred ga vzame iz lonca in prazen lonec odstrani! Glej, zato ima vse na tem svetu svoj čas!
5 Vidiš drevo, ki je spomladi polno popkov. Mar se ne bi tudi ob tem vprašal: 'Le čemu ti minljivi popki?' Toda popek nabrekne, razvija se bolj in bolj in pojavijo se listi in lepi, ljubki in dehteči cvetovi. Občuduješ jih, ker so ti zelo všeč. Toda kmalu začnejo veneti in odpadejo. Tedaj spet jezno sprašuješ: 'Zakaj to uničenje velikega razkošja in vzvišene lepote drevesa?' Da, prav imaš, prijetno bi bilo neprenehoma gledati cvetoče drevo, toda od gledanja se ne nasiti noben človek in tako mora cvet, ki je namenjen oživljanju sadnega nastavka, očitno odpasti, ko opravi svojo nalogo, da se lahko potem nemoteno razvije pravi sad. In kmalu nato opaziš na drevesnih vejah množico sladkih sadežev, ki se jih zelo razveseliš. No, ali naj bi morda tudi sadeži ostali večno povezani z drevesom?«
6 **Judovski Grk**, ki je bil Jeruzalemčan, je rekel: »To, o Gospod, vse prav dobro razumem. Eno se razvija iz drugega in to gotovo toliko in vse dotlej, dokler ni iz vseh številnih predhodnikov dosežen neki poglavitni namen. Toda zakaj mora tudi drevo, ki je pogosto veliko let rodilo ljudem dobre sadove, nazadnje umreti, strohneti in biti povsem uničeno? Saj je vendar dobro služilo, pa mora kljub temu odstopiti prostor drugemu!«
7 **Jaz** sem rekel: »Glej, vsa materija je začasna sprejemna posoda določene mere duhovnega življenjskega elementa! Od tega se del vsako leto razvije, se osvobodi in preide v višjo življenjsko sfero. Po več ali pogosto tudi manj letih te zemlje pa je še zadnja iskra življenjskega elementa iz že bolj otrdelega in neuporabnega drevesa izpuhtela in prešla na višjo življenjsko stopnjo in v drevesu, ki stoji tu ni več življenja.
8 Mar naj bi staremu, trdemu in neuporabnemu drevesu vdihnil nove življenjske elemente, da bi jih drevesna materija, ki je postala že pregroba, pokvarila, enako kot se pokvari celo najboljše vino, če ga po neumnosti zlijemo v staro, nečisto posodo? Ali ni bolj modro naliti novega vina v nove in čiste posode in stare zavreči, posebno če imamo novih posod veliko in neomejeno število? - Kaj meniš o tej zadevi?«
9 **Judovski Grk** je rekel: »Gospod, glede tega ni več kaj dodati! Edino Ti si najmodrejši, poznaš razmere v vsem stvarstvu in imaš torej tudi v vsem edini vse prav. Lahko Te le vprašamo in vse, kar nam poveš, zvesto sprejmemo. Vse je tako, kot nam Ti, o Gospod, milostno razlagaš. V tem pa je tudi največji in najbolj oživljajoči dokaz, da si prav Ti v Svojem duhu od vekomaj tako uredil in ustvaril vse, kar obstaja v vsej neskončnosti.
10 Tvoj učenec Janez je v svojem uvodu k zapisanim besedam iz Tvojih ust, najpravilneje in najresničneje pričeval takole: 'V začetku je bila Beseda, Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda. Beseda je postala meso in prebivala med nami. On je prišel k Svojim in ti Ga niso spoznali.'
11 Glej, Gospod, tako tudi je! Prišel si k nam ljudem in redki smo Te spoznali, koliko pa jih je, ki Te tudi še zdaj ne spoznajo kljub vsem velikim znamenjem in najmodrejšim naukom! Res je zelo nenavadno, kako neznansko neumni in zaslepljeni so ljudje!«
12 **Jaz** sem rekel: »Je že tako, toda kljub temu ne moreš narediti nič proti temu, kajti svobodne volje jim ne smemo vzeti, ker bi tedaj prenehali biti ljudje. Zaman bi bil trud, če bi jim skušal dati še več znamenj, ker s tem ne bi dosegli

nič drugega kot le to, kar sem vam jasno razložil tedaj, ko ste menili, da bi moral Jaz tudi tu storiti znamenja, kakršna sem storil ob Evfratu.
13 Za to ljudstvo imamo samo besedo; in komur ta ne odpre oči, mu jih ne bo odprlo nobeno znamenje. Pred njimi pa se bom že še dogajala znamenja, - toda ne za njihovo odrešitev, temveč za njihovo očitno pogubo.
14 Povem vam: Zadnje znamenje, ki ga bom naredil tu v Jeruzalemu, bo skoraj enako tistemu preroka Jona pred Ninivami, ko je tri dni prebil v trebuhu velike ribe. In zaradi tega znamenja se bo potem nadnje zgrnila velika sodba in povzročitelje vsega zla požrla tako, kakor ognjeni zmaj požre svojo bedno žrtev. Toda pustimo zdaj to in pojdimo še malo ven, preden sonce zaide!«
15 To je bilo vsem prav in vstali smo od mize in se spet povzpeli na naš grič, od koder se je videl tudi del Jeruzalema.

155. Bolezni in nesreče po lastni krivdi in brez krivde

1 Ko smo posedli na griču, je rekel **Lazar**: »Resnično, neizmerna škoda je tega velikega in lepega mesta, da bo nekoč povsem uničeno! Toda kdo lahko tu pomaga, če njegovi hudobni prebivalci sami tako hočejo?«
2 **Jaz** sem rekel: »Prav dobro si povedal; kajti tistemu, ki hoče zase kaj hudega, se nikoli ne zgodi krivica. Pogosto sem že bil tam in jih hotel zbrati pod okrilje Svojega varstva, tako kot koklja zbira svoja piščeta pod svoje peruti; toda doslej je bil vsak trud zaman in tako so povsem sami krivi za vse nesreče, ki jih bodo doletele.
3 Jaz pa ne bom nikoli dopustil, da kdaj ne bi bilo vsakovrstnih naukov in ostrih opominov, da bi se jih vendarle nekaj lahko rešilo. In kar zdaj delam Jaz sam, to boste za Menoj toliko laže delali tudi vi, ker vas bo Moje zadnje in največje znamenje, ki ga bom storil v Jeruzalemu, usposobilo za to. Kdor bo vas poslušal, bo poslušal tudi Mene - kajti govorili boste samo to, kar vam bo Moj duh položil v usta - in pomagalo mu bo; tisti, ki bodo ostali še naprej zakrknjeni, naj tudi žanjejo sadove zakrknjenosti.
4 Ker človeku prinašata smrt tako voda kot ogenj - če pade v globoko vodo, ali ga ob velikem požaru zajame ogenj - naj mar zato vodo in ogenj odstranim z zemlje? O, nikakor! Zato ima človek razum in moč in svobodno voljo. Pozna dobre in slabe lastnosti tako vode kot ognja. Oboje naj uporablja razumno in oba elementa mu bosta koristila; če pa namenoma ali zaradi velike neprevidnosti pade v globoko vodo ali skoči v apnenico, tedaj je očitno - prostovoljno ali še pogosteje neprostovoljno - sam kriv za to, da ob tem izgubi svoje zemeljsko življenje. Resnično razumnemu in previdnemu modremu človeku se takšna nesreča zlepa ne bo zgodila - tistim, ki bodo ravnali po Mojem nauku, pa sploh ne!«
5 **Neki judovski Grk** je rekel: »Gospod, toda človekov razum z vso svojo previdnostjo povsod pa vendarle ne zadošča! Vzemimo za zgled tale primer: po nujnih poslih bi moral z ladjo potovati v Rim čez širno morje. Ko pa sem sredi morja, se dvigne vihar. Ladja nasede na podvodno čer in se potopi z vsem moštvom. Le kdo je kriv za mojo nesrečo? Jaz gotovo ne in ladijski kapitan tudi ne; le kako naj bi on vedel, da bo nenadoma nastal vihar in kako naj bi to vedel jaz?«
6 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Moj, če se zgodi kaj takega, je to prav gotovo najbolje utemeljena dopustitev od zgoraj, to je približno nekaj takega, kot če bi kdo

umrl zaradi hude in neozdravljive bolezni. Kajti noben človek na vsej zemlji ne ostane pri zemeljskem telesnem življenju in zato lahko pride ob svoje telesno življenje povsem brez krivde prav tako v ognju kot v vodi. Menim, da o tem ni vredno izgubljati niti besede več. In tako torej preidimo k nečemu drugemu in veliko pomembnejšemu!

156. Bližnji lunin mrk

1 (**Gospod**): »Glejte, sonce je pravkar zašlo, nebo je čisto in že se vidijo nekatere zvezde; tam na vzhodu pa se nad nekoliko meglenim obzorjem prav zdaj dviga polna luna. Toda prav danes čez dve uri bo nastal lunin mrk zaradi povsem naravne sence te Zemlje, ki bo prišla natančno med Sonce in Luno. Prizor bo Jeruzalemčane in posebno neumne farizeje strašansko vznemiril, ker bo tokrat luna povsem izginila za skoraj pol ure. Veliko bo tuljenja in velike darove bodo polagali v Božjo skrinjo; mi pa bomo tu povsem mirno opazovali to malo igro narave in se ob njej zabavali.
2 Sicer pa je ta povsem naravni pojav zelo ugoden za naše zdajšnje delovanje; tako duhovniki kot ljudstvo imajo takšen pojav za znamenje Božje jeze in ljudstvo, ki verjame Vame, bo duhovnikom glasno očitalo, da so Me danes hoteli zgrabiti in tedaj bodo duhovniki v težkem položaju. Toda potem se bodo duhovniki opravičili in krivdo pripisali nadvse osovraženim esenom ter jih začeli prav pošteno zmerjati in preklinjati. Medtem pa se bo luna spet prikazala in duhovniki bodo zelo patetično rekli ljudstvu: 'Glej, nadvse slepo in neumno ljudstvo! Ker smo zdaj najhujše Božje sovražnike obsodili s svojo popolno oblastjo, ki smo jo edino mi dobili od Boga, se je Božja jeza polegla in spet lahko svobodno dihamo in Mu iz velike hvaležnosti položimo bogate darove v Njegovo skrinjo!'
3 Takoj nato bo ponoči spet zapovedano darovanje, slepo in neumno ljudstvo pa bo darovalo po vseh svojih močeh. Toda številni Moji privrženci se darovanja ne bodo udeležili in mnogi navzoči eseni bodo farizeje izzvali ter jim naredili nasprotno pridigo o luninem mrku, ki bo zelo izjemna; eseni namreč dobro vedo za vzrok luninega mrka, tega in še druge so že vnaprej izračunali, in to bodo predstavili farizejem vpričo ljudstva.
4 Tedaj se bo ljudstvo zelo lotilo duhovnikov in mnogi bodo zahtevali, naj jim darove vrnejo, vendar se to ne bo zgodilo, kajti duhovniki jim bodo pojasnili, da bo ta dar uporabljen za ta ali oni dobrodelni namen. To bo del ljudi pomirilo, druge pa še bolj razjarilo, tako da bo zaradi tega nastal v templju in tudi zunaj njega pravi izgred; vkorakala bo oborožena rimska straža in bo morala skrajno resno znova vzpostaviti mir. Glejte, vse to bo v tej noči povzročil povsem naraven lunin mrk; toda nas ne bo niti najmanj motil. Nekateri bodo sicer pred rimsko strogostjo pribežali celo do sem, vendar nam se jih ni treba niti najmanj bati. - No, kako vam je to všeč?«
5 **Vsi** so rekli: »O Gospod, to je izredno dobro; le hudobnim duhovnikom se bo pri vsem tem zgodilo veliko premalo! Zanje bi bilo takšnole kamenjanje, vsaj s strani esenov, v najlepšem redu!«
6 **Jaz** sem rekel: »O, glede tega se pa zelo motite! Veliko primernejše in boljše je, če jih kamenjajo z besedami eseni; ti namreč ljudstvu povsem jasno razlagajo, da je to naraven pojav in ljudstvo se bo potem šele prav pošteno lotilo duhovnikov, se v prihodnje povsem odpovedalo njihovi veri in priseglo,

da zaradi njih nikoli več ne bo stopilo v tempelj. In glejte, nekaj takega je za templjarje hujše, kot če bi jih postregli s kamenjanjem!«
7 **Lazar** je rekel: »Gospod, če luninega mrka še ne bo takoj, bi lahko vendar prej še povečerjali!«
8 **Jaz** sem rekel: »Ljubi brat, šele pred eno uro smo vstali od mize, torej bi bila prava objestnost, če bi že zdaj večerjali. Najprej naj mine ves pojav, ki bo trajal skoraj polne tri ure, - potem se bomo že okrepčali!«
9 Lazar je bil s tem povsem zadovoljen in je rekel sestrama, naj za pripravo poštene večerje ne skrbita zdaj, temveč pozneje. Nato Me je Lazar vprašal, kaj Luna pravzaprav je.
10 **Jaz** sem rekel: »Ljubi brat, glej, to natančno vedo Moji učenci in Jaz sam sem ti že enkrat - pri skrivnem pogovoru samo med nama - tudi namignil, kaj so Sonce, zvezde in Luna; toda videti je, da zadeve tedaj nisi povsem dobro razumel. Toda nič zato! Pozneje vam bom odprl vaš notranji vid in boste lahko opazovali Luno prav tako kot lahko zdaj opazujete pokrajine na tej zemlji, in to bo boljše, kot če bi vam to stvar razložil s tisočimi besedami.«
11 S tem so bili tudi vsi zadovoljni in so se Mi že vnaprej zahvaljevali.

157. Uresničeno opazovanje lune z notranjim vidom

1 Zdaj pa je zemljina senca na Luni že postajala vidna. Oči vseh so bile usmerjene v Luno in opazovale napredovanje sence. Kmalu je vsa Luna povsem potemnela, ob tem pa je postalo vidnih veliko več zvezd kot prej v svetlobi polne lune.
2 **Lazar** Me je vprašal: »Gospod, kako to, da je zdaj postalo vidnih toliko zvezd, ki jih prej nismo videli?«
3 **Jaz** sem rekel: »To, ljubi brat, pride od tega, ker močna svetloba polne lune ne moti tvojega očesa. Tvoja zenica je zdaj zelo razširjena in zato lahko vidiš tudi že zelo slaboten blesk svetlobe zelo oddaljenih zvezdic. Podnevi zvezd sploh ne vidiš, ker sončna svetloba nujno zelo zoži očesno zenico. Zato je Bog človekovo oko tako umetelno ustvaril, da lahko zazna vsako stopnjo svetlobe in jo celo natančno izračuna.
4 Toda kakor umetelno je že zgrajeno človekovo meseno oko, se vendar ne more primerjati s čudovitostjo duhovnega očesa, ki vidi vse v pravem merilu in skoz in skoz.
5 Le dobro pazi, kako bodo najmanjše zvezde postopno izginjale, ko bo zdaj Luna stopila iz Zemljine sence, in prepričali se boste, da to povzroča lunina svetloba, ki postaja čedalje močnejša.
6 Povsem drugače je z duševnim vidom. Tega ne moti nobena zemeljska svetloba in Zemljina noč ali njen najsvetlejši dan sta mu enaka. Zato za dušo obstaja le trajen dan, nikdar ni noči, se pravi, za dušo, ki živi in hodi v Moji svetlobi; toda za dušo, ki potuje le v svetlobi tega sveta, se pravi v nauku sveta, je tudi tam, onstran groba le noč in tema.
7 Toda zdaj vsi dobro pazite! Za nekaj trenutkov vas bom nekako nasilno notranje prebudil in vam omogočil, da boste videli Luno tako, kot da bi bili na njenih tleh!«
8 Samo hotel sem to in že so vsi hkrati zavpili od groze; Lazar Me je prosil, naj mu spet zaprl notranji vid, kajti Luna se mu je zdela preveč pusta, zla in prazna.

9 **Jaz** pa sem rekel: »Le poglejte natančneje, pa boste tudi na njej odkrili bitja, podobna ljudem te zemlje!«
10 Tedaj so vsi še pozorneje opazovali in glej, na zmeraj k Zemlji obrnjeni strani so res odkrili človeška bitja, in sicer, nekakšna zelo zračna, skoraj povsem prozorna, ob tem pa vendar zelo zakrnela majhna človeška bitja, za katera niso vedeli, kaj naj si mislijo o njih; toda na nasprotni strani Lune jim je bilo nekoliko bolj všeč. Ker pa so to lahko opazovali zdaj le ob štirinajstdnevnem luninem nočnem času•, so tudi iz povsem naravnih, luni ustreznih razlogov opazili ljudi in nekaj redkih živali, ki so trdno spale.
11 Ko so si torej ogledali vso luno in so tudi začeli izjavljati, da so si jo zdaj več kot dovolj dolgo in pazljivo ogledovali in naj bi jim vsem spet odvzel notranji vid, sem to tudi storil; vse je namreč začel preplavljati strah, da bi morda ostali na tem svetu, ki je bil videti zelo žalosten.
12 Ko so zdaj spet vsi zagledali Luno z mesenimi očmi, so bili zelo veseli in **starešina judovskih Grkov** Mi je dejal: »Gospod, če kje v Tvojem velikem stvarstvu obstaja svet, kjer trpijo duše kot preklete, tedaj je Luna zanje popolnoma primerna, posebno na tej k nam obrnjeni strani! In ta nenavadna, zelo grda, temno siva prozorna in megličasto zračna človeška bitja gotovo niso nič drugega kot takšne prav nič zavidanja vredne, nesrečne duše. Če človek obišče dežele in pokrajine na naši zemlji, pride iz ene lepe pokrajine v drugo, pogosto še lepšo; toda na tem svetu zgoraj je prav nasprotno. Že prva in gotovo še najboljša točka, ki jo opazimo, je videti tako strašno divja in pusta, da se zgrozimo, kot bi videli pošast. Druge točke in pokrajine pa so potem še veliko strašnejše in grozovitejše in v takšnih pokrajinah bivajo človeška bitja. Videti so tako žalostna in zakrnela, da bi v primerjavi z njimi prebivalce naših najslabših in najbolj smrdljivih mlakuž lahko imeli za resnične kralje. Gospod, Gospod, kakšna bitja so vendar to?«
13 **Jaz** sem rekel: »Da, da, to pač niso ravno srečna bitja in v sebi nosijo veliko peklenskega; toda lahko preidejo in sčasoma bodo vendarle prešla v boljše življenje, - seveda pa ne z zelo hitrimi koraki. Tisti, ki se enkrat že potepajo po Luninem površju in so dosegli nekakšno prosojnost, so tako in tako že na boljšem; toda tistim, ki še prebivajo v globokih votlinah, luknjah in kraterjih, gre še zelo slabo in bodo potrebovali še veliko časa, da bodo prešli v boljše življenjsko stanje.
14 Glejte, to so duše ljudi te zemlje, ki so se v svojem telesnem življenju na tej zemlji čez vso mero prepustili najbolj divji posvetni nasladi in samoljubju. Te pravzaprav najbolj materialne duše so se na Luni same obdale z nekakšnim polmaterialnim telesom, s katerim tudi še zaznavajo slabe materialne vtise, kot mraz, vročino, pa tudi svetlobo sonca ter odsev te zemlje in drugih ozvezdij; toda svoje lakomnosti ne morejo več potešiti z ničimer zemeljskim. To zemljo prav dobro vidijo in tudi vedo, da so nekoč prav posebno dobro živeli na njenih tleh; imeli so veliko dobrin in velik ugled in služili so jim številni ljudje; zdaj so osamljeni in prepuščeni samim sebi, goli in razen zelo redkega zraka nimajo ne hrane ne vode in še manj vina. Tla njihove zemlje so plovcu podobno kamenje in nikjer ni niti rastlinice mahu.
15 In tako je Luna za takšne duše povsem primeren prostor, kjer se prav pošteno opustošijo in spoznajo, da so vse zemeljske dobrine nadvse varljive in

• Lunina noč.

brez vrednosti, nazadnje zahrepenijo po tem, da bi povsem izginile in jih ne bi bilo več.
16 Mnogi se skušajo ubiti, drugi bi se radi rešili z nekakšnim spanjem, da jim ne bi bilo več treba gledati sveta; toda niti eno niti drugo ni mogoče. Nato začnejo iskati, ali vendarle ne obstaja kakšen izhod iz jam in dolin njihovega trpljenja v kakšno pokrajino, kjer bi se recimo srečali z modrejšimi ljudmi, da bi se z njimi pogovarjali o vzroku svojega tako zelo žalostnega stanja. In glej, tedaj se zgodi, da z veliko truda in prizadevanja le najdejo izhod. Pri tem pridejo na velike ravnine, vzpnejo se na visoka gorovja in tam se tudi srečajo z modrimi duhovi, ki jih na pravi način poučijo in tudi povedo, da obstaja vsemogočni, najmodrejši in nadvse dobri Bog, v katerega naj verujejo in Ga ljubijo, in če bodo to storili, se jim bo tudi kmalu izboljšalo.
17 To tudi radi sprejmejo in potem se kmalu osvobodijo svoje materije in dobijo duhovno oblačilo, nato pa so premeščeni na drugo zemljo, recimo na Venero ali Merkur, pozneje na Jupitra, Saturna in še na več planetarnih zemelj. Tam navadno že odvržejo vse materialno, prav s pomočjo materije majhnih in velikih zemelj, skozi katere morajo iti. Nato lahko preidejo na Sonce, kjer si lahko prisvojijo zelo veliko modrosti in tudi ljubezni. Šele od tu naprej postanejo čisti duhovi in od tod preidejo v čisto duhovno sonce, kjer resnično ne manjka nešteto najmodrejših vzgojnih ustanov.
18 Tako postanejo tudi takšni najbolj materialni ljudje po mnogih in dolgih časovnih obdobjih tudi čisti in lahko uživajo veliko blaženost; vendar pa nikoli ne morejo priti tja, kamor bo prišel tudi najmanjši od Mojih otrok.
19 Vendar bodo tudi ti bedni prebivalci Lune deležni odrešenja, ko se bom spet vrnil tja, od koder sem prišel. - Torej zdaj veste, kaj je Luna?«
20 **Lazar** je rekel: »Da, Gospod, to vemo zdaj povsem natančno, se pravi, o strani, ki je zdaj obrnjena k nam! Toda zadnja stran je videti bolj podobna naši Zemlji. Tam smo opazili rastlinje in vodovje, videli smo tudi oblake na obzorju. Kaj je torej tam?«
21 **Jaz** sem rekel: »Tam so prav tako naravni ljudje kot recimo daleč na severu te zemlje, vendar pa so zaradi povsem drugačnega razmerja med dnevom in nočjo na oni lunarni zemlji nekoliko drugače organizirani. Več vas bo o tem poučil duh. In ker je zdaj tudi konec luninega mrka, lahko spet odidemo v hišo in použijemo zmerno večerjo.«
22 To je bilo vsem prav in odšli smo v hišo; tam sem vsem svetoval, naj drugim ljudem nič ne pripovedujejo o prikazanem.

158. Posledice luninega mrka. Vnovično rojstvo in duhovni darovi

1 V sobi smo kot po navadi sedli za veliko mizo, in ker sicer ni bilo nič pripravljenega, je Lazar naročil, naj prinesejo kruh in vino. Marta pa je vendarle hotela iti v kuhinjo, da bi vsaj Zame pripravila kaj boljšega.
2 **Jaz** pa sem ji rekel: »Pusti to, Moja sestra, kruh in vino sta tako in tako najboljša hrana za človekovo telo! Če bi pa zdaj zakurila, bi to opazili nekateri begunci iz Jeruzalema in prišli sem - to pa ne bi bilo prijetno niti vam niti Meni. Zato pusti zdaj to, kar ni nujno! Jutri bo že bolje naneslo.«
3 Nato je Marta opustila svojo vnemo, mi pa smo jedli in pili.
4 Ko smo telesu privoščili potrebno okrepčilo, je prišlo **nekaj Lazarjevih hlapcev** k nam v sobo in povedalo, da se zunaj obzidja, ki obdaja kraj Betanijo,

potika množica ljudi, ki si med seboj pripovedujejo, da je v Jeruzalemu ob luninem mrku prišlo do pravega in tako hudega izgreda, da so morali nazadnje Rimljani z orožjem v roki narediti mir, sicer bi zadeva gotovo lahko postala skrb vzbujajoča.
5 Veliko romarjev je pobegnilo daleč stran. Tisti, ki so pribežali sem, so skušali vstopiti, toda niso mogli, ker smo danes trdno zaprli vsa vrata že ob sončnem zahodu. Nekateri so drug drugega spraševali, ali je morda prerok iz Galileje v Betaniji. Na to so drugi odvrnili: 'O, ta je prepameten in je gotovo že dopoldne zavohal, kam hud pes taco moli, ter je zato še pravočasno izginil!' - Hišni gospodar, kaj naj storimo s temi ljudmi? Naj jih spustimo noter ali ne?«
6 **Jaz** sem odgovoril namesto Lazarja: »Le pustite jih zunaj; naprej jih ne bodo preganjali! Jutri se bo vsa zadeva že razkadila in praznovanje se bo nemoteno nadaljevalo.«
7 Zdaj so služabniki spet šli ven in z drugimi hlapci stražili, da ne bi nihče mogel priti na veliko dvorišče, recimo prek obzidja.
8 Jaz pa sem jih vse spomnil, kaj sem jim prej na griču povedal o učinku luninega mrka v Jeruzalemu in vsi so samo strmeli, kako sem mogel tako natančno vedeti, kakšne posledice bo imel ta pojav, čeprav Me v Jeruzalemu ni bilo.
9 **Jaz** pa sem jim rekel: »Zakaj se vam zdi to tako čudno? Glejte, prav tako kot Jaz bi vam to lahko napovedal kak drug pameten in moder človek, če bi iz številnih izkušenj zanesljivo vedel, kako se lakomni templjarji vedejo ob takšnih priložnostih in kako znajo vse takšne naravne pojave zmeraj izrabiti v svoj prid! Zadeti nekaj takega, kar je za vsakega zrelega misleca očitno na dlani, ni ravno nekaj izrednega; veliko pomembnejše pa je brez preračunavanja določiti, kdaj se bo takšen pojav zgodil, čeprav lahko eseni to precej natančno vnaprej izračunajo ter določijo in so to svojo računarsko umetnost tudi zmeraj znali izrabiti v svoj prid.
10 Poznejši nasledniki pa bodo znali takšne pojave še veliko natančneje določiti zgolj z izračuni, čeprav ne bodo niti najmanj vsevedni in potemtakem tudi to ne pomeni toliko, kot mislite.
11 Toda zelo pomembno je preizkusiti človekove misli v njegovem srcu! Kdor to more, je vseveden, vseviden in vse čuteč kot Bog. Tisti, ki bodo živeli po Mojem nauku in po njem dosegli prerod duha v svoji duši, bodo zmogli tudi to; tisti, ki tega ne bodo dosegli, pa tudi nikoli ne bodo zmogli nič resnično duhovnega.
12 Človekovo telo nikoli ne ve, kaj vse je skrito v človeku, saj nima očesa za opazovanje vsega tistega, kar je znotraj v njem. Duh pa, ki je znotraj v človeku, edini vidi in ve za vse, kar je v človeku. Zato naj si vsak prizadeva za prerod duha; brez tega namreč ne more nihče vstopiti v Božje kraljestvo.
13 Toda dokler ne bom šel v nebesa, ne bo nihče mogel doseči popolnega preroda duha v svoji duši, - po Mojem vnebohodu pa vsak, ki bo veroval Vame in živel po Mojem nauku.«
14 **Učenci** so nato rekli: »Gospod, kako in kdaj se bo to zgodilo?«
15 **Jaz** sem rekel: »To boste kmalu doživeli in videli s svojimi očmi. Več vam pred časom ni treba vedeti. Razmišljajte pa raje o tem, da bomo morali dotlej še veliko opraviti in da bom moral Jaz prej še veliko pretrpeti, da bo vsej sodbi, ki so zdaj v njej vsi ljudje, odvzeto želo smrti! - Zdaj pa pojdimo k počitku, da

bomo jutri spet krepki odšli na svoje delo, ker zaspan človek nikoli ni sposoben za delo duha.«
16 Nato smo odšli k počitku in trdno spali do belega dne.

159. Izkušnje učencev na praznovanju v Jeruzalemu

1 Ko smo se prebudili - to se je tokrat zgodilo dobro uro pozneje kot sicer -, je bil zajtrk tudi že pripravljen in postavljen na mizo. Takoj smo sedli za mizo in veselo použili dobro pripravljen zajtrk. Po zajtrku pa so Me učenci vprašali, kaj vse bom delal ta dan.
2 **Jaz** pa sem rekel: »Ta dan bo zame praznik in torej ne bom prav veliko delal. Vi pa lahko greste gor praznovat in pogledat, kaj vse se bo tam dogajalo in govorilo! In ko se boste popoldne vrnili, mi boste lahko povedali, kaj ljudje govorijo o Meni; Jaz bom namreč danes s Svojim duhovnim očesom in ušesom navzoč pri prazniku, saj bodo praznovali pravi poganski praznik. Kdor pa hoče tu ostati, naj ostane in naj ne misli na ta neumni praznik!«
3 Nato so nekateri učenci vstali in počasi odšli gor na praznovanje; toda Peter, Janez, Jakob, Andrej, Simon in Matej so ostali in tudi judovski Grki so ostali pri Meni, - ti zadnji niso ravno želeli, da bi jih kljub njihovi grški preobleki kdo v mestu prepoznal.
4 Ko pa je nekaj učencev prišlo gor na praznovanje, so jih **nekateri Judje** kmalu prepoznali, jih obstopili in ostro vprašali: »Niste vi Galilejci in učenci tesarja iz Nazareta? Kje je on, da gremo k njemu in sami govorimo z njim?«
5 Učenci pa Judom na ta njihova vprašanja sploh niso odgovorili. Zdaj pa so Judje še bolj tiščali vanje.
6 To je **Natanaela** razjezilo in rekel je vsiljivcem: »Kaj sprašujete o tem? Pojdite tja in Ga sami poiščite! Mi pa smo tu romarji tako kot vi in nobenega razloga nimate, da bi nas kakor koli nadlegovali. Če pa nas hočete še naprej nadlegovati, vas bomo s pomočjo Rimljanov že znali pregnati od sebe.«
7 Nato so Judje godrnjali in odnehali, učenci pa so se sprehodili po tempeljskih preddvorih.
8 Tu in tam pa so veliko govorili o Meni in mnogi Judje, ki so verovali Vame, so Me iskali in spraševali druge, ali Me je kdo kje videl. Toda nihče ni vedel, kam sem šel.
9 In **nekateri** so rekli: »Včeraj je vendarle govoril prav, ko je rekel: 'Iskali Me boste in kljub temu Me ne boste našli! In kjer bom Jaz, tja vi ne morete priti!'«
10 Bilo pa jih je več, ki so rekli, da sem zgolj prevarant in izučen čarodej. Drugi spet so rekli, da sem najočitneje prerok, ker počnem to, česar še nikoli ni noben čarodej. Spet drugi so rekli, da sem predvsem le zelo pobožen človek. Nasprotno so trdili spet drugi in govorili, da Me je obsedel kakšen mogočen duh podzemlja, ki po Meni dela svoje čudeže in s tem zapeljuje ljudi. Toda nihče ni trdil in verjel, da sem Jaz Kristus.
11 Učencem pa se je praznovanje zdelo izredno pusto in prazno, zato so se kmalu odpravili nazaj. Ko so prišli spet v Betanijo, so jih drugi takoj vprašali, kako je bilo na praznovanju. In pripovedovali so na las natančno vse, kar se jim je pripetilo, kar so videli in slišali. Lazar in ostali učenci in judovski Grki so se jezili, da je ljudstvo tako zelo zakrknjeno.
12 In **Lazar** je rekel: »Ne, to mi je pa najbolj nerazumljivo, da je prav to ljudstvo tako strahotno zakrknjeno! Kakšna znamenja so se vse že tu zgodila in kakšni

nauki so jim že bili dani, - in vse zaman! Ne, ne, to je prehudo! Človek kot Ti, o Gospod, ki ne dela nič drugega kot ljudem neprenehoma izkazuje le največja dobra dela in kolikor vem, ni nikoli od nikogar zahteval niti enega staterja, ampak je celo silno osrečil toliko revežev in vsakega, ki mu je naklonil svoje prijateljstvo, takoj tisočkratno nagradil, je pri teh najbolj slepih ničvrednežih slepar! O Gospod, daj mi le za nekaj trenutkov Tvojo vsemogočnost in ta kraj bo v trenutku očiščen svoje stare nesnage! O ti, obupno človeštvo! Ne, to ne potrebuje še petdeset let da dozori za najostrejšo sodbo; že zdaj je prezrelo za to!«
13 **Jaz** sem rekel: »Moj ljubi brat, ne razburjaj se zaradi tega in si misli, da Jaz sam najbolje vem, zakaj jim je dopuščeno to najbolj neumno vedenje! Vendar pa jim ne bomo sodili mi, ampak jim bo sodila zelo razumljiva beseda, ki sem jim jo že dovolj pogosto zaman povedal. Zdaj pa je dobro, da ste tudi vi slišali, kaj večina ljudstva sodi o Meni. Jutri, ob najlepšem prazničnem dnevu, bom znova učil v templju in jim na las pokazal, katerega duha otroci so in kaj jih kot takšne čaka. - Zato pustimo zdaj to in se ukvarjajmo s čim boljšim!«
14 **Lazar** je rekel: »Da, Gospod, to bo najboljše! Toda kaj bi bilo takoj zdaj tisto, česar bi se lahko lotili? Kosilo bo pripravljeno šele čez eno uro.«
15 **Jaz** sem rekel: »O, za to pa nikar ne skrbi, - to bom že Jaz določil in naredil!«

160. Sedem Lazarjevih psov čuvajev. Zvezdni svetovi kot šole za duhove

1 (**Gospod**:) »Glej, ko je Noe po Božjem naročilu izdeloval barko, so se zelo posvetni sosedje norčevali iz njega, se mu posmehovali in govorili: 'Poglejte starega zasanjanega norca! Tu, visoko v gorah, daleč od morja gradi vodno 'škatlo' v prepričanju, da bo Bog poslal toliko vode, da bodo njeni visoki valovi pljuskali celo čez te visoke gore; tedaj bo s svojimi sedel vanjo in se rešil pred utopitvijo!'
2 Takšne in še hujše besede je moral poslušati Noe; celo njegov brat Mahal se mu je posmehoval in odšel s svojimi hčerami v Hanohovo nižino. Sosedje pa so hoteli Noeta utruditi v njegovi gradbeni vnemi tako, da so mu ponoči večkrat razdejali vse, kar je naredil podnevi. Tedaj je Noe prosil Boga, naj ga na pravi način reši te nadloge. In glej, Bog mu je poslal krdelo velikih in hudih psov in kdor se je drznil ponoči približati gradnji, so ga psi raztrgali in Noe je imel potem pri izdelavi ladje ljubi mir.
3 Glej, tudi ti si za varovanje svojih hiš za drag denar najel rimske vojake! Jaz pa ti lahko priskrbim povsem drugačne stražarje, ki te bodo zelo malo stali in se ne bodo dali nikomur podkupiti! Instinktivno bodo hitro odkrili tvoje sovražnike in jih z grozovitim tuljenjem pregnali daleč od meja tvoje posesti; prav tako bodo prepoznali prave prijatelje tvoje hiše; teh ne bodo pregnali od tod, temveč jih bodo pustili nemoteno vstopiti.
4 **Lazar** je rekel: »O Gospod, tedaj mi pa le hitro priskrbi takšne stražarje; pri meni jim gotovo ne bo nič manjkalo!«
5 **Jaz** sem rekel: »No, pojdimo torej malo ven in stražarji bodo takoj tu!«.
6 Šli smo na veliko dvorišče in takoj nam je priteklo naproti sedem velikih psov, glasno so lajali ter se nam prilizovali in skakali okrog nas. Vsak od njih je bil velik kot dveletno govedo in vsi so imeli močno zobovje ter rjavo, kuštravo dlako.

7 Lazar je bil tega zelo vesel in Me je vprašal, kakšno naj bi bilo pravo bivališče za te živali. In Jaz sem ga v trenutku zgradil na najprimernejšem kraju zgolj z močjo Svoje volje in Lazar se je nadvse začudil; toda učenci so mu to razložili in mu pripovedovali, da sem ljudem zgradil cele velike stanovanjske hiše.
8 In **Lazar** je rekel: »Vse to dela Gospod, bedno ljudstvo tam zgoraj pa še ne verjame Vanj in povrh tega o Njem še govori, da je slepar! O, kje je cilj človeške zlobe in konec njihove hudobije?!«
9 **Jaz** pa sem mu rekel: »Pusti vse to! Čas je večen in prostor neskončen, torej se lahko tu veliko zgodi in vsako dejanje najde svoj prostor. V tej noči si med luninim mrkom videl nešteto zvezd in to je bila komaj desettisočinka vseh, ki so blestele v vidnem območju pred našimi očmi. Povem ti pa, da vse te še vidne zvezde niso niti najmanjši del mnoštva tistih zvezd, ki jih še ni nikoli videlo nobeno oko, niti najostrejše oko Burmanca z indijskega višavja, čeprav imajo nekateri od indijskih višavskih ostrovidcev tako ostre oči, da lahko prav dobro razločijo gore in luknje na Luni. In glej, vsi ti nešteti svetovi so šole za vsakovrstne duhove in iz tega zlahka dojameš, zakaj je v Pismu zapisano, da so Božji sklepi nedoumljivi in Njegova pota neizsledljiva! Zato ne skrbi za to, kar se zgodi, četudi je videti še tako v nasprotju z razumom; Bog namreč ve za vse, ter pozna duhove in dopusti poti, po katerih jih vodi On, da zasledujejo svoje cilje!«

161. Zgledno dejanje kot najboljši nauk in opomin. Kdaj sta upravičena kazen in grožnja

1 (**Gospod**:) »Vsak, ki iz Mojih ust pozna pota svetlobe in življenja, naj skrbi zase predvsem le toliko, da bo stal čist pred Bogom in naj ne sodi svojega bližnjega! Kdor tako dela, stori vse in daje s svojim zgledom najboljši in najučinkovitejši pouk svojemu bratu.
2 Če tvoj brat vidi, da ravnaš dobro in plemenito, bo kmalu prišel k tebi in te vprašal: 'Kakšen razlog imaš, da tako delaš?' In ti mu boš potem zvesto in resnično navedel razlog in rekel: 'Pojdi in delaj enako, pa boš živel!' In glej, šel bo in kmalu začel delati to, kar je kot dejanje videl pri tebi! Če pa greš tja in mu očitaš njegove napake in ga šele potem poučiš, kako naj v prihodnje ravna, se bo razjezil in te vprašal: 'Kdo te je postavil za mojega sodnika? Pometaj pred svojim pragom, jaz pa bom že sam poskrbel za prag svoje hiše!' 3 4 5 6
3 Zato povem vam vsem: Dobra dela naj bodo pred naukom in ljudje bodo iz tega najprej spoznali, da ste resnično Moji učenci! Delajte dobro celo sovražnikom in zbirali boste žareče oglje nad njihovimi glavami!
4 Vsi si vzemite za zgled Mene! Od vsega srca sem ponižen in krotak in nikogar ne sodim in ne obsojam; toda vsak, ki je obtežen z vsakovrstnimi boleznimi in težavami, naj pride k Meni in Jaz ga bom poživil! (Mt 11,28)
5 Kakršen sem Jaz do vseh ljudi, taki bodite tudi vi! Ali lahko vi, Moji stari učenci, o Meni rečete, da sem bil trd in krut do ljudi, ki so jih brez krivde kot zločince pripeljali Predme?
6 Ostrino Moje pravične jeze je zemeljsko okusilo le malo tistih, ki so z najhudobnejšo voljo na vsem svetu hoteli Mene in vas pogubiti pred časom, ki je za to določen od zgoraj. Tudi glede tega sem vam dal zgled, po katerem lahko vi v prihodnjih podobnih primerih ravnate, saj oblasti za to vam ne bo manjkalo. Toda preden nastopite resno, morate poskusiti vse poti blagosti.

Resnobo pa uporabite le tedaj, ko se srečate z zlonamerno hudobijo ljudi, ki vas preganja in ne sprejme od vas nobene spravne besede.
7 Kdor vas bo preganjal zaradi Mojega imena zato, da bo dobil plačilo velikih duhovnikov in njihovih pajdašev, tega resno opomnite! Če se bo po vašem opominu spreobrnil, naj v miru odide; če pa se po najmanj trikratnem opominu ne bo spreobrnil, tedaj mu resno zagrozite! Če se tudi po tej grožnji ne spreobrne, tedaj grožnjo udejanjite v svarilni zgled vsem, ki vas bodo zaradi zemeljskega dobička hoteli trdovratno preganjati! Toda samo v tem primeru imate pravico uporabiti kazen.«
8 **Peter** je rekel: »Gospod, kaj pa naj se zgodi tedaj, če bi se kdo trudil, da bi nas zavedel z lažmi in prilizнjenimi besedami? Takšno hudobno zvijačo bi gotovo takoj prepoznali; toda če bi to prepoznali in človeku to očitali, on pa bi nas kljub temu z vsem zagotavljanjem še naprej zavajal - kaj naj naredimo s takšnim človekom?«
9 **Jaz** sem rekel: »Mar še vedno ne morete toliko misliti in primerjalno sklepati, da pri tem ni pomembno sredstvo, temveč namen, ki ga hoče človek s takšnim ali drugačnim ravnanjem doseči? Vseeno je, ali skuša kdo to doseči z mečem, sulico in verigami ali lažnivim prilizovanjem, to je vendar vseeno; če se ob vašem vnovičnem opominjanju ne spreobrne, mu zagrozite in če se tudi za to grožnjo ne zmeni, grožnjo na njem udejanjite! Mislim, da bi zdaj pač morali spoznati, kako in kdaj morate uporabiti resnost v najširšem pomenu besede.
10 Toda pri tem morate upoštevati še nekaj in sicer: Ko bo za vsakega prišel njegov čas, tako kot bo kmalu prišel Moj čas, tedaj ne bo več lastne resnosti, temveč bo moral vsak, ki bo hotel v duhu priti k Bogu, blagovoliti sprejeti Božjo resnost.«

162. Vzrok in smoter bolezni in trpljenja

1 Tedaj je eden od **judovskih Grkov** pripomnil: »Gospod, zakaj pa mora tako in tako ubogi, umrljivi človek priti k Bogu le po vsakovrstnih bolečinah in vsakovrstnem trpljenju? Se ne bi moglo to po spoznani Božji volji zgoditi tudi z zdravim življenjem brez bolečin?«
2 **Jaz** sem rekel: »Kakor človek hoče; to je večinoma odvisno od njega. Celo večina telesnih bolezni je posledica vsakovrstnih grehov, ki jih je človek nenehno počenjal že od svoje mladosti do svojih starih dni in nazadnje že iz nekakšne navade. Nekatere človekove bolezni so dediščina staršev in starih staršev svojim otrokom in vnukom, ker so že starši in stari starši grešili. Ne morejo pripisati krivde Bogu, če si ljudje sami pripravljajo vsakovrstne bolezni, bolečine in trpljenje. Seveda bi Mi lahko ugovarjali in rekli: 'Če bi Bog človeka takoj poučil, kaj mora delati, da bo živel po pravem redu in obstal na tem svetu, ta pa tega ne bi upošteval, bi bil očitno sam kriv za to, da ga je doletelo vsakovrstno trpljenje; če pa se mora človek vsega naučiti od narave in ga spametujejo šele najrazličnejše zoprne in pogosto zelo hude izkušnje, tedaj človek ni kriv svojega trpljenja in je najbolj obžalovanja vredno bitje na zemlji!'
3 Da, pravim Jaz sam, to bi človek tudi resnično bil, če bi bilo tako! Da pa ni tako, dokazuje stvarjenje prvega človeškega para v raju, ki ju je Bog o vsem mogočem poučeval več kot sto let. In poleg tega je Bog v času prvih ljudi na tej zemlji nenehno obujal vidce in preroke in ti so čedalje bolj posvetne ljudi poučevali in jim razodevali Božjo voljo.

4 V takšnih okoliščinah noben človek ni mogel reči, da ni od nikogar izvedel, kako mora živeti po Božji volji. Toda ljudje so si le prekmalu kultivirali svoj zemeljski bivalni svet, zgradili so mesta in postavili en umotvor za drugim; v svoj svet so se tako zaljubili, da so ob tem pozabili Boga in Ga celo zatajili. Četudi je potem prišel k takšnim ljudem videc, ki ga je Bog obudil, so ga le zasmehovali in nihče ni pazil na pomen njegovih besed.
5 No, takšni ljudje so se morali svoje modrosti potem seveda naučiti le iz vsakovrstnih grenkih izkušenj in si tako sami trudoma določiti življenjska pravila. Ta življenjska pravila, kot na primer zdaj med številnimi pogani, pa so bila večinoma že greh proti resničnemu Božjemu redu in zaradi njih so vsakovrstne telesne in duševne bolezni morale postati med ljudmi nekaj vsakdanjega.
6 Če hoče Bog dušo takšnega človeka ohraniti za večno življenje, ji mora do tega pomagati z vsakovrstnim telesnim trpljenjem in sicer s tem, da takšno preveč na svet navezano dušo čedalje bolj odvrača od sveta prav z vsakovrstnim trpljenjem in bolečinami, brez katerih bi jo materija sveta in s tem njena smrt in sodba povsem pritegnile nase in jo požrle. In glejte, to je vzrok, zakaj morajo ljudje na zemlji marsikaj in veliko pretrpeti!
7 Toda tudi mi bomo morali veliko pretrpeti od ljudi, pokvarjenih po lastni krivdi. Vendar naše trpljenje nas ne bo zadelo zato, ker ne bi poznali čistega Božjega življenjskega reda ali ker bi mu naša dejanja nasprotovala, ampak ker bodo slepi ljudje zaradi našega trpljenja le spregledali in sicer tako, da bodo na nas lahko videli, kako malo cenimo življenje tega sveta in kako veliko vrednost mora imeti življenje duše, če zaradi njega zavračamo vse zemeljske koristi. In glejte, šele v tem bo v resnici odrešenje ljudi od smrti k življenju! - Vendar pa zdaj dovolj o tem! Ker je kosilo pripravljeno, pojdimo spet v hišo in ga pojejmo!«
8 Judovski Grki pa nekako niso hoteli uvideti, da naj bi tudi oni kot poznejši oznanjevalci Moje besede povrh tega še trpeli in postavili na kocko celo svoje življenje.
9 Toda Jaz sem jim povedal znani stavek: »Odslej bo tako, da bo izgubil svoje življenje vsak, ki ga ljubi; kdor pa ga prezira in se mu ogiba, ga bo ohranil za večno!«
10 Nato so rekli **judovski Grki**: »Kaj je to? Kdo lahko to razume?«
11 **Jaz** sem rekel: »To je to: Kaj bi človeku koristilo, če bi s tem zemeljskim življenjem pridobil ves svet, njegovi duši pa bi to škodovalo? Kaj lahko tak človek potem da, da bi si rešil dušo? Zato mora človek to telesno življenje uporabljati edino za to, da s tem pridobi večno življenje duše. Če človek svojega življenja ne uporablja predvsem za to, je sam kriv, če zapravi življenje svoje duše ali ga vsaj tako oslabi, da potem onstran pogosto potrebuje nadvse dolgo časa, preden se toliko zbere, da je sposoben preiti v le nekoliko svetlejše in boljše duhovno življenje. Dokler je namreč duša z nekaj ljubezni še navezana na svoje telesno življenje in njegove prednosti, se tudi ne more povsem preroditi v svojem duhu; duša, ki v svojem duhu ni povsem prerojena, pa tako dolgo tudi ne more vstopiti v resnično Božje kraljestvo, ker v njem ne more obstati niti atom česa materialnega. - Zdaj veste dovolj in tako pojdimo v hišo!«
12 Takoj smo šli v hišo, použili dobro pripravljeno kosilo in med jedjo le malo govorili.

163. Usoda samomorilcev. Nauk brez dobrega zgleda nič ne koristi. Vera brez del je mrtva

1 Po obedu pa je vstal neki **starešina** omenjenih judovskih Grkov in Mi rekel: »Gospod, med jedjo sem veliko razmišljal o tem, da telesnega življenja ne smemo ljubiti, ampak ga moramo zaničevati in ga zavrniti, da bi s tem pridobiti in ohraniti življenje duše. To mi je postalo že kar precej jasno; toda kljub temu je še nekaj, česar nikakor ne morem prav razumeti. Med ljudmi so tudi takšni, ki na smrt sovražijo svoje življenje in ko se ga iz kakršnega koli vzroka naveličajo, naredijo samomor. Ti bi vendar morali predvsem pridobiti življenje duše. - Kaj praviš na to?«
2 **Jaz** sem rekel: »Mar vam je Bog dal telesno življenje zato, da bi ga uničili?! Življenje telesa je človeku od Boga dano sredstvo, z njim lahko in mora za večno pridobi življenje duše. No, če sredstvo prej uniči, s čim naj potem ohranja življenje duše in ga pravzaprav prej pridobi? Če tkalec prej uniči in razbije svoje statve, kako bo na njih potem tkal platno? Povem ti: Samomorilci - če niso blazni - bodo le stežka kdaj posedovali kraljestvo večnega življenja ali sploh nikoli! Kdor tako zelo sovraži svoje življenje, v njem ni več ljubezni do življenja; življenje brez ljubezni pa ni življenje, temveč smrt. - Veš zdaj, kako je s tem?«
3 **Judovski Grk** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, zdaj mi je jasno in zame bo to poglavitni del Tvojega nauka, ki ga ljudem ne bom mogel nikoli dovolj oznanjati!«
4 **Jaz** sem rekel: »Popolnoma prav - zlasti pridigar mora sam po sebi biti povsem v redu, preden poučuje koga drugega, sicer je nauk prazen in tudi učenca pusti praznega. Če se kdo sam vneto drži tega, kar uči, si bodo tudi njegovi učenci z vso vnemo prizadevali, da bi postali tako popolni kakor je njihov učitelj. Če pa učenci tu in tam na svojem učitelju še prehitro odkrijejo pomanjkljivosti in nepopolnosti, bodo kmalu popustili v svoji vnemi in nazadnje rekli: 'Sam učitelj je šušmar, - le kaj bo nastalo iz nas?!' In povem vam: Učenci bodo takšnemu učitelju kmalu obrnili hrbet; šušmarstvo namreč zmeraj sodi na področje navadnega rokodelstva, nikoli pa v sfero umetnosti in še manj v sfero modrosti. Zato morate biti prej sami popolni v vsem, to se pravi v nauku in ravnanju po njem, sicer ne boste vredni biti pravi oznanjevalci Mojega evangelija.
5 (Zgled:) Recimo, da bi nekje še obstajala stara šola junakov, kjer bi najmočnejše in najpogumnejše ljudi vzgajali za vojne junake. Učitelj bi jim predvsem polagal na srce preziranje smrti in govoril, da strahopeten človek, ki se boji smrti, nikoli ne more postati pravi junak. Ko pa naj bi potem junaški učitelj opravil resen preizkus in učencem pokazal, kako je treba hladnokrvno gledati smrti v oči, on pa bi potem omahoval in nazadnje sam pobegnil, - mar bi to razvnelo pravi pogum v njegovih junaških učencih? Prav gotovo ne; učenci bi namreč mislili: 'Ah, ta nam hoče le z izbranimi besedami vbiti v glavo preziranje smrti, v resnici pa se boji smrti stokrat bolj kot najbolj plah med nami! Ta naj raje vodi šolo za strahopetce kakor za junake!'
6 Nekaj povsem drugega pa bo dosegel učitelj junaštva, če se bo pred svojimi učenci spoprijel z levom in ga s svojo močjo in spretnostjo premagal in podrl na tla. Njegovi učenci ga bodo občudovali in v sebi čedalje bolj hrepeneli po tem, da bi čim prej tudi izbojevali tak boj. In zmeraj ostaja resničen pregovor,

da le duh oživlja dejanja, mrtva črka besede pa ubija. Kar je samo mrtvo, ne more oživljati, ampak duh, ki se po živem dejanju razodeva, oživlja vse.
7 Povem vam: V Božje kraljestvo ne bodo vstopili tisti, ki Mi bodo rekli: 'Gospod, Gospod!', ampak le tisti, ki bodo izpolnjevali spoznano voljo Mojega Očeta v nebesih! Ni dovolj, da nekdo veruje, da sem Jaz Kristus, Božji Maziljenec, ampak mora tudi delati, kar sem učil, sicer mu vera nič ne koristi; brez del pa je tudi najmočnejša vera mrtva in nobeni duši ne daje večnega življenja. - To si vsi dobro zapomnite in ravnajte po tem, da boste živeli!«
8 Po tem Mojem pouku Me nihče ni nič več vprašal, kajti vsi so imeli dovolj snovi za premišljevanje in medsebojne pogovore.

164. Lazarjevo stališče do templja. Jeza in njene škodljive posledice

1 Jaz pa sem šel z Lazarjem in njegovima sestrama ven. Ko smo prišli na veliko dvorišče, so veliki psi začutili, da se tujci bližajo kraju Betaniji; z glasnim lajanjem so zdirjali do vrat velikega dvorišča in Lazar Me je vprašal, kaj to pomeni.
2 **Jaz** pa sem mu rekel: »Precej Judov in nekaj starih farizejev, ki prav danes niso imeli nobenega dela, te je hotelo obiskati in te ob tej priložnosti posvariti pred Menoj; toda tega so se lotili le zato, da bi pri tebi poizvedeli, ali se morda zadržujem pri tebi, ali kam sem morda odšel od tebe. In glej, psi natančno čutijo, da to niso niti tvoji niti Moji prijatelji in zato dirjajo k vratom, da bi tiste Jude in farizeje pognali v beg. Ko bodo namreč prišleki od daleč zagledali te živali, se bodo bliskovito obrnili in pobegnili, kolikor jih bodo nesle noge. Potem se bodo psi spet lepo mirno vrnili.«
3 Nato smo se napotili v smer, kamor so stekli psi. Komaj pa smo dosegli vrata, smo že zagledali ljudi črne druščine. Tedaj so psi z grozotnim lajanjem zapustili vrata in besno stekli proti prišlekom. Ko pa so ti zagledali pse, so se bliskovito obrnili in z divjo naglico zbežali.
4 Ko so videli, da jih psi ne preganjajo več, so začeli hoditi počasneje in zelo negodovali nad Lazarjem, ker si je zdaj omislil celo stražo krvoločnih zverin, da bi sebe in svojo hišo obvaroval pred obiskom tempeljskih mož: Nikar naj ne preskuša potrpežljivosti templja, sicer mu bo še trda predla. Le od kod si je le spet priskrbel te zverine? In tako so godrnjali vse do Jeruzalema; toda doma niso povedali ničesar, ker jih je bilo sram, da so pobegnili pred psi.
5 Ko sem to povedal Lazarju, Me je vprašal, česa bi se moral bati, da bi mu v skrajnem primeru storili templjarji.
6 **Jaz** sem mu rekel: »Sploh nič; če bi že kaj naklepali, imaš vendar rimsko sodišče in v njem dovolj svetno pravnega varstva, saj je prav ta tvoj kraj že več kot petdeset let povsem pod rimsko oblastjo. Da, če ne bi bilo tega, bi se te templjarji že zdavnaj lotili povsem drugače; tako pa nimajo nobene pravice. Poskušajo te le kot Juda izrabljati v svojo korist in ti na različne načine slepo grozijo; toda v resnici ti ne morejo nič. Svoje obveznosti zmeraj vestno izpolnjuješ in tako tudi nimajo proti tebi prav nič. In prav od tod izvira njihova najhujša jeza zoper tebe.
7 Še predobro vedo, da si najbogatejši človek v vsej Judeji, saj je tvojih posesti že za majhno deželo in so vse pod rimsko sodno oblastjo. Torej te nimajo pravice obdavčiti in to se jim zdi skrajno zoprno. Radi bi dosegli, da bi se odkupil od Rimljanov in se potem priznal za popolnega podložnika templja.

Ker pa tega, kljub vsej njihovi veliki vsiljivosti, ne storiš, te nadlegujejo na vseh koncih in krajih tvoje posesti, hujskajo služinčad proti tebi in ti skrivaj povzročajo včasih to, včasih ono. Toda odslej si zavarovan; lahko se skrivaj jezijo nate, kolikor hočejo, pa ti vendar ne morejo prav nič - in tako si lahko odslej povsem miren!«
8 **Lazar** je rekel: »Gospod, hvala Ti za dobro pojasnilo! Zelo sem potolažen, in resnično, zdaj spet svobodneje diham; kljub temu pa mi je prijetno, če si lahko rečem: Človek si, ki je bil po svoji najboljši vesti in vednosti zmeraj kar najbolj pripravljen storiti vse, kar so od njega zahtevali, čeprav je bilo to včasih le na videz zakonito, povrh tega pa je še sam od sebe dobrosrčno javno in skrivaj storil zelo veliko dobrega, česar od njega nikoli ne bi mogli zahtevati - in zato me zdaj bedni templjarji še sovražijo! Ah, Gospod, tega pa res ne razumem!
9 Ti bedni stvori hočejo imeti čisto vse zase in niti najmanj ne upoštevajo, da vsako leto oskrbim najmanj tisoč revežev, da prihranim templju stroške za obvezno oskrbo revežev in poleg tega še vsako leto darujem opazno vsoto v mošnjo za reveže. Tudi templju sem dal že marsikakšen velik dar - in vse to za te bednike ni nič! Povrh vsega me v zahvalo skušajo še povsem uničiti - to bi v trenutku storili tudi na sabat, če bi le mogli! Da, Gospod, zdaj še predobro vem, da mi nič ne morejo; toda kljub temu me strašno jezi, da me ti bedniki zdaj še sovražijo, ko sem jim vendar izkazal toliko uslug!«
10 **Jaz** sem rekel: »Toda poglej vendar Mene! Mar nisem ustvaril te zemlje in sonca, lune in vseh zvezd? Ali ne oskrbujem nenehno zemlje, da rodi različno hrano za vsa ustvarjena bitja? Ne ohranjam življenja vsakemu človeku? To zemljo sem določil za vzgojo Svojih otrok, zdaj sem po vseh znanih napovedih prišel nanjo sam, da bi se kot Gospod nebes in zemlje z besedo in dejanji pokazal v človeški podobi, in jih s tem sam poučil, da so resnično Moja podoba. In kaj počnejo ti tempeljski junaki? Sovražijo Me in Me preganjajo in vsakega, ki veruje Vame, ker jim kažem, da so njihova dela hudobna. Nenehno si prizadevajo, da bi Me ubili in kmalu bo prišel čas, ko bom Jaz sam dopustil, da Mi bodo storili tudi to grozodejstvo. In glej, v Meni ni jeze nanje! Jaz pa bom tudi onstran večno ostal Gospod in tam jim resnično ne bo ostalo nepovrnjeno, kar počnejo tu!
11 Ker pa se Jaz kot Praprvi in edini največji dobrotnik ljudi zaradi tega ne jezim, se nanje ne jezi tudi ti, ki si jim v primerjavi z Menoj storil le nekaj zelo malega! Poglej ta kamen, ki leži na poti pred nami. Kdo drug ga vzdržuje, da je to, kar je, kot Jaz? Če bi mu ta trenutek odtegnil Svojo voljo, ki ga ohranja, ga kot materije ne bi bilo več, ampak bi se vrnil v svoje duhovno-specifično stanje, torej v območje Mojih praidej in isto bi lahko v trenutku storil z vso Zemljo, če bi Me dejanja njenih prebivalcev lahko razsrdila. Ker pa Me ne jezijo in Me nikoli ne morejo razjeziti, vse nenehno obstaja in Jaz dopuščam Svojemu soncu, da sije enako nad dobrimi in hudobnimi, nad pravičnimi in krivičnimi. Šele onstran se bodo pokazale velike razlike in vsak bo svojega sodnika nosil v sebi.
12 Če pa hočeš biti onstran za večno povsem pri Meni, tedaj Mi moraš biti enak tudi v tem, da se nad nikomer ne ježiš. Kdor hodi za Menoj, mora hoditi za Menoj popolnoma, sicer ni Moj pravi učenec.
13 Poleg tega pa ti povem še nekaj: jeza sploh ne koristi potrebnemu telesnemu zdravju; ustvarja namreč preveč žolča in ta onesnaži kri in vsak trenutek postavlja človekovo življenje na kocko. Torej se tudi zato prav

posebno varuj zlasti hude jeze, sicer boš kmalu izgubil svoje telesno življenje! Vse to dobro premisli, pa se ti tudi fizičnih bolezni ne bo treba bati!«

165. Vplivi duhov in svoboda človekove volje. Namen živalskih duš

1 **Lazar** je rekel: »Da, Gospod, to zdaj še predobro spoznavam; toda kljub temu Ti ne morem zagotoviti, da se celo ob najboljšem namenu ne bom ob prihodnjih podobnih zoprnih primerih spet razjezil, kajti jeza je že postala moja druga narava. Krivice niti pri najboljši volji ne morem prenašati!
2 Toda na tej zemlji je čudno že to: Vsak človek ve, da mora nekoč umreti in zapustiti vse začasno; pozna zakone Božjega reda in Božje volje; ima razum in sposobnost, da razlikuje zmoto od resnice, zlo od dobrega, pravico od krivice in noč od dneva; ve - deloma iz razodetja in deloma tudi iz videnj, ki jih je doživel - da duša po telesni smrti živi naprej in sicer v isti obliki, kot je živela v telesu na zemlji; in kljub temu hlepi le po mrtvih zemeljskih dobrinah, obrača hrbet spoznanim Božjim postavam, tepta vse pravo, dobro in resnično, sovraži razen sebe vse in počenja en smrtni greh za drugim; nečistuje, prešuštvuje, vara, krade, ropa in mori in Bog mu pomeni toliko kot nič! Da, ob tem se vendar postavlja vprašanje, kako lahko Bog to dopusti.
3 Če počne človek vse to iz svoje svobodne volje, tedaj je vendar hujši od Satana in vseh njegovih hudičev, ki jih Pismo pogosto omenja; če pa ga kot Savla k zlu priganja hudi duh, tako da ne more ravnati drugače kakor hudobno, čeprav ve, kaj je dobro in resnično in to kot takšno tudi razpoznava, tedaj je človek, ki ga prisilijo nevidne sile sam vendar očitno nedolžen, kriv pa je hudobni zapeljevalec in deloma - odkrito povedano - tudi On, ki dopusti takšno skušanje ubogega, slabotnega človeka. Pred odkritim sovražnikom se lahko brani z vsakovrstnimi sredstvi, toda kako naj se brani pred nevidnim sovražnikom, ki kakor duh povsem prodre v človeka, ga ujame in nadene najmočnejše vezi celo človekovi volji, kako naj se spustimo v odločilni boj z njim? - Glej, Gospod, to so tako čudne reči, ki jih ne more razumeti niti najrazumnejši in najboljši človek!
4 Če človek dela zlo brez tujega, zlega vpliva, zgolj iz svoje svobodne volje, je pred menoj zaničevanja vreden grešnik in kot takega ga je tudi treba odstraniti iz vseh dobrih skupnosti - saj tak nečlovek po moji sodbi gotovo večno ni vreden nič boljšega, če se resno v vsem ne poboljša; toda kdo lahko sodi človeka, ki ga je zapeljal hudič?! Obsoditi takšnega človeka se mi zdi ravno tako, kot če bi hoteli kaznovati človeka zato, ker je zbolel za hudo boleznijo. - Gospod, pojasni mi tudi to!«
5 **Jaz** sem rekel: »Da, Moj najljubši brat, tvoja presoja te zadeve ima po svoje veliko dobrega in ne morem ti reči: 'Glej, to si presodil narobe!'; zadeva pa je vendarle precej drugačna in tako se tvoja presoja razblini!
6 Na svetu, kjer gre za to, da naj bi se ljudje vzgojili v popolne Božje otroke, morajo poleg najsvobodnejše volje in najjasnejšega razuma imeti tudi od Boga dane zakone, v katerih se jasno izraža Božja volja, njihova volja pa jih mora sprejeti in izpolnjevati. Kako pa bi se to lahko zgodilo, če v njih ne bi bilo tudi enako močnega nagnjenja k neizpolnjevanju zakonov?
7 Šele to nasprotno nagnjenje omogoči človekovi volji popolno svobodo in ji da tudi polno moč, da se mu upre in na njegovo mesto postavi spoznano Božjo voljo.

8 Povem ti: Človek, ki v sebi nima polne zmožnosti, da bi postal najhujši hudič, tudi ne more postati povsem Bogu podoben Božji otrok.
9 Bi bila mar neskončnost prostora s kakšno omejitvijo še neskončnost ali bi bil Bog povsem vsemogočen, če ne bi mogel ustvariti ene same najmanjše stvari? Ali je Bog manj Bog zato, ker je poleg zdravilnih zelišč ustvaril tudi strupene rastline in ker je tako kot pšenico zasejal tudi veliko plev, da se lahko bohotijo tako kot žlahtne rastline?
10 Glej, kakor v Bogu samem ne more biti nobene omejitve - niti navzgor niti navzdol -, tako ne sme biti nobene omejitve tudi v človeku - niti navzgor niti navzdol -, če naj iz njega nastane resnični Božji otrok; s kakršno koli takšno omejitvijo človek ne bi bil več človek, temveč le inteligentnejša žival, katere volja je na videz le toliko svobodna, da žival priganja prav k tisti dejavnosti, za katero ima nagonsko sposobnost - nikdar pa niti za las več.
11 Iz preproste živalske duše pa nikoli ne more nastati človeška duša in zato tudi pravijo, da živalska duša umre z živaljo, - to pa je seveda treba razumeti le tako, da živalska duša potem, ko žival, na primer vol, pogine, povsem preneha biti volovska duša, ker se ob svojem izstopu iz živalskega telesa kmalu združi še z mnogimi drugimi prostimi živalskimi dušami v novo in popolnejšo dušo, se nekaj časa izpopolnjuje v človeško dušo in je potem lahko spočeta v človeško telo, - staro znanje, ki je bilo v svoji najpopolnejši jasnosti pri praočakih nekaj vsakdanjega in je pri visokogorskih Indijcih običajno še danes.
12 Bilo bi povsem nekoristno še naprej razpravljati o tem, ker je povsem dovolj, da človek spozna sebe kot človeka in iz tega Boga kot svojega Stvarnika, dobrotnika in končno kot svojega edinega resničnega Očeta, ki naj mu kot človek postane v duhu povsem podoben v vsem in tak tudi lahko postane, če le hoče. Povej Mi, ali zdaj vse to dobro razumeš?«
13 **Lazar** je rekel: »Da, Gospod in Mojster od vekomaj! - toda zdaj se je že povsem zvečerilo. Kaj če bi se spet vrnili v hišo?«
14 **Jaz** sem rekel: »Storimo to! Toda učencem ne povej nič od tega, kar sva se tu sama pogovarjala; oni namreč o teh stvareh tako in tako že zelo veliko vedo in jim zato ni treba znova pripovedovati. Danes ponoči pa bomo doživeli še majhen nenavaden pojav, ki pa ne bo nič slabega; zato se ga tudi ne smeš ustrašiti, ko se bo pojavil. Zdaj pa pojdiva, sicer bodo prišli po naju, ker sta tvoji sestri že pripravili večerjo!«

166. Narava meteorjev in kometov

1 Šla sva domov in ko sva se približala hiši na trideset korakov, je velik ognjen meteor, prihajajoč od severa, letel proti jugu prav nad nama in sicer s tolikšno hitrostjo, da je od obzorja do obzorja potreboval komaj nekaj trenutkov za prelet najmanj štiristo ur dolge poti.
2 Ob takšnih pojavih pa Mi je še nekoliko praznoveren **Lazar** malce razburjeno rekel: »Gospod, to ne pomeni nič dobrega!«
3 **Jaz** sem rekel: »Le zakaj? Kako naj bi to napovedovalo kaj slabega?«
4 **Lazar** je rekel: »Že zelo staro ljudsko izročilo razlaga takšne pojave takole: Ko nekje na zemlji umre zelo velik malopridnež, zgrabi sedem najhujših hudičev njegovo dušo in jo vleče skozi zrak. Od same groze, strahu in bolečin se ta podela in ker že pripada najnižjemu peklu, je seveda vse, kar v svojem

strahu spusti od sebe, že tudi ogenj. Takšna hudičeva in peklenska nesnaga pa zasmradi zrak in kjer deloma pade na zemljo, tam se že dogaja nesreča za nesrečo in veliko daritev in molitev je potrebnih, da se tak kraj očisti zla. Tako pripoveduje stara legenda. Res, da je ne jemljem kot suho zlato, vendar pa je to ena od stvari, ki smo jih kot otroci vsrkali že z materinim mlekom in jih je težko spraviti iz človeka. Zmeraj je na tem nekaj vere, ki se občasno ob takšnih sicer povsem nerazumljivih pojavih obnovi in napolni človekovo čud z grozo in strahom. - Povej mi vendar Ti, o Gospod, kako je s tem v resnici!«
5 **Jaz** sem rekel: »V stari legendi ni niti trohice resnice; toda pojav sam kot nekaj naravnega mora biti resničen, ker ga sicer ne bi mogli videti. Kaj pa je ta pojav sam po sebi, ti bom takoj praktično pokazal. Torej pazi!
6 Glej, tu je kamen! Če bi ga kdo z izredno močjo lahko tako silno zagnal skozi zrak, da bi v enem samem trenutku priletel sto ur daleč, bi zaradi močnega trenja ob zračne plasti postal tako žareč kot tekoča ruda. Toda tudi zrak, ki bi ga kamen presekal, bi zažarel in za vrženim letečim kamnom bi nastal žareč rep, ki pa bi se hitro ohladil in spet izginil - prav tako, kot si videl pri meteorju, ki nas je pravkar preletel. Tak rep torej ni nesnaga duše, ki je v hudičevih krempljih, temveč le zrak, ki je zažarel zaradi nadvse hitrega leta kamna. Da pa boš to še laže razumel, bom zdaj vzel ta kamen in ga z vso močjo Svoje volje z veliko hitrostjo zalučal po zraku, ter ga nato spet pripeljal sem; tako se boš povsem znebil svoje stare otročje vere.«
7 Tedaj sem dvignil okrog deset funtov težak kamen in ga z bliskovito hitrostjo nekaj trenutkov v širokih krogih gnal skozi zrak, kjer je še bolj sijal kot prej povsem naravni meteor, in ko je pred nami spet padel na tla, je bil še tako razbeljen kot staljena ruda, okrog njega pa se je širila taka vročina, da smo jo komaj prenašala; in če bi položil kdo nanj les, bi ta takoj zagorel z velikim plamenom. Lazar se je čudil.
8 In **Jaz** sem mu rekel prav prijazno: »Glej brat, tu imaš svojo hudobneževo dušo, ki jo nosi sedem najhujših hudičev! V nekaj urah bo že spet povsem ohlajena.
9 Ali ti tvoja notranjost ni še nikoli povedala, da je duhovščina zmeraj znala vse izredne naravne pojave pred slepimi ljudstvi izrabljati v svojo korist?! Lunine in sončne mrke, komete, silne viharje in velike ognjene pojave v zraku in še druga redka znamenja je razglasila za izredna, zla znamenja iz nebes in kmalu zapovedala velike molitve in darovanja. To so ubijali v glavo že otrokom, in ko je potem takšen pojav nastal, je prestrašeno ljudstvo pohitelo k duhovnikom, ti pa so potem takoj zapovedali, kar jim je bilo najbolj v prid. - No, brat, vprašam te, ali še ne prepoznaš trnka?«
10 **Lazar** je rekel: »Da, zdaj ga seveda prepoznam; toda prej mi to vendar ni bilo mogoče. So pa ti duhovniki vendarle dedci, namazani z vsemi hudičevimi 'žavbami'! No, zahvaljujem se Ti, o Gospod, za to razlago; šele zdaj mi je namreč povsem jasno, kaj naj si mislim o teh črnih sleparjih ljudstva. - Toda kometi naj bi bili resnično znanilci vojn?«
11 **Jaz** sem rekel: »So - in niso! So, ker ljudstvo v to verjame in angeli tudi izbirajo takšno samo po sebi povsem nedolžno znamenje, da neukročenim ljudem naznanijo dopustitev sodbe. Če ljudje temu verjamejo in se spokorijo, kometu ne bo sledila vojna; če pa se ne poboljšajo, vojna bo in ta je zmeraj predhodnica vsakovrstnih še hujših nesreč od same vojne.

12 Pravzaprav pa kometi niso nič drugega kot nastajajoče zemlje, ki se postopno v skladu z Božjim načrtom oblikujejo v to, kar naj bi postale - in torej niso znanilci vojne.
13 Zdaj seveda misliš, da bi Bog lahko kakšen svet ustvaril tudi v trenutku.
O da, tudi to bi se lahko zgodilo; toda tedaj v Bogu ne bi bilo nobenega reda in prav tako ne tudi v nobenem tako nenadoma ustvarjenem bitju. Bog pa ustvarja svet iz Svojega reda in tako nastajajo stvari druga za drugo in nastane popolna enotnost mnoštva neštetih Božjih misli in idej.
14 Tak komet je tudi velika nastajajoča velika sodba za neko vrsto duhov. Ti se morajo nenehno vse tesneje sprijemati, in se nazadnje v prostoru in času sestavijo v pisano materialno gmoto. To nastajanje vidne, trdne gmote imenujemo ogrinjanje duhovne potence, in to ogrinjanje je v resnici sodba, iz katere lahko potem po dolgih dobah v sodbi ujeti duhovi dosežejo svojo samostojno življenjsko svobodo. In ker so prav kometi nastajajoče sodbe, je takšen tudi njihov vpliv, kadar se bolj približajo kaki že dolgo izoblikovani zemlji ali pa ga Božji angeli za staro zemljo uporabijo kot takšnega, da na njej prebudi sodbo in posebno razburi ljudi drugega proti drugemu - seveda le, če je potrebno: to pomeni, če ljudje začnejo zelo pozabljati na Boga in se imajo sami za bogove. - Zdaj tudi veš, kaj si moraš misliti o kometih in tako že lahko zapustiva ta kraj. Ali bi rad prej še kaj vprašal?«
15 **Lazar** je rekel: »Gospod, le še dve majhni zadevi; ko po Tvoji dobroti že vem to, kar vem, bi rad poleg tega vedel še nekaj malega, da moje znanje ne bo preveliko skrpucalo! Ti dve majhni zadevi pa sta: prvič, od Tebe bi rad izvedel še, od kod izvirajo naravni meteorji, kdo jih tako neizmerno silovito zaluča v zrak in drugič, kam pridejo kometi, ko postopno postanejo na nebu nevidni.«•
16 **Jaz** sem rekel: »Meteorji so dvojnega izvora. Lahko so izmeti Sonca; Sonce je namreč tisoč krat tisočkrat večja zemlja kot ta, na kateri stojiva. Na njegovem površju občasno tudi potekajo v enakem razmerju silovitejši izbruhi kot na tej Zemlji. Ob takšnih izbruhih z zate nepojmljivo silo zmeraj šine v širni vesoljski prostor tudi velika količina posameznih, večjih in manjših, trših in pogosto tudi mehkejših gmot in nekatere od njih pridejo zmeraj tudi v bližino te Zemlje. Če le malo zaidejo v območje zraka te Zemlje, zažarijo in postanejo vidne kot leteče zvezde. Če pa udarijo pregloboko v gostejše zemljine zračne plasti, jih to upočasni; Zemlja jih kot težka telesa pritegne in potem tudi čisto naravno padejo na njena tla, na suha ali mokra, ki so na tej zemlji znatno večja.
17 To je torej ena in pogostejša vrsta meteorjev, ki se prikažejo na tej zemlji. Druga in redkejša vrsta meteorjev, kakršen je bil prejšnji, pa nastane na tej zemlji sami. Med mnogimi gorami na tej zemlji so tudi takšne, ki so s svojevrstnimi velikimi organi povezane z najglobljo notranjostjo zemlje; iz nje zmeraj dobivajo takšno hrano, ki postopno tudi čedalje bolj vre in napolni notranje velike votle prostore in sicer s plini, ki se zlahka vnamejo, če so preveč stisnjeni. Ko pride do notranjega vžiga, ti plini predrejo manj trdne dele gore, nato izbruhnejo kot visoko plameneče ognjene gmote, potegnejo s seboj razrahljane grude in zalučajo takšne gmote - kakršna je bila prav ta, ki smo jo prej videli - z neznansko silo ali naravnost navzgor ali včasih v kakšno smer

---

• Glej poglavje 232.

poševno nad zemljo, pogosto več sto ur daleč proč od kraja njihovega nastanka. Tam spet padejo na zemljo, ne da bi ji s tem škodovali.
18 V večji bližini kakšnega ognjenika bi zelo pogosto in od blizu videl takšne pojave; toda sem priletijo s kavkaških gora le takšne ognjene gmote, ki so pri izbruhu dobile smer, ki jih očitno mora zagnati sem, poleg tega pa so tudi izbruhnile s potrebno silo. Poleg tega pa so že ob svojem izbruhu morale biti zelo razbeljene, da so laže premagale zrak, ki je oviral njihov let, ker se je ta pred njimi v trenutku razredčil in je zato manj zaviral njihov let kot hladen in zato gostejši zrak.
19 Zdaj sem ti to zadevo razložil povsem naravno, svetno znanstveno, tako, da si lahko povsem zadovoljen. Globlje, duhovne razlage o tem pa ti še ne morem dati zato, ker je ne bi razumel; ko pa bom nad vse vas poslal duha resnice, tedaj vas bo on vodil v vso modrost. - Zdaj pa je tudi že skrajni čas, da greva v hišo. Glej, sestri že prihajata po naju!«
20 Šele nato sva šla v hišo, takoj sedla za mizo ter dobre volje jedla in pila.
21 Nekaj učencev naju je sicer vprašalo, kaj sva tako dolgo počela zunaj.
22 In **Jaz** sem rekel: »To, česar vi niste počeli in storili; bilo pa je to tudi več vredno kot vaš prepir o zamotani osebnosti ali neosebnosti Belcebuba. Toda zdaj jejte in pijte, da boste jutri okrepčani in boste lahko stanovitno prenašali vroči dan!«
23 Nato Me ni nihče nič več vprašal, vsak je jedel in pil, kar je imel pred seboj.

167. Lazar postane lastnik naftnega izvira

1 Ko smo povečerjali in je začel spanec premagovati enega učenca za drugim, sem rekel (**Jaz**:) »Ali ne morete vsaj še malo ostati budni?«
2 **Peter** je rekel: »Sam res ne vem, zakaj smo danes - in sicer po obedu - tako zaspani, saj smo vendar ves dan bolj počivali, kakor pa kaj delali!«
3 **Jaz** sem rekel: »Zato bodite neprenehoma dejavni v Mojem imenu, pa boste veliko manj zaspani!«
4 Medtem, ko sem govoril, glej, je močno počilo, kot da bi čisto blizu udarila strela. Stene so se zatresle, vrata sobe so se odprla in močno zanihala.
Učence je zaspanost nenadoma minila, vsi so hoteli steči ven, da bi videli, kaj se je zgodilo.
5 **Jaz** pa sem jih zadržal in jim rekel: »Zdaj je nevarno hoditi ven! Blizu je močan naftni vrelec, vendar je še precej globoko v zemlji. Nad vrelcem je precejšen, z vseh strani trdno zaprt prostor. V svojem spodnjem delu je zaradi ognjene žile, ki je v njegovi bližini, skoraj žareč, zato je v tem votlem prostoru zmeraj zelo huda vročina. Ta povzroča, da naftni vrelec, ki se izteka v ta votli prostor, nenehno izpareva in tako vso votlino polni z naftnimi izparinami. Če izparevanje ni preveč burno, vsrkajo paro kamnite gmote, ki obdajajo votlino. Če tu in tam katera od kamnitih sten močneje zažari, začne bolj izparevati tudi nafta. Kamnite stene ne morejo več sprejeti tolikšne zaloge, in tako se potem zgodi, da nastaja v velikem votlem prostoru čedalje večja napetost, naftna izparina se ob vroče razžarjenih skalnih stenah stiska, drgne, ter potem tudi hitro in zlahka vname.
6 In glejte, takšna podzemna eksplozija - dejanje naravnih duhov - se je pravkar zgodila, in to je bilo prav dobro; vžig naftne izparine je namreč razbil za približno dvajset višin moža debelo kamnito skorjo in ti, Lazar, si tako prišel

do zelo izdatne naftne žetve. Votlina se je razbila tako srečno, da boš zlahka prišel do pravega naftnega vrelca in že z le nekaj truda boš vsak dan pridobil okrog sto funtov nafte.
7 Kako slavna in iskana je nafta, tako in tako veš; in tako si zdaj prišel do novega vira zaslužka, ki ti bo z najmanjšim trudom na svetu prinašal veliko tisoč funtov zlata in srebra. Taki dobrodelni ljudje kot ti naj bodo tudi na zemlji kar se da bogati, da lahko resnično oskrbujejo revne in slabotne. Jutri ti bom vse pokazal, - toda v tej noči ne bi bilo pametno priti v bližino tega mesta, kajti močne izparine ne bi koristile telesnemu zdravju. Toda jutri popoldne se bomo lahko brez pomisleka približali temu kraju.«
8 **Lazar** je rekel: »Gospod, tudi to je že spet omogočila Tvoja vsemogočnost! Kajti moji davni predniki z mano vred niso tu nikoli zaznali kakšnega naftnega vrelca. Le tu in tam smo ob zelo toplih dneh ponoči zaznali v zraku zelo šibak vonj po nafti, to pa smo si zmeraj razlagali tako, da prihaja od Jeruzalema, če vleče veter od tam; v Jeruzalemu namreč pokurijo zelo veliko nafte, ki prihaja k nam večinoma po trgovskih poteh iz Perzije in Arabije, vselej pa je precej draga. Toda, da bi bil takšen redki vrelec na mojem zemljišču, si ni nikoli mislil nihče! Da, za to Ti, o Gospod, ne morem storiti nič drugega, kot da se Ti zahvalim v svojem imenu in v imenu vseh revnih ljudi, ki naj od tega dobijo dobro preživnino!«
9 **Jaz** sem rekel: »Je že dobro! Vem, da svoje zemeljske zaklade uporabljaš po Božji volji, kot jih je uporabljal tudi tvoj zemeljski oče; toda po tebi in po tvojih sestrah, ki nimate potomcev, bodo postali lastniki teh tvojih dobrin otroci brata tvojega očeta. Zato dediče dobro pouči, da bodo hodili po tvojih stopinjah; če bodo namreč hodilo po svojih lastnih, svetnih poteh, jim bodo dobrine vzete, sami pa bodo dobili beraško palico, dobrine pa bodo izročene poganom. Zato jih pouči o tem, da bodo vedeli, kaj morajo storiti! - Zdaj pa je prišel čas za počitek, privoščimo tudi svojim udom nekaj počitka!«
10 Nato smo vsi odšli počivat.

168. Lazar in tempeljski vohuni

1 Zgodaj zjutraj pa je vse, ki so spali v hiši, prebudilo divje lajanje sedmerih psov in Lazar je šel s hlapci pogledat, kaj naj bi to bilo. Zagledal je veliko gručo ljudi obeh spolov, ki so se postavili pred vhodna vrata, toda psi so jih tako obkrožili, da si niso upali narediti koraka niti naprej niti nazaj. Ko so videli, da prihaja njim dobro znani Lazar s številnimi hlapci, so zavpili in prosili za pomoč; Lazar je poklical pse k sebi in vprašal gručo, kaj že tako zgodaj iščejo v Betaniji.
2 V imenu vseh je spregovoril **mladi levit** in rekel: »Prijatelj, ponoči smo iz te okolice zaslišali strašansko grmeč pok in smo hoteli le poizvedeti, ali bi nam znal o tem povedati kaj natančnejšega. Ko smo prišli sem, nam je z bliskovito naglico pridrvelo naproti teh sedem strašno besnih zverin z grozotnim laježem in očitno so kazale, da nas bodo vsak trenutek raztrgale na tisoč koscev! Najmogočnejša, resnično levja zverina zadošča za sto neoboroženih ljudi, čemu potem kar sedem?! Tako se vendar nikoli noben človek ne more več približati tvoji gostoljubni hiši!«
3 Zdaj je rekel **Lazar** levitu: »V veliki Božji naravi se pogosto dogaja kaj nenavadnega - in zakaj ne bi kdaj tudi močno počilo? Pojdite na Sicilijo; tam

je takšno pokanje prav pogosto! Tudi mi smo, tako kot vi, slišali močan pok in se prav tako prestrašili - toda nismo šli gledat, kje naj bi se pok zgodil; za to je namreč še dovolj časa! Le kaj vam Jeruzalemčanom mar ta močni pok? Prepričan pa sem, da ste tako zgodaj pohiteli ven iz povsem drugega vzroka, in ne zaradi poka! Sem vas je zvabil hudoben namen in moji stražarji so to zelo dobro zaznali in zato tako besno planili proti vam. Povejte mi odkrito, kaj ste pravzaprav iskali tu!«
4 Tedaj so se vsi ustrašili in **eden** je polglasno rekel: »Zdaj se nič več na svetu ne da narediti - že spet smo izdani! Dandanes človek ne sme zaupati niti štirim stenam svoje dnevne sobe niti svojim mislim; ljudje očitno že z obraza berejo, kaj si kdo misli!«
5 **Lazar** je te besede prav dobro slišal in rekel: »Da, prav imaš! Ljudje so zdaj že tako napredovali, da ti lahko precej zanesljivo povedo, kaj se bo s kom zgodilo v desetih letih in tako vas znova dobronamerno vprašam, zakaj ste pravzaprav tako zgodaj prišli sem. Pok je le izgovor, v resnici - da vam prihranim zagovarjanje - pa ste prišli tako zgodaj le zato, da bi morda izvohali, kdo je pod mojo streho. In to ste storili celo danes, na prečudoviti praznik, da bi vi, templjarji, v svojem velikem besu lahko našli kaj zoper mene! Ker pa sem vaše gnusne nakane zoper mene že zdavnaj spregledal, sem, kot od zdaj polnopravni rimski državljan, postavil pred svoja vrata močan zapah, ki ga z vso svojo namišljeno oblastjo ne boste mogli nikoli zlomiti. Kot Jud bom svoje obveznosti zmeraj izpolnjeval, toda le - pravim - tiste, ki jih je predpisal Mojzes; vsi drugi mi niso mar! Ste me razumeli?
6 Pojdite zdaj in to glasno oznanite vsem svojim nadrejenim! Povejte jim tudi: Gorje vsakemu templjarju, ki bi si kdaj drznil obiskati mojo hišo s sovražnim namenom! Resnično, trda mu bo predla! Vsakogar pustim pri miru in dajem vsakemu brez pridržka, kar mu gre. Kdor zahteva od mene več, je tat in ropar, kajti zahteva, kar ne pripada njemu, temveč njegovim revnim bližnjim. In tak - četudi bi bil tisočkratni duhovnik - je moj sovražnik in se ne sme približati moji hiši, dokler sem živ! To razumite in upoštevajte v svojo korist! In zdaj glejte, da boste izginili, sicer bom spet spustil svoje stražarje!«
7 Nihče več ni rekel niti zloga in vsi so bliskovito pobegnili.
8 Ko so prispeli v tempelj, so jih takoj vprašali, kaj so videli in izvedeli.
9 **Leviti** pa so rekli: »Tam z vso svojo zvijačnostjo ne bomo opravili ničesar več, tam je enkrat za vselej konec! Če pa vi, tempeljski gospodje, tega nočete verjeti, pojdite tja sami in se dajte raztrgati in požreti njegovim levom! Zverine so tako zdresirane, da zavohajo človekove najbolj skrite misli; če v sebi skrivate kakšen Lazarju sovražen namen - bodo zverine to že od daleč zavohale in z vami bo konec! To smo videli in deloma tudi že doživeli. Če nam na naše vpitje Lazar sam z najmanj sto hlapci ne bi prihitel na pomoč, bi naše meso že počivalo v trebuhih velikih krvoločnih zverin! To je vse, kar smo videli in izvedeli; če pa nam morda nočete verjeti, pojdite tja in se prepričajte sami!«
10 K temu **predstojniki** niso rekli ničesar več, ampak so bili polni pritajenega besa in so govorili med seboj: »Vse to počne zloglasni Galilejec! Če ga kmalu ne bomo zajeli in se ga znebili, nam bo zapeljal vse ljudstvo in potem lahko le še zbežimo! Če bi Galilejec danes morda spet prišel na praznik, moramo napeti vse sile, da ga spravimo s poti!«

11 Tedaj je **levit** rekel: »Kar pozabite na to! Ali ni že več kot pol ljudstva zanj?! Morda poznate njegovo brezmejno moč? Vaše misli spregleda že veliko prej, preden se vam porodijo in vas zato lahko uniči, še preden bi pričakovali!«
12 **Predstojnik** je rekel: »Kaj nam lahko stori? Svojo moč je dobil od Belcebuba!«
13 **Levit** je odvrnil: »Tudi prav; toda gotovo je zabelcebubil tudi Lazarjeve leve! Pojdite tja s skrinjo zaveze in z Aronovo palico v roki in besne zverine vam bodo tedaj že pokazale, za kakšen Belcebubov čas zdaj gre! Saj je bil vendar Galilejec že večkrat tu v templju in je odkrito in očitno učil ljudstvo; kaj ste lahko z vso svojo togoto doseči proti njemu? Nič! In kaj boste torej danes opravili proti njemu? - Prišel bo in pred vašimi očmi učil in vi ne boste mogli nič proti njegovi domnevni Belcebubovi moči!«
14 **Drug predstojnik** je rekel: »Je morda tudi vas že zapeljal tako kot neumno ljudstvo, ki je zato prekleto?«
15 **Levit** je rekel: »To gotovo ne; toda toliko zdrave pameti imam, da povsem jasno uvidim, kaj je tu mogoče storiti in kaj ne! Od zvestih in resnicoljubnih prič smo slišali, kaj vse zmore Galilejec. Če pa se že hočete spustiti z njim v boj, se bo na koncu zagotovo pokazalo, kdo bo potegnil krajši konec, kot smo tudi mi danes v Betaniji potegnili ta kratko!«
16 **Predstojnik** je rekel: »Vse to se bo še pokazalo; mi se ga ne bojimo! - In zdaj pojdite k svojim opravilom!«
17 S tem pa je levit pri predstojnikih le vzbudil strah, zato sem se Jaz pozneje svobodneje gibal v templju.

169. Gospodov namig na Svojo smrt na križu

1 Doma pa je bil, ko se je Lazar vrnil v hišo, pripravljen zajtrk in takoj smo ga použili. Lazar nam je hotel pripovedovati, kaj vse se je zgodilo zunaj zgodaj zjutraj.
2 **Jaz** pa sem rekel: »Je že dobro, saj Jaz tako in tako že vse vem in sem, medtem ko si bil zunaj, učencem tudi razložil, kaj vse se je tam dogajalo, in tudi že napovedal, kakšno sporočilo je iz Betanije prinesel predstojnikom levit, ki so ga poslali sem, - ne tistega, ki si mu ga ti pravzaprav naročil, temveč povsem drugo, ki je zelo koristno za to, da se bom Jaz danes laže gibal v templju! Torej je bilo kar dobro, da se je to zgodilo danes zjutraj.
Zdaj pa se takoj odpravimo in odidimo gor v Jeruzalem; danes, na tretji in zadnji praznični dan, ko je zmeraj najsijajnejše in pride večina ljudstva, bom znova nastopil v templju in poučeval ljudstvo.«
3 Tedaj je **Natanael** rekel: »Gospod, to bo povzročilo nadvse velik spektakel; želim si le, da bi odnesli celo kožo!«
4 **Jaz** sem rekel: »Skrbite za kaj drugega; celo kožo boste odnesli celo tedaj, ko bom Jaz visel na križu med dvema zločincema!«
5 **Lazar** reče: »Kaj praviš, o Gospod? Ti naj bi bil privezan na križ? Ne, preden se to zgodi, bom s svojimi hlapci podtaknil ogenj v vsem templju in vsi hudobni templjarji bodo zgoreli v pepel!«
6 **Jaz** sem rekel: »Že dobro, brat Moj! Da bi človek postal kar se da podoben Bogu, mora biti njegova volja neskončno svobodna, da se lahko v svoji sprevrženosti spozabi tudi nad svojim Bogom in Stvarnikom. Kajti - kot sem

ti že povedal - če človek nima sposobnosti, da bi postal najhujši hudič, nima niti zmožnosti, da bi postal povsem podoben Bogu.
7 Človek ima torej najsvobodnejšo voljo, ki jo spozna po danih zakonih. Kaj bi bili zakoni in kaj človekova svobodna volja, če si človek ne bi želel zakonov prekršiti, kakor in kadar hoče?! Brez takšnega nagiba človek ne bi bil nič drugega kot žival, ki ne more ravnati drugače, kakor jo priganja vanjo položen prisilni naravni zakon, nagon.
8 Človeku pa za njegov duhovni del ni dan prisilni zakon, temveč le duhovni zakon pod izrazom 'naj bi storil'. In tako je človek v svojem hotenju in hrepenenju povsem svoboden in se lahko spozabi celo nad Mojim telesom, ki je zdaj nosilec Duha in bo tudi poslej ostalo telo poduhovljeno.
9 To sem ti zdaj povedal zato, da se ne boš čudil tedaj, ko se bo to zgodilo z Mojim telesom - toda za hudobno namero ljudi, ki bodo to storili, bo to povsem zaman, kajti tretji dan bom kljub temu pri vas povsem tako kot sem med vami zdaj. Toda šele potem se bo sprožila sodba za hudobno tempeljsko zalego. Ker zdaj vsi to veste, bodite veseli in Mi sledite v tempelj!«
10 Nato smo vstali in odšli gor v tempelj.

170. Gospod uči v templju.

Jn 7, 37-49

1 Ko smo prišli v tempelj, so učenci ostali bolj v ozadju in se porazdelili med ljudi, da bi slišali, kaj menijo o Meni.
2 **Jaz** pa sem sredi templja stopil na vzvišen prostor, medtem ko so še potekale vsakovrstne praznične ceremonije in glasno zaklical ljudstvu: »Če je kdo žejen, naj pride k Meni in naj pije!« (Jn 7,37)
3 Tedaj so se oglasili nekateri **Judje**, ki so stali okrog Mene, in rekli: »Kje pa imaš kaj, kar bi lahko pili?«
4 **Jaz** sem nato rekel: »Kdor veruje Vame, bodo, kakor pravi Pismo, iz njegovega telesa tekle reke žive vode!« (Jn 7,38)
5 Judje so se spogledali in se med seboj spraševali, kaj naj bi to bilo, saj niso vedeli, da sem govoril le o duhu, ki naj bi ga prejeli tisti, ki verujejo Vame. Sveti duh namreč - kot sem že večkrat razložil - pred Mojim poveličanjem ni mogel biti navzoč drugje kot edinole v Meni samem. (Jn 7,39)
6 **Mnogi** iz ljudstva, ki so slišali te besede, pa so govorili med seboj: »Resnično, ta Galilejec govori kot pravi prerok in zato tudi je povsem pravi prerok.« (Jn 7,40)
7 **Spet drugi**, ki so Me bolje poznali iz Mojih del, so govorili: »Kaj prerok, kaj prerok! On je Kristus, obljubljeni Mesija! Niti Bog ne more narediti nič večjega kakor dela On!«
8 Toda **mnogi** so spraševali in rekli: »Mar naj pride po Pismu Kristus iz Galileje? (Jn 7,41) Ali ne pravi Pismo: 'Kristus bo iz Davidovega semena in bo prišel iz mesteca Betlehema, kjer je bil David!?!'« (Jn 7,42)
9 **Nekateri**, ki so bili dobro poučeni o Mojem izvoru in rojstvu so tedaj rekli: »Da, če že hočete, potem pa se pri tem preroku vse to tako in tako povsem ujema! Prvič, je sin Jožefa, povsod znanega tesarja iz Nazareta in Marije, hčere Joahima in Ane in dokazano je, da sta oba Davidovega rodu. In drugič, na splošno je znano, da je bil rojen v Betlehemu v nekem hlevu ob splošnem popisovanju ljudstva, ki ga je ukazal cesar Avgust in osem dni pozneje ga je

Simeon obrezal in dobil je ime Jezus. Če pa je tako, zakaj še dvomimo, da je On Kristus?«
10 Tako je torej med ljudmi nastal razdor o tem, kdo sem pravzaprav. (Jn 7,43)
11 Farizeji pa so nekaj svojih prijateljev nagovarjali, naj Me zgrabijo, kajti templjarji niso mogli več prenašati, da Me je boljše ljudstvo začelo samo razglašati za Kristusa. Potem jih je prišlo nekaj k Meni, da bi Me zgrabili; toda v Moji bližini jih je zapustil pogum in nihče si ni upal položiti roke name. (Jn 7,44) Poleg farizejskih prijateljev pa so farizeji ukazali tudi svojim hlapcem, naj Me zgrabijo in privedejo k njim; toda tudi ti so obstali pred Menoj in so poslušali, ko sem ljudstvu razlagal Božje zapovedi in zapovedi življenja na tak način, kot sem jih drugje že večkrat razložil, in zato Mi te razlage ni treba tu še enkrat navajati. Hlapci pa so tudi videli veliko množico ljudstva, ki je verovalo Vame in se Me tudi zato niso upali dotakniti.
12 Ko sem med poučevanjem naredil odmor, so se hlapci vrnili k farizejem, ne da bi kaj opravili. Ko pa so se spet vrnili brez Mene, so jih **farizeji** vsi besni nahrulili in govorili: »Zakaj ga niste zgrabili in nam ga privedli? (Jn 7,45) Kaj res sami ne uvidite, da nas moti prav sredi najčudovitejšega praznika in poleg tega še vse ljudstvo odvrača od nas? Zakaj ga torej niste zgrabili in nam ga izročili, da bi ga pravično kaznovali?«
13 **Hlapci** so tedaj odgovorili: »Poslušajte, še nikoli ni noben človek govoril tako modro kot ta Galilejec! (Jn 7, 46) Ta mora biti res napolnjen z Božjim duhom!«
14 **Farizeji** so jim odvrnili: »Kaj slišimo od vas? Ste se mu mar že tudi vi dali zapeljati? (Jn 7,47) Je kdo izmed voditeljev ali farizejev sprejel vero vanj?! (Jn 7,48) Ne - ampak samo neumno ljudstvo, ki ne ve nič o postavi, in je zato prekleto!« (Jn 7,49)
15 **Hlapci** so rekli: »Že zadnjič smo vam povedali, kako je z ljudstvom, ki ga preklinjate in pri tem ostane! Če pa vam ni prav, pojdite sami med ljudstvo in mu povejte, da je prekleto zato, ker veruje v Galilejca - potem vam bo ljudstvo že dalo spoznati, kako je zadovoljno z vašim prekletstvom! Sploh ste se namenili, da boste prekleli vsakega, ki veruje drugače kot vi, ne da bi preiskali, ali ni morda vera bližnjega v marsičem boljša od naše! Toda nam kot preprostim hlapcem, se zdi to krivično; dokler namreč Bog nekega človeka ne sodi in prekolne, tako dolgo Ga tudi mi umrljivi ljudje ne smemo prehitevati in s tem Najmodrejšemu nekako dati vedeti, da smo mi, zemeljski črvi, še modrejši od Njega. Prekolnite že tudi vero Rimljanov - toda lepo javno! - ti vam bodo potem že povedali, kaj menijo o vaši sodbi!«
16 **Farizeji** so rekli: »Izginite od tod, saj vidimo, da ste tudi vi že zapeljani!«
17 **Hlapci** so rekli: »Dovolj slabo od vas, da ne znate nas in ljudstva bolje poučiti! Saj vendar ne boste od nas zahtevali, naj spoštujemo vaše lažne in zlobne čudeže, ko smo bili pri vaših čudežih mi sami zmeraj sredstvo in skrivni čudodelniki?! Čudeži pa so bili zmeraj tisto, kar je ljudstvu vlivalo strahospoštovanje do vas, medtem ko so bile vse vaše pridige kot povsem nasprotne Mojzesovim naukom že za najneumnejše ljudi preneumne in preslabe in prav takšni so bili tudi vaši nauki! Res, nas ne smete veliko obtoževati, sicer bomo ljudstvu izdali vse vaše stare in prazne čudeže, potem pa le glejte, kako boste opravili z njim!«
18 Tedaj so postali farizeji s hlapci prijaznejši in ti so odšli od tam.

171. Farizeji in Nikodem.
Jn 7, 50-53

1 Ko pa so hlapci odšli, so se farizeji obrnili na predstojnika Nikodema - velikega modreca, ki ga je tedaj, ko sem se prvič javno gibal po Jeruzalemu z dvanajsterimi učenci, Moj nauk prevzel in je ponoči prišel k Meni - ter ga vprašali, kaj bi bilo treba storiti.
2 **Nikodem** jim je tedaj rekel (Jn 7, 50): »Sicer ste se zelo jezili nad predrznim ugovarjanjem naših hlapcev, toda sam pri sebi moram odkrito priznati, da so imeli ves čas prav. Sami preiščite, ali je v kakšnem zakonu zapisano, da smemo človeka soditi, če ga prej ne zaslišimo in ne spoznamo, kaj je morda kazni vrednega storil! (Jn 7, 51) Kot pismouk ne poznam nobenega takega zakona. Po katerem zakonu pa hočete vi obsoditi človeka, še preden je zaslišan?«
3 **Farizeji** so nato odgovorili: »Med nami si sicer eden prvih pismoukov, tega ti ne more oporekati nihče in si zato tudi njihov predstojnik; toda kljub temu si tudi Galilejec in tako tudi prijatelj tega Galilejca! Toda pojdi in preberi, kar je zapisano v Pismu: Iz Galileje ne pride noben prerok!« (Jn 7,52)
4 **Nikodem** je smehljaje se rekel: »To je sicer res in ni me treba opozarjati na Pismo, ker ga resnično poznam od alfe do omege bolje kot vi vsi skupaj; toda opozarjam vas na nekaj drugega in sicer na zapis obrezovanja iz leta prvega ljudskega popisovanja cesarja Avgusta - tam boste našli, da ta zdajšnji Galilejec ni rojen v Galileji, temveč v Betlehemu, starem Davidovem mestu in da njegovi starši v ravni črti izvirajo od Davida!
5 Torej zapisa iz Pisma, ki ste ga navedli, nikakor ni mogoče uporabiti pri tem Galilejcu in to toliko manj, ker se v Postavi tudi izrecno glasi: Vsak Jud ima do konca življenja svojo domovinsko pravico tam, kjer je bil rojen in obrezan, in občina mora skrbeti zanj, ko postane slaboten in nesposoben za delo. Pogan pa dobi domovinsko pravico tam, kjer je bil obrezan in prepisan za Juda in ga je treba imeti in sprejeti za naturaliziranega člana takšne občine.
6 Vidite, prijatelji, ker pa te postave ne moremo razveljaviti in po drugi strani Avgustovi zapisniki o obrezovanju in popisovanju nesporno potrjujejo, da ta ljudski učitelj ni rojen Galilejec, tudi ljudstvo v resnici nima razloga, da tega človeka ne bi imelo za pravega preroka!«
7 **Farizeji** so rekli: »Toliko pa že moramo imeti svetne pameti, da te zapise odstranimo!«
8 **Nikodem** je rekel: »O seveda, tiste že, ki so v naših arhivih - ne pa tistih, ki so žal v arhivih Rimljanov! In ti vsako leto popravijo z zelo kritično primerjavo naše tempeljske zapise! Gorje nam, če bi tu kaj manjkalo ali bilo spremenjeno! Tedaj res ne bi hotel biti v vaši koži!«
9 **Farizeji** so rekli: »Hm, hm, to je seveda hudo!«
10 Temu niso znali več ugovarjati in so čisto tiho zapustili tempelj in praznik ter na tihoma šli vsak na svoj dom. (Jn 7, 53)
11 Medtem, ko so spredaj v templju med hlapci, farizeji in Nikodemom potekali ti pogovori, ki so tu podani na dolgo in široko, ne da bi bilo katero dogajanje ali tudi kaj povedanega opuščeno, sem Jaz poučeval ljudi brez nadaljnjih ovir in jim tudi razumljivo pokazal prazno in povsem nezakonito hinavščino in prevaro templjarjev. In ni ga bilo, ki bi Mi ugovarjal, češ da o templjarjih govorim napačno in vse ljudstvo Me je prosilo, naj še naslednji po praznični

dan spet pridem v tempelj in ljudi osvežim s poživljajočimi besedami najoprijemljivejše resnice.
12 In **mnogi** so rekli: »Mojster, zahvaljujemo se Ti za ta božanski napoj; že dolgo nas je namreč žejalo po takšni resnici in Ti si zdaj resnično potešil našo hudo žejo na tak način, da vekomaj ne bomo več tako žejni, kot smo bili v tej uri! Ti si resnično Davidov potomec in obljubljeni Božji Maziljenec!«
13 Jaz pa sem vse prijazno pogledal in jim obljubil, da bom prišel v tempelj tudi še drugi dan in jim zadeve še bolj razjasnil, **vse ljudstvo** pa je vzklikalo: »O pridi, pridi in razsvetli nas v tej tempeljski noči!«
14 Nato sem z vsemi učenci in Lazarjem zapustil tempelj.

Gospod na oljski gori

Jn.8. pog.

172. Gospod in Njegovi v Lazarjevem gostišču na Oljski gori.

Jn 8,1

1 Ko smo bili zunaj na prostem, so (**učenci in Lazar**) rekli: »Kaj bomo pa zdaj počeli? Naj se vrnemo v Betanijo ali naj se lotimo česa drugega v Jeruzalemu?«
2 Lazar Me je vprašal, kaj menim o tem Jaz.
3 In **Jaz** sem mu rekel: »Ti zase lahko počneš, kar hočeš in želiš; toda Jaz danes ne morem v Betanijo, ker so templjarji na poti proti Betaniji postavili vohune, da bi izvedeli, ali se morda zadržujem pri tebi. In, če bi to izvedeli, bi ti povzročali še več težav. Zato sem se odločil, da bom ta dan in tudi noč preživel na Oljski gori v majhnem in vedno zelo revnem gostišču.«
4 **Lazar** je rekel: »To je pa zelo hvalevredno, saj vendar pol Oljske gore in tudi to gostišče pripadata meni! Oh, tam se nam bo prav dobro godilo! Gostišče je bilo še pred tremi leti zelo dobro obiskano; toda od mojih prepirov s templjem je zelo malo obiska, ker so farizeji obisk mojega gostišča na Oljski gori za vsakega Juda razglasili za greh. Zdi se, da je razlog edino v tem, ker sem tudi to svojo posest postavil pod rimsko sodno oblast, ko so se templjarji zelo trudili, da bi mi jo izmamili. S tem sem jim postavil zapah pred vrata in to jih je seveda neznansko jezilo. Ker pa je zdaj tudi ta posest podložna rimski vrhovni oblasti, so jo templjarji razglasili za povsem nečisto in vsak Jud, ki bi obiskal to gostišče, bi se omadeževal za vse leto. Glej, v tem je pravi vzrok, zakaj je moje gostišče na Oljski gori obiskano zdaj toliko manj kot prej; le Rimljani in Grki ga obiskujejo. Toda kljub temu je gostišče najbolje oskrbljeno z vsem in tam nam ničesar ne bo manjkalo. Prav od gostišča je tudi lep razgled na skoraj ves Jeruzalem in širno okolico in prepričan sem, da Ti bo tam zgoraj zelo všeč.«
5 **Jaz** sem rekel: »Prav dobro, Moj ljubi brat! Vse to vem in prav zato sem se odločil, da bom ta dan in to noč preživel na Oljski gori; tam zgoraj smo namreč varni pred vsemi nadležnimi obiski Judov in farizejev. In tako se lahko zdaj že odpravimo na pot tja!«
6 Vsi so bili s tem popolnoma zadovoljni in z učenci sem se odpravil proti Oljski gori. (Jn 8,1) Lazar pa je pohitel naprej, da bi svojim služabnikom naročil, kaj morajo storiti in pripraviti. Tam so se zganile vse noge in roke, da bi nam pripravili res praznično kosilo.

7 Mi pa smo si vzeli čas in smo se prav zložno povzpeli na našo Oljsko goro, ki se je imenovala tako zato, ker je bila po svoji nekamniti površini obilno zasajena s samimi oljkami. Največji del z oljem bogate gore je imel v lasti naš Lazar; manjšega, proti mestu obrnjenega in večinoma kamnitega, pa neki Grk, ki je zelo malo skrbel za to posest in je vsakoletno letino oliv za nekaj srebrnikov prepustil Lazarju; tako je bil Lazar tudi polovični lastnik k mestu obrnjene Oljske gore.
8 Oljska gora ni bila ravno visoka, vendar pa je imela nekaj dokaj strmih mest, in zato smo vendarle potrebovali skoraj pol ure, da smo prispeli na njen najvišji vrh. Tudi tempelj je stal na precejšnji vzpetini in je bil tudi sam zelo visoka zgradba; toda z vrha Oljske gore je bilo treba pogled usmeriti precej navzdol, če smo hoteli videti visoko kupolo templja. Skratka, v bližini Jeruzalema je bila Oljska gora pač najvišja gora.
9 Kmalu smo tudi dohiteli Lazarja, ki je pohitel pred nami, sedli pod oljke okrog gostišča in se razgledovali, dokler ni prišel Lazar in prosil, naj pridemo k pripravljenemu kosilu. Vstali smo in šli v gostišče; jedilnica nikakor ni bila majhna, v njej je bilo dovolj prostora za sto gostov. Velika miza je bila obložena s kruhom, vinom in vsakovrstnimi žlahtnimi sadeži, v skledah so dišale dobro pripravljene ribe iz reke Jordan in iz velikega potoka Kidron. Učencem so se cedile sline že ob samem pogledu na to. Pri priči smo tudi sedli ter jedli in pili z velikim užitkom.
10 Lazar pa se je neznansko veselil, da sem tudi Jaz jedel in pil s prav velikim veseljem in tekom.
11 **Jaz** pa sem mu rekel: »Prijatelj, zdaj si zelo vesel, da tudi Jaz z užitkom jem in pijem, toda verjemi Mi: Kakor Mi tudi dobro tekne to, kar je postavljeno na mizo, pa Mi je vendar današnji zajtrk v templju teknil še bolj - danes sem namreč imel veliko žetev za Svoje kraljestvo v nebesih. Jutri pa bo nova žetev za Moje kraljestvo znatno skromnejša. Kar je danes postalo Moje, bo ostalo Moje; toda jutri ne bo dodano veliko novega. Črna zalega tam spodaj Me bo skušala, - toda zato bo pred ljudstvom postavljena na sramotni steber! - Zdaj pa jejmo in pijmo in potem bomo šli spet ven na prosto! Danes boste videli še marsikaj.«

173. Gospodova razmišljanja ob pogledu na Jeruzalem. Sodba nad Jeruzalemom

1 V eni uri smo poobedovali, vstali od mize in se takoj odpravili ven; zlasti ob večerni svetlobi je bil zelo lep razgled proti vzhodu, kar nam je prišlo zelo prav pri pomenkovanju.
2 Ko smo tako opazovali veliko, daleč razprostranjeno mesto z njegovimi številnimi palačami, je **Lazar** rekel: »Koliko ljubkega sijaja se vendar skriva v tem velikem mestu! In pri tem kakšna sramota v tistih ljudeh, ki naj bi morali biti vsem dober zgled!
3 Tu spodaj stoji tempelj, za katerega je gradivo zbiral že David kot mož po Božjem srcu. Salomon, njegov sin, ga je sezidal, da bi se vse judovsko ljudstvo ob določenih časih zbiralo v njem in častilo Boga. Kdo pa zdaj zahteva čast od ljudi? Oh, že dolgo ne več Bog, temveč bedni farizeji, pismouki in veliki duhovniki! Stara, čudežna skrinja zaveze je že pred skoraj štiriindvajsetimi leti prešla v arhiv jalovih nemočnih relikvij, nova pa je tudi mrtva in nima nobene

moči več; toda kljub temu ji slepi Judje darujejo še več, kot so kdaj koli darovali stari, resnični.
4 Iz tega prav lahko razvidimo, kako najbednejši templjarji obdelujejo ubogo, nedolžno ljudstvo, in da oni sploh ne verujejo v resničnega in edinega Boga, saj tako sramotno teptajo Njegove zakone, ki jih je oznanil po Mojzesu in vseh drugih prerokih, namesto tega pa ljudstvu na življenje in smrt nalagajo svoja nesmiselna pravila, in zato vanje ne more več verjeti noben razumen človek. O kakšna sramota! Vse vzdihuje pod neznosnim pritiskom večinoma templjarjev in vendar nihče nima poguma, da bi tem očitnim sleparjem ljudstva pljunil v obraz in jim pokazal, kako zelo zločinsko ravnajo z ljudstvom.
5 Edino Ti, o Gospod, si ljudem odprl oči, da lahko zdaj vidijo, kako je s templjarji. Toda tudi to le malo koristi; kljub temu najdrzneje počnejo na tem svetu, kar hočejo in nobena kaznovalna strela iz Tvojih oblakov ne trešči vanje! Ti, o Gospod, si zdaj sam na tej zemlji v telesni človeški podobi - pojav, kakršnega ni bilo vso minulo večnost in je milost vseh milosti, kar jih je Bog kdaj koli izkazal Svojim ustvarjenim bitjem. Tisoči in tisoči ljudi, med njimi celo številni pogani, priznavajo to z največjim veseljem in hvaležnostjo in ti tam spodaj slišijo, da z vseh strani veliki in mali glasno potrjujejo to sveto resnico. Toda namesto da bi to novico z vsem veseljem sprejeli kot povsem resnično, še preklinjajo ljudstvo, ki je to resnico živo sprejelo! Vprašam: Česa so potem vredni takšni zverinski ljudje?«
6 **Jaz** sem rekel: »Moj ljubi brat, ne razvnemaj se vendar toliko; saj vidiš, da ima vse na tem svetu določen čas in da starega cedrovega debla ne moremo prelomiti čez koleno kakor tanko palico! Glej, še več dni se nameravam zadrževati tu in bom učil v templju še polnih sedem dni. Za tistega, ki se bo hotel spreobrniti, bo to dobro; kdor pa bo vztrajal v svoji slepoti in iz nje v svoji hudobiji, bo izgubil življenje na dan sodbe, ki bo izbruhnila nad Jeruzalemom in bo uničila vse stvarstvo.
7 Poglejte to veliko mesto! Resnično, niti kamen ne bo ostal na kamnu! Prosijo pa naj vsi slepi in noseče ženske, ki menijo, da na sabat ne morejo in ne smejo bežati, da sodba ne bi izbruhnila na sabat, kajti tedaj noben Jud ne bo preživel.
8 Toda preden bo prišla sodba nad te brezbožneže, se bo prej zgodilo še mnogo velikih znamenj na nebu in zemlji. Toda to še ne bo sodba in konec tega mesta; še bom čakal, ali se bo kdo poboljšal in spreobrnil. In, če ne bodo upoštevali znamenj, bom potem dopustil veliko potrtost, da bi se ljudje hoteli spreobrniti k Bogu. Če pa tudi to ne bo koristilo, tedaj bom še pošiljal preroke, ki bodo s svojim silnim glasom, ki bo donel kot bojne pozavne, na vse štiri glavne vetrove skušali prebuditi resnično duhovno mrtve. Tisti, ki se bodo dali prebuditi k svetlobi življenja, bodo tudi vstali v večno življenje; tisti, ki se bodo ob tem klicu pozavne Mojih poslancev le prebudili v svoji jezi in srdu zoper Mene in zoper Mojo besedo, pa bodo vstali - toda ne v življenje, temveč v smrt zaradi sodbe, - in bodo zavrženi tja, kjer vlada večna tema v sodbi in tam bo zelo veliko jokanja in škripanja z zobmi.
9 Ko pa se bo pojavila sodba, tedaj naj beži vsak pravični! Kdor že stoji na strehi spoznanja čistih, božanskih resnic, naj se ne spušča več v hišo, da bi si vzel staro judovsko suknjo (nauki farizejev), temveč naj ostane na svoji novi svetlobni višini! In kdor je že na polju nove dejavnosti po Mojem nauku, naj

se nikar ne vrača nazaj v staro domovino slepega in ničvrednega obredja, ampak naj ostane na svojem novem polju in ohranil si bo svoje življenje!
10 Zgodilo se pa bo, ko bo prišla sodba, da bosta dva v isti hiši; tedaj bo eden rešen, drugi pa bo propadel. Tisti, ki bo ravnal po Mojem nauku, bo rešen; kdor pa bo Moj nauk sicer poznal, ravnal pa bo po starem kvasu farizejev, bo propadel.
11 Prav tako bosta dva na polju in dve bosta mleli na enem mlinu; tudi tu bo eden sprejet v življenje in drugi puščen v sodbi. - Zato se varujte starega kvasa farizejev; kajti resnično, s tem ne bo nihče ubežal sodbi!«

174. Napoved velike sodbe v sedanjosti

1 (**Gospod**:) »In tako kot s sodbo nad Jeruzalemom, bo tudi s prihodnjo, veliko sodbo svetu, ko bom popolnoma uničil veliko vlačugo Babilon. To pa bo sodba kot v Noetovih dneh in kot v dneh Sodome in Gomore.
2 Tedaj se bodo tudi dogajala velika znamenja na zemlji, na morju in na nebu; Jaz bom obudil hlapce in ti bodo iz Mojih besed prerokovali in večkratno oznanjali prihajajočo sodbo. Toda človeški napuh jih ne bo poslušal in tudi, če jih bo, ne bo verjel njihovim besedam, temveč jih bo zasmehoval kot norce. Toda prav to bo najzanesljivejše znamenje, da bo povsem zanesljivo prišla velika sodba in z ognjem použila vse hudodelce.
3 Tisti čas bodo tudi marsikateri mladeniči dobili videnja in marsikatera dekleta bodo prerokovala o stvareh, ki se bodo zgodile. Blagor tistim, ki se bodo zaradi tega poboljšali in resnično spreobrnili!
4 To pa bo tako lahko spoznati, kot spoznamo na figovem drevesu: ko postanejo njegovi poganjki sočni in začno nabrekati brsti, vemo, da se bliža pomlad.
5 Tedaj bodo ponekod velike vojne med narodi in en narod bo napadel drugega; tedaj bo tudi velika draginja in nastale bodo vsakovrstne kužne bolezni, kakršnih dotlej med ljudmi še ni bilo. Pred tem bodo tudi veliki potresi, da bi ljudi opomnili k pokori in dejavni ljubezni. Blagor tistim, ki se bodo ob tem spreobrnili!
6 Toda zelo veliko se jih ob tem ne bo spreobrnilo in bodo vse pripisovali slepim naravnim silam in preroke zmerjali za sleparje; mnoge bodo zaradi Mojega imena vrgli v ječo in jim pod grožnjo silnih kazni prepovedali govoriti v Mojem imenu in oznanjati prihajajočo sodbo. Kdor ne bo ravnal po volji velike hotnice Babilona, bo trpel hudo stisko.
7 Toda vse to se mora zgoditi približno sedemsto let pred sodbo, da na koncu nihče ne bo mogel reči, da ni bil dovolj opomnjen. Odslej pa ne bo minilo celih 2000 let, ko bo zemljo zadela velika sodba; in to bo tedaj očitno zadnja, toda obenem vesoljna sodba na tej zemlji.
8 Šele od tedaj naprej bo na zemlji raj in volk in jagnje bosta mimo prebivala v istem hlevu ter skupaj jedla iz iste sklede.
9 Ko se bo bližala sodba, pa bo na nebu videti tudi znamenje Sina človekovega, to pomeni: nebo v človeku Me bo priznalo kot edinega Gospoda nebes in zemlje in človekova duša Me bo slavila in na vso moč hvalila.
10 Vendar to še ni dovršitev človeka. Toda, ko bom potem nastopil jasno in očitno z vsemi nebeškimi silami v oblakih neba, v živi besedi, z zvokom kot iz

številnih bojnih in sodnih pozavn, pred vsemi ljudmi v resničnih nebesih, ki so v srcu ljudi, tedaj bo nastopila sodba sveta.
11 Pravi človek bo tedaj vstopil v Moje veličastvo, storilce zla pa bo požrl ogenj Moje pravične jeze in bodo pogreznjeni v kraljestvo svojih hudobnih del, ki je pripravljeno za vse nepoboljšljive hudiče. Kdor si namreč prostovoljno sam iz sebe izvoli pekel, naj bo tudi preklet v njem, kakor je pekel preklet sam v sebi. Kakor pa bo dobro večno ostalo dobro, tako bo tudi zlo v sebi večno ostalo zlo in bo večna, sojena podlaga, ki Mi bo morala večno rabiti kot podnožnik.
12 Jaz sam s Svojo prabožansko osebnostjo pa ne bom nikogar sodil, ampak bo vse to storila Moja beseda, ki sem vam jo govoril. Potem ko bom nekoč odšel v Svoje kraljestvo, se na to zemljo ne bom nikoli več vrnil v mesu, ampak le v Duhu, v Besedi, in to bo tako, kot je bilo v začetku, ko je bilo rečeno: V začetku je bila Beseda, Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda. Beseda pa je sprejela meso in je prebivala med ljudmi. Beseda, se pravi Jaz, sem prišel v Svojo lastnino in Moji Me niso spoznali, kajti svet in njegovo meso sta jih vse oslepela in oglušela.
13 Zdaj sem pri vas v mesu kot človek; toda zaradi tega vam ne morem podeliti vse moči Svojega Duha. Ko pa pozneje med vami ne bom več kot zdaj v mesu, ampak le v duhu, vam bom lahko tudi podelil vso moč in oblast Svojega duha, ki sem od vekomaj seveda Jaz sam. V Duhu in njegovi moči pa bom ostal pri vas do konca časa, ki ga bo ta zemlja še prestala in dokler ne bo dozorel zadnji sojeni duh. S to zemljo pa bo tedaj tudi za večno ugasnila zibelka Božjih otrok. Odtlej bo vse duhovno urejeno.
14 Že večkrat pa sem vam povedal in pokazal, kako bo na tej zemlji. Zato potrpežljivo čakajte zanesljivo odrešenje, ki ne bo izostalo in si ne želite predčasne sodbe sveta! Ko bo prišla, bo to prezgodaj celo za vas same in še bolj za tiste, ki bodo tedaj obsojeni; v sodbi namreč ni ljubezni in usmiljenja in vsaka duša bo tedaj prepuščena sama sebi in svoji pomoči, da bo grenko izkusila, kako povsem nekoristna je bila zanjo minljiva pomoč zgolj svetnih ljudi. - In zdaj Mi povejte, ali ste razumeli vse to?«

175. Lazarjev dvom o Božjem vodenju človeštva

1 **Lazar** je rekel: »Da, vsaj jaz sem to razumel! Odkrito rečeno: vsa zgodovina človeštva ni videti posebno obetavna! Vendar ljudje večinoma niso sami krivi, da so tako hudobni, temveč okoliščine, v katerih so bili spočeti, rojeni in vzgojeni. Ob tem se vendar zdi vsaka sodba nadvse samovoljno in tiransko dejanje Tistega, ki ima oblast soditi ljudi.
2 Seveda pravimo: Bog daje vsakemu človeku pravo spoznanje o resničnem in lažnem, o dobrem in hudem; toda kdaj se to zgodi? Po moji izkušnji pogosto šele tedaj, ko se človek v vsem lažnem in zlem že tako trdno zasidra, da mu noben čisti nauk ne more nič več pomagati. Ko so ljudje precej stoletij ostali brez vsakršnega otipljivega Božjega vpliva, so nujno začeli Boga postopno čedalje bolj pozabljati, naredili so si svoje zakone in življenjske predpise, ob katerih, četudi jih še tako strogo spoštujejo, ne morejo doseči zveličanja. Šele potem, ko se je človeštvo nazadnje že povsem živalsko, so šele prišla po prebujenih ljudeh sprva le povsem slabotna razodetja. In ko tudi ta niso obrodila sadu, je šele prišla tudi kazenska sodba. Gospod, zakaj mora biti tako, tega še zdaleč ne razumem!

3 Od Adama do Noeta in zlasti pri Kajnovih potomcih, je bilo le še malo posebnih razodetij. V Noetovih časih so se sicer dogajala vsakovrstna znamenja in razodetja, toda prepozno, ker je bilo ljudstvo, posebno v nižavi, že vse hudičevo. Ljudstvo potem seveda ni več pazilo na to in je živelo v svoji omami naprej; toda tedaj je tudi že prišla najstrašnejša sodba.
4 Potem se je nadaljevalo do Abrahama, saj v tem dolgem času ni bilo skoraj nobenega razodetja. Z Abrahamom se je spet začelo Božje razodetje; toda takoj zatem mu je sledila že tudi sodba nad Sodomo in Gomoro in desetimi okoliškimi mesti.
5 Od Abrahama, Izaka in Jakoba naprej je šlo do Mojzesa. V času tega preroka so se ljudem zgodile največičastnejše stvari iz nebes. Prvič so dobili zakone, po katerih so morali uravnavati svoje življenje; toda tudi sodba je bila veličastna. Več sto tisoč Egipčanov je moralo umreti in osvobojenim Izraelcem potem celih štirideset let v puščavi tudi ni šlo veliko bolje. Vsi, Egipčani in Izraelci, očitno predolgo niso doživeli nobenega posebnega razodetja in so postajali čedalje mlačnejši. Prejšnja, bolj živa vera je prešla v leno in tradicionalno, ki skorajda ni veliko boljša kakor nobena. Kakor pa je z vero, tako je tudi s spoštovanjem njenih življenjskih pravil!
6 Če traja čas brez razodetja še dlje, tedaj ljudje izgubijo vso vero v resničnega Boga, si naredijo bogove po svojih željah in zapadejo v popolno malikovalstvo. Toda ali lahko rečemo, povsem razumsko, da so za to krivi sami? Po mojem zmeraj zelo razumnem humanem mnenju resnično ne!
7 Pod sodniki in pozneje tudi pod nekaterimi kralji so se med Judi sicer vedno prebujali preroki, toda zmeraj šele tedaj, ko so se ljudje prej že do smrti pregrešili; zato pa je tudi sodba, ki je pokončala grešnike, prišla nemudoma.
8 Zdaj si tu Ti sam, o Gospod. Zdaj se dogaja pač največje razodetje ljudem; toda tudi sodba ne bo dolgo čakala. Že čez nekaj stoletij ne bodo ljudje, če jim ne bo dano ponovljeno razodetje, celo v Tvojem nauku niti za las drugačni, kot so zdaj templjarji tam spodaj! Spreobrnjeni pogani bodo spet postali pogani in Judje bodo postali še slabši, kot so zdaj, in tako na tej zemlji nikoli ne bo povsem svetlo in dobro. Zato menim, da odslej ne bi smeli biti predolgo brez jasnih razodetij Tvojega božanstva, sicer se bodo potomci, ki ne morejo biti navzoči pri tem zdajšnjem razodetju, brez svoje krivde spet pogrezniti v staro temo.
9 Filistejci so bili zaradi svoje brezbožnosti uničeni in pokončani, pa, kolikor vem, niso nikoli dobili nobenega razodetja; tako je bilo tudi s starimi Feničani, prav tako s Trojanci, Babilonci, Ninivljani in drugimi ljudstvi, ki, kolikor vem, tudi niso prejela nikoli nobenega razodetja.
10 Da, le zakaj ta zelo neugodna igra z ljudmi te zemlje? Glej, človek ne more nič za to, da obstaja! Ko pa po Tvoji vsemogočni volji enkrat je, tedaj pa je tudi že ves nesrečen od zibelke do svojega groba in mora prenašati eno sodbo za drugo. Da, le zakaj je tako?«

176. O delavcih v vinogradu. Namen, narava in delovanje razodetij

1 Lazarju in tudi drugim učencem, ki so se prav tako nekoliko nagibali k razgretemu Lazarjevemu mnenju, sem **Jaz** rekel: »Pazite, povedal vam bom priliko, ki bo tudi odgovor na Lazarjevo vprašanje!

2 Bil je gospodar, ki je najemal delavce za svoj vinograd. Ti so prišli zjutraj in gospodar se je z njimi pogodil za groš dnevnega plačila. In okrog poldneva je šel in našel še več ljudi brez dela ter jim rekel: 'Kaj postavate tu brez dela? Pojdite v moj vinograd in dal vam bom, kar je prav!' In so šli in so delali. Proti večeru pa je vinogradnik videl še množico delavcev, prav tako brez dela. In šel je tja in jim rekel: 'Zakaj postavate tu ves dan brez dela?' In oni so odgovorili: 'Gospod, nihče nas ni najel!' Gospodar jim je rekel: 'No, pojdite torej tudi vi v moj vinograd in delajte to poslednjo uro dneva in tudi vam bom dal, kar je prav!' Šli so in pridno delali še zadnjo uro dneva.
3 Zvečer pa je gospodar poklical najprej delavce, ki so delali od jutra, in dal vsakemu dogovorjen groš. Nato je poklical tiste, ki so delali pol dneva, in tudi dal vsakemu od teh po groš. Potem je poklical tiste, ki so delali samo eno uro in tudi dal vsakemu po groš.
4 Tisti, ki so delali ves dan, so nato rekli: 'Gospod, kako moreš tudi tistim, ki so delali le eno uro, dati enako kot nam, ki smo prenašali težo in vročino vsega dneva?' Gospodar je rekel: 'Kaj vam mar, če sem dober in usmiljen? Sem mar zato krivičen, če iz svoje dobre volje dam tudi poslednjim toliko kot vam? Se nisem z vami pogodil za groš? Vi sami niste zahtevali več! In ko vam zdaj dam, kar ste zahtevali, kaj še hočete od mene? Mar nisem gospodar svojega imetja, s katerim lahko storim, kar hočem?!' Na to prvi delavci niso mogli nič več odvrniti in so bili s plačilom zadovoljni.
5 Vsem vam pa tudi povem, da bo Moj Oče, ki je v Meni, enako storil vam - in tedaj bodo prvi zadnji in zadnji prvi.
6 Vinograd pa so pravi ljudje te zemlje, so kot trte, ki jih je treba obdelati. Ti nimajo nobene pogodbe z Menoj, ampak jih je treba obdelati, da bodo Gospodu Bogu obrodili dober sad.
7 Vsi preroki pa, tako kot zdaj vi, po duši niso s te zemlje, ampak so od zgoraj najeti delavci in so pred tem z Menoj sklenili trdno pogodbo, da bi dosegli Božje otroštvo, to pa je mogoče le na tej zemlji.
8 Vsi veliki preroki od začetka do zdaj, z vami vred, ki so prejeli veliko razodetje, so sprva najeti delavci v Gospodovem vinogradu.
9 Majhni preroki, ki morajo opraviti le polovično delo, namreč ohranjati enkrat dano veliko razodetje, so tisti, ki bodo v Mojem imenu prišli za vami; imeli bodo sicer neka majhna razodetja in bodo iz njih prerokovali, toda tiste moči in oblasti, kakršno bom dal vam, ne bodo imeli. Imeli bodo enako plačilo kakor vi, ker bo morala biti njihova vera trdnejša; ker ne vidijo tega, kar vidite in doživljate zdaj vi, bodo zaradi svoje bolj prostovoljne vere tudi bolj življenjsko zaslužni. Ko pa bodo potem prejeli enako plačilo kakor vi, pomislite, da jim je bilo teže verovati to, kar se zdaj dogaja v zveličanje vsega stvarstva, ker niso bili tako kot vi priče vsemu temu.
10 Nazadnje, veliko pozneje bodo spet tik pred veliko sodbo obujeni in dopuščeni vidci, ki se bodo kratek čas silno trudili, da bi očistili zelo omadeževani nauk, da bi ga jasneje razmišljajoče človeštvo ohranilo, ne pa zavrglo kot staro duhovniško prevaro. Ti tretji delavci v Mojem vinogradu ne bodo delovali z velikimi čudeži, ampak zgolj s čisto besedo in spisi, ne da bi dobili kakšno drugo opazno razodetje kot le razodetje notranje, žive besede v čutenju in v mislih v svojem srcu in polni bodo jasne in razumne vere, brez čudežev bodo torej dvignili posušene trte Mojega vinograda in od Mene tudi prejeli enako plačilo kakor vi kot celodnevni delavci, kajti njim bo veliko težje

trdno in brez dvoma verovati v to, kar se je več kot tisoč let pred njimi dogajalo tu.
11 Četudi so velika razodetja zelo oddaljena drugo od drugega, pa Bog vendarle vselej skrbi za to, da nenehno prihajajo med ljudi zmeraj znova obujeni vidci, takoj ko začenjajo nauki velikih razodetij postajati nečisti, in to tako, da pri tem svobodna volja nobenega človeka ne trpi sile. Kajti velika razodetja so časovno vedno tako oddaljena drugo od drugega prav zato, da lahko ljudje toliko bolj neprisiljeno ravnajo po svoji svobodni volji.
12 Ko se bo svet ljudi končno spet preveč odvrnil od njihove duhovne poti, Mi seveda ne preostane drugega, kot poslati veliko razodetje, za katerim je vedno sodba, ker je žal ono samo sodba za ljudi. Dokler suhega lesa namreč ne zanetiš, ne bo gorel; toda ogenj ga vname. In glej, kar je ogenj lesu, to je veliko razodetje ljudem. - Ali razumete zdaj to?«

177. Preroki kot nosilci razodetja. Svetlobna vera in slepa vera

1 **Lazar** je rekel: »Da, sicer razumem, kaj si hotel s tem povedati, toda v meni še vedno ostaja skrita misel, o kateri še ne vem prav, kam in kako z njo. Je torej treba vse tiste ljudi, h katerim pride veliko razodetje neposredno, imeti za sojene? In ali so deležni blagoslova velikega razodetja le tisti, ki so ga deležni posredno, torej zgolj po veri?
2 Nosilci razodetja so torej vendar veliko na slabšem, ker so bili že po svojem izvoru boljši in čistejši ljudje, ter so zmogli sprejeti in prav razumeti visoko in veliko razodetje. Pravi povsem svetni ljudje ne bi sami po sebi nikoli razumeli velikega razodetja, ker ne morejo razumeti niti najmanjšega, ampak stojijo ob njem kakor kure, ko vidijo švigniti blisk iz oblaka.«
3 **Jaz** sem rekel: »Kdo pa pravi, da je treba nosilce velikega razodetja imeti za sojene? Jaz vendar že vem, koga naj izvolim za poglavitnega nosilca velikega razodetja, da to njemu samemu ne bi škodovalo!
4 Mojzes je bil gotovo nosilec zelo velikega razodetja; toda pod njim so bili mnogi, ki so bili razodetja deležni le posredno in so bili nazadnje kljub temu veliko trdnejši v veri kakor Mojzes sam, ki sam pri sebi ni zaupal obljubi, da bom dal Izraelcem obljubljeno deželo, kjer tečeta med in mleko. Ker pa Mojzes tej obljubi ni povsem zaupal, je obljubljeno deželo sicer smel videti z visoke gore, sam pa ni smel vanjo.
5 To pa več kot dovolj dokazuje, da noben nosilec kakršnega koli razodetja ni bil nikoli vezan in bo odslej še manj, ampak ostaja zmeraj povsem svoboden v veri in ravnanju, zaradi katerega edinega bo tudi postal blažen; kajti blažen ne bo zato, ker je nosilec razodetja, temveč le, če bo zaupal razodetju in po njem živel.
6 Enako je tudi z vsemi vami. Zaradi Mojih dejanj ste zdaj seveda bolj prisiljeni verovati, da sem Jaz Kristus in da so Moje besede Božje, kot bodo prisiljeni to verovati tisti, ki bodo dobili evangelij le po vašem ustnem izročilu; zato pa boste še zelo dvomili o Meni, to pa bo priložnost, da se sami okrepite v veri. Če bo pastir udarjen, se bodo ovce razbežale in se daleč razkropile; toda ob pravem času jih bom znova zbral in okrepil v veri. Tako torej noben nosilec nobenega resničnega razodetja ni sojen. Prvič, je tak človek vedno od zgoraj, in mu ne more povzročati posebne prisile nobeno razodetje že zato, ker je njegova duša na neki drugi zemlji že opravila preskus mesenega življenja in je

zato gotovo tudi veliko solidnejša in kompaktnejša kakor duša te zemlje, ki se je šele komaj izoblikovala; in drugič, takšni preroški duši so naložene tudi večje preizkušnje vere kot kakšni tuzemski, pogosto le preveč lahkoverni duši. Tuzemski duši zadošča že beseda in komaj potrebuje znamenje. Toda duše, ki so od zgoraj, potrebujejo več; stežka namreč verujejo in zato potrebujejo tudi močnejše in večje dokaze, dokler trdno ne verjamemo in so iz vere zelo dejavne.
7 Da, če bi zdaj odšel recimo v Perzijo, Indijo, v Atene ali tudi v Rim in bi tam naredil takšna znamenja, kakršna sem pri vas, si tam noben človek ne bi upal storiti nič drugega kot tisto, kar bi Jaz zapovedal. Takšne povsem zemeljske duše bi bile očitno najbolj ujete in potem bi bila preizkušnja njihove svobodne volje za dolgo končana. Toda vam Moja znamenja niti najmanj ne škodijo, ker nikakor niste lahkoverni; preden vas kdo pripravi do trdne vere, mora že veliko narediti pred vašimi očmi in še celo potem ste polni najrazličnejših dvomov in hitro vprašate zdaj to, zdaj ono. Kdor pa počne to pred Menoj, nima prisiljene vere, ampak svobodno; zahteva namreč popolno spoznanje in hoče razumeti to, kar veruje, in česar ne spozna in ne razume, tudi ne verjame.
8 Najboljši dokaz za to je, da moram v isti sapi obravnavati in razlagati to, kar od Mene slišite. Saj vendar veste, kdo sem Jaz, in Mi lahko verjamete, kar vas učim, ne da bi bilo treba to nenehno posebej razlagati. Toda tega ne storite in ste Mi že nekajkrat pokazali, da Mi pogosto tudi glede kakšnega povsem skrivnega nauka niste verjeli in ste Mi v obraz povedali, da je to trd nauk; in ni še minilo sedem dni, ko ste Me vsi zapustili in to tudi zaradi naukov, ki jih niste razumeli.
9 Iz tega pa izhaja, da so vaše duše pravzaprav krepkejše kot duše otrok tega sveta. Takšni ljudje, kakršni ste vi zdaj, bodo vedno živeli na tej zemlji; Jaz jih bom prebudil in tudi njim, tako kot vam, dal notranjo besedo duha iz Sebe in oni bodo otroke te zemlje poučili, s tem pa bo povsem ohranjena njihova svobodna volja. Toda učitelji si zaradi tega ne smejo domišljati, da kot učitelji in modreci pri Meni štejejo več kakor otroci te zemlje. Pri Meni bo zmeraj veljalo: pustite te male priti k Meni in ne branite jim! Kdor ne postane kakor ti otroci, ne bo vstopil v Moje kraljestvo, kajti njim pripada in zaradi njih je narejeno. Kdor pa je moder in zato učitelj in pri tem od vsega srca ponižen in krotak, bo nekoč prebival tudi sam tam, kjer bom Jaz pravi Oče med Svojimi otroki, od vekomaj do vekomaj!«
10 Ko so vsi učenci slišali te nauke, so molčali in niso vedeli, kaj naj Mi odgovorijo.

178. Ljudje dveh vrst na zemlji: duše od zgoraj in duše od spodaj. Različen učinek naukov in znamenj

1 Le **Lazar** je spregovoril in vprašal: »Gospod in Mojster, sem morda tudi jaz eden od zgoraj?«
2 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, sicer znamenj, ki sem jih že večkrat naredil pred tvojimi očmi, ne bi tako mirno in ravnodušno prenesel, kot da bi se zgodilo nekaj povsem naravnega. Presenečen si bil le takoj med dogajanjem, nekaj trenutkov zatem pa si bil do zadeve že spet povsem ravnodušen. Mislil si si namreč takole: človek ne more letati po zraku kakor ptice. Jaz pa sem pravi Bog in potem je tudi kar naravno, da Mi mora biti vse mogoče, prav tako kot je pticam letanje po zraku; zato ni tudi noben čudež nič drugačen kot vse, kar

sem ustvaril. Luna, Sonce, zvezde in ta Zemlja in vse, kar je, živi in se giblje v njej, na njej in nad njo, so trajni čudeži Moje modrosti in oblasti in zdajšnji čudeži so le trenutne priče tega, da sem prav Jaz Tisti, ki sem že od vekomaj napolnil neskončnost z neštetimi in trajnimi čudeži. Nič čudežnega torej ni, če kot Bog delam čudeže, resnično čudežna pri Meni pa je Moja nedoumljiva ljubezen do vas, Mojih ustvarjenih bitij in Moje tako veliko ponižanje in nesebična dobrota, krotkost, potrpežljivost in resnična ponižnost pred ljudmi, ki bi jih lahko z enim dihom odpihnil v popoln nič.
3 Da, praviš sam pri sebi naprej, če bi vse to lahko naredil tudi kak človek, tedaj bi bil to zares čudež, tako kot če bi se človek dvignil v zrak kakor ptica in letal naokrog.
4 Glej, če ti ne bi bil od zgoraj, ne bi bil sposoben takšnih misli in Jaz iz prizanesljivosti do tvoje svobodne volje ne bi delal pred teboj takšnih čudežev, kot sem jih! Ti tu spodaj pa niso od zgoraj, temveč od tega sveta, in zato pred njimi tudi ne smem delati takšnih znamenj tako kot pred teboj in pred Svojimi učenci. O tem smejo le slišati govoriti, nikakor pa ne veliko od tega videti; če bi namreč videli velika znamenja, ki jih delam in sem jih naredil, bi jih to uničilo. Zato morajo premlevati le Moj govor.
5 Vendar bo tudi njim še dano znamenje, toda nobeno drugo kot znamenje preroka Jona; kakor je on prebil v ribjem trebuhu tri dni in bil potem živ postavljen na obalo, tako bom tudi Jaz prebil v grobu tri dni in potem spet živ vstal iz groba v največjo grozo in sodbo za tiste tu spodaj.
6 Zapomnite si vsi, da lahko otroke te zemlje pridobite za Moje kraljestvo le z živo besedo, ne pa z znamenji! Večinoma so otroci te zemlje - če niso z lažnimi znamenji že preveč pokvarjeni - lahkoverni, ne pa počasne pameti, in zato jih bo s pravim govorom zlahka in hitro mogoče pridobiti za resnico; toda s pozornost vzbujajočimi znamenji bi izgubili svoje mnenje in hotenje. - Lazar mar zdaj veš, ali si od zgoraj ali od spodaj?«
7 **Lazar** je rekel: »Da, zdaj že razumem, da sem tudi jaz nekje od zgoraj; toda kako bomo spoznali, kateri od ljudi, ki nas bodo srečevali, so od zgoraj ali od spodaj?«
8 **Jaz** sem rekel: »Če bo potrebno, vam bo to že oznanil duh v vas. Obstaja pa tudi zunanje in redko varljivo znamenje, po katerem lahko na človeku hitro spoznate, od kod izvira njegova duša.
9 Glejte, duša ima tudi v svojem nujno mračnem mesu nekakšen občutek za to, od kod je in celo mesena ušesa in posebno oči rada obrača tja, od koder prvotno izvira. Ljudje, ki svoje poglede radi usmerjajo kvišku in se radi vzpenjajo na gorske višave, ter radi poslušajo tiste glasove, ki prihajajo v njihovo uho od zgoraj, so zanesljivo od zgoraj. Toda ljudje, ki svoje poglede večinoma usmerjajo k tlom in rijejo po tleh ter iščejo raznovrstne zaklade in le redko oči in ušesa usmerijo navzgor, so prav gotovo tudi od spodaj. Po tem boste lahko, če boste pozorni, prav jasno spoznali, koga imate pred seboj.
10 Ljudje, ki so od zgoraj, so navadno tudi zelo iznajdljivi in zmožni vsakovrstnih umetelnosti in znanosti. Toda kljub temu so vsi bolj ali manj nedostopni za vero, vse hočejo namreč imeti jasno dokazano. Grk Filopold v Kani pri Kisu ni veroval prej, dokler mu nisem pokazal tiste sončne zemlje, kjer je bil najprej utelešen; in taki so skoraj vsi kiniki. Pred njihovimi očmi lahko ustvarjate svetove, pa bo to komaj toliko zaleglo, kot če bi kakšnemu Zemljanu rekli: 'Pojdi in stori to!' Morda vas niti ne bo vprašal in rekel: 'Ja,

zakaj pa?', ampak bo prepričano storil zahtevano samo zato, ker mu je to rekel modrec; upa, da bo vzrok že še dovolj zgodaj izvedel. Toda človek od zgoraj vas bo resno in odločno pogledal v oči in vprašal: 'Zakaj pa to? Brez razloga ne storim ničesar! Pojasnite natančneje in videl bom, zakaj pravite: Pojdi in stori to!'
11 Povem vam, da je veliko odvisno od tega, da se prepričate, z otroki kakšnega duha imate kot učitelji opraviti in s kakšnimi trtami v Mojem vinogradu; kajti ista beseda ima lahko najboljše ali pa tudi najslabše posledice, če jo podamo ustrezno ali neustrezno poslušalčevemu značaju.
12 Slabotni majhni otroci te zemlje verujejo, kot sem že rekel, kmalu in zlahka vse, kar jim ponudimo za verovanje; razlago potrebujejo šele pozneje, ko so si že pridobili veliko zalogo verskih resnic. Zato morate pri njih zelo paziti, da jim vedno oznanjate najčistejšo resnico in gorje tistemu, ki bo male te zemlje pohujšal z vsakovrstnimi lažnimi nauki in primeri, kot sem vam to nekoč že pokazal v manjši podobi v Galileji! Toda pri otrocih od zgoraj je treba dati razlago že vnaprej ali vsaj obenem z naukom, sicer bodo le težko sprejeli nekaj kot polno resnico.
13 Že pogosto ste bili priče, kako sem ravnal z Grki in Rimljani; delajte tudi vi tako in pridobili jih boste toliko laže, ker imate pred seboj Mene in Moja dela, na katera se lahko zmeraj uspešno sklicujete! Ko bo potrebno, boste tudi vi lahko delali znamenja; toda s tem ravnajte kar se da varčno in naredite znamenje šele tedaj, ko vas bo k temu prisilil Duh! Znamenje sicer učinkuje dobro, toda tisočkrat bolj zaleže resnična, živa beseda, ker z besedo ni človeškemu srcu naložena nobena prisila.
14 Beseda namreč najprej razsvetli človekov razum in šele ta potem prebudi voljo in ljubezen v človekovem srcu. Ljubezen se razvname v mogočen plamen. Šele ta potem razsvetljuje in oživlja voljo v srcu in ta se nato ravna po predpisu lastnega razuma, in kar človek tako svobodno stori sam iz sebe, to je lastno zaslužno dejanje, in šele tako najde človek svoje lastno življenjsko ognjišče.
15 Znamenje pa za dolgo zatre razum in spodbudi k delovanju le ljubezen in njeno voljo. Toda to delovanje je podobno v zrak vrženemu kamnu, ki se premika skozi zrak, vendar le tako dolgo, dokler je metna sila povezana z njegovo težo; ko pa ta prehitro preneha delovati, pade kamen zaradi svoje teže spet kakor mrtev in negiben na tla in obleži tam v svoji stari sodbi.
16 Duša z znamenjem spreobrnjenega človeka je podobna krepko vrženemu kamnu in potem ravna slepo iz strahu pred znamenjem; ko pa znamenje sčasoma izgubi moč, zamre tudi ljubezen in volja duše, posebno pri potomcih, ki znamenja niso videli; povsem se polenijo, znamenje imajo ali za čarovnijo ali za čisto navadno laž in izmišljotino prednikov. Če namreč duša vpraša razum, kaj je z znamenjem, ji ta tega ne more razložiti, saj ga sam nikoli ni dobil in potem prav dobro sodi takole: 'Smo mar mi manj ljudje kakor naši predniki, ki so prejeli vsakovrstna znamenja in so zlahka verovali? Mi naj bi zdaj verovali tisto, česar ne razumemo, in znamenja, o katerih smo zgolj slišali govoriti, naj bi nam bila motiv za vero? Ne, to nikakor ne gre! Tega modri bog, če kakšen obstaja, ne more nikdar zahtevati od nas, slabotnih ljudi! Zato tudi mi zahtevamo znamenja ali vsaj takšno razlago, ki nam bo osvetlila, kaj naj verujemo in delamo, da bomo spoznali pravi temelj. Zahtevamo takšne pobude za vero, ki so učinkovite za vse ljudi vseh časov, ne pa takšnih, da moramo najprej vanje verjeti, da bi potem mogli verjeti tudi to, v kar nas ti silijo verjeti.'

17 Vidite, tako torej sodi človekov razum, in to celo upravičeno! Če namreč nauk tudi z znamenji ni postavljen v pravo luč, tedaj hitro propade z vsemi znamenji vred in ljudje ob tem izgubijo vso vero ter zapadejo v svoje staro, lenobno in divje življenje, dokler se jih potem ne loti kakšen nabrit čarodej in jih z lažnimi znamenji zlahka in hitro pridobi na svojo stran.
18 Zato naj vam vsem še enkrat zelo poudarim: Učite jasno in razumljivo in kar najbolj varčujte z znamenji, tako boste vzgojili trdne in neomahljive učence, kajti znamenje preide, jasna in čista resnica pa ostane večno in je ni treba potrditi z nobenim znamenjem več; sama je namreč najvišje znamenje in to bo iz nebes vselej dano ljudem, ki ga iščejo.
19 Seveda pa so že tudi taka znamenja, ki jih lahko delate tudi vi; toda tedaj naj bo znamenje le resnično dobro delo za revne in betežne ljudi ne glede na stan ali vero, ne pa poseben dokaz za čisto božanskost Mojega nauka.
20 Nauk se mora s svojo svetlobo tudi sam brez drugih posebnih znamenj izkazati kot čisto božanski in vsakemu, ki ravna po njem, dati notranji, živ dokaz svoje popolne pristnosti. Če to upoštevate, Mi boste vzgojili res dobre učence tudi za vami, če pa vsega tega ne boste natančno upoštevali, boste sami odprli vrata antikristu in očitno tudi sami morali pobegniti.«

179. Antikrist

1 **Lazar** je rekel: »Gospod, kaj pa naj razumemo pod antikristom?«
2 **Jaz** sem rekel: »Antikrist bo nastal s tem, da bodo nekateri zviti in leni ljudje, ko bodo videli, da dobiva Moj nauk čedalje več privržencev in da se Mojim učencem čedalje bolje godi, Moj nauk tudi sprejeli. In ko bodo slišali o znamenjih, ki sem jih naredil, in tudi o tistih, ki jih boste priložnostno naredili vi, bodo začeli kot poganski čarodeji delati velika znamenja s povsem naravnimi sredstvi slepega čarovništva, kot so to počeli eseni. To bo lahkoverne tako zelo premamilo, da bodo nazadnje zaradi tega mnogi vas, se pravi vaše naslednike, imeli za lažne učitelje in preroke in vas bodo preganjali.
3 Zato le dobro pazite, da od tistih, ki bodo sprejeli evangelij, ne boste vzeli nič drugega kot tisto najnujnejše, kar potrebujete za življenje! Če bi namreč postopači videli, da s pridigo in znamenjem pridobite veliko denarja, tedaj bi šele storili vse, da bi vas spodrinili! Zato bodo prave preroke ločili od lažnih najprej po njihovih delih. Pravi preroki bodo zmeraj hodili okrog v Mojem uboštvu in od svojih občin sprejemali le to, kar potrebujejo za življenje; lažni preroki pa bodo ravnali tako kot zdaj farizeji - v marsičem bodo še veliko hujši - in si bodo dali drago plačevati vse, kar bodo občestvom domnevno storili v Mojem imenu in vsi ljudje jih bodo imeli za svete Božje služabnike; zaradi grožnje s kaznijo bodo morali verjeti, da Bog usliši edinole njihove molitve in da so Mu nadvse všeč njihove daritve. Kakor pa je zdaj vsem Judom namenjen ta edini tempelj, tako bodo antikristi z velikim sijajem postavili nešteto templjev in v njih pred ljudmi opravljali svoje čarovnije in daritve in imeli slabe, sebične govore. Molili pa bodo v tujih jezikih, da bi ljudi prepričali, da je njihov jezik najčistejši in zato tudi Bogu najbolj všeč.
4 To je za vsakega dovolj, da spozna lažnega preroka in ga razlikuje od pravega. Seveda bodo silovito vpili in kričali po vsem svetu: 'Pridite vsi k nam; tu je vendar Kristus, in kjer smo mi, tam je On!' Toda ne verjemite jim, pa če bodo še tako kričali in delali še tako velika znamenja; nikakor namreč niso Moji

učenci, ampak zapeljani učenci Belcebuba; njegovo plačilo bodo želi v mlakuži med jokom in škripanjem z zobmi! Dobro pazite na to in delajte, kar se da malo znamenj; držite se besede in njene večne resnice, tako bo čisti nauk ostal med mnogimi ljudmi do konca sveta! - Zdaj pa pojdimo spet v hišo in ti, Lazar, daj nam prinesti vino in kruh; kajti zdaj sem žejen!«
5 Nato smo odšli v hišo in Lazar je dal pri priči prinesti kruh in vino v primerni količini. Sedli smo za mize in se okrepčali.

180. O pravem blagoslovu in molitvi

1 Med obedom sem malo govoril; toda ko je zelo dobro vino razvezalo učencem jezik, je v gostišču kmalu postalo zelo živahno. Tudi krčmar, ki je za Lazarja skrbel za gostišče, se Mi je približal s svojimi in Me prosil, naj podelim Svoj blagoslov tudi njemu in njegovi družini; to naj bi bilo najmočnejše sredstvo proti kletvi templjarjev.
2 **Jaz** sem mu rekel: »Prijatelj, kjer sem Jaz, tam je tudi blagoslov že z Menoj; dodatnega pač ni treba! Le živi tudi ti po nauku, ki sem ga dal Svojim učencem in šele s tem boš dosegel resnični, živi blagoslov, ki ti bo največ koristil ne le na tem svetu, ki je za vsakogar le zelo kratkotrajen, temveč tudi tvoji duši, ki bo večno živela! Takšen blagoslov, kot si ga pa ti predstavljaš, ne koristi nič. Glej, farizeji vendar delijo vsakovrstne blagoslove in zanje zahtevajo plačilo; le komu, ki je tak blagoslov prejel, pa je ta kakor koli koristil? Seveda, farizeju je seveda koristil, - toda blagoslovljenega je morala tolažiti njegova vera in ga vsaj malo pomiriti.
3 Jaz pa blagoslavljam ljudi resnično le s tem, da jim dam pravo življenjsko luč in z njo večno življenje, če ravnajo po Mojem nauku. Vse tisto magično blagoslavljanje ne koristi nič in le množi praznoverje ljudi. Kdor pa živi po Mojem nauku in veruje, da sem Jaz resnični Kristus, lahko v Mojem imenu na bolnika položi roke in bolniku bo bolje. In tudi, če je bolnik daleč in moliš v Mojem imenu nad njim, ter iztegneš nad njim svoje roke, bo ozdravel, če to koristi njegovemu zveličanju. In glej, tak blagoslov je veliko boljši kakor tisti, ki si ga po svoji misli hotel dobiti od Mene! - Povej Mi zdaj, ali si s tem zadovoljen!«
4 **Krčmar** je rekel: »O Gospod, zahvaljujem se Ti za to, saj zdaj že razumem, da je čista resnica za človeka največji blagoslov, laž in prevara pa sta zanj največje prekletstvo. Zdaj bi pa vendarle rad od Tebe, o Gospod, slišal, ali molitve duhovnikov pred Bogom nimajo nobene vrednosti in tudi nikomur nič ne pomagajo, niti tedaj ne, ko kdo verno in z najboljšim namenom in v prepričanju, da je nevreden moliti k Bogu, pride k duhovniku in mu plača, da bi molil zanj k Bogu. Kako naj to po resnici doumemo in razumemo?«
5 **Jaz** sem rekel: »Ali ni zapisano: 'Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami; toda njihovo srce je daleč od Mene!'? Kako naj bi takšna molitev koristila tistemu, ki jo je plačal? Kot vernik ne upa moliti k Bogu, plačani duhovnik pa ne moli k Bogu in tega očitno niti ne more, ker sam pri sebi ne veruje Vanj. Če bi namreč veroval v Boga, za svoje molitve ne bi vzel plačila, ampak bi plačniku molitve rekel: 'Vsak človek - četudi bi imel toliko grehov, kot je trave na zemlji in peska v morju - lahko skesano in ponižno moli k Bogu in Bog bo njegovo molitev uslišal. Moja ljubezen do bližnjega, ki mi jo zapoveduje Bog, pa mi tako in tako nalaga dolžnost, da se v molitvah spomnim vseh ljudi; zato pojdi in

sam moli k Bogu, saj ti edino to lahko koristi in ti tudi bo koristilo, kajti plačana molitev je gnusoba pred Bogom!'
6 Glej, tako bi moral veren duhovnik reči tistemu, ki bi mu prišel plačat molitev! Ker pa duhovnik sam ne veruje v Boga, si da plačati za molitev, ki jo s hinavsko pobožnim obrazom mrmra iz knjige, ne da bi pri tem kaj mislil ali hotel, in je tako v vsem lažnivec in slepar. Kako naj se Bog ozre na takšno molitev?
7 Povem ti: Četudi bi Bog človeku, ki si zaradi svoje domnevne nevrednosti ni upal moliti k Njemu, pomagal iz kakšne stiske zaradi njegove ponižnosti, mu pa v tem primeru prav gotovo ne bo pomagal pri postopnem osvobajanju od njegovega praznoverja.
8 Če vidiš kakega reveža, ki zaradi hude stiske moli k Bogu, pojdi k njemu in mu pomagaj, če imaš kaj, s čimer mu lahko pomagaš; če pa nimaš ničesar, moli tudi ti sam pri sebi k Bogu zanj in povem ti: Bog bo uslišal tvojo in reveževo molitev! Kadar dva ali trije resnično molijo k Meni, bo njihova molitev tudi vedno uslišana. Toda nihče naj se ne obrača v molitvi na Boga zaradi neumnih in povsem posvetnih stvari, zaradi teh ga Bog nikdar ne bo uslišal; toda če kdo prosi za nekaj, kar resnično nujno potrebuje za telesno življenje, ter za okrepitev vere in duše, mu tega ne bom odklonil. - Glej, tako je v resnici s pravo molitvijo, ki je tudi resnični in obilen Božji blagoslov v človekovem srcu! Razumeš to?«
9 **Krčmar** je rekel: »Da, Gospod, to je lahko razumljivo, saj je prejasna resnica; toda magičnih molitev duhovnikov še nikoli nisem razumel, najbrž preprosto zato, ker jih kot gole prevare nikoli ni mogoče razumeti. O ti hudobni sleparji! Kako se z vsemi močmi trudijo, da bi svoje prazne molitve ljudstvu predstavili tako, kot da so stopnjevane toliko učinkovitejše in močnejše, kolikor višji duhovniki jih molijo na določenih nadvse svetih krajih, in kot da bi ista molitev, ki jo moli isti veliki duhovnik - in to na svetem kraju - kaj pridobila na moči in učinkovitosti, če je plačana z več zlata in srebra! In glej, to ljudje še večkrat trdno verjamejo! Gorje tistemu, ki bi jim to odsvetoval in jim povedal, da Bogu Abrahamovemu, Izakovemu in Jakobovemu takšna molitev ne more biti všeč in da bi bil Bog tudi nadvse krivičen, če bi uslišal samo molitve tistih ljudi, ki jih za velik denar naročijo pri duhovnikih, reveže, ki tega ne morejo, pa bi zavrnil ter jih pustil popolnoma neuslišane in brez vsake pomoči! O, to pri teh slepih norcih ne bi prav nič koristilo! Takšnega modrega prosvetitelja ljudstva bi imeli zgolj za bogokletnika in sramotilca templja; kot takega bi ga tudi prijavili v templju in ta bi potem gotovo zelo hitro za večno poskrbel zanj tako, da si bolje ni mogoče želeti.
10 Ah, moj prevzvišeni in božanski Mojster, tu za poštenega in izobraženega človeka ni več obstanka! Resnično, to gostišče je veliko resničnejši Božji tempelj kakor Salomonove dvorane tam spodaj; v njih namreč zdaj ni nič drugega več kakor laž in prevara in največje sovraštvo do ljudi! Že najmanj deset let nisem bil v templju - in se ga bom tudi v prihodnje zelo ogibal! Najmanj pa me lahko v tempelj spravi kakšen praznik; tedaj namreč počenjajo templjarji največje sleparije kar najbolj predrzno in noben zakon me ne varuje pred njimi. Ob praznikih uganjajo največje neumnosti brez vsakršne odgovornosti, kot da so sami bogovi; jaz pa tega ne morem gledati brez najhujše jeze in zato raje ostanem daleč proč. - Imam prav ali ne?«

11 **Jaz** sem rekel: »Popolnoma; kajti tega ne moreš spremeniti in zato je zate boljše, da ostaneš daleč od kraja, kjer ne moreš izvedeti nič dobrega in resničnega, in se kot eden izmed še pristnih starih Judov moraš jeziti. Jaz pa sem prišel zato, da bi izravnal vse, kar je krivo, ter ozdravil vse, ki so slepi in gluhi. Toda pustimo zdaj tempelj, ker še predobro veste, da je povsem neuporaben!
12 Kmalu pa bomo dobili še več gostov in sicer pristne Rimljane in Grke. Tu bodo jedli in najbrž tudi prenočili, kajti spodaj v vsem mestu skoraj ni najti prenočišča in ti kot krčmar se lahko na to nekoliko pripraviš.«
13 Ko je krčmar to slišal, je pri priči pohitel ven k svojim ljudem in jih opozoril na to; in ti so odtlej pazili, ali gostje že prihajajo. Ko pa so pogledali k vrtnim vratom, skozi katera je bilo treba vstopiti na Oljsko goro, so že zagledali množico tridesetih ljudi, ki so vstopali skozi mestna vrata in so se zato tudi hitro lotili najrazličnejšega dela, da bi kmalu prispele goste primerno postregli. Soba, v kateri smo bili tudi mi, pa je bila dovolj velika za sto gostov. Bilo pa je tudi še nekaj zelo prostornih stranskih sob, kjer je bilo prav dobro poskrbljeno za nočni počitek in nikomur se tu ni bilo treba bati, da prihajajoči tujci ne bi dobili dobrega prenočišča; ti so imeli s seboj vodnico, ki je bila svobodnjakinja v Jeruzalemu in se je veliko ukvarjala s tujci. Še bolje jo bomo spoznali pozneje.

181. Prihod tujih Rimljanov v gostišče

1 Seveda ni dolgo trajalo in tujci so že bili tu. Krčmar in tudi Lazar sta jim šla prijazno naproti in jim izrekla dobrodošlico. Tujci so nato vstopili, pozdravili po svoji šegi in mi smo jim odzdravili. Sedli so za mizo in takoj želeli jesti in piti; bili so namreč že zelo lačni in žejni, ker v mestu ni bilo mogoče nikjer več dobiti kaj primernega.
2 In **krčmar** je rekel: »Kruh in vino lahko dobite takoj; na pošteno večerjo pa boste že morali počakati nekoliko dlje!«
3 S tem so bili povsem zadovoljni, takoj so dobili obilo kruha in vina; jedli in pili so s prav dobrim tekom, hvalili vino in bili zelo dobre volje. Tudi svobodnjakinja je bila zelo dobro razpoložena in jim je pripovedovala razne vesele reči. Mi pa smo se mirno pogovarjali in učenci, ki so obvladali grški in tudi rimski jezik, so pazljivo poslušali, kaj so pripovedovali tujci.
4 Med njimi je bil tudi zelo ugleden mož. Bil je **Rimljan** in prvič v Jeruzalemu. Rekel je: »Poslušajte, zelo veliko smo se šalili in zdaj bi lahko spregovorili tudi o resnejših stvareh, da si častivredna družba, na katero smo tu že naleteli, ne bi skrivaj mislila, da nismo nič drugega kakor le burkeži. In tako bom kar začel in rekel:
5 Vsi prihajamo iz Rima v to veliko judovsko mesto, ki ga imajo Judje za sveto. Po zaslugi naše lepe Judinje smo prišli v to gorsko gostišče, ki je sicer, kot pravi naša vodnica, po mnenju judovske duhovščine na zelo slabem glasu; vendar se je že zdavnaj dokazalo, da je najboljše in najcenejše v vsem Jeruzalemu. Kar nam je naša ljuba vodnica povedala o tem gostišču dobrega, se povsem potrjuje; zdaj smo sami tu in kruh, nadvse dobro vino in prav posebna prijaznost našega krčmarja pa so najboljše spričevalo. Zato moramo biti svoji lepi vodnici kar najbolj hvaležni in se ji bomo po naši stari rimski šegi prav gotovo tudi zahvalili.

6 Toda zdaj smo že nekaj dni v tem mestu in od včeraj na danes smo morali prenočiti v najslabšem prenočišču, dobri bogovi pa so nam danes namenili boljše. Razumljivo je, da včeraj, ker smo iskali prenočišče, nismo mogli poiskati tistega, zaradi česar smo pravzaprav pripotovali iz Rima; toda zdaj imamo pravo gostišče in tako bi bil po mojem mnenju tudi že čas, da bi začeli misliti na to, zaradi česar smo se lotili tega velikega in nevarnega potovanja, kajti potovanje iz Rima sem res ni malenkost! Naša ljuba vodnica, ki nam je pokazala pot do tega dobrega gostišča in morda tudi krčmar, nas bosta najbrž lahko seznanila tudi s tem; toda krčmarja moramo prej vendarle še nekoliko pobližje spoznati - to pa naj bi bilo pri Judih nekoliko kočljivo, saj so ti - med nami rečeno - zmeraj zelo pretkani.
7 Da pa je naša lepa vodnica res poštena in vrla oseba, smo se že nekajkrat prepričali; in zato se bomo povsem na skrivaj obrnili nanjo in ona nam bo najbrž lahko izčrpno razjasnila, ali smo to potovanje sem opravili zaman ali ne. Če je na stvari kaj resnice, bomo ostali tu tako dolgo, dokler ne bomo povsem razvozlali, za kaj gre; če pa ni nič, se bomo po nekaj dneh vrnili domov.
8 Nevihta je od daleč zmeraj videti nevarnejša in bolj grozeča kakor potem, ko se približa in tako bo najbrž tudi s to našo zadevo. Vsekakor je zelo čudno, da tukaj, v judovski deželi, še skoraj nikogar nismo slišali govoriti o tem. Toda kljub temu lahko o tem nekoliko natančneje poizvemo; in zato bi te rad, naša ljubka vodnica, vprašal, ali nisi še ničesar slišala o nekem judovskem preroku, ki naj bi vstal v najnovejšem času in delal nezaslišano čudežne stvari.
9 Povej nam odkrito in resnično, ali si kaj slišala o tem preroku in kaj je pravzaprav s to zadevo! Si ga kdaj že sama videla in govorila z njim, ali si slišala druge verodostojne ljudi govoriti o njem? In, če so govorili o njem, si morda tudi slišala, kaj so govorili? Povej nam vse, kar o tej stvari veš, in mi ti bomo - kot sem že rekel - zelo hvaležni!«

182. Pogovor vodičke z Rimljani o Gospodu

1 Nato je reklo **dekle**: »Da, moji spoštovanja vredni prijatelji, pri tem vam res ne bom mogla dovolj pomagati! Res, da sem - tako bolj površno - slišala o njem marsikaj, toda vse, kar sem o njem slišala, je zvenelo še veliko bolj pravljično kakor zgodbe o vaših bogovih.
2 Sicer bi bil prav moder in nadvse dober človek - tako na splošno pripovedujejo v boljših krogih, toda ob njegovi modrosti se takoj spet pojavlja množica vsakovrstnih čudežev, v katere razumen človek ne bi mogel verjeti niti tedaj, če bi sam videl preroka pri delu! Tudi sama tega o tem človeku ne verjamem; toda med ljudmi je kaj takega že nekaj povsem običajnega. Tako kot če se kakšen prav pameten človek pojavi med številnimi drugimi zelo neumnimi ljudmi in jih poučuje o njihovi veliki neumnosti; in ko slepci pozneje spoznajo, da je resnično pravi modrec, ga imajo takoj za boga! Potem jim lahko pokaže marsikatero od svojih spretnosti, ki gotovo temeljijo na povsem naravnih načelih, pa že velja, da je naredil čudež kot nekakšen bog in ljudje iz vseh zemeljskih pokrajin hitijo za njim! In menim, da bo tako tudi s tem dobrim in sicer zelo pametnim možem, ki pa je prav tako malo prerok kot kateri od nas.
3 Nekajkrat naj bi bil že tu, v Jeruzalemu, tudi nekaj čudežev naj bi bil naredil in potem poučeval ljudstvo po svoje; toda tam se je spotaknil ob farizeje in ti

so mu, verjamem, zelo strogo prepovedali njegovo stvar početi javno - in tako naj bi ga v tem času redkeje videvali v tem mestu. Večinoma naj bi se potikal po Galileji; zato vedo tukaj o njem veliko manj kot morda v kakšnem galilejskem mestu.
4 Sama ga nisem videla še nikoli in si tega tudi ne želim posebno. Od njegove posebne modrosti bi strašansko malo razumela, vsakovrstnih čarovnij pa sem tudi videla že zelo veliko - in to tudi pri esenih, ki celo mrtve obujajo in jih povsem ozdravijo; in tako si res ne želim, da bi videla tega tako daleč naokrog znanega čudodelnega preroka. To bi bilo vse, saj vam o tem preroku ne morem povedati nič več niti pro niti contra.
5 Povsem odkrito moram sicer priznati, da se mi ni zdel noben prerok nikoli kaj posebnega; prvič, še vsak je bil tako dolgočasen in mračen kakor meglen poznojesenski dan, drugič, tako nerazumljiv kakor zvezdnato nebo, in tretjič, tako teman in neprijazen kakor nevihtna noč v Egiptu. Le kdo se lahko spoprijatelji s takšnim človekom? To je torej moje zasebno mnenje in ga nočem vsiljevati nikomur, kajti resnično, nikoli ne bom prerokinja pa tudi popolnoma vseeno mi je, kaj ljudje verujejo, pomembno je le, da so dobri in pošteni.«
6 **Rimljan** je rekel: »No glej, tvoja naravna ženska pamet sploh ni tako šibka! Imaš povsem zdrav čut, ki nam je prav všeč; toda ne glede na to se za velikim in novim prerokom gotovo skriva več, vsaj tako si nam o njem pripovedovala. No, v prid tega, da te takšne reči ne bi smele veliko ali pa tudi sploh nič zanimati, govori tvoja še zgodnja mladost in ženska površnost; mi kot že precej priletni ljudje in možje iz prvega in največjega mesta do zdaj nam znanega sveta, pa se seveda zelo zanimamo za tako nenavadnega moža, sicer zaradi njega gotovo ne bi opravili tako dolgega potovanja sem, - zato boš že dojela, da bomo morali o tem možu še natančneje poizvedeti. Toda s svojo spretnostjo boš tudi vedela, ali smemo našega krčmarja kaj takega vprašati; tu naj bi namreč duhovniki in Herodovi najemniki imeli zelo dolga ušesa in orlovsko ostre oči. Ta najbrž le ne sodi mednje?«
7 **Dekle** je reklo: »Oh, glede tega ste lahko povsem brez skrbi! Krčmar molči kot grob in kolikor vem, ni še nikoli nikogar izdal. Njega že lahko vprašate in videti je, da je teh dobrih trideset gostov prijateljskih do pravega lastnika, z imenom Lazar; ta je nasprotnik templja, zato ga duhovniki tudi zmeraj izzivajo, kjer le morejo. Je pa nesporno eden najbogatejših v vsej deželi, zato mu zlepa ne morejo do živega - toliko manj, ker je z vsemi svojimi posestmi pod edino rimskim varstvom. O, tu lahko brezskrbno govorite tako z enim kot z drugim in kar brez skrbi, saj vas nikoli ne bo izdal! Jaz še najmanj; kako spoštujem tempelj, pa sem vam že spodaj jasno razložila in več ni potrebno!«
8 **Rimljan**, ki je obvladal grški jezik, je rekel: »Dobro si povedala, draga vodnica! Zdaj je že dobro, ker vemo, s kom imamo opraviti; vse drugo se bo potem že uredilo!«
9 Moji učenci so se mrmraje pogovarjali med seboj o teh tujcih, pripomnili marsikaj zabavnega in kar precej lahkomiselno dekle jim ni bilo posebno všeč; toda Jaz sem jim namignil, naj predčasno nikar ne postanejo glasni. In poslušali so me.
10 Ni več dolgo trajalo in že sta Lazar in krčmar prišla v sobo, ter naznanila, da bodo večerjo takoj postregli. To je bila za tujce seveda presenetljivo dobra novica.

11 In, ko so takoj postavili na mize številne okusne jedi v dragocenih posodah, so **tujci** ostrmeli in rekli: »Resnično, česa okusnejšega ne bi mogli imeti niti v Rimu!«
12 Potem ko so začeli jesti, pa so bili vsi iz sebe in niso mogli dovolj prehvaliti in poveličevati okusnih jedi. Pa tudi naša miza je bila bogato obložena z jedmi, zato smo jedli in pili, vendar pa nismo tako glasno hvalili; to se je zdelo tujcem nekoliko čudno in menili so, da so naše jedi morda manj dobre.
13 Toda **Lazar**, ki je skupaj s krčmarjem jedel pri naši mizi, je rekel: »Prijatelji moji, pri meni je zmeraj enako! Vsak gost, ugleden ali neznaten, je postrežen enako! Vsakemu z velikim veseljem ponudimo najboljše, kar imamo.«
14 Tujci so bili s povedanim povsem zadovoljni, jedli so in pili in med večerjo niso več spraševali.

183. Rimljan sprašuje krčmarja in Lazarja po čudodelniku Jezusu

1 Šele po obilni večerji je v obednici postalo glasnejše in ker je vino tujcem vlilo tudi več poguma, so se spet začeli pogovarjati o svoji stari temi, o novem preroku. Naš **ugledni Rimljan** se je obrnil na našega krčmarja in ga vprašal, rekoč: »Ljubi krčmar, saj mi ne boš zameril, če te vprašam nekaj prav posebnega! ?
2 Glej, iz Judeje so se celo do Rima razširile govorice, da se je nekje v judovski deželi pojavil izreden mož, nekakšen prerok, ki napoveduje prihodnje reči in vse naravne sile naj bi bile povsem pokorne njegovi volji! Tega dolgo nismo hoteli verjeti; toda v Rim in tako tudi do mene - ker sem eden prvih rimskih patricijev - so šele zadnje čase znova prišla sporočila z zelo zanesljivih strani, in jaz in vsi ti moji prijatelji, ki so tudi najuglednejši Rimljani, smo si mislili: Nekaj od tega je gotovo res - le kaj bo to? Ladij imamo dovolj in na stotine mornarjev, odpotujmo v Azijo in sicer v Judejo! Tam bomo najprej izvedeli, kako je s to rečjo!
3 In glej, pred štirinajstimi dnevi smo odpotovali, imeli deloma precej dober veter in zdaj smo tu! Toda čudno, v Rimu smo očitno izvedeli več o tem, kje naj bi se zadrževal čudodelnik, kot v tej deželi! Kogar koli smo na poti sem spraševali o tem, ni vedel ničesar ali pa nam je povedal komaj kaj več kot tisto, kar smo zvedeli že v Rimu.
4 Jeruzalem kot glavno mesto te dežele naj bi bil vendar dobro poučen o zadevi! Zato smo tudi prišli naravnost sem. Toda tudi tu je vse tiho. Ta naša prav prijetna vodnica, ki smo jo danes najeli samo za vodenje po mestu, nam je sicer povedala še največ, vendar o tej tako izredno pomembni zadevi še zdaleč ne dovolj. Zato sem se zdaj prav zaradi te zadeve obrnil nate, ali nam morda ti kaj več poveš o tem. Povej mi! Je res v Judeji tak mož in kaj zmore? Kaj menite o njem?«
5 Tedaj Me je **krčmar** vprašujoče pogledal, češ, ali Me sme razglasiti. Toda v sebi je zaslišal jasen odgovor: 'Zdaj še ne, pozneje Me bodo že sami spoznali!'
6 Šele nato je **krčmar** rekel Rimljanu: »Da, moj zelo spoštovani prijatelj, ta mož obstaja in prav tako je, kakor ste o njem slišali v Rimu; toda naša nadvse sebična in oblastiželjna duhovščina se Mu kar najbolj upira, tako kot vsakemu, ki ga dobro pozna in če si hočemo dobro, ne smemo o njem govoriti prav preveč in preglasno.

7 Vas seveda ne poznam in tudi ne vem, zakaj pravzaprav želite natančnejše informacije; za zdaj mi boste že morali oprostiti, če vam o njem še ne morem povedati nič drugega kakor: Obstaja prav tak, kot so vam ga opisovali vse tja do Rima; kje pa je zdaj in kaj počne, vam ne morem in ne smem izdati.
8 Tudi ta gospod tu, ki mu zdaj pripada vse staro mesto Betanija in tudi ta gora s tem gostiščem, ga zelo dobro pozna in ve, kaj ta veliki mož zmore! Ta vam lahko tudi kar najbolj po resnici izpriča, da čudodelnik še obstaja in deluje; toda kje, o tem bo tudi on molčal. Vemo sicer, da mu vsi naši duhovniki, ki se imajo za enake bogovom, ne morejo večno ničesar storiti; toda kljub temu se hočemo ogniti vsakršnemu zbujanju pozornosti, da imamo mir pred strupenimi duhovniki. Več ti ne morem in ne smem povedati.«
9 **Rimljan** je rekel: »Tudi s tem sem že zadovoljen; rad bi pa še, da ti, hišni gospodar, potrdiš to izjavo. Kaj meniš ti o velikem možu?«
10 **Lazar** je rekel: »Kar vam je krčmar povedal, je res in več vam tudi jaz ne morem in ne smem povedati! Toda ker jutri in pojutrišnjem še ne boste odpotovali, se lahko primeri, da Ga boste, če imate z Njim dobre namene, lahko osebno spoznali! Rad namreč prihaja k tistim, ki so poštenega srca in imajo resnično dobro voljo; toda izdajalce sovraži, ne zaradi samega sebe, temveč zaradi njihove lastne, prezira vredne hudobije. Njegova volja je tako mogočna, da Mu je treba le hoteti in se v trenutku zgodi, kar hoče. Če bi na primer hotel, da ves ta svet ne bi več obstajal, ga v trenutku že ne bi bilo več! Zato se tudi ne boji nobenega sovražnika; vendar Svojemu sovražniku zaradi tega ni sovražnik, - ne zato, ker bi se kakšnega sovražnika bal, temveč ker On sam ljudem ničesar ne polaga na srce bolj kakor prav medsebojno ljubezen. Zato so hudobni sovražniki ljudi Zanj gnusoba in gorje tistemu, ki ga doleti Njegova pravična jeza! Skratka, On je najmodrejši, najboljši in najbolj vsemogočni resnični Bogočlovek na vsej zemlji! Več mi ni treba povedati.«
11 **Rimljan** je rekel: »Zdaj sem že tudi s tem povsem zadovoljen! Da pa smo mi vsi prišli sem skrajno dobronamerno do tega velikega moža, si lahko zares prepričan! Če bi imeli s seboj vse svoje zaklade, ki smo jih večinoma pustili v ladji, bi ti jih rad zastavil v dokaz, da smo, kar zadeva tega velikega moža, dobronamerni! Vendar pa nam že lahko zaupaš, kajti pravi Rimljan hodi po odkritih poteh in zaničuje vsako zahrbtnost. Če se bomo vendarle kje srečali z njim, tedaj bo spoznal, da se naše spoštovanje do njega ne bo izražalo le v besedah in v globokem priklonu, temveč v najbolj polnem in najtehtnejšem dejanju!«
12 **Lazar** je odgovoril: »Nikakor pa ne smete priti predenj z zlatom, s srebrom, z dragimi kamni; če bi se mu namreč zahotelo kaj takega, bi si sam spremenil gore v čisto zlato! Pri Njem ne velja prav nič drugega kakor le čisto in dobro srce. Kdor Mu pride naproti s tem največjim zakladom, je Njegov prijatelj in temu tudi stori vse, za kar ve, da mu bo koristilo. Toda le zlata in srebra naj Mu nihče ne nosi; to sovraži, ker naredi ljudi trde in zelo hudobne. Vse, kar velja pred svetom za veliko in sijajno, je v Njegovih očeh gnusoba. Zdaj veste, kako je z Njim; zato tudi tako ravnajte, če Ga boste našli in potem vam bo rad dal Svojo ljubezen, resnico in večno življenje!«

184. Lazar pripoveduje Rimljanu o Gospodu

1 **Rimljan** je rekel: »Vidim, da govorita resnico in ne lažeta, zato si zdaj še toliko bolj želimo, da bi osebno spoznali velikega moža. In če je res tak, kot sta ga dobesedno enako opisala, bi se prav zlahka vsilil Judom za kralja. Saj bi vendar zadostovala moč njegove volje, da bi nas, Rimljane, pregnal in potem tudi storil, da noben Rimljan nikoli več ne bi prišel v deželo! Mi, Rimljani, že tudi zelo dolgo vemo, da vsi Judje, po besedi svojih starih prerokov, čakajo na velikega kralja. Končno se je njihovo dolgotrajno upanje s tem velikim možem do konca izpolnilo in nekega lepega jutra bo s svojo vsemogočno božansko močjo bliskovito odstranil nas, Rimljane! Kaj menita o tem?«
2 **Lazar** je nato odvrnil: »Rimljanom se tega nikoli in nikdar ni treba bati; prvič, je velik prijatelj Rimljanov in drugič, napoved starih prerokov je treba razlagati tako, da On kot Mesija, ki je zdaj v vsej resnici prišel, kot so napovedovale stare prerokbe, nima niti najmanjšega namena, na tej zemlji ustanoviti zemeljsko kraljestvo; ustvariti pa želi duhovno kraljestvo ljubezni in resnične Božje modrosti pri vseh ljudeh zemlje, ki bodo sprejeli Njegov nauk o Bogu, o Njegovem nebeškem kraljestvu in večnem življenju duše po telesni smrti ter bodo živeli in ravnali po Njegovi oznanjeni volji. Glej, to je Njegov najčistejši in najresničnejši namen; zanesljivo pa ne bi nikdar preganjal Rimljanov iz te dežele!
3 Vsekakor pa ne morem oporekati temu, da tako verjame tudi veliko duhovno slepih Judov; sicer pa tako in tako ne verjamejo, da je to naš veliki mož. In ko jim govori, da je prav On Obljubljeni, Mu tega ne verjamejo, kljub vsem čudežnim znamenjem, ki jih naredi pred njihovimi očmi, ampak ga še dolžijo bogokletnosti in Ga imajo za skrunilca sabata in če bi bilo mogoče, bi bili oni prvi, ki bi ga umorili! Kar vam tu govorim, je polna resnica in niti najmanj se vam ni treba bati, da bo On kdaj Jude osvobodil vas, Rimljanov, ampak prav nasprotno!«
4 **Rimljan** je rekel: »No, če je tako, potem pa naj raje pride v Rim; tam ga bodo gotovo nosili po rokah in po božje častili! Kaj počne tako velik in edinstven mož med - kot je vsesplošno znano - tako neumnimi Judi, ki se imajo za Božje otroke, vendar so v svojem mišljenju, govorjenju in ravnanju neumnejši od severnjaških Skitov?!«
5 **Lazar** je rekel: »Če bi hotel kaj takega iz Svoje nedoumljivo globoke modrosti, bi bil tudi že zdavnaj v Rimu! Kdo bi mogel kakor koli zapreti pot Njegovi vsemogočni volji?! Toda On ve, zakaj večinoma ostaja le pri nas, Judih! Mi ljudje pa smo vsi skupaj preneumni, da bi Mu lahko rekli: 'Gospod, stori to, ali stori ono!' On je resnično edini Gospod v vsej modrosti in vsej oblasti. Kdo bi Mu torej lahko kaj svetoval?!«
6 **Rimljan** je rekel: »Da, če je tako, bo z njim težko govoriti in razpravljati! No, naj bo kakor koli že, kljub temu mu bomo nadvse hvaležni, če nas bo nekoč počastil s tem, da ga bomo lahko vsaj videli! Vama obema pa bomo na vso moč hvaležni, če nam lahko omogočita, da ga bomo videli!«
7 **Lazar** je rekel: »To bi bili zelo lahkomiselni! Če bi bila jaz in moj krčmar kakor koli lakomna, pač ne bi bilo posebno težko kakšnega človeka pregovoriti, da bi se vam za dobro plačilo predstavil, kot da bi bil veliki mož; in tudi če bi ga vprašali, ali je on tisti veliki čudodelnik, bi vam lahko prav dobro in prepričljivo pritrdil, ker tudi za to bi lahko že vnaprej poskrbela. Vidite torej,

prav nič modro to ne bi bilo od vas, in slabo, če bi mi to storili! Ga boste že sami iz sebe spoznali, ne da bi vam morali mi zaradi vaše goreče hvaležnosti reči: Glejte, ta ali oni je!«
8 Ko je Rimljan slišal Lazarjeve besede, ga je pohvalil in ga slavil kot modrega in poštenega moža, kakršnih je malo.

185. Gospod ozdravi obsedeno dekle, Marijo Magdaleno

1 Kmalu nato, čez približno četrt ure, pa se je primerilo, da so vodnico Rimljanov, ki je bila sicer svobodno dekle za nemoralne moške, zaradi obilo zaužitega vina, napadli silni krči in je prav bedno kričala, obraz se ji je spačil in mišice so se grozotno krivile.
2 **Rimljani** so se tega silno prestrašili, saj so tak pojav imeli za izredno malum omen•. Rekli so: Gorje nam, bogovi so se razsrdili na nas, ker smo šli iskat tujega boga! Kaj naj zdaj storimo?«
3 **Lazar** je rekel: »Sploh nič, le tu ostanite! To osebo že precej časa poznam; ta bolezen jo muči že več let in to se ji je zgodilo že večkrat, posebno tedaj, kadar je spila malo preveč vina. Mi Judje imenujemo to obsedenost od enega ali tudi več hudih duhov. V prejšnjih časih, ko je bilo med Judi še veliko pobožnih mož, je lahko takšne hude duhove izgnala iz človeka že molitev enega pobožnega; toda v tem času kaj takega skorajda ni več. Seveda bi lahko naš veliki Mož kaj takega naredil v trenutku, če bi hotel!
4 Vidite, to pomeni ta pojav in nič drugega! Kako bi se mogli vaši bogovi razsrditi nad vami, saj vendar ne morejo obstajati nikjer drugje kot le v domišljiji ljudi, ki nič ne vedo o edinem pravem Bogu, ker niso nikoli nič slišali o Njem? Zakaj ne? To je skrito v večnem modrostnem načrtu Tistega, ki je ustvaril ljudi.«
5 To je Rimljane pomirilo in spet so lahko pogledali vodnico, ki je bila v bednem stanju in v sebi prebudili nekoliko sočutja.
6 **Prvi Rimljan** pa je stopil k naši mizi, kjer smo mirno sedeli, izbral prav Mene in rekel: »Toda ljubi prijatelj, mar ni med vami nikogar, ki bi lahko kakor koli pomagal temu nesrečnemu dekletu? Resnično, tu sedite neprizadeto, medtem ko se ta reva bojuje s smrtjo! Jaz bi ji prav rad pomagal, če bi poznal kakšno sredstvo proti tej bolezni; toda mi, Rimljani, smo še posebno pri zdravljenju takšnih bolezni nadvse nevešči.«
7 **Jaz** sem rekel: »Obrnil si se Name, ne da bi bil vedel, kdo sem; toda tvoje polovično zaupanje, da bi kdo pri naši mizi lahko pomagal obsedenki, te je pripeljalo k Meni. In Jaz ti povem, da te je tvoj duh že napotil na pravega moža, ki ji bo pomagal k njenemu telesnemu blagru in blagru njene duše. Le dobro glejte, s kakšnimi sredstvi bom za vedno pomagal temu dekletu!«
8 Nato sem vstal s Svojega stola, šel k dekletu, ki je že otrplo ležalo tam, iztegnil Svoje roke nadnjo in zagrozil sedmerim hudim duhovom v njej.
9 **Duhovi** pa so glasno kričali iz njenega trebuha: »O Jezus, Ti sin Davidov, pusti nas vsaj še malo v tem našem domovanju!«
10 Jaz pa sem jim znova zagrozil in še isti trenutek so zapustili dekle.
11 In **dekle** se je dvignilo in bilo tako vedro, sveže in zdravo, kot da ji nikoli ne bi nič manjkalo. Ko pa Me je zagledala ob svoji strani in so ji povedali, da sem

---

• Slabo znamenje.

ji Jaz pomagal, Me je predirno pogledala in rekla: »Ah, to je gotovo tisti čudoviti mož, za katerega moje srce že leto dni čedalje bolj živo bije! In prav ta, ki sem ga neskončno ljubila in ga še ljubim, odkar sem ga le enkrat mimogrede videla, mi je zdaj pomagal! O prijatelj, bolje bi bilo, da bi me pustil umreti, kakor da te moram z največjo bolečino svojega srca spet videti, ne da bi upala, da me boš tudi ti kdaj ljubil! Kajti Ti si čist mož, jaz pa zavržena vlačuga!«
12 Nato je padla k Mojim nogam, jih kleče objela, ter močila s solzami ljubezni in kesanja.
13 Tedaj je pristopilo nekaj učencev, hoteli so jo odtrgati od Mojih nog in ji pripomnili, da se kaj takega tu ne spodobi.
14 **Jaz** pa sem jim rekel: »Kaj vam mar?! Mar nisem sam svoj gospodar in zdaj tudi njen? Ko Mi bo preveč, ji bom že povedal, kaj se tu spodobi in kaj ne! Povem vam: To dekle je veliko grešilo - toda tudi ljubi Me bolj kot vi vsi skupaj, zato ji bo tudi veliko odpuščeno. In še to vam povem: povsod, kjer se bo oznanjal Moj evangelij, se bosta omenjala tudi ta dogodek in to dekle.«
15 Zdaj so se učenci umaknili in bili zadovoljni.
16 **Jaz** pa sem nato rekel dekletu: »Vstani zdaj! Pomagal sem ti in vsi grehi so ti odpuščeni! Toda zdaj pojdi in ne greši več, da se ti ne bi zgodilo še kaj hujšega! Ko namreč hudi duh zapusti človeka, se potika po stepah in puščavah in išče, ali bo našel bivališče, in ko ne najde nič, se spet vrne. Tu najde svoje staro bivališče čisto, pometeno in pospravljeno, in ga zato prevzame silna želja, da bi se spet vselil. Če pa vidi, da je sam preslab, si privzame še sedem drugih duhov, hujših od njega, in vsi ti se potem nasilno vselijo v očiščeno bivališče; potem je drugo stanje tega človeka veliko hujše, kot je bilo prvo. Zato dobro pazi, da se ti ne bo zgodilo enako! Vstani, pojdi in nikar ne greši več!«
17 Tedaj je dekle vstalo in si od same ljubezni in hvaležnosti do Mene komaj znalo pomagati. Čez nekaj časa Me je prosila, ali bi smela vsaj to noč ostati v prenočišču, ker je že pozno.
18 In **Jaz** sem ji rekel: »Nisem govoril s tvojim telesom, temveč s tvojo dušo in z njenimi mnogoterimi svetnimi poželenji; s svojim telesom lahko ostaneš, kjer hočeš!«
19 Dekle je bilo s tem zadovoljno in spet je sedlo k mizi, toda oči ni niti za trenutek odvrnilo od Mene.

186. Rimljani in dekle častijo Gospoda

1 Zdaj pa Me je tudi **Rimljan** začel natančneje opazovati in Mi rekel: »Prijatelj, odpusti mi, da te po želji svojega srca tudi jaz nadlegujem s pomembnim vprašanjem! Da sem že prej poizvedoval o velikem možu te dežele ti gotovo ni ušlo. Zdaj si to dekle tako čudežno ozdravil, da česa podobnega še nikoli nisem doživel. Ozdravil si jo zgolj z močjo svoje volje. Kaj, če nisi navsezadnje celo ti ta veliki mož, najresničnejši Bog-človek, o katerem je prišla novica celo v Rim?! In, če to vendarle nisi, boš gotovo vedel zanj. Če je tako, tedaj nas pelji k njemu in vsi zakladi, kolikor jim imam s seboj, naj bodo tvoji!«
2 Nato sem rekel **Jaz**: »Ker si s tovariši prišel sem od tako daleč, celo iz Rima, ti povem, da si že na pravem kraju; prav Jaz sem namreč Tisti, ki si ga iskal. Kaj si torej želiš? Zakaj si Me iskal s tako velikimi žrtvami?«

3 **Rimljan**, ves vesel Mojih besed, je rekel: »O prijatelj, če si to ti, tedaj sem našel svojo srečo in vsi moji tovariši z menoj; sam bi rad spoznal Tvoje nauke in videl Tvojo veliko moč in veličastje. Toda šele jutri Te bomo naprej nadlegovali; to noč pa preživimo kot stari, dobri prijatelji.
4 Predvsem pa sem ti hvaležen, da si ozdravil to resnično ljubko dekle. Vidva, naša gostitelja, pa prinesita še več vina, saj zdaj smo našli svoj največji blagor in jutri naj bodo vsi reveži tega mesta siti na naše stroške! Fiat!«
5 Lazar in krčmar sta šla, prinesla še zadostno količino vina in ga natočila v kupe.
6 Nato je **Rimljan** prijel polno kupo in rekel: »Blagor nam in čast, ljubezen in hvala Tebi, veliki mojster! Četudi Te kot noč neumni Judje ne prepoznajo, Te bodo že toliko bolje in globlje spoznali Rimljani!«
7 Tedaj je do dna izpil kupo in pohvalil vino. Nato so vsi drugi naredili enako. Le dekle ni pilo, ker se je balo, da bi se ji spet povrnilo prejšnje stanje.
8 Toda **Rimljan** ji je rekel: »Poslušaj, milo dekle! Mi, Rimljani, imamo star pregovor, ki pravi: 'V zdravnikovi navzočnosti ne škodi nič!' Mi pa imamo tu zdravnika vseh zdravnikov in tako že lahko izprazniš eno kupo v Njegovo čast!«
9 Tedaj je **dekle** reklo: »Če bi vedela, da Mu lahko izkažem pravo čast tako, da izpijem vino, bi z veseljem izpila vse mehove v vsej Palestini in potem Zanj umrla; toda vem, da s pitjem vina niti najmanj ne povečujem Njegove časti. Ker Ga v najvišji meri častijo vse sile nebes in narave te zemlje, je poleg takšne najvišje časti moja čast toliko kot nič in zato tudi ne pijem vina; toda iz ljubezni do Njega in tudi do vas, ljubi možje iz Rima, bom vendarle pila vino! In tako naj pomeni ta z vinom napolnjena kupa toliko kot: Moje srce edino Njemu in moje spoštovanje vsem vam!«
10 Po tem dobrem nagovoru je izpila kupo, vstala s sedeža, se napotila k Meni in rekla (**Magdalena**): »O veliki Mojster, naj se jaz, Tvoja najnevrednejša dekla, dotaknem roba Tvojega oblačila in ga poljubim, da bo olajšano moje srce!«
11 Nato je pokleknila, prijela rob Mojega oblačila, ga velikokrat poljubila in močila s solzami, ter se sploh ni mogla ločiti od roba obleke.
12 Tedaj je **nekaj učencev** zagodrnjalo in so rekli: »Toda Gospod, spravi jo od Sebe, saj Ti bo umazala Tvoje dobro oblačilo!«
13 **Jaz** sem rekel: »Kaj vam to mar! Če je prav Meni, le zakaj ni vam?! Bila je grešnica, zdaj je prava spokornica in Mi je prav zato ljubša kakor veliko pravičnih, ki ne potrebujejo pokore.
14 Vidite, nekoč je bil človek, ki je imel sto ovac! In zgodilo se je, da se je na velikem pašniku ovca izgubila v grmovju. Ko pa je zvečer preštel svoje ovce, je seveda opazil, da se mu je ena izgubila. Ni dolgo pomišljal, pustil je devetindevetdeset ovac in pohitel iskat izgubljeno. In ko jo je po daljšem zavzetem iskanju našel, jo je od velikega veselja vzel na rame in odnesel domov. Ko je bila spet med devetindevetdesetimi, je imel več veselja nad srečno najdeno kakor nad devetindevetdesetimi, ki se nikoli niso izgubile.
15 In vidite, tako bo tudi v nebesih več veselja nad enim grešnikom, ki se resnično spokori, kot nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki niso nikoli potrebovali pokore!
16 Tako je bila tudi neka žena, ki je od svojega denarja izgubila groš. Bila je zelo žalostna zaradi izgubljenega groša, takoj je prižgala luč in iskala groš tako dolgo, dokler ga ni našla. Ko pa ga je našla, je povabila sosede k sebi in jih pogostila, da so tudi oni delili njeno veliko veselje.

17 Vidite, prav tako bo tudi v nebesih veselje nad vsakim grešnikom, ki bo po pravi pokori spet najden! Kajti Božji angeli venomer gledajo Njegovo obličje, opazujejo početje ljudi in so nadvse veseli vsakega človeka, ki se prostovoljno odvrne od greha in se z vsem svojim ravnanjem obrne k Bogu.
18 In tako se tudi Jaz resnično veselim te grešnice, ki se je zdaj za zmeraj oddaljila od svojih grehov; in tudi ona je vesela, da je našla svojo pravo in resnično srečo. Zato ji pustite veselje!«
19 Nato nekoliko ljubosumni učenci niso nič več rekli, izpili so svoje kupe in si jih dali takoj spet napolniti.

187. O delovanju vina

1 **Jaz** pa sem jim rekel: »Moji ljubi prijatelji in bratje, vino, če ga uživate zmerno, je pravo krepčilo za telesne ude in zdravje; toda če ga pijete čezmerno, prebudi zle duhove mesa in omami čute. Zli duhovi pa potem prebudijo meseno strast, ki se imenuje nečistost in spolna zloraba, s tem pa postane vsa duša za dolgo nečista, nato tudi nejevoljna, prepirljiva, lena in pogosto skoraj kot mrtva. Zato tudi pri pitju vina upoštevajte pravo mero in vaše meso bo mirno!«
2 **Peter** je rekel: »Gospod, smo mar tudi mi obsedeni, ker si zdaj govoril o hudobnih duhovih v našem mesu?«
3 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor; kajti meso in kri vsakega človeka sta polna naravnih hudobnih duhov, ki jih lahko imenujemo hudobni zato, ker so obsojeni; in če ne bi bili pod sodbo, ne bi bili vaše meso in kri. Ko pa vam bo telo vzeto, bo tudi kmalu nato razpadlo in njegovi duhovi bodo potem deležni večje svobode.
4 Toda ne le v vašem mesu, temveč tudi v vseh elementih so takšni duhovi, ki jih še zdaleč ne moremo imenovati dobre. Le za tistega, ki je po Meni že postal čist, je potem vse čisto in dobro po namenu, ki ga vse od Boga skriva v sebi.
5 Vidite, kamen, ki leži mrtev na tleh, je pravzaprav le na videz mrtev! In s silnimi udarci in drgnjenjem ga le užalite; z iskrenjem vam bo že dal vedeti, da se sestoji zgolj iz sojenih duhov! In, če ga položite v razbeljeno žerjavico, se bo zmehčal in se utekočinil. In, če ne bi bilo tako, iz česa bi sicer ljudje pripravljali svoje drago steklo?
6 Hudobni in nedozoreli naravni duhovi so torej vsepovsod, tako kot so povsod telesa, voda in zrak, in zemeljski ogenj ni nič drugega kot odrešitev že bolj dozorelih duhov, ki so nato spet namenjeni višjemu cilju.
7 Toda kljub temu je velika razlika med tistimi zlimi duhovi, ki pogosto obsedejo ljudi in nezrelimi naravnimi duhovi, ki sestavljajo zemljo v vseh njenih delih in elementih; vendar pa so si tako sorodni in v takem medsebojnem razmerju, da človeka, ki naravnih duhov svojega telesa ne prebuja preveč, tudi resnični človekodušni zli duhovi telesno ne morejo zlahka obsesti.
8 Prav zato vas tudi svarim pred vsakršno strastnostjo, saj je to posledica prebujanja raznovrstnih duhov mesa in krvi. Kadar so ti preveč budni, se jim pridružijo še nečiste duše umrlih ljudi, ki se zelo pogosto zadržujejo v tem nižjem zemeljskem območju; in ko se to zgodi, tedaj je tak človek zares obseden. - Razumete to?«

9 **Učenci** so rekli: »Da, Gospod; saj si nam takšne stvari že večkrat razlagal, vendar pa nikoli tako neprikrito jasno kot prav zdaj; zato Ti moramo biti zelo hvaležni in to noč tudi ne bomo več pili vina.«
10 **Jaz** sem rekel: »Storite tako in zjutraj vam bo dobro delo, kajti trezno telo ohrani zdravo dušo in zdrava duša je najboljši zdravnik za bolno telo!«

188. Vrednost mišljenja in svetlobne vere

1 **Rimljan** je rekel: »Poslušaj, Ti veliki Mojster, tudi če ne bi videl nobenega čudeža, ampak bi poslušal samo Tvoje besede, bi kljub temu vedel, da mora v Tebi prebivati zelo veliko nekakšnega resnično božanskega duha! Brez njegovega vpliva ne more noben človek tako modro govoriti in pri Tebi se popolnoma potrjuje naš stari rek: Sine afflatu divino non exsistit vir magnus![•]; Tebe je zanesljivo najbolj navdihnil najvišji bog! Ob takšni izredni modrosti je seveda razumljivo, da mora biti tudi volja nenavadno močna, ker prejasno ve, kaj hoče in katero sredstvo je za izpeljavo primerno in potrebno. Neumen človek v vsem svojem življenju ne bo naredil nič velikega in čudežnega, to bo storil le tisti, ki se povsem jasno zaveda, kaj hoče delati in kakšna sredstva bo za to potreboval.
2 Kdor je moder v besedi, je tak tudi v svojih dejanjih; kdor pa je v besedi v zadregi in celo neumen, njegovih del ljudje gotovo ne bodo nikoli občudovali. In če včasih celo slepa kura zrno najde, zato še ni simbol modrosti tako kot sova, ki tudi ponoči dobro vidi, kje je plen, ki bi ga lahko ujela.
3 Ljudje, ki so zgradili znane svetovne gradbene čudeže, so prej gotovo naredili gradbeni načrt, v katerem je bilo že vnaprej natančno določeno, kakšna bo velika gradbena umetnina na pogled in iz česa bo zgrajena. Graditelj takšnega gradbenega čudeža - kakršne so egiptovske piramide, - ki je že do zdaj kljuboval več tisočletjem in bo verjetno kljuboval še tisočletjem, gotovo ni bil slepa kura, ampak sova, ki tudi ponoči dobro vidi, sicer ne bi mogel ustvariti takšnega gradbenega čudeža. In zato menim, da so to zmogli samo ljudje, ki jih je navdihnila izredna modrost nekega mogočnega boga. Ustvariti nekaj prekrasnega pred očmi drugih slabotnih ljudi je bilo mogoče zato, ker je ta modrost najprej mojstrila in krepila njihovo voljo in edina našla najprimernejšega sredstva, da so oni lahko to, kar je hotela, tudi uresničili, in tako z dokončanim delom ne zavrnjena in neovirana dosegla svoj namen.
4 Tebi, velikemu in najmodrejšemu Mojstru, pa meni sploh ni treba več s kakšnimi čudeži dokazovati, da se mora zgoditi vse, kar v Svoji veliki modrosti hočeš; meni sta namreč najzanesljivejše in nedvomno poroštvo za to Tvoja nedoumljivo velika modrost in velika odločnost Tvoje besede. - Imam kot Rimljan prav ali ne?«
5 **Jaz** sem rekel: »Primerjajte tega pogana z Judi, ki govorijo, da je Bog njihov Oče! Njim ne zadoščajo vsa mnogotera velika znamenja, ki sem jih tako pogosto storil pred njihovimi očmi in ušesi, ta pogan pa Me spozna po besedi! Zato povem vam, Judom spodaj v velikem mestu: Luč iz nebes vam bo vzeta in dana poganom!
6 Tebi, Moj ljubi Agrikola, pa bom dal učinkovito znamenje prav zato, ker Mi verjameš tudi brez znamenj; kajti ozdravitev tega dekleta, ki se je zdaj

[•] Brez božanskega navdiha ni velikega moža!

priljubila tudi Meni samemu, je za misleca tvoje vrste preneznatna, ker so si nekateri iz tvoje družbe vendarle skrivaj mislili takole: Glej, ta človek je zvit! Z ozdravitvijo je čakal vse dotlej, dokler ni opazil, da bi se dekletu izboljšalo samo od sebe! Šele, ko je prišel trenutek samoizboljšanja, zdravniku gotovo dobro znan, jo je poklical in prebudila se je, kot bi se gotovo tudi brez tega klica! Glej, tako so skrivaj mislili tvoji tudi prav globoko razmišljajoči tovariši in deloma tudi ti sam!
7 Tega ne očitam nikomur, ker Mi je svoboden mislec zmeraj ljubši kakor tisoč lahkovernih duš, ki jim je vseeno, ali jim kdo pokaže alfo ali omego. Kdor ne misli, se tudi ničesar ne nauči in ničesar ne razume, zanj sta navsezadnje zlato in svinec isto; toda mislec nikoli ne kupi mačka v žaklju. Zato si si tudi po ozdravitvi tega dekleta mislil: Znamenje mu je pred našimi očmi sicer uspelo, toda slišati ga moram govoriti, šele potem se bo pokazalo, ali je sposoben delati takšna znamenja zares iz modrosti, samo s svojo voljo! Ko pa si Me slišal govoriti, ti je izginil vsak dvom; Moje besede so postale zate in tudi za tvoje tovariše poroštvo, da so znamenja pristna in pričujejo o pravem namenu Mojega obstoja.
8 Toda ker ste ti in tovariši, verjeli le besedi in ne znamenju, bom zdaj tudi pred vašimi očmi naredil veliko znamenje.
9 Glejte, kjer sem Jaz, tam resnično nisem sam, ampak Mi služijo neštete trume silnih, svetlobnih angelskih duhov vseh nebes. Če cesar ali kralj potuje nekam zaradi pomembnega vladarskega posla, tudi ne potuje sam, temveč potuje po njegovi volji z njim močno in številno spremstvo. In glejte, tako je še toliko bolj pri Meni, ker sem se tudi Jaz, od vekomaj edini Gospod celotne neskončnosti, zaradi zahtevnega in novega opravila, kot je vladanje svetovom in duhovom, odpravil na neskončno pomembno potovanje prav zdaj v času na to zemljo, v mesu teh ljudi, ker brez tega potovanja ne bi mogel noben človek te zemlje nikoli doseči resničnega večnega življenja!
10 In, ker sem torej kot največji vladar opravil to potovanje• zaradi življenjsko tehtnih razlogov, si lahko sami predstavljate, da je šlo z Menoj na potovanje tudi silno veliko legij angelov, ki Mi služijo; ti so nenehno okoli Mene, poslušajo Moje namige in na vseh zvezdah izpolnjujejo Moje ukaze.
11 Zgolj z mesenimi očmi jih sicer zdaj še ne morete videti in zaznati, ko pa vam bom za nekaj časa odprl vaš notranji vid, jih boste videli in slišali; celo govorili boste z njimi ter od njih lahko zahtevali to in ono. Toda pred tem moram vaši svobodni volji postaviti zelo tehtno vprašanje: ali si te Moje spremljevalce tudi zares želite videti in govoriti z njimi, kajti nikogar nikoli k ničemur ne silim!«
12 Tedaj so Rimljani za nekaj trenutkov osupnili; Moja razlaga se jim je namreč zdela vendarle precej pretirana.
13 Toda **Agrikola** je rekel drugim: »Veste kaj? Naj nam vendar pokaže to, kar govori in videli bomo, kako je s tem! Nekaj stvari pri Njem mi je spet vzbudilo pozornost. Kdo Mu je povedal, kako mi je ime?! Iz previdnosti namreč tukaj še nobenemu človeku nisem zaupal svojega imena. Kako je mogel vedeti zanj?! Toda še več! Le kdo Mu je izdal naše misli?! Glejte, vedel je za vsako podrobnost! Ah, veste, to res ni več malenkost! Zdaj nam je povedal, da tukaj ni sam, temveč da je z njim nešteto trum silnih duhov! Prijatelji, če je to res,

• »To potovanje« je dopolnitev založbe Lorber Verlag.

tedaj je On očitno popoln Bog optima forma[••], in mi vsi imamo doslej še nikoli slišano srečo, da telesno vidimo resničnega Jupitra! Pripravimo se torej vsi, da bomo videli in slišali to, kar nam je prej ponudil, da nam bo pokazal, če hočemo to videti in slišati. No, mi pa to hočemo in Ga zato prosimo, naj nam, če Mu je to mogoče, pokaže svoje mogočne popotne tovariše!«
14 Vsi, celo Moji prejšnji učenci, so se strinjali, da bi radi to videli.
15 In **Agrikola** je prišel k Meni in rekel: »Veliki Mojster, če Ti je to mogoče, tedaj nam pokaži Svoje neštete in vsemogočne skrivne in nevidne spremljevalce, da bomo videli, kakšna bitja so to. Zato Te mi vsi prosimo, da bi nam blagovolil pokazati, kar si nam prej obljubil!«
16 **Jaz** sem rekel: »To naj se tudi takoj zgodi! Toda prej se dodobra zberite; kar boste videli zdaj, vas bo, četudi z Mojo voljo ublaženo, nadvse prevzelo, čeprav ste pogumni Rimljani!«
17 **Rimljan** je rekel: »Mojster, naše geslo je: Si totus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae![•••] Mojster, kdor se ne boji smrti, se tudi dobrih duhov ne boji in še manj hudobnih, ki ne bi smeli imeti prevelike oblasti! Povsem smo pripravljeni na vse še tako nenavadno, zato že lahko začneš izvajati Svoje znamenje. Tega si vsi zelo želimo!«
18 **Jaz** sem rekel: »Vstanite torej s svojih sedežev in pojdite z Menoj ven! Tam boste eno uro gledali veličastvo Boga Očeta, ki je Mene, se pravi v tem telesu, poslal na ta svet zaradi zveličanja ljudi.«
19 Ko sem to izgovoril, so vsi vstali s svojih sedežev in se odpravili z Menoj ven.

189. Pogled v čudeže angelskega sveta s pomočjo drugega vida. Razlika med angeli in ljudmi

1 Ko smo bili zunaj lepo zbrani, bilo nas je okoli 70, sem **Jaz** nad vsemi izrekel: »Epheta!«, to pomeni »Odpri se!«
2 In vsem se je odprl drug vid in zagledali so nepregledne množice svetlobnih angelskih duhov; več od teh se jih je spustilo k njim, k Rimljanom in so govorili z njimi.
3 Rimljani so ostrmeli in **Agrikola** Mi je rekel: »Gospod in Mojster, saj je vendar tako kot na našem mitičnem Olimpu! Te neštete trume! Le komu bi se lahko tudi v najlepših sanjah prikazalo kaj takega! Povej mi zdaj, ali je to resničnost! Ali je plod naše domišljije, ki si jo Ti prebudil z močjo Svoje volje in se zdaj nazorno prikazuje kot zunaj nas? Ta bitja so videti povsem telesna, posebno ta, ki hodijo med nami sem ter tja po Zemljinih tleh! Kako naj to sprejmemo?«
4 **Jaz** sem rekel: »Glej, poleg tebe stoji angel; vprašaj ga in odgovoril ti bo!«
5 Tedaj se je **Agrikola** obrnil k angelu in mu rekel: »Govori, ti nenavadno bitje! Si resnično bitje ali si le plod moje nekoliko preveč razvnete domišljije? Če pa si resnično bitje, daj za to trden dokaz, da bom lahko popolnoma verjel!«
6 **Angel** je rekel z zvenečim glasom: »Mi vsi smo veliko bolj resnični kot vi ljudje; vaša telesa v resnici namreč sploh niso to, kar se zdi. Imajo sicer človeško obliko, ki se lahko premika po volji duše; ko pa ta oblika mine, takoj

[••] V najboljši obliki.
[•••] Četudi bi se v ruševine sesul ves zemeljski krog, bodo neustrašnega nosile ruševine!

spet preide v neštete druge oblike. Le čista resnica• je prava resničnost, vse drugo na vas še zemeljskih ljudeh je le videz in nujna prevara čutov. Dokler namreč človek dela zaradi svojega telesa, da si zbira zaklade tega sveta, tako dolgo je tudi njegova duša iz prevare svojega telesa sama v največji prevari; kajti kdor telesno življenje imenuje življenje in ga ima za takšno, je njegova duša tako dolgo kot mrtva, dokler se v sebi ne zave, da je življenje materialnega mesenega telesa resnična smrt.
7 Mi pa smo resnični, ker nimamo spremenljivega telesa, ampak smo življenjska sila, ki se ne more nikoli več spremeniti ali kakor koli uničiti. Vse to, kar vi kot meseni ljudje na zemlji vidite ali si ogledate, lahko uniči ali spremeni vaše telo. Če ti pade kamen na glavo, te ubije. Če padeš v vodo ali ogenj, si mrtev. Skratka, v vseh elementih lahko tvoje telo zanesljivo umre. Tega pa pri nas ni, ker smo mi sami življenjska sila iz Boga in prežemamo vse, ter nam noben materialni element ne more škodovati. V sebi imamo nepremagljivo oblast in moč, da v trenutku uničimo ali tudi ustvarimo vse materialne elemente. Obvladujemo vse, nas samih pa večno ne more obvladati nič drugega kot le mi sami, ker smo popoln izraz Božje volje.
8 Da pa boš kot razmišljajoči Rimljan to še bolj uvidel, poberi kamen in mi ga z vso močjo zaženi v glavo, pa boš videl, da se mi ne bo nič zgodilo! Če pa bi kaj takega storil jaz tebi, bi bil ti v trenutku telesno mrtev. Pojdi in poskusi to, ter se prepričaj, da je tako in nič drugače!«
9 Rimljan je res poskusil in kamen je padel skozi angela na zemljo, angel pa je stal pred Rimljanom povsem nepoškodovan.
10 Nato pa je **angel** spet dvignil kamen in rekel: »Če bi ti zdaj isto storil jaz, bi ti obležal z razbito glavo na tleh; toda nočem ti storiti nič žalega, zato pa nekaj drugega. Poglej kamen, ki je zelo trd! Vzemi ga še enkrat v roko in ga poskusi zdrobiti!«
11 Rimljan je vzel kamen in preskusil svojo fizično moč na trdnem in zelo kompaktnem kamnu; toda nič ni pomagalo, niti razbijanje niti metanje ob zelo trda kamnita tla - kamen je ostal nepoškodovan, na njem je bilo le nekaj raz.
12 Zdaj je vzel **angel** isti kamen Rimljanu iz roke in mu rekel: »Glej, to je isti kamen, ki si ga prej vrgel skozme in si ga zdaj skušal zdrobiti! Zdaj vidiš, da lahko jaz držim kamen v roki prav tako kot ti, in sicer še veliko trdneje, kot si ga prej držal ti. Poskusi ga vzeti iz moje roke in prepričal se boš o moji moči!«
13 Rimljan je to poskusil z vso močjo; toda angelove roke ni mogel premakniti niti za las ne levo ne desno, ne navzgor ne navzdol, kaj šele, da bi mu uspelo vzeti kamen iz angelove roke.
14 **Angel** je nato rekel: »Glej, to bo pa gotovo več kot le tvoja razvneta domišljija?!«
15 **Rimljan** je rekel: »Da, prijatelj, kdor in kar koli že si! Če bi le sanjal, gotovo ne bi videl mesta, ki se razprostira spodaj in ne bi slišal hrupa množice tu gor in poleg sebe tudi ne bi videl vseh teh mojih tovarišev in prav gotovo tudi ne tega prenočišča v vsej njegovi naravnosti! Zelo pogosto sem namreč že imel prav žive sanje in v njih videl pokrajine, kakršne so na zemlji. Toda nikoli niso bile videti povsem takšne kakor v naravi. Le prijatelji, če sem sanjal o enem ali drugem, so bili videti zmeraj taki - vsaj v obraz in po govorjenju - kot so

• »Resnica« je v izvirnem rokopisu dopolnjeno s tujo pisavo, ker je verjetno Lorber ustrezno besedo pomotoma izpustil. Smiselno bi bilo mogoče manjkajoče dopolniti tudi z »življenjska sila« ali »ideja«.

bili, kakor so govorili in ravnali v naravnem svetu. Ampak tukaj ni tako, kajti tu vidim vse naravno, takšno, kot je, hkrati pa tudi vas, nenaravna bitja, in tako vas tudi imam za prave in ne le za sanjske resničnosti. - In kaj boš zdaj naredil s kamnom?«
16 **Angel** je rekel: »Takoj boš videl! Glej, prej si na tem kamnu poskusil, ali bi ga lahko razbil; toda kamen ti je nudil izredno trdovraten odpor! Zdaj pa ti bom jaz pokazal, kako bom kamen v svoji roki pri priči popolnoma zdrobil! Glej, zdaj je še cel kamen in glej, zdaj imaš tu več sto koščkov! Oglej si jih! Kje so? Glej, nič več ni ostalo od njih! Povsem sem jih razkrojil v njihove prasnovi!
17 Če pa sem kot duh to zmogel z največjo lahkoto, ali ni moja čisto duhovna bit neskončno popolnejša kakor bit vseh telesnih ljudi na tej mali zemlji?! Zato je naša bit edina resnična bit, vaša na tej zemlji pa je resnična le toliko, kolikor je resnično življenje po Gospodovi volji, ki zdaj neskončno milostno živi med vami in vas uči resnično živeti in je edini od vekomaj vse v vsem, Njega poslušajte in po Njegovih besedah živite in ravnajte.«

190. Različna življenjska naloga angelov in ljudi

1 **Rimljan** je rekel: »Da, da, to zdaj že prav dobro uvidim - toda ker ste vi mogočni duhovi zdaj pač tu in je vaš obstoj očitno resničnejši od našega zdajšnjega, zakaj vas v svoj poduk in tolažbo ne moremo večkrat videti?
Zdaj smo vas videli in ko bomo to pripovedovali soljudem, bodo nekateri sicer to verjeli, mnogi pa se bodo temu smejali in nas imeli za sanjače in napol nore. Mar torej ne bi bilo dobro, če bi se kdo od vas prikazal in tako zelo zanesljivo pričeval, da je naša izjava resnična?«
2 **Angel** je rekel: »Mi vedno najnatančneje izpolnjujemo Gospodovo voljo; edino to, kar hoče On, je dobro in mi to delamo!
3 Če bi bilo to za nastajajoče ljudi te zemlje dobro in za njihov dušni blagor nujno, bi bili tudi mi zmeraj vidni med ljudmi; ker pa ni tako, smemo ljudi le nevidno voditi, da njihova svobodna volja ne bi trpela prisile, kajti nihče ne more obstati pred Bogom, če ni prej v svojem mesu, kot od nas povsem izoliran, v primerno dolgem času opravil najpopolnejše preizkušnje življenjske svobode. To je Gospodova ljubezen, modrost in volja in potemtakem se mora vse tako zgoditi, obstajati in biti; in če se kaj ne dogaja, ne obstaja in ni, tedaj je to tudi toliko kot čisti nič. Če pa boste vi, ljudje, odslej živeli in ravnali tako, kot hoče Gospod, boste tudi vi, potem ko boste odložili svoje meso, postali to, kar smo zdaj mi; tudi mi smo namreč nekoč bili na kakšnem nebesnem telesu to, kar ste zdaj vi.
4 Toda celo najneznatnejši človek te zemlje je že v zibelki veliko več kot mi v vsej svoji veličini, modrosti in moči, kajti pravi ljudje te zemlje so otroci čiste večne Božje ljubezni in najvišja modrost in moč se mora pri njih razviti povsem svobodno iz njihove ljubezni do Boga, njihovega najresničnejšega Očeta. Mi pa smo kot ustvarjena bitja izšli iz Njegove modrosti; zato moramo najprej iz svoje velike modrosti razviti v sebi ljubezen do Boga, kar je komaj doumljivo težje, kot iz ljubezni do Boga v sebi najti najvišjo modrost in moč.
5 Ker pa ste vi, ljudje te zemlje, izšli prav iz čiste ljubezni v Bogu, torej ste sami ljubezen v Bogu, vas mi, modrostna bitja, ne smemo niti najmanj motiti v vašem svobodnem razvoju iz vaše Božje praljubezni v vaši biti, in ti, zemeljski brat, boš zdaj jasneje razumel, zakaj vas mi, Božji angeli ne smemo vidno

obkrožati. V vas smemo le rahlo in skrajno neopazno buditi modrost in moč, ki drema v vaši Božji ljubezni, ne smemo pa vam nikoli vdihniti niti iskrice svoje modrosti, ker to vaše modrosti ne bi prebudilo, temveč bi jo le zadušilo.
6 Tudi med vami zemljani je tako. Le kaj bi nastalo iz otroka, če bi ga dali od dojilje takoj na visoko šolo, kjer modri in zelo učeni učitelji svojim že dobro pripravljenim učencem prenašajo najbolj poglobljeno in za navadne ljudi povsem nedoumljive vede in skrivne umetnosti? Tak otrok bi sicer lahko ponavljal učiteljeve besede, toda njihovega globokega pomena ne bi mogel nikoli dojeti. Zato naj otroke najprej vzgaja dojilja, in jih z raznovrstnimi igrami vodi do prvega otroškega mišljenja. Otrok postaja iz leta v leto zrelejši in sposobnejši za višji pouk.
7 Kar pa vi počnete s svojimi otroki, to počnemo mi, angeli, tudi z vami, ljudmi; tako moramo ravnati prav zato, ker ste vi ljudje te zemlje Gospodovi otroci•.
8 Če bi bili vi rojeni na onem svetu, kjer smo nekoč v mesu živeli mi, bi že vso potrebno modrost prinesli s seboj na ta svet in ne bi potrebovali skoraj nobenega drugega pouka kot edino tistega za iskanje Božje ljubezni v luči svoje velike modrosti.
9 Poglejte živali vaše zemlje! Vse so ustvarjena bitja Božje modrosti; zato tudi ne potrebujejo nobenega pouka, s katerim bi se morale mukoma naučiti tisto, kar morajo opraviti po svoji sposobnosti in naravi, ampak prinesejo vse to že takoj ob rojstvu s seboj in so takoj po svojem ravnanju popolne umetnice. Kdo je čebelo naučil zeliščarstva, kdo ji je pokazal, kje je v cvetnih čašah med in kje vosek? Kdo jih je naučil graditi celice in v želodcu pripravljati dišeči med iz sladke cvetne rose? Kdo je pajka naučil plesti niti in jih stkati v nadvse uporabne mreže? Vidiš, vse to imajo živali iz Božje modrosti, ki jih je take ustvarila! Ker pa so za zdaj le to, tudi imajo to, kar imajo, v najvišji dovršenosti, ne morejo pa se, ker jim skoraj povsem manjka ljubezni in njena svobodna volja, naučiti veliko več.
10 Vendar pa so tudi živali, ki so jim tako rekoč že primešana nekatera znamenja višje ljubezni. In glej, takšne živali so zato tudi že sposobne sprejeti postranski pouk od ljudi in jih zato tudi lahko uporabite za marsikakšno opravilo! In kolikor več ljubezni je v nekaterih živalih, kot na primer v psu ali nekaterih pticah, toliko sposobnejše so se uriti za različna opravila.
11 Pri človeških bitjih drugih nebesnih teles pa je tako in tako na najvišji stopnji, ker pridejo na svet že z vsemi sposobnostmi, ki si jih lahko zamislite. Nič več se jim ni treba učiti v nobeni šoli. Toda, ker se ljubezen v njih razvija le postopno kot nasledek njihove modrosti, imajo tudi šole, v katerih se učijo, kako lahko zgolj z modrostjo tudi dosežejo svobodno ljubezen in svobodno voljo. Šele tedaj, ko tak človek z veliko truda to doseže, se je sposoben približati Bogu in tudi Njegovim otrokom te zemlje.
12 In tako bi moral zdaj že nekoliko jasneje razumeti, zakaj vi, resnični ljudje te zemlje med svojim modrostnim razvojem ne smete ostati v stalnih vidnih in čutnih stikih z nami. Skratka, vaša življenjska naloga je, da iz ljubezni iščete in razvijate modrost, naša naloga pa je bila, da smo iz modrosti iskali in razvijali Božjo ljubezen.
13 Nepopisno velika razlika je le v tem, da ljudje te zemlje lahko postanete podobni Bogu, mi pa nikoli - razen če sami še enkrat sprejmemo meso te

• »Otroci« je dopolnitev založbe Lorber Verlag.

zemlje, tega pa si doslej res še ne želimo preveč, kajti vsi smo s svojo usodo več kot zadovoljni in se boljši radi odpovemo.
14 Kdor lahko postane popoln Božji otrok - za to je potrebno res zelo veliko, je seveda neskončno srečen; toda mi smo tudi s svojo usodo povsem zadovoljni in več in česa višjega ne potrebujemo!
15 Med trumami, ki jih boš še kratek čas opazoval, je sicer nekaj resničnih Božjih otrok, toda vi, ki vas zdaj poučuje in vodi Najvišji, ste od vekomaj neizmerno na boljšem! Saj nikakor ni isto, ali je kdo domači sin ali le njegov hlapec. Otrokom pripada vse, kar ima veliki Oče, hlapcem pa le to, kar jim da gospodar. - Razumeš to, moj ljubi Agrikola?«
16 Tedaj je naš Agrikola skoraj onemel in res ni vedel, pri čem je; angel je namreč govoril zanj preveč kategorično, na to seveda ni mogel nič odgovoriti. Obenem pa so sicer zelo vrlemu Rimljanu manjkala vsa mogoča duhovna spoznanja, s pomočjo katerih bi lahko nadaljeval pogovor z angelskim duhom.
17 Zato je prišel k Meni in rekel (**Agrikola**:) »Gospod in Mojster brez primere, to očitno niso sanje in duh - ali kar bi sicer še lahko bil - je razvijal pred menoj zamisli, o katerih se nobenemu človeku še sanjalo ni! Le kaj naj nekdo, kot smo mi, s tem počne?! Najlepše pa je, da pravi, da je nekoč tudi on bil človek iz mesa na nekem drugem nebesnem svetu. Jaz pa sprašujem, kje naj bi bil poleg te zemlje še kakšen drug svet! Jaz in nešteto drugih ljudi nismo o tem nikoli nič slišali. Le kakšno novo govorjenje je to?«
18 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Moj, le miren bodi! Pojdi tja in on ti bo že pokazal še druge svetove, ki jih je nešteto v neskončnem vesolju! Povem ti, da ti ta duh ni povedal niti jote• neresnice; toda pojdi tja in pri njem natančneje poizvedi o vsem, o čemer dvomiš in on ti bo vse praktično pokazal in razložil!«

191. O drugem in tretjem vidu

1 **Rimljan** se je iskreno zahvalil za ta Moj nasvet, se spet vrnil k angelu in mu rekel: »Moj ljubi angelski duh, sicer sem ti zelo hvaležen za vse tvoje besede iz svetlobe, ki si mi jih povedal, toda mi, prebivalci te zemlje, ki naj bi bili že Božji otroci ali naj bi to šele postali, se nikakor ne moremo spoprijateljiti z vašo nadzemeljsko modrostjo! Le kako naj bi kaj vedeli še o drugih zemljah v neskončno prostranem vesolju, ko še te svoje zemlje ne poznamo dovolj dobro! Bodi torej tako dober in mi daj otipljive dokaze za svoje besede, sicer kljub vsej svoji modrosti na nas res ne boš naredil posebnega vtisa!«
2 **Angelski duh** je rekel: »Veliko zahtevaš od mene in to ti moram zdaj tudi izpolniti, ker Gospod tako hoče. Tvoj vid je zdaj toliko odprt, da lahko z očesom svoje duše vidiš nas, čiste duhove, ampak tudi to le zato, ker smo si iz vaše zunanje življenjske sfere tako rekoč privzeli snovno telo.
3 Če bi bili pri vas kot čisti duhovi, nas kljub vašemu zdajšnjemu drugemu vidu vendarle ne bi videli. Ko pa boste nekoč gledali povsem duhovno - to lahko imenujete tretji vid ali najgloblji notranji vid duha -, tedaj nas boste lahko videli kot izključno čiste duhove. Prav tretji vid pa je tudi potreben, da lahko ti, tako kot mi, gledaš vsa druga nebesna telesa, ki so v prispodobi v najmanjšem merilu tudi v tebi, vendar jih tvoja duša ne more opaziti prej, dokler ne postane eno z duhom iz Boga.

• Jota je najmanjša črka grške abecede.

4 Z Gospodovo privolitvijo pa lahko pri vas ljudeh, že tudi zdaj za kratek čas povzročimo, da se bo vaš duh povsem prebudil in boste tako zamaknjeni v najvišje in najčistejše gledanje.
5 Najprej vas bom torej postavil med Luno in to Zemljo, da boste lahko tam opazili, da je ta Zemlja tudi le krogla, takšna, kot sta Luna in Sonce, ki ju lahko vidite s telesnimi očmi. Šele nato vas bom postavil povsem na Luno, potem v Sonce in šele za tem v več drugih svetov in zemelj. - Ste zadovoljni s to mojo ponudbo?«
6 **Rimljan** je rekel: »Vsekakor, toda upam, da ta stvar ne bo predolgo trajala. Če so namreč tiste zvezde sami svetovi, večji kot ta Zemlja, morajo biti neznansko daleč od te Zemlje, ker se zdijo tako majhni, in zato je pač samoumevno, da še tako hitro duhovno potovanje tja ne bo moglo biti prav kratkotrajno.«
7 **Angel** je rekel: »Za čistega duha ne obstaja niti čas niti prostor. Tu in tam v neskončni daljavi od tod, je eno in isto, in 'zdaj' in 'pred eoni let' je tudi eno in isto. Zato lahko v povsem duhovnem stanju v trenutku vidite in doživite več kot bi lahko v svojem mesu; če bi vas besedno poučevali, bi vse to le nejasno razumeli v nekaj tisočletjih, za to pa je seveda človekovo življenje na tej Zemlji veliko prekratko. Vendar ima to tudi svojo veliko prednost, ker potem duša pri nas v enem samem trenutku doživi in se nauči veliko več ter čisteje in resničneje, kot bi se lahko tukaj na Zemlji v dolgi vrsti let. Ko se neka duša le nekoliko osamosvojila v svojem telesu, ji je v veliko življenjsko korist, če ji je odvzeto težko in trpeče meso, in potem stopi v našo družbo in mi ji prenesemo živ resnični življenjski pouk.
8 Toda zdaj vsi pazite! Takoj vas bom osvobodil v vašem duhu, ki je resnično življenje ljubezni iz Boga, in zaradi tega ste tudi Božji otroci ali pa lahko to zanesljivo postanete, če živite po Božji volji tako, kot vam je On zelo obširno razložil. Zgodi se! Bodite prosti in opazujte sorodno vam večno Božje stvarstvo!«
9 Po tem angelovem vzkliku so po Moji volji vsi telesno zaspali, vendar pa so, čeprav so v tem stanju povsem izgubili vse telesne čute, ob tem lahko govorili z usti.

192. Obisk v vesolju

1 Vsi so počivali na zemlji. Le **Agrikola** je sedel na klopi in kmalu začel takole govoriti: »Torej, tam spodaj, je Zemlja velika krogla in tam zgoraj je Luna kot manjša krogla, še globlje pod Zemljo pa razpoznavno Sonce! O, to je čudovit pogled in na videz prazen prostor je napolnjen z bitji moje vrste! Nekatera plavajo dol proti Zemlji in druga se od nje oddaljujejo. In, o, o, tu je že Luna! Zelo je podobna naši Zemlji, toda vse je videti tako pusto in zapuščeno. Tam mi res ne bi bilo všeč in videti je, da tudi njenim prebivalcem ne ugaja najbolj; vsi imajo zelo otožne obraze in so videti zelo shirani.«
2 **Angel** je rekel: »To so le tiste zemeljske duše, ki se tam zaradi svoje prevelike navezanosti na ta svet nekako stružijo, da so potem sposobne višje duhovne vzgoje. Glej, tu, na nasprotni strani te lunarne zemlje je že bolj veselo in naravno! Tu so pravi prebivalci luninega sveta.«
3 Rimljan je bil zadovoljen in je presenečeno opazoval.
4 Od tod je šlo proti Soncu.

5 Ko je **Agrikola** prišel blizu Sonca, je rekel angelu: »Prijatelj, ta svet je zame prevelik! Tu me bo konec in se bom povsem izničil. Spravi me na kakšno manjšo zemljo!«
6 **Angel** je rekel: »Da, prijatelj moj, to ni v moji moči, saj moram ravnati po Gospodovi volji! Kadar bova na tleh tega svetlobnega sveta, se ti bo že zdel prijaznejši. Zdaj pa le tja!«
7 V trenutku sta se znašla na najlepši točki srednjega pasu. Zdaj so Rimljanu zamrli čuti od prevelikega sijaja. In ko je potem videl še ljudi, ki so bili nenavadno lepi, ga sploh ni bilo več mogoče spraviti od tam in je prosil angela, da bi smel vzeti eno dekle s te velike zemlje na majhno Zemljo, da bi se vsi ljudje lahko prepričali, da je tudi Sonce zemlja, na kateri prebivajo veliko lepši in tudi veliko boljši ljudje.
8 **Angel** je rekel: »Ja, prijatelj, tako pa spet ne gre! In četudi bi jo lahko spravil na Zemljo, ne bi mogla živeti na njej, ker bi bil zemeljski zrak zanjo to, kar je za mesenega človeka voda. Vidiš torej, da so ljudje drugih svetov tudi ustvarjeni tako, da lahko obstajajo le na njim določenem svetu. - Toda pojdimo zdaj spet naprej!«
9 Po Soncu so obiskali še planete in nekaj najbližjih sonc in tam je Rimljanu zmeraj bolj ugajalo, tako da je neprenehoma obžaloval, da ni postal prebivalec tako velikega in čudovito lepega svetlobnega sveta.
10 **Angel** pa mu je rekel: »Da, prijatelj moj, prav na tem svetlobnem svetu si kot duša štiri tisoč zemeljskih let prebival v telesu! In glej, tu je še tvoje najlepše bivališče; in ljudje, ki tam hodijo ven in noter, so bili po telesu tvoji najožji sorodniki.
11 Ko pa te je neki potujoči modrec poučil, da je nekje v neskončno velikem vesolju svet, kjer lahko ljudje prej ali slej postanejo popolni otroci velikega Boga, če se odločijo, da se po duši ločijo od tega sveta, da bi na tisti Božji zemlji v okornem telesu še enkrat prestali prostovoljni življenjski preskus v ljubezni - vendar ne da bi se spominjali tega najlepšega sveta, ker tamkajšnja ljubezen ne temelji na modrosti, ki vidi, ampak le na ljubezni, ki je, posebno na začetku povsem slepa -, si bil s tem zadovoljen. In glej, takoj nato si bil spremenjen in tvoja osvobojena duša je bila kmalu zatem spočeta v neko zemeljsko materino telo, in to v najsijajnejšem mestu Božje zemlje, da v občasnih svetlih sanjah ne bi dobil kakšnega skritega domotožja in bi si spet želel sem!
12 In glej, tako si enkrat že bil na takšnem lepem svetu; tega se zdaj v svojem duhu prav dobro zavedaš in se tudi spominjaš vsega, kar si pred dobrimi petdesetimi zemeljskimi leti ustvaril in počel! Da pa se tvoje hrepenenje, da bi ostal spet tu, ne bi preveč prebudilo, se bomo takoj spet podali na našo Božjo zemljo.«
13 Tisti trenutek so bili vsi, se pravi vsi Rimljani, spet prestavljeni iz tretjega vida v prejšnji drugi vid in so tako spet postali budni, vendar so natančno ohranili v spominu vse, kar so videli in razločno slišali.
14 Ko so se vsi dvignili, je **Rimljan** rekel: »Jaz sem videl to in to! Ste tudi vi videli in slišali kaj podobnega?«
15 Vsak je na kratko povedal, kar je videl in slišal.
16 In **Agrikola** je rekel: »Zdaj tudi verjamem, da že mora biti tako, kot sem videl in kar sem slišal in doživel, ker ste vsi vi slišali in videli na las isto. Torej vsa ta sonca in zemlje, ki so večinoma neznansko večji in lepši kakor naša Zemlja, - naj bi ustvaril duh tega čudovitega Juda?!«

17 **Angel** je rekel: »Da, ti moj zemeljski brat, vse to in še neskončno več, večjega in čudovitejšega! In On, najbolj vzvišeni, večni Duh, je zdaj kot človek vaše Zemlje naredil tudi to znamenje, da bi Ga tudi vi spoznali, po Njegovih besedah živeli in potem kot Njegovi otroci postali preblaženi. Zdaj pa pojdite vsi tja in se Mu iz vsega srca zahvalite, da vam je razodel tako velike reči in vam pokazal, da je edino On Gospod vseh stvari in vsega življenja!«
18 Nato so to vsi storili in Jaz sem jih prebudil iz drugega vida in trume angelov so spet postale nevidne.
19 In vprašal sem jih, kako jim je bilo všeč to znamenje.
20 **Vsi** so odvrnili: »Nepopisno lepo!«
21 Toda zdaj so si vsi želeli nočnega počitka in dejali, da bi lahko šele naslednji dan trezneje govorili o tem. In tako smo se vrnili v sobo počivat.

193. Duhovna ustreznica dnevnim časom. Kdor služi oltarju, naj tudi od oltarja živi

1 Zjutraj smo bili ob sončnem vzhodu že zunaj. Bil je jasen dan in sonce je čudovito čisto vzhajalo.
2 Z učenci sem opazoval lep prizor v naravi in **Janez** Mi je rekel: »Gospod, resnično ne vem, zakaj tako lepo jutro zmeraj vzbudi v meni tako prijeten in mojemu srcu zelo spodbuden občutek, opoldansko sonce me naredi povsem ravnodušnega, večerno pa bolj resnobnega in žalostnega!«
3 Jaz sem rekel: »To izvira iz človekovega boljšega in pravilnega življenjskega čutenja. Jutro je podobno človekovi veseli in nedolžni mladosti, zato tudi vsakega čistega in pravilno čutečega človeka razpoloži mladostno in vedro.
4 Poldne je podobno krepkemu možu, ki si mora v potu obraza služiti kruh; zato poldne tudi ne prebudi več tako nežnih čustev kakor jutro. Kajti v resni odrasli starosti se mladostna življenjska poezija konča; zamenja jo nekakšna zaskrbljena življenjska resnoba, ki v pravilno čuteči čudi res ne budi miline, ampak le nekakšno resnobnost; te pa srce nikoli ni posebno veselo, čeprav je potrebna za pridobivanje resničnega življenja.
5 In končno večer kot podoba zemeljske smrti in minevanja vseh stvari ne more na pravilno čutečo čud narediti drugega vtisa kot mračnega, čeprav je večer potreben prav tako kot jutro in poldne. Če za človeka ne bi bilo življenjskega večera, se zanj tudi življenjsko jutro nikoli ne bi moglo prebuditi in uresničiti.
6 Glej, v tem je vzrok tega, kar povsem pravilno občutiš; ne občutijo pa tega vsi ljudje enako! So namreč taki, ki jim je večer veliko ljubši od jutra; so celo ljudje, na katere naredi jutro zelo neprijeten vtis, poldne boljšega, najboljšega pa večer in posebno noč. Le da so ljudje, ki tako čutijo, večinoma sprevrženi in jih je težko naučiti česa boljšega ter jih spraviti na pravo pot vere in čutenja, kajti ti so si v tem svetu z vso pridnostjo nabrali le takšne zaklade, ki jih napada rja in jih požrejo molji. In ko so ti enkrat na tej točki, jih je težko prestaviti na drugo.
7 Zato tudi vsem vam povem: V tem svetu si ne nabirajte takšnih zakladov, ki jih uničuje rja in jih zlahka požrejo molji! Tudi ne skrbite za prihodnji dan, kaj boste jedli in kaj boste oblekli! Dovolj je dnevu njegova skrb. Oče v nebesih natančno ve, kaj potrebujete. Poglejte vrabce na strehi in cvetlice na poljih! Ne sejejo in ne žanjejo in vendar jih Oče v nebesih najobilneje oskrbuje z vsem.

Ali vrabci nimajo svoje obleke in svoje hrane, in ali niso cvetlice na polju oblečene lepše, kot je bil Salomon v vsem svojem sijaju? Mar niste vi veliko boljši kot vrabci, ki jih kupujejo ducat za pfenig in boljši kot trava na polju, ki danes še cveti, jutri pa jo pokosijo, nato posušijo in kot slabo krmo za živino vržejo v peč in sežgejo?! In zdaj, ko ste to izvedeli od Mene, se tako tudi vedite in se ravnajte po tem, tedaj boste kot Moji izvoljeni učenci dobro obstali v svoji službi!
8 Saj je Mojzes rekel, ko je določil dajatev desetine za Levijev duhovniški rod: 'Kdor oltarju služi, naj tudi živi od oltarja!' In Jaz vam zdaj pravim isto, četudi z drugimi besedami. Zato pa sem zdaj tudi govoril le vam in za vas in s tem nočem dati nobene zapovedi, po kateri naj ne bi nihče več obdeloval polja in nikoli več gojil in sadil vinske trte v vinogradu, ampak velja to le za vas kot izvoljene delavce v Mojem duhovnem vinogradu. Drugim namreč govorim: Kdor ne dela, naj tudi ne je! Kdor pa išče Moje kraljestvo in njegovo pravičnost, temu bo, tako kot vam, vse drugo dodano kot svobodni dar.«
9 Tedaj se Mi je posebno Janez zahvalil za ta nauk in Me vprašal, ali naj to tudi zapiše.
10 **Jaz** pa sem rekel: »Prav gotovo, toda predvsem le za vas in vaše naslednike; če bi to veljalo za vse ljudi, bi bilo na zemlji kmalu zelo pusto.«•

194. Gospod označi trideset Rimljanov

1 (**Gospod**:) »Zdaj pa so tudi naši Rimljani že vstali in se bodo kmalu zbrali okrog nas; toda ne menite se kaj dosti zanje! Kar je potrebno, se bom že Jaz pogovoril z njimi. Kot pogani so v bistvu dobri ljudje; toda kljub temu so le pogani in imajo trden spanec. Kmalu se boste sami prepričali, kako bodo danes kot trezni ljudje malo pozorni na to, kaj vse so včeraj videli in slišali. Vsega tega se sicer spominjajo; toda zdi se jim, kot da bi o tem le prav živo sanjali. Zato vam pravim, da jih ne nagovorite in ne spomnite na to.
2 Dekle pa je danes že zgodaj odšlo, potem ko je že budnemu krčmarju sporočilo od ljubezni vroč pozdrav Zame, in sicer z najbolj živim zagotovilom, da v prihodnje ne bo več grešila. In Jaz vam povem, da bo dano besedo tudi držala. Kar sem vam torej glede Rimljanov povedal za ta trenutek, to ohranite in si zapomnite, kolikor le morete; prav kmalu se boste sami prepričali, da imam edino Jaz zmeraj in večno prav!«
3 Učenci so se čudili, da bi teh trideset Rimljanov, ki so včeraj zvečer tako izredno goreli Zame, danes vse to imelo le za sanje.
4 **Jaz** sem rekel: »Ne čudite se temu preveč; ti ljudje so namreč že včeraj spodaj v mestu užili nekoliko preveč dobrega in potem tudi tu sedemkrat več kot mi vsi. Zato so tudi že bolj sanjali kot pa bili budni, kajti vinjen človek sanja z odprtimi očmi. Zato se jim vse to, kar so doživeli včeraj ponoči, zdi toliko bolj kot žive sanje. Toda najboljše pri tej stvari je, da zdaj drug drugemu pripovedujejo te svoje sanje, ki naj bi jih imeli in vsak pripoveduje na las enake sanje. Tu se ne znajdejo in pripisujejo krivdo vinu, ki naj bi ga morda začaral kak čarovnik. Pri tem ne pogrešajo niti dekleta.
5 Prav zato sem jim v njihovi vinjenosti tudi naredil tako izredno znamenje. Če bi bili povsem trezni, bi Me očitno imeli in razglasili za enega svojih bogov;

• Glej Mt 6,19-21; 25-34.

toda tako je prav in za človekovo svobodo je zmeraj boljše, da dobi človek očitno znamenje v sanjah kot v trezno-budnem stanju. In tako je bilo tudi včeraj s temi Rimljani. Kmalu boste videli, kako se bo ta zadeva razvila.«
6 Ko sem se to bil pogovoril s Svojimi učenci, sta prišla Lazar in krčmar k nam ven, in krčmar Mi je najprej povedal, da me dekle lepo pozdravlja.
7 In **Lazar** Mi je rekel: »Toda Gospod, to s temi Rimljani je res čudno, še posebno z včeraj ponoči tako zgovornim Agrikolo! Najzgovornejši je danes kar se da redkobeseden in vsi skupaj imajo izredno znamenje, ki si ga naredil včeraj, za sanje; najlepše pa je, da vsi na las enako pripovedujejo iste sanje! Nekaj jih meni, da je na to gotovo vplivalo začarano vino; Agrikola pa pravi, da izvirajo sanje iz tega, ker se je njihova domišljija že preveč ukvarjala s slavnim Judom, in zato v vseh nezavedno sočasno ustvarila to podobo, ki je vse zaposlovala vso noč. Najlepše pa je, da pravzaprav sploh ne vedo, kako so prišli v gorsko gostišče! Povedal sem Agrikolu, da jih je precej pozno zvečer sem pripeljalo neko dekle; toda zdaj se tudi nje ne morejo več spomniti! Da, naj se zdaj spozna na te ljudi, kdor se more, - meni so preveč sumljivi!«
8 **Jaz** sem rekel: »Pustite to! Je že prav tako; če bi bili ti ljudje včeraj trezni, se jim ne bi mogel tako razodeti. Ker pa so tako hudo vinjeni bolj sanjali kakor bedeli, se je zadeva kar lepo razvila. Dobro pazi, da Me ne boš izdal! Ko bodo spet koga izmed vas vprašali po slavnem Judu, jim povejte, da bo danes dopoldne učil v templju! Nato bodo kmalu prihiteli v tempelj, ter Me hoteli videti in slišati. Šele potem bodo postali zrelejši, da bodo izvedeli kaj natančnejšega o njihovem domnevnem sanjskem prividu.«
9 **Lazar** je rekel: »Zelo dobro. Toda Gospod, zdaj je tudi zajtrk že pripravljen! Ali ne bi z učenci prej zajtrkoval in šele potem odšel v tempelj?«
10 **Jaz** sem rekel: »O, vsekakor; toda postrezi ga v drugi sobi, da se ne bomo preveč javno srečali z Rimljani! Kmalu bodo nekateri prišli ven in bodo poizvedovali o marsičem. Moji učenci pa že imajo navodilo, kaj naj storijo; Jaz pa bom zlahka opravil z njimi. Medtem pripravi zajtrk za nas v drugi sobi in potem bomo takoj prišli, pojedli in se nemudoma odpravili dol v tempelj!«

195. Trideset Rimljanov išče Gospoda

1 Ko sta to slišala, sta se takoj vrnila v hišo in storila vse tako kot sem želel. Komaj pa sta bila spet v hiši, je že prišlo ven tudi več Rimljanov in uživali so v lepem razgledu z gore.
2 Nekdo pa je stopil k enemu od učencev in ga vprašal, ali je bil tudi on to noč v gostišču in morda tudi drugi z njim.
3 **Učenec** ga je napotil k Meni in rekel: »Tudi tisti tam govori vaš jezik, pojdite tja in govorite z Njim!«
4 To je razumel neki Rimljan, ki je znal tudi malo judovsko; takoj je prišel k Meni in Me vprašal isto kakor prej učenca.
5 In **Jaz** sem mu rekel: »Le kaj nas sprašuješ o tem? Saj te tudi mi nismo vprašali, ali si to noč preživel v tem prenočišču! Seveda smo bili tu, in to ni vam, tujcem, prav nič mar, saj vam s svojo navzočnostjo prav gotovo nismo odvzeli vašega prostora za počitek! Zdaj Mi pa povej, zakaj hočeš to izvedeti od nas!«
6 **Rimljan** je rekel: »Aj, včeraj in tudi že predvčerajšnjim smo iskali zelo slavnega Juda in smo po naključju prišli v to gostišče! Vsi pa smo bili nekoliko

omamljeni od močnega vina in v spanju je imel vsak od nas iste, prav nenavadne sanje: našli smo čudežnega Juda. Ta nas je med drugim prav tako pripeljal na to točko in nam tu pokazal vso svojo Božjo moč in veličastvo, da smo bili nato kar skrajno zamaknjeni in smo imeli čudežnega Juda za Boga, ki je za nekaj časa pro forma sprejel človeško telo, da bi tako bolje ljudi poučil o višjem življenju. Toda to je le zelo kratka vsebina naše sanjske podobe. Če bi to sanjal le eden od nas, - bi bile to izredno lepe sanje; toda vsi brez izjeme smo imeli iste sanje, to pa gotovo ni nekaj običajnega! Krivdo smo pripisali vinu in hoteli smo vas vprašati, ali ste tudi vi prenočili tu in imeli podobne sanje. Ne bodite zaradi tega nejevoljni!«
7 **Jaz** sem rekel: »O ne, niti najmanj! Toda, ali se res ne morete več spomniti, kakšen je bil videti slavni Jud?«
8 **Rimljan** je rekel: »Da, to je pa nekoliko težko; toda če bi že smel presojati takole sam zase, bi po svojem slabotnem spominu rekel, da približno tako kot ti, najboljši prijatelj! Ampak prosim, ne bodi zaradi tega nejevoljen!«
9 **Jaz** sem rekel: »No ja, nič ne de; nazadnje sem vendar lahko bil celo Jaz sam!«
10 **Rimljan** je rekel smehljaje: »Hm, hm, dobri prijatelj, se rad šališ? Toda povem ti: Čudne sanje nikakor niso bile šala; če bi se namreč tudi tebi sanjalo kaj takega, bi bil tudi ti zaradi tega prav hudo razburjen!«
11 **Jaz** sem rekel: »Saj vendar ne moreš vedeti, ali nisem Jaz videl prav istega kot vi! Toda pustiva zdaj to! Mi bomo ostali tu tudi danes zvečer, in če boste ostali tudi vi, bomo že še znova govorili o tem. Zdaj pa bomo takoj pozajtrkovali in se potem odpravili po svojih opravkih! Kje pa bo danes mogoče videti in slišati čudežnega Juda, vam bo pozneje že povedal gospodar tega gostišča, kajti on bo to gotovo vedel.«
12 **Vljudni Rimljan** je rekel: »Želim vam torej, naj vam zajtrk dobro tekne! Hišni gospodar pa bo potem gotovo tako dober, da nam bo sporočil, kje bomo lahko videli in slišali slavnega moža!«
13 **Jaz** sem rekel: »Zelo dobro! Toda ostanite trezni, sicer ga boste spet prespali in presanjali, kot se je zgodilo že mnogim in se mnogim še bo! Zdaj pa k zajtrku!«
14 Tedaj smo zapustili Rimljane in šli v sobo, kjer nas je že čakal zajtrk. Rimljani so storili isto tako kot včeraj v veliki jedilnici. Mi smo seveda kmalu končali in smo se hitro spustili v mesto; tam smo se najprej malo razgledali; pred deveto uro (po zdajšnjem računanju časa) na današnji poprazničnі dan v templju tako in tako ni bilo kaj početi.

196. Gospod uči v templju. Mnenja poslušajočega ljudstva

Jn 8,2.

1 Ko pa je bil tempelj odprt, sem se torej zgodaj zjutraj z učenci spet napotil vanj in bil tako eden prvih v njem. (Jn 8,2) In ko so ljudje videli, da sem šel v tempelj, je prišla velika množica k Meni in Jaz sem sedel in jih začel učiti s prilikami, podobami in primeri, kot se večkratno pojavljajo v evangelijih.
2 Pokazal sem jim veliko Božjo Očetovo ljubezen, dobroto in pravičnost in tako sem jim tudi pokazal, v čem je pravzaprav Božje kraljestvo, ki se jim je zdaj tako približalo.
3 In zelo veliko jih je verovalo Vame.

4 In **nekateri** so rekli: »Ta je resnično velik prerok in zelo čudno je, da farizeji tega nočejo priznati! Obenem je kar najbolj nesebičen; dobro vemo, da je številnim že naredil marsikaj nadvse dobrega, vendar ni nikoli od nikogar sprejel plačila; tudi to je res, da je povsod, kjer so njega in njegove učence še po stari navadi gostoljubno sprejeli in postregli, gostitelju vedno na čudežen način izkazal dobroto, ki je bila očitno tisočkrat več vredna kakor tisto, kar je prejel od gostitelja. Povrh tega ni kinkavec in ravna z vsemi ljudmi enako in če zdaj pravi: 'Pridite k Meni vsi, ki ste trudni in obteženi, in Jaz vas bom poživil. Pri Meni boste našli pravo življenjsko tolažbo in njen resnični mir!', moramo to vendar verjeti!
5 Človek pa, ki govori tako modro in srčno in sam tako tudi ravna in dela tako velika znamenja, je vendar resnično velik prerok, pa naj pride, od koder hoče! In ko bo prišel Mesija, je vprašanje, ali bo delal večja znamenja! Če ne pride z gromom, bliskom in žveplenim dežjem, bodo farizeji vanj verovali prav tako malo kakor v tega!«
6 **Drugi**, ki so bili še bolj verni, so rekli: »Ni nam treba več čakati na nobenega drugega Mesija; ta se nam zdi že čisto pravi! Njegove besede imajo moč in življenje in Njegova dejanja so povsem Božja, torej je že pravi Mesija za nas. Tisti, ki hočejo čakati na drugega, naj čakajo in varajo sami sebe!«
7 **Drugi** pa so rekli: »Preveč smo še pod oblastjo farizejev in ne moremo storiti, kar bi hoteli. Kaj nam koristita resnica in vera, dokler imajo farizeji oblast v svojih rokah, in to prav zdaj pod Rimljani bolj kot kdaj koli prej?!«
8 Tedaj pa sem **Jaz** rekel: »Bog sam je večna ljubezen in resnica sama! Nič na svetu vas ne more osvoboditi, razen resnice. Kdor greši, in greh je zmeraj laž, je tudi hlapec greha in suženj drugih, še večjih grešnikov, ki imajo le svoj bedni jaz in nobene druge vesti in ljubezni. Kdor pa ima v sebi resnico, je mogočen sovražnik laži in greha in je svoboden, saj mu nihče ne more pripisati greha. Zato izberite resnico in se ne bojte tistih, ki sicer lahko umorijo vaše telo, toda vaši duši ne morejo storiti nič več; bojte se pa veliko bolj Boga, ki lahko vašo dušo s telesom vred ubije in pogubi!
9 Bog vam bo škodo na telesu nekoč tisočkratno povrnil; toda škode na duši vam ne bo povrnil nikoli. Kajti Bog je dal duši razum, pamet, vest, svobodno voljo in postavo zato, da lahko presoja, kaj je dobro in zlo, in s svojo voljo lahko izbere eno ali drugo. Po tem, kar bo izbrala, pa bo tudi sama iz sebe sojena, ali za smrt ali za življenje.
10 Oče v nebesih pa hoče, da bi vi vsi dobili večno življenje in Me je zato poslal k vam na ta svet. Zato vam znova povem: Kdor veruje Vame, bo živel večno; kdor pa ne veruje, da Me je poslal k vam Oče, bo izgubil življenje, ki bi si ga zdaj zlahka pridobil. Oče v nebesih pa Me ljubi in tako tudi vse, ki verujejo Vame, in Jaz sam jim bom dal večno življenje v resnici Mojih besed!«
11 **Nekateri** so tedaj rekli: »Je pa vendarle čudno, kako ta človek govori sam iz sebe in se dela skoraj enakega Bogu. Pravi čudež je, da ga farizeji danes tako dolgo prenašajo!«
12 **Drugi** pa so dejali: »Govori odkrito in očitno in nič neprimernega ne najdemo v njegovih besedah! Odkrito govori polno resnico in farizeji bi morali šele iskati, da bi našli kaj zoper njega!«
13 **Tretji** pa so rekli: »O, brigajte se za kaj drugega; ti bodo že kmalu kaj našli!«

14 Poleg **stoječi cestninar** je rekel: »O da, vendar si bodo s tem, tako kot še zmeraj samo škodovali! Ti lenuhi že dolgo ne iznajdejo nič več zoper Njega Resničnega!«
15 Nato je bil nekaj časa mir in farizeji so nadvse togotni tuhtali, kako bi Me lahko ujeli z besedo ali s pravnim izrekom, ki bi ga zahtevali, da bi Me potem lahko obdolžili neresnice in ljudstvu z vsem pompom rekli: 'Le poglejte zdaj vašega resničnega preroka ali celo vašega krasnega Mesija! Zdaj stoji pred vami kot lažnivec!' Toda kljub silnemu tuhtanju niso mogli najti nič prav trdnega.

197. Prešuštnica

(Jn 8, 3-11)

1 Toda medtem, ko so tako tuhtali, so njihovi biriči, ki so jih razposlali, pripeljali k njim prešuštnico, ki so jo zalotili pri dejanju, in bi jo zdaj po Mojzesovi postavi morali kamnati, - kazen pa so zdajšnji farizeji, če je bila prešuštnica bogata, zmeraj spremenili v veliko denarno pokoro. Če je bila revna, mlada in lepa, so jo navadno prebičali, potem pa je morala služiti templjarjem; stara in grda pa je bila že po naravi obvarovana pred prešuštvom. Tokratna prešuštnica pa je bila še zelo mlada, toda revna in si je ob tem prazniku od zelo bogatega tujca hotela zaslužiti dokaj obilno vsoto, da bi se potem laže prebijala. Prešuštnica bi očitno tudi pripadla templju, če ne bi bil navzoč Jaz in če je ne bi bili templjarji prisiljeni uporabiti za poglavitno sredstvo, da bi Me z njo po njihovem mnenju povsem zanesljivo ujeli.
2 To ubogo prešuštnico so torej najmodrejši farizeji takoj potisnili Predme in s tem v sredo ljudstva, ki Me je seveda z vseh strani tesno obkrožalo. (Jn 8.3)
3 In, ko je ženska na smrt preplašena stala pred Menoj, Me je eden izmed **zelo modrih farizejev** vprašal: »To žensko smo ujeli pri prešuštvovanju. (Jn 8.4) Mojzes nam je v postavi ukazal takšno osebo kamnati, - Mojzesova postava pa je toliko kot Božja postava. In kaj praviš k temu ti?« (Jn 8,5)
4 To so seveda storili le zato, da bi Me tako skušali, da bi se deloma zaradi trde Mojzesove postave in deloma zaradi Mojega govorjenja o velikem usmiljenju Boga Očeta in tudi zaradi Moje, njim dobro znane dobrote do grešnikov, po njihovem predvidevanju znašel v neizogibni zadregi. Potem bi našli nekaj zoper Mene in bi ljudstvu, kot sem že pripomnil, z velikim, slovesnim pompom lahko oznanili: 'Poglejte velikega sleparja in zapeljevalca ljudstva, ki ga zdaj upravičeno zgrabimo in izročimo pravici!'
5 Toda Jaz jim na vprašanje nisem odgovoril tako hitro, kot so hoteli, ampak sem se sklonil in zapisoval grešničino krivdo v pesek na tleh (Jn 8,6), kajti ob tako velikih praznikih je bilo zmeraj na tleh veliko peska, ker so tempelj pometli šele po končanih praznikih in so pometene smeti potem prodajali raznim praznovernim Judom.
6 Ko pa so farizeji in tempeljski Judje s svojimi vprašanji utihnili, sem se (**Jaz**) vzravnal in jim rekel: »Res je, da je Mojzes dal takšno postavo, toda tisti, ki so imeli pravico takšno grešnico kamnati, so morali biti brez greha in tudi to je zapisano! Vsaj tisti, ki je vrgel prvi kamen v grešnico, je moral biti povsem čist in brez greha! Kdor izmed vas je torej brez greha, naj prvi vrže kamen v to grešnico! (Jn 8,7) Božjemu usmiljenju to ne bo škodovalo, ker je Mojzes dal

ljudem modre zakone. Kdor jih pozna, pa ne izpolnjuje, se sam obsodi in zapečati svojo smrtno obsodbo.«
7 Nato sem se spet sklonil k tlom in pisal kot prej. (Jn 8,8)
8 Ko pa so slišali te Moje besede, ki jih niso pričakovali in jim je njihova vest govorila: Saj ste vendar sami mnogokratni grešniki in prešuštniki in vse ljudstvo vas pozna kot take, tedaj od največjega do najmanjšega ni nobeden rekel niti besede več in vsak je, kolikor hitro je le mogel, zapustil tempelj in izginil ven.
9 Čez nekaj trenutkov ni bilo sredi templja videti več nikogar od farizejev, tempeljskih Judov, levitov, hlapcev in biričev, razen Mene in grešnice in seveda daleč okrog ljudstva in vseh Mojih učencev. (Jn 8,9) Ljudstvo se je zadovoljno čudilo, kako sem farizeje z nekaj besedami pognal iz napada v beg.
10 In **več** jih je glasno reklo: »O, samo en kamen naj bi dvignili, pa bi te stare grešne kozle raztrgali! Kajti grešnik nikoli ne more in ne sme soditi nikogar, sploh pa ne veliko manjšega grešnika od sebe.«
11 Ob tej priložnosti sem se spet vzravnal in nisem videl nikogar od sodnikov v krogu, ampak le ženo, ki naj bi bila kamnana.
12 In **Jaz** sem jo vprašal: »No, kje so tvoji tožitelji? Te ni mar nihče obsodil?« (Jn 8,10)
13 Rekla je **prešuštnica**: »Ne, gospod, nihče me ni obsodil, ampak so vsi odšli ven!« (Jn 8,11)
14 Nato sem ji rekel (**Jaz**): »Torej te tudi Jaz ne obsojam! Toda zdaj pojdi domov in odslej ne greši več! Kajti če boš grešila, se ti bo hudo godilo!« (Jn 8,11)
15 Grešnica se je tedaj zahvalila za izkazano milost, prosila pa Me je, naj ji svetujem, kako bi varno prišla domov; kljub temu se je namreč bala, da bi jo farizejski biriči prestregli in ji storili kaj hudega.
16 Tedaj sem (**Jaz**) rekel: »Ne boj se jih; še veseli bodo, da jim ne bo treba pred tvoje oči! Pojdi pa zdaj med ljudstvo, to te bo varovalo in te brez težav spravilo domov! Le poglej tja proti tempeljskemu zagrinjalu in videla boš vse tiste, ki so prej stali tu! Zunaj jih je namreč ljudstvo vprašalo, kaj se je zgodilo, da so tako hitro pobegnili iz templja. Sram pa jih je bilo povedati po pravici, zato so se grobo izgovarjali in se pri vratih, ki gledajo proti vzhodu, čisto tiho vrnili nazaj. Toda zdaj le pojdi med ljudstvo, ki veruje Vame in ostala boš nepoškodovana! Jaz bom zdaj ljudstvo še naprej učil in farizeji se bodo takoj spet oglasili in se pririnili do Mene, saj so zdaj toliko bolj jezni Name, ker sem jih osramotil in te rešil iz njihovih krempljev. Toda zdaj le mirno pojdi tja, kamor sem ti naročil, pobožna bodi in ne greši več!«
17 Nato je plaho odšla med ljudstvo in to jo je dobro sprejelo in ji med glasnimi grožnjami proti farizejem vlivalo pogum.

198. Gospodova izpoved v templju
(Jn 8,12-29)

1 Ko se je nato v templju spet umirilo, so **nekateri izmed ljudstva** rekli: »Gospod in Mojster, ne dopusti, da te farizeji motijo in še naprej nas uči spoznavati Tvoje poslanstvo in Božje kraljestvo; kadar govoriš, so nas same oči in ušesa in naša srca res močno bijejo Zate!«

2 Nato sem (**Jaz**) rekel ljudstvu: »Pazite torej in si dobro zapomnite; odkrito vam bom namreč povedal in vas ne bom več pustil v negotovosti glede tega, kdo sem Jaz!
3 Poslušajte! Jaz sam sem Luč sveta; kdor hodi za Menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel pravo Luč življenja.« (Jn 8,12) 4
4 Zdaj je **ljudstvo** zavriskalo in glasno govorilo: »Da, to je res; kajti Ti, Mojster, si prišel na ta svet kot svetla luč in kako dobro dene Tvoja svetloba nam, ki smo tako dolgo tavali naokrog v najtemnejši noči duše!«
5 To je bilo za **razsrjene farizeje** preveč, zato so se spet pririnili do Mene in rekli: »Ker pričuješ sam o sebi, tvoje pričevanje ni resnično!« (Jn 8, 13)
6 Nato sem (**Jaz**) odgovoril: »Tudi če bi pričeval o Sebi, bi bilo kljub temu Moje pričevanje resnično; kajti Jaz vem, od kod sem prišel in tudi, kam bom šel. Edino le vi, farizeji, zaradi svojega napuha ne veste, od kod sem prišel in kam bom šel. (Jn 8, 14) Vse presojate in sodite po mesu, ker ne poznate duha. Jaz pa ne sodim nikogar. (Jn 8,15) Če pa sodim Jaz, je Moja sodba prava; Jaz tukaj namreč nisem sam, kakor mislite vi, temveč sva to Jaz in Oče, ki Me je poslal. (Jn 8, 16) Ali ni v vaši postavi zapisano, da je pričevanje dveh ljudi veljavno? (Jn 8,17) In tako sem prvič Jaz, ki pričujem o samem Sebi, in drugič Oče, ki Me je poslal v ta svet. Koliko prič hočete še poleg tega?« (Jn 8, 18)
7 Tedaj so **farizeji** planili kvišku in rekli: »Nas imaš za norca? Le kje je tvoj Oče, da bi pričeval Zate pred nami?«
8 Tedaj sem se (**Jaz**) dvignil, šel do stebra, na katerem je bila tako imenovana Božja skrinja, ki se je tako imenovala zaradi darov za tempelj in glasno spregovoril vanjo: »Vi slepci ne poznate niti Mene niti Mojega Očeta! Če bi poznali Mene, bi poznali tudi Mojega Očeta!« (Jn 8, 19)
9 Ko sem te besede glasno izgovoril v Božjo skrinjo, so Me vprašali, zakaj sem govoril v skrinjo.
10 **Jaz** sem rekel: »Ker je isto, ali govorim besede vam v obraz ali v tisto prazno in mrtvo skrinjo! Skrinja je besede vsaj potrpežljivo poslušala, vi pa jih ne bi.«
11 To je ljudstvo odobravalo in pozvalo farizeje, naj Mi pustijo neovirano govoriti. Tedaj so se farizeji spet nekoliko umaknili.
12 Jaz pa sem ljudstvo poučeval naprej in sem se neprizanesljivo lotil farizejev in kolikor bolj sem pred ljudstvom razkrival njihova sramotna dejanja in kolikor bolj sem jim krepko na prste našteval, za kaj vse bodo želi prekletstvo, toliko bolj je ljudstvo vriskalo in toliko bolj so besneli farizeji. Toda niso Me napadli, ker Moj čas še ni prišel. (Jn 8,20)
13 Tedaj pa je stopilo k Meni **nekaj drugih Judov**, ki so še zelo držali s farizeji, pa tudi Meni so v marsičem dali prav in so rekli: »Toda povej nam vendar, kaj hočeš doseči s temi svojimi govori!«
14 Tedaj pa sem jim (**Jaz**) znova rekel: »Vedite! Od tod bom odšel na način, ki ga vi ne poznate in iskali Me boste, pa Me ne boste našli, in ob tem boste umrli v svojih grehih! Kamor Jaz odhajam, tja vi ne morete priti.« (Jn 8,21)
15 Med seboj so govorili (**Judje**): »Morda si hoče zdaj, ko je farizeje preveč razjezil in ne bo več zlahka ušel njihovemu maščevanju, iz obupa vzeti življenje? Sicer pri zdravi pameti ne bi mogel reči: 'Kamor Jaz odhajam, vi ne morete priti!' (Jn 8, 22)
16 **Jaz** pa sem jim rekel z vedrim obrazom: »Ne belite si glave zaradi tega! Takoj vam bom sam pokazal resnični razlog in potem boste zlahka in pri priči razumeli, zakaj taki, kot ste zdaj, ne morete priti tja, kamor bom šel Jaz.

17 Glejte! Vi prihajate od spodaj in boste spet prišli tja; Jaz pa sem od zgoraj in se bom povsem zanesljivo tudi vrnil tja in vi Mi ne boste mogli slediti.« (Jn 8,23)
18 Zdaj so se tudi ti **Judje** razjezili in so rekli: »Kaj naj to pomeni? Ali nam zdaj celo obljubljaš pekel?«
19 **Jaz** sem rekel: »O ne, toda stvar je takšna: Vi ste od tega sveta tudi po svoji duši; Jaz pa nisem od tega sveta!«
20 In **Judje** so rekli: »Kje je potem drugi svet? Mi ne poznamo nobenega drugega!«
21 **Jaz** sem rekel: »Da, seveda ne poznate drugega! In Jaz sem vam to povedal zato, ker boste ob svoji neveri umrli v svojih grehih. Kajti, če ne verujete, da sem prav Jaz obljubljeni Mesija, ki je zdaj prišel k vam, boste umrli v svojih grehih in ne boste nikoli prišli tja, kjer bom Jaz s Svojimi izvoljenimi. (Jn 8, 24) In če ne bi bilo tako, pa Jaz kot zgolj človek, kakršni ste zdaj vi, nikoli ne bi imel poguma, da bi vam to povedal!«
22 Tedaj so **Judje** odvrnili: »Kaj praviš o sebi? Govori jasno in resnično, kdo si pravzaprav!«
23 In **Jaz** sem rekel: »Težko je govoriti gluhim ušesom. Ker Me prej niste razumeli, Me torej zdaj poslušajte! Prvič, Jaz sem Tisti, ki pravkar govorim z vami!« (Jn 8, 25)
24 **Judje** so rekli: »No, in kdo si potem - drugič?«
25 **Jaz** sem rekel: »Le potrpljenje, 'drugič' boste že sami odkrili iz Mojega govora; veliko vam imam namreč še povedati in soditi! Poslušajte! Tisti, ki Me je poslal, je v najvišji stopnji resničen in samo to, kar sem vedno slišal od Njega, zdaj oznanjam pred svetom, ki ste vsi vi.« (Jn 8, 26)
26 Ker pa ti **slepi Judje** znova niso razumeli (Jn 8, 27), da sem jim govoril o Očetu ali večni Ljubezni v Meni, so znova vprašali in rekli: »Toda pri templju in Sinaju! Kdo je torej tisti, ki te je poslal?«
27 Zdaj sem jim rekel (**Jaz**), tudi z zelo resnim obrazom: »Poslušajte! Ko boste povišali Sina človekovega, tedaj boste, četudi prepozno, spoznali, da Jaz, ki kot človek ne delam nič sam od Sebe, ampak kakor Me je vedno učil Moj Oče, tako govorim in delam. (Jn 8, 28) In vedite še več in podrobneje: Oče, ki Me je poslal, ni daleč od tod, ampak je tukaj z Menoj. Oče Me nikoli ne pusti samega; kajti Jaz sam delam vedno tisto, kar Mu je všeč in se tako kot On ne bojim nobenega človeka na vsem svetu. (Jn 8, 29 Če ne bi bilo tako, vam tega ne bi povedal.«

199. Gospod in Njegovi nasprotniki

(Jn 8, 30-49)

1 Ko sem to ves resen povedal Judom, so **mnogi** debelo pogledali in rekli: »Resnično, ta človek govori kot nekdo, ki ima oblast in nihče se ga ne upa dotakniti ali mu prepovedati tako govoriti v templju! Če bi kdo od nas javno v templju govoril zoper farizeje, bi ga že desetkrat kamnali, - tega pa pustijo govoriti v svojo najočitnejšo škodo in si ne upajo več na plan. To je resnično nekaj nadčloveškega in zato hočemo verjeti njegovim besedam!« (Jn 8,30)
2 Nato sem rekel (**Jaz**) Judom, ki so začenjali verovati Vame: »Če se boste držali Mojih besed, boste s tem tudi postali Moji pravi učenci. (Jn 8,31)

Spoznali boste resnico, ki je v njih, in ta resnica vas bo osvobodila, kot sem nakazal že prej.« (Jn 8,32)
3 Na to je odgovoril **neverujoči del Judov**, rekoč: »Vedi, Abrahamovo seme smo in nismo bili nikoli nikomur hlapci ali sužnji! Kako naj kot svobodni gospodarji in državljani postanemo še svobodnejši?« (Jn 8,33)
4 Nato sem jim **Jaz** rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Kdor dela greh, je tudi hlapec greha, kot sem to že prej omenil! (Jn 8,34) Hlapec pa ni svoboden, ker mora vedno ubogati skomine in strasti svojega mesa. Hlapec ne ostane večno v hiši, ampak le sin. (Jn 8,35) Hlapec pa je vsak grešnik in hiša je Božje kraljestvo in njegova pravičnost, in sin je resnica. Če vas pa zdaj osvobodim Jaz kot resnični Sin Božjega kraljestva, potem ste tudi resnično in prav svobodni.« (Jn 8,36)
5 **Neverujoči** so znova rekli: »Ne pozabi, da smo Abrahamovo seme in nismo bili nikdar nikogaršnji hlapci! Kaj torej nenehno govoriš, da nas boš osvobodil?«
6 **Jaz** sem rekel: »O, seveda vem, da ste Abrahamovi potomci, - po telesu sem to tudi Jaz! Toda čeprav pravite, da kot Abrahamovo seme niste bili nikoli nikomur hlapci, pa so to vendar bili vaši očetje v Egiptu in pozneje v Babilonu in zdaj ste vi hlapci Rima, - če že govorite o zunanjih razmerjih. Jaz pa govorim o notranjem življenjskem razmerju, po tem pa ste bili nenehno hlapci svojih strasti in ste kot obsedeni dopustili, da so vas obvladovale. Da pa je tako, dokazuje okoliščina, da Me skušate umoriti in po tem najbolj vneto hlepijo tudi farizeji. In to počnete zato, ker vam za Moj govor ni mar in ga ne razumete in Me sovražite, ker vam govorim polno resnico. (Jn 8,37) Jaz vam govorim samo to, kar vedno slišim in vidim od Svojega Očeta, in vi se za to ne zmenite, ampak upoštevati neprenehoma le to, kar ste tudi vi videli in slišali od svojih očetov, to pa ničemur ne koristi.« (Jn 8,38)
7 Ko sem jim to oponesel, so spet rekli (**Judje**:) »Ne pozabi, da je Abraham naš oče! To ovrže vse tvoje obtožbe zoper nas. - Razumeš to?«
8 **Jaz** sem rekel: »O, seveda vas razumem! O, če bi bili vi Abrahamovi otroci, bi tudi opravljali Abrahamova dela! (Jn 8, 39) Zdaj pa Me skušate umoriti kot najhujšega zločinca in to samo zato, ker vam govorim resnico, ki sem jo zmeraj slišal od Boga. Resnično, tega Abraham nikoli ni hotel storiti trem mladeničem, ker so mu povedali resnico. (Jn 8,40) Vi sicer opravljate dela vašega očeta, - ne pa del očeta Abrahama! Razumite to!«
9 Zdaj so rekli že povsem razkačeni **neverujoči Judje**: »Prijatelj, mi nismo rojeni nezakonski! Vsi imamo enega Očeta in ta je sam Bog!« (Jn 8,41)
10 **Jaz** sem jim rekel: »O, ko bi bil Bog vaš Oče, bi Me ljubili tako, kot Me ljubijo tisti, ki so Me spoznali, ker sem po duhu izšel iz Boga in prihajam od Boga. Kajti resnično, Jaz nisem prišel sam od Sebe kot kakšen človek, ampak Me je poslal Bog, se pravi to telo, po katerem se vam zdaj On sam razodeva in ki ga vi hočete umoriti. (Jn 8,42) Zakaj pa ne morete slišati Mojega glasu, če ste Božji otroci?« (Jn 8,43)
11 **Judje** so rekli: »Te morda ne slišimo?«
12 **Jaz** sem rekel: »O, da, seveda Me poslušate s svojimi mesenimi ušesi, - toda sprašujem vas le, zakaj vam ni všeč pomen Mojih besed. Zakaj je všeč mnogim drugim, celo Rimljanom tam, ki so se postavili ob Božjo skrinjo?«

13 Tedaj so umolknili in niso vedeli, kaj naj Mi odgovorijo na to; bali so se ljudstva in si niso upali preglasno odgovarjati, ker bi odgovorili seveda zelo grobo in žaljivo.
14 **Ljudstvo** pa Mi je klicalo: »Gospod in Mojster, reši se vendar teh bogatih mračnežev, kajti mi bi radi poslušali samo Tvoje zdravilne svetlobne besede, ne pa nenehnih in najneumnejših ugovorov teh slepcev. Povej jim enkrat jasno in razumljivo, kaj in kdo so, da bodo potem odšli!«
15 **Jaz** sem rekel: »Le potrpite! Povedal sem jim že, da niso Božji otroci in to bi jim moralo vendar zadoščati!«
16 **Judje** so povsem ogorčeni rekli: »Kako moreš reči, da nismo Božji otroci?!«
17 Tudi Jaz sem zelo resnega obraza spregovoril: »Vzrok sem vam jasno in resnično pokazal. Kaj Me o tem še kar najprej sprašujete?! Da, hočem vam tudi povedati, kaj ste, ker ste Me naprej vprašali! Vedite, čigavi otroci ste: otroci očeta hudičev! Ta je bil morilec od začetka in ni obstal v resnici; resnice namreč nikoli ni bilo v njem (v materiji). Če ta duh, ki je vaš oče, govori laži, tedaj govori iz svoje lastnine, kajti zmeraj je bil lažnivec in oče laži.« (Jn 8,44)
18 Povsem **pobesneli Judje** so rekli: »Kdo ti daje pravico, da pred vsem ljudstvom tako govoriš o nas? Zakaj smo satanovi otroci?«
19 **Jaz** sem rekel: »Ker vam govorim resnico in Mi ne verjamete!« (Jn 8,45)
20 **Judje** so rekli: »Le zakaj naj bi ti verjeli?«
21 **Jaz** sem rekel: »Da ne bi umrli v svojih grehih in bi lahko postali blaženi!«
22 **Judje** so rekli: »Tudi ti si človek kot mi; zakaj naj bi nas prav tvoja beseda naredila blažene?«
23 **Jaz** sem rekel: »Da, Jaz sem zdaj tudi samo človek, - toda človek, ki lahko reče: 'Kdo med vami Me lahko obtoži enega samega greha?'! Če pa kot pred Bogom in pred vsemi ljudmi brezgrešen človek govorim resnico, zakaj Mi torej ne verjamete? (Jn 8,46) Kdor je iz Boga, tudi rad posluša Božjo besedo. Vi pa prav Moje besede, ki je Božja beseda, nočete poslušati, ker niste iz Boga!« (Jn 8,47)
24 **Judje** so rekli, že povsem nori od jeze: »Ali ne govorimo prav, da si Samarijan in imaš v sebi hudiča namesto Božjega Duha?« (Jn 8,48)
25 **Jaz** sem rekel: »Jaz nisem Samarijan in še manj imam hudiča, to lahko o Meni izpričajo tisoči, ampak vedno resnično častim Boga, Svojega Očeta. Zakaj Me sramotite? (Jn 8,49) Zakaj Me ne sramoti toliko drugih, ki so zares spoznali Mene in Očeta?«

200. Gospodova narava

(Jn 8, 50-59)

1 Tedaj je **verno ljudstvo** spet postalo nepotrpežljivo in reklo: »Gospod, prosimo Te, spravi te slepe norce od Sebe; motijo namreč Tebe in nas! Če ne bodo kmalu dali miru, jih bomo umirili s silo; tu smo vendar ostali zaradi Tebe, poslušati hočemo Tebe, ne pa teh neumnih mračnežev. Saj je že otrok v zibelki pogosto razumnejši kakor ti neumni norci!
2 Nam vsem, več kot dva tisočim po številu, je povsem jasno vse o Tebi in Tvojem božanskem poslanstvu. Prav dobro smo opazili, kaj si nakazal s tem, ko si rekel: 'Jaz nisem sam, ampak je Oče vsepovsod z Menoj!' Toda ti neumneži tega niso opazili in večno ne bodo opazili, da sta Oče in Ti eno in isto in da hočeš s tem, ko praviš: 'Oče Me je poslal!', samo za slaboten človeški

um nakazati, da si Ti, Večni, samemu Sebi ustvaril telo, da bi bil nam, črvom te zemlje, viden Bog, Učitelj in Tolažnik v naši veliki stiski. Tvoje sveto telo je Tvoj Sin in Ti, Oče, si v Sebi pred nami ubogimi grešniki in črvi te zemlje!
3 In ti norci ne razumejo tega in vendar si domišljajo, da so požrli modrost vseh prerokov, ki so dovolj natančno z vsemi barvami in razmerami določili čas, v katerem bo prišel Mesija. In ta čas je zdaj izpolnjen; zakaj bi torej Obljubljeni izostal?
4 So pa veliki, z Božjim Duhom napolnjeni vidci lahko pred skoraj tisoč leti ta zdajšnji čas napovedali natančno tako, kakor je zdaj; in če je zdaj ta čas prišel na las tako, kot so ga tedaj vnaprej opisali, zakaj obljubljenega Mesije prav v tem času naj ne bi bilo?! On pa tudi ni izostal, ampak je tukaj med nami; hitro in zlahka smo Ga prepoznali!
5 Toda ti slepi potomci tistih, ki so že v puščavi, ob vznožju Sinaja, medtem ko je Jehova na gori Mojzesu med bliskom in gromom dal svete postave, molili zlato tele in niso spoštovali Jehove - čeprav jim je tik pred njihovimi nosovi glasno oznanjal Svoje zakone, so zdaj pred obličjem Boga še vedno isti častilci svojih zlatih telet in so ob vsej svoji neizmerni neumnosti vendarle dovolj predrzni, da bi se spozabili celo nad Teboj, o Gospod. O Gospod, naj gredo, nas pa uči Sebe bolje in globlje spoznati - in tudi naše velike grehe, ki smo jih tako pogosto počenjali pred Teboj!«
6 **Jaz** sem ljudstvu rekel: »Bodite mirni, saj moram vendar tudi tem povedati, kdo sem, da se nekoč ne bodo mogli izgovarjati, da jim ni bilo povedano in pokazano! Rekel sem jim že, da ne iščem Svoje časti, in pri teh ljudeh pa še sploh ne in da je pa Eden, ki jo išče in sodi. (Jn 8,50) Toda ta slepi in zabiti rod ne bo tega nikoli uvidel in razumel, dokler mu ne bo sekira nastavljena na korenino. Zato pa mu še enkrat povem: resnično, resnično, kdor bo Mojo besedo izpolnjeval, vekomaj ne bo videl smrti!« (Jn 8,51)
7 Od besa že povsem **slepi Judje** so rekli: »Zdaj šele prav spoznavamo, da imaš hudiča v sebi! Če je tvoja beseda toliko kot Božja beseda, tedaj je bila vendar Božja beseda tudi tisto, kar so izpolnjevali Abraham, Izak in Jakob in vsi preroki, pa so kljub temu vsi umrli! Je mar tvoja beseda bolj Božja kakor beseda očetov in prerokov, da govoriš: 'Kdor bo izpolnjeval Mojo besedo, vekomaj ne bo okusil smrti!'? (Jn 8,52) Si mar ti več kot naš oče Abraham, ki je umrl in preroki, ki so vsi pomrli? Koga se delaš?« (Jn 8,53)
8 **Jaz** sem rekel: »Če bi Jaz častil sam Sebe, bi Moja čast ne bila nič; toda Moj Oče je tisti, ki Me poveličuje, tisti, o katerem pravite, da je vaš Bog, (Jn 8,54) vendar Ga ne poznate; Jaz Ga pa poznam. In če bi rekel: 'Ne poznam Ga!', bi bil resnično prav tak lažnivec kot vi, ki govorite, da je On vaš Oče! Jaz pa Ga resnično poznam in zato izpolnjujem Njegovo besedo! (Jn 8, 55)
9 Povem vam pa še nekaj, iz česar lahko uvidite, da Mi vaš oče Abraham ni neznan. Glejte, Abraham se je veselil, da bo videl Moj čas na tej zemlji! Vi pa pravite, da je Abraham umrl; Jaz pa vam povem, da je kljub temu neprenehoma gledal ta Moj čas od Mojega prvega dne in je zato občutil silno veselje (Jn 8,56); on še gleda Moj čas in se veseli!«
10 To je bilo za **slepe Jude** nekoliko preveč neverjetno in so rekli s široko odprtimi usti: »Kaj?! Še petdeset let nimaš in si Abrahama videl?« (Jn 8,57)
11 **Jaz** sem rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Neskončno prej kakor Abraham sem bil Jaz!« (Jn 8,58)

12 Ob tem so Judje ponoreli od jeze. Ostali so brez besed, niso mogli izraziti svojega ogorčenja. Sklonili so se k tlom in dvignili razrahljane kamne, ki jih v templju ni manjkalo, ker so na tleh redkokdaj kaj delali in so jih hoteli vreči Vame; toda Jaz sem se hitro skril, postal sem neviden in šel iz templja sredi med njimi. (Jn 8,59) Učenci in Lazar z Rimljani so naglo prišli za Menoj in nato smo se hitro vrnili na našo Oljsko goro.
13 Toda v templju se je zdaj dogajal redek prizor, kakršen se ob prazničnih dneh verjetno še nikoli ni zgodil. Ljudstvo je planilo nad Jude in jih začelo tako daviti, da so morali poklicati vojake, da so spet vse le nekoliko pomirili. Ljudstvo pa se je komaj dalo ukrotiti in je od rimskih vojakov zahtevalo, naj vse hudobne Jude, ki tako silno motijo mir, zvežejo in jih izročijo sodišču in to se je - vsaj pro forma - tudi zgodilo. Šele tedaj se je ljudstvo spet pomirilo.
14 Nato pa je stopil neki pismouk v sredino in hotel ljudstvo poučevati zoper Mene; toda komaj je spregovoril deset besed, že je moral pobegniti.

201. Razkrinkanje prešuštničinega zapeljivca

1 Bilo je že daleč čez poldan, ko je tudi velika množica ljudstva zapustila tempelj in odšla v svoja prenočišča in tako je tudi naša prešuštnica pohitela domov in je svojemu možu razkrila vse, kar se je v templju zgodilo z njo.
2 Tedaj se je **mož** užalostil in rekel: »Ne ti, moja pridna žena, ampak predvsem jaz sem kriv za to!«
3 Tedaj ga je **eden od tistih**, ki so mu ženo pripeljali nazaj, vprašal: »Le kako je mogoče, da si ti kriv prešuštva svoje žene?«
4 **Mož** je nato rekel: »Prijatelji, le resnično največja stiska je mene in mojo ženo prisilila v to, da sva prisluhnila bleščeči ponudbi nekega tujca! Toda tujec je moral biti ali preoblečen birič ali celo pohoten farizej, ki si je že dolgo želel moje žene. Ko sem namreč vzel denar in ga odnesel v drugo sobo, so že tudi prišli biriči, iztrgali ženo iz tujčevih rok in jaz sem moral žal samemu sebi pripisati, da sem svojo najdražjo ženo pahnil v največjo nesrečo. Ker je zdaj spet tu, se je moralo zgoditi nekaj posebnega, saj vendar nobena od številnih žena na ta način ujetih ni nikoli več videla belega dne.
Le kaj se je zgodilo, da je bila moja žena osvobojena? Vi ljubi možje ste bili gotovo priče vsega tistega, kar se je moralo zgoditi v templju. Mi ne bi hoteli povedati, kaj ste videli?«
5 **Možje** so rekli: »Vse to ti bo povedala žena. Edino velikemu preroku iz Galileje se mora reva zahvaliti za svojo osvoboditev. Toda ta je tudi rekel, naj v prihodnje ne greši več; če bi namreč to storila, bi se ji godilo še veliko huje. To naj vama bo za življenjsko smernico!«
6 Tedaj je mož vprašal, ali ne bi on sam mogel biti deležen velike sreče, da bi se kje srečal s tem prerokom, in bi se mu lahko najprimerneje zahvalil.
7 **Možje** so rekli: »Kje bi se lahko zdajle zadrževal, ti sicer ne moremo povedati; toda toliko smo pa le izvedeli, da se, ko pride v Jeruzalem, vedno zadržuje pri Lazarju iz Betanije. Tja Ga bomo šli obiskat tudi mi. Storita enako tudi vidva! Tam bomo vsaj izvedeli, kam je morebiti odšel.«
8 **Mož** je rekel: »Morda je na Oljski gori, saj se Lazar ob prazničnih dneh navadno zadržuje na Oljski gori, ker tam vzdržuje veliko prenočišče, ki ga tujci zelo obiskujejo.«

9 **Možje** so rekli: »Toliko boljše! Tedaj ga bomo najprej poiskali tam! In če ga ni tam, gremo v Betanijo!«
10 Tedaj se je mož skupaj z ženo zahvalil možem za to novico in oba sta se odpravila na pot; zaklenil je svojo majhno kajžo in takoj šel z možmi, ti pa so to prav dobro sprejeli. Toda med potjo so naleteli na nekaj farizejev in tam je bil eden, ki sta ga žena in mož nemudoma prepoznala kot tistega tujca, ki je v rimskih oblačilih lepo mlado ženo za denar naredil za prešuštnico. To sta oba povedala možem, ki so ju spremljali.
11 **Možje** pa so stopili k farizeju in ga zelo osorno vprašali: »Hej, prijatelj, poznaš to ženo, ki si jo danes zjutraj v rimskem oblačilu za denar zapeljal v prešuštvo? Da si bil ti, dokazuje tvoja obrita glava in oba sta te tudi že od daleč prepoznala! Kaj praviš k temu? Glej, nas je približno dvainsedemdeset po številu in te bomo zdaj odvlekli pred rimsko sodišče. Kaj meniš zdaj o tem?«
12 Trojica je hotela pobegniti, toda možje tega niso dopustili, zadržali so jih in ostriženega še enkrat vprašali. Ta pa jih je začel preklinjati in prisegati, da to ni bil on.
13 Toda **mož in žena** sta rekla: »To bedno priseganje ti prav nič ne pomaga; saj veš, da je pričevanje dveh ljudi pred sodiščem veljavno. Zato le pojdi zdaj z nami na sodišče, da boš ti, bednik, padel v jamo, ki si jo izkopal za naju!«
14 Zdaj so vsi trije začeli prositi in hoteli dati možu veliko denarja. Mož pa ga ni sprejel, ampak je zahteval v prihodnje mir pred templjem. To so tudi najbolj slovesno obljubili in možje so potem pustili trojico, da je šla naprej, seveda pa le ob zelo usodnem zagotovilu, da bodo šli takoj k deželnemu namestniku, če bodo le kaj najmanjšega slišali, da se je tempelj o njih neugodno izrazil. Lahko si mislimo, da je potem ta zakonski par imel popoln mir pred templjarji.
15 In tako se je tudi to zgodilo po Moji volji; brez tega pripetljaja bi bil namreč ta revni zakonski par v Jeruzalemu v kaj slabem položaju in vedno v veliki nevarnosti.

202. Delavci obiščejo Gospoda na Oljski gori

1 Nato so vsi odšli na Oljsko goro, kjer sem Jaz z učenci in Lazarjem pravkar obedoval in kjer je bilo tudi trideset Rimljanov, ki so tudi jedli. Ko so prispeli tja, so nekega hlapca iz prenočišča vprašali, ali sem Jaz morda tam. In hlapec je pritrdil. Ko so možje - bilo jih je kakšnih sedemdeset - dobili to zanje nadvse veselo sporočilo, so zavriskali in prosili služabnika, naj gre v sobo in Me vpraša, ali smejo priti noter k Meni.
2 Hlapec je šel k Meni in Me vprašal o tem.
3 In **Jaz** sem mu rekel: »Pojdi ven in povej tistim, ki so te poslali: Kdor je lačen, naj pride in se do sitega naje, in kdor je žejen, naj pride in pije! Kogar bom namreč Jaz nasitil, ne bo vso večnost nikoli več lačen, in kdor bo pil od Mojega vina, ne bo nikoli več žejen, ker bodo iz njegovih ledij tekli potoki žive vode. Le pojdi ven in jim to povej!«
4 Hlapec je hitro šel ven in možem to dobesedno prenesel.
5 Ko so to slišali, niso vedeli, pri čem so in so se med seboj spraševali, ali jim nameravam tu dati brezplačen obed, čutili pa so se nevredne, da bi ga sprejeli.
6 Zato so hlapcu rekli (**sedemdeseteri**): »Bodi vendar tako dober in pojdi znova noter in povej dobremu Mojstru in Gospodu, da nismo prišli sem zaradi jedi

in pijače, temveč zgolj zaradi Njega, da bi od Njega slišali še nekaj besed luči in življenja!«
7 Hlapec je nato spet odšel v sobo.
8 Toda **Jaz** sam sem mu šel naproti in mu rekel: »Jaz že vem, kaj Mi moraš sporočiti. Le pojdi zdaj po svojih opravkih. Z možmi bom sam govoril!«
9 Hlapec je takoj odšel, **Jaz** pa sem stopil ven k možem in jim rekel: »Kdor ima ušesa, naj posluša in razume, in kdor ima oči, naj vidi in dojame! Prav tisto, zaradi česar ste prišli sem, je resnična jed in resnična pijača, vse, kar vam hočem dati. Telesna jed ne zagotavlja večnega življenja duše, ampak edino Moja beseda ter vaša vera in vaše ravnanje po besedi. Moja beseda je resnična jed in vaša vera in vaše ravnanje resnična pijača. Zato pridite vsi, ki ste trudni in obteženi, k Meni; Jaz vas bom vse poživil!«
10 **Možje** so rekli: »O Gospod, kako dober in moder si! Če nam dovoliš, bomo šli z veseljem v sobo in tam počakali na to Tvojo duhovno jed, dokler, o Gospod in Mojster ne boš pri volji, da nas z nekaj besedami okrepčaš in poživiš. Toda poglej, tu v naši sredi, je tista, ki jo je Tvoja velika modrost iztrgala nesramnosti farizejev in tudi njen ubogi mož! Oba sta prišla z nami, da bi se Ti še enkrat zahvalila za veliko dobroto, ki si jo jima izkazal! Če hočeš, gresta tudi onadva z nami v sobo.«
11 **Jaz** sem rekel: »Zato sem vendar prišel na ta svet, da bi prišli k Meni vsi, ki so kakor koli izmučeni in obteženi! Kajti Jaz sem resnični zdravnik, ki gre k bolnikom in jim pomaga, ne pa k zdravim, ki zdravnika ne potrebujejo. Zato pridite zdaj vsi v sobo!«
12 Spet sem odšel v sobo in vsi so Mi sledili.
13 Krčmar pa je že postavil veliko svatbeno mizo, ob kateri je bilo dovolj prostora za vseh sedemdeset mož in žena. Ko so vsi sedeli za mizo, jih je krčmar vprašal, ali bi hoteli kaj jesti in piti.
14 Tedaj je rekel **eden**: »Prijatelj, vsi smo bolj ali manj revni in nimamo toliko denarja, da bi si lahko naročili tudi vino; zato nam prinesi samo kruh in nekaj vrčev vode, tudi s tem bomo zadovoljni! Mi vsi smo dninarji in živimo od dela svojih rok. Teh deset prazničnih dni je za nas najslabši čas, ker ne smemo delati. Če pa ni dela, tudi zaslužka ni, in prav tako ne denarja, s katerim bi si poleg vsakdanjega kruha lahko priskrbeli še kaj drugega, ker gredo naši skromni prihranki že tako in tako h koncu.«
15 **Krčmar** je rekel: »Gotovo imate žene in otroke! Od česa pa potem živijo ti, če gre že vam možem tako na tesno?«
16 **Mož**, ki je prej govoril, je rekel: »O prijatelj, te sreče, razen tega, čigar žena je tu z nami, mi nismo deležni! Ženske so na svetu le za bogate; mi reveži si ne moremo vzeti žene in jo potem še manj vzdrževati. Glej, mi smo samski in nam ni treba skrbeti za žene in otroke! V tem izredno slabem času se sami komaj prebijamo, kako bi se mogli šele z ženami in otroki? Gospodu Jehovi bodi hvala, da smo samski!«
17 Tedaj je **Lazar** rekel: »Toda, dragi moji, če vam je v Jeruzalemu šlo tako na tesno, zakaj niste prišli k meni v Betanijo? Tam bi našli več kot dovolj dela! In pri meni se ne more nihče pritoževati, da bi mu kdaj šlo preveč na tesno.«
18 **Mož** je rekel: »To seveda vemo; vemo pa tudi, da od daleč vsi prihajajo k tebi in pri tebi iščejo delo in zaslužek, zato si te mi nismo nikoli upali nadlegovati. Toda že v bližnji prihodnosti bomo izrabili to tvojo ponudbo.«

19 Nato je Lazar zapovedal krčmarju, naj vse te ljudi obilno postreže s kruhom in vinom. Krčmar je s svojimi številnimi služabniki odšel in prinesel dovolj kruha in vina.
20 Ko so gostje zagledali tudi vino, so se zahvalili in **eden** je rekel Lazarju: »Gospod, vino bomo sicer že pili, toda težje bo s plačilom! Vendar ti bomo zapitek prav pošteno odslužili že po praznikih.«
21 **Lazar** je rekel: »Jejte in pijte brez skrbi; kar boste tu pojedli in popili, je namreč že plačano!«
22 Tedaj so vsi vprašali, kdo je vse to že plačal; to bi seveda radi vedeli, da bi se lahko dobrotniku primerno zahvalili.
23 Toda **Lazar** je rekel: »Ne sprašujte po tem, temveč jejte in pijte, kajti dobrotnik je že povsem zadovoljen z vašo dobro voljo!«
24 Tedaj so **vsi** vstali in rekli: »Torej naj svojemu dobrotniku, ki hoče ostati neznan, izrečemo svojo najpopolnejšo zahvalo!«
25 Šele potem so spet sedli ter začeli jesti in piti.

203. Vzrok nevere templjarjev

1 Tudi mi smo sedli ter jedli in pili in prav tako so storili Rimljani ter se veliko pogovarjali o Meni; niso pa mogli prav razumeti, kako in zakaj sem lahko ob tolikšni božanski moči in oblasti, ki ju premorem, pobegnil pred peščico Judov.
2 Tedaj sem **Jaz** rekel Agrikoli: »Motiš se, če meniš, da sem pobegnil iz strahu pred Judi! Jaz že vem, zakaj sem to storil. Poglavitno je bilo, da Me je ljudstvo spoznalo in da je globlje kot kdaj koli prej spoznalo tudi zle, neverne in sebične Jude. Zato se jih je pozneje tudi lotilo in jih počastilo tako, da bodo pomnili vse življenje. Zakaj naj bi se hudobnežev lotil Jaz, ko sem vendar vnaprej vedel, kaj jih čaka, ko bom odšel iz templja? Tu pa sedi sedemdeset prič, ki gotovo dobro vedo, kako se je godilo Judom, ki so se razjezili nad Menoj.«
3 **Rimljan** je rekel: »Poslušaj, Ti božanski Mojster, Rimljani smo, le malo poznamo judovski nauk o Bogu in vendar verjamemo, da si Ti res Judom obljubljeni Mesija! Zakaj tega ne verjamejo prav tisti Judje, ki gotovo najbolje poznajo vaš nauk o Bogu? Le zakaj tega ne verjamejo, ko vendar vidijo, da mnogi drugi to verjamejo?«
4 **Jaz** sem rekel: »To povzroča njihova sebičnost, njihov brezmejni napuh in njihova prav tako brezmejna oblastiželjnost. Po njihovem mnenju naj bi se Mesija med gromom in bliskom spustil z neba z vse pojme presegajočim pompom, vstopil v tempelj ter dal velikim duhovnikom, farizejem in pismoukom vso oblast in ves sijaj, Rimljane izgnal iz dežele in dal templjarjem ob svoji strani vso moč in oblast, da bi lahko potem kmalu obvladali ves svet.
5 Ker pa sem Jaz prišel na ta svet povsem drugače, in sicer tako, kot je bilo že pred stvarjenjem tega sveta najnatančneje določeno, v največji revščini in velikem pomanjkanju, ti slepci ne verujejo, da sem Jaz Obljubljeni; sovražijo Me, ker spoznavajo, da bom kar najhitreje uničil ves njihov ugled in vso njihovo oblast.
6 Ljudstvo jih je šele zdaj povsem spoznalo in jih ne spoštuje več; to seveda zelo občutijo in zato si nenehno prizadevajo, da bi Me umorili. Če to prav premislite, boste pač razumeli, zakaj duhovniki ne verujejo Vame.

7 Nekaj duhovnikov pa je že prešlo k Meni, ker so spoznali, da sem resnično Mesija in ti so tukaj ob Moji mizi v grških oblačilih in hodijo zdaj že več kot pol leta z Menoj kot Moji učenci, ter so priče mnogih Mojih naukov in dejanj. Vprašajte jih o tem in vse vam bodo povedali!
8 In teh dvanajst, ki Mi sedijo najbliže, je ob Meni od začetka Mojega delovanja in vedo za vse, kar sem učil in kar sem v blagor človeštva naredil. Tudi z njimi se lahko pogovorite in ničesar vam ne bodo zamolčali. Zdaj pa jejmo in pijmo, potem se bomo pogovarjali naprej!«
9 Rimljani so bili s to razlago zadovoljni in **Agrikola** je rekel: »Duhovščina je vendar povsod Plutonova! Treba bi jo bilo odpraviti in vsem ljudem oznanjati le Tvoj resnično povsem božanski nauk!«

204. Vzgoja človeštva k spoznanju Boga

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj Moj, kar si želel, se bo tudi zgodilo! Toda tako zlahka, kot si predstavljaš, res ne bo šlo. Stara duhovščina je namreč že pregloboko pognala korenine in tega ni mogoče odpraviti od danes do jutri! Za to so potrebna stoletja. In celo tedaj bodo velike težave; tisočletja ta zemlja še zdaleč ne bo osvobojena vse duhovščine in še manj vsega poganstva.
2 Svetnim ljudem je všeč na svetu in tako mora biti tudi nauk o Bogu videti posvetno, da se bodo ljudje nanj odzvali.
3 Resnica bo ljudem te zemlje zmeraj dana le zakrito; odkrito bi jo ljudje prenesli prav tako slabo, kakor ti z odprtimi očmi svetlobo opoldanskega sonca. Ljudje se morajo naučiti misliti, potem iskati in sami najti. In če ni človek sam našel notranje svetlobe življenja, mu ne pomaga tisoč učiteljev. In potem je navsezadnje že vseeno, ali ima svetlobo za temo ali temo za svetlobo.
4 Zato mora človek dobiti sunek za iskanje resnice, nikoli pa nenadoma vse resnice; če bi mu naenkrat postala povsem jasna, je noben človek ne bi prenesel, ne da bi izgubil svoje zemeljsko življenje. In tako pri ljudeh te zemlje še dolgo ne bomo smeli tako hitro priti na dan s celo, popolno resnico. Ti si povsem razumsko vzgojen Rimljan in zato tudi ne morem govoriti s teboj drugače kot le povsem naravno. Toda presodi sam, ali nimam popolnoma prav?«
5 **Rimljan** je rekel: »To gotovo; kljub temu ne razumem Božje modrosti in še manj Njegove vsemogočnosti. Ali ni ustvaril vse Zemlje s človeštvom vred in ni vse, kar biva, odvisno od Njega?«
6 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, toda od Njega je odvisna tudi resnična notranja življenjska vzgoja in predvsem morebitna polna samostojnost in lastna moč ustvarjenega življenja vsakega človeka! In to lahko Bog postopno povzroči le, če se kar se da umakne in le rahlo postopno vpliva na človekovo čud.
7 Zato je treba človeka sprva le z vsakovrstnimi pojavi v materialnem svetu in potem celo z nekaterimi sanjami in z majhnimi notranjimi sunki pripraviti do tega, da začne razmišljati o vseh pojavih in zaznavah, - vendar ne takoj vsakega človeka, ampak le tistega, ki ga je skrivaj za to določil Bog. Drugi šele takega prebujenega človeka slišijo in potem tudi sami opazujejo in razmišljajo o tem.
8 Ko bodo posebno prebujeni ljudje veliko razmišljali o tem, šele tedaj bo dopuščeno, da sami ugotovijo, da mora obstajati Bog, ki je vse ustvaril ter vse

ureja in vodi. Tako se po naravni poti razvija spoznanje enega vsemogočnega, vsedobrega in vsemodrega Božjega bitja.
9 Šele tedaj, ko človeštvo enkrat bolj na splošno to spozna, bodo dopuščena večja razodetja in natančnejše določbe, iz katerih bodo ljudje začenjali že jasneje in z večjim zaupanjem spoznavati Božje Bitje, vendar pa bodo imeli pri tem še velik, povsem svoboden manevrski prostor, da vse razodeto sprejmejo kot resnico in po njej ravnajo, ali pa tega ne sprejmejo in ne ravnajo po tem.
10 Kdor sprejema razodetje kot resnično in po njem ravna, pride potem kmalu do čedalje jasnejšega spoznanja in do resničnega, samostojnega, svobodnega življenja. Kdor pa ga ne sprejme, ampak se drži le svojega razuma in svojih izkušenj in ravna po njih, s tem ne greši, vendar pa zaostane in bo imel veliko dlje opraviti, dokler ne bo dospel do čistega spoznanja Boga in popolnosti svojega notranjega, resničnega življenja.
11 Kdor pa sprejme vso resnico razodetja in jo s svojim razumom jasno spozna, toda po lastni volji ravna proti njej, greši, in si s tem uničuje svoje življenje tudi onstran, in to za vas pogosto nedoumljivo dolgo časovno obdobje; tak namreč izgubi vso notranjo luč, ker ni voljno sledil niti svojemu absolutnemu razumu niti dobro razumljenemu razodetju.
12 Ko pa duša tako po svoji lastni krivdi zaide v najgostejšo življenjsko temo, ji tudi Bog z vso Svojo vsemogočnostjo ne more pomagati, ampak jo mora pustiti v njenem lastnem stanju tako dolgo, dokler v sebi morda le ne začne prihajati do nekaj spoznanja. Ko se to zgodi, imata Božja ljubezen in modrost neskončno obilje najprimernejših sredstev in poti, da takšno dušo neopazno spravita na pravo pot. In glej, takšno je razmerje med Bogom in vsemi ljudmi na tej zemlji, ki obstaja zato, da nosi Božje otroke.
13 Kakšen je odnos ljudi drugih zemelj do Boga•, se ljudi te zemlje sploh ne tiče; šele ko bodo kot Božji otroci dokončani, šele tedaj bodo iz Boga, svojega Očeta prejeli vso pravico, da bodo skrbeli tudi za to.
14 Zdaj pa se ljudem te zemlje dogaja najvišje Božje razodetje, kajti več kot Jaz sam v mesu k ljudem te zemlje večno ne more več priti. Blagor tistemu, ki veruje Vame, se nad Menoj ne pohujša in potem živi in ravna tako, kot jaz tu, vsem na očeh, učim! Kdor se namreč drži Mojih besed ter živi in se ravna natančno po njih, bo kmalu spoznal, da te besede, ki vam jih govorim in sem vam jih govoril, niso človeške besede, ampak Božje, ki so same po sebi življenje, luč in večna resnica.
15 Zato pustimo one tam spodaj, četudi nočejo verovati Vame; saj je vendar poleg njih že zelo veliko takih, ki Vame verujejo in zato že zdaj nosijo v sebi v polnosti resnično, večno življenje; kajti resnično, že zdaj so tu takšni, ki ne bodo občutili in okusili smrti! Resnično, Jaz sem pravi ženin in kdor veruje Vame in Me ljubi, je resnično Moja nevesta! In nevesta bo imela v sebi večno življenje prav tako, kot ga imam v Sebi Jaz sam in ga tudi lahko dam komur ga hočem dati. - Ali razumeš to?«

205. Svoboda volje in duhovno poslanstvo ljudi na zemlji

1 **Rimljan** je rekel: »Resnično, Ti si Bog! Če bi bil le človek, meni enak, nikakor ne bi mogel govoriti tako modro. Resničnost tvojih včerajšnjih čudežnih

• »Do Boga« je dopolnitev založbe Lorber Verlag.

znamenj se najpopolneje potrjuje šele po teh Tvojih besedah, kot tudi po današnjih v templju. V Rimu smo že veliko slišali o Tebi; toda vse to govoričenje vendar ni nič v primerjavi s to resničnostjo. Zdaj pa spet jejmo in pijmo, kajti to, kar smo slišali, je neskončno veliko in globoko in to moramo šele pošteno spraviti pod streho svojega razuma, da bomo potem sposobni slišati še več po Tvoji milosti in ljubezni. Ti namreč ne govoriš tako kot govori navaden razumen človek o kakšni umetniški in sijajni zgradbi, ampak govoriš kot graditelj, ki je stavbo od temelja zgradil sam. In zato je treba biti pri Tvojih govorih zbran in jih od točke do točke dojeti in razumeti, če hočemo iz njih potegniti resnično korist za svoje življenje. Zato zdaj majhen odmor; nekaj kruha in vina nam bo olajšalo globlje razumevanje!«
2 Nato so Rimljani spet prav pogumno jedli in pili in tudi mi smo jedli in pili. Tudi sedemdeset mož in rešena žena so jedli in pili, kolikor so hoteli, se pogovarjali o Mojih besedah Rimljanom in tudi o priznanju, ki Mi ga je povsem odkrito in brez zadržka izrekel Rimljan.
3 Tudi **Moji učenci** so se skrivaj zelo čudili Rimljanovemu razumu in so rekli: »Poglejte, kako hitro je temu skrajnemu poganu postalo jasno, Judje tam spodaj pa zaradi samih dreves še vedno ne vidijo gozda! Res je nadvse nenavadno, da ti ljudje niti v svoj največji zemeljski blagor nočejo ali ne morejo videti najjasnejše življenjske luči!«
4 **Eden od tridesetih judovskih Grkov** je rekel: »O, to bi že lahko razumeli; toda nočejo, ker menijo, da bi s tem izgubili ugled, svoje veliko bogastvo in dobro življenje. In lahko bi k njim vidno prišli angeli iz nebes in jim povedali, da je naš Gospod in Mojster Kristus, pa kljub temu tega ne bodo sprejeli prav iz vzroka, ki sem ga ravnokar navedel, - to jaz seveda najbolje vem, ker vem, kako so ravnali v času pobožnega velikega duhovnika Zaharija. Jaz in mnogi drugi smo videli Božjega angela govoriti s pobožnim možem in smo bili v sebi popolnoma prepričani, da je bila to resnična prikazen; toda brezmejni napuh drugih farizejev in njihovo samoljubje sta se povzdignila nad vso to resnico in takoj potem so ga zadavili med daritvenim oltarjem in Presvetim. Kakršni pa so bili tedaj, takšni so še do te ure in bi se v Mojzesovem času celo bojevali z Jehovo, če bi tedaj živeli. In to so še zmeraj duhovniki in tako imenovani Božji služabniki, ki jih Ti, o Gospod, še vedno prenašaš, medtem ko bi bili celo za satana že zdavnaj preslabi!«
5 **Jaz** sem rekel: »Pustimo zdaj to; saj sem Rimljanom pravkar predstavil, kako bom vse človeštvo vzgojil za življenje in duhovniki so vendar tudi ljudje. Toda kakor hudobno je že njihovo prostovoljno trmoglavo vztrajanje v vseh grehih, pa vam vendarle najjasnejše dokazuje, kako Bog zelo spoštuje in varuje človekovo svobodno voljo kot edino kal za pridobitev samostojnega, svobodnega, večnega življenja duše. In ker jo tako spoštuje in varuje, je prav v tem tudi največji dokaz, da Bog ljudi ni ustvaril samo za to zemljo in za kratek čas njihovega življenja na njej, ampak za večno, duhovno življenje, ki pa ga je mogoče popolnoma doseči edino s polno svobodo volje duše v tem kratkem telesnem življenju - pa tudi izgubiti, če človek do konca vztraja v svoji svobodni zakrknjenosti. To pomeni: duša ne bo nikoli povsem prenehala biti duša; toda kakšna, to je drugo vprašanje. Kajti onstran ni več mogoče doseči tiste popolnosti kot v tem življenju.
Zakaj ne, sem vam že pogosto pokazal. Šele potem, ko se bomo okrepčali, bomo razmišljali naprej in govorili o velikem Božjem usmiljenju.

6 Bodo pa danes prišli sem še različni grešniki, cestninarji in tudi farizeji, ki so izvedeli, da se zadržujem tu. Z njimi bomo imeli še veliko opravka; - toda pojejmo pripravljeno hrano in se potem vrnimo k svojemu delu! Dokler pa bom jedel in počival, Me ne sprašujte o nobeni stvari! Tako naj bo!«
7 Nato je vsak tiho pojedel svojo jed in popil svojo pijačo in sedenje pri mizi se je kmalu končalo.

206. O grehu in daritvi

1 Komaj tri ure je še preostalo do sončnega zahoda, ko smo vstali od miz in odšli ven. Kakšne četrt ure smo hodili naokrog po gori in se potem utaborili pod skupino oljk. Tedaj je že prišla na goro množica ljudi in spraševala služinčad v gostišču, ali se Jaz ne zadržujem tu. Ti so to potrdili in pokazali tja, kjer sem bil. Ker pa so prišleki videli okrog Mene veliko ljudi, si niso upali k Meni.
2 Jaz pa sem rekel **Lazarju**: »Pusti te ljudi, naj pridejo sem; to so namreč že tisti, ki sem jih omenil prej v hiši, da bodo prišli. Iskali so Me in naj Me tudi najdejo.«
3 Lazar je šel in jim to povedal, oni pa so se s plahim korakom odpravili k Meni.
4 Ko so prispeli do Mene, sem vstal s tal in jih vprašal, zakaj so prišli k Meni.
5 In neki **cestninar** se je opogumil in rekel: »Gospod in Mojster, veliki grešniki smo, ki zaradi svoje službe že več let nismo mogli obiskovati tempeljskih praznikov, daritev in pridig; toda danes smo bili v templju zaradi Tebe in smo slišali Tvoje besede. Te besede so nas zelo razsvetlile in prepričale, da si ti nesporno obljubljeni Mesija, čeprav Te farizeji nočejo ali ne morejo priznati kot takšnega.
6 Iz Tvojih resničnih besed pa smo tudi razbrali, da Tebi tempelj ni ravno najbolj pogodu in zato bi Tebe, Ti Najresničnejši, radi vprašali, ali lahko pri Bogu dosežemo odpuščanje svojih velikih grehov in kako. Kaj meniš Ti, Gospod in Mojster, o naših grehih? Smemo še upati, da bo Bog usmiljen do nas? V templju si pač rekel, naj vsi, ki so izmučeni in obteženi, pridejo k Tebi in poživil jih boš in tako smo zdaj tudi mi prišli k Tebi, da bi od Tebe prejeli resnično poživitev.«
7 **Jaz** sem rekel: »Poslušajte, kar sem danes povedal v templju, to velja tudi za vas tukaj na tej gori! Kdor greši, je hlapec greha in v njem ni resnice; kjer pa v človeku ni resnice, tam tudi ni svobode.
8 To, da zaradi svoje službe niste obiskovali templja in njegovih del, pač ni ravno vaš največji greh; toda pogosto ste preveč stiskali reveže, ki so morali prečkati vašo carinarnico in velikokrat tudi tistim, ki so delali za vas, odtegnili primerno plačilo. Glejte, to je resnično greh in kdor ga dela, ne pride v nebesa, ampak ga čakata sodba in smrt!
9 Kdor nima ljubezni do svojega bližnjega, ima toliko manj ljubezni do Boga, katerega bi vendar moral nadvse ljubiti. Kdor namreč ne ljubi niti svojega bližnjega, ki ga vidi, kako more ljubiti Boga, ki ga ne vidi? Ljubezen do Boga in iz nje izvirajoča ljubezen do bližnjega pa je vendar življenje duše; kdor je nima, tudi nima življenja v sebi, ampak le sodbo in smrt.
10 Zdaj pa vam povem, da vam odpuščam vaše grehe, ker ste jih spoznali, priznali, obžalovali in se jih kesali; toda za popolno odpuščanje vaših grehov

je nujno tudi to, da tistim, ki ste jih prikrajšali, povrnete, kolikor je to mogoče, in da v prihodnje ne grešite več. Kdor ni do zadnjega novčiča plačal vsega, kar je bil dolžan bratom in sestram, ne bo vstopil v Božje kraljestvo, dokler ne bo poravnal vsega, kar se je pregrešil nad bratom. Storite tako in boste želi večno življenje in grehi vam bodo povsem odpuščeni!
11 Nihče pa ne more obenem služiti Bogu in mamonu tega sveta; kdor namreč ljubi in išče mamona, ne more ljubiti Boga. Kdor pa Boga ne ljubi, nima v sebi resničnega življenja iz Boga, ampak le navidezno življenje iz kneza tega sveta, ki je v samem sebi mrtev in ne more nikomur dati nič drugega kakor le smrt, ki je njegova bit za vekomaj. Zdaj veste, kaj morate storiti; storite torej to in boste živeli v večnosti!«
12 **Cestninar** je rekel: »O Gospod in Mojster, goreče se Ti zahvaljujemo za to veliko tolažbo! Nadvse se bomo potrudili, da bomo vse to najnatančneje izpolnili, prosimo pa Te še za en nasvet, da nam ga še premilostno nakloniš. Glej, kot Judje smo se zelo pregrešili proti templju! Ali smo zdaj po Tvojem mnenju dolžni tudi templju povrniti vse, za kar smo ga s svojim odpadništvom prikrajšali?«
13 **Jaz** sem rekel: »Tudi to lahko storite, - toda Bog ne gleda na to; pri Bogu ne šteje nič drugega kot edino čisto, krotko, ponižno in ljubeče srce. Lahko pa daste revežem po pravi meri in namenu in sicer večinoma ubogim vdovam in sirotam; to je res Bogu všečno. Toda že zdaj bogati tempelj še bolj obogatiti, to pred Bogom nima niti najmanjše vrednosti.
14 Veste mar, kako je zapisano v prerokih o čaščenju Boga v templju? Tako je zapisano v preroku: 'To ljudstvo Me časti z ustnicami, toda njegovo srce je daleč od Mene!' Povem vam: Vse velike daritve z žgalnimi daritvami vred so gnusoba pred Bogom; vsega tega On ne potrebuje. Kaj od teh zemeljskih stvari naj bi dali Bogu, ko ste jih vendar prej prejeli od Njega?! Bog ne potrebuje žgalnega vonja zaklanih živali; toda kot vaš Oče potrebuje od vas, Svojih otrok, gorečnost ljubezni vašega srca. - Ste zdaj razumeli to?«
15 **Farizej**, ki je, seveda preoblečen, stal v ozadju, je rekel, da bi Me preizkušal: »Mojster, če torej daritve pred Bogom nimajo nobene vrednosti, zakaj pa sta jih vpeljala Mojzes in Aron na Jahvejev ukaz?«
16 **Jaz** sem rekel: »Da bi vam ponazorila daritev Njega, ki se zdaj v tem času prostovoljno daruje za vse ljudi iz najčistejše ljubezni. Potem pa je bila žgalna in klavna daritev postavljena tudi kot znamenje zoper vas; ob tem naj bi se venomer spominjali, da ste bili zmeraj grešniki in odpadniki od resničnega Boga in zato potrebni spravne daritve, ki vam je kot ustrezna podoba zmeraj kazala, da ste se s svojimi številnimi grehi odvrnili od Boga in potrebujete posrednika, ki vas bo spet povezal in zedinil z Bogom.
17 In tako postavljena daritev nima nobene druge vrednosti razen vrednosti poučevanja. Zato tudi, ko jo vi darujete, nima resnične vrednosti, ki bi tudi pred Bogom nekaj veljala, ampak je za vas vredna le kot poučna trdna Božja beseda, dana v zelo pomembnem prispodobnem znamenju, ki je modremu zanesljivo povsem razumljivo. Kdor ga razume, ima tudi že vse, kar znamenje uči. Če pa naj bi znamenje za človeka tudi pred Bogom bilo kaj vredno, tedaj mora človek iz svojega srca ravnati tako, da njegovo ravnanje ustreza duhovnemu pomenu znamenja.
18 Resnični duhovni pomen daritve, ki jo opravljate še zdaj, toda povsem slepo in nesmiselno in ki zato za nikogar tudi ni več nič vredna, pa je v tem, da

morate ljubiti Boga nadvse in svojega bližnjega kakor sami sebe in da ne počenjate vsakovrstnega nečistovanja, vlačuganja in prešuštvovanja. Razumeš to?«
19 Zdaj je **farizej** debelo pogledal in rekel svojemu sosedu: »Kaj meniš, kako govori in uči ta človek?«
20 **Vprašani** je rekel: »Ta človek ima jasen razum, tega ni mogoče tajiti; toda zdaj ga bom nekaj vprašal in videla bova, kako bo odgovoril.«
21 Nato se je obrnil k Meni in rekel: »Mojster, prav si odgovoril; toda če naj svojega bližnjega ljubimo kakor samega sebe, tedaj je vprašanje, kdo je pravzaprav moj bližnji.«
22 **Jaz** sem rekel: »Prvič, vsak človek, ki kakor koli potrebuje tvojo pomoč in drugič, tudi vsak tujec, četudi bi bil pogan s konca sveta. Dajem vam pa tudi priložnost za presojo, kdo je za vas pravi bližnji.«
23 Nato sem jim vsem povedal priliko o usmiljenem Samarijanu in potem spraševalca vprašal: »Kdo je bil tu bližnji na pol ubitega?«
24 **Spraševalec** je rekel: »Tisti, ki mu je storil dobro delo!«
25 **Jaz** sem rekel: »Dobro, pojdi torej in delaj enako, tako boš Bogu daroval nadvse prijetno in resnično daritev, boljšo od vaših žgalnih in klavnih daritev!«
26 Na to ni nobeden od preoblečenih farizejev nič več odgovoril; vsi drugi pa so hvalili Boga, da je dal človeku takšno modrost.

207. Gospodovo razmišljanje o Jeruzalemu in koncu zemlje. Tisočletno kraljestvo in ognjena sodba

1 Jaz pa sem vstal in šel z učenci nekoliko naprej. Tam je zaradi lepega razgleda stalo več klopi in drugih sedežev. Ustavil sem se in sedel. Od tam je bil najlepši pogled na Jeruzalem.
2 Učenci so opazovali lepo mesto in **Janez** Mi je otožno rekel: »Gospod, Ti moja ljubezen, ali ni večno škoda za to mesto, da bo, kot si dejal, že v bližnji prihodnosti tako bedno uničeno?«
3 **Jaz** sem rekel: »Moj ljubljeni Janez, tvoja pripomba je glede tega povsem upravičena, in kot vidiš, imam tudi jaz solzne oči. Toda kaj lahko še storimo proti temu?! Glejte, gotovo ne bi bilo posebno modro, da bi po angelu smrti pokončal vse prebivalstvo, samo da bi ohranil to zidovje, ampak bi to bilo zelo obžalovanja vredno; saj vendarle še zdaj živi za tem zidovjem več tisoč ljudi, ki bodo sčasoma še verovali Vame! In tam vidite tistih sedemdeset in številne cestninarje s preoblečenimi farizeji in pismouki vred; ti bodo že danes verovali Vame in tudi med ljudstvom je še veliko takih, ki se bodo v prihodnje tudi še spreobrnili. Zato bo ta kraj tudi tako dolgo obvarovan kakršne koli velike sodbe. Toda ko bodo vse dobre ribice iz tega ribnika polovljene in v njem ne bo plavalo drugega kot kače in ostudne žabe, tedaj bo tudi napočil čas, ko bo to bedno močvirje zasul ogenj in potres.
4 O, oglejte si vso to pokrajino! Kakšna je bila videti pred desettisoč krat tisoč leti?! Tedaj je bilo še prav malo kopnega in od teh zdaj tako bujno poraščenih hribov in dolin ni bilo niti sledi. Šele po za vaš razum nedoumljivo veličastnih ognjenih izbruhih, ki so divjali po skoraj vsej zemlji in trajali veliko tisočletij, je zemlja postopno dobila to obliko.
5 In glejte, tako kot naravno oblikovanje zemlje napreduje tudi duhovno oblikovanje človeka! Zdaj je v človeški čudi še vse polno najhujših viharjev in

izbruhov najbolj divjega ognja. Uveljavljajo se najbolj divje strasti in uničujejo vse v sebi in nad seboj. Toda pustimo to - bo že prišel čas, ko se bodo vse te strasti preoblikovale v mirno in rodovitno prst in šele tedaj bo med ljudmi postalo povsem svetlo in čudovito! Vendar pa bo resnično dobrih in čistih ljudi zmeraj manj kakor tistih, ki se bodo bolj ali manj še vedno pustili obvladovati svojim svetnim strastem.
6 Ta boljši čas bo trajal tisoč in še nekaj let in bo po obliki prav tako kot je zemlja zdaj, ko jo obišče le malo viharjev; nekako mirna in urejena ter polna bujnih in rodovitnih polj, poleg tega pa ima vendarle veliko več nerodovitnih in zelo viharnih puščav kakor mirne in rodovitne zemlje, - da ne omenjam velikih oceanov.
7 Toda po tem več kot tisočletnem času bo zemlja spet morala prestati veliko ognjeno preizkušnjo. Tisti čas bodo tudi njene gore postale rodovitna ravnina in morje bo moralo izročiti mrtvo zemljo, ki je še pokopana v njegovih globinah, in boljši ljudje jo bodo vzeli v posest in jo kmalu spremenili v raj. Tu bo potem za zmeraj, dokler ne bo vsa Zemlja razkrojena, vladal resnični mir in smrt ne bo nikdar več imela svoje pravice.
8 In tako kot bodo Zemljine gore nekoč izravnane pokrajine, bodo morali tudi ljudje ob trdih preizkušnjah odložiti ves svoj napuh, sicer ne bo na Zemljo mednje nikoli prišel resnični, notranji mir. Kajti vojno poraja samo človeški napuh; če preneha napuh, tedaj prenehajo tudi zavist, nevoščljivost, lakomnost, sovraštvo, nemir in z njim vsakršno prerekanje, prepir, spor in vojna.
9 In tako bo to, zdaj tako svetovno znano in skoraj najstarejše mesto, katerega zidovju je že veliki salemski kralj položil temeljni kamen, kot zdaj najvišja gora napuha moralno in materialno zelo ponižano in zravnano v ravnino; z njim se bo zgodilo tako kot s staro, zelo visoko cedro, ki jo zato, ker je postala suha, trhla in mrtva, vihar odlomi pri njenih trhlih koreninah, drvarji pa jo potem razžagajo, s sekiro razsekajo in v ognju zažgejo.
10 Pri drevesu je to povzročila njegova narava, pri človeku pa povzroči to njegova hudobna volja, ki se noče ukloniti nobenemu, še tako modremu zakonu, tako kot so nekoč Hanohiti zaradi svoje nebrzdane nepokorščine povzročili vesoljni potop in v njem vsi bedno poginili. Neštetokrat sem jih po množici vidcev opozarjal, naj pustijo gore pri miru! Vendar ni nihče od njih tega poslušal. Jedli so, pili, uživali in grešili na vse mogoče načine, ženili so se in prirejali velike poročne gostije, dokler ni potop izbruhnil od vseh strani in jih vse utopil. Prav tako bo tudi tu.
11 Ta nadvse ošabna kačja zalega se bo v svoji slepoti in oblastnih blodnjah dvignila zoper Rimljane, ter jih hotela izgnati iz te dežele. In to bo njen konec. Vojskovodja in pozneje tudi cesar, ki bo pokončal to mesto in njegovo ljudstvo, je že rojen.
12 In prav tako se bo zgodilo ob koncu tega časa svetnih ljudi - ne pa morda tudi te zemlje: ljudje v tistem času sicer ne bodo odkopali gora do njihovih najglobljih temeljev, kot so storili Hanohiti, ki so iskali zlato in drage kamne, tudi Rimljanov ne bodo mogli več razkačiti; toda z različnimi stroji, ki jih bo poganjala moč ognja, bodo po neverjetno globokih jaških in luknjah začeli prodirati v zemljino notranjost, od tam pa bo prodrla na zemljino površje velika količina nadvse gorljivih plinov (gorljive vrste zraka). In ko bo nekoč atmosferski zrak preveč nasičen s temi plini, se bodo ti vneli skoraj po vsej

zemlji in vse sežgali v pepel. Ob tem bo le malo ljudi ostalo pri življenju. Vendar pa bodo potem tisti, ki bodo ostali, tudi ljudje starega kova. Ti bodo potem prebivali na resnično povsem obnovljeni zemlji in vi in mnogi, ki bodo za vami prišli v Mojem imenu in bodo obujeni, boste njihovi učitelji in voditelji.
13 Šele odtlej bo Moje kraljestvo do konca razširjeno na tej zemlji in ljudje sonca bodo z Mojimi otroki te prenovljene zemlje stopili v polno in enakopravno skupnost ter rasli v ljubezni Mojih resničnih otrok.
14 To, kar sem vam zdaj povedal, pa obdržite zase, kajti v tem času ne bi nikomur nič pripomoglo k njegovemu zveličanju, tudi če bi o tem vse jasno vedel. Ob pravem času pa bom že Jaz sam ljudem obširno oznanil te reči, ko bodo lahko prenesli kaj globljega. - Ste zdaj vsi to dobro razumeli?«
15 **Janez** je rekel: »Gospod, Ti moja edina ljubezen, to sem seveda razumel, saj si se spet povsem jasno izrazil in zato sem to tudi zlahka razumel! Ali so tudi drugi bratje vse tako dobro razumeli, pa bo vsak od njih prav gotovo vedel!«
16 Vsi razen Juda so pritrdili, da so prav vse dobro razumeli.
17 Le ta učenec (**Juda**) je rekel: »Meni, Gospod, pa ni vse jasno!«
18 **Jaz** sem rekel: »Če je jasno drugim bratom, tebi, ki si se vedno najbolj šopiril s svojim razumom, pa ne, pojdi k bratom in oni ti bodo že pojasnili vse, česar nisi razumel! Ponižnost pa vse razume prej kakor togi, svojeglavi napuh, ki bo postal, če boš še naprej vztrajal pri njem, tvoj hudič, tvoj sodnik in tvoja smrt. Le kakšno prednost imaš pred vsemi drugimi, da si toliko domišljaš?! Ponižaj samega sebe, da boš lahko ušel satanovim zankam!«
19 Tedaj se je Juda obrnil in šel k Natanaelu, s katerim se je še najbolje razumel in ga povprašal o tem in onem, česar prej ni dojel in Natanael mu je razložil. In ko je bilo tudi temu učencu približno jasno, kar sem prej prerokoval učencem, se je umiril in ni nič več spraševal.
20 Eden od judovskih Grkov, ki so tudi bili pri Meni, pa je menil, da morda vendarle ne bi škodilo, če bi tudi drugi Judje slišali kaj o tem.
21 **Jaz** sem rekel: »Kar koli je potrebno, bodo že izvedeli ob pravem času; vsega pa jim nikakor ni treba vedeti. - Zdaj pa prihaja naš Lazar. Počakajmo ga! Veliko se je pogovarjal s preoblečenimi templjarji in zdaj bomo videli, kaj nam je prinesel.«

208. Lazarjevo poročilo o nevernih farizejih

1 **Lazar** je kmalu prišel k nam in rekel: »Gospod in Mojster! Nepopisno žal mi je, da nisem mogel ostati tu, pri Tebi; toda spoznal sem, da si hotel mir, in tako sem se vrnil k ljudstvu, da sem ga zadržal, da Ti ne bi sledilo za petami in Te motilo pri Tvojem počitku. Seveda niso govorili nič drugega kot edinole o Tebi, in sicer veliko pro in malo contra.
2 Rimljani so nekaj preoblečenih templjarjev zelo vsiljivo obdelali, tako da templjarji nazadnje niso mogli prav nič več ugovarjati. Dva sta bila zelo blizu tega, da bi verovala Vate; a drugi še zmeraj vztrajajo pri zapisanem, da iz Galileje ne vstane noben prerok. Toda rešena žena jim je prav dobro ugovarjala, ko je rekla: 'Glede tega imate seveda zelo prav, ker je res zapisano, da iz Galileje noben prerok ne vstane; toda Ta vendar ni noben prerok, ampak je Mesija, torej sam Gospod, ki se je po prerokih vnaprej napovedal! Nikjer pa ni zapisano, da Mesija sam ne bo vstal iz Galileje! Poleg tega sem prej od teh

mož slišala, da prav ta Gospod in Mojster, ki ga preganjate in v katerega nočete verovati, ni bil rojen v Galileji, temveč v Betlehemu, v Judeji, in je bil osmi dan po Svojem nadvse pomenljivem rojstvu v templju obrezan in je dobil ime Jezus iz Betlehema. Če pa je s tem Bogočlovekom tako, zakaj potem govorite, da iz Galileje noben prerok ne vstane?'
3 Gospod, ko je ta resnično nadvse pogumna žena obdelala templjarje, so ji pritrjevali vsi Rimljani, tudi onih sedemdeset mož, in vsi navzoči cestninarji, ter so pozvali templjarje, naj spodbijejo ženin dobri govor; toda nihče izmed njih ji ni mogel odvrniti ničesar in tako je žena pred ljudstvom zmagala nad velemodrimi farizeji in pismouki, to pa je bilo resnični balzam za moje srce. Zato sem ženi in njenemu možu tudi takoj obljubil, da bosta zaradi tega pri meni vse življenje preskrbljena z vsem, kar potrebujeta; templjarji so nad tem zelo vihali nosove, vendar pa si niso upali reči nič več.
4 Nato se je Rimljan **Agrikola** obrnil k večinoma nevernim templjarjem in rekel: 'Z vami, prijatelji moji, je res prav nenavadno smešno! Kot duhovniki in učitelji ljudstva ste vendar očitno zelo izvedeni v svojem Pismu in naukih, kjer je z rokami otipljivo zapisano prav o tem možu. Vse v prerokih omenjene okoliščine, v katerih naj bi bil prišel k vam vaš Mesija, se na las ujemajo z vsem, kar je povezano s tem možem. Kako torej lahko še govorite, da ta ni Ta, za katerega se sam očitno, brez najmanjše zahrbtnosti z besedo in dejanjem razglaša pred vsem svetom?!
5 Tudi vi ste ljudje, imate dovolj premoženja, da bi se lahko eden ali drugi odel v zlato in svilo. In za to, da bi se, oblečen v cesarski bliščˇ, predstavil ljudstvu in rekel: 'Poslušaj ljudstvo, jaz sem obljubljeni Mesija Judov!', za to niti najbolj pretkan in najpredrznejši izmed vas ne bi imel dovolj poguma, ker bi že vnaprej vedel, kako bi ljudstvo in njegovi tovariši sprejeli takšno trditev. Od kod torej potem temu skromnemu in povsem preprostemu človeku pogum, da pred vami in vsem svetom glasno oznanja, da je edino On obljubljeni Mesija Judov in pravzaprav vseh ljudi te zemlje?! In kar izjavlja o Sebi, to potrjuje z besedo in dejanjem. In če to počne pred očmi in ušesi vseh ljudi - zakaj tega ne verjamete? Zakaj lahko mi, pogani, verjamemo brez sence dvoma - in zakaj vi ne? Ker ste polni napuha in najbolj umazanega samoljubja!
6 Mi Rimljani pa še nikoli nismo bili takšni; pri nas še vedno velja staro pravno načelo: Daj vsakemu njegovo, ne žali in ne varaj nikogar in živi častno! Preverite vse in ohranite resnično in dobro, in kar storiš, stori modro in misli na posledice! - Dosledno po teh naših načelih živi vsak pošten Rimljan in je z vso dušo zavzet za vse veliko in čudežno. Vi pa pravite, da ste že skoraj toliko kot sami bogovi; in če se med vami pojavi kaj resnično božanskega, sovražite to bolj kakor smrt in nočete o tem nič vedeti in slišati. Le kakšni ljudje ste?'
7 Nato je rekel **preoblečeni**: 'Da, da, vam Rimljanom kot zdaj našim gospodarjem in zapovednikom je tak slabotni Mesija, ki drži bolj z vami kakor z nami, seveda všeč, in razumljivo je, da se boste zmeraj zavzemali zanj; toda ko bo prišel resnični in mogočni Mesija, vas bo izgnal iz dežele in zavladal sam v njej in kmalu potem tudi nad vsem svetom!'
8 Zdaj se je **Rimljan** unesel in sproščeno rekel: 'Da si tako predstavljate Mesija, nam je danes med obedom na las natančno pokazal prav tisti Mesija, v katerega ne verujete in ga ne sprejemate. Toda povem vam: na takšnega Mesija boste zaman čakali! Ko pa pravite, da je ta Mesija nam, Rimljanom, všeč, ker je slaboten in nima nobene oblasti, tedaj ste zlonamerni lažnivci in

tajite tisto, kar o tem možu še predobro veste! Povem vam: Ta Eden ima neskončno več oblasti in moči v Svoji volji kakor vsa še tako mogočna kraljestva na vsem svetu! To vemo in poznamo mi, ker smo to zvedeli od najverodostojnejših prič vse do Rima. Vi pa ste tu in nam, Rimljanom, brez sramu govorite v obraz, da smo Mu naklonjeni zaradi Njegove slabotnosti?! No, le počakajte, da se vrne, tedaj Ga bomo prosili, naj vam pokaže majhen dokaz Svoje vsemogočnosti in potem bomo videli, ali boste še govorili, da je slaboten!'
9 Nato so preoblečeni molčali in Rimljani so se posvetovali med seboj, kaj naj storijo; videti je bilo namreč, da besed preoblečenih farizejev niso sprejeli in razumeli prav ravnodušno.
10 Ker sem videl, da so nekateri vročekrvni Rimljani trditve in nesramnost dveh preoblečenih farizejev sprejeli zelo jezno, sem jim rekel: 'Ljubi možje iz Rima, velikega cesarskega mesta! Ne menite se vendar za neumno čvekanje teh dveh slepcev! Če bi imela le iskrico zdravega razuma, gotovo ne bi tako govorila. Tudi veliko nas, ki smo tu, je Judov; Jud je tudi naš Gospod in Mojster. Zelo vas spoštujemo in modremu vladanju Rima smo dolžni veliko zahvalo, saj nas varuje in brani pred pogosto preveč nezmernim zatiranjem templja in deželnega oblastnika Heroda. Vemo, kaj imamo v Rimljanih; tile kot namišljeni samopašniki pa tega ne vedo ali nočejo vedeti, zato ne upoštevajte njihovega praznega govorjenja! Jaz pa bom Gospoda samega na kolenih prosil, naj da tem slepcem okusiti majhen dokaz Svoje oblasti, da vam ti norci ne bodo mogli očitati, da gledate le na Njegovo slabotnost!'
11 S tem govorom sem Rimljane pomiril in šele nato sem odšel k Tebi in zdaj Te prosim tudi za to, da bi tem slepim farizejem pokazal, da nisi slabotni, ampak vsemogočni Mesija!«

209. Čudež v prenočišču

1 **Jaz** sem rekel: »O Moj prijatelj in brat! Ti, od same lastne hudobne volje zaslepljeni še predobro vedo, da sem Jaz zelo mogočen, in ne potrebujejo še večjega dokaza Moje modrosti, moči in oblasti, kajti sovražijo Me prav zato, ker se Me zaradi Moje modrosti in oblasti bojijo. Zaradi tega torej res ne bi bilo treba tem slepcem znova dokazovati Moje oblasti; toda Rimljanom na ljubo bom povsem nepričakovano vendar nekaj storil, da bodo imeli spet nekaj zoper njih. - Ker pa je sonce zdaj že skoraj na obzorju, vstanimo in pojdimo v hišo. Kdor nam hoče slediti, nas bo potem že našel v hiši; zunaj namreč danes ne bom nič več govoril in tudi ne storil. In tako pojdimo torej v hišo!«
2 **Lazar** je rekel: »Gospod, moja hiša je sicer zelo prostorna - ne vem pa, ali bo lahko tudi sprejela vse, ki so zdaj tu!«
3 **Jaz** sem rekel: »Zaradi tega ne skrbi; v ovčjem hlevu je dovolj prostora za veliko miroljubnih ovac! Dva nekoliko garjava farizeja tu ne bosta pomenila nič. Pojdimo torej!«
4 Nato smo šli in bili kmalu v hiši pri naši mizi, na kateri sta že bila kruh in vino. Komaj smo posedli, že so se gnetli k nam v veliko jedilnico vsi, ki so prej zunaj še prav živahno besedovali; toda čeprav jih je bilo veliko, so vendar vsi našli udoben prostor in Lazar in njegov krčmar sta se temu čudila.
5 In **krčmar** je rekel: »Ali so se pomanjšali ljudje - ali pa se je povečala soba! Toliko ljudi ni šlo še nikdar v to sobo! In od kod so se vzele vse te kar najbolje

razpostavljene mize in stoli in od kod nenadoma toliko kruha in vina? Jaz nisem prinesel še niti kapljice in niti koščka kruha. Le kako se je to zgodilo? Si skrivaj naročil služabnikom, naj to storijo?«
6 **Lazar** je rekel: »Jaz zanesljivo ne - še manj kakor ti! To je že spet uredil Gospod s Svojo vsemogočno voljo. Jaz in po meni Rimljani smo Ga zaradi zaslepljenih, tu preoblečenih farizejev prosili za znamenje, in kot zdaj razločno vidim, ga je povsem neopaženo tudi že naredil. In poglej tja, k mizi Rimljanov! Vinski vrči iz najčistejšega srebra in kupe za pitje iz čistega zlata! Mar imaš kaj takega za postrežbo gostov?!«
7 Tedaj je krčmar debelo pogledal in še bolj Rimljani.
8 **Agrikola** je bil ves prevzet od občudovanja zaradi take počastitve in je rekel Lazarju: »Prijatelj, zakaj nas danes zvečer tako častiš in zakaj nisi tega storil že včeraj zvečer in danes podnevi? To je vendar takšna sijajna počastitev, kakršna se izkaže samo cesarju.«
9 **Lazar** je rekel: »Prijatelji moji! Če bi imel takšno posodje včeraj in danes, resnično, bi bili vi zmeraj tako postreženi; toda ta posoda je prišla v hišo in tudi na vašo mizo, ne da bi vedel za to, in tako mislim, da je to že omenjeni preizkus zaradi tistih, ki dvomijo o Njegovi oblasti!
10 Vse, kar se tu dogaja, je prav čudežno. Poglej številne mize v dvorani! Tu so in niti jaz niti moj krčmar ne veva, od kod so se vzele! Na vseh mizah je tudi veliko kruha in vina, a niti krčmar, niti jaz, niti noben služabnik nismo ničesar od tega dali na nobeno od miz! Poleg tega še preveč natančno vem, za koliko gostov je tu v skrajnem primeru dovolj prostora. Zdaj pa jih je tu petkrat več in še enkrat toliko bi jih lahko prišlo, in vendar ima povečana dvorana povsem nespremenjeno prejšnjo podobo! Če to zadevo tako prav osvetlite in premislite, je vse to vendar več kot zgolj preizkus volje našega Gospoda in Mojstra, ki ste ga želeli!«
11 Nadvse začuden **Rimljan** je rekel: »Da, prijatelj, glede tega imaš gotovo prav! Četudi bi zaradi nas dal skrivaj pripeljati dragoceno posodje iz svoje Betanije, pri čemer bi nas trideset gotovo opazilo, da je bilo nekaj pripeljano v hišo - razen če bi imel od tod do Betanije podzemni hodnik, o tem pa zelo dvomim - pa vendar ne bi mogel v nekaj urah pripeljati vseh številnih miz in stolov in razširiti dvorane! In tako je to res nezaslišano čudežno delo in tisti, ki je to naredil, je Bog in ne človek!«
12 Tedaj je ostrmelo tudi vseh pet farizejev in nekaj levitov in niso vedeli, kaj naj pripomnijo.
13 Ker pa se je v dvorani kmalu stemnilo, je bilo treba prižgati svetilke, kar je bilo zmeraj nekoliko težavno, saj tisti čas niso imeli takšnih prižigalnih naprav kot dandanes. Če je ugasnila tako imenovana večna luč, ki so jo imeli v vsaki hiši, so morali k sosedu in si tam sposoditi ogenj, ali pa je bilo treba dva povsem suha kosa lesa tako dolgo drgniti drugega ob drugega, dokler se ni zanetil ogenj. Tokrat pa je tudi v tej hiši ogenj ugasnil in služabniki so drgnili omenjeni les, vendar ta tokrat ni hotel zagoreti. In tako je bilo čedalje temneje in nihče ni mogel prižgati luči.
14 Tedaj je prišel k Meni **Lazar** in rekel: »Gospod, v vsej hiši je ogenj ugasnil in zdaj ne moremo prižgati luči! Tebi je vendar vse mogoče; če hočeš, nam prižgi luč!«
15 **Jaz** sem rekel: »Postavite torej svetilke na mize in pripravite tudi stenske svetilke; potem bom videl, ali nam bo uspelo zanetiti ogenj!«

16 Vse so prinesli in pripravili in Jaz sem rekel: »Kot je zapisano v Prvi Mojzesovi knjigi, je Bog rekel temi: 'Bodi svetloba!' in nastala je svetloba v prostranstvu stvarstva, prav tako imam tudi Jaz oblast reči: Bodi svetloba v vsej tej dvorani in vsej hiši!«
17 Takoj ko sem to izrekel, so v trenutku zagorele vse svetilke v vsej dvorani in prav tako tudi v vsej hiši in v kuhinji je zagorel les na ognjišču, tako da so se kuharji lahko lotili pripravljanja jedi.
18 Ko so farizeji to videli, so ostrmeli in pogledali k Rimljanom, ali bodo morda kaj rekli ob tem dogodku. Toda tudi Rimljani so tako strmeli, da se niso mogli zbrati; tako je minilo skoraj pol ure, preden so se jim jeziki spet razvezali.
19 Toda zdaj je vstal **Agrikola**, pristopil k mizi, kjer so povsem ločeni sedeli preoblečeni in jim rekel: »Povejte, kako vam je všeč ta slabotnost tega najresničnejšega Mesija? Ali to še zdaj imenujete slabotnost, ali lahko morda tudi vi to naredite zgolj s svojo golo voljo? Lahko ustvarite takšne dragocene posode za pitje in jih napolnite z najžlahtnejšim vinom? Lahko tudi vi iz zraka pričarate najčudovitejši kruh in mize in klopi? Vaše mize in klopi in stoli so vendar zanesljivo dovolj trdni in niso bili narejeni, temveč jih je ustvarila edino volja Njega, o katerem trdite, da smo Mu mi Rimljani tako zelo privrženi samo zato, ker se nam ni treba bati Njegove slabotnosti. Kaj torej pravite zdaj k temu?«

210. Farizeji dvomijo o Gospodu kot Mesiju

1 Neki **farizej** je zelo v zadregi rekel: »Vse to je izredno in nikoli ni bilo slišati, da bi ljudje kdaj naredili kaj takega! Toda videli smo tudi že druge čarodeje, ki so prav tako delali nedoumljive stvari, - ali z naravnimi sredstvi ali s pomočjo uslužnih duhov - tega nismo sposobni presoditi. In tako ima najbrž tudi ta človek skrivnosti, ki si jih je pridobil z velikim talentom in ki jih ne bo nikomur razkril. Preden bi torej takšnega človeka sprejeli za Boga, je treba veliko in pravzaprav sploh vse preveriti in šele iz tega spoznati, koga imamo pravzaprav pred seboj. Ne zanikam možnosti, da bi lahko bil resnični Mesija; toda to sprejeti brez poštenega preverjanja je vendarle zelo vprašljivo.
2 Judje imamo postavo, po kateri je le en Bog, v katerega moramo verovati in poleg Njega ne smemo imeti nobenih tujih bogov. Četudi bi ga sprejeli kot Boga, kaj je potem s staro postavo? Potem bi morali verovati v dva boga, najprej v vidnega, ki bi nam bil tu najbližji, in potem v nevidnega, o katerem je tudi pisano, da Ga noben smrtnik ne more videti, ne da bi pri tem izgubil življenje.
3 Vam, Rimljanom, je z vašim naukom o bogovih veliko laže. Imate več tisoč bogov, ki jih častite in prav nič vam ne pomeni še eden, ki se ga spominjate na vašem Olimpu ali v panteonu. Toda pri nas Judih, je to bistveno drugače. Pod našim prihajajočim Mesijem si lahko predstavljamo le mogočnega preroka, kakšnega potenciranega Mojzesa ali Elija, ki ima poleg duhovne oblasti velikega duhovnika tudi kraljevsko oblast, kakršno je imel nekoč David; toda da bi bil obljubljeni Mesija stari Jehova sam ali vsaj Njegov resnični Sin, to, mi Judje, zakovani s staro postavo, kljub vsem resnično velikim znamenjem, ki jih zdaj dela pred našimi očmi, resnično težko sprejmemo.

4 On seveda pravi, da bo imel večno življenje tisti, ki Vanj veruje; toda ob tem bi se moral stari Jehova vendarle oglasiti in pokazati, da je ta Nazarečan resnično Njegov Sin in odpraviti staro, nam nadvse nadležno postavo in potem bomo radi namesto v enega verovali v dva bogova. Toda to se ne zgodi, vsaj pred našimi očmi in ušesi ne in tako nam za zdaj žal ne preostane nič drugega, kot da ostanemo pri stari postavi.«
5 **Rimljan** je rekel: »Govoriš sicer zelo taktno, toda mi Rimljani še predobro vemo, koliko vi sami zase upoštevate stare postave. Gre vam za to, kaj vam prinašata vaš nauk o Bogu in vaš tempelj; vašega Jehovo z Mojzesom in drugimi preroki vred bi vsak od vas prodal za nekaj funtov zlata in srebra! Če ne bi bilo tako, ne bi sovražili Samarijanov in jih preganjali zato, ker ne sprejemajo vaših novih pravil in so trdno ostali pri Mojzesu in drugih prerokih!
6 Glejte, mi smo sicer Rimljani, toda v Rimu poznamo vse razmere v naših azijskih deželah! In tako tudi prav natančno vemo, da ste pred ljudstvom na videz sicer duhovniki, v resnici pa ste ateisti, hujši od naših kinikov in epikurejcev. V nobenega boga ne verujete in zato ste tudi vedno pripravljeni skrivaj početi največje in najgrozovitejše zločine v nasprotju z vsakim državnim in še bolj v nasprotju z vsakim Božjim zakonom. Če se ne bi bali naših svetnih zakonov, ki jih zmeraj neizprosno strogo uresničujemo, že zdavnaj ne bi bilo pred vami varno nobeno življenje.
7 Že to, da zdaj tega resničnega Bogočloveka nočete sprejeti kot tistega, kar nedvomno je, nista kriva niti vaš Jehova niti vaš Mojzes, ampak edino strah, da bi si s tem lahko zapravili ugled in dobre dohodke. V svoji brezvestnosti ste le zelo veseli, da ste se znebili vsake iskrice vere v Boga! Zdaj bi morali nenadoma spet začeti resno verovati v Boga - in to bi bilo za vašo otopelo vest gotovo nekaj zelo neprijetnega! To kar lepo opuščate! Le za eno vam ne more biti vseeno in to je očitno - da zdaj toliko ljudi veruje v tega najresničnejšega Bogočloveka in s tem postajajo modri in bistri ter vam bodo očitno obrnili hrbet. Ob tem bi vam rad tudi rekel: Hinc ergo illae lacrimae?• Po svojem jasnem razumu vam nisem povedal nič drugega kot odkrito popolno resnico, vi pa lahko zdaj kljub temu storite, kar hočete!«
8 Na ta odločni Rimljanov govor, ki sem mu ga, kot je zlahka prepoznavno, položil na jezik Jaz, je bil eden od obeh najbolj sumničavih farizejev skrajno osupel in od jeze ni vedel, kaj naj odvrne Rimljanu.
9 Tedaj pa se je oglasil **drugi**, ki je bil bolj veren in je skrivaj začel verovati Vame, ter rekel Rimljanu: »Ljubi prijatelj! Kljub vsemu si nas nekoliko preostro označil! S tem nočem reči, da med nami morda ni takšnih, kot si jih opisal; toda jaz in še nekateri ne sodimo povsem k njim. Še trdno verujemo v starega Jehovo in v preroke! Novih pravil pa nismo ne izumili ne naredili; toda kljub temu se jih moramo držati, ker so pač tu. Menimo pa, da nikoli ne bi mogla nastati, če Jehovu ne bi bila všeč; v starih časih namreč duhovniki niso smeli spreminjati postave. In če si je kdo drznil kaj takega, je bila tu že kaznovalna šiba skupaj s prerokom, ki jo je napovedal. Toda zdaj že dolgo ni govora o čem takem. Zato se najbrž Bog povsem strinja z novimi tempeljskimi pravili, saj se, kakor vemo, sploh ne zgane in nam ne pošlje nobenega sprejemljivega preroka.
10 Naš Galilejec bi bil zdaj sicer okrašen z vsemi znamenji preroka in mi bi ga kot takega tudi sprejeli, ko le ne bi kot prerok vstal v Galileji. Isto je bilo tudi

---

• Od tod torej tiste solze! (To pomeni: To je torej vzrok!)

z Janezom Krstnikom. Njegov govor je zvenel kot govor pravega preroka; toda tudi on je bil krepak Galilejec in tako tisti, ki verujemo v Pismo, nismo mogli kar tako brezpogojno sprejeti, da je resnični prerok. Res je seveda, da oba nista rojena Galilejca, temveč rojena Juda; toda v Pismu ni nakazano rojstvo, temveč nastop pristnega preroka. Ker pa je zapisano, da iz Galileje noben prerok ne vstane, tudi ne moremo tako zlahka, kot mislite vi, sprejeti, da bi to lahko bila povsem pristna in resnična preroka. In zato nam nikakor ne morete zameriti, če pravimo, da bomo prej še marsikaj preverili, preden bomo lahko Nazarenca sprejeli že kot preroka. Šele potem bomo videli, kako je z Mesijem. Saj si prej vendar sam rekel, da vi Rimljani prej vse preverite in šele potem ohranite dobro! Mar grešimo, če sledimo tvojemu modremu nasvetu?«
11 **Rimljan** je rekel: »O, nikakor ne! Toda tu ni ničesar, kar bi bilo treba še preveriti, ampak vlada polna in nevarljiva resnica, ki je le prevelika slepota ne more opaziti, ker slepec tudi opoldanskega sonca ne vidi.
12 Mi Rimljani in Grki, nikakor ne sodimo med tako lahkoverne ljudi in smo toliko bistroumni, da vsakega človeka, ki pokaže kaj izrednega, temeljito preizkusimo. Povsem smo tudi podkovani v magiji, ter poznamo egiptovske in indoperzijske skrivnosti; toda del, kot jih opravlja ta mož in povrh tega še Njegovih besed in naukov, ni še nikoli naredil in ne govoril noben človek. Vendar so to za vsakega svobodno mislečega človeka zadostni dokazi, ki mu govorijo: 'Glej, tu ni več človek, temveč Bog, ki smo Mu dolžni izkazovati najvišjo čast!' Ne gre več za to, da v to samo verujemo, ampak da pridemo, vidimo in očitnega Boga molimo in ljubimo!
13 Toda resnico spozna le tisti, v katerem je bivala resnica že prej; v komer pa te svetlobe duše ni, ne more, tako kot vi, nikoli prepoznati te svetlobe. Ali hočete preveriti dela in nauke tega Bogočloveka?! In mi, Rimljani, vas sprašujemo, s čim nameravate to početi. Kdor hoče preveriti, si mora prej sam pridobiti vsakovrstno temeljno znanje in spretnosti. Kje pa ste si kdaj to pridobili vi? V vašem zarjavelem templju gotovo ne - sicer pa tudi niste bili nikjer daleč, kjer bi se lahko naučili kaj dobrega, koristnega in temeljitega. Svojega starega Pisma ne razumete in vaše novo Pismo ni vredno niti staterja. In kaj še poznate?! Če pa že prav zanesljivo ne poznate nič drugega - kako in s čim nameravate potem preveriti tega Bogočloveka? Povejte sami, ali vas nismo mi, Rimljani, do podrobnosti razkrinkali?«

211. Stava med Agrikolo in farizejem

1 **Eden** od tistih, ki so bili vernejši, je rekel: »Tudi v tem se ne motite povsem. Toda pri nas Judih so vendar tudi ljudje, ki so se nekaj naučili in nekaj vedo, zato lahko tudi marsikaj razumejo in presodijo. In tako obstajajo tudi duhovniki, ki razumejo nekaj več, kot si misli kak tujec.«
2 **Rimljan** je rekel: »A, tudi jaz menim, da ste se tudi vi Judje morali kaj naučiti! Toda, kar ste se naučili, še zdaleč ni dovolj, da bi presojali razum le enega Rimljana, kaj šele modrost tega Boga-človeka, ki je resnično brezmejna in pred katero imamo najvišje spoštovanje.
3 Z vami sedmimi stavim za tisoč funtov zlata, da mi ne boste mogli na nobeno vprašanje prav odgovoriti, jaz pa bi vam lahko odgovoril samo iz svojega razuma. Tega pa vi prav gotovo ne zmorete. S čim nam boste dokazali, da ta

Bogočlovek ni povsem pravi in resnični Mesija? Naj pride sem najrazumnejši med vami in celo z njim grem stavit za izrečeno stavo!
Jaz pa bom potem kot nasprotni dokaz pred vami temu Bogočloveku postavljal najtežja vprašanja in stavim deset tisoč funtov zlata, da mi bo na vsa odgovoril. Če pa me bo On spraševal, Mu na tisoč vprašanj ne bom mogel odgovoriti na nobeno, čeprav zanesljivo razumem tisočkrat toliko kot najmodrejši od vas.«
4 **Farizej** je rekel: »Prijatelj, svoje zlato bi stavil na zelo tvegano igro; mi smo namreč izvedeni v zelo številnih stvareh!«
5 **Rimljan** je rekel: »Dobro, meni ne gre za moje zlato, ker lahko ponudim še več kot tisočkrat toliko, kolikor znaša ta stava! Toda to, kar rečem kot rimski patricij, to tudi držim na življenje in smrt! Razumete? Naj vas torej vprašam! In če mi pravilno odgovorite na vprašanja, pridobite tisoč funtov zlata; če pa tega ne morete, mi plačate le sto funtov kot kazen za vašo predrznost pred nami Rimljani, vašimi gospodarji!«
6 Tedaj so se sedmeri posvetovali med seboj, ali naj to sijajno stavo sprejmejo. Eden je menil, da bi bilo to vendarle zelo tvegano, saj ne morejo vedeti, o čem vse jih bo Rimljan spraševal.
7 Toda **eden** najbolj nevernih izmed njih je rekel: »Menim, da pogan ne bo mogel postaviti nobenega razumnega vprašanja, na katero ne bi znal odgovoriti. Sprejmem stavo, toda navzoči morajo biti tudi sodniki, ki bodo odločili, ali so moji odgovori dobri in pravi.«
8 Nato je rekel **Rimljanu**: »Če imamo lahko tu izvedenega in nepristranskega sodnika, stavo sprejmem!«
9 **Rimljan** je rekel: »Dobro, izberite si ga torej! Tu je zdaj nekaj sto ljudi - ti bodo že znali presojati, ali so tvoji odgovori resnični, dobri in temeljiti. Jaz pa že imam svojega razsodnika.«
10 **Farizej**, napihujoč se, je rekel: »Dobro, torej vprašaj - stava velja!«
11 Nato je **Rimljan** vstal in znova rekel farizeju: »Prijatelj, ne bodi lahkomiseln! Še enkrat ti namreč povem, da mi boš ostal dolžan odgovor na vsako vprašanje in sto funtov zlata ti ne bom spregledal.
12 **Farizej** je zelo ošabno rekel: »Dobro, že velja! Dodajam le en pogoj, da moraš nasprotno tudi ti odgovoriti na prav toliko mojih vprašanj, kolikor ti jih bom zatem postavil. Če mi ne boš ostal dolžan nobenega pravilnega odgovora, šele tedaj boš dobil sto funtov zlata.«
13 **Rimljan** je rekel: »S to ponudbo sem povsem zadovoljen in tako ti bom postavil skupaj deset vprašanj. Poslušaj me torej!
14 Ker tudi mi Rimljani večinoma zelo veliko vemo o vaših prerokih, si želim, da mi razložiš prav to - kaj je prerok Izaija v desetem poglavju mislil s tem, ko je rekel:
15 'Gorje pismoukom, ki izdajajo krivične odloke in na njihovi podlagi pišejo okrutne sodbe, prikrajajo pritožbe revnih in jemljejo pravico stiskanim med mojim ljudstvom, plenijo vdove in ropajo sirote. Kaj boste storili v dneh gorja in velike nesreče, ki bosta prišli nad vas od daleč? H komu se boste zatekli po pomoč, kje pustili svoje bogastvo? Kdor se ne bo upogibal med ujetimi, bo padel med pobitimi. Pri vsem tem se Njegova jeza ne odvrne, Njegova roka je še iztegnjena nad vami.' (Iz 10, 1-4)
16 To, prijatelj moj, bi bilo prvo vprašanje povsem iz vašega področja, da ne moreš reči, da sem te vprašal nekaj povsem tujega. Daj mi o tem veljaven odgovor!«

17 Ko je visokoleteči farizej slišal to vprašanje in ta prerokova besedila, ki so ga jezila bolj kot smrt, se mu je jezik zataknil in ni vedel, kaj naj na to odgovori, ker so bile grozote farizejev, take kot so bile, prav v teh besedilih skrajno jasno opisane.
18 Ko je farizej omahoval z odgovorom, je **Rimljan** rekel: »Toda, prijatelj, če mi boš tako odgovoril še na preostalih devet vprašanj, bodo najini sodniki zlahka razsojali! Mar ne poznaš vašega Pisma?«
19 Končno je **farizej** rekel: »O, to že; toda ne spodobi se tega razlagati tukaj, ampak samo v templju in celo tam je boljše, da ljudstvo ne izve in ne razume vsega!«
20 **Rimljan** je rekel: »O, to ti prav rad verjamem. Če bi to prebirali in razlagali ljudstvu, ki ste ga že povsem izropali, bi vas že zdavnaj izžgali kot zidne uši! Mar sem bil prej kot pogan krivičen, ko sem vam v obraz trdil, da sploh ne verujete v Boga? Če bi namreč verovali v Boga, vam vaš najslavnejši prerok ne bi dal tako brezbožnega spričevala. Povem vam: Zdaj je napočil čas vašega velikega gorja in vaše nesreče! H komu boste zdaj tekli, da bi vam pomagal?
21 Toda pustiva zdaj to! Prvo vprašanje je toliko kot skaženo. Preidiva k drugemu, morda ti bo šlo pri tem bolje!«
22 Presenečeni **farizej** je rekel: »Toda izprosim si boljše!«
23 Ljudstvo pa je ob tem po tihem vriskalo in bi Rimljana najraje kar objelo.

212. Agrikola razlaga Izaijeve prerokbe

1 **Rimljan** je nato prešel k drugemu vprašanju in rekel: »Pazi torej! Drugo vprašanje se jasno glasi takole: Kako razumete besedilo iz istega preroka, ki pravi:
2 'Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč.'
3 Kje je ljudstvo, ki hodi v temi? Kje je dežela smrtne sence in kdo je luč? Odgovori tudi na to, zanesljivo prav lahko vprašanje!«
4 Zviti farizej je prav dobro opazil, da ga Rimljan izziva in je zato spet molčal.
5 Ko pa je Rimljan še enkrat pozval, naj govori, je **farizej** rekel: »To je znova vprašanje, na katero je mogoče odgovoriti le v templju in tudi tam le med štirimi očmi in ob zaprtih vratih. Zato ti tu nanj ne morem odgovoriti.«
6 **Rimljan** je rekel: »Vidim, da govoriš očitno neresnico. Glej, jaz sem celo v Rimu na javnem trgu iz ust enega vaših apostolov slišal, kako je navajal in razlagal vse vaše preroke, in to nikakor ne slabo! Apostol je imel svoje govore javno skoraj vse leto in kdor se je hotel sam globlje in bolj premišljeno poglobiti v apostolovo zadevo, je apostol prišel k njemu v hišo in ga je poučeval za poljuben honorar. Jaz sam sem se mu dal tri leta zasebno poučevati. Ta apostol je bil po svojih spričevalih tudi duhovnik iz tega vašega templja. Zakaj je on smel nam Rimljanom zelo daleč od tega templja razlagati preroke in zakaj zdaj ti ne? Glej, že spet ti bom povedal resnični razlog, zakaj mi nočeš razložiti teh besedil! Poslušaj! Bojiš se tega ljudstva tu - čeprav se Boga, ki vanj ne verjameš, sploh ne bojiš! Ljudstvo namreč ve, da je prav ono tisto ljudstvo, ki zaradi vas pismoukov tava v temi in da je prav ta dežela tista, ki ste jo že zdavnaj naredili za deželo smrtne sence.
7 Toda tam pri oni mizi sedi velika Luč, ki jo ljudstvo zdaj zelo dobro vidi, saj tako svetlo sije v tej mračni deželi. Če pa ljudstvo vidi to Luč iz Boga, zakaj je

torej ne vidite vi? Nočete je videti, ker ste polni napuha, samoljubja in brezmejne oblastiželjnosti, ter bi hoteli, da bi se Sonce, Luna in vse zvezde in ves zemeljski krog uklonili pod vašim žezlom. Zato pa se bo tudi kmalu zgodilo z vami to, kar je pravkar navajani veliki prerok prerokoval o vas, ko je v 16. verzu desetega poglavja povedal:
8 'Zato bo Sabaot, Gospod nad vojskami, poslal med Njegove debeluhe (ki ste vi) sušico (vašo trmoglavost) in Njegovo veličastje (Njegova največja oblast in modrost) bo zagorelo pred vami (kar se pravkar dogaja) v mogočen požar.'
9 Ta Luč, ki sedi tam med nami, je zdaj ogenj v Izraelu in Njegov sveti tam je plamen in ta vas bo kot Svoje trnje in grmovje sežgal in požrl v enem dnevu. Stara slava Njegovega gozda in Njegovega polja bo uničena. Kdo je Njegov gozd in Njegovo polje, vam resnično ni treba natančneje razlagati! Od vaših duš do zadnjega vlakna vašega mesa, ki je zdaj vaš resnični bog, boste uničeni in se boste stopili kot maslo na soncu in v njegovih žarkih izginili kot jutranja megla. Vas bo kot preostala drevesa Njegovega gozda zlahka preštel in zapisal deček.
10 Vidite, jaz kot Rimljan razumem vaše Pismo bolje kot vi prvi Judje sredi vaše dežele in sredi vašega Božjega mesta! Toda to zdaj ni pomembno.
Stava je dogovorjena in Rimljan ne odstopi od tega, kar je enkrat stavil pred pričami. Tudi drugo vprašanje je izgubljeno in tako preidimo k tretjemu!«
11 **Farizej** je rekel: »Ali smo izgubili že zdaj, ko nismo mogli odgovoriti na prvi dve vprašanji?«
12 **Rimljan** je rekel: »O, saj nimate opraviti z dobičkaželjnežem! Če boste pravilno odgovorili na le eno od mojih desetih vprašanj, ste stavo dobili! Jaz pa vas vprašam, kar koli hočem. Če me boste potem vi spraševali - kot smo se dogovorili - vam tudi jaz ne bom predpisoval, o čem me lahko sprašujete. In zato zdaj k tretjemu vprašanju!
13 Glejte, v Izaiju sem bral dvanajsto poglavje in tam je bilo zapisano:
14 'Tisti dan (ki je zdaj prišel) boš (Izrael) rekel: Zahvaljujem se Ti, Gospod, ker si se jezil name, a se je Tvoja jeza pomirila in si me potolažil. Glej, Bog je moja rešitev, sem varen in se ne bojim, kajti Gospod Bog je moja moč in moj psalm, je moja odrešitev. Z veseljem bom zajemal vodo (modrost in življenje) iz studencev odrešenja (iz Gospodove ljubezni). In narodi boste tisti dan rekli: Zahvaljujte se Gospodu, kličite Njegovo ime (besedo življenja), oznanjajte med narodi Njegova dela, razglašajte, da je vzvišeno Njegovo ime (Božja beseda)! Pojte Gospodu hvalnice, ker se je veličastno dokazal. To naj bo oznanjeno v vseh deželah. Zaukaj in zavriskaj prebivalec Siona (osirotelo spoznanje Judov), ker je pri tebi Sveti Izraela!'
15 No, moj slepi prijatelj, kaj praviš k tem izrednem vzkliku velikega preroka? Le komu je namenjen? Mar ni po vseh najzanesljivejših znamenjih Sveti Izraelov med nami?«
16 Tedaj je **farizej** Rimljana osuplo pogledal in čez nekaj časa rekel: »Prijatelj, povej mi vendar, kje in kdaj si tako dobro preštudiral naše Pismo! Saj vendar poznaš vse preroke tako gladko, kot da bi bil tempeljski pismouk! To poglavje seveda prav dobro poznam; toda ima le povsem duhovni pomen in se po moji sodbi sploh ne nanaša na to našo sedanjost. To so povsem navadni slavilni izbruhi preroka, ki za navadnega človeka sploh ne veljajo. To je neke vrste psalm Gospodu Bogu.«

17 **Rimljan** je rekel: »Prijatelj, v tem si pa neznansko slabo poučen! Kot pogan ti povem to, kar bi ti zdaj povedali že stotisoči: Sveti Izraelov sedi tam za mizo med tistimi, ki prav dobro in še veliko bolje vedo za to, kar sem ti pravkar povedal! Zdaj veš, kot sem ti povsem jasno dokazal, da že od otroških let nisi nikoli veroval v Boga. Le kaj te zdaj ovira, da bi veroval v tega resničnega Svetega Izraelovega, ki ti Edini lahko da večno življenje?«
18 **Farizej** je rekel: »Jaz nisem najvišji v templju in moja zaprisežena dolžnost je ohranjati to, kar mi naloži najvišji starešina templja; od tega sta odvisna moj obstoj in blagor moje kože. Če moj stan kakšnemu bogu ne bi bil po volji, bi On s Svojo modrostjo in vsemogočnostjo zlahka preprečil, da ne bi postal to, kar sem zdaj. Ker pa tega ni preprečil, no, tako sem zdaj to, kar sem, ter govorim in ravnam tako, kot mi zapoveduje tempelj. Če ravnam napačno, tedaj je za to kriv Bog sam - če sploh kakšen je - ker je dopustil, da sem postal to. In ker sem zdaj pač to in sem tu našel svojo svetno oskrbo, bom tudi ostal to, kar sem postal, ne da bi bil kriv in ne da bi kaj mogel za to.
19 Še predobro vem, da naš Mojzes z vsemi drugimi velikimi in majhnimi preroki ni nič drugega kot domišljijska podoba mnogih starih duhovnikov in da ni na nobenem božanstvu - ali poganskem ali judovskem - niti besedice resnice. Toda bistroumni ljudje so si v svoji gnili domišljiji nekoč pač izmislili Boga in nam tako zapustili dediščino za lahkoverno ljudsko množico, mi norci pa bomo, dokler bo šlo, kultivirali in ohranjali starodavni nesmisel. Ko bo naša stvar nekoč dobila udarec, bomo očitno propadli - to mi je jasno že zdaj.
20 Nato se bo najverjetneje nauk tega očitno čudežnega človeka nekaj časa bujno širil; toda nazadnje bo tudi tega doletela povsem enaka usoda. Kajti vse, kar napravi umrljivi človek, mine kot on sam. Le tisto, kar je ustvaril neki nam večno neznani Bog, ostane večno enako, kot na primer Sonce, Luna, zvezde in ta Zemlja. In sam sem ti povedal, da ne verjamem prav v nič, vendar ohranjam te stare reči in zadeve zaradi ubogega ljudstva, saj bi sicer med njim izbruhnila največja surovost, zaradi katere bi potem vse propadlo, ker se celo zdaj ob vsej naši budnosti dogaja marsikaj, kar človeštvu ni ravno v posebno čast.
21 Iz tega lahko zdaj že spoznaš, da ne verujem v nič in še najmanj v takšnega Boga, ki naj bi nekoč dal zakone ljudem te zemlje. Če bi obstajal Bog, ki bi vse ustvaril iz Sebe, bi z močjo Svoje volje položil velike zakone v naravo. Da bi pa takšno bitje kdaj kakšnemu človeku dalo kakršne koli moralne zakone, tega ne verjamem že zato, ker naj bi pred davnim časom Bog dal zakone le enemu človeku za vse ljudi, jaz pa menim, da so vendar vsi ljudje enaki. Ker sem se ti zdaj razkril, kakšen sem in kako mislim, mi vendar prizanesi z vprašanji iz našega Pisma, saj ne verjamem v njegovo pristnost!«

213. Farizejeva nevednost glede Sonca in vesoljnega potopa

1 **Rimljan** je rekel: »Saj sem vedel, da ti in verjetno tudi mnogi tebi podobni ne verujete v nobenega boga, pri tem pa ljudstvo silite k veri v vas in mu predpisujete vsakovrstne zakone, ki koristijo le vašemu trebuhu! Toda to zdaj ni pomembno; pogoj stave mora biti izpolnjen! Če že nikakor nočeš imeti več nobenega vprašanja iz Pisma, bomo takoj postavili druga vprašanja. In tako preidimo k četrtemu!
2 Povej mi, kaj je Sonce samo po sebi!

3 Glej, to je zdaj povsem naravno vprašanje! Odgovori nanj, toda pravilno in resnično!«
4 **Farizej** je rekel: »To je vendar smešno vprašanje! Le kdo to ve? Kaj takega bi pač lahko vprašal Boga, nikakor pa ne človeka! Le kdo je bil pri Soncu ali celo na njem, da bi lahko rekel, kaj je Sonce samo zase?! Mi ljudje lahko povemo o njem le toliko, kolikor ga vidimo in zaznavamo.
5 Je silno velika, nadvse močno svetleča plošča in njegova najmogočnejša svetloba povzroča toploto in celo, kot včasih v veliki egiptovski puščavi, takšno vročino, da se zaradi tega začenjajo taliti kamni. Potem sonce vzhaja in zahaja, in to na tej zemlji povzroča dan in noč. Potem redno vzhaja pozimi, globlje na jugu in poleti spet više gor proti severu, posledica te menjave pa je leto, razdeljeno na štiri dele. Obenem povzroča sončna svetloba po stopnjevanju svetlobe in toplote rast rastlin in rojstvo neštetih žuželk. Včasih se zatemni, ampak to se dogaja le redko. Kako pa takšna zatemnitev nastane, tega ne ve noben človek na vsej zemlji, in tudi tega ne, kje je (sonce) ponoči.
6 Glej, to pa je tudi že vse, kar ljudje vemo in lahko vemo o Soncu in zato ti tudi ne morem povedati nič več! Da bo samo v sebi najbrž silen ogenj, lahko deloma domnevamo iz tega, da njegova svetloba tako daleč razširja tako veliko toploto; pri tem pa je zelo čudno, da je na visokih gorah vedno občutno hladneje kot tu spodaj v nižini, čeprav so visoki vrhovi gora Soncu bliže kot ta nižina. Kot rečeno, mi ljudje ne vemo nič več in nič podrobnejšega o tej nebesni zvezdi. - Imaš tudi proti temu odgovoru kakšen ugovor?«
7 **Rimljan** je rekel: »O, še preveč! Kar si tu povedal, namreč ve vsak še tako navaden dninar, ki ni pismouk in čigar modrosti, ki tako kot tvoja resnično ne sega daleč, naj bi ljudstvo častilo skoraj po božje, kot od ljudstva zahtevate prav vi. Zakaj vemo mi, Rimljani, in številni učenci našega velikega Mojstra in Gospoda to tako zelo natančno in zakaj ti tega ne veš? Glej, zato, ker ne veruješ v Boga, tako kot večina tebi podobnih! Če pa pride nekdo, ki bi vas lahko vodil v vsakovrstni modrosti, ga takoj na vso moč preganjate. Bojite se namreč, da bi lahko njegova prevladujoča modrost zelo okrnila ugled vaše stare, zarjavele neumnosti. In tako se vi sami nočete naučiti in izkusiti nič višjega in tudi ne dopustite, da bi se vaši povsem slepi verniki tega naučili in izvedeli. Zato pa ste sami tudi dvakratno krivi.
8 Kdor ne veruje v Boga, je očitno brezbožnež. Duša pa je brez Boga mračna in toliko kot mrtva, ter ne vidi in ne zazna nič od tega, kar je Bog po polni resnici ustvaril v njenem duhu. Človek, ki ga je poduhovil in razsvetlil Bog, pa vse vidi in tudi vse razume. Zato lahko v sebi opazuje Sonce in Luno, zvezde in vso Zemljo tako, kot da bi bil tam sam navzoč. In potem ko to naredi, tudi ve, kaj je Sonce in kakšno je in prav tako tudi vse drugo.
9 Ta milost je bila podeljena meni in mnogim drugim, ki so tudi tu, zato zdaj tudi vsi enako vemo, kaj je Luna, kaj Sonce in kaj so zvezde. Ker ti tega ne veš in ne veš niti toliko, kot vedo eseni, ki so nam Rimljanom zelo dobro znani, si tudi na to četrto vprašanje odgovoril povsem prazno in napačno. Če se hočeš o tem sam prepričati, imamo tudi mi sredstva, ki te bodo o tem prepričala.«
10 **Farizej** je rekel: »O, to raje opusti! Kajti ljudje, kakršni ste vi, izvedeni v magiji in čarovništvu, bi me lahko še po vseh oblakih začarali tja noter v Sonce, in na takšno vožnjo po zraku ne dam nič! Sem že zadovoljen in priznam, da sem tudi na to vprašanje odgovoril toliko kot nič. Blagovoli mi postaviti peto vprašanje!«

11 **Rimljan** je rekel: »Z vsemi vprašanji se ti bo godilo enako! Da ne poznaš neba, sem ravnokar videl, morda ti bo šlo bolje na vprašanja o tej Zemlji.
12 Kaj praviš o Noetovem vesoljnem potopu? Je bil splošen ali le delen? Je Noe od vsake živalske vrste vzel po dvoje v svojo barko? Kako je s svojimi krmil vse te številne živali? Od kod je posebej za divje zveri jemal meso in od kod ribe za ribojedce? S čim so se hranile zveri potem, ko je Noe spet stopil z barke? Zemlja je bila tedaj še pusta in prazna in nikjer ni bilo niti črede ovac ali svinj, s katerimi bi se lahko hranili lev, tiger, hijena, volk in drugi. Voda naj bi nasploh bila celo še veliko nad najvišjimi gorami zemlje. Kam je nazadnje odtekla, ko je bila vendar vsa Zemlja enako globoko pod vodo?
13 Razloži mi to tako, da bom razumel! To je namreč celo zame nekaj neverjetnega in v tem se nikakor ne morem znajti. Morda mi znaš to po svoje zadovoljivo razložiti? Govori!«
14 Povsem osupel **farizej** je rekel: »Prijatelj, sprašuješ me nekaj, kar se zdi, da tudi sam ne razumeš! Le kaj boš storil potem, ko te bom jaz vprašal kaj takega?«
15 **Rimljan** je rekel: »Tedaj ne boš nič izgubil! Ali te zadeve jaz sam ne razumem bolje od tebe, to je drugo vprašanje in v nadaljevanju se bo to že še pokazalo. Zdaj si ti na vrsti za govorjenje!«
16 **Farizej** je spet rekel: »Da, prijatelj moj, o tej nadvse mistični točki Mojzesovega Pisma se spet ne bo dalo ravno veliko povedati in razlagati! Ta zadeva je namreč, če jo gledamo z nam lastnim razumom, v vsem najbolj protinaraven nesmisel. O tem nimamo nobenih drugih zgodovinskih podatkov in tako je mogoče: ali verjeti v nesmisel, kot je dan, in si povrh vsega še misliti v tistem času zelo razpoloženo Božjo vsemogočnost kot veliko pomočnico - ali pa zavreči vso staro kramo!
17 Knjiga govori o najsplošnejšem potopu, ki je po naravnih zakonih, te vendar postopno čedalje bolj spoznavamo, povsem nemogoč. Če vprašamo stare Indijce, ki imajo še starejše knjige kot mi, ti sploh nič ne vedo o Noetovem vesoljnem potopu. Pravijo pa, da se je pred mnogimi tisočletji velika zvezda repatica zelo približala Zemlji. In zvezda je bila sama voda in zemlja je vsrkala njeno vodo. Zato je bil velik del ravninske Indije pod vodo, in ta se je šele postopno povezala z velikim Indijskim morjem. V tistem času je bilo pokončano vse, kar je bivalo v dolinah: ljudje in živali. Tisti, ki so prebivali na gorah, pa so to zapisali, da bi o tem izvedeli njihovi otroci in otrok otroci. To je indijska in tudi perzijska zgodba.
18 Stari Egipčani ne poznajo nobenega drugega potopa razen poplav reke Nil. Le nekateri zamorci pravijo, da je tam, kjer je zdaj velika puščava Sahara, nekoč stala voda in je bilo veliko jezero.
19 Tako so nam naši apostoli, ki so se vrnili, pripovedovali o silno velikem kraljestvu na skrajnem vzhodu Azije onstran velikega zidu, stražarji pa so se pogovarjali s pomočjo indijskega jezika. Povprašali so tudi o velikem potopu in ali je bil zid zgrajen pred ali po splošnem potopu. Vendar so jim dobrodušni stražarji sicer znali veliko povedati o velikih gorskih požarih, toda o tako velikem potopu ni vedel nihče niti besede. Vse to vemo iz vsakovrstnih izkušenj. In tako je seveda težko pomisliti na potop in še teže verjeti, da bi bil to splošni potop.
20 Vi, Rimljani, v svojih naukih o bogovih govoriti kar o dveh velikih poplavah: Ogygijevi in tisti iz Deukaliona in Pyrrhae. Ali je to res ali ne, ne moremo vedeti

in presojati niti mi, Judje, niti vi, Rimljani. Če pri Noetovem potopu odpade splošnost, odpade tudi barka in vse drugo.
21 Toda podoba Noetovega potopa ima gotovo povsem drug pomen kot le tega, ki mu ni mogoče verjeti, ker toliko drugih dejstev govori proti temu. Toda kdo ima ključ do tega? - Iz vsega tega torej vidiš, da ti tudi o tem ne morem dati za tvoj razum sprejemljivega odgovora in tvoje vprašanje je toliko kot neodgovorjeno, vendar pa povsem upravičeno.«
22 **Rimljan** je rekel: »Da, to sem prav dobro razbral iz tvojega govora; le da mi to nič ne pomaga in na tebi kot duhovniku mi ni všeč prav to, da od ljudi zahtevaš brezpogojno vero v to, kar sam zase razlagaš kot popoln nesmisel. Jaz ti pa povem, da bi ti ta naš veliki Gospod in Mojster lahko najnatančneje in najjasneje razložil, kako je v resnici z Noetovim vesoljnim potopom. Toda ker ne veruješ v Boga in še manj v čisto božansko poslanstvo tega Boga-človeka, ostajaš še naprej v noči sodbe svoje duše! Torej je tudi z odgovorom na moje peto vprašanje toliko kot nič! In tako preidiva k šestemu vprašanju! Morda ti bo šlo s tem bolje!«

214. O Jobovi knjigi in o templju Jabusimbil

1 (**Rimljan** je rekel:) »Povej mi: Kaj misliš o Jobovi knjigi? Kako ti je všeč dvogovor med Bogom in Jobom ter med Bogom in Satanom? Kaj praviš k temu in kako mi boš razložil to nenavadno zgodbo?«
2 **Farizej** je rekel: »Že spet vprašanje, na katero ne more odgovoriti noben pameten človek! Le kaj praviš ti o vašem Ikaru, Bakhu in Orfeju? Našega Joba ni nikoli bilo, vse je le pobožna pripovedka, ki jo je spesnil kak star videc, ki je takrat svojo pesnitev z moralno temnim sijem zapisal ravno tako, kot je sam zadevo razumel. Tu vidimo zelo poštenega moža, ki ga tudi Bog sam zelo ceni. Bog pa najprej dopusti, da Ga satan prepriča, da bi tudi ta Job padel, če bi ga on - satan - smel potipati. Bog da nato satanu pravico, da Joba najsramotneje preizkuša v potrpežljivosti in to tako dolgo, dokler na koncu ubogemu Jobu vendarle ne zmanjka potrpežljivosti in krepko protestira pri Bogu. Potem mu Bog pošlje govornika, ki ubogega Joba zelo ostro ošteje; in ko se Job spet povsem vda v trdo Božjo voljo, mu je Bog spet milostljiv.
3 No, kdor najde tu kaj modrosti pri Bogu, ki naj bi bil nadvse pameten, mora izhajati iz časov tega skrajno mučenega moža! To zgodbo beremo z naveličanostjo in smo jo že zdavnaj razglasili za apokrifno•; v njej je namreč prav tako malo resničnega in modrega kot v tisti zgodbi o vašem Atlasu, ki mora nenehno nositi celo nebo na svojih ramenih in o tem tudi ni mogoče dati razumnega in razumljivega odgovora.«
4 **Rimljan** je rekel: »No, no, pri vas pa res ne gre slabo! Ker ste preleni, da bi iskali, mislili in se učili, raje zavržete vse, kar ne sodi v vašo gnilo kramo! Jaz sem v Jobu na prvi pogled našel notranjo, duhovno vzgojo človeka, vi pa razglašate to za apokrif! Ali ni tu povsem jasno pokazano, kako se mora duša postopno ločiti od vsega, kar je od sveta in mesa?
5 Človek v vsestranski blaginji zlahka hvali in slavi Boga, saj mu gre pri tem prav dobro; toda to njegovi duši še ne koristi veliko. Človek pa je postavljen na preizkušnjo, kakšen odnos ima do Boga tudi v bedi in stiski in tu je vendar

• Nepristno.

Job najčudovitejša podoba, kako naj Boga spoznamo, hvalimo in slavimo ne le v blaginji, ampak tudi v skrajni bedi. In nekaj takega imenuješ nepristno in označuješ za nesmiselno in nerazumno šaro?! O, ti si še zelo globoko v mlakuži sodbe in smrti! In tako si zdaj povsem pogorel že pri šestih vprašanjih! Toda pustiva zdaj to, sedmič pa te bom vprašal nekaj povsem naravnega in lahkega! In tako poslušaj!
6 Glej, v Gornjem Egiptu je, še prav dobro ohranjen, v granitno goro vklesan Božji tempelj! Njegovo ime je JA-BU-SIM-BIL. Ta tempelj - nekaj povsem drugega kakor ta tempelj v Jeruzalemu! - so z neznanskim trudom postavili praprebivalci najznamenitejše dežele na zemlji, torej tedanji poznavalci Boga. Pred vhodnimi vrati so v sedečem, torej v večno mirujočem položaju, upodobljeni štirje elementi te zemlje. Njihova velikanska postava predstavlja neznansko Božjo moč v zakonih celotne narave in njihov mir nespremenljivi red Božjega duha. Notranjost tega templja, zelo prostorna dvorana, pa je razdeljena na tri oddelke. V prvem stojijo velikanske človeške postave, v drugem ljudje naše vrste, v tretjem pa so med različnimi znamenji čisto v ozadju, četudi močno razpadla, besedna znamenja JA-BU-SIM-BIL. - Kako bi mi ti kot pismouk razložil notranjost tega najbolj znamenitega templja na zemlji? Upam vsaj, da ti to ne bi smelo biti neznano.«
7 **Farizej** je rekel: »Da, da, o tem sem slišal veliko govoriti in zadeva bo že natančno takšna, kot si mi jo zdaj opisal. Toda tempelj je neznansko star in kdo ve, katera ljudstva so ga zgradila! Njihova znamenja so za nas neberljiva in kdo lahko natančno ugane, kaj pomenijo?! Niti najmanj niso podobna naši pisavi in tako so za nas mrtva. Vi pišete od leve proti desno, mi pa, nasprotno, in tako tudi egipčansko prapisavo berete laže kot mi, saj pravijo, da naj bi tudi stari Egipčani pisali z leve proti desni. Mi pišemo nasprotno in se nikakor ne znajdemo več v tisti stari pisavi. Kaj lahko pomenijo tri dvorane ter čudni veliki in majhni kipi v prvih dveh dvoranah, in kaj končno tretja dvorana z omenjenimi napisi, ki jih mi Judje ne moremo brati?«
8 **Rimljan** je rekel: »O vi, ki ste baje Božji otroci, ki hodite okrog napihnjeni kot velike močvirske žabe - tako kot da bi vi ustvarili vso zemljo, pa tega, kar vam je tako blizu, ne razumete, in vendar hočete biti vzgojitelji in voditelji ljudstva, ki je po vašem Pismu izvoljeno od Boga! Nihče ne more nikomur dati nečesa, česar nima sam, temveč le to, kar ima! Vi pa imate le neumnost in popolno nevednost v vseh stvareh! Kaj se torej lahko od vas nauči ubogo ljudstvo? Nič drugega kot vaše nedoumljive slepote! Resnično, v Rimu sem že večkrat slišal starodavni pregovor: 'Glej, ta človek je še neumnejši kakor Jud!', in zdaj sem se sam prepričal, da je res tako!
9 Nam, Rimljanom, se še nikoli ni zdelo, da bi bili nevredni natančno spoznati duhovne nauke o bogovih vsakega podjarmljenega ljudstva in se o njih natančno poučiti in vendar nas imate za pogane, - vi pa kot Božje ljudstvo ne verujete v svojega velikega Boga, ob tem pa vendar zaničujete vsak drugi nauk o bogovih, ne da bi jih kdaj natančneje raziskali! Le kakšni ljudje ste? Resnično, hujši ste od najhujših epikurejcev, postali ste ljudje, ki jih je samo še želodec in trebuh!
10 Glej, jaz, pogan od rojstva, ti bom zdaj povedal, kakšen pomen ima znameniti tempelj JA-BU-SIM-BIL, ki me je pripeljal do povsem drugih pojmov o resničnem Bogu, kot so bili tisti, ki sem jih imel prej.

11 Ko sem nekoč, pred približno desetimi leti, v državni službi moral potovati v Gornji Egipt, sem prišel tudi k omenjenemu templju, ki je naredil name nepopisen vtis. Kar najpozorneje sem si vse ogledal, neki tamkajšnji obubožani duhovnik in varuh te starine pa mi je razložil, kaj pomeni to in ono. Starec, poln ljubezni in ponižnosti, je bil nadvse uslužen in mi je vse tako dobro razložil, da sem moral reči sam pri sebi: Glej, mož je moder in govori popolno resnico!
12 Rekel mi je: 'Glej, prijatelj, velikanski kipi na desni predstavljajo sedem Božjih duhov, z njihovo pomočjo si človek na tej zemlji pridobi različno znanje in si potem mnogo in velikansko domišlja! Kipi na levi predstavljajo človekove divje in neukrotljive strasti, zato tudi lahko ob njihovih nogah opaziš vsakovrstna znamenja smrti in sodbe. In poglej tam drugo dvorano! Je precej nižja od prve in vanjo prideš skozi precej zožena vrata. To predstavlja človekovo ponižnost, brez katere je nemogoče pridi do pravega spoznanja Boga. Zato vidiš tu že čisto skromne človeške kipe v globoko sklonjenem položaju. In zdaj v tretji in zadnji dvorani ne vidiš nič drugega kot duhovno, predstavljeno z ustreznimi znamenji. In tam, visoko zgoraj, vidiš v krogu znamenje: JA-BU-SIM-BIL, - to je: Božja beseda v srcu vsakega človeka, ki Boga ljubi in Ga išče. In znamenja se glasijo: JAZ SEM BIL-SEM-IN BOM. JAZ SEM EDINI IN RAZEN MENE NI DRUGEGA BOGA!'
13 Prijatelj moj, kdor išče, najde in jaz sem od svoje mladosti iskal in sem veliko našel! Vendar sem najvišje, kar je bilo kdaj mogoče najti na tem svetu, našel tu, toda ne v najbolj slepem početju vašega templja, temveč tukaj! In tukaj sedi v najprijaznejši človeški podobi On, o katerem je v starem templju v tretji dvorani zapisano: JA-BU-SIM-BIL! Vendar pa sploh ne gre za to, ali ti in mnogi tebi enaki to verujete ali ne, kajti zaradi tega je vendar tako, kot zdaj verujemo in bomo zmeraj verovali jaz in mnogi tisoči.
14 Tako je tudi sedmo vprašanje ostalo neodgovorjeno, zdaj pa ti bom postavil osmo vprašanje in videl, ali boš v sebi našel odgovor nanj!«

215. Delfsko preročišče. O življenju po smrti

1 (**Rimljan**:) »Poslušaj! Kaj meniš o delfskem preročišču, ki še obstaja? - To vprašanje je vendar kratko in tebi zelo blizu! Govori!«
2 **Farizej** je rekel: »O tem sem sicer nekoč že slišal govoriti; toda kako bi ti mogel odgovoriti, kaj menim o neki zadevi, ki jo poznam komaj kaj bolj kot samo po imenu?! Vem le to, da živi v Delfih vedeževalka z imenom Pitija, sedi na trinožniku in ljudem za denar zelo pretkano odgovarja na njihova vprašanja; toda kako Pitija to opravi, kakšna sta tempelj in trinožnik te vedeževalke in ali njene prerokbe kaj veljajo ali ne, tega ne vem in ti torej tudi ne morem odgovoriti drugače kakor tako, kot sem ti odgovoril.«
3 **Rimljan** je rekel: »Resnično, imel sem te vendarle za nekoliko bolj izkušenega, kot si v resnici! In s takšno nevero in takšnim neznanjem si drznete preverjati in preizkušati Najmodrejšega vseh modrih?! Ne, to pa je le nekoliko preveč! Že v Rimu sem slišal, da v svojih govorih ob sabatu najbolj vneto svarite ljudstvo pred vsem, kar je pogansko in z najhujšim večnim prekletstvom grozite vsakemu Judu, ki bi si kdaj drznil ogledati kakšen tak tempelj ter se poučiti o njegovi vsebini, da bi na podlagi tega postal tako moder, da bi potem zlahka spoznal svetle in temne plati drugih ljudstev.

4 Že devetič te sprašujem: povej, kako morete početi kaj takega, ko vendar nimate pojma, v čem je pravo poganstvo? Svojega Pisma ne razumete, v svojega Boga ne verujete in vendar hočete soditi ljudem, ki jim gre za to, da bi svojemu duhu z zunanjimi izkušnjami omogočili večji polet! Povej mi, kako in zakaj to počnete!«
5 **Farizej** je, hudo v zadregi, rekel: »To moramo početi, ker nam je to strogo zapovedal najvišji v templju. Za pravi 'zakaj' naj nam v resnici sploh ne bi bilo mar in nas tudi prav nič ne zadeva; odgovorni so namreč tisti, ki nam to ukažejo. Mi smo le njihovi stroji, ki ob tem dobro živimo in se lahko skrivaj posmehujemo vsemu svetu; kolikor neumnejši je pač ta, toliko bolje nam gre. Tudi pri nas so bili ljudje, ki so z vsemogočimi daritvami in odpovedmi iskali Božje kraljestvo, nazadnje pa niso našli drugega kot prav takšno smrt, kakršna bo kmalu doletela tudi vsakega od nas. Ali ni očitno modrejši tisti, ki uživa življenje, kakor pa kak premaknjen pobožnjak, ki se kastrira zaradi povsem neznanega in še bolj negotovega nebeškega kraljestva, v katero upa, in nazadnje že ne je nič drugega kakor kobilice in divji med, ki ga v zemeljskih luknjah zbirajo divji troti in čmrlji? Naj kdo reče, kar hoče, jaz ostanem pri tem: Skrbimo za to, da živimo dobro, zdravo in kar se da brezskrbno; vse drugo ni vredno počenega groša! Kdor se ni veliko naučil, mu nazadnje tudi ne bo treba veliko pozabiti.
6 In na koncu življenja, ko nas bodo požrli črvi, bo vendar vseeno, ali bomo umrli z veliko znanja in spoznanj ali pa nevedni! Ali je kje vstajenje ali življenje duše po telesni smrti, pa je vprašanje, na katero ni še noben smrtnik odgovoril drugače kot le po slepi veri. Ali ta odgovor zadosti tvojemu vprašanju?!«
7 **Rimljan** je rekel: »Veš, ti povsem mračni in duševno mrtvi človek, na to tvojo izjavo - poleg tega še tu pred ljudstvom! - ne more nihče od nas nič odvrniti! Že z zelo veliko ljudmi sem govoril o duhovnih stvareh; toda še nikoli, celo med najbolj fanatičnimi pogani, nisem srečal takšnega kot noč slepega norca! Kot pogan bi ti lahko naštel na stotine najtrdnejših dokazov, ki postavljajo življenje duše po odpadu telesa v najsvetlejšo in povsem nedvomno svetlobo, - ti pa kot duhovnik govoriš bolj neumno kot najslabša žival, če bi mogla govoriti!
8 Glej, kot prijatelj svetlobe in resnice naj ti v zvezi z desetim vprašanjem na kratko opišem dogodek, ki sem ga sam doživel v navzočnosti številnih prič in si zelo želim tvojega odgovora!
9 Pred sedmimi leti, ko sem bil v državni službi, sem bil poslan v Hispanio• Saguntus se je imenovalo mesto, kjer sem imel opravke. S svojimi služabniki sem ostal v enem največjih prenočišč tistega kraja in bil prav dobro postrežen. Tretjega dne zgodaj zjutraj, ko sem bil že povsem buden, je prišel k meni moj že pred dvajsetimi leti umrli oče, tak kot je bil nekoč in me poklical po imenu tako glasno, da so ta klic slišali tudi vsi služabniki, - in vsi so tudi videli postavo.
10 Vprašal sem duha, kaj želi.
11 In **duh** je rekel: 'Česar vi, smrtniki, še zdaleč ne slutite, vidimo nesmrtni zelo jasno že vnaprej! Najpozneje v eni uri zapustite to prenočišče in tri ure ne pojdite v nobeno drugo, temveč ostanite zunaj na prostem, daleč stran od zidov; v tem času bo namreč potres porušil to in druge slabo grajene hiše in pri tem bo izgubilo življenje več ljudi in živali! Pred tem pa zaženite hrup na

---

• Španijo.

mestnem trgu, da se jih bo lahko še več rešilo! Ko bo nevarnost minila, bo prišel k vam deček in vas odpeljal v varno prenočišče!'
12 Nato je pojava izginila in prevzela nas je strašna groza. Z vso prtljago smo pohiteli na prosto in s hrupom prebudili domače; tudi ti so pohiteli ven in prebudili še množico drugih, da so kar najhitreje pobegnili iz svojih hiš; ti ljudje so bili namreč zelo lahkoverni, verjeli so naši viziji in si tako rešili življenje.
13 Napovedana ura je prišla in z njo silen potres, ki je pri priči do temeljev porušil dvajset hiš in tudi prenočišče, v katerem smo prej bivali. Sledilo je še nekaj sunkov, ki pa niso povzročili kakšne posebne škode. Po treh urah našega žalostnega čakanja je prišel k nam tudi deček in nas odpeljal v nekoliko odročno, toda povsem nepoškodovano prenočišče; to nas je sprejelo in v njem smo našli varno zavetje. Da je to res, lahko potrdijo vsi moji tukajšnji tovariši, ker so bili tudi tedaj z menoj.
14 Povej, kaj meniš o tem najresničnejšem dogodku! Živi duša po smrti telesa naprej ali umre s telesom za vedno?«
15 Zdaj je že povsem osupli in zmedeni **farizej** rekel: »Če je zgodba resnična, bi vendarle lahko verjeli, da duša živi naprej; toda, kaj je duša ter kako in kje živi naprej, tega kljub temu ne vemo.«
16 **Rimljan** je odvrnil: »Če je duh mojega očeta vedel, kaj se bo zgodilo in kje sem bil, tedaj morata biti njegovo življenje in njegov obstoj očitno popolnejša in svetlejša in zato tudi boljša kakor to slepo meseno preizkusno življenje. Če pa mi, pogani, vemo za to in še vedno skušamo izvedeti o tem kaj več, zakaj tega ne storite vi, in zakaj preganjate Njega, ki bi vam glede tega lahko dal najvišjo in najčistejšo luč? Zakaj ga v svoji slepoti skušate celo ubiti, - kot ste še preveč očitno pokazali danes dopoldne v templju?«
17 **Vsi farizeji** so rekli: »To so hoteli storiti le navadni Judje, ne pa mi! Vendar zdaj nismo prišli sem zaradi templja, temveč zaradi nas samih, da bi videli in preverili, za kaj gre. Ali naj verjamemo ali naj ne verjamemo? Toda to, kar smo videli in slišali doslej, nam še ne zadošča povsem in zato še čakamo nadaljevanje. Če se bomo o tem bolj prepričali, lahko tudi mi postanemo učenci tega učitelja. Zato nas ne smete siliti! Ti, prijatelj, si nas s svojimi vprašanji zdaj sicer premagal in dolžni smo ti sto funtov zlata; toda zdaj nam pripada pravica, da ti postavimo deset vprašanj! Šele tedaj, ko nam boš na vsa odgovoril, boš pri priči prejel teh sto funtov. Ti je tako prav?«
18 **Rimljan** je rekel: »Popolnoma, zato me le vprašajte! Za odgovore bo kar naj bolje poskrbljeno!«

216. Sedem Mojzesovih knjig

1 Nato je farizej, ki je prej govoril, vprašal Rimljana, ali sme spraševati spet on ali kdo drug.
2 **Rimljan** je rekel: »To mi je povsem vseeno! Naj me sprašuje tisti od vas, ki si to želi in ki zna spraševati!«
3 S to odločitvijo so bili zadovoljni in naprej je stopil nekdo, ki je bil **pismouk** prvega razreda, odprl je usta in rekel: »Poslušaj! Z enim samim vprašanjem, na katero ne bo odgovorjeno v splošno zadovoljstvo, boš po svoji izjavi izgubil tisoč funtov!«
4 **Rimljan** je rekel: »To že vemo! Zdaj ne misli na zlato, temveč na naslednje modro vprašanje! Kajti s tem boš imel več težav, kakor z zahtevanim zlatom,

ki ga še zdaleč nisi dobil. Postavi torej prvo vprašanje, da bom spoznal njegovega duha!«
5 Farizej je pomislil, kakšno vprašanje naj najprej postavi Rimljanu, da ta ne bi zmogel nanj preveč zlahka odgovoriti. Spomnil se je, da Rimljan ne more vedeti, koliko knjig je napisal Mojzes. Kajti med ljudstvom je bilo splošno znano le, da Mojzes ni napisal več kot pet knjig. Ker pa je Mojzes v resnici napisal sedem knjig in še preroški dodatek - to je farizej seveda vedel, vendar je s precejšnjo verjetnostjo domneval, da tega ne more vedeti nihče razen najbolj posvečenih templjarjev - zato je vprašal Rimljana, ali ve, koliko knjig je napisal Mojzes.
6 Na to se je **Rimljan** nasmehnil - kar je bilo pri resnih Rimljanih redko - in farizeju rekel: »Resnično, ne bi me mogel vprašati česa bolj zaželenega kot prav to; kajti iz povsem zanesljivega odgovora se bo zelo jasno pokazalo, da že zelo dolgo niste dali nič več ne na Boga ne na Mojzesa! Kot zelo dobro vem, ste bili že od Samuelovih časov Bogu in ljudstvu bolj sovražniki kakor prijatelji, in zato ste tudi brez strahu pred Bogom in ljudstvom že od Samuelovih časov in vse do te ure ljudstvu prikrivali dve skoraj najpomembnejši knjigi in preroški dodatek, v katerem je na las natančno opisano vaše brezvestno ravnanje in vaš konec. Toda v času, ko smo vas osvojili mi, Rimljani, ste morali vse vaše knjige od alfe do omege izročiti nam Rimljanom, da smo jih pregledali in prepisali; tako smo Rimljani tudi odkrili vse vaše skrivnosti in zelo dobro vemo, da je Mojzes napisal sedem knjig in še preroški dodatek.
7 V šesti knjigi je zapisal natančno vedenje o naravnem nastanku Zemlje in opisal njena stanja od njenega začetka do njegovega časa, od tam naprej pa preroško do njenega popolnega razkroja. In prav v tej šesti knjigi je veliki mož opisal tudi zvezdno nebo, to Sonce, Luno te Zemlje ter njeno gibanje in tudi gibanje vseh planetov, kaj so, kakšni so videti in kako so zgrajeni kot svetovi. Opisal je tudi komete, sončne in lunine mrke ter pokazal, kako jih lahko dobri računarji vnaprej izračunajo. In nazadnje je tudi še pokazal, kaj so zvezde stalnice, nakazal njihove velikosti in neznanske razdalje in na koncu te pomembne knjige zapisal, da je treba vse to sporočiti ljudstvu, da se bo Božje ljudstvo v vsej resnici sprehajalo po Zemlji in po ozvezdjih in ne bo zašlo v vsakovrstne zmote poganov.
8 Toda vi, duhovniki, ste kmalu mislili drugače. Vedeli ste, da se slepo ljudstvo vedno silno boji izrednih pojavov na nebu. Zato ste si mislili: 'Čemu bodo preprostemu ljudstvu takšna spoznanja? Dovolj je, da jih imamo sami! Mrke bomo izračunali sami zase, ljudstvu, ki o tem nič ne ve, pa grozili in ga prisilili k večjim daritvam; darovalo bo in verjelo, da smo mi pregnali sončni ali lunin mrk!' S še več takšnimi pridržki zase ste ljudstvu povsem brez vesti odtegnili šesto Mojzesovo knjigo in jo obdržali za svojo zemeljsko korist.
9 V sedmi knjigi je opisano pravo stvarjenje človeka, njegov duhovni razvoj pod nenehnim vplivom Božjega duha. Vsakemu človeku razumljivo je bila v njej razložena prva Mojzesova knjiga in sedma knjiga je tudi poročala o knjigah očakov Kenana, Henoha in Lameha in jih razložila. Na koncu so bile navedene Jehovove vojne ali natančna zgodovina ljudstev zemeljskih nižin in prav nazadnje še močno in zelo grozilno svarilo učiteljem ljudstva, naj o vsem tem pošteno poučijo ljudstvo, in da nihče ne sme te službe dobiti prej, preden povsem ne dojame celotne vsebine te knjige.

10 To svarilo pa ste tudi predrzno zavrgli in rekli: 'Za ljudstvo je boljše, da ostane v vsem tem nepoučeno; če bi ga namreč pregloboko vpeljali v vse to, potem kmalu sploh ne bi več potrebovalo duhovnikov in ti bi bili potem prisiljeni, da si z delom svojih rok služijo vsakdanji kruh.' Ta domneva pa je bila gotovo zelo nespametna, saj je vendar sam Mojzes zapovedal, naj Levijev rod živi od desetine.
11 Skoraj samostojna knjiga pa je dodatek k sedmi knjigi. Ta je povsem preroški, vendar jasno nakazuje, da bodo duhovniki, sodniki in kralji počeli vse Bogu nasprotno in kako jih bo On zaradi tega zmeraj kaznoval.
12 Tam je opisan tudi veliki Mesija, kako bo prišel na ta svet, kako bo živel, kaj bo delal in učil in kako Ga bodo duhovniki sovražili in preganjali. Potem je govor o propadu Judov, Mesijevi Cerkvi, dolgo Protimesijevo (antikristovo op. prev.) preganjanja te Cerkve, sledi njegov konec in nato glorija čiste Božje Cerkve na zemlji. Ob koncu tega dodatka je spet močno in krepko svarilo, naj se tudi ta dodatek zmeraj razkrije ljudstvu. - Ste to kdaj storili?
13 Da, že v časih prerokov niste o vsem tem ljudstvu omenili ničesar, zato je tudi prerok Izaija, ko je sprejemal Mojzesovo prerokbo, v desetem poglavju znova omenil prav tisto, zaradi česar sem vam postavil svoje prvo vprašanje, da bi zadevo razložil. In tako so morali vsi, posebno štirje veliki preroki, znova sporočiti ljudstvu tisto, kar je povedal Mojzes v svojem dodatku; tega pa ste vi iz razlogov, ki jih dobro poznam, zmeraj tajili pred ljudstvom. Zadnje čase ste bili preleni, da bi se v tem poučili, in tako ste morali zdaj blagovoliti, da so vam eseni odvzeli celo zemeljsko korist; ti se namreč spoznajo vsaj na vidno nebo, preračunavajo njegove pojave in jih uporabljajo v svojo zemeljsko korist. Glejte, tudi to je pravična kazen od zgoraj! In jaz sem še preveč prepričan, da sem na tvoje prvo vprašanje odgovoril v celoti in v skladu z najpopolnejšo resnico in s strogo znanostjo.«
14 **Pismouk** je ves v zadregi rekel: »Da, žal še preveč natančno in resnično! Dozdeva se mi, da ti sploh ne smem več postaviti drugega vprašanja. Človeka s tako obširnim znanjem je pač težko spraševati. Raje bi že kar takoj plačali sto funtov zlata - kakor da bi te spraševali naprej! Saj vendar z vsakim vprašanjem znova izdajamo sami sebe in prihajamo v čedalje hujšo zadrego pred ljudstvom, ki o tem gotovo ne bo molčalo.«
15 **Rimljan** je rekel: »To ni moja skrb! Stave se je treba držati, četudi bi zaradi tega Zemlja z nami vred razpadla v ruševine, torej mi moraš postaviti naslednja vprašanja! Vprašaj in jaz ti bom odgovoril; kajti zdaj sem šele ponosen na to, da sem Rimljan!«
16 Sedem templjarjev je staknilo glave in se posvetovalo, o čem naj bi še naprej spraševali Rimljana.

217. O Salomonovi Visoki pesmi

1 Po daljšem medsebojnem spraševanju in posvetovanju so se domislili, da bi Rimljana vprašali, koliko peska je v morju in koliko trave na zemlji.
2 **Rimljan** je rekel: »Samo nori in neumni ljudje lahko vprašajo kaj takega, saj bo številčno natančen odgovor vam samim večno ostal neznan in tak mora tudi ostati; prvič, ker tega iz jasno razumljivih razlogov noben smrtnik ne bi mogel prešteti; drugič, četudi bi bilo na primer travo na zemlji mogoče šteti, doslej še ne poznamo števila, ki bi lahko izrazilo število trav na vsej zemlji; in

končno tretjič, četudi bi vam s skoraj neskončnim kopičenjem nam znanih najvišjih števil in številk povedal, koliko je peska v morju in trave na zemlji, vas sprašujem: kdo bo lahko rekel, da sem povedal preveliko ali premajhno neskončno število? In če bi kdo to rekel, sem kot visoki Rimljan z veliko državno oblastjo, ki mi jo je dal cesar, pač pooblaščen, da od tistega, ki nasprotuje moji izjavi, na življenje in smrt zahtevam matematično dokazljiv nasprotni dokaz - tega pa ne bi mogel dati noben človek, temveč le Bog. Človek bi namreč moral prej pred številnimi pričami prešteti pesek in travo - to pa bi bilo vendar povsem nemogoče tako zaradi naravnih razmer kot tudi zaradi kratkosti človekovega življenja in tako mi v tisoč in spet tisoč letih ne morete nasprotovati z nobenim veljavnim dokazom.
3 Čemu torej takšno smešno vprašanje, o katerem že vrabci na strehi čivkajo, da je nesmiselno? Vprašate me lahko le o stvareh, ki jih vi sami dokazljivo natančno poznate, za katere kvečjemu domnevate, da bi morale biti meni morda neznane. Toda s takšnimi vprašanji, na katera lahko odgovorim, kar hočem, in glede katerih mi nikdar ne bi mogli dokazati, da vam nisem odgovoril prav, vas vedno najlaže potolčem! S svojim drugim vprašanjem ste še bolj zabredli kakor s prvim; zato mi postavite zdaj tretje, toda razumno vprašanje!«
4 Tedaj je začelo ljudstvo glasno vriskati nad neumnostjo pismoukov in je hvalilo Rimljana, njegov trezni in jasni razum. Rimljan pa je prosil ljudstvo za mir, češ da še ni končal. Ko bo končal, lahko ljudstvo vriska, kolikor mu srce poželi. Tedaj se je ljudstvo spet umirilo in Rimljan je zahteval tretje vprašanje.
5 Po kratkem premoru je **pismouk** vprašal Rimljana, rekoč: »Ker si torej tako izveden v našem Pismu, te sprašujem, ali poznaš Salomonovo Visoko pesem in o čem govori?«
6 **Rimljan** je rekel: »O da! Ta pesem je zaradi svoje izredne poezije in mistike že dolgo moja najljubša. Doslej res nisem prav razumel njenega globokega sporočila; ker pa sem zdaj našel prav Njega, na katerega edinega se nanaša, vam zagotavljam, da ni v njej niti vrstice, ki mi ne bi bila tako jasna kot sonce ob najjasnejšem poldnevu. Če želite, vam bom tu pred vsemi ljudmi tako dokazal, da pesem zdaj dobro razumem.«
7 Tedaj si je pismouk premislil, da bi Rimljana še naprej spraševal, kajti opazil je, da bo Rimljan vse duhovito preusmeril Name in na Moj nauk, novo Cerkev, ki je v Meni našla svojega iskanega prijatelja in Me povabila za gosta ljubezni in življenja.
8 Zato je **pismouk** rekel: »Že vidimo, da smo tudi s tem vprašanjem udarili mimo in se prostovoljno vdajamo. In ker te že moramo vprašati, ti bomo postavili naslednje, torej četrto vprašanje.
9 Kaj je človekova duša in kje v telesu prebiva? - To je vendar zanesljivo zelo resno vprašanje, ki mu ni mogoče prav nič ugovarjati.«
10 **Rimljan** je rekel: »Oh, nikakor ne, zato vam bom nanj tudi natančno in resnično odgovoril po znanosti o dušah in po svojih izkušnjah, čeprav še predobro vem, da nihče od vas ne ve, kaj je duša in kje v telesu prebiva.«

218. Agrikola govori o bistvu duše

1 (**Rimljan**:) »Glejte, duša kot duhovna snov je povsem človeška, tako po postavi kot tudi po vseh udih in delih telesa. In če ne bi bila takšna, tudi ne bi mogla povsem uporabljati svojega telesa. Roke duše so v rokah telesa, njene noge v nogah telesa in tako naprej, vsi deli duše v ustreznih delih telesa. Če telo kakor koli zboli, je duša navzoča tudi v bolnih delih telesa in se zelo trudi, da bi ga spet ozdravila. Če ji to ne uspe, postane tam nedejavna in zato ta del telesa ohromi, postane skoraj brezčuten in zato navidezno nedejaven. To je dobri in resnični nauk vseh psihologov - starih in zdaj tudi novih. Vprašanje pa je, kako so ti modreci odkrili to skrivnost. Na to vprašanje je povsem lahko odgovoriti.
2 Treznega misleca najprej pripelje do tega razum; če je namreč duša človekov resnični življenjski princip v vseh njegovih delih, mora biti navzoča tudi v vseh delih telesa, ker sicer v nekaterih delih telesa očitno ne bi bilo življenja in bi bili prav tako mrtvi, kot je mrtvo celotno telo, ko ga zapusti duša. Ker pa je celotno telo dejavno, mora biti tudi duša kot temelj življenjske dejavnosti razširjena po vsem telesu. In tako je duša že samo po zanesljivi utemeljitvi čistega in zdravega človeškega razuma nedvomno ves človek v duhovni substanci in prebiva - nota bene - v vsem telesu.
3 Toda k temu bi lahko kdo pripomnil: 'Da, sliši se lepo, toda kje so otipljivi dokazi za to, ki kot edini sprejemljivi lahko pričajo o popolni resničnosti razumskih razlogov?
4 O, tudi take otipljive dokaze imamo iz mnogoterih izkušenj vseh časov, dežel in ljudstev. Najprej veljajo seveda tiste izkušnje, ki smo jih kot zdravi in resnicoljubni ljudje doživeli sami in potem lahko izkušnje številnih drugih ljudi podprejo našo izkušnjo in potrdijo njeno resnico.
5 Nenavadno zgodbo iz Saguntusa v Hispaniji poznate. Duh mojega očeta, ki je še nadalje živel, je bil videti kakor človek, kot je bil v času svojega telesnega življenja. To dokazuje, da je kot duša tudi v telesu moral biti to, namreč popoln človek z glavo, telesom, rokami in nogami.
6 Toda to ni edina izkušnja na tem področju. Ko sem pred mnogimi leti moral potovati po Egiptu, sem doživel tole nenavadno izkušnjo: Z večino teh svojih tovarišev sem bil na Siciliji, da bi od tam z ladjo odpluli v Egipt. Zjutraj smo se vkrcali na svojo veliko in trdno ladjo, ki je kljubovala že številnim viharjem. Pobožno in goreče smo se priporočili varstvu bogov in jaz skrivaj še varstvu judovskega Boga, ki sem ga spoznal iz vašega Pisma. Ko smo hoteli odriniti od kopnega, ladje nikakor ni bilo mogoče sploviti. Takoj sem naročil, naj vse najnatančneje preiščejo, vendar nikjer nismo našli nič, kar bi lahko ladjo oviralo pri izplutju. Nato smo poskusili vse, da bi ladjo, ki je stala v globoki vodi, odrinili od pomola; toda ves trud je bil zaman. Z nekaterimi od svojih tovarišev sem poln jeznih misli stal na palubi in gledal gor in dol, sem ter tja in čez palubo v morje, da bi morda vendarle odkril, kaj preprečuje naše odplutje.
7 Tedaj sem na morski obali odkril belo oblečeno moško postavo, ki se je sprehajala sem ter tja in neprenehoma strmela v ladjo ter je ni izpustila izpred oči. Poklical sem več tovarišev in jih opozoril na postavo. Ti so menili, da je to morda obalni čarovnik in bi mu bilo morda treba dati dar, da bi ladjo spustil. Zato smo šli z ladje na obalo k postavi, ki je strmeč čakala na nas. Ko smo

prispeli do domnevnega čarovnika, sem postavo pogumno vprašal: 'Mojo ladjo zadržuješ s čarodejno močjo. Le zakaj? Zahtevaš od nas dar kot odkupnino za ladjo? Govori, kajti nujno moram v Egipt!'
8 Postava me je strogo in resno gledala ter glasno in razločno rekla: 'Nisem čarovnik in od tebe ne zahtevam daru. Toda, ker si se priporočil varstvu judovskega Jehove, sem bil poslan sem, da bi te obvaroval pred propadom. Če bi namreč danes odplul, bi te v tretji nočni uri z ladjo vred uplenilo morje. Dvajset ur poti od tod vzdolž vode bo besnel strašni vihar. Gorje tistemu, ki ga bo dosegel njegov bes! Jutri pa lahko odpluješ in tvoja plovba se bo srečno končala.'
9 Nato sem vprašal duha: 'Kdo si in kako ti je ime?'
10 Duh je odvrnil: 'Tvoj praded sem bil in pošten patricij, zmeraj dober ter pravičen do vsakega in zato zdaj tudi blažen, četudi še ne povsem popoln. Ti boš na zemlji doživel še velike stvari. Ko pa se bo to zgodilo, se spomni name, ki sem ti zdaj s privolitvijo enega edino resničnega Boga to oznanil.'
11 Nato je duh izginil in ostali smo na kopnem.
12 No, to je bil duh ali naprej živeča duša že zdavnaj umrlega in razpadlega telesa, ki smo ga videli vsi, imel je popolno človeško postavo in je govoril dobro slišne besede v mojo korist, ter dokazal moč svoje volje, v primerjavi s katero se vsa naša fizična moč razblini v nič. Ta prikazen je bila povsem resnična - to lahko s pričanjem potrdi večina mojih tovarišev. - In zdaj še o drugi prigodi, ki smo jo doživeli v Gornjem Egiptu!«

219. Duša in telo

1 (**Rimljan**:) »Prišli smo v Memfis in dobili prenočišče, ki nam ga je priskrbel tamkajšnji rimski polkovnik in namestnik in to v svoji veliki palači. Prve tri dni smo si ogledovali mesto, njegovo okolico in stare templje z njihovim okoljem, ki je nas, Rimljane, seveda zelo zanimalo.
2 Tretjega dne, še zelo zgodaj, sem opazil, da je v moji veliki spalnici nekaj gibljivega in se premika. To so opazili tudi služabniki, ki so stražili pri meni. Pri priči sem jih vprašal, kaj je to in kaj pomeni. Toda služabniki tega niso poznali in so zagotavljali, da česa takega še nikoli prej niso opazili. Včasih je bilo podobno senci na steni in včasih meglici, ki se je dvignila s tal sobe ter lebdela sem ter tja, kot da bi jo premikal lahen vetrič. Zagoreti tam ni moglo kaj tako zlahka, saj je bilo vse kamnito, celo mize, postelje in stoli. Nekaj časa smo tiho opazovali to navidezno igro narave in vsak je nekako s strahom čakal, kaj se bo nazadnje iz tega izcimilo.
3 Ni trajalo dolgo in nenadoma je ta senčna in meglična igra izginila. Nato smo začutili močan hrup in pojavila se je povsem mladostna, sicer pa zelo otožna ženska postava; po nenavadni noši je bila podobna Staroegipčanki.
4 Zbral sem pogum in jo z dobrodušnim glasom vprašal, kdo je in kaj hoče tu.
5 Isti trenutek se je bitje vzravnalo in reklo: 'Sesostrisova hči sem, moje ime je Izia. Tudi ti si istega rodu in me lahko osvobodiš iz te trdnjave bede in obupa, kjer čakam že dolg zemeljski čas. Daj mi sporočilo o pravem in resničnem Bogu! Edino On me bo osvobodil te dolge muke; toda tvoji in moji bogovi niso nič drugega kot mrtve misli slepih ljudi.'
6 Rekel sem: 'Obrni se torej na Boga Judov!'
7 Ko sem to izrekel, je postala postava povsem bela in je izginila.

8 O nadaljnjem nam tu sploh ni treba govoriti. Prikazen je bila tokrat ženska in povsem podobna največ triindvajsetletni deklici. Kot Sesostrisova hči je gotovo tudi nekoč v mesu živela na tej zemlji in zelo verjetno je bila povsem podobna svoji nekdanji meseni postavi.
9 Toda prav v tem je vendar nesporen dokaz, da ima, prvič, vsak telesni človek neumrljivo dušo in da ta med življenjem prebiva v celem telesu, in ima, potem ko telo odpade, sama zase prav isto postavo, kakršno je imela prej v telesu. Več niste vprašali in tako vam tudi nimam nič drugega povedati.
10 Toda to, da duša zavzema celotno človekovo telo, vam lahko dokažem še z enim dejstvom, ki sem ga doživel in tako me torej še poslušajte!
11 V Rimu sem poznal moža, ki je v bitki izgubil nogo nad kolenom in ozdravel. Ko sem človeka vprašal, ali ni nikoli več čutil izgubljene noge, niti kot v spominski slutnji, in ali se mu je kdaj zdelo, da mu ta ud manjka, je človek zagotovil, da se mu zdi, kot da ne bi bil nikoli izgubil noge. V takšnem občutju je večkrat hotel stopiti na nogo, ki jo je občutil, kot da še obstaja• in je zato že večkrat prav trdo padel.
12 Iz tega resničnega pripetljaja pa lahko takoj spet sklepamo, da duša, prvič, prežema vse telo in ne izgubi nobenega uda, četudi bi bilo telo povsem pohabljeno, in drugič, da je duša kot taka neumrljiva in po telesni smrti živi naprej in se naprej razvija.
13 Menim, da sem zdaj povsem zadovoljivo odgovoril na vaše vprašanje. Seveda bi vam lahko navedel še veliko takšnih podatkov iz starih časov in vam pripovedoval o vseh nam znanih ljudstvih; toda to mojega odgovor ne bi bolj približalo resnici. In tako sem vam tudi na to vprašanje prav dobro odgovoril in mi lahko postavite že peto! Kaj pravite?«
14 **Pismouk** je rekel: »Vsi moramo priznati, da si na četrto vprašanje nadvse dobro odgovoril. Toda priznamo tudi to, da te ne moremo vprašati ničesar več, kajti ti si najbolj učen in s številnimi izkušnjami obogaten mož, od katerega bi se mi vsi lahko učili. In kaj naj bi te ali bi te še lahko vprašali?! Odšteli ti bomo sto funtov zlata in s tem je ta zgodba končana.«
15 **Rimljan** je rekel: »Prav dobro! To zgodbo lahko zdaj opustimo, ker ste spoznali, da mi, Rimljani, nismo tako neumni, kot ste bili vajeni misliti o nas. Zdaj ste videli, da vse strogo preverimo in ohranimo, kar najdemo dobrega in resničnega. Toda ker ste zdaj o tem prepričani, vas še sprašujem in pravim: Imam prav, če vas obdolžim največje neumnosti zato, ker nočete in ne zmorete tega Bogočloveka spoznati kot to, kar po moji presoji nesporno je?«
16 **Farizeji** so rekli: »Ljubi in resnično zelo modri prijatelj! Tudi to bomo storili in skrivaj smo celo prepričani, da je tisti Galilejec prav lahko obljubljeni Mesija in to tudi bo; toda ob tem vam lahko tudi mi povemo vaš stari pregovor in ta se glasi: Ultraposse nemo tenetur•. In tako je z nami. Tega ne moremo zaradi položaja, v kakršnem žal smo. Če se namreč javno priznamo za Njegove učence, nas bo tempelj neprizanesljivo preklel in izobčil. Kam naj tedaj gremo in kaj naj potem počnemo in kdo nam bo dal hrano in stanovanje?
17 Da, ko bi lahko živeli kakor ptice v zraku, tedaj bi bilo povsem lahko sprejeti nauk, ki je poln najčistejših resnic, toda ta najbolj nasprotuje našemu zdajšnjemu judovstvu! To lahko torej sprejmemo in verjamemo le povsem

---

• »Kot da še obstaja« je dopolnilo založbe Lorber Verlag.

• Od nikogar ne zahtevamo več kot zmore!

skrivaj za svojo osebo. Javno pa moramo tej zadevi nasprotovati, ker sicer ne bi imeli ne od česa živeti ne kje stanovati. Kdor bo to premislil, bo pač spoznal, kaj smo zmožni narediti in česa ne.«
18 **Rimljan** je rekel: »To vaše opravičilo je tako prazno kot izpihano jajce in ne vsebuje razloga, ki bi vas lahko odvrnil od sprejetja resnice. Če namreč zdaj veste in morate spoznati, kdo je ta Bogočlovek, potem ne morete spraševati, kaj boste jedli, kaj oblekli in kje boste stanovali. Če v Njem prebiva najvišji Božji duh, ki je ustvaril nebo in zemljo ter vse ohranja in vlada in je od Njega odvisen vsak vdih in vsak utrip srca, bo On pač tudi tistim, ki Vanj verujejo in Ga ljubijo, dal vse, kar potrebujejo za telesno preživetje.
19 Poglejte to množico ljudi tu! Jedo in pijejo in so prav dobro oblečeni. Četudi so bili oblečeni že prej, pa vendar niso imeli hrane, ki jo zdaj tu uživajo. Tudi vi zdaj uživate vino, ki še nikoli ni bilo v mehu, ter jeste kruh, ki nikoli ni bil v peči. Če ste o tem prepričani tako kot mi, Rimljani, kako se mi morete tako prazno opravičevati?
20 Kaj vam pa nazadnje koristi vaš zdajšnji položaj in telesna oskrba? Vam bo mar zagotovila večno življenje? Kdo bo nekoč preživljal vaše duše, če obračate hrbet Njemu, ki vam edini lahko to stori, kot vam je On sam dopoldne v templju dovolj glasno povedal, da tisti, ki veruje Vanj, vekomaj ne bo videl, čutil in okusil smrti?! Če ste zdaj po svoji izjavi spoznali, da je On Veliki Obljubljeni, tedaj za vas in za nikogar ni nobenega vzdržnega vzroka, zakaj ne bi javno pred vsemi ljudmi verovali Vanj in živeli po Njegovem nauku. - Imam prav ali ne?«
21 **Vsi navzoči** so rekli: »Da, ti visoki Rimljan imaš v vsem prav; kajti tako je in večno ne drugače! Blagor vsakemu, ki ima zdaj srečo, da Gospoda vidi in sliši Njegov božanski nauk, tako kakor mi vsi uživamo tolikšno srečo, ki je nismo niti najmanj vredni!«

220. Odpoved svetu in Božje kraljestvo

1 Na to sem **Jaz** odvrnil: »In blažen je tudi tisti, ki se ne jezi nad Menoj! Vi, slepi farizeji, pravite: 'Če je nebo zvečer rdeče, bo jutri lep dan; če pa je rdeče jutro, bo dan oblačen!' Ta znamenja znate presojati; kako torej, da ne vidite velikih znamenj tega časa, ki vam jih dajem? Vi pa seveda vidite tudi ta znamenja in tudi razumete jih; toda zaradi svoje posvetnosti jih nočete sprejeti in celo ljudstvo odvračate od tega. In tako vi sami nočete v nebeško kraljestvo, pa tudi nikogar drugega ne pustite vanj; zato boste nekoč tudi toliko bolj obsojeni!
2 Če se slepec spotakne na kamnu, mu tega nihče ne more šteti za napako. Če pa to stori nekdo, ki vidi, je to očitno huda napaka, saj bi vendar lahko videl, da leži kamen na poti. In toliko bolj je tako v duhovnem življenju. Kdor zaradi slepote svoje duše ne more razumeti teh znamenj, ki jih delam, in besed, ki jih govorim, se mu to tudi ne bo štelo v greh - pač pa večkratno tistemu, ki vidi in kljub temu sovraži resnico!
3 Zdaj je tako pri vas farizejih in pismoukih. Sami pri sebi prav dobro veste, da sem Jaz Obljubljeni; toda poleg tega tudi razumete, da vaše povsem razdejano judovstvo ne more obstati poleg Mojega nauka, v katerem ste skoraj v celoti odpravili Mojzesa in preroke, zato pa ste postavili svoja pravila za zatiranje in ne za dviganje ljudstva, vdov in sirot. In ker to počnete in se ne

spreobrnete k Meni, ostaja vaš greh v vas in z njim sodba in smrt! Resnično, z isto mero, s katero merite zdaj, vam bo nekoč povrnil Moj resnični Oče!«
4 **Farizej**, ki je bil prej še povsem neveren, je rekel: »To, Mojster, kar govoriš, je zate nenavadno! Mar se ne more zgoditi, da bi odslej tudi mi postali tvoji učenci?«
5 **Jaz** sem rekel: »Seveda bi lahko postali Moji učenci, vendar ne tako zlahka, kot mislite. Kdor namreč hoče postati Moj učenec, mora povsem prelomiti s svetom in se ne sme predajati njegovim čarom, kajti ves svet je stalna sodba in nenehna smrt! Kdor ljubi svet, ni sposoben in primeren, da bi postal Moj učenec, kajti ljubezen do sveta ne temelji na življenju, temveč zgolj na sodbi in smrti. Jaz pa ne potrebujem mrtvih, ampak le povsem svobodne in žive učence. Če lahko postanete takšni, tedaj lahko tudi ostanete pri Meni!
6 Kajti na ta svet nisem prišel, da bi sodil vse slepe in kratkovidne ljudi, ampak sem prišel samo iskat izgubljene, ozdravit bolne, vzravnat sklonjene in osvobodit vse ujetnike. Komur Jaz pomagam, mu bo pomagano tudi za večnost; kdor pa Moje pomoči ne bo hotel sprejeti, mu ne bo mogel pomagati nihče niti v nebesih niti na zemlji.
7 Pri tem pa ne mislim te Svoje osebnosti, ampak Moj nauk; ta je namreč Božje kraljestvo, ki se vam je zdaj približalo in bo vsakemu, ki po njem živi, dalo večno življenje. Resnično, Jaz sam ne bom sodil nikogar; toda beseda, ki vam jo govorim, vas bo sodila, tako kot tudi resnica sodi in ubija laž!«
8 **Pismouk** je nato rekel: »Mojster, zdaj si res prav in modro govoril in je že tako; toda v tem je vendarle nekaj, s čimer se še nikakor ne morem prav sprijazniti, in sicer: Rekel si, da ne smemo ljubiti sveta, ker je svet sodba in smrt. To je sicer že kar pravilno, toda zdaj pomislimo, kako velika je Zemlja in koliko ljudi neprostovoljno živi na njej! Kdo pa pride k njim in jim prinese tolažbo in evangelij iz nebes? Rastejo divje kot plevel na resavi in ne poznajo nič in ne vedo nič. Naj se tudi takšni ljudje, ki jih je Božja volja postavila na svet slepe, odvrnejo od sveta, ki jih nosi in hrani?
9 Že naše judovstvo je skoraj bolj poganstvo kakor pravo judovstvo; kako je potem šele z drugimi ljudstvi in ljudmi? Saj, kolikor daleč sega naše znanje, mišljenje in spomin, noben človek ne more nič za to, da je bil povsem brez svoje volje rojen v ta resnično slabi in bedni svet! Ko pa je enkrat tu, potem ga takoj od rojstva do roba groba neprenehoma muči vse mogoče, kar človeka lahko muči. Konec naredi potem boleča in grenka smrt.
10 Da, če to le malo prav premislimo, se nam nehote vsiljuje vprašanje: Le zakaj sem človek? Kdo me je postavil v to solzno dolino in zakaj?
11 Če človek tako opazuje vso svojo bedo, mu resnično ne moremo zameriti, če začne iskati po svetu, da bi našel prostorček, kjer bi si svojo usodo lahko naredil vsaj malo znosnejšo. No, po veliko truda in težavah, si končno pridobi tak prostorček, kjer bi lahko preostale trenutke življenja preživel nekoliko bolje in mirneje, tedaj pa takoj pridejo preroki in drugi poslanci, polni Božjega duha in mu oznanjajo Božjo jezo, sodbo, smrt in veliko drugih res nerazveseljivih stvari in s težavo pridobljenega mirnega prostorčka je potem konec.
12 Da, ko bi človek že ob svojem rojstvu sklenil z Bogom pogodbo, pod kakšnimi pogoji mora živeti na tem svetu, tedaj bi bilo seveda vse res drugače! Tako pa smo rojeni v ta svet goli in slepi in skoraj brez zavesti in takoj mučeni z vsakovrstnimi mukami. In ko je nekdo med vsakovrstnim trpljenjem in težavami končno postal mož - pravim - celo zdravega telesa in bi lahko življenju

še tu in tam odščipnil kak zadovoljen dan, že od vseh strani dežujejo kopice vsakovrstnih zakonov, in zadovoljnega dne je konec! Če sem si ga privoščil, sem se pregrešil zoper množico zakonov, ki mi potem povzročajo pekočo slabo vest; če pa sem imel pred očmi zakone, no, potem tudi ni bilo nobenega zadovoljnega dneva več! Da, le zakaj je vse to tako?
13 Zdaj že verjamem, da si Ti tisti, ki nam lahko končno popolnoma pomaga; kaj pa se bo zgodilo z neštetimi drugimi ljudmi, ki živijo na tej Zemlji? Kdo bo pomagal njim? In zakaj ni bilo nam, Judom in Grkom in Rimljanom, pomagano že prej?«

221. Božje vodenje človeka

1 **Jaz** sem rekel: »Poslušaj, kako je treba ravnati s človeštvom na tej zemlji, to ve edini in gotovo najbolje Tisti, ki ga je ustvaril! In Ta nikoli ni pustil, da bi en sam kratek dan manjkali vsakovrstni navdihi iz Najvišjih življenjskih nebes, da bi ljudem pokazal prave poti, po katerih morajo hoditi, da bodo prav zlahka dosegli cilj, ki jim ga je Bog določil. Ko pa so se ljudje dali vedno znova zapeljati sladkostim sveta in njegovim lažnim in minljivim čarom in so vedno znova odpadali od Boga ter molili zlato tele in mamona sveta, ki so ga v svoji slepi domišljiji in prazni fantaziji sami povzdignili v veliko vrednoto, kaj more Bog za to, če ljudje zavračajo Njegove nauke in nasvete in si namesto tega sami delajo takšne zakone, s katerimi si lahko prilastijo čedalje več pogubnega mamona?!
2 Ali vam ni Bog po Mojzesu vidno na las podrobno pokazal neskončne polnosti Svojega stvarstva, kako in zakaj je vse to tako samo zaradi človeka te zemlje?! Ali Bog ni pokazal, kaj je človek te zemlje in kaj naj končno nastane iz njega?! Mojzes vam je na las natančno pokazal temelj vsega materialnega stvarstva in seveda tudi, zakaj mora vsaka duša prehoditi pot mesa, da se lahko potem, ko odloži meso, približa Bogu kot samostojen in Bogu povsem podoben duh.
3 Vse to je Bog že v najstarejših časih večkrat pokazal Adamu, Setu, Enošu, Kenanu, Henohu, Lamehu, Noetu in naprej do Abrahama, Izaka in Jakoba, pogosto je celo osebno bival med njimi in jih učil hoditi po pravi poti zveličanja. Zakaj ste vi, ljudje, vse to zavrgli in postavili svojo svetno modrost na mesto Božjih razodetij?!
4 Kdo je bil Melkizedek, edini najvišji duhovnik, kralj Salema? Kje so njegovi nauki in najmodrejši ljubeči zakoni, dani vsem ljudem?! Vidite, vaši očetje so jih uničili!
5 Mojzes je v svojih velikih knjigah, šesti in sedmi, spet zbral vse izgubljeno in vi ste to spet skrili pred ljudstvom in mu namesto tega dali blato.
6 Kaj more Bog za to, če zdaj vse človeštvo tiči v zlu po krivdi samoljubnih duhovnikov in drugih oblastiželjnih ljudi!
7 Bog je dal človeku svobodno voljo, da je lahko človek svoboden iz sebe in dejaven zase; Bog pa je dal človeku tudi razum in pamet, da lahko doume in razume Božje nasvete in zakone, podelil mu je tudi moč, da po njih ravna.
Če pa se pri tem človek vendarle iz svoje svobodne volje pusti obvladati svetu in noče upoštevati Božjih nasvetov, ali ni tedaj sam kriv, če mora po svoji krivdi kot nevednež v vsem Božjem redu padati iz ene bede v drugo?!

8 Ker pa je zdaj postalo med ljudmi že prehudo in preveč mračno, sem prišel Jaz sam še enkrat kot stari Melkizedek celo v mesu k vam, kot sem po vseh prerokih že zdavnaj vnaprej oznanil.
9 Zdaj sem tu, da bi ljudem znova pomagal na pot resnične svetlobe in življenja, učim in delam znamenja, da bi verjeli, da sem Jaz! - vi pa ne verjamete in tudi drugim ljudem ne pustite, da bi verjeli in tako postali blaženi in povsem srečni! Kdo je zdaj kriv za to, da skupaj s svojim slepim spremstvom ostajate v zlu? Jaz zanesljivo ne! In sami sebi boste morali pripisati, če vam bo pozneje še tisočkrat huje kot zdaj!
10 Rimljan vam je pokazal pravi vzrok, zakaj nočete verovati, da sem Jaz obljubljeni Mesija. Jaz pa vam še enkrat povem: Kdor veruje Vame, bo imel večno življenje in iz njegovih ledij bodo tekli potoki žive vode; kdor pa ne veruje, ne bo imel v sebi večnega življenja, ampak le smrt sveta in vso sodbo! Toda Jaz se s tem nikomur ne vsiljujem, ampak vse prepuščam najsvobodnejši volji vsakogar.
11 Ker pa sem že za zveličanje vseh ljudi prišel na ta svet celo k vam v mesu, vam seveda tudi moram oznaniti, da sem tu, da ne bi spet mogli govoriti, da vam tega nihče ni povedal in da je Bog sicer ustvaril ljudi in celo dopustil, da se rojevajo iz žena, potem pa mu zanje ni bilo več mar in jih pusti ginevati vsepovsod.
12 Zdaj sem tu, da bi vsem ljudem pomagal in pošiljam k vsem ljudstvom te zemlje Svoje angele, da na pravi način poučijo njihove modrece. Kdor se bo ob tem spreobrnil, se ne bo pogubil, pa če bi bil še tako daleč od tod. Toda nihče ne bo v to prisiljen. To sem vam zdaj povedal, da boste vedeli, da sem tu in zakaj. Vi pa lahko storite, kar hočete.«
13 **Farizej** je rekel svojim: »Kaj naj storimo? Človek mogočno govori in mnogi verujejo vanj. Ne moremo reči: 'To je On!', - toda tudi ne: 'To ni On!' Menim, da bi morali prej še pošteno preveriti v Pismu. Če se vse sklada z njim, tedaj tudi mi ne moremo drugega, kot da verujemo Vanj; če pa se z njim vse ne sklada, tedaj ostanemo, kar smo! Kaj menite vi?«
14 **Pismouk** je rekel: »Glede tega bi pa imeli veliko dela; Pismo je namreč obsežno in nam težko razumljivo. Iz njega bomo tako in tako lahko le malo zajeli! Mislim, da naj se še naprej zadržujemo pri Njem in posebno pri Njegovih učencih ter se z njimi pogovarjajmo, kaj vse so od začetka od Njega slišali in videli. In to nam bo očitno boljši dokaz o Njem kot vse naše nerazumljive knjige. Jaz sem že zdaj bolj za vero Vanj kot za nasprotno! - Kaj pravite o tem drugi?«
15 **Nekdo**, ki je že prej veroval, je rekel: »Glede vere ne bi bilo pri meni sploh nobenega zadržka več; toda kako se znebiti templja? To je povsem drugo vprašanje, nanj bomo teže odgovorili kot na vsako drugo!«
16 Na to je **Rimljan** odvrnil: »Če vas sicer nič drugega ne moti, tedaj menim, da bo s tem najmanj težav. Kolikor vem, tempelj zmeraj pošilja izkušene duhovnike v svet in si tako pridobiva vernike. Če svojim predpostavljenim rečete, da sem vas jaz, Agrikola, pozval k temu, tedaj gotovo nihče ne bo imel nič proti in vas bodo pustili oditi. - Kaj menite?«
17 **Pismouk** je rekel: »Zadeva se lepo sliši in poskusili bomo. Če pa veliki duhovnik ne bo privolil, kaj potem?«
18 **Rimljan** je rekel: »Tedaj vas bom od njega zahteval s svojim cesarskim pooblastilom in vaš veliki duhovnik temu ne bo mogel nič več ugovarjati!«

19 S tem so bili zadovoljni vsi, le farizej je še vprašal zaradi stotih funtov zlata.
20 Toda Rimljan je rekel: »Sledite mi in svobodni boste!«
21 S tem so bili zadovoljni vsi, šli so k učencem in se z njimi pogovarjali o različnih stvareh ter s tem postali še bolj verni.

222. Čiste in nečiste jedi

1 Medtem, ko so se nekateri farizeji pogovarjali z učenci, sem Jaz govoril z Lazarjem in njegovim krčmarjem o povsem nepomembnih zemeljskih rečeh. Številni cestninarji, ki so bili navzoči, so s svojim spremstvom poslušali vse, kar sem govoril z Lazarjem in njegovim krčmarjem, ter pri tem odkrili marsikaj, kar so potem lahko dobro uporabili pri poljedelstvu in živinoreji.
2 Opozoril sem jih na številne korenovke; po Mojem opisu so jih prav dobro prepoznali, jih zasadili, in potem pripravili tudi za uživanje. Prav tako sem jih poučil, kako naj pripravljajo meso prašičev, jelenov, srn, gamsov, gazel, divjih in domačih zajcev ter številnih ptic, da jih bodo lahko jedli, ne da bi jim njihovo uživanje škodovalo. Pokazal sem jim tudi, kako in kdaj te živali najlaže ulovijo in ubijejo ter kako lahko njihovo meso, kvašeno in prekajeno dlje časa ohranijo užitno.
3 To so slišali tudi Rimljani in **Agrikola** je prišel od svoje mize k Meni in rekel: »Gospod in Mojster, tudi jaz sem slišal ves ta pouk in sem se zelo razveselil, da si nas poučil tudi o teh stvareh! Glej, pri nas je v navadi, da hranimo zločince v ječah s potočnimi in morskimi raki. Te živali, ko jih lahko ulovijo, kuhajo v slani vodi z dodatkom timijana. Ko postanejo rdeče, so tudi že dovolj kuhane. Tako pripravljene postrežejo jetnikom. Sprva jih je, kot vemo, k uživanju te hrane prisilila le huda lakota; vendar jim je sčasoma ta hrana čedalje bolj teknila, postali so zelo zdravi, iz dneva v dan so bili videti boljši in nazadnje se je rakov vsak zelo veselil. Tisti, ki so svojo kazen prestali, tudi potem niso jedli skoraj nič drugega kot rake, če so jih le lahko dobili. - Kaj praviš o tej hrani Ti? Bi bilo pametno, da bi jo uživali tudi drugi ljudje?«
4 **Jaz** sem rekel: »O, vsekakor - toda le v nekaterih, vam znanih mesecih in razumljivo je, da morajo biti sveži in živi! Način priprave je kar dober. Potočni raki pa so boljši od morskih.«
5 Agrikola je bil s tem zelo zadovoljen.
6 **Nekateri učenci** pa so se začeli med seboj pomenkovati in so rekli: »Poglejte vendar našega Gospoda in Mojstra! O takšnih stvareh že dolgo ni govoril! Le kako Mu more biti to všeč?«
7 Pa tudi **farizeji**, ki so se s starimi učenci pogovarjali o Meni, so poslušali, kaj sem govoril, zmajevali so z glavami in rekli: »Čeprav govori drugače kot je zapovedal Mojzes, mu Rimljani nič ne ugovarjajo, nam pa so tako zelo očitali, da smo zavrgli Mojzesova pravila in namesto njih postavili svoja! Mar ne ve, kaj je zapovedal Mojzes in da meso nečistih živali človeka omadežuje že, če se ga le dotakne? Priprava sem, priprava tja! Kar je nečisto, ostane nečisto, pa če je še tako dobro pripravljeno in omadežuje tistega, ki ga uživa! Ha, res čudno, da tako govori!«
8 **Jakob** Mi je skrivaj rekel: »Gospod, ne slišiš, kako Te farizeji hvalijo? Odgovori jim vendar kaj!«

9 **Jaz** sem rekel: »Kaj Mi mar govorjenje slepih farizejev! To so slepi vodniki slepih! Kjer pa slepec vodi drugega slepca, se oba v jarek zvrneta in nobeden ne more pomagati drugemu. Zato se ne menite za njihovo govorjenje!«
10 To so slišali tudi farizeji in se začeli med seboj spraševati, ali sem s tem mislil tudi na njih, ko so vendar postali verni.
11 **Jaz** pa sem se dvignil in jim rekel: »Da, tudi na takšne, kot ste vi sem mislil! Vi, slepi norci! Človeka ne omadežuje to, kar gre skozi usta v telo in potem po naravni poti spet iz telesa, temveč to, kar prihaja iz srca skozi usta kot hudobne misli, slabo in prostaško govorjenje, žalitve, krive prisege, laži vseh vrst, prevara, nevoščljivost, lakomnost, nečistost, prešuštvo, zakonolomstvo, požrešnost in prenajedanje, tudi z vašimi čistimi jedili!
12 Poiščite v Pismu in boste našli, zakaj vam je Mojzes zapovedal uživati zgolj čiste jedi! To je storil zaradi vaše prevelike požrešnosti po mesu in vaše nebrzdane čutnosti in pohotnosti. Jaz pa zdaj pravim, da je za tistega, ki je v srcu čist, tudi vse drugo čisto, za nečistega pa je tudi vse drugo nečisto.
13 Ne bo te osrečilo ali onesrečilo to, kar ješ in piješ, da bi okrepil telo, ampak le tisto, v kar veruješ in kar počneš! Če veruješ v nekaj zlaganega, ne moreš delati nič pravega in resnično dobrega; kajti tedaj v tebi ni resnice. Toda zaradi tega tvoja duša ne bo obtičala obsojena, sicer bi bili pogubljeni vsi pogani, to pa Mi je povsem tuje! Toda če resnico slišiš in jo tudi razumeš, pa kljub temu ravnaš po svoji zmoti, te bo resnica sodila. Težko, da ti bo prisodila življenje, ampak boš obsojen na smrt svoje duše! Tako kot je svetloba smrt noči, je tudi resnica smrt laži in zlaganosti. In če je zdaj prišel dan tvoje duše, zakaj bi se vračal v noč sodbe, smrti?!«
14 **Pismouk** je rekel: »Mojster, jaz že vem, da govoriš resnico; toda prej si nam vendar očital, da smo odpravili Mojzesove zakone in jih zamenjali z drugimi! In glej, tega ne zanikamo, ker je tudi v resnici tako; toda če Ti zdaj vsem Judom dovoliš, da lahko jedo ustrezno pripravljeno meso živali, ki jih je Mojzes označil za nečiste, tedaj vendar tudi ti v tej točki razveljavljaš Mojzesovo postavo, kot si jo s tem, da si tudi na sabat ozdravljal bolnike! Kajti zapisano je: 'Šest dni delaj, sedmi dan pa praznuj in ga posveti Gospodu Bogu!' S kakšno pravico torej Ti sam to počneš?«
15 **Jaz** sem rekel: »Če sem Jaz Tisti, kot kateri sem prišel na ta svet, tedaj počnem to zdaj z enako pravico kot Oče, ki je v Meni, nekoč v puščavi dal Mojzesu postavo za vas Jude. Jaz pa nikakor ne razveljavljam, kot ti misliš, nobenega Mojzesovega zakona, ampak Jaz sam izpolnjujem postavo v vseh njenih točkah. Kažem vam le, da prerokove postave ne razumete, je ne znate presojati. Dosledno sledite črki, ki ubija, in ne poznate duha, ki oživlja, Jaz pa vam zdaj razodevam vseoživljajočega duha; kako mi torej moreš očitati, da ukinjam Mojzesovo postavo?
16 Vi, jezdeci črk pa prav s svojimi črkami precejate komarje, zato pa požirate kamele; če že tako neomajno vztrajate pri vsaki besedi Mojzesovih zakonov, kako morete potem za veliko denarja bogatim Judom deliti dispenze•?!
17 Kvašen kruh jeste celo na sabat, uživate divjo perutnino in celo svojim apostolom dovoljujete jesti vse, kar jedo ljudje v kateri koli deželi. To pa počnete zaradi svojih zemeljskih koristi in prav s tem kršite postavo; Jaz pa svetujem to ljudem iz čiste ljubezni in usmiljenja, za takšen dispenz ne

• Odpustke.

zahtevam darov in zato ne odpravljam Mojzesove postave! Če lačen človek nasiti svoje telo s kakršno koli užitno jedjo, ne greši proti nobeni Mojzesovi postavi. Toda, če Jud zgolj iz sladkosnednosti in praznih skomin pohujšuje svoje soljudi s tem, da uživa meso nečistih ali zadušenih živali, ima pa dovolj mesa živali, ki veljajo za čiste, greši, ker je pohujšal slabotne soljudi.
18 S tem ne govorim nič drugega kot: Človek lahko v sili uživa tudi meso vseh prej omenjenih živali, pa mu zato ni treba imeti slabe vesti; toda pred tem ga mora pripraviti tako, kot sem prej povedal in tedaj mu ne bo škodovalo! Toda krvi, posebno krvi zadušenih živali, ne sme jesti nihče, ker se v njej skriva veliko zlih duhov (strupov)! To seveda veste, pa vendarle skrivaj jeste meso zadušenih kokoši, telet in jagnjet, ker vam bolj diši in vas omami, postanete pohotni in nazadnje povsem brezčutni.
19 Razmislite najprej o sebi, kaj počnete, šele potem Mi lahko rečete ali res ukinjam Mojzesovo postavo! Kako moreš sosedu reči: 'Pridi, da ti izvlečem iver iz očesa!', v tvojem očesu pa tiči pošteno bruno?! Norec! Izvleci najprej bruno iz svojega očesa, šele potem glej, kako boš opravil z iverjo v sosedovem očesu! Vsak naj pometa najprej pred svojim pragom, šele nato naj gre k sosedu in reče: 'Pred mojim pragom je zdaj čisto; če hočeš, bom pometel tudi pred tvojim pragom, da se mimoidoči ne bodo jezili nad najino umazanijo.'«

223. Resnično in napačno praznovanje sabata

1 (**Gospod**:) »Na las tako kot z uživanjem mesa nečistih živali je tudi s sabatom. Prvič, vsak dan je Gospodov dan in pravi človek mora vsak dan delati dobro, ne le na sabat! In drugič, zapisano je le to, da je treba ta dan posvečevati in na ta dan po nepotrebnem ne opravljati težkih, hlapčevskih del; toda o tem, da tudi dobrih del ne bi smeli opravljati na sabat, o tem v vsem Mojzesu ni niti zloga!
2 Če pa prerok pravi: 'Brez nuje in zakonitega dovoljenja na sabat ne opravljaj težkega, hlapčevskega dela!', kako mi morete potem očitati, da skrunim sabat, če na ta dan brezplačno ozdravim bolnika? Saj vendar vi sami na sabat krmite vola in gonite napajat osla in govedo ter ovce in koze! Ali bi pustili vola ali osla, da bi se utopil v cisterni, če bi padel vanjo na sabat? Če pa to delate že svojim domačim živalim, zakaj ne bi na sabat pomagali človeku? Mar ni človek vreden več kot žival?!
3 O vi, slepi norci! Kako daleč ste se oddaljili od resnice! Da, za vas drži, kar je zapisano: 'Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami; toda njihovo srce je daleč od Mene!'
4 Povej Mi: Če pride k vam neki človek in reče: 'Veliko dela imam s svojo žetvijo in čas je ugoden! Če lahko uporabim sabat, bom daroval trikratno desetino, pitanega vola in tri tolsta teleta!', tedaj greste in mu napišete oprostilno pismo, da lahko z njim najame delavce tudi na sabat. Mar ni to večja skrunitev sabata, kot če na sabat pomagamo bolniku?!
5 Na sabat pred sončnim zahodom ni dovoljeno lomiti kruha in ga tudi ne jesti; toda ko v svojih izbah ves dan - četudi je sabat - uživate in se gostite in to za denar tudi drugim dovoljujete - le revežu ne, ker za to ne more plačati -, vprašam: Mar ni to bogokletna skrunitev sabata?!
6 Naprej sprašujem: Le zakaj ste šesto in sedmo Mojzesovo knjigo razglasili za vrinek in ju zavrgli ter enako storili tudi s preroškim dodatkom? In vendar bi

bilo vse to za vsakogar bleščeč vodnik, ki bi mu v nadvse jasni luči pokazal, kaj mora storiti v vseh mogočih primerih. Zato pa ste se opremili s kabalo, ki izvira iz staroegiptovskega Horusa. Te, tako kot starega Horusa, ne razumete, Mojzesa in prerokov, ki ste jim postavili kamnite spomenike in so jih vaši očetje kamnali, pa nočete razumeti, ampak učite ljudstvo, da stori dovolj že, če z vami te spise le visoko časti in moli. Mar ni to hujše skrunjenje sabata, kot če Jaz na sabat ozdravim bolnika?!
7 Jaz pa sem, ki sem, in sem tudi Gospod sabata! In takole pravim: Ne morem se veseliti sabata, ki ste ga predelali; Jaz tudi na sabat delam, kar hočem, tako kot Jaz tudi na sabat - govori Gospod - dopustim Soncu, da vzhaja in zahaja, rekam, da tečejo, vetrovom in velikim viharjem, da pihajo, ter Luni in zvezdam, da hodijo po svojih vnaprej določenih tirnicah, in travi, da raste, ter sladkemu soku v grozdu, da zori! Če pa je vse to v Moji popolni oblasti, mar naj potem sprašujem, kaj smem delati na sabat?! - Odgovori Mi zdaj veljavno in razumno!«

224. Farizejev ugovor

1 Po tem Mojem ugovoru pismouk ni vedel, kako naj Mi na to odgovori; po eni strani se je čutil preveč prizadetega, po drugi strani pa se je ljudstvo glasno veselilo Mojega silnega ugovora. In tako je bilo teh sedmero templjarjev zdaj kot pribitih na tla in niti eden Mi ni mogel odvrniti nobene pametne besede. Poleg tega so se skrivaj zelo razjezili nad Menoj, ker sem jim brez vsakega prizanašanja izrekel vso resnico v obraz.
2 Toda čez nekaj časa se je **farizej** spet zbral in rekel: »Toda Gospod in Mojster, kar si nam zdaj povedal, smo že zdavnaj vedeli! Da nismo mogli ravnati drugače, to Ti bo tudi jasno! Lahko bi nam povedal vse to in še veliko več, pa nas to ne bi prav nič prizadelo, - toda na drugačen način!
Toda Ti si to zadevo prikazal ravno tako, kot da bi mi sami zavrgli zadnji Mojzesovi knjigi in kot da bi mi kamnali preroke! Če bi bil Ti sam osebno med nami tudi po telesu, ne bi ta stvar nikoli prišla tako daleč; zdaj pa si nenadoma prišel Ti, in je že takoj vse med zemljo in nebom narobe, - in vendar ne moremo vsega tega spremeniti od danes na jutri! Le kaj pomeni nas sedem proti pet tisoč nam enakih?!
3 Mi v prihodnje v templju ne bomo imeli veliko opravkov; toda krivi vendar tudi nismo le mi sami, da so stvari ravno tako hude in slabe. Povej, kaj naj v zvezi s templjem storimo drugega, kot le to, da mu na lep način obrnemo hrbet? Če namreč začnemo jutri govoriti za Tvojo resnično in dobro stvar, nas bodo jutri kamnali in Tvoja stvar s tem ni pridobila popolnoma nič; če pa po Rimljanovem mnenju s kakršnim koli izgovorom templju in njegovim lažnim naukom za vedno obrnemo hrbet, menim, da ob sprejemu Tvojega nauka vendar storimo vse, kar v svojem zdajšnjem položaju, kot slabotni umrljivi ljudje, sploh lahko storimo, več pa celo kot Bog ne moreš zahtevati od nas! Daj nam vsemogočnost Tvoje volje in s templjem bomo kmalu uredili! Da pa zdaj nas, ki hočemo verovati Vate, razglasiš za nepopisno slabe, zlagane in hudobne, to se vsaj meni ne zdi zelo hvalevredno!«
4 **Jaz** sem rekel: Dragi Moji, za slepe je težko pisati in gluhim trdo pridigati! Če vam vašo stvar, ki se tudi še zelo drži vaše osebe, za vaše poboljšanje

postavim pred oči, mar s tem mislim tudi vašo osebo?! Kar pa sem predstavil, pa je duh vaše tempeljske zadeve, ta pa se ne tiče le vas, ampak vseh Judov.
5 Resnica je sonce duha in to mora vsem ljudem sijati čisto in brez vsakega oblaka vljudnosti! Osvetljen oblak pa ni sonce in neumna vljudnost je prav toliko kot uglajena laž, ki ne more nikogar pripeljati do resničnega odrešenja njegove duše. Zato naj vsak odkrito govori resnico, če hoče koristiti; polresnica pač nikomur ne koristi! Pri Meni ni ozira in prizanašanja, ampak le ljubezen in svetloba! In če Jaz ne bi bil tako resnicoljuben kakor sem, kje bi bila tedaj nebo in ta zemlja in kje in kaj bi bili vi ljudje?! Jaz pa nisem prišel, da bi ljudem laskal, ampak da bi jih učil resnice in jim po resnici dal večno življenje. Za to pa ne morem uporabiti nobene zadržanosti in prizanašanja. - Premislite najprej to, šele potem povejte, ali sem bil trd do vas!«
6 **Farizej** je rekel: Da, glede tega imaš seveda povsem prav in ljudje nismo vredni Tvoje ljubezni in se Ti odslej ne moremo dovolj zahvaliti za to, da si v mesu prišel k nam, da bi nam dal pravo luč in pokazal resnično pot k večnemu življenju. Toda eno moramo mi ljudje tukaj pred Teboj še vendarle pripomniti in to je: Ti še nikoli nisi prišel k ljudem tako kot tokrat in jih učil spoznavati Tebe, Tvojo voljo in njen namen. Zmeraj so bili izkušeni in poduhovljeni ljudje - preroki imenovani -, ki so govorili, da so prežeti s Tvojim duhom; in niso govorili oni, ampak le Tvoj duh po njihovih ustih. Za podkrepitev svojih izjav so pogosto delali tudi izredna znamenja, kot beremo v knjigah; toda kljub temu so bili ljudje in so morali umreti, čeprav so pogosto govorili in pisali o večnem življenju. Celo Mojzes ni bil izvzet iz tega. Edino o Eliju pravi Pismo, da se je v ognjenem vozu odpeljal v nebo in je svojemu učencu Elizeju zapustil samo svoj plašč. Ta zgodba pa vendarle prehaja nekoliko v neverjetno in ne more služiti kot norma, ker kaj takega nismo doživeli ne prej ne pozneje od nobenega še tako velikega modreca.
7 Ker pa so vsi ti preroki umrli in po njihovi smrti ni mogel noben človek nič več izvedeti o njih, so ljudje postopno začeli čedalje bolj dvomiti o tem, da se po smrti telesa še nadaljuje življenje duše, in končno so si sami ustvarili udobnejšo življenjsko normo, kot je bila tista, ki so jo uvedli in zapovedali preroki.
8 Ko je potem spet med ljudstvom vstal prerok in naznanil, da po njem govori Bog, so se le jezili nad njim in mu govorili: 'Prej se izkaži nesmrten, kot se je Elija!' ali 'Pokliči že zdavnaj umrle očete in preroke, da jih bomo videli in nam bodo dali živi dokaz - prvič, da je resnično življenje po smrti in kakšno je, in drugič, da si ti resnični prerok! Če nam tega dokaza ne moreš dati, ti verjamemo tako malo, kot smo do zdaj in bomo kdaj koli verjeli starim prerokom; oni so namreč umrli, tako kot boš umrl tudi ti in po njihovi smrti ni nihče več nič izvedel o njih. Sicer smo ohranili njihove spise, toda njih je požrla nenasitna zemlja. Kaj pa nam koristijo njihovi spisi, polni naukov o večnem življenju, če nam oni kot učitelji po svoji smrti ne morejo dati najtrdnejšega dokaza, da so njihovi nauki resnični?!'
9 Glej, Gospod in Mojster, tako so sčasoma začeli misliti in tudi ravnati ljudje in so preroke tudi ubijali, ker jim ti navadno niso prenehali oznanjati vsakovrstnih Božjih kazni! Zakaj ni bilo dovoljeno, da bi umrli prerok občasno spet prišel na to zemljo in s svojim prihodom dokazal to, kar je v mesu učil na zemlji? In zakaj se nevera ljudem vedno prišteva k njihovi krivdi?

10 Ko bi le enkrat prišel kdo - seveda tako, da bi ga morali prepoznati kot tistega, ki je bil na zemlji v mesu, bi to vero utrdilo in ljudje bi potem tudi zanesljivo živeli po njegovih naukih. Toda kot dobro vemo, se to ni še nikoli zgodilo in tako je tudi povsem naravno, da ljudje sumijo in postajajo neverni. Da je zdaj in že od zdavnaj tempelj skoraj povsem proti Mojzesu, je krivo predvsem to, kar sem povedal, kot tudi to, da od nas ločeni saduceji kar javno ne verujejo več v neumrljivost duše. In kdo jim lahko z razumnim razlogom dokaže, da nimajo prav? In tako templjarji pravzaprav vendarle niso povsem sami krivi za zlo, ki zdaj vlada v templju, pač pa stara nedokazljivost življenja po telesni smrti. Ko manjkajo trdni in zanesljivi dokazi za to, sama od sebe odpade tudi vera v Boga; in tudi če kdo še veruje v obstoj Boga, pa vendar nima pravega spoštovanja in ljubezni do Njega, in ima zapovedi, ki jih je On dal ljudem, za človeško iznajdbo, ki je lahko bila v določenem času in za takratne življenjske razmere ljudi pravilna in dobra, danes pa je komaj še uporabna. Tega ne govorim zato, ker bi hotel olepšati nas tu in tempelj; toda tudi neresnica ravno ni, da je tako bilo in še tudi zdaj je.
11 Ti, Gospod in Mojster, opremljen z vso polnostjo Božjega duha, si nam zdaj seveda najmočnejši dokaz in porok za večno življenje duše po smrti; toda razen nas je še nešteto ljudi, ki bodo morali shajati brez tega najmočnejšega dokaza. So mar sami krivi, če ne verujejo v večno življenje po smrti telesa in morda častijo kot božanstvo Sonce ali ogenj? Ali ne bi bilo mogoče, da bi vsaj umrli starši prišli k svojim otrokom in jim povedali, kaj jih čaka po odpadu telesa, kaj je duša in kakšna je?
12 Toda kaj takega se ne zgodi in tako je vse povedano o onstranstvu nekakšna pravljica, v katero lahko veruje le slaboumen človek, globok mislec pa je nikoli ne more sprejeti kot resnico! In mi duhovniki delamo celo nekaj dobrega, ko ohranjamo ljudstvo v največji mogoči slepoti in ga z velikim pompom in resnostjo varamo z vsakovrstnimi po onstranstvu dišečimi spektakli. Če bi namreč dali ljudstvu svoje globlje razumevanje, bi bilo kmalu konec judovstva in ljudje bi se kmalu znašli v nepopisno obupnem stanju.
13 Edino mi duhovniki držimo ljudstvo na vajetih in ga spodbujamo, naj pridno obdeluje zemljo in nam vestno oddaja desetino, - in je s tem zadovoljno. Seveda pa je tega zadovoljstva kmalu konec, ko se med ljudstvom vsak trenutek pojavljajo nepovabljeni preroki in ga hujskajo proti nam. Tu ne mislim Tebe, Gospod in Mojster, ker Ti nisi prerok, ampak Gospod sam; nanaša se le na takšne preroke, kot sem jih prej opisal.
14 Sem zdaj prav povedal in našo vero, kakršna je, osvetlil po resnici ali ne? Za vsak boljši in resničnejši poduk se bom gotovo vsakomur izkazal za zelo hvaležnega, saj nikakor ni šala stalno misliti na zanesljivo in večno uničenje, proti kateremu na vsem svetu ni mogoče najti niti enega protidokaza. Vse namreč umira in mineva in se ne pojavi znova. Celo kamen preperi in razpade v sipek prah, iz katerega ne nastane več trd kamen, kot tudi noben človek ne bo vstal iz groba ob nekem sodnem dnevu, čeprav moramo tako učiti ljudstvo! Govoril sem!«

225. Vplivi duhov in sporazumevanje z onstranstvom. Človekova samostojnost in svoboda volje

1 **Jaz** sem rekel: Govoril sicer si in bi s tem svojim govorom vzbudil veliko pozornosti v kakšni šoli saducejev, stoikov in epikurejcev; toda tu si presojal ravno tako kot slepec o svetlobi in o barvah in kot gluhi o harmoniji dobro uglašene harfe.
2 Življenja duše ti ne more pokazati in dokazati niti človek in še manj duh preminulega človeka. To moraš najti sam v sebi; in tega si ni mogoče misliti po drugi poti kot edino po resnični ljubezni do Boga in po ljubezni do bližnjega.
3 Menil si, da bi vrnitev duše preminulega najbolj okrepila vero v neumrljivost duše in vero v Boga, Jaz pa ti povem, da se v tem temeljito motiš! Prvič, ima duša preminulega onstran več kot preveč opravka s seboj in za svoje tamkajšnje bližnje in pravzaprav nima prav veliko prostega časa, da bi se pogosteje prikazala mesenim ljudem v telesu, ki bi si ga priskrbela iz zemeljskega zraka, in jih učila, kakšno je onstranstvo, in drugič, lahko vsak popoln duh tako in tako kar se da dobro vpliva na ljudi brez omejevanja njihove svobodne volje. To nevidno vplivanje je za človeka veliko bolj zdravilno kot vidnost in slišnost duha preminulega. Če ti namreč dober in že zelo razsvetljen duh položi v srce dobre in plemenite misli, so že takšne, kot da bi jih ti sam iznašel v sebi; zedinijo se s tvojim življenjem in določajo tvojo dejavnost.
4 Če pa bi se ti prikazal duh, kot na primer Mojzesov in ti rekel: 'To in ono moraš storiti, če hočeš doseči življenje; če tega ne boš storil, boš zapadel sodbi vsemogočnega Boga in težko boš dosegel srečno vstajenje od smrti sodbe!', tedaj boš po takem svarilu vztrepetal in si vse svoje življenje ne boš upal storiti nič drugega kot tisto, kar ti je zapovedal Mojzesov duh.
5 Kakšno zasluženje pa boš pri tem imel? Glej, sploh nobenega; kajti tu ni tvoje lastno boljše spoznanje nagnilo tvoje svobodne volje k delovanju, ampak oblast duha, ki je prišel k tebi, to pa za tvojo dušo nima skoraj nobene vrednosti! To je skoraj isto, kot če ljudje vola, osla ali tudi drugo žival zdresirate za kakšno delo. Brez palice, sulice ali biča boste z živaljo težko kaj opravili; ko pa ste žival zdresirali za težko poljsko delo, je to gotovo samo vaša zasluga, ne pa zasluga živali.
6 Če bi Jaz S Svojo vsemogočnostjo hotel, da noben človek nikoli ne bi naredil nobenega greha, tedaj tudi noben človek ne bi več grešil; kajti ne bi si drznil niti za črtico prekoračiti Moje volje in je tudi ne bi mogel prekoračiti, prav tako kot tudi nihče ne more svojega telesa oblikovati drugače, kot ga ima oblikovanega po Božji volji, in tudi svojega telesnega življenja ne more svojevoljno poljubno podaljševati, ker je vse to odvisno od Božje vsemogočne volje. Če bi Bog dopustil, da noben človek nikoli ne bi mogel grešiti, kdo bi bil tedaj dejansko zaslužen za človekovo povsem brezgrešno življenje, ki bi ga Božja vsemogočnost vodila tako, kot vodi rast dreves in vseh drugih sadežev in kot vodi svetove skozi neskončno vesolje? Gotovo nihče drug kot edino Bog, ker človek tedaj ne bi bil nič drugega kot lutka v Božjih rokah! To bi bilo za Boga tudi veliko udobneje, kakor je zanj tudi udobneje ustvariti najrazličnejše živali z njihovimi mnogoterimi in najbolj nenavadnimi lastnostmi in jih potem voditi tako, da je vsaka dejavna na svoj način.

7 Toda ljudje te zemlje so določeni, da postanejo svobodni in povsem samostojni Božji otroci, in morajo biti tudi tako vodeni, da pri tem njihova nujno potrebna svobodna volja ne izkusi niti najmanjše prisile s strani kakšnega mogočnejšega duha, ampak jo edino razodetje in nauk in zunanji zakoni pripeljejo do tega, da sama iz sebe s svojo najsvobodnejšo voljo sprejme resnično in dobro, o katerem je bila poučena, in iz lastne samoodločbe ravna po njem.
8 Glej, spoštovanje svobodne volje ljudi te zemlje gre pri Bogu celo tako daleč, da zmeraj niti ne gleda na to, kaj ta ali oni misli, hoče in počne. Le ko se ljudje preveč odmaknejo od Boga, šele tedaj se Bog ozre nanje in spet obudi vidce, učitelje in preroke, da ljudem znova oznanijo Božjo voljo in Njegove namene z njimi. Če se ljudje ravnajo po tem, gre potem že spet prav dobro; če pa se ne ravnajo po tem ter zaničujejo in preganjajo vidce, učitelje in preroke, ki jih je Bog obudil zanje, tedaj mora Bog nujno poslati zunanjo kazen nad ljudi in pogosto nad cel narod. Toda celo takšna kazen nikoli ne izhaja neposredno iz Božje vsemogočne volje, ampak zmeraj izhaja iz slepe in hudobne sprevrženosti ljudi.
9 Mogočni Hanohiti so bili več kot sto let opominjani, da ne smejo zaradi zlata in dragih kamnov in tudi zaradi lažjega vojskovanja uničiti celih gora in jih do temeljev odkopati, ker bodo s tem odprli velike podzemne vodne zapornice in bodo vsi utonili. Toda vse skupaj ni nič pomagalo; delali so, kar so hoteli, vrtali še globlje v gore in odprli vodne zapornice. Glej, to se ni zgodilo neposredno zaradi Božje vsemogočnosti, ampak le z Njegovim dovoljenjem je prišlo do tega, kar je nujno moralo slediti, ker ljudje niso hoteli več poslušati Njegovih pravočasnih svaril!
10 Bog bi s Svojo vsemogočnostjo vendar lahko preprečil ljudem, da nikoli ne bi mogli uničiti gora! Da, to bi bilo za Boga zelo lahko; toda ljudje bi tedaj prenehali biti svobodni ljudje in tudi poslej v kraljestvu duhov ne bi mogli več biti svobodni. Bog pa bi prej dopustil, da bi ves človeški rod po mesu propadel zaradi svoje samovolje, kot da bi človekova duša trpela kakršno koli prisilo njene svobodne volje in popolne samostojnosti.
11 Prav tako je bil človeški rod še pred salemskim kraljem večkrat posvarjen, naj se ne naseli v pokrajini Sodome in Gomore, ker je pod njo veliko nahajališč žvepla in deloma asfalta. Ljudstvu je bilo tudi jasno in razumljivo povedano, kako iz takšnih nahajališč neprestano uhajajo nečisti naravni duhovi in mesene ljudi vzburjajo k nečistovanju; kakor namreč v vinu bivajo duhovi nečistovanja in k temu priganjajo meso, če ga je človek čezmerno zaužil, prav tako so tudi v žveplu in zemeljski smoli. Ljudstvu je bilo tudi rečeno, da se v takšni pokrajini pogosto pojavljajo potresi, gorski požari in veliko hudih neviht ter pogosto povzročijo številno in veliko škodo, nakar zlahka nastaneta lakota in kuga; toda vsi ti dobri nasveti, celo iz ust Jehova, niso nič pomagali. Ker je bila pokrajina sicer zelo bujna in rodovitna, so se kljub temu ljudje tam naselili in preden je preteklo 200 let, so tam poleg Sodome in Gomore zgradili še deset mest. Ljudje so postali skrajno čutni in so drug z drugim nepopisno nečistovali in se najgrše spozabljali, celo z živalmi.
12 V Nahorjevih in Tarejevih časih so bili znova posvarjeni in bilo jim je svetovano, naj zapustijo zlo pokrajino; vendar se nihče ni oziral na to. Tarejevi sinovi so bili Abraham, Nahor - ta se je torej imenoval tako kot njegov stari oče - in Haran, ki je spočel Lota. Haran je sam šel tja in pridigal po Božjem

ukazu, opravil pa tudi ni nič. Lot, njegov sin, je delal isto več let, se menjaje zadrževal nekaj časa v enem in nato v drugem mestu, in je ob tem skoraj tudi sam postal žrtev duha nečistosti.
13 Tedaj so prišli vidni angeli, ki so pred tem obiskali Abrahama in Jehova je bil sredi med njimi. Abrahamu je podrobno naznanil, kaj se bo zgodilo s Sodomo in z drugimi mesti. In bila sta poslana tudi dva angela v podobi krepkih mladeničev, da bi rešila še Lota. Ljudstvo mladeničev sploh ni poslušalo, ampak je z njima celo hotelo nenaravno nečistovati. Tedaj je Lot po opozorilu obeh mladeničev pobegnil. Le njegova žena je postala žrtev svoje zamudne radovednosti; postala je solni steber, kot sta bila mladeniča napovedala. Rekla sta namreč: 'Hitro moramo bežati in si ne smemo vzeti niti toliko časa, da bi se ozrli, kajti podzemni ogenj naglo požira vse okrog sebe in njegove pare, ki bruhajo povsod, hitro zadušijo vse naravno življenje in vse takoj spremenijo v kamnito sol!' Lotova žena pa je kljub temu za nekaj trenutkov obstala in pare so jo dohitele ter je postala njihova žrtev.
14 Glej, tokrat popolnega uničenja zle pokrajine pravzaprav spet ni povzročila Božja vsemogočna volja; temu nezrelemu kraju bi se namreč tudi po njegovi naravi zgodilo to, kar ga je doletelo pod Abrahamom. Za to, da je pri tem umrlo toliko ljudi, pa ni bil kriv nihče drug kot neposlušnost njihove svobodne volje.
15 Bog bi seveda s Svojo vsemogočno voljo te ljudi lahko odselil in jih prestavil v drugo, zdravo pokrajino; toda to bi se očitno zgodilo proti njihovi svobodni volji. Ker pa Bog le-to najbolj spoštuje in jo tudi mora spoštovati, je raje dopustil, da so vsi ti ljudje telesno propadli, kot da bi uničil en sam atom svobodne volje njihovih duš. Kajti celo za Boga je največja mojstrovina Njegove ljubezni, modrosti in moči, da je ustvaril ljudi, ki mu bodo postali popolnoma podobni.
16 Da bi to dosegel, pa mora biti človek rojen skoraj nemočen v največji tosvetni zapuščenosti in se postopno učiti od zunanjega sveta. Šele tedaj, ko si nabere nekaj spoznanj in spretnosti, povsem neopazno vplivajo nanj dobri in tudi slabi duhovi, ki ga obdajajo - dobri na njegovo čud, slabi pa na njegovo fizično naravo, da duša zmeraj lebdi v najpopolnejši svobodi.
17 Če človek proti mnogim skušnjavam svojih čutov prostovoljno prisluhne dobrim zunanjim naukom in opominom in se po njih ravna, se tudi vpliv dobrih duhov nanj čedalje bolj krepi, tega pa noben človek ne čuti in niti ne sme čutiti drugače, kot da je to njegovo svobodno dejanje. Ko pa se je vpliv dobrega iz nebes po človekovi lastni volji tako okrepil, da je duša povsem prežeta z njim, se v njej prebudi resnični, Božji duh ljubezni v njem prevzame dušo in šele tedaj duša doseže prvo stopnjo svoje popolnosti.
Tedaj lahko, že neuničljivo svobodna, četudi še v mesu, sprejema videnja in razodetja od duhov in celo od najvišjih angelov.
18 In takšni ljudje imajo pogosto videnja, govorijo z dušami v onstranstvu, te jih osebno poučujejo, in o tem lahko zvesto in resnično pripovedujejo tudi drugim, še povsem naravnim ljudem. Kdor jim verjame, gotovo ravna prav, ne sme pa takoj zahtevati, da bi to doživeli tudi sam, kajti to se ne more zgoditi, dokler človek ne doseže opisane duševne zrelosti.
19 Vsak človek pa naj se najprej ravna po prejetih dobrih naukih in potem pazi na svojo čud pa tudi na zle strasti dremajoče v njegovem mesu, ki se še preglasno izražajo v lenobi, delomrznosti, poželenju, sebičnosti, trmi, napuhu, nevoščljivosti, skoposti in oblastiželjnosti. Te zadnje naj srečuje z močjo

ljubezni do Boga in z ljubeznijo do bližnjega, s potrpežljivostjo, ponižnostjo in krotkostjo; tako bo kmalu dosegel, da se mu bodo dobri duhovi razodeli otipljivo in vidno.
20 Sicer pa sploh ni človeka, pri katerem ne bi bilo niti enkrat dopuščeno, da bi dobil nekih namigov in celo videnj iz onstranstva. Če pa človek vse to zavrže in nima tega za nič drugega kot za prevaro čutov, mu ni mogoče pomagati. Menim, da sem zdaj tvoje nasprotovanje zahvaljujoč večni resnici popolnoma ovrgel, tako da lahko iz tega vsak spozna, kako je s človekom na tej zemlji. - Imaš morda še kakšen pomislek zoper to?«

226. Božje bistvo in večno veselje ustvarjanja. Sprememba vse materije v duhovno. Človekovo onstransko življenje

1 **Farizej** je rekel: »Gospod in Mojster, temu ni mogoče več ugovarjati; kajti, da je vse povedano resnično, je jasno kot beli dan! Toda če bodo iz duš ljudi te zemlje nazadnje nastali sami bogovi, le kje bodo imeli prostor, da se bodo gibali v svoji božanski svobodi, samostojnosti in oblasti, da bodo urejali in vladali? Kajti tudi duh mora imeti nekakšen prostor in tudi čas, čeprav zaradi svojih božanskih lastnosti presega prostor in čas.«
2 **Jaz** sem rekel: »O ti, nadvse malenkostna in povsem skrčena čud! Še nisi videl zvezdnega neba? Še ne veš, kaj pomenijo te neštete zvezde, ki jih vidiš?! Glej, če bi iz vsakega atoma vse te zemlje nastalo dvanajst tisoč duš - bi jih bilo tako neznansko veliko, da tega ne bi zmogel dojeti niti najboljši računar - pa še vedno ne bi prišla niti ena duša na vsak sončni svet v velikem vesolju stvarstva, kaj šele na neizmerno število zemeljskih svetov, ki se jih neredko na tisoče vrti okrog enega samega sončnega sveta.
3 Zdaj pa si zamisli neskončno večja vesolja Božjih nebes in prav tako neskončne njihove združbe, ki ustrezajo svetovom v materialnem vesolju tako, da lahko domnevamo, da jih ima na primer ta najmanjša zemlja do tega časa že stotisočkrat stotisoč! Koliko človeških razredov se bo še izoblikovalo iz te zemlje, ve edino Bog sam, ker ima neskončna števila jasno pred Seboj kot eno enoto. Če pa lahko iz ljudi te zemlje v velikem onstranstvu nastane tako neskončno veliko združb, koliko jih potem nastane šele iz vseh neštetih svetov, od katerih jih je neizmerno veliko že materialno tolikšnih, da je ta Zemlja v primerjavi z njimi kvečjemu kakor zrnce peska?
4 Če pretehtaš povedano, ti bo vendarle postalo nekoliko razumljivejše, ali se bo število resničnih Božjih otrok, ki jih je že zdaj neskončno veliko, nekoč tako povečalo, da jih bo celo za večna in neskončna nebesa preveč! Misliš, da bi večno velikemu Bogu na veke zadoščalo število, ki ga lahko dojameš s svojim človeškim razumom?! Preštej samo ustvarjena bitja zgolj te zemlje, spomni se rodovitnosti in sposobnosti razmnoževanja rastlin in živali, ki gre povsod v neskončnost, pa boš že iz tega spoznal, da gre pri Bogu vse v neskončno, in nihče ne more reči, da bi bilo v tem kaj nekoristnega!
5 Če Bog tega ne bi položil v rastline in živali, kmalu ne bi imeli več kruha, mesa in mleka, ne vina in ne sadja; ker pa pšenično zrno, položeno v zemljo, obrodi stoteren sad, imate zmeraj dovolj kruha in prav tako vsega drugega. Če torej Bog s Svojo najvišjo modrostjo in neskončno oblastjo neprenehoma v vsem povzroča neskončnost, ali tedaj lahko kdo reče, da je večno in neskončno ustvarjanje iz Boga nekaj nepotrebnega? Že vaše vsakdanje potrebe vam

kažejo to nasprotje, saj brez hrane ne bi mogli obstajati! - Razumeš zdaj, zakaj neprenehoma tako neskončno veliko ustvarja?«
6 **Farizej** je začuden rekel: »Da, Gospod in Mojster, to zdaj seveda razumem in najgloblje občudujem Tvojo modrost, le da moram o tem še odkrito povedati svoje mnenje. Pred neskončno Stvarnikovo veličino in oblastjo me obhaja groza, in vprašal bi Te le še to, ali bo Bog neprenehoma, večno ustvarjal; kajti, kot praviš, to ustvarjanje skorajda nima konca. Zato mi, prosim, razloži še to, ker se mi bo sicer zvrtelo v glavi.«
7 **Jaz** sem rekel: »To bi pa že lahko razbral iz Moje razlage. Če je Bog večen, je gotovo tudi od vekomaj ustvarjal! Kaj naj bi sicer delal vso večnost pred stvarjenjem tega sveta, Sonca, Lune in vseh zvezd, ko je bil vendar zmeraj enako popoln?!
8 Bog je po Duhu večen in neskončen. Vse nastaja in obstaja iz Njega, vse je v Njem, vse je večno neskončna polnost Njegovih misli in zamisli, od najmanjše do največje. Poraja jih v najjasnejši svetlobi Svojega samozavedanja in hoče, da postanejo resničnost in potem tudi so to, kar morajo biti od prazačetka. Poleg tega v misli in zamisli, porojene tako rekoč iz Svoje osebnosti položi kalečo iskro Svoje ljubezni, jih oživi, da potem obstajajo kot samostojna bitja, ter jih s Svojim nenehnim in čedalje močnejšim vplivanjem vodi do najvišje mogoče stopnje neuničljive samostojnosti.
9 Ta bitja - ker jih vodi in ohranja Božja ljubezen v njih - so potem sama polna stvariteljske moči, se sama reproducirajo in razmnožujejo v neskončnost, in vsako bitje, ki je nastalo iz njih - kot otroci staršem - ni le podobno onemu, ki ga je porodilo, ampak je enako obdarjeno z istimi lastnostmi, zato da lahko tako roditelj kot tudi porojeno zaradi prav lahko namnožene božanske ljubezni v sebi končno popolnoma preideta iz materije v čisto duhovnost in v povsem Bogu podobno, vendar pa individualno samostojnost, in to za večno.
10 Tako se nekoč iz Boga porojene Božje misli in zamisli znova v celoti vrnejo k Bogu in v Boga, vendar ne več kot takšne, kakršne so bile izločene, ampak kot povsem živa bitja, ki se najjasneje zavedajo sama sebe, so popolnoma samostojna in samodejna bitja, ki lahko potem obstajajo, delujejo in ustvarjajo kakor neodvisna od Boga. Zato sem tudi rekel Svojim učencem: 'Postanite tako popolni, kot je popoln vaš Oče v nebesih!'
11 In zdaj delam velike stvari pred vašimi očmi in ušesi; toda vi sami boste delali še večje v Mojem imenu, ki je Božja ljubezen v vaših srcih, brez katere ne more nihče narediti nič učinkovitega za večno življenje, kajti Božja ljubezen je resnično neuničljivo življenje tako v Bogu samem kot v vsakem bitju, ki je izšlo iz Boga.
12 Toda vse zemeljsko stvarstvo ima potem kot tako nekoč tudi svoj konec, ko po izpolnitvi Božje ljubezni v sebi postopno do konca preide v povsem duhovno; in tako tudi ta zemlja ne bo obstajala večno, ampak bo postopno prešla v duhovno. Toda po vašem računanju tega zemeljskega časa bo za vaš razum trajalo nepredstavljivo dolgo do tedaj, ko bo ogenj Božje ljubezni vso materijo razkrojil v njeno prvotno duhovno stanje.
13 Svet pa se bo razkrojil tako, kot se razkroji vsako drugo zemeljsko bitje: postopno se čedalje bolj bliža zunanja smrt in čedalje opaznejša postaja. Če opazuješ drevo, boš videl, kako postopno usiha. Postaja staro, trhlo, le v nekaj vejah se še kaže življenje, druge so zgnile in strohnele ter zlagoma odpadajo z drevesa. Sčasoma začne trohneti tudi deblo, in to se nadaljuje vse dotlej,

dokler ni nazadnje vse drevo trhlo in mrtvo. Toda celo mrtvo drevo ima vendarle še življenjske duhove v sebi; zato boste videli, ko izruvano od viharja leži v gozdu, zrasti iz njega množico mahov in tudi drugih rastlinic; njegovo notranjost bodo prevrtali vsakovrstni črvi, in prav tako velika množica žuželk grizlja in razjeda meso in sredico mrtvega drevesa tako dolgo, dokler je na njem še kaj, dokler po stoletjih od vsega drevesa ne ostane niti sledu.
14 Tako se bo torej dogajalo, čeprav v večjem merilu, tudi z umirajočim in nazadnje umrlim svetom. Toda tam, kjer umre drevo, kmalu zraste drugo. Enako mine tudi svet, toda na njegovo mesto pride eden ali celo več drugih svetov, in ti sprejmejo preostale življenjske duhove umrlega in popolnoma izničenega starega sveta v nadaljnjo nego in vzgojo. In glej, tako se stvarjenje nikoli ne konča, ker tudi Bog v Svoji večni brezmejni ljubezni in modrosti, ne more nikdar nehati misliti, hoteti in ljubiti!
15 Mislim, da bi to moralo biti vsakomur kar najbolj razumljivo! Tistemu, ki tega vendarle ne razume povsem, pa povem za povrh še tole: Zamisli si, kako bi bilo, če bi živel na nekem svetu neumrljiv, neprenehoma v večno mladostni moči! Boš mar nekoč prenehal misliti in hoteti? Ali pa boš postal skrajno nedejaven in ne boš več hotel uživati? Gotovo ne, ampak boš postajal čedalje dejavnejši, nadvse vneto si boš prizadeval in storil vse, da bi si ustvaril čedalje udobnejše življenje; kajti ljubezen in resnično življenje ljubezni imata namreč v sebi, da ne moreta nikoli mirovati, ampak morata biti dejavna, ker življenje samo ni nič drugega kot dejavnost za dejavnostjo.
16 Zato naj nikar nihče od vas ne misli, da se bo nekoč onstran znašel v večno nedejavnem, sladkem miru, kajti to bi bila namreč res najresničnejša smrt duha ali duše. Kolikor bolj duhoven postaja človek v svoji notranjosti, toliko dejavnejši tudi postane, in to skoz in skoz. Če pa je to že zelo vidno in razpoznavno v tem svetu, koliko bolj bo šele onstran, kjer duše pri njeni dejavnosti ne ovira težko telo! - Povej, ali si to zdaj razumel!«

227. Ne znanje, temveč dejanje ljubezni naredi blaženega. O pridnosti in varčnosti. Pravično bogastvo

1 Nadvse osupli **farizej** je rekel: »Gospod in Mojster, šele zdaj spoznavam, da moraš biti poln Božjega duha, kajti te reči lahko resnično in popolno človeku osvetli samo Bog! Pri tem še zdaleč ne pomaga niti razum najmodrejšega človeka te zemlje, pridobljen z nekaj izkušnjami in opazovanji zunanjih oblik stvari! Kaj je mali, omejeni človek v primerjavi z Bogom?! Torej človek sam iz sebe tudi Boga ne more nikoli doumeti in tudi Njegovega večnega vladanja, delovanja in ustvarjanja ne!
2 Samo to si želim, da bi bil ves tempelj razsvetljen s to lučjo! Česa takega si ob splošni zakrknjenosti templja sploh ni mogoče zamisliti! Nas sedem je včasih razmišljalo o takšnih stvareh - seveda bolj contra kot pro - in kako težko bi dosegli to luč! Kako težko bi bilo šele našim kolegom in soduhovnikom, ki o teh stvareh morda niso nikdar niti razmišljali - niti pro niti contra -, ampak so mislili le na to, kako bi čedalje bolj polnili svoj trebuh! O Gospod in Mojster, Ti najbolje veš, kaj boš storil s templjem in vsemi njegovimi najbolj slepimi duhovniki! Resnično, zgrožen sem, ko primerjam to svetlobo z najhujšo temo templja. Za kako velikega in pomembnega se ima v

templju eden takšnih, kakršni smo mi, in kako neskončno majhnega bi se čutil, če bi prišel v to svetlobo!
3 O David, kako zelo resnično si govoril, ko si rekel: 'O, kakor nič so vsi ljudje v primerjavi s Teboj, o Gospod! Ne zanašajte se na pomoč ljudi; vsi skupaj vam ne morejo pomagati!' Da, koliko so nam koristili vsi zakoni in sebični nauki templja, vidimo šele zdaj in bomo v prihodnje gotovo spoznali še bolj! Gospod in Mojster, le Ti nas nikdar več ne zapusti s Svojim Duhom!«
4 **Jaz** sem rekel: »Kdor ostane zvest Mojemu nauku, ostane tudi v Meni in Jaz ostanem v njem; kdor pa se po njem preneha ravnati, zapusti tudi Mene, in v njem ni življenja. Jaz sem resnični dan življenja. Kdor hodi po tem dnevu, se ne bo spotaknil in kdor na ta dan dela, bo žel resnično plačilo življenja.
5 Za zdaj veste najpomembnejše; vse drugo boste še izvedeli, za to bo v prihodnje še dovolj priložnosti. Vendar blaženega ne naredi znanje, ampak ravnanje!
6 Sta pa dve vrsti ravnanja: ravnanje za svet iz sebičnosti - in pravo ravnanje v svetu iz resnične ljubezni do Boga in iz ljubezni do bližnjega. S prvim ravnanjem pridobi človek sodbo in zlahka tudi večno smrt, z drugim pa ljubezen in milost Božjo in večno življenje duše.
7 S tem ne pravim, da komu ni treba pridno obdelovati zemlje in da ne sme biti gospodaren; kajti Jaz sam priporočam vsakemu pridnost in pravično gospodarnost. Toda vse to naj dela zato, da bo imel zadostno zalogo in bo lahko zmeraj pomagal revežem. Kar namreč kdo stori revežem v Mojem imenu, to bom sprejel tako, kot da bi storil Meni, in Jaz ga bom blagoslovil tu in onstran; kdor pa dela in skrbi samo zase in le za svoje otroke in se ne boji prilastiti si tudi krivične dobrine, ne more pričakovati Mojega blagoslova in onstran ne bo obstal pred Mojim sodnim stolom, ampak bo vržen v ječo najhujše teme. Tam bo veliko jokanja in škripanja z zobmi in težko, da bi takšna duša kdaj povsem gledala Boga.
8 Kdor pa iz sebične varčnosti preide v popolno skopuštvo, je že na zemlji hudič v človeški podobi, ki se zmeraj upira Božjemu duhu, ki je čista ljubezen in zato nikdar ne bo deležen blaženosti. Kakor zanesljivo obstajajo nebesa, prav tako zanesljivo obstaja tudi pekel, katerega črv nikoli ne umre in čigar ogenj nikoli ne ugasne. Kdor pride vanj po svoji nesporni volji, pa po svoji volji nikoli ne bo prišel iz njega, - in to je resnična, večna smrt duše. To si tudi zapomnite in se varujte, da ne bi podlegli sebičnosti, samoljubju, nevoščljivosti, lakomnosti in napuhu sveta! Kajti vseh drugih grehov se človek prej znebi kakor pravkar naštetih.
9 Poglejte pa našega Lazarja, ki je zdaj zemeljsko eden najbogatejših ljudi v vsej Judeji, toda bogastva nima zase, ampak za tisoče revežev, ti zmeraj najdejo pri njem delo in pravično dobro prenočišče, zato je tudi blagoslovljen, in če bi telesno umrl, ga bom kljub temu obudil, da bo še dolgo živel za reveže. In odtlej ne bo več videl, občutil in okusil smrti, ampak bo lahko po lastni izbiri lahko zapustil telo in vstopil v Moje kraljestvo, ki mu je zmeraj odprto. V prebivališču, kjer bom večno prebival, bo tudi on prebival vekomaj!
10 Iz tega vidite, da nisem le prijatelj ubogih, temveč tudi prijatelj bogatih, če svoje bogastvo uporabljajo v resnični in pravi Božji namen. Kdor je bogat, naj dela tako in bo živel!«

11 Tedaj Mi je rekel **Lazar**, ves skrušen od ljubezni: »Toda Gospod, Ti Predobri, le kaj tako dobrega delam, da name kot ubogega grešnika gledaš tako milostno?«
12 **Jaz** sem rekel: »Jaz že vem, kako in kaj delaš; zato se ne čudi, če te zaradi tega upravičeno pohvalim pred mnogimi ljudmi!
13 Nekemu drugemu bogatašu, ki je tudi hotel hoditi za Menoj, je pa hkrati zelo ljubil svoje bogastvo, sem rekel: 'Prodaj najprej vsa svoja posestva, razdeli izkupiček med uboge, in šele potem pridi in hodi za Menoj!' - Ker pa je človek zelo ljubil svoje bogastvo, se je razžalostil in odšel.
14 Tebi pa pravim: Kupi še več posesti; kajti to, kar imenuješ svoje, že tako rekoč pripada mnogih revežem, ki použijejo večino tvojih dobrin!
15 Bogatašu, ki svoje bogastvo zaradi njega in zaradi sebe preveč ljubi, pa pravim, da gre laže kamela skozi šivankino uho kakor tak bogataš nekoč v nebesa!
16 So pa tudi taki reveži, ki pridejo k dobrosrčnemu bogatašu in ga prosijo za miloščino in ko jo dobijo, jo zapravijo in so povrh tega še nadvse nehvaležni svojemu dobrotniku. Toda noben dobrotnik naj se za to ne meni; kolikor manj hvaležnosti boste požeeli na tem svetu, toliko večje bo vaše plačilo onstran; kajti šele s tem takšni bogataši pokažejo, da so podobni Bogu, ki tudi dovoljuje svojemu soncu, da vzhaja in sije dobrim in hudobnim.
17 Da in še tole vam povem: Delajte dobro svojim sovražnikom, molite za tiste, ki vas preklinjajo, in blagoslavljajte tiste, ki vas sovražijo in preganjajo; tako boste najhitreje zbirali žareče oglje nad njihove glave in njihovo hudo čud spreobrnili k boljšemu in plemenitemu! Posojajte svoj odvečni denar tistim, ki vam ne morejo vrniti z obrestmi in vabite v goste takšne, ki vam ne morejo vrniti povabila na gostijo, tako si boste zbirali velike zaklade za svoje duše v nebesih!
18 Če pa pride k tebi, bogatašu, nekdo, ki si mu že nekajkrat storil dobro, pa je tvojo dobroto zlorabil, ga opomni z lepo besedo, toda ljubezni mu ne odtegni! Če se poboljša, si mu storil dvojno dobro delo; če se ne poboljša, se zaradi tega ne jezi nanj, kajti poleg fizične revščine obstaja tudi duhovna, ta pa je zmeraj večja in bolj obžalovanja vredna kakor fizična.

228. Ljubezen do bližnjega. Spoznanje Boga in ljubezen do Boga

1 (**Gospod**): »Zapisano je sicer, da je treba tistemu, ki ti je storil kaj hudega, sedemkrat odpustiti; Jaz pa vam pravim: sedemdesetkrat sedemkrat odpustite tistemu, ki vas je užalil, preden ga tožite pred sodnikom! Če se tudi potem ne poboljša, ga izobčite iz skupnosti! Kdor pa ne šteje, kako pogosto ga je kdo užalil, mu tudi v nebesih ne bo računano, kako pogosto se je pregrešil proti Bogu.
2 Če vas kdo prosi za uslugo, mu z veseljem izkažite še več, kot vas prosi! Če bi na primer pozimi prišel kdo k tebi in te prosil za suknjo, ti pa jih imaš več, mu daj zraven še plašč; in če te kdo prosi, da ga pospremi eno uro poti, ki je ne pozna, pojdi z njim dve uri, da mu boš izkazal več ljubezni, kot jo je prosil! Kar si komu storil več, ti bo v nebesih desetkratno, tridesetkratno in tudi stokratno povrnjeno.
3 Čim več ljubezni do bližnjega kdo izkaže svojemu potrebnemu sočloveku, tem večkrat mu bo nekoč povrnjeno, kar je storil. To si vsi dobro zapomnite in

ravnajte po tem, tako boste kot resnični Božji otroci imeli večno življenje in boste večno želi njegove neizmerne zaklade! Povem vam: sonce tistemu, ki je iz resnične ljubezni do bližnjega s svojim revnim bratom delil četudi le svojo merico!«
4 **Farizej**, ki je bil zdaj že zelo veren, je rekel: »Gospod, kaj naj nekdo počne s soncem?«
5 **Jaz** sem rekel: »Ali ni sonce svetilka dneva in ali ne ogreva vsega zemeljskega kroga in s svojo svetlobo in toploto ne omogoča, da vse na zemlji raste in uspeva? Ko pa Jaz pravim: 'Sonce tistemu, ki v vsem sledi Mojemu nauku!', s tem ne mislim materialnega sonca, temveč polno duhovno sonce v njegovem srcu; to pomeni toliko kot polno podobnost njegove duše Bogu. - Razumeš to?
6 Povem ti tudi, da bodo nekoč takšni Bogu popolnoma podobni dušni duhovi dobili za vodenje tudi naravna sonca, kar pomeni neskončno veliko, saj s tem dobijo tudi najvišje vodstvo nad vsemi zemljami, ki krožijo okrog sonca. In še drugim, še bolj dovršenim Božjim otrokom bodo v polno vodenje izročena osrednja sonca; ti bodo ob posebnih priložnostih dajali svoja navodila voditeljem manjših planetarnih sonc. Da bi pa voditelj mogel biti, mora najprej v svoji notranjosti imeti polno in celotno duhovno sonce.
7 Kar koli pogledaš, vse vodijo duhovi, ker jim je to sposobnost podelil Bog. In prav v tem je blaženost vsakega duha, da on torej z vso močjo in oblastjo, ki jo je dobil od Boga, s svojim delovanjem služi Bogu.
8 Vi vsi ste na tej zemlji postavljeni le nad malo, toda kdor je v tem malem zvest, bo nekoč postavljen nad veliko. Toda Jaz vam povem tudi to, da nihče ne more služiti obenem Bogu in mamonu; s polovično službo pa ni zadovoljen niti prvi in še manj drugi. - Razumeš to?«
9 **Farizej** je rekel: »To zdaj že povsem jasno razumem; toda na svojem zdajšnjem položaju sem si z drugimi vred pridobil veliko mamona. Kaj naj naredim z njim?«
10 **Jaz** sem rekel: »Kakor si ga pridobil, tako ga tudi razdeli med tiste, ki ga potrebujejo! Kdor hoče biti resnično Moj učenec in hoditi za Menoj in to tudi bo, če to zares hoče, temu ne bo treba skrbeti za jutrišnji dan, kaj bo jedel in pil in kaj bo oblekel, ampak naj le prizadevno išče Božje kraljestvo in njegovo pravičnost! Vse drugo, kar potrebuje za življenje, mu bo dodano; saj Oče v nebesih zmeraj ve, kaj Njegovi potrebujejo. On, ki hrani travo na polju in daje hrano in obleko vsem živalim, bo vendar še bolj skrbel za tiste ljudi, ki hodijo v Njegovi ljubezni in živijo tako kot je Njemu všeč; kajti tak človek je vreden več kot vse rastline in živali vsega sveta. - Razumeš to?«
11 **Farizej** in tudi drugih šestero z njim je reklo: »Da, Gospod, tudi to zdaj razumemo in bomo tudi storili, kot si nam zdaj najmodreje svetoval. Samo tega zdaj tu v Jeruzalemu ne moremo zlahka storiti, toda vse svoje bomo vzeli s seboj in potem bomo že našli veliko priložnosti, da bomo ravnali po Tvojem nasvetu, - kajti zemlja je vsepovsod Božja in ljudje gotovo prav nič manj! - Gospod, je prav tako?«
12 **Jaz** sem rekel: »Res ni pomembno, ali se spomnite revščine tu ali kje drugje; toda tam pri mizi, kjer sedi žena, ki sem jo danes rešil iz poželjivih krempljev templja, bi bilo potrebno dobro delo. Žena in njen mož sta revna in prav tako tudi drugi možje pri isti mizi. Izgubljenih sto funtov dajte Lazarju in on bo kot Moj pravi brat poskrbel za to, da bodo ti reveži lahko s tem kar dobro preskrbljeni!«

13 **Farizeji** so rekli: »Gospod, ne le sto, ampak tisoč funtov zlata bomo izročili Lazarju v ta namen, on pa naj s tem upravlja in ravna po Tvoji volji. Kajti luč, ki smo jo prejeli od Tebe, je vredna neskončno več in Tvoje potrpežljivosti z nami ne bomo mogli nikdar poplačati! Dobro pa je, da ne stanujemo v templju, ker smo sami zelo bogati in tako lahko s svojim zasebnim denarjem in z zakladi počnemo, kar hočemo. Precej velik vložek v templju je seveda tako in tako izgubljen. Četudi mi, častni duhovniki, potujemo kot misijonarji, od templja ne moremo pričakovati povračila stroškov, toda tudi tempelj od nas nič več kakor tisto, kar že ima; in tako bomo še to noč izročili denar Lazarju. Je tako prav?«
14 Zdaj sem **Jaz** rekel: »O tem Me ni treba več spraševati; zdaj najbrž že razumete, da si vsak pridobi toliko večje zasluženje, kolikor več je pripravljen darovati in kolikor bolj počne to z resnično ljubeznijo do Boga in bližnjega. Ravnajte torej po svoji dobri volji in vam bo povrnjeno!«
15 Nato so sedmeri prosili več močnih mož, ki so sedeli pri mizi z ženo, naj gredo z njimi in jim pomagajo nositi denar. Tedaj so vstali vsi, kakšnih dvainsedemdeset in šli s sedmerico in prinesli že čez eno uro tisoč funtov zlata. Ko so bili vsi v dvorani, so po Mojem nasvetu položili sto težkih vreč zlata pred Lazarjeve noge. Lazar se je najprej zahvalil Meni, da sem ga počastil z milostjo, da bo tako smel skrbeti za reveže, in šele potem pohvalil tudi vseh sedmero, ki so se vrnili, da so tudi oni v svojih srcih spoznali Mene.
16 Tudi reveži so se Mi zahvalili in **eden** je rekel: »Gospod, če bi lahko tudi mi postali Tvoji učenci, bi se odpovedali tej veličastni podpori; kajti boljše je biti Tvoj učenec kakor imeti vse zlato sveta! Saj tisti, za katere skrbiš Ti, o Gospod, so najbolje preskrbljeni za vso večnost!«
17 **Jaz** sem rekel: »To noč še ni čas, da bi govorili o tem, toda vse se še lahko zgodi, ker bom šele čez sedem dni za nekaj časa zapustil Jeruzalem. Še prej pa se z Mojimi starimi učenci posvetujte o bistvu Mojega nauka; kar vam bo manjkalo, vam bo ob uri, ko boste to potrebovali, položeno v usta.
18 Za zdaj pa vam vsem povem: Ker sem imel danes tako dobro žetev, sem zaradi tega tudi resnično vesel in zato bomo to noč prebedeli, pa vendar bo vsak od vas zjutraj tako spočit, kot da bi bil vso noč najbolje počival. Toda do jutra se bomo še o marsičem pogovarjali in to vas bo postavilo na višjo raven spoznanja Boga; kajti Boga spoznati kar se da popolno, je za vsakega človeka najpomembnejše.
19 Kdor Boga prav ne spozna, nikoli ne more Vanj popolnoma verovati, še manj pa Ga nadvse ljubiti in tako tudi nikoli ne more biti povsem deležen Božjega duha. Iz nepravega spoznanja Boga pridejo zaradi človekove svobodne volje sčasoma med ljudi vsakovrstne zmote in te se potem razbohotijo kot tisočglava hidra; ljudi naredijo za malikovalce in jim zaprejo vrata do resničnega, večnega življenja, tako da ga potem kot duše v onstranstvu le stežka dosežejo; kar namreč lahko duša tukaj v enem dnevu opravi za svoje življenjsko izpopolnjevanje, tega onstran pogosto ne zmore v več tisoč zemeljskih letih. Moji starejši učenci imajo že veliko več znanja o Bogu, toda vi, novejši, pa ste glede tega vsi skupaj še zelo šibki in zato vas hočem v tem okrepiti.«
20 **Vsi** so rekli: »Gospod, stori to in nam ničesar ne zamolči; kajti po tem hrepenimo kakor posušena trava po poživljajočem dežju!«

21 Tudi **Rimljani** so rekli: »Tudi mi, toliko bolj, ker smo še popolni novinci v tem najpomembnejšem spoznanju vseh spoznanj!«
22 Tudi **Peter** je rekel: »Tudi nam, starim, bo to zelo koristilo, ker tudi mi v tem še nismo trdni!«
23 **Jaz** sem rekel: »In kakšne težave še imate s tem?«

229. Bog Oče, Bog Sin in Bog Sveti duh

1 **Peter** je rekel: »Ko si se Ti dal v Jordanu krstiti Janezu, se je odprlo nebo in Božji duh je v podobi ognjenega goloba lebdel nad Tvojo glavo in iz nebes smo slišali razločno izgovorjene besede: 'Ta je Moj ljubljeni Sin, nad katerim imam Svoje veselje, - Njega poslušajte!' Povsem iste besede sem slišal tudi ob neki drugi priložnosti in posebno radi bi Te prosili, da bi jih podrobneje pojasnil, a si doslej tega nekako nismo upali. Toda ker nas hočeš zdaj Ti sam voditi do še pravilnejšega spoznanja Boga, menim, da bi bil zdaj tudi čas, da bi nam to bolj razjasnil, če je to seveda pogodu Tvoji božanskosti.
2 Doslej si bil za nas le resnični Sin Najvišjega. Celo Tvoja telesna mati je povedala, da se ji je prikazal nadangel Gabriel in jo takole nagovoril: 'Pozdravljena bodi ti, ki si našla milost pred Bogom! Sveti duh te bo obsenčil in rodila boš dečka, ki ga imenuj Sin Najvišjega!'
3 Glej, Gospod, to in še zelo veliko vemo in se ne moremo ubraniti nazora, da obstaja najvišji Bog-Oče v nebesih. Ti si Njegov Sin, in to nedvomno, in tretji, gotovo tudi Bog, enak Očetu in Tebi, je vendar očitno Sveti duh! - Se motimo, če tako tudi verujemo?«
4 **Jaz** sem rekel: »Ni še prišla ura, da bi vam to popolnoma razodel, toda dolgo je tudi ne bo treba čakati. In vendar sem vam že večkrat, ko ste Me prosili, naj vam pokažem Očeta, rekel: 'Kdor vidi Mene, vidi tudi Očeta, kajti Jaz in Oče sva eno. Oče je v Meni in Jaz prav tako v Očetu. ' - Kako ste torej to razumeli?«
5 **Peter** je rekel: »To smo razumeli takole: Zmeraj Te prežema polna Očetova moč, kolikor je potrebuješ tu, na tej zemlji in tako je večni in neskončni Oče tudi v Tebi. Si Njegova najpopolnejša podoba. Ker pa je Oče kot neskončni, večni in vse navzoči Bog tudi okrog Tebe in Te gotovo prav posebej obdaja, zato moraš biti tudi Ti v Očetu!«
6 **Jaz** sem rekel: »Dobro, - in kaj je potem s Svetim duhom? Kaj mislite o Njem?«
7 **Peter** je rekel: »Gospod, res ne vemo, kaj naj s tem, čeprav si Ti sam rekel, da bodo človeku lahko odpuščeni vsi grehi, nikoli pa greh zoper Svetega duha! Ti očitno nisi Sveti duh, ker praviš, da se grehi, storjeni proti Sinu, lahko odpustijo. Oče to tudi ni, ker bi se lahko grehi zoper Očeta odpustili še prej. Kdo ali kaj je torej Sveti duh? Videli smo ga v podobi ognjenega goloba. Je to od Adama naprej vsem ljudem prikrita tretja Božja oseba, ali je eno z Očetom ali eno s Teboj? Saj vendar ne more biti svetejši kakor Oče in Ti? In vendar si rekel, da grehi zoper Svetega duha ne bodo nikoli in nikdar odpuščeni! Torej mora biti on očitno, na nam še povsem neznan način, Najsvetejši vseh nebes.
8 Iz tega vidiš, da celo nam, starim učencem, še zelo veliko manjka do popolnega spoznanja Boga, zato se tudi res utemeljeno veselimo tega, da hočeš tudi nas voditi k še čistejšemu spoznanju Boga.
9 Pri Mojzesu je celo strogo zapisano: Jaz, Jehova, sem le Eden in vaš edini Bog! Ne imejte in ne izmišljujte si drugih bogov poleg Mene! - In zdaj naj bi

imeli po naših omejenih pojmih tri, in kljub temu naj bi verovali le v enega Boga! Glede tega, o Gospod, bi zelo nujno potrebovali natančnejše in jasnejše pojasnilo; tega namreč ni še nihče izmed nas povsem doumel!«
10 **Jaz** sem rekel: »Le v enega Edinega verujte•, ker jih od vekomaj ni bilo več in jih tudi večno ne bo več!
11 Spomina pa nimate ravno najboljšega, da Me zdaj sprašujete to, kar sem vam ob primernih priložnostih že dovolj pogosto razložil, - in kljub temu vam poglavitna stvar še zmeraj ni jasna; kakor sem prej rekel, da je popolno spoznanje Boga najpomembnejša stvar v življenju, ker brez tega ni resničnega življenja, ampak le zmedeno življenje strojev, sem vam kmalu nato pokazal, kaj in kdo je Bog, - toda vaš spomin je šibak in kratkotrajen!«
12 **Učenci** so rekli: »Gospod, torej okrepi naš spomin!«
13 **Jaz** sem rekel: »Recite raje: Gospod, okrepi naše meso in našo voljo!'; kajti moč spomina je vedno odvisna od moči volje. Vaša duša je sicer zelo voljna, toda vaše meso je slabotno in s tem tudi vaš spomin. Ta se bo okrepil šele tedaj, ko bom nad vas poslal Svetega duha. - Zdaj pa le prisluhnite in to zelo pozorno!«

230. Troedinost v Bogu in človeku

1 (**Gospod**:) »Vendar to, kar boste zdaj slišali, za zdaj ohranite zase in Me ne razglasite prezgodaj! Kdaj bo pravi čas za to, boste že izvedeli od Mojega Duha v sebi, ki je pravi Sveti duh.
2 Oče, Jaz kot Sin in Sveti duh smo razločno eno in isto od vekomaj.
3 Oče v Meni je večna ljubezen in kot taka pratemelj in resnična prasubstanca vseh stvari, ki napolnjuje vso večno neskončnost.
4 Jaz kot Sin sem svetloba in modrost, ki izhaja iz ognja večne ljubezni. Ta silna svetloba je večna najpopolnejša samozavest in najjasnejše samospoznanje Boga in večna Beseda v Bogu, po kateri je bilo narejeno vse, kar je.
5 Da pa je bilo vse to mogoče narediti, je potrebna še silna Božja volja in to je prav Sveti duh v Bogu, po katerem dobijo dela in bitja svoj polni obstoj. Sveti duh je velika izrečena beseda 'Zgodi se!' - in zgodi se, kar sta sklenili Ljubezen in Modrost v Bogu.
6 In glejte, vse to je zdaj tu, v Meni: ljubezen, modrost in vsa oblast! In tako obstaja le en Bog in ta sem Jaz in Jaz sem tu sprejel telo le zato, da bi se lahko v vaši podobi pobližje razodel vam, ljudem te zemlje, ki sem vas ustvaril natančno po Svoji podobi iz prasnovi Svoje ljubezni, - in to se pravkar dogaja.
7 Da pa imate tudi vi v sebi isto, povsem Meni podobno trojnost kot Jaz sam, to vam bom takoj razumljivo razložil.
8 Glejte, vsak človek ima v sebi ljubezen in zaradi te ljubezni tudi voljo; kajti ljubezen sama v sebi je želja in zahteva in prav v želji in zahtevi se skriva volja. To je značilno tudi za vse rastline in živali in v nekem pogledu tudi za drugo materijo.
9 Ljubezen in voljo ima celo najbolj surov in neizobražen človek. Toda kaj doseže s tem? Zadovoljuje le svoje najnižje in najbolj materialne potrebe, ki se instinktivno prestavijo iz njegove surove ljubezni v njegovo voljo, iz te pa njegov

---

• »Verujte« je dopolnilo založbe Lorber Verlag.

razum ne dobi nič drugega kot temno izparino. Glejte, ali niso posledice delovanja takšnega človeka veliko slabše kakor tiste, ki jih povzročijo živali, katerih ljubezen in hotenje vodi višji navdih!
10 Toda povsem drugače je z ljubeznijo in njeno voljo pri tistih ljudeh•, katerih razum je postal svetla luč; ta potem presvetli ljubezen, njeno voljo in s tem vsega človeka. Šele tedaj da ljubezen čista sredstva, svetloba ali modrost jih uredi in volja jih izpelje. Ker pa ima človek kot Božja podoba v sebi tudi takšno sposobnost - ali je zaradi tega sestavljen iz treh ljudi ali je samo en človek?«
11 **Vsi**, posebno stari učenci pa so rekli: »Hvala Ti, o Gospod, da si nam spet enkrat govoril povsem jasno; kajti ne govoriš in učiš zmeraj tako jasno. Šele zdaj zares vemo, kako je s popolno enostjo Boga in tako si Ti vendarle popoln Bog, kot smo si že večkrat mislili.«

231. Neskončnost in vsenavzočnost Boga v Jezusu. Prikazen ob Jezusovem krstu

1 (**Učenci**:) »Toda ostalo je le še eno vprašanje in potem bo z nami že kar vse prav!
2 Glej, Gospod, Bog pa je poleg vseh Svojih lastnosti tudi neskončen in zato povsod navzoč! Kako je to zdaj mogoče pri Tebi, ko si vendar med nami telesno kot mi, v natančno omejeni osebi?«
3 **Jaz** sem rekel: »Glejte, vi Moji stari učenci, že spet je očitno, kako slab spomin imate! Mar ne veste več, da ste Me nekaj podobnega vprašali že tedaj, ko smo šli iz Samarije v Galilejo? In ali vam nisem s čudežem na Soncu dokazal, da sem s Svojo voljo tudi v Soncu navzoč popolnoma enako kakor na Zemlji?! In zdaj Me znova sprašujete skoraj isto! Isto sem vam pokazal pri Cezareji Filipovi, pri krčmarju Matiji v Kafarnaumu, ko sem v trenutku napolnil izredno udornino, in v Hotinodori z jezerom malikov, pa še ne razumete skrivnosti Božjega kraljestva in še manj skrivnosti Boga?!
4 Mar ni Moja volja, prežarjena z večno ljubeznijo in presvetljena s svetlobo njenih plamenov, ki je Božja modrost, prav ta za vas nerazumljivi Sveti duh, ki večno neprenehoma iz Mene polni vso neskončnost?! In s tem Svojim Jazom, Svojim 'Jaz sem', in tako tudi s Svojim bitjem in obstojem sem povsod navzoč, tako kot sem zdaj navzoč med vami v Svojem pravem bitju, brez posredovanja. To sem vam, Svojim starim učencem in bratom, že nekajkrat nadvse jasno pokazal in vi ste kljub temu pozabili; toda tokrat si boste menda le zapomnili?!
5 Čeprav ne bom zmeraj ostal med vami z vsem Svojim prabitjem, pa bom zmeraj kot povsem Isti do konca časov te zemlje ostal med vami, se pravi med vsemi, ki bodo dosledno ravnali in živeli zvesto po Moji besedi!
6 Kajti zdaj bom tudi to človeškost z mnogoterim trpljenjem in z največjim ponižanjem še na tem svetu, ko bo prišel čas, popolnoma preobrazil v Svojo prabožanskost in potem bom odšel v nebesa k Svojemu Bogu, ki je v Meni, in k vašemu Bogu, ki je zdaj med vami in vas to uči iz Svojih ust.«
7 **Več** jih je reklo: »Gospod, ljubše bi nam bilo, da bi večno ostal tako med nami, saj kjer si Ti, o Gospod, tam so že tudi najvišja nebesa, in vekomaj ne bi želeli boljših!«

• »Pri tistih ljudeh« je dopolnilo založbe Lorber Verlag.

8 **Jaz** sem rekel: »Zdaj ne govori vaš duh, ampak vaše meso, v katerem je vaša duša še zelo globoko zakopana!
9 Ker vam je čisto duhovno življenje duše v Mojem kraljestvu še povsem tuje, bi seveda veliko raje kar večno živeli tu. Toda če bi vedeli, da boste v Mojem kraljestvu v enem trenutku doživeli več in nepopisno večjo blaženost kot v tisoč letih pri najbolj zdravem telesu na tej zemlji, tedaj ne bi govorili tako. Vam, Svojim starim učencem, sem marsikdaj že poprej nakazal, - toda kakor je vaš spomin vedno in povsod kratkotrajen, tako je tudi pri tej zadevi. Vendar vam glede tega ne bom dal novih dokazov; ko bo nekoč Moj Duh prišel nad vas, vas bo že On tako in tako vodil v vso resnico!«
10 Tudi tokrat se je oglasil še zmeraj težko verujoči **Tomaž**: »Gospod, zakaj smo videli Svetega duha kot ognjenega goloba in zakaj smo slišali Očetov glas iz odprtih nebes?«
11 **Jaz** sem rekel: »Vedel sem, da boš še ti nekaj vprašal, in tega ti sploh ne zamerim, saj si vendar tudi ti med tistimi, ki redko ali skoraj nikoli nič ne vprašajo.
12 Glej, podoba goloba kaže vašim omejenim čutom: prvič, veliko krotkost, in drugič, veliko sposobnost letenja Moje volje, ki je resnični Sveti duh. Kjer namreč hočem delovati s Svojo voljo, tam sem tudi že neskončno daleč navzoč in delujem.
13 Tudi glas kot od zgoraj iz nebes, je povzročil tudi le Moj Duh, iz Mene izhajajoča Ljubezen, ki Duha vsega napolnjuje in je povsod, tako kot v Meni, najtesneje povezana z Mojo voljo. To, da ste glas slišali kakor iz nebes, naj bi vam pokazalo in vas poučilo, da vse resnično in božansko - dobro prihaja najprej od zgoraj, tako kakor tudi človek postane v srcu dober šele tedaj, ko od Boga razsvetljeni razum razsvetli človekovo srce in ga s tem resnično požlahtni.
14 Šele tedaj, ko je srce enkrat razsvetljeno in vneto v resnični ljubezni, postane v človeku povsem svetlo in živo. Tedaj spregovori tudi tvoja ljubezen in ti reče: 'Svetloba v meni je moj ljubljeni sin, nad katerim imam veselje, njega - to pomeni, vse moje želje, poželenja in strasti - poslušajte! - No, kaj praviš, učenec Moj? Je tako ali ni?«
15 **Učenec** je rekel: »O, le kako bi moglo biti drugače? V Tebi, o Gospod, sta najvišja ljubezen in modrost! Vsakemu od nas lahko vsako stvar najjasneje razložiš, vendar pa ne bi bilo nič narobe, če bi tudi drugi verniki to kmalu razumeli tako, kot zdaj razumemo mi?!«
16 **Jaz** sem rekel: »Tistim, ki zmorejo za zdaj natančneje razumeti te velike skrivnosti, sem torej tudi razložil skrivnost Boga. Toda kako naj razumejo in dojamejo te globoko duhovne stvari drugi, ki ne razumejo dovolj niti, ko z njimi razpravljam o zemeljskih in tosvetnih stvareh?
17 Otroci potrebujejo drugačno hrano kakor zreli možje. Kako boš nekaj bolj duhovnega razložil tistemu, ki niti najmanj ne pozna zemlje, ki ga nosi in hrani, in še manj ve, kaj vse obsega in vsebuje zvezdno nebo? Vas pa sem naučil spoznati vse to predvsem zato, da bi si lahko živo predstavljali Božjo veličino in najmodrejši Božji red in tako že laže razumeli to višje in čisto duhovno; drugi pa, ki so tu in so že doživeli marsikaj na svetu, imajo tudi podlago za razumevanje česa višjega, za kar pa jih je vendarle najbolj usposobila njihova velika ljubezen do Mene. In vsi ti usposobljeni so dobili

razlago te velike in globoke skrivnosti; vsi drugi naj čakajo, dokler ne bodo usposobljeni sprejeti od Mojega Duha.«

232. Narava kometov

1 Zdaj je tudi **Lazar** rekel: »Gospod, pred nedavnim si mi prav v Betaniji veliko razlagal tudi o zvezdnem nebu. Spraševal sem te tudi o naravi kometov, ki se jih ljudstvo tako zelo boji•, vendar odgovora iz gotovo nadvse modrih razlogov do zdaj še nismo dobili. Mi boš tudi to milostno vsaj nekoliko osvetlil?«
2 **Jaz** sem rekel: »O da, in to z velikim veseljem! Glej, kakor po Mojem starem, se pravi, večnem redu na drevesu noben sadež ne more dozoreti v trenutku, tako tudi nobeno osrednje sonce, nobeno planetarno sonce in nobena zemlja, kakršna je ta tu, niso bili ustvarjeni na en mah kot že povsem dokončani, naseljeni in poraščeni z vsemi mogočimi sadeži, ampak šele postopno. Kajti Bogu res ni potrebno, da bi se v čemer koli prehiteval, ker ima vendar od ene večnosti do druge več kot dovolj časa, - čeprav ni zunaj Božjih možnosti, da bi v trenutku priklical v bivanje celo sonce in tudi vso zemljo ali nešteto obeh vrst nebesnih teles.
3 Tak komet je torej počasi nastajajoče sonce. Nastaja iz svetlobnih snovi, ki se srečujejo v neskončnem vesolju in se v prostem etru čedalje bolj gostijo in tako iz prvotno duhovne snovi začno prehajati v materialno. Po za vas nedoumljivo dolgih časovnih obdobjih postane resnično sonce, iz tega pa se šele potem, ko povsem dozori, kakor piščanci iz jajca rodijo planeti ali zemlje, kakršna je ta, toda v začetku tudi večinoma le kot nadvse rahle izhlapine že z nekoliko trdnejšimi telesnimi snovmi. Notranja, velika naravna moč sonca jih požene v prostran prazen prostor; in ko so ustrezno svoji velikosti in specifični teži že dovolj oddaljeni, začnejo zaradi velike in močne privlačne sile sonca spet tako rekoč padati nazaj v sonce.
4 Takšen padec nazaj traja pogosto zemeljska tisočletja. V tem času se je tak najmlajši sončev otrok že bolj in bolj zgoščeval s svetlobnimi substancami, ki so ga srečevale z vseh strani. Ko pride komet po zelo številnih letih s katere koli strani spet v bližino sonca, ga ljudje te zemlje, pa tudi ljudje drugih zemelj, vidijo kot zvezdo, navadno z dolgim, svetlečim meglenim repom. Zaradi nekakšne odbojne sile sonca pa vendarle ne more pasti nazaj v sonce in ta odbojna sila - posebno v večji bližini sonca, - ki se sestoji iz zelo močnega sevanja svetlobe, povzroči, da se tak komet, ko prispe v bližino sonca kot še povsem lahko telo, premika naprej skoraj s svetlobno hitrostjo, s tem namreč dobi nov, silen sunek in se izgubi v velikih globinah vesolja, nato pa na skrajnem robu svoje oddaljenosti znova začne padati nazaj v sonce.
5 Na tej zemlji lahko to nekoliko primerjate s tem, kar se dogaja ob velikem požaru. Ogenj, vročina in močna svetloba poganjajo veliko množico žarečih isker visoko v zrak. Ko so te enkrat tako visoko, da metna sila ognja nanje ne more več vplivati, začno prav počasi znova padati nazaj; toda takoj, ko pridejo v bližino ognja, jih ta spet odbije z veliko močjo in znova opravijo prejšnjo pot.
6 Vse to pa je utemeljeno v prabožjem redu in vse, kar se imenuje narava, se mora ravnati po teh zakonih. - Zdaj tudi veš, kaj so kometi, in lahko to tudi poveš razmišljajočim ljudem.

• Glej poglavje 166,15.

7 Kometi, iz katerih nastanejo sonca, pa nikoli ne pridejo v bližino kakšnega drugega planetarnega sonca, ampak lebdijo v za vas neizmernih globinah vesolja in jih bodo v poznejših časih zelo učeni ljudje tu in tam odkrili s posebnimi pripomočki za opazovanje. - Razumeš zdaj to?«
8 **Lazar** je rekel: »Gospod in Mojster od vekomaj, da sem te Tvoje besede tako na splošno razumel, je zanesljivo; toda kljub temu opažam v tem zelo velike vrzeli, v katerih se še ne morem znajti!«
9 **Jaz** sem rekel: »In te naj bi bile?«
10 **Lazar** je rekel: »Gospod, kaj je tak komet, zdaj seveda vem; toda kaj je njegov rep? Kaj pomeni ta? In tako si tudi omenil, da bodo v nekem poznejšem času živeli zelo učeni ljudje, ki bodo izumili omenjene pripomočke za opazovanje, s katerimi bodo lahko v globinah Tvojega stvarstva odkrivali tiste velike komete, iz katerih bodo po eonih let te zemlje nastala nova sonca. Kako bo tedaj s temi pripomočki za opazovanje? Iz česa bodo narejeni? Kakšni bodo videti in kako se bodo uporabljali? Glej, zelo rad bi o tem izvedel od Tebe kaj natančnejšega, saj Ti gotovo najnatančneje veš, kaj bodo ljudje počeli čez deset tisoč let in še neskončno pozneje in kaj vse bodo izumili! Če bi bila Tvoja sveta volja, bi to lahko meni in vsem nam vsaj nekoliko osvetlil!«
11 **Jaz** sem rekel: »O da, zakaj pa ne?! Kolikor več resničnih in pravih spoznanj kdo premore, toliko laže se dokoplje do čistega spoznanja.«

233. Pomembnost spoznanja

1 (**Gospod**:) »Mojzes sam je bil največji strokovnjak na vseh mogočih področjih človeškega znanja. V Egiptu ni bilo še tako velike skrivnosti, ki je ne bi poznal! Stari Egipčani so že imeli takšne naprave za opazovanje, čeprav ne tako popolnih, kot jih bodo imeli omenjeni poznejši učenjaki in so lahko z njimi prav dobro odkrivali planete in tudi precej natančno izračunali njihovo kroženje. To še danes najočitneje dokazuje njihov zodiak v Diadeiri (Diathira). Čista znanost in poglavitno znanje sta bila seveda le v rokah kaste duhovnikov, navadno ljudstvo pa se je moralo zadovoljiti s tistim, kar so mu duhovniki hoteli povedati.
2 Mojzes pa je bil kot princ na kraljevem dvoru poučen o vsem, ne da bi zaradi tega vsaj malo omahoval v izraelski veri. Le-to je pridobil od matere, ki je bila na dvoru dojilja. In tako je lahko Mojzes tudi najhitreje dosegel povsem čisto spoznanje Boga, ker je ves njegov razum že užil čisto in pravo začetno vzgojo.
3 Zato pravim tudi vam, da čisto in utemeljeno spoznavanje vse zemlje - če le mogoče v vseh njenih delih - in njenega gibanja z njeno natančno izmerjeno velikostjo vred, in potem vsega zvezdnega neba v vseh njegovih pojavih lahko zelo koristi čisti čudi, da doseže resnično, enotno spoznanje Boga, brez tega pa človek ne more pričakovati resničnega zveličanja. Kajti samo tisti, ki Boga resnično spoznajo, pridejo k Bogu in so pravzaprav že pri Njem. Tisti, ki Boga ne spoznajo, pa tudi ne morejo priti k Bogu, ker Boga ne poznajo in tako tudi niso pri Bogu.
4 Že po čistem spoznanju in ljubezni pomeni priti k Bogu, biti pri Bogu, ker brez čistega in resničnega spoznanja tudi nihče ne more Boga resnično ljubiti.
5 Kaj koristi tvoji duši: četudi veruješ v Boga, ki obstaja nekje za vsemi zvezdami, in tudi veruješ, da On od tam kot iz večnega središča s Svojo vsemogočnostjo vse sliši in vidi in vse ustvarja, ohranja in vlada, in da s Svojo

oblastjo vse prežema in je povsod navzoč, pa vendar Boga niti najmanj ne poznaš in si v svoji čudi celo še veliko bolj oddaljen od Njega, kot si Ga neskončno daleč predstavljaš! S takšnim nadvse meglenim nočnim spoznanjem Boga si torej še zelo daleč od Njega. Ne moreš Ga ljubiti, ampak Ga lahko takole le na pol verujoče topo slutiš in se Ga bojiš. In v tem stanju spoznanja in čudi ne more nihče biti pri Bogu in o kakšni resnični ljubezni tedaj sploh ne more biti govora.
6 Ali, kaj bi rekel za poroko zreli mladenič, ki bi mu bilo v neposredni bližini zelo všeč nekaj deklet, od katerih bi eno lahko ljubil iz vsega srca, če bi mu rekli: 'Ti, tu ni nič zate! Zate primerna nevesta je v najbolj oddaljenem delu sveta, vanjo se zaljubi, tja potuj in jo vzemi za ženo!'? Vas ne bi vprašal in rekel: 'Kje pa je to? Na vzhodu ali zahodu, na jugu ali severu?'? In vi mu ne bi znali odgovoriti drugega kot po resnici: 'Tega vendar niti sami ne vemo, toda nekje bo že, samo ljubi jo in jo išči!' Menite, da se bo mladenič sploh kdaj zaljubil v mladenko, tako zelo oddaljeno od njega, in jo kakor norec šel iskat na vse štiri strani sveta? Povem vam, da tega ne bo storil! - In nič veliko boljše ni z ljubeznijo do povsem neznanega in nekje neskončno daleč odmaknjenega Boga.
7 In katera je potem druga huda posledica tega? Ker ljudje preveč oddaljenega in preveč neznanega Boga ne morejo niti spoznati in še manj ljubiti, si sami naredijo bližnje bogove. Te potem častijo, ljubijo in obožujejo in jim darujejo najrazličnejše daritve. Tudi resničnemu Bogu sicer zgradijo prazen tempelj, v katerega sme prodreti le zelo malo svetlobe, - in ga posvetijo neznanemu bogu. Rimljani so iz tega naredili svoj slepi Fatum, ki vlada celo nad vsemi njihovimi bogovi. Iz tega pa vendar dovolj jasno izhaja, kam sčasoma pripelje ljudi slabo spoznanje Boga.
8 In ker sem Jaz kot Jehova, za katerega ste mislili in verjeli, da je tako oddaljen, zdaj vam, ljudem, najbliže, vam seveda rad razlagam to, kar lahko vas in vaše potomce pripelje do resničnega spoznanja Boga in do najzvestejše ljubezni do Njega. In tako ti bom tudi prav na kratko odgovoril na tvoji vprašanji.
9 Glej, komet, o katerem sem ti pripovedoval, v veliki oddaljenosti od sonca sploh nima repa, ampak le megličasto izhlapino okrog svojega jedra! Šele ko pride v bližino sonca, se mu zaradi zelo hitrega gibanja izoblikuje rep.
Zaradi tega hitrega gibanja, ki je pri nekaterih takšnih kometih tako izredno, da v bližini sonca pogosto v nekaj trenutkih šine skozi 80, 90 do 100 000 ur poti po vesolju, nadvse lahka izparina svetlobnega etra ne more tako hitro preleteti prostora kot očitno težje jedro in gostejša izparina, ki ga obdaja v neposredni bližini; in tako pride v velikem do približno prav takega pojava, kot če bi ti vzel še močno žareč in prav tako močno kadeč se kos lesa in ga vrgel daleč skozi zrak; tedaj bi videl, kako zaradi dima kot zelo lahkega telesa za žarečim letečim kosom lesa nastaja pravi kometov rep.
10 Ta atmosferski zrak je seveda veliko gostejši kakor čisti eter, toda za tako hitro gibanje je tudi eter ovira, kajti tudi ta je še v času in prostoru in je torej nekaj materialnega, čeprav so njegove praprvine v primerjavi z zgoščenimi snovmi zemeljskega sveta skoraj brez teže, tako kot ta zemljin zrak, ki je že sam po sebi kar mogočno telo - sicer ne bi mogel pri hitrem gibanju pogosto izruvati celo najmogočnejših dreves -, pod vodo skoraj povsem brez teže.

11 Ker pa je eter sam zase tudi nekaj materialnega, lahko že tudi kometovo izparino ob njegovem nadvse hitrem gibanju spremeni v megličast rep, kakršen se vleče za njim. - To boš zdaj pač razumel?!«
12 **Lazar in vsi drugi** so nato rekli: »Da, Gospod, Ti naša edina ljubezen, to je zdaj kristalno jasno! Če te stvari razložiš tako, jih mora razumeti celo otrok! Tak komet je bila gotovo tudi ta naša zemlja?«
13 **Jaz** sem rekel: »Vsekakor, četudi ni bil rojen prav iz tega sonca, ampak iz nekega drugega, veliko večjega, je to pač vseeno; tudi iz osrednjih prasonc namreč nastanejo kometi, ki ustvarijo zemlje, in so s toliko večjo močjo pognani v neizmerno vesolje. Potem pridejo v bližino majhnih planetarnih sonc in ta jih pritegnejo, obdržijo in negujejo kot svoje otroke ter vzgojijo v prave planete.
14 To zdaj veste in tako bomo na Lazarjevo željo še pogledali v pripomočke za opazovanje, ki bodo nekoč nastali. No, to zadevo vam bom nekoliko teže razložil, vendar bomo videli, kaj se bo dalo narediti!«

234. Iznajdbe in njihov namen

1 (**Gospod**:) »Glejte, stari Egipčani so znali narediti nekakšna ogledala, s katerimi so prestrezali sončne žarke. Vse žarke, ki so vpadli na veliko, matematično natančno konkavno površino takega ogledala, je to ogledalo v razdalji 50 do 100 dolžin moža zgostilo na kot glava veliko točko, tako bleščečo, da je ni bilo mogoče gledati; tam so razvili tolikšno vročino, da bi bil belo žareči bron v primerjavi s tem hladna voda. Naravna posledica tega je bila, da je predmet, na katerega je bila usmerjena žareče svetla točka, v trenutku silovito zagorel. O tem ste vi, posebno pa Grki in Rimljani, pogosto že slišali govoriti.
2 Le kako je bilo to mogoče? - Takšno ogledalo sprejme večjo množino žarkov in jih na povsem ozkem prostoru spet odbije nazaj, ravno ogledalo pa jih odda le toliko, kolikor jih pride na njegovo površino!
3 Če se kdo postavi pred ravno zrcalo, je v njem videti le tolikšen, kot je; če pa bi se bil postavil pred takšno ogledalo, o katerem sem govoril, bi bil videti velikanski.«
4 **Eden od Rimljanov** je rekel: »Da, to vem iz izkušnje, takšno zrcalo sem namreč videl v Memfisu. Narejeno je bilo iz zelo trdega črnega marmorja in imelo dobri dve dolžini moža premera. Površina je bila sicer že nekoliko motna, toda v celoti je dajalo še zelo dober odsev, in če si se postavil pred zrcalo, si bil videti v njem neznansko velik. To nas je doživelo več.
5 V Rimu je tudi nekaj ljudi, ki delajo steklo in ga potem vlivajo v vsakovrstne kalupe. Tudi v take, ki so na obeh straneh nekoliko zaokroženi•; z njimi lahko potem prav dobro vžgeš ognjeno gobo, kakršna se pojavlja v Iliriji, ali res suho slamo. Tudi vestalke•• prižigajo navadno svoje svetilke z ognjem iz sonca, če jim tu in tam le-te vendarle ugasnejo. Če skozi takšno steklo opazujemo kak predmet, ki sam naravno ni prevelik, se nam pokaže veliko večji, kot je v naravi.«
6 **Jaz** sem rekel: »Zdaj pa smo že pri očesnem orodju! Takšno zrcalo ali steklo, seveda kar se da matematično čisto, je deloma že očesno orodje.

• Lečaste oblike.

•• Rimske svečenice.

7 Ko bodo pozneje, po navdihu Mojega duha, ljudje znali izdelovati takšna zrcala in tudi takšna stekla različnih velikosti in goriščnih razdalj, tedaj bodo kmalu sestavili tudi prej omenjeno očesno orodje; z njim bodo pregledovali zvezdnato nebo in tam odkrili veliko takega, kar je doslej, posebno večini Judov, ostalo skrito.
8 In Jaz bom dopustil, da bodo ljudje v poznejših časih izumili to in še veliko drugega, s čimer bi lahko onemogočili in pogubili lažne preroke, ki bodo z veliko močjo in svetnim sijajem vzklikali: 'Glej, tu je Kristus!' ali 'Tam je!'; toda tedaj jih ne poslušajte in bežite pred njimi kakor pred kugo! Kajti vse, kar bodo učili v shodnicah in templjih, bo lažno in prazno ter bo povzročilo med ljudmi največje tegobe, ki so se kdaj pojavile na svetu. Veliko ljudstva jim bo namreč sledilo zaradi lažnih znamenj in čudežev, ki jih bodo delali kot eseni in indijski čarodeji.
9 Zato bom tedaj najprej obudil med ljudmi duha prave znanosti in vsakovrstne umetnosti in šele nato povsem čistega duha resnic iz nebes, vsi lažni preroki s svojim poglavarjem vred bodo začeli tedaj tuliti in tožiti in vse, ki jim bodo za večno obrnili hrbet, pošiljali v pekel, ter na vse mogoče načine ogrožali. Toda vse to jim ne bo koristilo; tak je namreč večni propad laži, ki bo pred resnico uničena kakor led, ki je na pogled trden kakor skala, na soncu pa postane voda, in tako izgubi svojo trdoto in trdnost.
10 Na skrajnem severu te zemlje, kjer je zelo mrzlo, si pozimi Skiti delajo koče iz ledu. Kaj pa se zgodi s temi kočami, ko nastopi kratkotrajno, toda izredno vroče poletje? V nekaj dneh se stalijo! In prav tako se bo tisti čas zgodilo velikim sijajnim kočam lažnih prerokov: preden se bodo lahko pošteno razgledali, bo njihovih čudovitih bivališč konec! - Ali razumete zdaj to res dobro?«

235. O lažnih prerokih

1 **Lazar** je rekel: »Toda Gospod, saj zdaj vendar ne moremo verjeti in sprejeti, da bi bil lahko ta Tvoj nauk kdaj koli popačen! Kakor smo ga namreč sprejeli od Tebe, tako ga bomo vendar tudi predali svojim potomcem; nič dodali in nič odvzeli ne bomo, tudi v pisanju smo izurjeni in bomo vse, kar smo od Tebe slišali in videli, dobesedno zapisali; in vsi naši bodo od pike do pike vse slišali in temu tudi sledili. Ne razumem torej, kako bi mogli vstati lažni preroki!«
2 **Jaz** sem rekel: »Prav tako, kot govoriš zdaj ti, so nekoč govorili glavni Mojzesovi privrženci, ko sem tudi - recimo - prav Jaz dal zakone na Sinaju. Zakonodaja je veljala, kot gotovo že veste, sedem polnih let in še malo dlje in potem trajala še okrog triintrideset let bolj skrivoma, in ne očitno za vsakogar, a že v prvih sedmih letih so ulili zlato tele in ga molili! Glej, takšni so ljudje!
3 Priznam, da se bo pri vas in vaših maloštevilnih potomcih Moj nauk še dolgo ohranil čist, toda na splošno bo videti povsem drugače!
4 Kjer koli se na svetu zgodi kaj velikega in nenavadnega, to leni ljudje in njihova sla po dobičku in lakomnost kmalu izrabijo in preoblikujejo v svoj zemeljski vir zaslužka; to je tako resnično kot resnica sama. Da bi preprečil takšne spletke, bi moral na svet poslati le angele davitelje, ki bi že vnaprej pomorili vse takšne ljudi; kaj takega pa se zaradi človekove svobodne volje seveda ne more zgoditi, tako kot ni mogoče plevela na pšeničnem polju uničiti

na mah; to tudi za pšenično polje ne bi bilo dobro, saj postane plevel nazadnje za pšenično polje celo gnojilo.
5 Kakor pa dopuščam plevel na pšeničnem polju, tako dopuščam tudi to, vendar prej ali slej sledi kazen. Glejte, tega torej ni mogoče povsem preprečiti!
6 Potemtakem pravim le to, naj vsi, ki jim zdaj Jaz razglašam čisto resnico in to boste pozneje počeli tudi vi, zmeraj budno pazijo, da tudi oni ne zaidejo v skušnjavo, kajti zli duh hodi po vsem svetu kakor rjoveč in lačen lev in skuša požreti vse plemenite in čiste duše. Zato se varujte lažnih prerokov! To je vse, kar lahko glede tega zdaj povem in storim.«
7 **Peter** je vprašal: »Gospod, če bi se pojavili še v našem času, po čem jih lahko prepoznamo?«
8 **Jaz** sem rekel: »Po njihovih sadovih! Na trnju ne zorijo fige in na osatu ne grozdje! Jaz s Svojim naukom sem edina vrata v ovčji hlev; kdor vlomi v hlev kje drugje, je tat in ropar. Jaz edini sem prava vrata, pot, luč, resnica in življenje. Kdor torej hoče priti k Meni, mora hoditi Skozme in v Meni po Moji poti, v Moji luči, ki je večna, nespremenljiva Božja resnica.
9 Sicer je vsak pravi delavec vreden svojega plačila; toda najemnik, ki dopusti, da ga najamejo, da dela namesto nekoga drugega, je redko vreden svoje mezde. Dela le na videz, zanima ga zgolj mezda, delodajalcu pa tako le malo koristi. In takšni in še slabši bodo vsi ti lažni učitelji in preroki. Njihov motiv bo namreč - kot zdaj pri farizejih - mamon; zaradi njega bodo poučevali, najneumnejše in lažne stvari prerokovali, ljudi goljufali telesno in še bolj duhovno, vdovam in sirotam odžirali dobrine in jim za to obljubljali nebesa in nazadnje bodo tiste, ki bodo ostali pri čisti resnici, preganjali z mečem in ognjem kot največje krivoverce in z velikim pompom govorili:
'Mi smo resnični nasledniki Kristusa, Božjega Sina!' To vam povem zdaj vnaprej, da boste tedaj vi in vaši nasledniki lahko vedeli, kako ravnati, ko se bo to zgodilo - in deloma se že dogaja!«
10 **Peter** je rekel: »Gospod, le kako bi bilo to mogoče že zdaj?«
11 **Jaz** sem rekel: »Prav lahko; kolikokrat sem že učil pred veliko množico ljudstva in mednjo niso bili zmeraj ljudje, ki bi jim šlo za blagor njihove duše, ampak jim je bilo zgolj za blagor njihove denarnice. Nekaj so doživeli sami, nekaj so jim povedali drugi, večino pa so dodali še sami, tako so si izmišljali laž za lažjo in nato potovali v vse pokrajine, se predstavljali za Moje odposlance in s tem pridobili veliko denarja. - Kaj menite o tem?«
12 **Peter in Janez** sta rekla: »Gospod, ali nimaš za takšne bogokletneže nobene strele in nobenega groma več?«
13 **Jaz** sem rekel: »Aj, aj, sta mar otroka groma ali Božja otroka? Strela seveda poruši in uniči tisto, v kar udari; toda Božji otroci imajo drugo orožje in to se imenuje: potrpljenje, krotkost in ljubezen.
14 Ti ljudje pa ob tem vendarle menijo, da služijo Bogu dobro in Njemu všečno. S takšnimi ljudmi se boste še zelo pogosto srečevali in mnogi se bodo spreobrnili. Če bi jih takoj zdaj uničili s strelami iz oblakov, ali bi jih potem še lahko spreobrnili? Zato se le ne zatekajte prehitro k strelam!
15 Resnica je najboljša strela proti takšnim lažnim učiteljem in prerokom! Prej bi lahko izsušili vsa morja zemlje, kakor kdaj zajezili tok resnice. Z Menoj boste zmogli vse, brez Mene pa nihče ne zmore nič; kajti Jaz sem resnica, luč in življenje! - Razumete zdaj to?«

236. Gospodova duhovna vsenavzočnost. Prvi bodo zadnji. Svarilo pred ljubosumjem in napuhom

1 **Filip** je rekel: »Da, Gospod, če bi zmeraj ostal pri nas tako kot zdaj, tedaj bi seveda šlo; toda po Svoji večkratni napovedi boš tako ostal med nami le še kratek čas in potem ne bo šlo več tako dobro kakor zdaj, ko med nami vidno deluješ!«
2 **Jaz** sem rekel: »Kot bitje vas bom sicer zapustil, to pomeni z bitjem te Svoje osebnosti, ker se to mora zgoditi, da bom za vas in vse, ki bodo po vas verovali Vame, pripravil večno, preblaženo bivališče; toda s Svojim Duhom, ki napolnjuje neskončnost, bom ostal pri vas do konca sveta in to učinkoviteje kakor zdaj, in vi boste delali še večje stvari, kot jih zdaj delam Jaz sam.
3 V komur ostane Moj nauk, torej Moja luč in večna resnica, v njem ostaneta tudi Moja moč in oblast. Le kaj še hočete več?«
4 **Filip** je rekel: »Gospod, Tebe samega, ker Te nadvse ljubimo!«
5 **Jaz** sem rekel: »Tudi to vam bo dano, kajti resnično povem vam: kjer bosta le dva ali bodo trije zbrani resno v Mojem imenu, bom med njimi tudi Jaz in to ali vidno ali zaznavno delujoč v Duhu in to bo menda vendar tudi Moja bitnost!
6 Glejte, v poznejših časih, ko bodo ljudje veliko bolj izvedeni v vsakovrstnih znanostih in umetnostih, kot so zdaj, se bom med njimi vidno le zelo redko pojavil, toda toliko bolj jedrnato bom deloval po Svojem Duhu. In povem vam: Tisti ljudje bodo toliko bolj blaženi, ker tega, kar vidite zdaj, ne bodo videli, vendar pa bodo kljub temu trdno verovali in po tem živeli!
Vi Me ljubite, ker Me vidite; tisti v prihodnjih časih pa Me bodo ljubili, ne da bi Me kdaj videli. Kako Me bodo šele ljubili tedaj, ko Me bodo videli v Mojem kraljestvu! Zato sem vam nekoč že pokazal podobo, ob kateri je bilo rečeno: In tako bodo lahko prvi zadnji in zadnji bodo prvi! Kajti resnično, več je potrebno za to, da verujemo, četudi ne vidimo in živimo po veri, kot če vidimo vse in šele potem verujemo in po tem živimo! - Ali ne menite tako tudi vsi vi?«
7 **Lazar** je rekel: »To je prav res, kajti nič videti in kljub temu trdno verovati je očitno večje zasluženje, kakor videti številna znamenja, ter iz Božjih ust slišati številne govore in nauke, ki človeka z neustavljivo močjo silijo k veri, in šele potem verovati. In tako bo najslabotnejši v veri Vate, o Gospod, tisti, ki bo vendarle vestno ravnal po njej, očitno prej zaslužil najvišja nebesa kot kateri izmed nas, ki ima najmočnejšo vero, najnižja. Oh, to je vsaj meni kristalno jasno!«
8 **Učenec Andrej** je nato rekel: »Meni pa še ne! Kaj moremo, če smo prav zdaj na svetu? Saj moramo vendar v tem prvem zelo kritičnem času prenašati breme in vročino in zato naj bi bili potem brez svoje krivde zadnji? To pa res zveni nekoliko čudno!«
9 **Jaz** sem rekel: »To zveni čudno samo tistemu, ki Mojih besed še vedno ne razume! Mar je pomembno, če bom na tiste ljudi gledal tako kot na vas prve, in vas prvih ne bom imel za več kot tiste zadnje?! Ali ko boš enkrat blažen v Mojih nebesih, boš morda potem kaj manj blažen, če bo zadnji tudi tako blažen kot ti? Glej, kako zelo si še slep!
10 Povem pa vam tudi: Ljubosumje žal obstaja na zemlji, - toda v nebesih se ne bo pojavilo več, kajti ljubosumnež nikoli ne bo prišel tja.

11 V nebesih bo prvi in največji samo tisti, ki se bo imel za najneznatnejšega in najmanjšega, kajti to bo vaša slava, da boste v svoji čudi vsi enaki otročičem! Kdor v svoji čudi ne bo kakor otroci, ne bo mogel vstopiti v Božje kraljestvo; kajti pot v nebesa je zelo ozka in posejana z vsakovrstnim trnjem. Največja trnata ovira pa je in ostane napuh in cela legija njegovih različic.
12 Zato naj se vsak varuje častihlepja, ker je oče zavisti, sebičnosti in nazadnje, ko najde hrano, tudi najhujšega napuha, ki ima pradomovino v peklu! - Si to razumel, učenec Moj?«
13 **Andrej** je rekel: »O da, in najprisrčneje se Ti zahvaljujem, o Gospod, za ta Tvoj tako zdravilni poduk!«
14 **Jaz** sem rekel: »Je že spet vse dobro. Kdor se bo ravnal po tem, bo žel večno življenje.«

237. Nebesa in pekel

1 Tedaj je stopil k Meni **Rimljan** in rekel: "Gospod in Mojster, o tem, da Ti je v vsej neskončnosti znano vse od največjega do najmanjšega, sem popolnoma prepričan in nihče več mi ne more odvzeti tega zame najbolj osrečujočega prepričanja! Zdaj pa je bil že večkrat govor o peklu in odkrito moram priznati, da še vedno niti najmanj ne vem, kaj to pravzaprav je. Ali je to kakšen nadvse mračen in žalosten kraj, kjer so zločinci večno trpinčeni ali neprenehoma mučeni za svoje grehe, ali pa so vse te muke končno, sodeč po Tvoji večni ljubezni in dobroti, vendar le skrajna sredstva za to, da bi nazadnje celo najhudobnejše duhove po nedoumljivo dolgem času pripeljal nazaj k resničnemu spoznanju? Kje je ta nesrečni kraj in kakšen je videti?«
2 **Jaz** sem rekel: »Moj zelo dragi prijatelj, to ti lahko povsem natančno razložijo Moji stari učenci - njim sem vse pokazal - toda povrh tega je še marsikaj v večni Božji ljubezni in modrosti, česa ti zdaj ne bi razumel, četudi bi ti razodel. Sicer pa pekel sam po sebi ni neki določen kraj, prav tako kot niso tak kraj nebesa, ampak sta tako pekel kot nebesa odvisna le od človekovega notranjega stanja.
3 Tako sta lahko angel in najhujši hudič tesno skupaj in sta vendarle duhovno neskončno oddaljena drug od drugega in angel je ne oziraje se na hudiča, ki naravno stoji zelo tesno ob njem, zagotovo v nebesih•, hudič pa v peklu, in ne ve nič o angelu, ki stoji tik ob njem. Tega zdaj pač ne moreš tako zlahka razumeti, kajti duhovne razmere so povsem drugačne kakor tuzemske.
4 Vendar se za zelo pazljivega opazovalca tudi tu najdejo marsikakšni podobni pojavi, ki se zelo natančno ujemajo z onstranskimi. Tako na primer si lahko človeku, ki je notranje tvoj največji sovražnik, ter noč in dan tuhta, kako bi te kar najbolj boleče prizadel, fizično blizu, duhovno pa daleč. Ne more te prenašati na tako visokem položaju in bi ga raje zasedal sam; je pa svetno moder in zna svoje notranje čutenje pred teboj tako prikrivati, da ga nikakor ne moreš niti slutiti. Če torej prideš k njemu, te bo sprejel kar najbolj vljudno in ti izkazal vse časti, v resnici pa bi te rad, če ne bi bilo tako strogih kazenskih zakonov, pri priči pokončal. Toda misli si: Ti si zdaj visoko zgoraj, jaz pa še globoko spodaj! Prej mi še moraš pomagati navzgor, ko pa bom enkrat visoko gori, tedaj bom že poskrbel, da te bom strmoglavil v prepad!' Glej, to je že

• »Prav lepo v nebesih« je dopolnilo založbe Lorber Verlag.

popoln hudič, ki je že s telesom in dušo v peklu, medtem ko si ti kot zmeraj pravičen in pošten mož v nebesih.
5 Glej, če sta ti in tvoj hudobni sočlovek drug poleg drugega, so, fizično vzeto, nebesa in pekel tesno drug ob drugem; toda kljub temu ti pekel ne more storiti nič, ker je med vama zakon ustvaril strmo in neprehodno ločilno steno. Toda kako neskončno različno je vajino moralno stanje in kako silno sta po njem oddaljena drug od drugega!
6 Glej, tu imaš podobo nebes in pekla, kako sta odmaknjena drug od drugega! In zdaj naj ti dam še en zgled, kakšen je pekel; torej le pazi!
7 Predstavljaj si dva človeka, recimo sosednja, nadvse ošabna in oblastiželjna kralja! Na zunaj sta videti najboljša prijatelja. Ko se obiščeta, prekašata drug drugega po ustrežljivosti, ter se objemata in poljubljata kot najboljša in najintimnejša prijatelja; toda skrivaj si vsak misli in želi: Oh, ko bi te le že kmalu videl poteptanega v prahu pod svojimi nogami! Vsak le preži na primerno in zanj ugodno priložnost, da bi lahko nadvse osovraženega soseda do konca uničil. Kdor pa si zelo želi začeti vojno s sosedom, tudi kmalu najde razlog za to. Skratka, oba kmalu napadeta drug drugega z vojsko in močnejši premaga kakor koli šibkejšega in temu ne preostane drugega kot beg.
8 Ko je tako rešil le svojo kožo, gre najhitreje k tretjemu, še močnejšemu sosedu, mu pripoveduje o svoji nesreči, do potankosti izda svojega prejšnjega prijatelja, ter tretjemu svetuje, kako bi ga zlahka premagal in se mu ponudi za vodnika. Nato kmalu za dobro plačo najame popotnike in ti prejšnjega zmagovalca nepričakovano napadejo in oropajo vseh dobrin in dežel. Če se zdaj temu drugemu premaganemu uspe rešiti z begom, bo kmalu našel četrtega in ta bo napadel tretjega ter ga po možnosti premagal in zgodba bo za nekaj časa na videz končana. Premagani pa v svoji notranjosti ne miruje, ampak vsakdo išče priložnost, da bi se nezaslišano maščeval vsem zmagovalcem. In glej, tako žene tako čisto peklensko čud njen notranji zli črv, ki ne umre, vedno dlje in dlje!
9 In kot si zdaj videl ob primeru obeh kraljev, tako je urejen ves pekel. Kako naj bi poboljšal črno čud teh bitij?! - Kako ti je všeč ta zadeva?«

238. Boji v peklu

1 **Rimljan** je rekel: »Da, Gospod, če je tako v peklu, tedaj si seveda ni mogoče zamisliti, da bi se tam najhujša medsebojna sovraštva kdaj končala, zadeva je zdaj videti povsem drugačna, kot sem si jo kdaj predstavljal! Ali takšni duhovi zaradi svojega najhudobnejšega stanja sami iz sebe nikoli ne morejo postati resnični prebivalci nebes?«
2 **Jaz** sem rekel: »Drži; če jih tisoč večnosti pustimo tako skupaj, se sami od sebe ne bodo nikoli poboljšali, ampak bodo večno čedalje slabši! Pomisli pa, da je nešteto takšnih duhov, ki niso napolnjeni z ničimer drugim kot z brezmejno sebičnostjo in neomejenim napuhom, kako ti potem gospodarijo med seboj! Misli si tudi, da so onstran povsem svobodni, da ni zakona, po katerem bi se morali ravnati in da lahko vsak dela, kar hoče! Če si to predstavljaš tako, boš videl anarhijo, kakršne ni na zemlji.
3 Vsak hoče biti takoj najvišji gospod; le tisti, ki so v istem zlu in isti laži, se zbirajo proti drugim, ki so v drugem zlu in v drugih lažeh in tako je večni prepir, zmerjanje, boj in najgrozovitejše medsebojno pohabljanje. In, ko si

pohabljeni spet opomorejo, postanejo še bolj maščevalni in se skušajo s svojimi predstavami in prevarami prebiti v ospredje kot vsakovrstni čarovniki in umetniki. Ko pa si tako postopno pridobijo veliko privržencev, tedaj gorje tistim, ki so jih pohabili!
4 In tako obstajajo za vsako vrsto zla in laži velika združenja, ki le nekaj časa obstajajo na videz medsebojno ubrana. Ko napadejo kako drugo združenje, ga razbijejo in nagrabijo plen, tedaj hoče biti pri delitvi vsak vodja in si tako tudi prilastiti največji del plena. In tako se zmagovito združenje potem spre med seboj. Najprej žrebajo. Ko po žrebu nekomu pripade največji del plena, tedaj mu še predstavijo vsakovrstne res peklenske preizkušnje, ali si jih upa prenesti. Veliko mu obljubljajo, celo kronanje za kralja in boga vseh združenj. Če se noče dati preskusiti, mu odmerijo najmanjši del plena in to ga seveda skrivaj že razjezi; če, nasprotno, preskušnje sprejme, ga strahovito mučijo in mora poslušati vse mogoče zmerjanje in celo stanovitno prenašati najhujše bolečine.
5 Zdaj velja vaš rimski pregovor: 'Aut Caesar aut nihil'• Preskušnje sprejme in ko jih je prestal, sicer postane navidezni kralj, toda ta čast ne traja dolgo. Kmalu pride do uporov, izmučenega kralja odstavijo, njegovo mesto zasede diktator in izdaja uredbo za uredbo, pri tem pa vsak skrbi za svojo vrečo. To potem spet ni prav tistim, ki pri tem potegnejo krajši konec in spet se začno konspiracije•, tem pa sledijo grozotni upori. In tako tam nihče ne more priti do svojega reda.
6 Od časa do časa bodo v takšna nadvse razrvana združenja poslani tudi boljši učitelji; toda tem se ne godi skoraj nič boljše, kot se je godilo angeloma pri Sodomi in Gomori. Hudobni duhovi bi jih kot močna bitja radi takoj izrabili za uničenje vseh svojih sovražnikov. Iz tega pa že lahko spoznaš, kako je s poboljšanjem teh duhov.«

239. Drugo Božje stvarjenje

1 (**Gospod**:) »Vsi peklenski duhovi se znajo nadvse dobro pretvarjati. Pogosto se prikazujejo na zunaj podobni angelom, v notranjosti pa so in ostajajo krvoločne zveri. Tako zelo se znajo pretvarjati, da bi lahko zapeljali celo angele, in Jaz sem prišel v mesu na to zemljo predvsem zato, da bi peklu za večno postavil jez, ki ga vso večnost ne bo mogel premagati.
2 Jaz, kot Bog od vekomaj, bi s Svojo voljo seveda lahko uničil pekel, toda z njim bi bilo uničeno tudi vse stvarstvo. In kaj potem? Morda začeti novo stvarjenje? Da, da, to bi že šlo; toda novega stvarjenja materialnih svetov si ni mogoče misliti v nobenem drugem redu kakor v zdajšnjem, ker je materija strjen in nujno determiniran medij, po katerem mora bitje, ki naj bi Mi postalo v vsem podobno, popolnoma ločeno od Mene opraviti preizkus svobodne volje, da bi doseglo resnično življenjsko samostojnost.
3 Zato je boljše vse pustiti kot je, seveda v ločenem redu. Tega pa lahko uresničim le s tem, da sem Jaz sam postal človek, sam prežel vso materijo in tako vso njeno še tako staro sojeno duhovno vsebino usposobil za blaženost.

• Ali cesar ali nič! To pomeni: vse ali nič.

• Zarote.

4 In to je drugo stvarjenje, ki sem ga že od vekomaj predvidel, brez katerega noben človek tega ali katerega drugega sveta ne bi mogel postati popolnoma blažen; kajti pred tem Svojim prihodom sem bil večno nevidni Bog, kot je tudi v Mojzesu zapisano, da nihče ne more Boga videti in živeti. Odslej pa sem za vsakogar vidni Bog in vsak, ki Me vidi, živi in bo večno živel.
5 Odrešenje pa je prvič, v Mojem nauku, in drugič, v tem Mojem učlovečenju, s katerim je tako prevladujoča oblast starega pekla zlomljena in premagana.
6 To je nakazal že prerok Izaija, ko je v 63. poglavju, v vrsticah 1 - 9 rekel: 'Kdo je Ta, ki prihaja iz Edoma, v pordečenih oblačilih iz Basre, Ta, ki je veličasten v svojem oblačilu in ponosno stopa v Svoji silni moči?'
7 'Jaz sem, ki govorim v pravičnosti, močan, da odrešim!'
8 'Zakaj je Tvoje oblačilo rdeče in Tvoja tunika kakor mastilčeva v stiskalnici?'
9 'Sam sem mastil, izmed ljudstva ni bilo nobenega moža z Menoj! Zato sem ga poteptal (pekel) v Svoji jezi (pravičnost), zmečkal sem ga v Svoji srditosti (najvišji red Božje modrosti). Zato je zmaga oškropila Moja oblačila (nauka in prave vere). Kajti dan maščevanja je v Mojem srcu, prišlo je leto Mojega odkupljenja. Odrešenje Mi je prinesla Moja roka (Gospodova človeškost); ko sem se spustil na zemljo, sem ga premagal (pekel).' Rekel je: 'Glej, Moje ljudstvo so tisti otroci (ki jih je pekel zapeljal), zato sem jim postal Odrešenik, zaradi Svoje ljubezni in blagosti sem jih odrešil.'
10 V 59. poglavju pa najdete pri istem preroku: 'Videl je, da ni bilo nikogar (to pomeni nobene ljubezni in nobene resnice) in osupnil, da ni bilo posrednika; zato Mu je prinesla odrešenje Njegova roka (Gospodova človeškost), Njegova pravičnost ga je podpirala (Božji red v Gospodovi človeškosti). Zato si je nadel pravičnost kakor oklep in čelado odrešenja na Svojo glavo, nadel si je obleko maščevanja (resnica), pokril se je z gorečnostjo kot s plaščem. Tu je prišel Odrešenik za Sion!'
11 V Jeremiju berete (poglavje 46): 'Obupani so; kajti njihovi junaki (pekel) so potolčeni. Brezglavo bežijo in se ne ozirajo nazaj. Tisti dan (v čast in hvalo) Gospodu Bogu Sabaotu, dan maščevanja, ko se maščuje nad Svojimi sovražniki in Njegov meč bo žrl in se nasitil.'
12 In v 45. psalmu, od 4. do 8. vrstice berete naslednje zelo ustrezno mesto, ki se glasi: 'Opaši si svoj meč (tudi Gospodova človeškost) okoli ledij, o Mogočni! Tvoje puščice (resnica) so ostre. Ljudstva (pekel) bodo padla pod Tebe, tisti, ki so v srcu sovražniki kralja (vsega dobrega in resničnega). Tvoj prestol (Gospodova Cerkev) za prihodnji čas in večnost! Ljubil si pravičnost, zato Te je Bog mazilil.'
13 Veliko je še podobnih mest, v katerih je predstavljeno, da sem Jaz prišel v mesu na ta svet predvsem samo zato, da bi za večno ustavil preveč nasilno poseganje pekla.«

240. Odnos med peklom in svetom

1 (**Gospod**:) »Nikar naj nihče izmed vas ne misli, da sem Jaz nekoč ustvaril že tudi pekel! To naj bo daleč od Mene in od vsakega izmed vas! Prav tako ne mislite, da je pekel kraj za večno kaznovanje zločincev te zemlje! Nastal je sam iz tistih mnogih človeških duš, ki so se na tej zemlji v mesu norčevale iz vsakega Božjega razodetja, tajile Boga, delale le tisto, kar je ugajalo njihovi zunanji čutnosti, toda nazadnje so se dale po Božje častiti in svojim dvorjanom

naročile, naj vse ljudi poučijo, da so one same bogovi in da jih mora vse ljudstvo moliti, kot je to počel Nebukadnezar v Babilonu. Znova so izumili malike in ljudstva prisilili, da so jih častila in jim prinašala velike žrtvene darove; kdor pa se je upiral, so ga najgrozoviteje mučili.
2 Iz tega pa lahko uvidite, kolikšno je bilo nasilje pekla nad vso zemljo in kako skrajni čas je že bil, da sem moral Jaz sam stopiti dol v materijo, da bi to staro, toda nujno sodbo z vso Svojo polnostjo predrl in s tem postavil jez peklu, ki se je sam ustvaril, da ga ta ne bo nikoli več prebil tako kot je to bilo doslej.
3 Jaz, Najsvetejši, sem si moral nadeti nesvetost človeške ali ustvarjene slabotnosti, da bi se lahko peklu približal, da bi ga premagal kot močan junak. Zdaj sem se mu približal, sem v njegovem središču in vsi hudiči in satani bežijo pred Menoj kot pleve pred viharjem.
4 In tako sem vam zdaj na primeru pokazal, kaj je pekel, kaj je počel, deloma še počne in kaj je odrešenje. - Ste to vsaj kolikor toliko razumeli?«
5 **Agrikola** je nato osupel spregovoril: »Gospod, takšnega opisa pekla še nisem slišal! Mi Rimljani smo ga v svoji domišljiji postavili pod zemljino površje, posebno na tiste kraje, kjer so, tako kot pri nas, takšne gore, iz katerih se neprenehoma kadi in od časa do časa bruhnejo velike količine ognjene snovi, ki vse uniči. Ah, tako pa je zadeva povsem drugačna! Saj je vendar vsa zemlja s tako sprevrženim pokvarjenim človeškim rodom popoln pekel, ker v tem svetu se dogaja prav tako, kot si nam opisal dogajanje in početje v peklu!«
6 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj Moj, svet in pekel sta ravno tako eno kakor sta eno telo in duša. Velika peklenska duša uporablja zunanji svet prav tako, kakor duša uporablja svoje telo. Če je duša po svoji ljubezni do Boga in do bližnjega angel, bo tudi telo delalo samo dobro, ker duša, ki oživlja telo, noče in ne more narediti nič zlega; če pa je duša že popoln hudič, tedaj je takšno tudi njeno telo.
7 Zato pa sem prišel zdaj v telo tega sveta, da bi vse legije in legije hudičev izgnal iz njega. Včeraj sem ti z dekletom dal v malem zgled za to, kar delam v velikem. Zdaj bom iz hiše pometel stare hudiče; toda če se ljudje ne bodo tega držali, bodo kmalu pripravili nov pekel in njegove hudiče in ti se bodo potem kmalu vrnili v očiščeno hišo in povzročili v svetu še hujše stanje, kakor je bilo prvo pred Menoj.
8 Kajti tako kot prej, mora tudi zdaj vsaka duša v mesu opraviti preizkus svoje svobode volje in spoznanja, to pa se ne more zgoditi nikoli in nikdar, če ni dopuščenega spodbujanja k dobremu in zlemu. V Meni pa imajo zdaj ljudje v svoji roki pomoč in lahko zmeraj sijajno premagajo pekel, ki hoče zrasti v njih, kar je ravno posledica Mojega odrešenja. Tisti, ki tega ne bodo storili, pa bodo še bolj hlapčevali novemu peklu, kot so stari do tega časa.«
9 **Agrikola** je rekel: »Ja, Gospod, tedaj bi bilo vendar bolje takšne nove peklenske duše po telesnem življenju pri priči uničiti?!«
10 **Jaz** sem rekel: »Ja, prijatelj Moj, to pa ne gre; kajti vse duše, dobre in hudobne, so iz Mene; in kakor ne more biti nič od Mene večno nikoli uničeno, tako tudi ne more biti uničena najhudobnejša duša, ampak bo vsaka živela naprej po svoji ljubezni. - Razumeš to vsaj malo, prijatelj Moj?«
11 **Zdaj** so vsi rekli: »Gospod in Mojster! Zadeva nam je postala popolnoma jasna; toda zdaj gre še za nekaj drugega: za poseben, žalosten občutek v našem srcu, ki postaja čedalje glasnejši in sicer iz dveh vzrokov: Prvič, očitno je, da z dušo in telesom živimo v najpopolnejšem peklu in drugič, da velika večina ljudi

te zemlje očitno ne postane nič drugega kot peklenski duhovi, in očitno tudi to za večno. Ali takšnim peklenskim duhovom tudi Ti, 0 Gospod, ne moreš več pomagati?«

241. Lazar hoče pomagati grešnikom

1 **Farizeji in pismouki**, ki skrivaj niso bili prav zadovoljni z razlago pekla, pa so rekli: »Ah, to naj nas popolnoma nič ne skrbi, prepustimo to Njegovi dobroti in modrosti! Čeprav smo negodovali, ker je sprejel množico grešnikov in cestninarjev, ki tudi niso bili ravno nebeški duhovi, bo pač že našel izhod tudi za že prave peklenske duhove! Saj je v Njegovi modrosti skrito še zelo veliko takega, česar nam ne bo razodel. Kar je potrebno, nam bo razodel, česar pa ne potrebujemo, pa naj nam tudi ne bo mar. Če je hudič po svoji volji tako slep in neumen in noče sprejeti luči, no, potem naj ostane hudič na veke! Če ima nenehno priložnost, da bi se poboljšal in mu ne manjka ne razuma ne volje, pa kljub temu noče dobrega in resničnega in si šteje v čast, da nasprotuje Božji volji, potem naj norec to počne, dokler ga to najbrž veseli, Bog in vsi blaženi duhovi pa zaradi tega ne bodo nič na škodi! - To je naše povsem trezno mnenje.«
2 **Lazar** je rekel: »Da, da, razmišljate povsem pravilno in tudi Rimljani imajo kar prav, ko pravijo: 'Tistemu, ki sam hoče, se ne godi krivica!' Toda jaz pravim: kljub temu govori tako samo suha pravna filozofija sveta. Če pa vidim človeka, ki si hoče iz obupa vzeti življenje, ali vidim neizkušenega človeka, ki nabira strupene jagode, da bi se nasitil z njimi, tedaj je vendar moja človeška dolžnost, da ne pustim vsakemu delati tistega, kar se je namenil storiti, ampak ga moram resno odvrniti od tega in poučiti, kakšne posledice bi utegnilo to ali ono imeti zanj.
3 Seveda, kjer ne vem in ne vidim, da človeku grozi nevarnost iz njegovih dejanj, tudi ne morem nič čutiti do njega in mu tudi ne morem pomagati; toda kjer vidim, vem in čutim, tam ne smem še tako neumnega in trmastega človeka prepustiti pogubi po njegovi lastni volji, in čutečemu srcu ne more biti vseeno, če se jih med tisoč ljudmi devetsto devetindevetdeset pogubi ali ne. In zato lahko samo pohvalim vse tiste, ki jih gane in so žalostni, ko spoznajo, da jih je tako neznansko veliko kot za večno pogubljenih. Tudi povsem naravno se mi zdi, da so se ti plemenito čuteči ljudje zdaj tako izpovedali pred Gospodom. Kajti od Njega lahko vendar z največjim zaupanjem pričakujemo, da nam bo tudi te stvari prav pojasnil, četudi s priliko. - Gospod, imam prav ali ne?«
4 **Jaz** sem rekel: »Moj ljubi brat Lazar, povsem prav imaš! Četudi vsi pismouki in farizeji nergajo nad tem, sem vendarle edini Gospod kljub temu Jaz in lahko delam, kar hočem, in nihče Me ne more poklicati na odgovornost in reči: 'Gospod, zakaj delaš to ali ono?'
5 Jaz pa vam hočem povedati še nekaj prilik o resničnem Božjem usmiljenju in po njih lahko sami presodite, kako je s tem. - In tako Me torej poslušajte!«

242. Tri prilike o Božjem usmiljenju. Skrivnost ljubezni

1 (**Gospod**:) »Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa bi izgubil eno izmed njih, ne bi takoj pustil devetindevetdesetih v puščavi in šel za izgubljeno, ter jo iskal tako dolgo, dokler je ne bi spet našel, in ko bi jo našel, bi si jo od veselja naložil na rame. Ko bi se potem vrnil domov, bi vse svoje sosede povabil k sebi in rekel: 'Veselite se z menoj, kajti našel sem svojo ovco, ki je bila izgubljena, zato pripravljam gostijo!'
2 In povem vam: Tako bo tudi več veselja nad enim grešnikom, ki je bil izgubljen, ko se bo resno poboljšal, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki sploh niso potrebovali pokore!•
3 Ali katera koli žena, ki ima deset grošev in izgubi enega od njih, ne prižge takoj svetilke, pomete vso hišo in z vso vnemo išče, dokler ne najde izgubljenega groša? In ko spet najde izgubljeni groš, mar ne bo sklicala svojih prijateljic in sosed ter rekla: 'Veselite se z menoj, kajti našla sem groš, ki sem ga izgubila!'?
4 In Jaz vam povem: Tako se bodo tudi Božji angeli zelo veselili vsakega grešnika, ki je bil izgubljen, pa si je z resnično in resno pokoro spet pridobil nebesa!••
5 In poslušajte še eno zelo pomenljivo priliko! Nekoč je bil zelo ugleden in nadvse bogat mož, ki je imel dva sina. In mlajši sin je šel k očetu in mu rekel: 'Izroči mi delež ali vrednost mojega premoženja, kar mi kot tvojemu dediču pripada, kajti oditi hočem od tod in v svetu poiskati svojo srečo!' In oče je sinovoma razdelil imetje in dal mlajšemu njegov delež.
6 In kmalu nato je mlajši zbral vse svoje stvari in potoval daleč od doma iz dežele v deželo. In, ko je našel kraj, ki je bil všeč njegovim čutom, je tam s potratnim življenjem zapravil ves svoj denar. In, ko je kmalu zapravil vse svoje imetje, je prišla velika draginja v tisto deželo in začel je trpeti pomanjkanje. Nato je šel in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele, da bi mu dal kakšno delo, ta pa ga je poslal na svoje polje svinje past. Toda, ko je nekaj dni pasel svinje, je postal zelo lačen in želel je svoj trebuh napolniti s tropinami, ki so jih jedle svinje, toda nihče mu jih ni dal.
7 Ko pa je trpel tako hudo pomanjkanje in se je v skrajni sili prehranjeval le s koreninicami in travo, se je končno poglobil vase in si rekel v mislih: Koliko dninarjev ima doma moj oče, ki imajo dovolj kruha, jaz pa tukaj umiram od lakote! Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: 'Oče, grešil sem v nebesih in pred teboj!• Odslej nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin, vendar pa me naredi za najmanjšega tvojih dninarjev!'
8 In tako je sin vstal in se odpravil k očetu. Ko pa je bil še daleč, je oče že zagledal sina in se mu je zasmilil. Zato mu je stekel z razširjenimi rokami naproti, mu padel okoli vratu in ga poljubljal. Sin pa mu je rekel: 'Oče, grešil sem v nebesih in pred teboj, odslej nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin!' Toda oče je rekel hlapcem: 'Takoj prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite, dajte mu prstan na roko in obujte mu čevlje! In pripeljite pitano tele,

---

• Lk 15, 3-7

•• Lk 15, 8-11

• Jeremija 3,12 in Davidov psalm 51,6.

zakoljite ga, jejmo in se veselimo! Kajti ta moj sin je bil mrtev in je spet oživel, bil je izgubljen in je najden! In tako zdaj pojmo in bodimo veseli!'
9 Najstarejši sin je bil na polju in ko je prišel domov, je slišal petje in ples. In poklical je hlapca k sebi in ga vprašal, kaj je to. Hlapec pa mu je rekel: 'Tvoj brat je prišel in oče mu je zaklal pitano tele, ker ima spet zdravega izgubljenega sina.' Starejši brat se je nato ujezil in ni hotel vstopiti. Oče pa je šel ven in ga pregovarjal. Starejši sin pa je odgovoril očetu: 'Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa meni še nikoli nisi dal niti kozlička, da bi se ob njem lahko poveselil s svojimi prijatelji! Ko pa je zdaj prišel ta tvoj sin, ki je svoje premoženje zapravil z vlačugami, si mu zaklal pitano tele!' - 'Moj sin, ti si vedno pri meni', je rekel oče, 'in vse, kar je moje, je tudi tvoje! Zato bodi tudi ti vesel, kajti ta tvoj brat je bil mrtev in je spet oživel, bil je izgubljen in je spet najden!' Nato je tudi starejši brat vstopil in se zelo razveselil mlajšega brata.••
10 Glejte, te prilike vam povedo, kaj potrebujejo tisti, ki so v svojem srcu v ljubezni podobni Očetu v nebesih; tisti pa, ki tičijo samo v modrosti, ne čutijo velike potrebe po ljubezni v Očetu.
11 Tudi David, mož po Božjem srcu, je imel dva sina, ki ju je posebno ljubil. Čeprav ga je Absalom preganjal in se mu je (David) zoperstavil z vso močjo, da bi ga premagal, kakšno nagrado bi dobil od Davida tisti, ki bi mu tako vroče ljubljenega sina vrnil živega! Salomon je bil seveda modrost sama in je bil zmeraj ob Davidu, toda Davidove ljubezni in naklonjenosti je bil deležen Absalom.
12 O ljubi Moji, ta prilika pove neizrekljivo veliko! Kolikšno veselje bo občutilo Davidovo srce, ko mu bo nekoč spet prišel živ naproti izgubljeni sin Absalom!
13 O ljubi Moji, v ljubezni je skrito še veliko več, česar ni doumela nobena modrost, zato je Oče kot večna ljubezen tudi večji kakor Sin, ki je kot njena svetloba tukaj pred vami.
14 Zato pravim: Veliko je celo najmodrejšim ljudem nemogoče, je pa vse mogoče pri Bogu v Njegovi ljubezni! - Mi verjamete to?«
15 **Lazar** je rekel ves vesel: »Gospod, najprisrčneje se Ti zahvaljujemo za to oznanilo; kajti kdor ni udarjen s sedemkratno omračitvijo duše in vse svoje čudi, mora vendar najnazorneje opaziti, kaj si s tem nakazal. Vsaj jaz sem Te povsem jasno razumel in tako Te bodo tudi mnogi.«
16 Skoraj vsi drugi, ki so bili navzoči, so tudi rekli, da so prav dobro razumeli povedano.

243. Posledice napačnih predstav o onstranstvu

1 Le farizeji si še niso bili edini in **pismouk** je rekel: »To zveni seveda zelo spodbudno; toda ne ujema se s pojmom ustreznega večnega plačila. Če bo namreč dober človek za svoja dobra dejanja, za svoje potrpljenje v bolečinah in trpljenju vseh vrst nagrajen z onstranskim, večnim plačilom, tedaj bi moral biti tudi zločinec, ki je vedno živel v blaginji na tem svetu, večno kaznovan.
2 In, če bi ljudem oznanili, da je nazadnje mogoča rešitev tudi iz pekla, tedaj bo na zemlji še več zločincev! Zdaj še vendar strah pred večnimi kaznimi v peklu mnoge ljudi odvrača od slabih dejanj in upanje na dosego večne blaženosti jih spodbuja k dobremu! Če pa predpostavimo, da imajo tudi prekleti še morebitno možnost, da bodo nekoč postali blaženi, tedaj se bodo

•• Lk15, 11-32.

tudi dobri čedalje slabšali in čista dobrota bo na zemlji kmalu postala redka kakor diamanti. To je za šibko srce sicer zelo tolažilno, toda čut za pravičnost se ob tem izgubi! To je moje odkrito mnenje.«
3 **Jaz** sem rekel: »Zate je seveda lahko zelo ravno, Zame pa je zelo skrivljeno! Če verjameš, da pekel ali nebesa služita kot gibalo, ki naj človeka zadrži pred zlom in ga vodi k dobremu, še zmeraj napačno veruješ, ker se popolnoma slab človek smeje tvojemu peklu in tvojim nebesom, povsem dober pa je dober tudi brez tvojega pekla in brez tvojih nebes. Kajti pekel in nebesa, postavljena tako, kot si zadevo predstavljaš ti, sta šele prav primerna, da vsakega človeka naredita kar se da slabega.
4 Kajti kdor dela dobro le zaradi plačila, ta posoja svoj denar za visoke obresti, in kdor to počne, nima ljubezni do bližnjega in še manj ljubezni do Boga. Kdor ne ljubi svojega bližnjega, ki ga vidi, le kako more ljubiti Boga, ki Ga ne vidi?
5 Odvzemimo nebesa in pekel in si oglejmo tvoje pobožne ljudi! Začeli bodo besneti in divjati še huje kot dobičkaželjni posrednik, ki mu je pobegnil dolžnik s posojenim denarjem; in ker se jim ni treba več bati peklenskih kazni, bo tedaj takšne ljudi mogoče krotiti samo z uveljavljenimi svetnimi zakoni.
6 Torej so že od začetka ljudje ravnali slabo, da so stari svojim otrokom predstavili pekel kot nekaj kar se da vročega, nebesa pa naslikali z vsemi barvami svetlobe in z vsem ugodjem, ki prija človeškim čutom. S tem so sicer povzročili nekakšen strah božji, ki pa zaradi prelahko doseženega pekla in pretežko doseženih nebes nikoli ni prešel v resnično ljubezen do Boga in do bližnjega, ampak se je pri slabotnejših ljudeh izrodil v čedalje večji strah, pri močnejših z več notranje luči pa prešel v popolno ravnodušnost do Boga in sočloveka. Ti močnejši ljudje sami pri sebi niso verjeli sploh nič, vendar so pro forma sodelovali pri stvari, da bi preprosto ljudstvo obdržali pri veri, da se ne bi upiralo tistim, za katere je moralo delati, in so si ti namesto izgubljene vere v Boga, nebesa in pekel lahko na svetu pripravili nebesa non plus ultra.
7 Nadaljnja posledica tega pa je zdajšnje skoraj popolno brezboštvo med ljudmi, ki bi se že zdavnaj v največjem besu dvignilo proti vladajočim gospodom in jih zelo konkretno vprašalo, zakaj jim morajo služiti in jim biti podložni, če jih ne bi od tega z mečem odvračali svetni rimski zakoni.
8 Glej, vse to je posledica takšnega čuta pravičnosti v dušah ljudi, ki so zmeraj, podobno kot ti, z najostrejšimi besedami oznanjali, da bo Bog sicer dobre večno poplačal v nebesih, toda zaradi Svoje neizprosne pravičnosti tudi hudobne v peklu brez vsakršne olajšave kar najstrašnejše večno kaznoval z nezaslišanimi mukami!
9 O vi norci! Ali je kje oče, ki vsaj nekoliko ljubi svoje otroke in bi dal otroka, ki je enkrat prekršil njegovo zapoved, dosmrtno vreči v ječo ter bi ga povrh tega še vsak dan pretepal vse dni, dokler bi živel?! Če pa tega ne bo storil zemeljski oče, ki je kot človek v bistvu vendarle slab, koliko manj bo to storil Oče v nebesih, ki je sam večna in najčistejša ljubezen in dobrota!
10 Ali pa si zamisli le enega res modrega in zelo razumevajočega človeka na zemlji. Bo ta lahko kdaj odobraval večno kaznovanje grešnika, ali bo kdaj komu prisodil takšno kazen? Gotovo ne, in nadvse modri Bog še toliko manj!
11 Povem vam pa, da Moji resnični nasledniki ne smejo zagovarjati nobene kazni, niti začasne, čeprav je doslej veljalo: življenje za življenje, oko za oko in zob za zob, ampak, če te kdo udari po enem licu, mu ne vrni enako, temveč mu nastavi še drugo lice, da te lahko še enkrat udari, če se sicer ne more

pobotati s teboj, da potem zavladata mir in edinost med vama! Če bi ti kdo izdrl oko, mu ne vrni z enakim, le trpeč boš poboljšal njegovo srce. Nikomur ne vračajte hudega s hudim, tako boste kot Moji resnični otroci imeli mir v svetu in boste prav s tem kazali, da ste resnično Moji učenci!«

244. O sojenju in kaznih

1 **Pismouk** je nato rekel: »Gospod in Mojster, zdaj že vidim, da si Ti edini nadvse dober in resničen, najbolje še je, da se vedemo, verujemo in govorimo tako, kot si nam zdaj vse to pokazal od vrha do tal! Le z odpravo smrtne kazni se še ne morem povsem sprijazniti; če namreč na življenje nekega človeka ne bi bilo spet stavljeno življenje morilca, tedaj kmalu življenje nobenega človeka ne bi bilo več varno!«
2 **Jaz** sem rekel: »Da, to je spet tvoje mnenje, vendar Jaz glede tega menim povsem drugače! Tiger rodi tigra, prav tako lev, panter in hijena sebi enake.
3 Če kak surov, živalsko podivjan človek, ki ga ženejo njegove živalske strasti, ubije človeka, bi imel ubiti v resnici pravico, da bi ubil svojega ubijalca; nekdo tretji pa, ki mu ubijalec nikoli ni storil nič žalega, pravzaprav sploh nima pravice, da bi se namesto umorjenega maščeval morilcu. Ker pa lahko tak poživinjeni človek postane nevaren tudi za druge ljudi, ga lahko ti preganjajo. Ko ga dobijo, naj ga vržejo v varno ječo, ga poučijo in skušajo iz njega narediti človeka! Če to uspe, ste iz hudiča naredili človeka, zato lahko pričakujete več resničnega življenjskega plačila, kot če bi ubili morilca. To bi bilo torej eno, kar bi bilo najbolje storiti z morilcem.
4 Ali v drugem primeru, ko bi bil morilec preveč zloglasen in popolnoma utelešen hudič, ga tudi preganjajte; in ko ste ga ujeli, ga vprašajte za razlog, zakaj je počel takšna grozodejstva in ali se jih ne kesa! Če govori resnico•, storite, kot sem prej povedal; če pa taji dejanje in vam na vaše prigovarjanje ne odgovori pošteno, čeprav ste prepričani, da je prava pošast, tedaj poskrbite, da bo v prihodnje neškodljiv za človeško družbo, vendar ne z njegovo smrtjo, ampak ali s trdno ječo, ali z oslepitvijo njegovih oči, ali z izgnanstvom v tako oddaljeno pokrajino kje ob morju, od koder ne bo mogel več niti pomisliti na vrnitev.
5 To je Moj nasvet, kako se morate tudi v takšnem primeru vesti kot Moji resnični učenci. Svojo skupnost lahko poboljšujete in jo očiščujete od zločincev; toda nikogar ne smete soditi! Kdor obsoja, ga bom nekoč sodil tudi Jaz. Kdor pa ne sodi, ga tudi Jaz ne bom sodil. Če tiste, ki so se pregrešili nad vami, preklinjate in obsojate, boste morali nekoč isto pričakovati od Mene; če pa ravnate po Mojem nauku, tudi vi ne boste prekleti in obsojeni.
6 Svojemu bratu tudi ne smete reči 'raka'•; s tem si namreč že zaslužite sodbo, ker ste, če ste to resno mislili, že obsodili svojega brata. Še manj smete kateremu še tako neumnemu bratu resno reči, da je norec; če ste namreč pametnejši od njega, ste to iz Božje milosti. Če pa ste zaradi tega postali ošabni in se zgodi, da se neumneža sramujete in nočete govoriti z njim in pravite: 'Kdo lahko govori z norcem?', tedaj takšna sodba že izvira iz kali pekla v vas in s tem ste zakrivili peklenski ogenj (vnemo). Ni pa lepo, če bi se v Mojih resničnih

---

• »Resnico« je dopolnilo založbe Lorber Verlag.
• Zahrbten ali hinavski človek (pojasnilo Jakob Lorber).

učencih s takšno napačno vnemo vžgala le iskrica pekla; kajti tudi iz najmanjše iskrice lahko nastane velik požar.
7 V peklu zaneti največji požar napuh in v nebesih žari le svetloba največje ponižnosti in skromnosti in krotki ogenj ljubezni ogreva in oživlja vse. - Razumeš to?«

245. Veliki vesoljni človek v vesolju

1 **Pismouk** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, zdaj je tudi meni vse jasno; vendar mi vsi skupaj ne bomo zmogli nič proti oblasti svetnih vladarjev! In ti zaradi tega ne bodo spremenili svojih kazenskih zakonikov in bodo svoje smrtne obsodbe izrekali tako kot prej in Tvoj nauk glede tega ne bo upognil čutenja svetnih velikašev in mogočnežev!«
2 **Jaz** sem rekel: »Kar veš ti, seveda vem tudi Jaz, kako je s svetnimi velikaši povsod po svetu. Njim tudi nisem govoril, ampak le vam! Vi pa boste tudi prišli k svetnim velikašem in jim boste lahko oznanili Mojo voljo. Tistim, ki jo bodo sprejeli, bo tudi dobro šlo; tisti, ki pa je ne bodo sprejeli in bodo sodili kot poprej, bodo potem tudi prejeli svoje plačilo od tam, od koder so vzeli svojo sodbo; kajti tisti, ki je nimajo od Mene in je tudi vnaprej ne bodo hoteli imeti, je vendar ne morejo imeti od nikjer drugod kot samo iz pekla, in tako bodo od tam tudi želi svoje plačilo za to!«
3 **Učeni farizej** je rekel: »Da, Gospod, ko bodo slišali in razumeli priliko o izgubljenem sinu, jim končno tudi pekel ne bo pomenil veliko!«
4 **Jaz** sem rekel: »Skrbi za kaj drugega! Čas, v katerem je bilo izgubljenemu sinu•• dano izrečeno upanje, ni tako kratek, kot si morda predstavljaš. Opisal ti bom trajanje sojenih svetov in torej poslušaj!
5 Zemlja gotovo ni majhno nebesno telo in Sonce je ravno tisoč krat tisočkrat večje od te zemlje; toda že naslednje osrednje sonce je več kot deset tisočkrat sto tisočkrat večje kot to Sonce, ki osvetljuje to Zemljo in bo kmalu vzšlo, ter ima več telesne vsebine kot vseh desetkrat stokrat tisočkrat tisoč planetarnih sonc z vsemi njihovimi zemljami in lunami in kometi, ki se vsa v za vas nedoumljivo daleč raztegnjenih krožnicah s svojim spremstvom z veliko hitrostjo gibljejo okrog takšnega osrednjega sonca, in kljub temu, posebno najbolj oddaljena, pogosto potrebujejo tisoč krat tisoč let te Zemlje, da le enkrat prehodijo svojo dolgo pot in spet prispejo na staro mesto.
6 Obstaja pa še druga vrsta osrednjih sonc, okrog katerih se na še neskončno večjih tirnicah gibljejo celotna sončna območja s svojimi osrednjimi sonci; najbolj oddaljena sončna območja potrebujejo že eone let te zemlje, da le enkrat obkrožijo to drugo osrednje sonce. Takšno drugo osrednje sonce, okrog katerega krožijo sončna območja s svojimi osrednjimi sonci, bomo skupaj z njegovimi tisočkrat tisoč sončnimi območji imenovali sončno vesolje.
7 Zdaj pa si spet zamislite prav toliko število takšnih sončnih vesolij! Ta imajo spet v globini in daljavi, nemerljivi za vsak človeški um, skupno osrednje sonce, ki je kot nebesno telo še za desetkrat tisoč krat tisočkrat večje kot sončna vesolja, ki krožijo okrog njega v neizmerno širnih krožnicah.
8 To združbo sončnih vesolij z osrednjim soncem imenujmo sončno vsevesolje. Takšnih vsevesolij je spet za vas nešteto; in vsa imajo v neskončni globini spet

•• To je veliki vesoljni človek v neskončnem univerzumu.

neznansko veliko praosrednje sonce, okrog tega pa nemoteno krožijo kot eno telo v le za angele merljivih širnih tirnicah zaradi svojih številnih ločenih gibanj. Takšen sistem sonc in svetov okrog praosrednjega sonca bomo zato, da bi ga označili z razumljivim pojmom, imenovati sončna in planetarna lupinasta obla, ker vsa prej omenjena vsevesolja, ki v vseh smereh krožijo okrog praosrednjega sonca, predstavljajo neizmerno veliko kroglo. Zaradi svojega nujno skoraj kot misel hitrega gibanja in s tem povzročene sredobežne sile navzven v seveda za vas nemerljivi globini in daljavi, sestavljajo nekakšno lupino, katere gostota je enaka gostoti atmosferskega zraka te zemlje in ima od znotraj navzven premer, ki bi bil, merjen po razdaljah te zemlje, še veliko večji kot tisočkrat tisoč eonov.«
9 **Pismouk, Rimljan in Moj Lazar** so rekli: »Gospod, od te najstrahotnejše velikosti Tvojega stvarstva se človeku kar zvrti! Ali ga sploh lahko kdaj kak angel pregleda in doume v vsej njegovi resničnosti?«
10 **Jaz** sem rekel: »Prav gotovo, kajti sicer ne bi bil angel! Toda le opustite svojo omedlevico, prišlo bo namreč še hujše, kajti pravkar sem vam pokazal komaj pičico velikosti Svojega stvarstva!
11 Ostali smo pri veliki lupini kot skupnem ovoju neštetih vsevesoljij. Kako nastaja ta ovoj, sem na kratko že omenil. Toda zakaj nastane?
12 Glejte, vsaka celota v sebi, od največje do najmanjše ima za pokrivanje in za varstvo svoje nadvse umetelne notranjosti nekakšen ovoj! Ta ovoj pa je namenjen še nečemu zelo pomembnemu: sprejema vase nečistoče iz notranjosti mehanizma oživljenega telesa in jih kot neprimerne za organsko življenje izloča, zato pa potem od zunaj vsrkava čista življenjska hranila in jih za življenjsko krepitev dovaja notranjemu organskemu mehanizmu telesnega življenja. Iz tega si lahko zdaj jasno predstavljate, zakaj celoten kompendij sonc, svetov in vesoljij imenujem lupinasta ovojnica.
13 Nikar pa ne sprašujte po velikosti in dolžini premera takšne lupinaste ovojnice! Težko, da si bo kdaj kak človek na tej zemlji izmislil število, s katerim bi lahko ponazoril premer takšne lupinaste ovojnice, če bi vzel za enoto razdaljo od te zemlje do sonca, ki vendar znaša 44-krat tisočkrat tisoč ur daljave, kajti eonkrat eoni takšnih razdalj bi komaj zadoščali za sončno planetarno vsevesoljsko območje, teh pa je v lupinasti ovojnici, kot sem že povedal, skoraj neskončno veliko. Tako pa sem pri vas vendarle utrdil pojem skoraj neskončne velikosti lupinaste ovojnice in na tem temeljnem kamnu lahko zdaj že gradimo naprej.
14 Glejte, takšna lupinasta ovojnica pa je pravzaprav le pičica v Mojem velikem vesolju stvarstva! Kako pa je o tem treba misliti in to razumeti, vam bom vsem takoj pokazal.
15 Zamislite si zdaj povsem zunaj neznansko velike lupine ali skrajne zunanje kože prej opisane ovojnice neznansko prostran prostor, kot na vse strani povsem prazen, in to tako daleč, da nekdo niti z najostrejšim očesom ne bi od vse skoraj neskončno velike lupinaste ovojnice odkril nič drugega več kot le medlo sijočo, najmanjšo pikico in v nasprotni smeri spet eno takšno, ki je seveda spet lupinasta ovojnica. To bi torej bilo približno merilo prostorske razdalje med dvema enako velikima lupinastima ovojnicama, ena tako veliko kot druga, in vendar se ti dve zaradi neznanske oddaljenosti že na pol poti zmanjšata v komaj opazno svetlikajočo se pičico in tako bi zdaj spoznali dve sosednji lupinasti ovojnici.

16 In kaj porečete, če vam povem, da je takšnih lupinastih ovojnic v neskončno velikem vesolju stvarstva za vaš še tako jasni človeški razum resnično neskončno veliko, vse skupaj pa po Moji ureditvi v celotnem obsegu zelo natančno predstavljajo obliko človeka z vsem kar sodi zraven?
17 Sprašujem: Kako velik mora biti človek, če je že lupinasta ovojnica tako neskončno velika in še eonkrat eonkratno večja razdalja od ene lupinaste ovojnice do druge!
18 Toda tudi ta človek je v svoji zunanji obrobi prav tako kot vsaka posamezna lupinasta ovojnica obdan z nekakšno kožo. Seveda je takšna koža še za vas neizrekljivo debelejša - da bo razumljivo povedano - kot koža lupinaste ovojnice in vendar ima na splošno isti namen in za vaše pojme neskončno večjega kot koža vsake posamezne lupinaste ovojnice.
Zdaj si boste seveda mislili, kaj potem obstaja zunaj tega človeka in na čem ta skoraj neskončno veliki človek stoji in kaj kot človek počne.
19 Zunaj tega vesoljskega človeka se v vse smeri večno nadaljuje prost eterični prostor, skozi katerega ta človek preleti, ker ga žene Moja volja v za vaše pojme resnično neskončnem krogu in z nedoumljivo hitrostjo, in to zaradi hranilne snovi iz neskončnega eteričnega morja, po katerem plava podobno kot riba. Ker v prostem, velikem eteričnem morju nikjer ne obstaja zgoraj in spodaj in ker ne more pasti nobeno bitje niti na eno niti na drugo stran, tako stoji ta človek v eteričnem prostoru dobro in trdno kot ta Zemlja, Sonce in vsa eonkrat eonkratno številna sonca v lupinasti ovojnici.
20 Njegovo delovno poslanstvo je, da v njem zorijo vse velike Božje misli in ideje, ki so navzoče v njem, za prihodnje poslanstvo najsvobodnejšega in samostojnega duhovnega življenja.«

246. Odrešitev vesoljnega človeka

1 (**Gospod**:) »Enako kot vi zdaj, bodo še nešteti izšli iz njega in to vse dotlej, dokler vse v njem obsojeno in ujeto ne bo prešlo v najsvobodnejše duhovno življenje; in dokler se ves ta vesoljni človek ne bo razblinil v popolnoma svobodno in samostojno duhovno življenje, tako dolgo bosta tudi obstajala sodba in pekel. In tako ne sme nikogar od vas skrbeti, da bodo morda najhujši peklenščki prikrajšani v mukah in trpljenju, ki so si jih sami pripravili.
2 Obhodni čas tega Sonca• okrog njegovega osrednjega sonca zajema časovno obdobje približno 28.000 zemeljskih let, obdobje, ki za Sonce traja eno leto, to pomeni toliko kot eno leto na Soncu.
3 Še preden je bila ta Zemlja, je to Sonce kot to, kar je zdaj, to pot za vas že neštetokrat obkrožilo, toda tudi s to Zemljo že tolikokrat, da v svojem računanju tudi ne poznate dovolj velikega števila, s katerim bi lahko izrazili mnoštvo takšnih sončevih let in še manj bi imeli število za to, kolikokrat bo še obkrožilo, preden se bo povsem razkrojilo. Povem vam, da eonkrat eoni takšnih sončevih let ne bi pomenili skoraj nič!
4 Kaj pa je starost planetarnega sonca v primerjavi s starostjo osrednjega sonca sončnega območja, ki je obstajalo neskončno prej, preden je le eno samo planetarno sonce osvetlilo svoj planet, ki kroži okrog njega?! Kaj pa je spet ta čas trajanja v primerjavi z vsevesoljnim osrednjim soncem in kako skoraj nič

• To je našega Sonca.

celo trajanje tega sonca v primerjavi spraosrednjim soncem v lupinasti ovojnici, ki je v bistvu prva prababica vseh sonc in svetov v lupinasti ovojnici?!
5 Kateri računar lahko določi, koliko je staro takšno praosrednje sonce in koliko staro bo še postalo?! Koliko osrednjih sonc in koliko celotnih sončnih območij je že izšlo iz njega, ki so se že zdavnaj popolnoma razkrojila in koliko novih je pred nedoumljivo dolgimi časi stopilo na njihovo mesto in koliko se jih bo v nedoumljivo dolgih časih še razkrojilo in koliko novih bo spet prišlo na njihovo mesto?!
6 Toda še to praosrednje sonce se bo nekoč, ko se bodo vsa druga sonca iz njega v neskončno dolgih časovnih obdobjih razkrojila, tudi razkrojilo, vendar še zdaleč ne tako hitro ves veliki vesoljski človek; kakor je namreč odmiranje pri človeku postopno, je enako tudi z velikim vesoljnim človekom.
7 Zakaj telo starejšega človeka postopno čedalje bolj slabi? Ker v njem nekatera vlakna in živci od časa do časa odmrejo in postanejo nedejavni, to pa povzroči staranje in oslabitev telesa. In vendar lahko ob tem človek še več let živi, ne da bi izgubil kaj dosti svoje duhovne moči, posebno če je vedno živel po Božji volji. In tako bo nekoč tudi z velikim vesoljnim človekom. Čeprav se bodo eoni lupinastih ovojnic v njem že razkrojili, bo kljub temu še vedno lahko obstajal za vaše pojme neskončno dolgo; kajti lupinaste ovojnice so v njem to, kar so pri vas, ljudeh, vlakna in živci.
8 Ta veliki vesoljni človek, ki sem vam ga zdaj predstavil, je celoten prej predstavljeni izgubljeni sin, zdaj na poti spreobrnitve, in oče, ki mu prihaja naproti, sem Jaz, zdaj kot človek med vami, in Jaz ga v vsakem človeku, ki živi po Mojem nauku, spet sprejemam nazaj v Svoj dom.
9 Blagor grešniku, ki dela pokoro in se skesano vrne k Meni! Toda zato naj si nihče ne domišlja, da bo popolna spreobrnitev dosežena morda v prekratkem časovnem obdobju in da bodo prebivalci pekla ali sodbe morda premalo časa trpeli in umirali zaradi svojih zločinov in zaradi nereda, ki so ga sami povzročili! Najtrdovratnejši bodo seveda morali trpeti najdlje, tisti, ki se bodo prej poglobili vase pa manj. - Pismouk, si zdaj to dobro razumel?«

247. Gospod kot Odrešenik velikega vesoljnega človeka. Človekova duhovna veličina

1 **Farizej** je, ves osupel, rekel: »Gospod, Gospod, Ti moj vsemogočni in večni Bog, po tej Tvoji predstavitvi, ki si nam jo še prejasno podal, je videti, da je za pogubljene v peklu prav strahotno malo upanja na blaženost; kajti takšna neskončna časovna obdobja brez števila in brez mere so vendar prav toliko kot sama večnost! Ah, to so vendar mere, kakršnih ni doslej še noben človek niti od daleč slutil! V kako neskončen nič tu izgine človek! O Bog, le zakaj si tako neskončno velik, moder in mogočen, mi ljudje pa tako neskončno ničevi, neumni in slabotni?! Gospod, resnično, zdaj me prežema silen strah pred Teboj, ker si v Svojem Duhu preveč večen, preneskončno velik, premoder in prevsemogočen! In zdaj mi je nadvse nerazumljivo, kako si se mogel v vsej Svoji Božji polnosti v nadvse omejenem človeškem telesu podati k nam na to ničevo Zemljo!«
2 **Jaz** sem rekel: »Glede tega si lahko povsem miren, kajti Jaz od vekomaj ne delam ničesar brez zanesljivo najmodrejšega razloga. Razumljivo pa je, da bo zelo moder in izkušen zdravnik, ko pride k bolniku, gledal in pazil predvsem

na to, kje v telesu je poglavitno žarišče bolezni. Ko je to spoznal, bo s svojimi sredstvi takoj skušal ozdraviti še tako majhen najbolj bolan živec v človeku in ga znova oživiti. Ko je ta živec spet zdrav, bo kmalu potem zdrav ves človek.
3 In glej, tako vem tudi Jaz najbolje za bolni živec v velikem vesoljnem človeku in sem prav zato prišel k temu bolnemu živcu, da bi ga prvega ozdravil, da bo potem ozdravel ves veliki vesoljni človek! - Ti je zadeva zdaj razumljivejša?«
4 **Pismouk** je rekel: »Da, da, moj veliki Bog in Moj Gospod, to je že vse kar najbolj lepo in urejeno, toda jaz se ne glede na to pred Teboj čedalje bolj pogrezam v nič niča.«
5 **Jaz** sem rekel: »Ali Jaz telesno nisem prav tako nekaj najmanjšega v primerjavi z veličino celotnega stvarstva, ki sem vam ga pokazal?! In vendarle ga Moj duh neskončno presega!«
6 **Pismouk** je rekel: »Da, Tvoj prav gotovo, toda kaj pa moj duh?«
7 **Jaz** sem rekel: »Mar se ni tvoj duh z Mojim zavihtel neskončno daleč nad vse skoraj neskončno velike lupinaste ovojnice in nazadnje celo nad vsega velikega vesoljnega človeka?! Ali nisi z Menoj gledal skoraj neskončno velike lupinaste oble kot medlo svetlikajoče se pikice in prav tako celo velikega vesoljskega človeka?! In ali se nisi z Menoj dvignil prek kože velikega vesoljskega človeka neskončno daleč v prazno vesolje, tako da se ti je ves veliki vesoljni človek v duhovni podobi tvoje misli zdel komaj tako velik kot bleščeča mravlja?! Če pa Mi v svojem duhu lahko slediš v te najneskončnejše globine stvarstva, in sicer tako, da so nazadnje pred teboj toliko kot nič, kako moreš potem govoriti, da si ti in tudi kak drug človek tako ničen v primerjavi s tako neskončno velikim stvarstvom?!
8 Poglej skozi odprto okno in pravkar lahko vidiš Regula v Velikem levu! Glej, to je prav praosrednje sonce v tej lupinasti ovojnici! Njegova neizračunljivo velika oddaljenost od tod ga je stisnila v piko. Koliko takšnih Regulov si lahko misliš enega poleg drugega? Povem ti: nešteto, kot si je tvoj duh tudi poleg velikega vesoljnega človeka v neskončnem vesolju začel predstavljati še več drugih! In s takšnimi božanskimi sposobnostmi obdarjen v duhu praviš, da je človek nič niča?! Da, tvoje telo kot materija je seveda nič; zato pa naj tudi veliki nesmrtni človek ne skrbi za svoj minljivi in materialni nič, ampak za svoje duhovno vse, potem pa nikoli več ne bo mogel reči, da je nič niča, ampak, da je v Meni in z Menoj vse vsega!
9 Glej, četudi te je pogled na naravno veličino Mojega stvarstva, ki sem vam ga razkril, skrčil v nič, ti vendarle povem, da bo najmanjši v Mojem kraljestvu v vsem neprimerljivo večji od vsega, kar se ti zdaj zdi tako neskončno veliko! - Razumeš to?«
10 Ob tem so vsi spet svobodneje zadihali in se razveselili, da sem jim s sklepno razlago pomagal iz njihovega niča, ki jih je hotel vse zadušiti, do nekoliko večjega smisla.

248. Gibanje vesoljnega človeka in njegovih lupinastih ovojnic. Dvojna sonca

1 Zdaj pa je pristopil k Meni **Lazar** in Me vprašal, rekoč: »Gospod, ali takšna lupinasta ovojnica, ki si jo po Tvoji milosti zdaj lahko prav dobro predstavljam kljub vsej njeni neznanski velikosti, nima nobenega drugega gibanja kot splošno gibanje velikega vesoljnega človeka?«

2 **Jaz** sem rekel: »O da, giblje se okrog lastne osi, in to zato, da se njena koža neprenehoma tare ob eter, ki jo vsepovsod obdaja, in s tem ustvarja veliko količino električnega ognja, podobnega bliskom, in ta je potem poglavitno hranilo vsem nebesnim telesom, ki so v njej; neznansko velika količina te snovi, ki nastaja ob trenju ovojnice z zunanjim etrom, napolni eterični prostor v ovojnici. Gibanje neštetih nebesnih teles v ovojnici pa to snov s pomočjo atmosfer, ki jih obdaja, spet spodbudi, da se najprej v obilju prenese na atmosfere in skoznje na sama nebesna telesa. Kolikor večje je nebesno telo - kot recimo Sonce ali celo osrednje sonce - in kolikor vehementnejše je njegovo gibanje, toliko več te svetlobne in hranilne snovi nastane na njem. Sonca pa presežek oddajajo planetom.
3 Iz tega pa že lahko vidiš, da mora torej tudi lupinasta ovojnica imeti svoje gibanje in njeno vrtenje okrog osi, ki je strahovito hitro, je več kot dovolj za njene velike potrebe; in še izdatnejše je gibanje velikega vesoljnega človeka v velikem, povsem prostem eteričnem vesolju. Hitrost njegovega gibanja v neskončno velikem krogu je tako izredna, da v trenutku preleti tisočkratno daljavo lupinaste ovojnice, vendar pa je kljub temu potreboval sto krat tisočkrat tisoč sončnih let za to, da je spet prispel na staro mesto.
4 Iz tega si že lahko, prvič, predstavljate, kako velik je krog, ki ga mora vedno znova prehoditi, in tu je za prehrano vseh njegovih živcev in vlaken že najbolje poskrbljeno. In drugič, lahko si jasneje kakor doslej predstavljate, kolikšna je oblast, modrost in red v Bogu. - Razumete to?«
5 **Pismouk** je rekel: »Gospod, zdaj mi je vse postalo jasno! Prej si rekel, da človek ne bi mogel Boga resnično ljubiti, če Ga ni prej spoznal in šele zdaj sem prav spoznal, kako resnično je, kar govoriš. Zdaj sem spoznal Boga in Ga ljubim nadvse tudi v Tebi, o Gospod. Toda tu je Boga tudi laže spoznati, ko se nam Ti kot Bog sam daješ spoznati na tako nezaslišan način in mi seveda za to nimamo prav nobene zasluge, ker je vse le povsem Tvoja milost. Toda kdo izmed vseh ljudi vse zemlje bi lahko kdaj odkril in doumel Tvoje neizmerne globine?! To je mogoče edinole Tistemu, ki jih je ustvaril ter nadvse umetelno in modro uredil!
6 Mi ne moremo tu storiti nič drugega, kot da se Ti, o Gospod, iz najgloblje globine svojega srca zahvalimo, toda obenem Te prosimo, da bi nam bil milostljiv tudi v prihodnje in Svojo milost tudi čedalje bolj krepil. - Gospod, Tvoji stari učenci so najbrž že večkrat slišali kaj o tej Tvoji veličini; jih lahko prosimo, da bi tudi nam vse to posredovali?«
7 **Jaz** sem rekel: O vsekakor - oni vedo o tem že zelo veliko! Čez dan, ki bo kmalu napočil, boste našli dovolj priložnosti za to. Toda zdaj naj vsak od vas pošteno premisli, kar je zdaj slišal, in to zvesto ohrani za vse, ki jim bo govoril v Mojem imenu!
8 Zdaj pa pojdimo ven in opazujmo prebujajoči se dan in sončni vzhod in vsako srce naj se razveseli! Krčmarjevi ljudje pa naj medtem poskrbijo za zajtrk!«
9 Krčmar je takoj to naročil svojim ljudem in v hiši je kmalu postalo živahno; mi pa smo vstali in se odpravili ven na prosto.
10 Na zahodu je bilo še prav dobro videti več večjih zvezd stalnic in Lazar Me je vprašal, ali je med njimi tudi kakšno osrednje sonce.
11 In **Jaz** sem mu rekel: »Med temi, ki so doslej še vidne, ni nobenega; toda globoko za njimi jih je zelo veliko, od teh pa jih je za zelo ostro oko v povsem temni noči vidnih največ nekaj kot komaj opazne sijoče pikice.

12 Je pa še druga vrsta sonc, ki se večkrat pojavijo v vsakem sončnem območju. To so dvojna sonca, ki pa zaradi tega vendarle niso osrednja sonca, ampak le nekoliko redkejša planetarna sonca in eno od njiju je zmeraj pomembno večje kot njegov spremljevalec. Obe sonci sta drugo od drugega redko oddaljeni več kot šest tisoč krat tisoč krat tisoč ur ravne poti. Manjše sonce kroži okrog večjega kot velik planet; toda kljub temu se okrog vsakega od obeh sonc giblje primerno število manjših in večjih planetov, na katerih prebivalci dobro živijo. Prvič, tam ni skoraj nikoli popolne noči in drugič, nikoli posebno hudega mraza, kar še zlasti velja za tiste manjše planete, ki prehajajo med obema soncema, in sicer v času, ko se tak prehod zgodi.
13 Toda so tudi večji planeti, ki opisujejo eliptično krožnico okrog obeh sonc. Prebivalcem teh večjih planetov pa ne gre tako dobro kot prebivalcem manjših.
14 Ta dvojna sonca pa imajo v vsakem sončnem območju zelo pomembno nalogo: so namreč naravni urejevalci gibanja drugih enojnih planetarnih sonc in delilci znane hranilne snovi za celotno sončno območje. Razdeljena so tako, da na vsakih sedemsto do tisoč enojnih sonc pride eno takšno dvojno sonce. Vendar boste v Mojem kraljestvu vse to nadvse jasno spoznali; kajti na Zemlji je znanje o tem le prazno skrpucalo.
15 Toda zdaj obrnimo svoje oči spet proti vzhodu; kmalu bo namreč naše Sonce vzšlo v vsem sijaju in veličastvu in današnji vzhod morate vsi vi natančno opazovati!«

Konec šeste knjige

Vsebina

Gospod in tempeljski duhovniki (Jan 5. poglavje)
1. Ozdravljenje bolnika v kopeli Betesda (Jn 5,1-13
2. Gospod pričuje o Sebi in Svojem poslanstvu kot Mesija (Jn 5, 14—27)
3. Gospod govori o pričevanju Svojih del (Jn 5, 28-39)
4. O zakrknjenosti tempeljskih Judov (Jn 5, 40-47)
5. Farizeji v Betaniji
6. Priznanje farizejev
7. Gospod s Svojimi na griču pri Betaniji
8. Na Gospodov ukaz se prikažeta Mojzes in Elija. Mojzesova obtožba tempeljskih Judov
9. Elijeva obtožba
10. Samoobtožba duhovnikov
11. Dobri sklepi na novo spreobrnjenih judovskih duhovnikov
12. Nočni nevihtni vihar
13. Nova zvezda z novim Jeruzalemom. Pogoj za večno življenje
14. Priznanje judovskega duhovnika
15. Judovski duhovniki postanejo Gospodovi učenci
16. Spreobrnjeni duhovniki se odpovedo templju
17. Sebično početje duhovnikov v templju
18. Evangelij vedrine
19. Očiščenje grehov
20. Minljivost materije
21. Vinski čudež. Delo v Gospodovem vinogradu
22. Lažni učitelji evangelija
23. Gospod in Njegovi v Betlehemu. Ozdravitev in oskrba številnih bolnikov
24. Gospodovo zdravljenje v kraju pri Betlehemu
25. Gospodovo potovanje h Kisjonahu
26. Filopoldova filozofska vprašanja
27. Človekov zrelostni razvoj
28. Čas in prostor
29. Mera moči
30. Moč svetlobe
31. Gospodova Božja in človeška bitnost
32. Duhovno v naravnem
33. Nebesa in pekel
34. Velik ribji ulov
35. Juda Iškarijot v Kisjonahovi hiši
36. Odhod iz Kisa in prihod k Lazarjevemu krčmarju
37. Modreci iz Perzije
38. Znanje in delovanje treh modrih
39. Dober namen ne posvečuje slabih sredstev
40. Vpliv svetlobnih duhov

Ob Galilejskem jezeru. (Jn 6. poglavje)
41. Jezus nahrani pet tisoč mož (Jn 6, 1-15)
42. Učenci plujejo čez jezero v Kafamaum. (Jn 6, 16-21)
43. Kruh življenja. (Jn 6, 22-35)
44. Gospodovo poslanstvo na zemlji. Gospodova meso in kri (Jn 6, 36-58)
45. Mnenje ljudstva o Gospodovem govoru. (Jn 6, 59-64)
46. Preizkušnja za Gospodove učence. (Jn 6, 65-70)
47. Juda Iškarijot. (Jn 6, 71)
48. V gostišču Kafamaumskega krčmarja
49. Gospodova strpnost do Juda Iškarijota
50. Bogat ribji ulov. Okusne žlahtne ribe
51. O postu in pokori. Prilika o farizeju in cestninarju. (Lk 18, 9-14)
52. O skušnjavi in slabostih. Vadi razmišljanje!
53. Namen ustvarjenih bitij
54. Vstajenje mesa
55. O boleznih in prezgodnji smrti
56. Poglavitni vzroki bolezni
57. Visoka plima
58. Peter in bogati meščan iz Kafamauma
59. Narava posvetnih ljudi
60. Ravnodušnost trgovcev do duhovnosti
61. O reinkarnaciji. Zemlja kot šola Božjih otrok
62. Velika morska kača
63. Razlog Božjega učlovečenja
64. Nevera kot spričevalo zrelosti za novo razodetje. Primerjava med ljudmi v Noetovem in Jezusovem času; Duhovno stanje ljudi
65. Onstransko vodenje duš, ki so živele kot ljudje pred Jezusom.
O nebeškem kraljestvu
66. Lakomni poglavar iz Kafamauma
67. Neumrljivost človekove duše
68. Vzrok strahu pred smrtjo
69. Božja ljubezen, njeno varstvo in modrost
70. Pogreznjena zemlja
71. Narava hudobnih duhov
72. Vplivi duhov pri naravnih pojavih kot dopustitev Previdnosti
73. Utopljena in obujena krčmarjeva hči
74. Farizejska ladja na razburkanem jezeru
75. O pravem opazovanju narave
76. Vzroki propada ljudi. Teokracija in kraljestvo. Poslednji čas in sodba
77. Na gori pri Kafamaumu
78. Pogovor med krčmarjem in poglavarjem o Gospodu

Gospod na severu Galileje (Jn 7. poglavje)
79. Slovo od krčmarja pri Kafamaumu. Notranja beseda kot Božja skrivnost v človekovem srcu (Jn 7,1)
80. Obisk pri krčmarju v Kani. Ozdravitev bolnega otroka. Evangelij za doječe matere
81. Gospod na severu Galileje
82. Učenci in strogi cestninar

83. Gospod obudi cestninarjevega mrtvega sina
84. Odprava treh zdravnikov
85. Umetnost življenja
86. Gospod kot učitelj umetnosti življenja
87. Notranji razvoj duhovnega človeka
88. Temelji za duhovno popolnost. Božje bitje
89. Pogovor zdravnika in krčmarja o Gospodu
90. Človeško in Božje v Gospodu
91. Zdravnik dobi od Gospoda moč, da s polaganjem rok ozdravlja bolne
92. Kristjan kot trgovec. O zaščitni carini in suženjstvu.
Odnos do malikovalskih duhovnikov
93. Obisk svetega gaja. Izničenje malikov
94. Duhovnikova prošnja za vnovično postavitev malikov. Sveto jezero
95. Pri obedu v hiši cestninarja Joreda. Gospodov življenjski nauk
96. O astrologiji
97. Gospod ozdravi bolnike v neki ribiški vasici
98. Spreten zagovor poganskega duhovnika
99. Gospod čudežno blagoslovi Joredovo revno ribiško vasico
100. Vrnitev v Chotinodoro
101. Gospod razloži Danielova videnja
102. Zvijačne žene poganskih duhovnikov
103. Dobro pričevanje duhovniških žena o Gospodu
104. Učene žene dvomijo o onstranstvu
105. Gospodje nezadovoljen z ošabnimi, kritičnimi ženskami
106. Pismouk podpre nazore duhovniških žena
107. Občevanje z onstranstvom. Dokazi o življenju po smrti
108. Ateistični govor zgovornih duhovniških žena
109. Izmenjava mnenj med pismoukom in duhovniško ženo
110. Pismoukov govor o Božjem bitju
111. Pot do spoznanja Boga in ljubezni do Boga
112. Praznoverni ribiški mojster ob Evfratu
113. Pravi način verskega pouka
114. Kača kot zgled
115. Tatovi splavov
116. Lastniki splavov in Gospod
117. Zgodba o bogatem možu in njegovih delavcih
118. Krivda gospodarjev splavov
119. Strahospoštovanje duhovniških žena do Gospoda
120. Gospod razloži lunami svet in naravo mesečnosti
121. Značilnosti na Zemlji inkarniranih lunarnih duš
122. Gospod svari pred vnovičnim padcem v materialno. Narava materije.
Gospodova neskončnost
123. O molitvi in bogoslužju
124. O izobrazbi ljudi
125. Prikaže se duh mentorja duhovniških žena
126. Pomen judovskega ljudstva v primerjavi s pogani
127. Gospod premaga rečne roparje
128. Gospod v Samosati
129. Ozdravitev mrzličnega stotnikovega sina

130. Malikovalski duhovniki se spreobrnejo
131. Rimski stotnik najde brate in sestro
132. Stotnik se pritožuje zaradi boja v živalskem kraljestvu
133. O nauku o dušah, naravi in namenu materije. Svobodni, samostojni razvoj človeka v Božjega otroka
134. Stotnikova pripoved o modrem Iliru
135. Osebnost Boga. Božja volja in človekova volja. Moč volje
136. Čut za lepoto je cvet resnice
137. Obisk v templju modrosti
138. Čudežni obed v polkovnikovi hiši. Bistvo in delovanje ljubezni
139. Barantavi Judje
140. Vrnitev v Kafamaum. Velikan in njegova pridiga Judom
141. Ponesrečeni napad poglavarja shodnice
142. Stotnik novači velikana in njegove brate za Rim.
Dela ljubezni so pravo zasluženje pred Bogom
143. Služba in čast. Vse je milost; le dobra volja je zasluženje.
O zavesti lastne nevrednosti (Lk 17,10)
144. Odvisnost človekovega delovanja od Božje milosti
145. Očitki in dvomi učencev
146. Nezadovoljni učenci gredo sami v Jeruzalem na šotorski praznik; Gospod jim skrivaj sledi. (Jn 7, 2-13)
147. Gospod v templju. Ponesrečen napad templjarjev. (Jn 7, 14-36)
148. Gospodov prihod k Lazarju v Betanijo
149. Gospodova napoved o našem zdajšnjem času. Nujnost Božjih razodetij
150. Pravi in lažni preroki in razodetja
151. Značilnosti antikristov
152. Raznolikost ustvarjenih bitij in njihov namen
153. Gospodova napoved sodbe nad Judi. Minljivost materije
154. O nujni minljivosti materije
155. Bolezni in nesreče po lastni krivdi in brez krivde
156. Bližnji lunin mrk
157. Uresničeno opazovanje lune z notranjim vidom
158. Posledice luninega mrka. Vnovično rojstvo in duhovni darovi
159. Izkušnje učencev na praznovanju v Jeruzalemu
160. Sedem Lazarjevih psov čuvajev. Zvezdni svetovi kot šole za duhove
161. Zgledno dejanje kot najboljši nauk in opomin.
Kdaj sta upravičena kazen in grožnja
162. Vzrok in smoter bolezni in trpljenja
163. Usoda samomorilcev. Nauk brez dobrega zgleda nič ne koristi.
Vera brez del je mrtva
164. Lazarjevo stališče do templja. Jeza in njene škodljive posledice
165. Vplivi duhov in svoboda človekove volje. Namen živalskih duš
166. Narava meteorjev in kometov
167. Lazar postane lastnik naftnega izvira
168. Lazar in tempeljski vohuni
169. Gospodov namig na Svojo smrt na križu
170. Gospod uči v templju. (Jn 7, 37-49)
171. Farizeji in Nikodem. (Jn 7, 50-53)

Gospod na Oljski gori (Jn, 8. poglavje)
172. Gospod in Njegovi v Lazarjevem gostišču na Oljski gori. (Jn 8,1)
173. Gospodova razmišljanja ob pogledu na Jeruzalem.
Sodba nad Jeruzalemom
174. Napoved velike sodbe v sedanjosti
175. Lazarjev dvom o Božjem vodenju človeštva
176. O delavcih v vinogradu. Namen, narava in
delovanje razodetij
177. Preroki kot nosilci razodetja. Svetlobna vera in slepa vera
178. Ljudje dveh vrst na zemlji: duše od zgoraj in duše od spodaj.
Različen učinek naukov in znamenj
179. Antikrist
180. O pravem blagoslovu in molitvi
181. Prihod tujih Rimljanov v gostišče
182. Pogovor vodičke z Rimljani o Gospodu
183. Rimljan sprašuje krčmarja in Lazarja po čudodelniku Jezusu
184. Lazar pripoveduje Rimljanu o Gospodu
185. Gospod ozdravi obsedeno dekle, Marijo Magdaleno
186. Rimljani in dekle častijo Gospoda
187. O delovanju vina
188. Vrednost mišljenja in svetlobne vere
189. Pogled v čudeže angelskega sveta s pomočjo drugega vida.
Razlika med angeli in ljudmi
190. Različna življenjska naloga angelov in ljudi
191. O drugem in tretjem vidu
192. Obisk v vesolju
193. Duhovna ustreznica dnevnim časom. Kdor služi oltarju,
naj tudi od oltarja živi
194. Gospod označi trideset Rimljanov
195. Trideset Rimljanov išče Gospoda
196. Gospod uči v templju. Mnenja poslušajočega ljudstva (Jn 8,2)
197. Prešuštnica (Jn 8, 3-11)
198. Gospodova izpoved v templju (Jn 8,12-29)
199. Gospod in Njegovi nasprotniki (Jn 8, 30-49)
200. Gospodova narava (Jn 8, 50-59)
201. Razkrinkanje prešuštničinega zapeljivca
202. Delavci obiščejo Gospoda na Oljski gori
203. Vzrok nevere templjarjev
204. Vzgoja človeštva k spoznanju Boga
205. Svoboda volje in duhovno poslanstvo ljudi na zemlji
206. O grehu in daritvi
207. Gospodovo razmišljanje o Jeruzalemu in koncu zemlje
Tisočletno kraljestvo in ognjena sodba
208. Lazarjevo poročilo o nevernih farizejih
209 Čudež v prenočišču
210. Farizeji dvomijo o Gospodu kot Mesiju
211. Stava med Agrikolo in farizejem
212. Agrikola razlaga Izaijeve prerokbe
213. Farizejeva nevednost glede Sonca in vesoljnega potopa

214. O Jobovi knjigi in o templju Jabusimbil
215. Delfsko preročišče. O življenju po smrti
216. Sedem Mojzesovih knjig
217. O Salomonovi Visoki pesmi
218. Agrikola govori o bistvu duše
219. Duša in telo
220. Odpoved svetu in Božje kraljestvo
221. Božje vodenje človeka
222. Čiste in nečiste jedi
223. Resnično in napačno praznovanje sabata
224. Farizejev ugovor
225. Vplivi duhov in sporazumevanje z onstranstvom.
Človekova samostojnost in svoboda volje
226. Božje bistvo in večno veselje ustvarjanja. Sprememba vse materije
v duhovno. Človekovo onstransko življenje
227. Ne znanje, temveč dejanje ljubezni naredi blaženega
O pridnosti in varčnosti. Pravično bogastvo
228. Ljubezen do bližnjega. Spoznanje Boga in ljubezen do Boga
229. Bog Oče, Bog Sin in Bog Sveti duh
230. Troedinost v Bogu in človeku
231. Neskončnost in vsenavzočnost Boga v Jezusu.
Prikazen ob Jezusovem krstu
232. Narava kometov
233. Pomembnost spoznanja
234. Iznajdbe in njihov namen
235. O lažnih prerokih
236. Gospodova duhovna vsenavzočnost. Prvi bodo zadnji.
Svarilo pred ljubosumjem in napuhom
237. Nebesa in pekel
238. Boji v peklu
239. Drugo Božje stvarjenje
240. Odnos med peklom in svetom
241. Lazar hoče pomagati grešnikom
242. Tri prilike o Božjem usmiljenju. Skrivnost ljubezni
243. Posledice napačnih predstav o onstranstvu
244. O sojenju in kaznih
245. Veliki vesoljni človek v univerzumu
246. Odrešitev vesoljnega človeka
247. Gospod kot Odrešenik velikega vesoljnega človeka.
Človekova duhovna veličina
248. Gibanje vesoljnega človeka in njegovih lupinastih ovojnic.
Dvojna sonca